

ههزار ئه شهوت

PDF4Kurd

هزاره شكهوت

عومهر مه ولوودی



دهزگای تووژینهوه و بلاوکردنهوهی موکریانی

● ههزار ئەشکهوت (رۆمان)

● نووسینی: عومەر مهولوودی

● نەخشەسازی ناوهوه: گۆران جهمال رواندزی

● بەرگ: هۆگر سدیق

● نرخ: ۵۰۰۰ دینار

● چاپی یه کهم ۲۰۱۲

● تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

● چاپخانه: خانى (دهۆك)

● له بهرپۆه بهرایهتی گشتیی کتیبخانه کان ژماره ی سپاردنی (۶۸) ی سالی (۲۰۱۱) پیدراوه.

زنجیره ی کتیب (۶۵۰)

نەر کتیبه و کتیبه کانی وهزاره یی

رۆشنییری له سەر نەر مالپه ره بھوتنه وه

www.Kurdchap.com

مالپه ره: www.mukirvani.com

ئیمیل: info@mukirvani.com

دەبى زەريا بى تا بتوانى رووباره لىلە كان لە نىو خۆتا
جى بکە يەو و خۆت لىل نە بى

(نېچە)

پىشكەشە بە:

هاورپى ژيانم و ھەوينى ئەم رۆمانە:

ئايشى شا محەمەدى

كە لە پىناوى پىگە ياندنى مندالە كانماندا ئەركى گەورەى بە ئەستۋوہ بووہ

پيشه‌کي نووسه‌ر:

لوپچيک ئاوي کاني زولال و مشتنيک خاكي کورده‌واري تينکوره‌درا و پاش خوش بوون به ته‌ته‌له‌ي وه‌ستاي هه‌ورگه‌ر راسته‌وپاسته کرا به ئوف و ژانه‌وه گيان کرايه به‌ر په‌يکه‌ره‌ي هه‌رگيز نه‌سره‌وتووم و خرايه چاوگه‌ي کلي رۇژگار‌ه‌وه. جا راست و دروست، يان لارووير له کل ده‌ره‌اتيتم، نازانم، ئه‌وه به ئه‌ستوي ئيوه‌يه.

له تاريکه شه‌وي ئه‌نگوسته چاوي ئه‌و سه‌رده‌مه که سيه‌ري نگريسي ده‌ره‌به‌گايه‌تي بالي به‌سه‌ر ولاتا کيشا بوو خويان به سيه‌ري خوا ده‌زاني، له‌و تاريکه شه‌وه ئه‌نگوسته چاوه‌دا، له گوندي (ياسي که‌ندي)، سه‌ر به شاري (بوکان) چاوم به‌رووي ماله وه‌رزيريکي ره‌شي قورم گرتوو کرايه‌وه. وه‌ک ده‌لئين سالي له دايک بوونم هه‌زار و سيه‌ست و سي بووه، به‌لام خوم ئه‌وم پي راست نييه، چونکه خوم سالي هه‌زار و سيه‌ست و سي و يه کم له بي‌ره! به‌وه‌يدا ده‌لئين راست نييه، وه‌ک خه‌و له بي‌رمه بشيوني بوو که پاشان باسيان ده‌کرد، ئه‌و بشيونييه خولي ده‌سه‌لاتداری دکتور موسه‌ديق بووه.

به‌ر له وه‌رووير که بوونم له ياسيکه‌نده‌وه مالمان چووه تيکاته‌په‌ي فه‌يزولا به‌گي و له‌وي که‌وته سه‌ر پي و وه‌رؤير که بووم. ئه‌وده‌م بوو به بشيوني و ئاغا که‌وته تالان و برؤي ره‌عيه‌ت. ئه‌وانه‌ي سه‌ر بزوي و دژي ئاغا جوولا بوونه تالان و له‌ دئ ده‌رکران. بنه‌ماله‌ي ئيمه که له‌و بزويانه بوون، ده‌رکران و به‌ ماله‌وه چووينه بوکان. ئه‌و ده‌م ته‌مه‌نم شه‌ش سال ده‌بوو. له‌و سه‌رده‌مه‌دا خويندن زور باو نه‌بوو، سه‌نعه‌ت به‌ بره‌و بوو. بام ناردميه به‌ر خه‌بياتي و بووم به‌ شاگردی خه‌بيات.

هه‌ر له مندالييه‌وه بزوز و نه‌حه‌واوه و هاروهاج بووم و له هيج شوپنيک حه‌جمينم نه‌بوو و خه‌تي که‌سم نه‌ده‌خوينده‌وه. ده‌لئين کاسه که پر بي، ده‌رژي، کاسه‌ي سه‌بري باوکم پر بوو رژا. مالي مامنيکم له گوندي «هه‌واره به‌رزه» ي سه‌ر به شاري بوکان بوو و کاري وه‌رزيري ده‌کرد. باوکم به نه‌يني پيگوتبوو به هه‌ر له‌وئيک بي رامم کا و بمکيشيته ژير کار. مامه به زمان گرتمي و کيشاميه ژير کاري وه‌رزيري. مامه فيلاوي

و من ساکار، قورسترین و ناخوشتترین کاری رۇژانه‌ی مامه و دلسوۆزی و چیرۆکی شهوانه‌ی نه‌نکم به‌رئاوهرووویان کردمه‌وه و بووم به ماستی مه‌یو و میشکم زاخاو دریا‌هه وه وه ک شوهره دایرپشتم. پاییز که گه‌رامه‌وه، له بوکان به‌ند نه‌بووم، چوومه سه‌قز، دوو سال له‌وی مامه‌وه و بووم به وه‌ستا، وه‌ستایه کی ده‌سکورت و ره‌بن. ئاسمان دوور و زه‌وی سه‌خت! نه ده‌متوانی دووکان بگرم، نه که ره‌سته‌ی خه‌ییاتیم یه ده‌کردرا. ناچار هانام برده‌وه به‌ر دئ و له تیکانته‌په ده‌س به‌کاربووم.

له و کاته‌دا ته‌مه‌نم هه‌ژده سال بوو. چیرۆکه‌کانی نه‌نکم هه‌ر له بیرمابوو و له ناخه‌وه ده‌یان هه‌ژاندم. به‌چه‌شنیک له ناخم هالا بوون له دابرییان زور ئه‌سته‌م بوو. ئه‌وه سه‌رده‌مه باو باوی چه‌کایه‌ت و چه‌کایه‌ت خوانی بوو. ده‌سته ده‌سته پیاو ماقوولان له مالان کۆ ده‌بوونه‌وه و چه‌کایه‌تخوان بانگه‌یشت ده‌کرانه‌وه و له ده‌وری کورسی کۆ ده‌بوونه‌وه و تاشه‌وه ده‌زیرنگاوه کۆری چه‌کایه‌ت و چیرۆک و دیرۆکه‌گه‌رم بوو. له هه‌ر مالیک زانیام چه‌کایه‌ت خوانی لیه، خۆم ده‌گه‌یاندی و وشه‌به وشه‌له به‌رم ده‌کرد و دواتر بۆ جه‌ماوه‌رم ده‌گه‌یراهه. پتر له دووسه‌ت چه‌کایه‌ت و چیرۆکی کورت و درێژم له به‌ر بوو. زور جار که ته‌نیا ده‌که‌وتم له‌گه‌ل پاله‌وانی چیرۆکه‌کان راز و نیازم ده‌کرد، ده‌مدواندن و ببوونه ئامرازی ژیانم و هانده‌ری وه‌ر و وه‌زه‌م و فیریان ده‌کردم چۆن له‌گه‌ل ته‌نگ و چه‌له‌مه‌ی ژیان به‌ره‌کانی بکه‌م و به‌ره‌ی خۆم له ئاو ده‌ریتم.

به‌بیره‌وه‌ری خۆم چه‌زم له‌فیر بوون بووه، به‌لام هه‌یچ کات بۆم نه‌لوا بخوینتم. چه‌زم ده‌کرد له‌گه‌ل گه‌وره‌پیاوان و زانایان هاوده‌م بم. سالی چل و شش چل و سه‌وت به‌سو‌نگه‌ی تاقمیک له‌رۆشنییران و مامۆستایانی قوتابخانه‌ی ئاوییه‌که‌مان و کورانی خویندکاری دئ ریم به‌کاری سیاسی و بزووتنه‌وه‌ی نه‌ته‌وایه‌تی برد. هاویری له‌گه‌ل ئه‌وان خۆمان بۆ هاوکاری له‌گه‌ل راپه‌رینی چه‌کدارانه‌ی سیاکه‌لی چریکه‌فیداییه‌کان و بزووتنه‌وه‌ی چه‌کدارانه‌ی کاک سمایل شه‌ریف‌زاده‌ئاماده‌کرد، به‌لام به‌داخه‌وه قه‌ت شه‌وی به‌سه‌ردا نه‌هات، ساواک هه‌لیکوتایه‌سه‌رمان و دوان سیانیک له‌مامۆستا و خویندکاری قۆلبه‌ست کرد و تا توانیان ئیمه‌شیان جه‌زهره‌به‌دا، چونکه هه‌یچ به‌لگه‌یه‌کیان به‌ره‌ست نه‌هات، به‌و بره‌لیدان و پشکنین و هه‌ره‌شه‌یه‌ئو شه‌وه‌وازیان له‌هه‌تاین. به‌لام هه‌ر به‌ین نا‌به‌ین، شه‌وانه‌به‌دزی سه‌رکیشی دبیان ده‌کرد و به‌هۆی سیخوورانی خۆیا‌نه‌وه ئیمه‌یان ده‌خسته‌ژیر چاوه‌دیری. ئیمه‌تا ماوه‌یه‌ک کۆ بوونه‌وه‌مان قه‌پاتکرد.

سالی په نجاو سئ له گهل کيژيکي نيو دئ که يه کنرمان زور خوځش ده ويست زه ماوه ندمان کرد. له نيوهی سالی په نجاو پينجا، له کاتيکدا که تازه کور يکمان بوو، ساواک هه له سوونی هيناوه و زور جار شه وانه ته پیده دا سرمان. پاش جه زره به و نازار و پشکيني مال، هيچيان گير نه ده که وت، ده روځستن، ناچار له وئ هه لکه ندرين و به ماله وه چروينه سه قز.

پاييزی سالی په نجاو شهش که گهلانی ئيران دژ به رژيمي ديکتاتوری شا راپه رين له هه موو ريښوان و خو نيشاندانی سه قز، بوکان و مها باد چالا کانه به شداريم هه بوو و له يه که م ريښوانی سه قزدا به توندی سر م شکا، واته يه که م خوین من دام. پاش رووخانی ده سه لاتی پاشايه تی به ماله وه گه رايته وه تيکاته په و بووم به پيشمه رگه و ئه ندامی ريکخراوی چريکه فيداييه کانی خه لکی ئيران و له به شی کوميتهی جووتياران (کوميته ديهقانی) و چالا کانه تيوه چووم. له سالی هه زار و سيست و يه کی هه تاوی که وتمه به نديخانه و شهش سالی و نيو له زيندانی سنه مامه وه.

هه ر له سه ره تاوه فيکهی خو م ناسی و زانيم ئه گه ر به ساخ و سه لامه تيش ده رچم و نه کوژريم لانیکه م ماوه يه کی زور ميوانم. جا هه ر له بهر ئه وه هه لم قوسته وه و به هيوری و بنه وهش خو م له خویندن هه لکرد. پاش سئ مانگ حاکم بریاری کوشتنی بو ده ر کردم. هاوړئ به ندييه کانم به لومه وه ده يانگوت:

– تو که حوکمی سیداره ت له سه ره، بو خو ت ماندوو ده که ی؟! خویندن به که لکی چی تو دئ؟! له دیرؤ که کاندای زورم بیستبو «که سیک حوکمی کوشتنی درابووی، لیان پرسى: چ داوایه کت هه یه؟ گوتی: له م داره وه بمبهنه ئه وه داره ی دیکه! تا بردیانه داره که ی دیکه حاکم بریاری گورې و له تاوانه که ی خوځش بوو». گویم به و قسانه نه دا و به رده وام دريژه م به خویندن دا و ليپراوانه تيوه چووم. به روژ سه رقالی خویندن و نووسين، شه وانه به چيروک گيرانه وه دلئ ته نگي هاو به ندييه کانم شاد ده کرد، وه ر و وه زم پئ ده به خشين.

پاش بیست و نو مانگ چاره نووسی نا دیار تپه پری و بریاری له سیداردانه که م گورې و بوو و به ده سال به ند. له ماوه ی چوار سالدا پولی سه ره تایم ته واو کرد و هه ره وها دريژه م پیدا و ناوه ندی و دواناوه نديشم ته واو کرد، به لام بی بروانامه. ناخر مامؤستا کانم، هاو به ندييه کانم بوون و زور دلسوزانه خويان به منه وه ماندوو ده کرد و منيش زور

گوپرايه لى ئەوان بووم. لە راستيدا بەنديخانە بۆ من بوو بە زانكۆ و ئاواتى لە ميژينهوم لەوى بە هۆى ئەو كورەباشانەووە وەديھات. دواى فير بوونى فارسى كەوتمە چالاكى بۆ فير بوونى زمانى زگماكى. بچ سەر چاوە، ھەروا رەمەكى، بى رينووس و ريزمانى كوردى دەستم بە نووسىنى ھينديك لە دىرۆكە كورتەكان كرد. ھەتا رۆژيک يەكيك لە ھاوبەندييەكانم كە چوو بوو مەرەخەسى، ھاتەووە و گۆفاريكى كوردى كە ژمارە- يەكى گۆفارى (سروە) تازە دەرچوو بوو، بە ديارى بۆ منى ھينا بوو. بەو گۆفاره ئەوئەندە شاد بووم لام وابوو لايەك لە سنەى پى بەخشيوم. ژمارە-يەكى گۆفارى سروە كە بە قەلەمە جوانە كەى مامۆستا ھيمن و لە ژير چاوديري دلسۆزانەى ئەو جەنابە دەرچوو بوو، پىر بوو لە شتى جوان و بەكەلك، ئيتىر ھەر ئەو بوو بە مامۆستام و زۆر بە زوويى و بە باشى فيرى رينووس و ريزمانى كوردى كردم و ھيتور ھيتور بە سەريدا زالبوم و تەنانت مامۆستاكانم كە فيرە خویندن و نووسينيان كرد بووم، بوو بە مامۆستايان و فيرى خویندن و نووسينى كوردى بوون. زۆر لە ميژ بوو ئاواتە خواز بووم ئەوھى كە لە ميژكەمدا بوو و ھەك خۆرە ناخى دەخوارد، بياننووسمەووە، نووسينەوھى ئەوانەم وەكو ئەركيكي نەتەوايەتى بەلامەووە گرنگ بوو و لە نووسينەووە كەشيان زۆر بە پەلە بووم، چونكە ھاتنە دەرەووە بەلامەووە ببوو بە گريمانە و زۆر بە تەماى ئەو نەبووم رۆژيک لە رۆژان ئازاد دەبم. راستە كە حوكم درابووم، بەلام كى دەيزانى چ ئالوگۆپريكى ديكە بە سەردا دى؟! كورد گوتەنى: ورچ دەعبايەكى ناجسنە، ھيلكەى كرد، كرد! چى لە گەل دەكەى؟! زۆر كەسمان بينى پاش حوكمى گرتن برديان و ھەرگيز نەگەرايەووە، ئەو چوونە كە چوو، ھەر چوو. لە بەر ئەو ئەگەر و گريمانە كەوتمە بيىرى نووسينەوھى بزوتتەوھى نەتەوايەتى سالى چل و ھەوت كە لەو سەردەمەدا زۆر ھۆگرى بووم و كاك سمايلى شەريف زادەم لە دوورەووە خۆشەويست و ريبازە كەبم بە دل بوو، ئەگەرچى ماوہيەك لە ريبازى نەتەوايەتى لامداووە و بە تاوانى لايەنگرى لە ريكخراوہيەكى چەپى سەرانسەرى شەش سال و نيو تەمەنم لە بەنديخانە تيبەراندا ووە، بەلام پاش بە خۇدا چوونەوہيەكى زۆر تينگەيشتم لە ھەلەدا بووم. وەك كومۆنيستە شيعەكان كە دەگاتە مانگى موھەرم با دەدەنەووە و كراسى رەش لەبەردەكەن و دەست بە ماتەم گرتن دەكەن، منيش بامداووە و ھاتمەووە سەر بيىرى نەتەوايەتى و دەستم بە نووسين كرد، بەلام وەك بيىرەوہرى. پاش رامان و بيىر كەردنەوہيەكى زۆر، رام

گۆرى. له خۆم رادهدى له قالبى رۇماندا بىگونجىنم، چونكه ئەوھى پىويستى رۇمانە برىتتېھ له بىر و ئەندىشەى كۆمەلا يەتى، سىياسى، ئابورى و زانست و بەشىكى ھەرە گرنكى ئەدەبىيات كه باس له دابونەرىت و كولتور و فەرھەنگى كۆمەلگە دە كا و دە كرى له ھەر قالب و قەوارەىە كدا بە شىوہەىە كى بەر بلا و سەر بە خۆ پەل ھاوئىزى و نووسەر خەشى دلى خۆى برىزى و دەردى كۆمەلگە دەردە برى. لە و پىوہەندىيەدا نووسەر پىويستى بە بنەما، مۆژاد «سووژە»، داھىنان، تە كنىك، شىواز، فۆرم و چۆنىيەتى دارشتن ھە يە كه ئەوانەى له خۆيدا بەدى كرد، ماناى وايە كه نووسەر دنياى خۆى و روانگە و بىر فۆكەى تايبەتى خۆى ھە يە. پاش خويندەنەوھى رۇمانىكى فرە لە خۆم رادى دەست بەدەمە قەلەم و ئەو بىرەوھرىيە بە پىزە نەتەوايەتتېھ بخەمە چوارچىوہ و قالبى رۇمانەوہ.

ئەو ھاوړى بەندىيانەى كه دارا و دەست رويشتوو بوون ھەموو ھەوتوو يەك كەسو كارىان دەھاتنە سەردانىان. من ھەر خىزانم دەھاتە سەردانم، ئەو يىش دەس كورت و دورە دەست. شەش مانگ جارىك دەھات. دەمزانى كەى دى. پىشە كى نووسراوہ كانم بەش بەش لە دەفتەرى بچووكدا دەمنووسىن. كە ھاوسەرە لەخۆبووردوہ كەم بە چوار مندالەوہ، كە گەورە كەيان پۆلى پىنجەمى سەرەتايى بوو، دەھات لە بەر ئەو درەنگ ھاتنەيان چا و پىكەوتنە كەيان دە كرد بە سەعاتىكى حوزوورى، بەلام لە ژىر چاوەدىرى ئەواندا. لە دەرفەتا كە ھەل دەرەخسا، دەفتەره كانم لە باخەلى دەئاخنى و بۆمى دەبردەوہ.

بە ھۆى كە شوھەوا و كەندو كۆسپگەلىكى بەربلا و درىژخايان كە بەرىنگى بە ولاتە كەمان گرتووہ وە كو دەردەبارىكە (شىرپەنجە) بە نەتەوہ كەمانەوہ نووساوە لە بارى ھونەرەوہ نەيتوانيوہ قۇناخى سەرەتايى ببرى و خۆ بگەتتېتە قۇناخى نوئى ئەدەبىياتى جىھان كەواتە ناشتوانئ شانەشانى ئەدەبىياتى جىھانى پىشەسازى برواتە پىشى. ئەو ھەش خۆى لە خۆيدا چەند ھۆكارى سەرەكى ھە يە: يە كەم، نەتەوہى كورد وە ك مندالى شىرەخۆرە كە لە مەمكى داىكى دەبرنەوہ، لە نىشتمانە كەيان دابريوہ و نەيتوانيوہ خاوەنى جئ قەبرىك زەوى بى و كيانىكى سىياسى بۆ خۆى ھە بى و دايم وە ك تۆپ بەم بەروئەو بەردا دراون و بوونەتە ئامىرى دەستى بىگانە، ئەگەر ئاورپىك لە مېژووئى كاوولە نىشتمان بەدەينەوہ و بەوردى تۆئىزىنەوہى لە سەر بكەين و كۆمەلگەى كوردەوارى تاو و توئى بكەين ئاشكرا دەبىين ئەو گەلە، ئەو نەتەوہ، ئەو نىشتمانە لە پاش جەنگى جىھانى

یە کە مەوێ لە شەخسییەتی خۆی بە خۆی نەبینیوە و هەر دەم هەلگری برینییکی قوول لە پەیکەری خۆیدا بوو و رۆژیک سەربینی ئەرخەییانی نەئاوێتە ژێر سەری تا هزری وەگەرخوا و بە ئەندێشە یەکی ورد بینانەوێ رامینیتتە ئەدەبیاتە کەیی، کە دەلیم پروانیتتە ئەدەبیاتە کەیی مەبەستم رۆشنبیرە رەسەنە کانی کوردە، چونکە لە هەر نەتەوێ و کۆمەلگە یە کدا باری قورسی کۆمەلگە هەر بە شانی ئەوانەوێ و ئەوانیش بە پێی هەلومەرجی ئەو سەردەمە، ئەوێ هیژا و خاوەن خامەیی بە هیژ بوو لە مەیدانی بەر بەرە کانی لە گەل داگیر کەرانی نیشتمان تیوێ تالوێ و بۆ هاندانی نەتەوێ کەیی دژ بە داگیر کەران بوو بە شاعیر و بە شیعری کلاسیکەوێ سەرقال بوو و شیر و قەلخانێ بوو و بۆی نەلواوێ ئاوری لە ئەدەبیاتی نوێی جیهان بداتەوێ و ئەوێ لە وزەیدا بوو هەر ئەوێ بوو و کۆتایی نەکردووێ. ئەم وەزە هەتا پێکەینانی کۆماری کوردستان بەردەوام درێژەیی پێدراوێ. پاش رووخانی کۆماری کوردستان، ئیستاشی لە گەل بێ، رۆشنبیرانی چە پی سیاسی کورد و چاوی لە دووبوونی رەوت و بزاقی خەبات و شۆرشی بیگانە و رەچاوی کوردن و لاسایی کردنەوێ رەوتی بیگانەیان هاوردە و تیکەل بە ئەدەبیاتی سیاسی رەسەنی کوردی کردووێ و هۆکاریکی گەلی مەزنە بۆ ئەوێ کە پشت ئەستور بە دۆزی نەتەوایەتی نەبن و پشت لە مافی رەوای نەتەوێ هەلکەن. ئەو پشت تێهەلکردنە بۆتە هۆی ئەوێ کە ئەوێ لە باری سیاسی و گەشەیی کۆمەلایەتیەوێ بە دەس هاتبوو، چونکە هەلقولای ییری کۆمەلگە و نەتەوێ خۆی نەبوو و لە بیگانە وەرگیرا بوو و بە زۆر راگوازابووێ نێو ئەدەبیاتی سیاسی و فەرھەنگی نەتەوایەتی، پووچەل و بێ کەلک دەرچوو و خەلک لە روانگە و بە چاوی بیگانەوێ سەریان دە کرد، چونکە ئەو میتۆدە، ئەو پرنەسیبە، ئەو بیری و ئەندێشە گەلە، ئەو دۆزە بۆنی بیگانەیی لێدەهات و بۆ گەلی کورد نامۆ و قیزەون بوو، ئەگەر تاکی نەتەوێ کە فرچکی بە ژەکی مەمکی دایکی خۆی گرتبێ و پاشان لە دایکی دابرن و مەمکی ژنە رووسیە ک، ژنە چینیە ک، ژنە کووبایە ک بخەنە زاری، مەگەر لە برسان بیژنێ، هەر کە تیری بوو، گاز لە گوێ مەمکی دە گری و شیرە کەیی هیق دە کاتەوێ، چونکە بۆی نامۆیە و هەست بە بۆنی بیگانە دە ک.

ئەوێ لە بواری هونەر، بە تاییەت ئەدەبیاتدا کار دە ک بێ گومان بۆنی سیاسی لێدێ و سیاسیشە و لە ژێر کاریگەری سیاسیدا هەلسو کەوت دە ک. ئەو هەلسو کەوتە کاریگەری لە سەر هەناوی رەوتی ئەدەبیات بوو. نووسەرانی و چە پی رۆشنبیری لە

خۆ پېچاوه و پشتيان به فھرھهنگي بېگانه به ستووه و دابونه ريت و فھرھهنگ و كولتور كه له پووري به بايهخ و دهوله مهندي كورده واري و نه ته وه كه ي خويان وه لاناوه، نه گهر به وردی سهرنج بدهينه كاری نووسهرانی پيشكه وتووی ولا ته پيشه سازييه كان. ئيستاشی له گهل بې، سهرقالي توژينه وه و ئاله بيژي به يت و باو و حه يرانه كانی ئيمه ن و رايده گوازه نيو نه ده بياتي خويانه وه و به فولكلوري ئيمه خويان دهوله مهنده كهن، مه گهر به يت و باو و حه يران به گشتي به شيكي ههره گرنگي فولكلوري رهسهنی كورد نيه؟ نه وان زور زيره كانه سيري خومان له سميلي خومان ههلده سوون و چوله كه مان به نرخي قه ناری پي ده فروشن و ئيمه ش ليروه وه بويان ده بين به شايهر و به شان و باهو و ده ست و قه له مياندا ههلده لين و وشه به وشه و ديږ به ديږی له بهرده كه ين، مه گهر سه ت سال ته نيایي (گاربريل گارسيا ماركيز) له جي چادري دو مه كان و جي كله ئاگري فولكلوره وه راينه گواسته نيو نه ده بياتي كولومبيا وه؟ له گهل ريزم بو روشن بيرانی چه پي سياسي، من ده ليم وه دوو كه وتن و پيره وي كردن له سياسه ت و قه له می بېگانه هه له يه و دوزه كه مان به لاږيدا ده با و وه دوی كلاوی لار كه وتنه، وهرن با خومان بين و له فھرھهنگ و خه لكه كه مان دوور نه كه وينه وه و نه ته وه كه مان به جي نه هيلين.

رؤمانی هه زار نه شكه وت بهرگی به كه م و دو هه می كه پينجه سه ت و هينديك لا پريه، نه و دوو به شه به سه ريه كه وه بلا و ده بيته وه و بهرگی سيه م و چواره ميشی، نه گهر ته مهن هه بې و مهرگ مه ودا بدا و له بهر ده ستم دايه. رؤمانی هه زار نه شكه وت له سه ر بنه ماي بزووتنه وه ی نه ته وایه تی سالی چل و حه وت رایه لی نراوه ته وه و پوی دابونه ريت، فھرھهنگ و كولتور و كه له پووري رهسهنی كورده واری تيوه دراوه و به دوور له ميتود و پره نسپی بېگانه يه و بزووتنه وه كه ش بزووتنه وه و خه با تي چه كدارانه ی نه ته وایه تی رهسهنی كورده و به بيچم و قه واره يه كه وه داږيژراوه كه هه لقولاوی نيو دلی نه ته وه كه ی خۆبه تی و له بېگانه وهرنه گيراوه.

گرنگي رؤمان له چيدايه؟ ئاخو له نه بوونی رؤماندا چيرۆك و شيعر ده توانن نه و بوشاييه پر بكه نه وه؟ به بوچوونی من نه وانه ههر سځ بران و كورپ نه ده بياتن. رؤمان به شيكي ههره گرنگي نه ده بياته. نه و به شه گرنگه بريتيه له ره ساله تی فھرھهنگي، كولتور و كه له پوور، زمان، دابونه ريت و زاراوه جؤراو جؤره كانی نيو نه ته وه و ده سه بهر ده كا. هه لبه ت نه م تا يبه تمه نديانه ههر سځ بواره كه، چيرۆك، رؤمان و شيعر ده گرته

خۆ و به نه بوونی هەر یه ک له وانه بۆشاییه کی گورچوو بر، خه ساریکی گهوره، برینتیکی قوول ده که ویتته په یکه ره ی ئه ده بیاته وه، چونکه هەر کام له وانه کار کردیکی تایهت به خۆیان هه یه. وه ک ئه وه وایه که سێ مندالت هه بی و هەر یه که یان ئه رکیتیکی تایه تیان به ئه ستۆ بێ، جا با ئه رکی یه کیان له وانی دیکه گرنگتر بێ، له نه بوونی هه رکامیاندا بۆشایی ده که ویتته ماله کهت و جیی ئه و دياره. به نه بوونی هەر کام له وانه بۆشایی ده که ویتته ئه ده بیاته وه. شیعر ههسته، خه یال ناسکییه، زوو تیپه ره، هانده ره، چه خماخه ی هه وه برووسکه یه و لایه لایه بۆ دل ده کا و ئاگر له هه ناو به رده دا، میتشک ده هه ژینتی و له ناخه وه ده ورووژینتی و نووستوان وه خه بهر دینت.

چیرۆک به هۆی به رته سکی چوارچنوه که یه وه ده ست و بال کورته، به لام بزۆز و سه ر بزپوه، ده س قورس و گورچوو بره، مشتوی نیو هه مبانه یه. چیرۆک زمان شیرین و له بنه وه بره، به سه ر مه ری به دل گورگه، ده شگری و لایه لایه ش ده کا، لیش ده دا و ده شگری. کۆرپه ی کۆشکی زۆرداران راده ژینتی و نفورچکیشی لی ده گری. به کورتی و به کوردی ئاوری بن کایه.

رۆمان برا گه وریه. به ربلاوه و سینگ کراوه یه، ده ستی به هه موو شوینیک راده گا و سه ر له هه موو که لین و قوژبنیک ده ردینتی و هه موو په نا و په سیویک ده پشکنی. تووره و تۆسنه، در و بێ بدزه یه، دم شر و جنیو فرۆشه، شه رم له که س ناکا، راست و بێ په رده یه، ئه وه ی به زمان ده یلی، به کرده وه ش ده یکا و چی بزانی نایشاریته وه. په ل هاویژ و بهر بلاوه، به ده سه لات و زۆر داره. به دل لایه نگری زۆر لی کراوانه. هەر له بهر ئه و تایه تمه ندیانه هەر کام له وانه نه بن بۆشاییه کی گه وریه له ئه ده بیاتدا به دیدی.

رۆمانی هه زار ئه شکه وت راشکاوانه و بویرانه ده ردی کۆمه لگه به یانده کا و بی پیچوپه نا راستییه کان ده خاته روو. به ره ی داهاتوو، واته ئه و گه نه ج و لاوانه، به کیژو کورپه وه که تالای سهرده می ده ره به گایه تیان به قورگدا نه چوه ده سنیشان ده کا و ئه و سه رده مه یان بۆ زیندوو ده کاته وه که باو باپیرانی ئه وان چ مه رگه ساتیکیان بینوه.

رۆمانی هه زار ئه شکه وت له سالی شه ست و پینج و شه ست و شه شدا له به ندیخانه ی سنه گه لاله م گرتوو و له سالی هه فتا و هه وتی هه تاوی به یارمه تی دۆستی به ریزم «کاک سه عدی حیسامی» له سه ر ئه رکی خۆی له تاران به چاپی گه یاند و

له ۳۰۰۰ بەرگدا بلا و کرایه وه. بویرانه ده توانم بلیم رۆمانی هه زار ئه شکهوت، له دوای «چیشتی مجیوور»ی مامۆستا هه زار، به برهوترین کتیبی ئه و ساله ی کورده واری بوو. به نیوه و نیوه چلی، یی بهرگی دووهه م، له پیشبرکییه کدا که له لایه ن گۆفاری «سروه» وه بهرپوه برا، به پاش قول و غه در ی پارو با ده رانی پاش خوانی سه رۆکان، به سه یه م رۆمانی کوردی ناسیندرا.

مامۆستا هیمن ده فهرمی:

هونه رمه ند و ژیا نی خو ش محاله هونه رمه ند ره نجه رۆیه و ژیا نی تاله

ئه و ده مه ی له به ندیخانه هاتمه ده ری روخساری ئازادیم نه دی و بو من هه ر زیندان بوو، به لام له باز نه یه کی کراوه تر دا. ئه و ده مه ی که له زیندان بووم پتر هه ستم به ئازادی ده کرد. له ترسی لومه ی خزم و کهس نه م ده وێرا راشکاوانه ئه وه ی له دلهم دایه بیدر کینم. ناچار هانام برده بهر چۆلی و چیا و بووم به هه نکه وان. ماوه ی بیست ساله به رۆژ چزوو و ژاری هه نگ ده چیژم و شه وانه له بهر تیشکی که م ته وژمی لامپا سه رقالی نووسین و خویندنه وه م و زۆریش له کاره که م سه رخۆشم، بیجگه له وه ی له چزوو ژاری زاری خزم و بیگانه ی ده وور و ته ریکی کردومه ته وه، بژیوی ژیا نی مال و مندالیشی لی هه لده کرینم، ده سه که وتی گه وه ی بو من ئه وه یه که توانیومه سی بهرگ رۆمانی هه زار ئه شکه وت بخولقینم. سه ره رای ئه وه ش کتیبی ئیدئۆلۆژییه مۆدیرنه سیاسیه کان که ده ورو به ری پینج سه ت لاپه ره ی له خو گرتوو و نووسراوه ی و وه گیراوه ی، وه گیرمه سه ر زمانی کوردی و له ده زگای موکریانی هه ولیر چاپ کراوه، میژووی شارستانییه ت «تاریخ تمدن» نووسراوه ی «هینری لوکاس» وه گیراوه ی عه بدولحوسین ئازره نگ دوو بهرگ که پتر له هه زار و پینج سه ت لاپه ره یه و له سه ر داوای ده زگای موکریانی هه ولیر وه رمگیراوه ته سه ر زمانی کوردی و له ژیر چاپدایه هه روه ها چه ندین کورته چیرۆکیشم ئاماده ی چاپه. هیوادرم به و ته مه نه کورته ی خویندنه واریمه وه توانییم که لیتیک له ئه ده بیات و قوژبنیکی کتیبخانه هه ژاره که ی نه ته وه که م پر کردیته وه.

به سپاسه وه

عومهر مه ولوودی - چۆزه ردانی ۲۷۰۸ ی ک

«روانینیک له هزار ئه شکهوت»

ئوهی ئیستا له بهرهستی خوینهری بهریز دایه ، بهرگی دووه می رۆمانی «هزار ئه شکهوت» له نووسینی مامۆستای ئه دیب و رووناکبیر عومه رمه ولوودیه. بهرگی یه که می ئه م رۆمانه حهوت سال له مه و بهر چاپ بووه. سالی رابردوو کاک عومه ر به پیشکیش کردنی نوسخه یه ک له و به ره مه به سه ری کرد مه وه. هه ر زوو ده ستم به خویندنه وه یکرد بۆ ئه وهی شتیک له بابته زمان و شیوهی دارپشتن و لایه نه ته کنیکیه که ی هه لکرینم و له ده رفه تیکی له بارتردا باده مه وه سه ری و ته واوی بکه م. که چی، به پینچه وانیهی هیندی نووسین که زۆر زوو خوینته ر جواب ده که ن و کتیسی پی ویکده نین «هزار ئه شکهوت» به ری نه دام و له گه ل خۆی به کیشی کردم هه تا هه موو شاخ و دوونده کانی نیشاندام و مه زرا و میرگ و چیمه نی دیهاتی کورده واری پی پشکنیم سه ری پی به ماله هه ژارو کۆیله ی ده سته زۆرداری کوردا کردم، ته نانه ت ئه گه ر دووراور دووریش بوو قه لا و دیوه خانه ی به گ و کۆری به زم و ئاهه نگی «خوا پیداو» انی پی ناساندم .

ماوه یه ک له مه و بهر مامۆستا له سه ردانیکی کورتیدا مزگینی ئاماده بوونی بهرگی دووه می «هزار ئه شکهوت» ی پیدام و له رووی لوتفه وه پیشنیاری کرد له سه ری بنووسم. راستیه که ی ئه وه یه هه لسه نگاندنی ئه م کارانه له توانای خۆمدا نابینم و هه ر ناشمه وئ قه ره له قه ره ی بده م. به و حاله ش «ده سته مه رحمه ت» ی مامۆستام نه گیرایه وه و قه ولم دا، ئه گه ر بۆم بنیرو و بیخوینمه وه قسه ی خۆمی تیدا بکه م. پیموایه له بهر ئه وه بوو که کتیبه که له دواقوناغه کانی چاپدا بوو، بۆ رۆژی دوایی بوو، یان دوو رۆژ دواتر نوسخه یه ک له بهرگی دووه می «هزار ئه شکهوت» ی بۆ ناردم دیسان هه زار ئه شکهوت پیلی گرتم و شاخ و دهشت و شار و گوندی پی پشکنیم، زولمی زالم و غه دری ناهه قی

و خه یانته به هاوخویتی پین نیشاندام و له گهل پاکى و راستى و مینهر و وهفا و سیدق و سهفای چهوساوه کان ناشنای کردم . به ههق چیژم لى وهرگرت و که یفم پینکرد .

رهنگه چیرۆکنووس و رۆماننووس و رۆمانناسان بۆچوونی جیاوازیان هه بی، که ههر وهک گوتم ئهوان به ههقداری ئه و بواره دهزنام، بهلام بهش به حالى خۆم رۆمانینکم پین خۆشه رووداوه کانی چهندی بکری له گهل راستیه کانی کۆمه لى کورده واری بیته وه و ئاویتته ی بالا نویتی ژیا نی کۆمه ل له سهرده مى خۆیاندا بن. جگه له وهش، ههزم به رۆمانیکه به زمانى خه لک نووسرای، وشه و زاراوه و رسته کانی نامۆ نه بن، مه بهسته که ی خۆى به ئاسانى به دهسته وه بدا. هه موو ئه وان ه ی بۆیان نووسراوه لینی تن بگهن. هه وسه له م نییه دیریک سى جار و چوار جار بیخوینمه وه تا بزنام ده لى چى. نامه وى «خۆشاره وه کین» م له گهل بکا به دواى دیتته وه یدا زمانم پین بکیش .

رۆمانى «هه زار ئه شکه وت» ههردوو بهرگى راست ئه وه یه که ئه من ده مه وى. رووداوه کانی ته نانه ت زۆربه ی دیمه نه کانی تابلۆیه کن له روخسارى کۆمه لى کورده واری به شى ئیران له ده یه کانی په نجا و شه ستى سه ده ی رابردووی زاینیدا.

زمانى «هه زار ئه شکه وت» یش کوردییکى ره وان و بى گریوگۆلى خۆمالیه. به هه زاران ته عبیر و مه سه ل و مه ته لى ره سه نی کوردى له خۆیدا جى کردوته وه. هه ر کامه له قاره مانه کانی قسه ده کا، به زمانى خۆى و هاوشانه کانی ده وى. که سیان له که س نابیتته فه یله سووف و مه ته لۆ که ی لیدا ناهیتن. بۆ ئه وه ی له راستوژی دوورنه که وتبمه وه ده بى بلیم جارى وا هه یه زاراوه یه ک، یان مه سه لیک پراوپر له جی خۆیدا نییه، به لام ئه وان ه هینده که من که به رۆمانیکى ۶۰۰-۷۰۰ لاپه ره ییه وه هه ر ديار نین.

ماوه ته وه ئه وه که بلیم «هه زار ئه شکه وت» به راده یه کى بهرچاوه له ژیر کاریگه رى «حه مه دۆک» ی یه شار که مال دایه. رووداوه کانی له رووداوه کانی حه مه دۆک نزیکن، بى ئه وه ی دووپاته کردنه وه بن، «حه مه» قاره مانى سه ره کى رۆمانه که زۆر وه ک «حه مه دۆک» ده چى «که وى» خه جیجه و په یدا بووه ته وه، «هه مزه به گ» زولموزۆرى عه بدى خان مان وه بیر دینتته وه، «عه تابه گ» که م و زۆر «وه لى» یه «پووره گوله» مووی له «دایه خۆرى» وه نه گنپاوه «سه روان خودایى» «وه کیل باشى عاسم» و زۆرى دیکه. ته نانه ت ته واو کردنى بهرگى یه که م و دووهم وینکچونیکى له گهل ته واو کردنى بهرگه کانی «حه مه دۆک» له لایه ن یه شار که مال ه وه هه یه. هه چ دوور نییه کاک عومه رى

ئىمەش جارىكى دىكە «حەمە» بىننېتەو و لەبەرگىكى سىيەمى «ھەزارئەشكەوت» دا رۆلى قارەمانى پىن بىسپىرى. رەنگە ھەردوو رۆماننووسپىش مەبەستىيان ئەو بە بى كارەيان داستانى خەباتى رزگاربخوازانى كوردمان بۆ بگىرنەو ھە چەندە زۆر جار تووشى شكان و نوشوستى بوو، بە زىنى ئەناسىو و سەر لە نوپ سەرى ھەلداوئەتەو .

بەلام بە پرواى من ئەمەش لە نرخى كارە كەى نووسەرى «ھەزار ئەشكەوت» كەم ناكاتەو ھە بۆ ھىچ كەس شوورەيى نىە لە قوتابخانەى يەشاركەمالى بە توانادا پىنگا، بە تايەتتى ئەگەر قوتايىيە كى سەر كەوتووش بى (كە مامۆستا عومەرى مەولوودى بە راستى ھەيە) گرنىگ ئەو ھەيە كە كاك عومەر قارەمانە كانى خۆمالىن، رووداوە كان نەخوازانەو، بەشيك لە زيان و بە مانايەك بەشيك لە مېژوو كۆمەلى كوردەوارىمان بۆ دەر دەخەن. ھەولى كاك عومەر ھەولنىكى ئازادىبخوازانى نەتەو ھەي و خەباتە كەى خەبات دژى زۆردارىي چىنايەتى و نەتەوايەتییە. ئەگەر «حەمە دۆك» ى رۆمانى يەشاركەمال لە پەردەدا و زۆرتەر وەك قاچاغىكى دەستى زولمى دەرە بەگ خۆى بە ئازادىبخوازيك لە قەلەم دەدا، «تاهىر» ى رۆمانى عومەر مەولوودى بە پانەو ھە ئامانجە نەتەو ھەيە كانى لە وتارى سىياسىدا بۆ گوندنشىنە كان شى دەكاتەو، تەنانەت بە جۆرىك لە جۆران خۆيمان وەك «سمايل شەرىفزادە» پىن نىشانەدا، چونكە سەرەنجام ئەو ېش بە دەستى خائىنىك بە ناوى «كويتخاشەرىف» شەھىد دەكرى، ھەر وەك شەرىفزادە لە «دارىنە» ى بانە بە دەھۆ و دەسكىسى بە دەستى پىسى كويتخاشەرىف لە نىو چوو .

پىر بە دل دەست خۆشى بە كاك عومەر دەلیم و پىرۆزبايى لى دەكەم. ھىوادارم ھەزار ئەشكەوت لەبەر دلى خوینەرانى دىكەش ھەر وا جوان وشىرىن بى و كاك عومەرىش بەردەوام بى و بەرھەمى باشرمان بداتە دەست.

عبدالله حسنزاده بەھارى ۸۴

مانگی په شه مەیه، ته شقی عەرز و ئاسمان شکاوه، چله کان مردوون، خاتوو زەمەهریر
 شینی برائانی دەگیچی. خۆره تاو پەش بوتهوه، زستان دوا هەناسە ی ژینی دە کیشی.
 زه و کهوتوو، گەرمە زه وه. کۆسه ماله و مالمیه تی، له دەرگاوه بانگ دەکا:
 – مەر به یه کانه، بز ن به دووانه.

– خوا بەرکەت بدا بەو گەوڕ و گەله خانە.

گەزیزه سەری وەدەر ناوه، قریاشان ژیاو ته وه، بالندە ی کۆچەر له گەرمین
 گەراونە ته وه و هیلانە دۆزیانە، هیلکە له هیلانە کراوه و بەستوو یه تی، بورجی له گلە که.
 کووزە له و ماکووز، پنگە و ئاوەل گەلایان پان بووه له کانی و دەر اووان خۆیان
 کیشاو ته سەر.

کادین فەرغانە ی تیکه وتوو، دلی ئاژالدار تەنگە، تفاق خۆشه ویست بووه، برا به
 برای نادا. سووتە مەنی له ته واو بوونه، بەفر له خۆ دزینە وه یه، ژنی دوو گیان مەگیرانی
 پیوه دەکا.

سروشت سەر له نوێ ژیاو ته وه، دلی ئەوینداران وەبزوو تنه وه کهوتوو، پتر هەست
 به دلدار ی دەکەن.

قاوەلتوونە، تەنوو رە که نایگری! کلە که ی تیی رووخواوه! دوو کەل پشووی
 سوار کردوو، ئاو به چاو و لووتیدا دیتە خواری دێستە داو ته کۆلە وه ژ و له کلی
 وەرئەدا، به پیچە رشوه پواوه که ی گولبینه ی تەنوو رە که باو هشین دەکا، گر دەگری،
 بلێسه وەسەر کهوت.

شەوقی تەنوو ژوو رە تاریکه که ی روونکردۆتە وه، ماله که قەدیم
 دەوله مەندانە یه. چوار کۆله که ی سەر کۆلدار، سێ بەرە دەسته که ی گرتوو به کۆله وه.

هه زالیکی بهرین پینخه فی له سه ره و بهر په کی حولله یی به روویدا کیشراوه،
بنه که ی پر له مه نجه له گه وره و بچووک، مه ردۆش و تاوه مس و له ژه نگدا ره ش
هه لگه راون.

له قولینچکی خوارووه وه، که ندووه ئاردیکی گه وره زاری کردۆته وه، که لینی
ئاخر اووه له داس، گاسن، قایشی جووت، مه ساسه، شه نه ی دار و ئاسن، ته شو ی و مشار،
پاچ و که په پیمه ره و ... تاد

دیواری ئه مشان و ئه وشانی که ندووه که، چه ند سنگیکی داری پیدا گوتراوه، گاس،
مه شکه، مه ش کۆله، که و، بیژنگ، شیلگیره کۆنیان پیوه هه لئاسراوه.

له پشتی ده رگا چه ره که وه، سه وه ته یه کی ده مه پهل به له ته گوریسه وه که راه
به سینگدا، پر له قاپه مس و که وچکه دار.

له لای سه رووی ماله که وه، سندوو قیکی گه وره، قوفلیکی لوله یی ره شی له
ده رگا که ی داروه، وه ستا خه راتی له سه ر کردووه.

له پشت سندوو قه که وه، تا قمیکی ژیرپان و سه رباریک له دیوار دابردراوه، لامپایه کی
ده نمره ی له سه ره. له و تا قه به ره و ژووره دوو که ل کردوو یه به ده وار، له خوار تا قه که وه،
گسکه سواخ و سپیه.

له وه به ری ده رگا چه ره که وه، سه کۆیه ک هه لبه سراوه، نیوه ی گۆزلدانه، نیوه ی
سه رشۆر که یه. له و لای سه رشۆر که وه، ده رگای ته ویله یه، له نیو ماله که وه ده چیتته ته ویله.
ته نوور بووه به ده نوو کی که و. ئه ستو ئلکی به سه ر ته نووره که دا رایه لکراوه، دیزه یه کی
ره شی گلین له سه ر ئاور که فو کولیه تی، برویش به ده م که فه وه به لئواری دیزه که دا دیتته
خواری.

خاوه ن مال، دیزه که ده کیشیتته دواوه، که لینی به ده رخۆنه که ی سه ری ده دا، جامیکی
ره ش و سه لکی پیواز و چه قۆیه کی ده سک شاخ و ده مه که وچکی رۆنی زه نگ له گو یی
ته نووره که یه. پیواز ده جنیتته نیو جام و رۆن ده کا به سه ریدا، ده نیی به لای ئاوره وه. پیواز
له رۆندا سوور بۆته وه، بۆنی پیواز داخ ژووره که ی پر کردووه. به ده سگره لئواری جام
ده گری له دیزه ی ده کا، ده مه که وچکی له ئاوی چیشته که هه لده گو یزی له جامه که ی
وه رنه دا و تیده کاته وه، ده رخونه گلینه که ی وه سه ر ده نیتته وه، که له به ریکی ئه داتی و
هیندی ورده له ته نووره که ده مالی.

خاوهن مال له گویي تهنوره که نه ژنوی له باو هس گرتووه و چاوی بریوه ته گری تهنوره که. پهره کایه ک سووتا، بوو به بهورنگ، به دم تینه وه شه کان شه کان وهسه ده کهوچ، خه یال سواری بالی سووتاوی کا بووه له کولاو که ی سر تهنوره وه رویشته ده ری.

خه یال بهربلاوه! سر له هه موو که لین و قوژینی ژیانی پر له دهر د و ژانی رابردوی ده داته وه. سرده می مندالی هاتوته وه بیر، دایکی، دلسوژییه کانی، شهو و شهونه خوونی، کاره که ری و قهره واشی مالان. سر له سر ران و سر دوزینی، هه کایه تی شهوانه، هه کایه تی مووره ده نگيله، مهر و بزنه، مریشکه قوله و کوره که چهل و ... تاد به سه رهاتی باو کی، مهر گی کوتوپری دایکی، بی که سی و بی دهره تانی، دهرک و دووی مالان، چه پو که سه ری، لاره ملی، بی نازی، چه پو کی ژنانی بی به زه بی، ده ست به سه ردا هینان و دلسوژی ژنانی خاوهن به زه بی، کار، کار، نه ویستانی بی وچان، لیدان و بی حورمه تی، په نجه ری، جووتیری، گیره و کیشه، دروینه، ده سکه نه، ناو داشتن، نه حه سانه وه ی شهو و روژ، مانگ و سال، شوانی، شوانی، ته نیایی، ته نیایی، دل! دل! دهردی دل! دل! پتوه بوون! له رووه لنه هاتن، نه داری، ده سکورتی، خو به که مزانی، سه گ وه ری هه وشه، بیری به ربلاوی کو کرده وه هینا یه وه سه رخو، که وشه کانی خسته سه ری له دهر گاه سه ری کیشا هه وشه. سی سه گ که ماوه ری دهر گای هه وشه یانداوه. ته قهی دهر گای ته نه که و شالاوی سه گه ل، خاوهن مالی کیشا وه ته هه وشه:

– کینی، کینی؟ دهر گاه که مه که وه، نه وه هاتم چغه چغه، کینی؟

– منم – کویتخا که ری، هه مه گیان! له مالی؟ هه مه واق بردوویه ته وه! به له تو کوت جوابی داوه:

– به، به، به لی، فه موو وه ره ژووری مام کویتخا. کویتخا هاتوته هه وشه، ههر دوو کیان بی دهرنگ و پستان، ره رنگیان په ریوه. هه مه له شه رمان و کویتخا له ترسان! کویتخا گوتی:

– باش بوو زوو دهر گاه که پیوه دا، دهرنا ده یانخواردم! نهو سوور به له که یان له وه دا نه بوو، زور دهر! نه وه له جسنی کامه سه گه؟ که لاز؟ له جسنی دپله باریکی مالی مام هه سه نه.

– زور جسنه، نه گهر له کینویش لی بکا، سه گی چاکه. ههر خوت له مالی؟

– بەلې، دەفەرموو، جىڭگەت خراپە. ھەممە شانبەشانی كۆيخا دەروا، لاي سەگەلى لىئى گرتتوو، كۆيخا لە پېشەوۋە و ھەممە بە دوويدا، چوونەتە ژوورى. ھەممە لىبادى راخستوو دەروا سەرىنى بۇ داناو، كۆيخا دانىشتوو پالى داوۋەتەو. خانە خۆي بەگەرمە بە خىرھاتن لە مېوان دەكا:

– زۆر بە خىر بېيى، مالى خۆتە، من خاوەن مال نېم.

– عومرت دريژ بې، خاوەن مال خۆشې، ئاي لەو دىنبايە! لەگەل حاجى برايمى باپىرت چەندە لەم مالەدا دانىشتىن، غەرقى رەھمەت بې، چەندە مەجلىس خۆش بوو! رۆلە لەگەل سەرمای ئەو زستانە چۆن بوو؟ ھەممە بەرەو سەوۋەتەي قاپ و كەوچكە كە دەروا، بە شەرمەوۋە گوتى:

– لە سايەي سەرى تۆ و ھاومالە كانەو، زۆر باش بووم.

– ئەي لەگەل پوورە گولە چۆنى؟ ھاموشۆت دەكا؟ ھەممە جامىكى مىسى بىندارى لە سەوۋەتە كە دەرھىناو، سەرى سىندووقە كەي ھەلداوۋەتەو، خەرىكە كاكلە گويژ و مېوژ دەردىنې، جوايى داو:

– گيانىكەم بە پوورە گولەيە مام كۆيخا! ئەو ئەمە كى دايكىكى دىلسۆزى بە سەرمەوۋەيە، نان و ھەوېرم، شيوو كولم، ئوردووم، پاك و خاوينى مالم، چاوەدېرى كاسپى سالانەم ھەمووى بە ئەستۆي ئەو، لەوۋەتى دايكەم عومرى داوۋە بە تۆ، پوورە گولە جىيى دايكىمى گرتتەو، نەپھىشتووۋە بې دايكىم پىئو ديارىدا، وەك مندالى خۆي، دايەمە چاوى لە سەرم بوو، جار جارىش لېم توورە دەبې، خۆت دەزانى ئەو ھەر وايە. كۆيخا پىكەنى گوتى:

– ئا! ئا، ئەو حالەتەي ھەر لەگەلە، بەو توورە بوونەوۋە جوانە، كەس دلى لە قسەي ئەو نايەشى، لاي خۆي من كۆيخام، جارى وا ھەيە سەد قسەي ناخۆشم پىدەلې! بەر حوزوور، قسە بە ھەمەزبە گېش دەلې! ھەممە، كاسە مېوژ و كاكلە گويژى لە بەر دەمى كۆيخا دانا، گوتى:

– مام كۆيخا! لەگەل تفاق چۆن، لىتان نەبراو؟ كۆيخا لاويچى مېوژ و گويژى لە مست كرد، گوتى:

– ھاتۆتە كۆتايى ھەممە گيان، تۆ دەزانى لە كەيەوۋە زستانە؟ تا كەي بەش بكا برالە؟ ئەوۋە چەند روژىكە وشكە دەروا، ئەمسالىش كاوۋە مېوۋە كانم نەفروشتوو، شكور

بخورمان زوره و زستانه که شی له سالان دريژتر بوو، خه لک به دهست بي تفاقيبه وه سکالا يانه، همه سهري داخستووه هيچ نالي. جاروبار بو خانه خوئي کويخا، دوو سي دهنک له ميوزه که دهخاته ده مي. کويخا چاوي به ماله که دا ده گيرې، هه ناسه يه کي هه لکيشا، گوتي:

– دنيا تا سهر بو که س ناميني! خاد سه لمه ي دايکت، غه رقي ره حمهت بي. چه نده له م ماله دا هه لسوورا! حه يفه ئافرهت وانه بي، کابان له کرد و بزبان، به که مال و جه مال، چوار پينج سال دواي کا مه حموودي باوکت، به بيوزه ئني دانيشت، خوانه کا که س قسه يه کي لي بيستبي، ياره بي به حوري به ههشت بي، خوا عافوي کا.

– خوا دايک و باوکت عافو کا مام کويخا گيان. هه ر دوو بي دهنک بوونه وه. ماوه يه که بي دهنگن کويخا گوتي:

– همه گيان! بو هيچ نالي؟

– چيت عه رز که م؟

– بو نالي بو هاتووي؟

– جا تو مالي خوته، من خاوه ن مال نيم.

– خاوه ن مال خو شبي کورم، بيستوومانه پاييز گوتووته شواني ناکه م! بو نايکه ي؟

همه، به شه رمه وه سهري داخست، چاوي بريوه ته سکلي دامردوي تهنوره که به چيلکه يه ک ئه رز هه لده کولن، ده يه وي بلن و له رووي هه لئا يه، ده ستي به چيلکه که وه ده له رزي، کويخا تيگه يوه که شه رم ده کا، به پيکه نينه وه گوتي:

– شه رمي ناوي کورم، چي له دلت دا يه بيلي، تو شه و و شه ونه خووني ده کيشي،

شواني چا کي و خه لکه که لينت رازين، له وه تا تو شواني، گوي به لي له نيو نه چووه، ئيستاش منيان نار دووه بزانه ده لبي چي؟ له گه ل مه ره که ده چيبه وه؟ همه هه روا ماته. له دلي خويدا ده يگوت:

– ئه مساليش ده چم، ئه گه ر شوان بم، زوو زوو که وي ده بينم، با منه ته که بخه مه سه ر

شاني باو کي، سه ري هه لينا، گوتي: – گوتوويانه همه مه ره که باش ناله وه ريني، ئه گه وايه بو ده مکه نه وه به شوان؟ بي فايده يه با دلما ن له يه ک نه يه شي مام کويخا.

– کي گوتوويه؟ ئه وه ي وا ده لي، مه ر له مه ر ناکا، کي بووه؟

– فه يزه دريژ و فه تاحه کوير.

– حەح مالتە؟ گوتم داخوا كى گوتتويە!! جا ئەوانە چىن؟! ھەر بە ئاۋەدانىشىيان مەزانە، غەسلى خۇي ھەر مالىشىيان مەچۇ، لە نۇرە كەي ئەواندا ۋەرە ۋە بۇ مالى ئىمە، ھەر ئەمسال دىلەم شۋانى دى بى، سالىكى دىكە بە تەنيا شۋانى خۇمى، ھەر ئەمسالمان زەحمەتە، ئەمسالىش كاۋرە كان نافرۇشم، ھەستە با برۆين، خەلكە كە لە دەرگاي مزگەوت چاۋەرپىن. حەمە گوتى:

– لە روى تۇ داماوم! تۇ نەھاتايەي، نەمدە كرد، راۋەستە با سەرى تەنۋورە كە بىننمە ۋە.

ئاسمان ۋە ك دەرياي بى سنور، ھەتا تەيرە تىژ بالە كانى چاۋ ھەتەر دە كەن، ھەر شىن دە كاتە ۋە، تەناتەت كا كە ھەورى ۋە بەر چاۋ نايە. ھەتاۋ لە سەر دىيە. سىبەر كورت بۇتە ۋە، نىكەي نىۋەرپۇيە، بن ديوار گەرم بوۋە. مەر دارە كانى كانى توو لە بەر بەرپۇچكەي ديۋارى مزگەوت خۇيان ھەلخستۋە، باسى بى تفاقىيە. حەسنە كەچەل گوتى:

– مالى كا سالە ئاۋەدان بى، ئەۋ نەبۋايە، دەبوۋ بە كەر ۋەرەشكە ۋە ۋەدى بکەتۋايمە، سۋالى پاشا خورم بگردايە، باش بوۋ فريام كەوت، سالە شانى ھەلتە كاند، گوتى:

– لە زوۋ ۋە گوتتويانە، كەس لە كەس ئاۋس نابى، كەلك لە كەلك ئاۋسە، من سالى بەفرە زۆرە كەم ھەر لە بىرە، خوا كەرەمى باۋكت، خوا لىنى خۇشبى، لەۋ بى دەرە تانىيەدا سى بارى كا دامى كەۋتمە فەرغانە. فەيزە درىژ ھەلئىدايە:

– خوا حەز بكا، كلا ۋ چەرخانىكى بەسە، بەھارە، لەۋ بە دوا وردە مال لە خەم دەرەخسى. حەمەي نەنەخەجى پەريە نىۋ قسە كەي فەيزە ۋە:

– ئەۋە دەلىي چى، كا فەيزۋوللا؟! ئەۋە گریمان وردە ۋە وشكە مالى رۇيى، ئەي مانگا ۋ گا جووت ۋ بىچوۋ چى؟ ئەۋانە سەۋزالفىان ناۋى؟ بە خوا خەمى دنيام لىھاتۋە، ئەگەر بەشى سى رۆژ سەۋزالفىان مابى، باشە. حاجى قادر بە نوۋكى گۈچانە كەي لە ئەرزە ۋە دەژىنى، گوتى:

– ئەۋە ھەر دەردى تۇ نىيە حەمە، كەس ھىچى نەماۋە. مام رەسوول ۋ سوڧى مینە دامە دە كەن، بە دەم كايە ۋە، مام رەسوول گوتى:

– حاجی، سالی گرانی و قاتوقریه که مانم وه بیر دینیتته وه، کوره خۆ وانیه، چی زوره تفاق براله، کی لینی براوه، بی له مالی من تفاق بهری، بو گرانی گرتووه به دمه وه حاجی؟! خۆ تو به قهده تهواو امانت تفاق خستبوو. سو فی مینه چاویکی قرتاند گوتی:

– کوره، حاجی به راستی نییه! شکور زوری ماوه! عه لی کورم ده یگوت، چوموه کادینه که ی مالی حاجی بو داس، کادینه سهروه که یان موری نه شکاوه، حاجی هه ستاوه ته سه ری، چاوه به خه لکه که دا ده گی ری، له خۆیدا سوور پیسته، نه ونده ی دیکه سوور بوته وه، ره گی لاملی نه ستوور بووه، دهستی به گوچانه که وه ده له رزی، ده گورینی.

– نه ی رووی رهش بی، به مهر قه دی کاکه حمه دی سوله یمانی دروی کردووه، سو فی! تو به لای ناخیرت! بو بوختان ده که ی؟ فه تاحه کویر قسه که به حاجی ده بریتته وه، گوتی:

– نه وه کو یخا که ریم هاته وه، حمه شی هینا وه. هه موو هه ستاون ده ستیان دا وه ته بهر چاویان و بیده نگ بوون، حاجی هه ر موره له سو فی مینه ده کا. کو یخا له دووره وه بانگی کرد:

– خزمه کان! حمه م رازی کردووه نه مسالیش له گه ل مه ره که ده چی، نه وه ش خۆی، خۆتان قسه ی له گه ل بکه ن. هه موو چاویان له ده می مام حه سه نه.

مام حه سه ن خه زووری کو یخا که ریمه و له هه موویان به ته مه نتره. له سه ر خواجه نشینه که دانیشتووه. کیسه توتته که ی ده رهینا وه، پزووه که ی له به ریبه ک ده ره وینیتته وه، قه ننه که له باخه لی ده ردینی، سه ر قه ننه ده کا به نیو کیسه که دا به قامکه که له ی، ورده توتن له قه نه ده خنی. چه رخ و پووشووی ده رهینا وه لینی نه دا و ... تاد پووشو گر توویه، ناوری پووشووی نا وه ته سه ر توتن مژی لی نه دا و لینی ... رتاد دوو که ل به کونه لووت و نه ملا و نه ولای باسقه نه دا دیتته ده ری، ده موچاوی ونده کا، دوو سی جار به دم مژلیدانه وه ده کوخنی، ده می له باسقه نه کرده وه و گوتی:

– کورم حه مه! نیمه وه ک شوانی چاوه له تو ناکه ین، له قه دیمه وه گوتوویانه دار له له دا ده شکنی، دار و له له ی خۆت دیاریکه، نه مسال چون له گه ل مه ره که ده چی؟

– مامه گیان! خۆمیش به چاوی بیگانه ته ماشای ئیوه ناکه م، به لام قه رار و بریه بیی باشه.

– ده ی باشه رۆله شهرم مه که، نه وه ی له دلتدایه بیلی.

– پار جووتی سی ربه گه نم بوو، ئەمسال بیکه نه چوار ربه، دیاره وه ک سالانیش کراس و ده ریچ تا بدریچ و پیلایوم ئەده نی. مالی خورییه ک و نیو سیه رۆن، دوو سیه په نیریش له سهه به راته، پیویست به گوتن ناکا بلیم، ههه رهوته ی له مالیکم، ههه وه ک سالان، نانه سه گیش له سهه ئیوه یه، به مام کوئخاشم گوتوه، دوو مال ناچم، دوو مال قرتکه ن، له کوئیه دایده مه زینن، که یفی خۆتانه. حاجی قادر گوتی:

– ئەشهه دوو زۆره، فه یزه درێژ و فه تاحه کویر قسه که ی حاجی ده سه لمینن. کوئخا قسه ده بریته وه:

– له سهه ری مه رۆن، چاوتان له وه وه نه بی، همهه شوانی چاکه. کورم همهه! ئەوه ی داوات کرد، ئەتده ینی، له نه ورۆزه وه مه ری خۆت لیخوره له قسه که ی کوئخادا که سه قسه ی نه کرده وه، به لام هه موو له قسه که ی همهه دل کرمۆلن، له یه کتر ده پرسن:

– بلیی ئەو دوو ماله مالی کی بی، ده لی ناچم؟!

ټاورى نه ورؤز كراوه ته وه. خاكه ليوه يه، سه رى ساله و بنى مانگ، دار و له له بو شوان و گاوون و ره نجبه ر ديار ييه، سه ر له نوئ گيرانه وه، كاردارو خاوه ن كار سه ر و دلخوش. همه، گه لاز و ورچه و بؤره ي وه دووى خستوه له ناوه راستى ټاواي وه ستاوه. هاوارى «مه ر رويى» شوان له م په روه و په رى ديوه ده ننگ ده داته وه. ده سته ده سته مه ر به ره و په چه وه رى خراون.

كه وي كچه كورديكى بالا به رز، به ژن ريك و به ديمه ن، شوخ و شه ننگ، قيت و له خوبايى، په زاسووك و له دلوه نزيك، توندوتول به ره وتى كه وان، له نجه يه كى تاييه ت به خوى به دووى كه رته مه ر كه ي كوئخا كه ريمه وه به ره و په چه ده روا، خوى ده له نگيئى.

په لكه شوپه كانى چوار قامك له ژير كوټلوانه كه يه وه سه ريان وه ده رناوه، به هه واى ره وتى سه ما ده كه ن. له گه ل هه ر هه نگاويكى، له ره ي مه مكى كه روئشكه ده خاته سه رسينگ و به روكى، وه كو شه پول هه لده ستى و ده نيشپته وه، مه له وانى ټه وينى گيژ ده كا و ده بخنيئى.

كه وي مه رى له په چه كردوه، له گه رانه وه دا گورگه ټاورى ټه داته وه به سيله ي چاو ده روا نيته شوانه بزه يه كى سيحراوى له سه ر ليوه! گورجى روو وهرده سوورپيئى، به ره و مال ده بيته وه، هه تا له چاو ونده بي، همه گيژومه ننگ چاوى لى ناتروو كينيئى. مه ر له په چه كو بؤته وه. شوان بيخه له بزنه گه ل ده كا، مه ر به دووى بزندا به ره و كيوه به رداويله ي پشتى مالان وه ريئده كه ويئى.

ميگه ل په ل - په ل، په لى هه لختوه. همه له به رزاييه وه، له دوندى كيوه. گه لاز له كه وانه وه يه، ورچه و بؤره ټه مشان و ټه وشانيان گرتوه. گيا سه رى له خاك وه ده رناوه، مه ر ليوه ده كا، به خوله وه ده پيچرى و بزى به تاشه به ردا هه لده گه پين، گيا به رزه وشكه كان ده كوروو سيننه وه.

مینگەل خۆرەتاوی کینۆ بەرداویلە ی گرتۆتە بەر. ھەممە لە ترووپکی کینۆ، لە سەر بەردی بەرانبەر بە نیو دی دانیشتوو، بە ھەوای شوانە شوانە لە شمشال دەتوورین. فووی کوورە ی دەروونی دەکا بە گەرووی ساردوسپیدا، دلی بی دلی وەنالە دەخا. وشە بە وشە بە کونی شمشالدا دینە خواری:

شوانە ھۆ شوانە! شوانی رەنجەرۆ
 بستتی مندال بووم قەولم دا بە تۆ
 ھەوت سالە شوانم بەو ھەردانەو
 دەتلیم شەو و رۆژ بەو دەردانەو
 ھەوت سال شوان بووم قەدریان نەزانیم
 کاوریکیان دامی بۆ شەرته شوانیم
 گورگی مال کاول لیم بوو بە دوژمن
 کاوڕە کە ی خواردم، من چی بدن بە ژن؟!

لەو دەمەو کەوئ لە بەر ھەیانەو، گویی بۆ دەنگی شمشال راگرتوو، ھەممە چاوی لیبە، کەوئ ئەژنوی شل نابن، ھەر وەستاو! ھەممە یەک بین لیوی ناو بە شمشالەو! بی ھەوئ پشوی سوار بی، لیبی ئەدا.

مەر لە کینۆ بەداویلە ئاوا بوو چوو بە دیوی ھوولە کاند، نەدیو، کەوئ بەر ھەیان بەرداو، ھەممە لیو لە شمشال دەکاتەو، وردە وردە وەدوو یان دەکەوئ، بە دەم خەیاڵەو لە گەل خۆی ئەدوئ:

– نۆرەیان دامەزراندوو، لەم شەو ھەو لە مالی مام ھەسەنم، ھەوتە کە ی دیکە لە مالی حاجی قادر، دواي ئەوان، مالی مام رەسوول و مالی سوئی مینە یە لە دواي ئەوانیش، مالی کوپخایە. بە قامک دەبیژیری، چوار ھەوتە دەخایەنی، مانگی لە بەھاردەروا جا میوانی کەوئ دەبم! قەیناکە، مالی مام ھەسەنیش ھەر بۆنی ئەوی لیدئ ھەوئ جاریش لەوئ دلم کەوئ گرت، شەوی قورشیلانە کە بوو، بلیی ئەویش دلی بە منەو بی؟ دەبی ھەر وا بی، ئە گەر وانیبە ئەو سیلە ی چاو و بزە یە چیبە؟ با ئەو مانگەم لی پروا، دەرفەت بی پیتی دەلیم، یان گال دینن، یان پەموو، مانی وا بە کاری چی دی؟ خەو و خوراکم لی

هه لگيراهه! به جارئ له زهرافهت كهوتووم! ئاوينهه ده رهيناهه، ته ماشاي خوئ ده كا. ده يه وي هيندهه بير لئ نه كاتهوه، به خوئ نيهه! كهوي تيكه له بير و ميشكي بووه! ساتئ لئ دوور ناكه و پتهوه ماوه يه ك مات ده بئ، پاشان خه يال هه لئده گريتهوه.

به خه يال سال چۆته سهر و شه رتي په رتوه! به راتي كو كر دۆته وه، سي و سئ ته غاره! سي ته غار پاشه كهوته ي له چالدايه! په نجا ته غاري ده كا به پوول! به كه وي گوتوه قهولي داوه تئ! له باوكي راده سپيرئ، ئه ويش ده يداتئ! چر نه و پر نه تير ژاوه! ژن ماره كردنه! پووره گوله دلسوزانه قولي هه لماليوه، ميوان به رئ ده كا! جل هه لگيراهه، خه نه به ندانه! بووك ساز كراوه، برازاوا سوار بوون! جليتان و ر م بازيني سواره يه! بووك سوار بووه! خوئ له سهربان وه ستاوه. سيويكي به دهسته وه يه، بو بووكي ده خا! له پر پولي كهو له پيش مه ره وه ده فرئ، مه ر ده سلمينه وه، كه لاز ده وه رئ و حه مه له و خه ياله شيرينه راده په رئ! ئه و رۆژه هه تا ئواره به و خه يال وه را يده بو رئ.

ئواره يه، مه ر ر ژاوه ته نيو دئ، ژن و پياو تير ژاون، مه ره نه هاتوو ده به نه وه. ئه حه دي مام حه سن به پيري حه مه وه ده روا، له دووره وه، ده م به پي كه نين گوتي:
- ماندوو نه بي شوانه!

- سلامت بي، كا كه ئه حه د گيان! خۆت ماندوو نه بئ، هاتووي له دووي من؟
- جا تو له دوو هانتت ده وي؟ باو كم نار دوومي، ده يگوت نه وه ك شهرم بك، ئاخه ئه م حه وته يه نۆره ي مالي ئيمه يه. حه مه سه ري به رداوه ته وه، له شهرمان سوور هه لگه راهه، ئه حه د و حه مه نيوانيان زور خۆشه، ئه حه د خالي كه ويه، له وه ده مه وه كه دلي به كه ويه يه، ئه ونده ي ده ببيني ئاره قه ي شهرم ده ر ئئ. به شهرمه وه گوتي:

- كا كه ئه حه د گيان! تو برۆوه، با گو ئدر ئ و كه لو په له كه م به رمه وه، خو م ديم.
تاريكه، سيره هه لگيراهه، به رخ تيه ر بووه، هاو ير كراوه، مه ر و به رخ تاسه يان تيكشكاوه و له كار ه كاوتوون.

پووره خه رامان له سه ر به رماله، به گريي قامكه كاني ئه للا ئه للا ده كا. مام حه سه ني ميردي نو ئزي شيواني خو ئندوو، لاي سه رووي ماله وه پاليداوه به ده سته نو ئنه وه، قه نه ده كيشئ. كو انوو له قو ژبني ماله وه ده سووتئ، ديزه له سه ر كو انوو ده كولي. دوو كه لي كو انوو، هه لم و هالاوي ديزه و دوو كه لي قه نه، ماله كه ي تاريك كر دووه، به حال سو ئله ي لامپا ده نمره كه دئ. حه مه له حه وشه وه بانگ ده كا.

– مام حەسەن! ئېزىن ھەيە؟ مام حەسەن دەنگى ھەمە دەناسى. جۋابى ئەداتەوہ:

– ھاتى ھەمە گيان؟ وەرە ژوورى وەرە. ماندوو نەبى!

– ئيماندار بى مامە گيان خوا عافووت كا.

– ئەھمەدم نارد لە دووت، نەتدى؟

– بەلج ديم، نەھاتۆتەوہ؟ لەو قسانەدا بوون، ئەھمەد خۆ دە كا بە ژووردا، ھەمە لە بەرى

ھەلدەستى، ئەھمەد بە گەرەمە بە خىرھاتنى ليدە كا. پوورە خەرامان لە سەر بەرمال ھەستاوہ،

ماندوو نەبىنى لە ھەمە دە كا، كوورە كوور دەروا بە لای شىو ھىنانەوہ. كورانى مام حەسەن و

بوو كە كانى لە تاقت كوردنى مەر و پاتال تەواو بوون، يەك بە دووى يە كدا ھاتوونە ژوورى

و ماندوو نەبىيان لە ھەمە كردووہ.

شىو خوراوہ. بەھارە، خويىنجانە، خەو خۆش بووہ، شەوگار كورتە. ھەمە ھەستاوہ

بپروا. مام حەسەن گوتى:

– ھەمە؟ ئىواران خۆت وەرەوہ كوورم، خەرامان! ئافرەت! نان و پىخۆر و نانە سەگ

بۆ ھەمە سازكە، ئەگەر سەولە ھەيە، بۆ بەشدار زۆر باشە. پوورە خەرامان نان و پىخۆر و

سەولەي بۆ پىچاوەتەوہ، ھەمە چارە كە نانى ھەلگرت و بەرەو مالە كەي خۆي

رۆيشتەوہ.

چوار ھەوتە، ھەر ھەوتەي لە مالى بەسەرچووہ. ئاخىر شەوى خاكە لىوہ يە.

شەوگار ئاھىكى بە دەمەوہ نەماوہ. خەلك ماندوون، كەس خۆ ناگرى. ھەمە مال ئاوايى

لە مالى سۆفى مینەش دە كا.

يە كەم شەوى مانگى گولانە. دارى ئاواتى دلى ھەمە ھاتۆتە بەر، لە پشكووتنە.

مانگىكى رەبەقە ئەو شەوہ بە ئاوات دەخوازى. لە نيو ژوورە كەيدا ديت و دەچى، چۆتە

بەر ئاويئە تەماشاي خۆي دە كا، سەرولى چلكنە، ريشى ھاتووہ، كوونو دە كاتەوہ و ئاو

و سەر دەنى. ئاو گەرم بووہ، لەسەر سەر شۆر كە خۆي دەشوا، لەبەر لامپاكە ريشى

دەتاشى دەستە جەلە كەي لە سندووق دەرھىناوہ، لەبەر شەوقى لامپاكە دە بانكاتەوہ.

دەستى رانگوچۆخەي بووزووى شىنكى كۆن، سەر چۆكى رانك و ئانىشكى چۆخە كەي

شى بوونەتەوہ. كراسى سېرى سۆرانى دار، مليوان نەخشوا بە دەزووى رەش، دەسكارى

پوورە گولەيە. كەواي قەنەوزى مۆر، پشتوينى چىتى رەشى گول ورد، شەدەي رشوہ دار،

كلاوى سڀي نه خشين، ٽه مبار و ٽه و باريان ده كا، له ژوورى سهري داينده نڻي و له جي ده خزي.

ماوه به كه راكشاوه. ٽه مشان ٽه وشانيه تي، خه وي لي زراوه، رايه له خه يالي ناوه ته وه پوي بيري تيوه ٽه دا:

- به ياني مهر بيني پتي ده ليم! بليي جي بليي؟ رهنگه پتي خوش بي! تا ئيسا هيچم پي نه گوتوه، خو ٽه و به من نالي! ده زانم ٽه و پتي خوشه. ٽه گهر پتي خوش نيهه بؤ به ده مموه پيده كه ني؟ تا ئيسا كه وي به دم كه سه وه پينه كه نيوه! ٽه و يش مني خوش ده وي، دل ٽا و ينه ي دل، به ياني له ريوه پتي ده ليم! موته ي خه و نيشته ته سه ر پيلووي چاوي، قورسي كردوه، چا و گهرمي خه وه.

كه وي كراسيكي هاودا ويني له بهر دايه، په لکه ره شه دريژه كاني كراوه نه ته وه و به شانہ كراوه، له گهل دا ويني كراسه كه ي له ٽهرز كيله ده كا.

كه وي له و بهري چومه كه وه وه ستاوه و ٽاميزي بؤ گرتوته وه. چوم ههر دي و زورتر ده بي، ٽاوه كه ٽه ونده روونا كه چاوي له بهري هه لئايه. همه ده به وي بچي بؤ لاي، ٽا و بوار نادا. بانگي لينده كا، هاره ي ٽا و به سه ر ده ننگي همه دا زاله، له گياني ده بووري خو له ٽا و ده خا. چوم بووه به ده ريا! ههر ده روا و ناگاته ٽه و بهر! شه پؤل هه ليده گري به ره و شوينه واريكي نه ناسراوي ده با. همه له ٽا و ده په رپته وه. كه وي له دوور وه ستاوه، باوه شي بؤ گرتوته وه. همه هه نگا و هه لده گري بروا، لاقى ياري كار نيهه! ٽه ژنوي دنووشتيته وه! ٽهرز بؤشه له ژير پيندا، قووتي ٽه دا! ماندوو كه له لا خوي ده گه يه نيته كه وي! نزيكبوته وه، ده ست بؤ لاي يه ك دريژ ده كهن. سه ر په نجه يان لينكده كه وي، گيژه لوه كه يه ك هه لده كاتي، وه ك بابرده له يه ك كه وي ده رفيني! همه چاوي ليهه كه وي له سه ر شاخي گيرساوه ته وه، وه دووي ده كه وي. كيو ٽه ونده به رزه كه س ناتواني لبي وه سه ر كه وي! با كراس و پرچه دريژه كه ي ده شه كينيته وه. همه هه ست به كه و تني كه وي ده كا به چنگه كړي له كيو وه سه ر ده كه وي، نزيك بوته وه، ده يه وي ده ستي بگري، همه پتي له سه ر به رد ده خزي، له تاش به رده بيتته وه، يه ك به خوي هاوارده كا! له ده ننگي خوي به چه شني راده په ري كه چا و ده كاته وه، له سه ر جي به پيوه وه ستاوه! ماوه به كه بي ته كان وه ستاوه، ده له رزي، عه به ساوه، گهرووي وشكه، هه ناسه ي سواره، له شي له ٽاره قدا خووساوه، چاوي له ره شه وه دي، سه ري گيژه ده خوا، له سه ر جي داده نيشي، ورده ورده

وه هؤش دیتته وه، نیوی خودا و پیغه مبر دیتی، گری لامپا که هه لده کیشی و بیر له
خه ونه که ده کاته وه:

– خوايه به خیری بگیری! نهو خه وه چی بوو؟! به ناوه که دلخوشه، به کراسه
سپیه که ی که وی نیگه رانه! نهی نهو بایه چی بوو؟! نه کا که وی له من دوور که ویته وه؟!
یا خوا خیر بی، سه ده قه ره تی به لایه، سه ده قه ی بؤ ده که م. دلخوشی خوی ده داته وه،
ده پواته حه وشه، ناو ده خواته وه، دیتته وه ژووری ده خه ویته وه.

به یانیه، ولات پروناکه، دوست و دوژمن لیک ده کریته وه، که وی به دنگی مه ر
رویی حه مه له خه و راده پهری، خؤ کؤ ده کاته وه، دیتته ده ری. له جیره ی ده رگا، کویخا
وه خه بهر دی گوتی:

– که وی! توی؟

– به لی منم، مه ر رویی ده کا.

– نان و پیخوره که ت له بیر نه چی کچم، به حه مه بلتی ئیواره بیتته وه بؤ ئیره، نوره ی
خؤمانه. که وی مه ری له حه وشه کردۆته ده ری، خوی گه رپاوه بؤ نانه که.
مه ری بی خاوه ن دوور له کولانه وه وه ده رده که وی، حه مه له په چه وه چاوی لیه.
مچور کی وه ک هه وره برووسکه به له شیدا دی، پشتی ده له رزینی! بهر چاوی تاریک
بووه!

– نهی که وی کوا؟! خه وه که م به راست نه گه ری؟! بی ئیختیار روو ده کاته مه ری بی
خاوه ن. حه مه گه یوه ته نیو کۆلان، که وی له سه ری کۆلانه وه وه ده ر ده که وی. حه مه هیز
و گور ده گریته وه، له جیی خوی وه ستاوه، که وی به ره ورووی دی، لیک نریک
بوونه ته وه، چاویان له چاوی یه ک برپوه، چاوه له تروو کان که وتوو، خویان له نیو
گلینه ی چاوی یه کدا ده بینن! که وی به شه رمه وه ته ماشای ده کا، بزهی جارانی له سه ر
لیوه، بزهی تیکه لای له ره ی لیوه. حه مه بووه به په یکه ره! عه به ساوه، قسه ی له بیر
چۆته وه! که وی دهستی به پرئسکه نانه وه درئژ کردۆته وه، حه مه دهستی به ره و لای نان
ده کیشی، چاره که نان به دهستی هه ر دوو کیانه وه یه، حه مه له ژیره وه په نجه ی گرتوو
ده یگوشی. که وی به دم بزهی له رزۆ که وه گوتی:

– ئیواره وه ره وه بؤ مالی ئیمه، په نجه ی له نیو په نجه ی حه مه ده رده کیشی، به په له
به ره و مال ده پواته وه.

خۆر و بان له هه مو لایه ک که وتوووه. که وی مات و گێژه! ده لێی که وی به فره و پلاری راوچی وه سه ر کشاوه! کار که وتوووه به سه ر کاردا، ده ستی ناچیتته ه ییچ کاری، حاله تیکی سه یر رووی لی ناوه! ده لێی نه خو شه! دلّه خور په یه تی! ده له رزی! بی هیزه! لێوی باری گرتوووه، ئە ژنۆی ده له رزی! ده لێی ناوکی که وتوووه! برسیه تی، ئیشتیای هیچ نابا! بی ئوقره یه، هه ست به شادی ده کا، نیگه رانه! خو شی له خو ی ناگا!!

بۆره ی مانگا و گو یلک که ویی هیناوه سه رخۆ. ده ستی داوه ته مانگا دۆش، به ره و ته ویله ده روا، گو یلک ده کاته وه، ده یخاته به ر مانگا و گو یلکه ی ده کا، مانگا شیر ی داداوه، گو یله وساری گو یلک ده گری. له به ر ده می مانگا ده یبه ستیته وه، مانگا دوشی ناوه ته به ینی هه ر دوو رانی و له ژیر گوانیدا رایگرتوووه. خوشه ی شیر و هاره ی مانگا ره ش که ویی خستۆته بی ری لاواندنه وه ی مانگا، به سۆزی ده ردوونه وه ده لی:

ئهی نایه، وه ی نایه، ده نگ ی چوو که له سواره که ی خو م نایه،

شه رته ئه گه ر بیته وه له وی کاوله حه سایه،

بۆی هه لده گرم کلیلی ته وقان، ته له سمان،

گواران، کر مه کان، زه به رجه دان، یاقووتان،

هه تا غه وه سه که ی مال له به غدایه،

بۆمان ده کا هیمه تی له گه ل ئه وی تکایه،

هه ر وه کو باخچه ی کور ه فه قیان.

سێ شه وان به شه وی پاییزی، سێ رۆژان به رۆژی به هاری،

به نوو کی قه له می لێی بکاته وه متالایه.

شیر و که ف له مانگا دۆشه وه وه سه ر که وتوووه. که وی مانگا دوشی له ژیر گوانی مانگا ده ره ییناوه، گو یله وساری گو یلکی کردۆته وه، گو یلک تیه ر بووه. کوانووی حه وشه ی کردۆته وه، شیر ی وه سه ر ناوه، که وتۆته بی ری ئاو هینان.

دوو گۆزه ی ده ست داوه تی، ده روا بۆ کانی. ده سته یه ک ژن له سه ر کانی، به ر پلووسک چۆله، که وی سلاو ده کا، گۆزه ی وه به ر پلووسک داوه، گۆزه پر بووه، که وی بی ویستان ده گه ریته وه. ژنان چاو له یه ک ده کهن، فامی خیزانی فه یزه درێژ به توانجه وه گو تی:

– کچی قهرالی فهره ننگه! دایک خۆره ننگ! ئه یه پرو خۆ ده عیه ی نه هینا لامان راوه ستی!
 وانه دراوه بدوورد ږتته وه! کچه کو یخایه! زارای خیزانی فه تاحه کو ږر ده نیتته پالی فاتم:
 – جا دایکم بۆ به ده عیه نابی؟! ههر چاکه سلاویش ده کا! تاقه کچی کو یخایه،
 ئاغاو کو یخای ئه وه دتیه ههر خۆیه تی، بکوژ و بهر ههر ئه وه، بلئی تیژ، تیژه، بلئی کول،
 کوله. مینای حاجی قادر دهسته خوشکی (کهوئی) به، له وه قسانه قه لس بووه، له زارا
 وه جواب دئی.

– بۆ بوختان ده که ی خات زارا؟! ئه سقهزا کهوئی ئه وانه ی نییه، داخوا چۆنه!
 پوور ئامان گوتی:

– ئه ونده ی له سه ر مه رۆن! به شه ر تاو تاوه، دهنه کهوئی فیز و ده ماری نییه، زۆر
 خۆش مه شه رفه، کهس سلاوی پیش سلاوی ناکهوئی، داده ی زارا! ئه وه گۆزانه بنی سه ر
 شانم، ئیستا شیره کهم هه لچووه.

مینا کهوئی له سه ر کانی کز هاتبووه بهر چاو، به بیانوی کاره وه چووه مالی
 کو یخا و له گه ل کهوئی له حه وشه ویتان. مینا سه ری قسه ی وه در خستووه کهوئی
 ده دوینئ:

– له کانی کز هاتییه بهر چاوم؟! ئه وانه ی لهو ی بوون، تیت گه یوون! نه خۆشی؟
 – نه وه لالا.

– ئه ی بۆ کز بووی؟ ئیستاش مات دیاری! بۆ دهنگ ناکه ی من تۆم ناسیب، شتیک
 بووه! له منی ده شارییه وه؟ خۆ من هیچ له تۆ ناشارمه وه، تۆ خودا چی بووه کهوئی؟
 کهوئی به بزه وه گوتی:

– مینا گیان! ئاخری بۆم ده رکهوت ئه ویش منی خۆشدهوئی! مینا چه پو کینکی دا به
 سه ر (کهوئی) دا، به پینکه نینه وه گوتی:

– ئه ی داوه شینی دتیه گه وجه! نه مگوت شه رم ده کا؟ به قسه ی منت نه کرد؟ دهنه
 حهوت زه مان بوو پیم راگه یاندبوو، تۆ ههر ده تگوت با ئه و بلئی، ئاخری ئه و گوتی، یان
 تۆ؟

– هیچمان! من لیبراوانه گوتم پیتی ده لیم، به لام ئه وه ده ستی پیش خست به بیانوی
 نان وه رگرتنه وه ده ستی کوشیم! نازانی چیمان به سه ر هات کچه تیوه نه بی له وانه بوو له
 شه رمان بمرین! هیچمان قسه مان بۆ نه ده هات! من ده ستی خۆم له بیر چووبووه، قسه له

بیر نه مابوو! ناخوری بی قسه و باس له یه ک هه لبراین، ماوه ته وه ئیوارئ، ناخر دیتسه وه بو مالی ئیمه، جا نازانم چونی له گهل بدوئیم؟ زور ده ترسیم مینا گیان!

– ده لئی من پئی بلئیم؟

– نا، خۆم ده مهوئ قسه ی له گهلدا بکه م، قسه م زوره، ئه وه ی خۆم ده مهوئ، تو نازانی پئی بلئی، ده بی زور به پاریز بین، نایب پیمان بزانی، دایمه عه تا وه ک دال به سه رمه وه به! فه یزه درئیزی کردوو به گژمدا، وه ک سیبه ر له گه لمه! زارا روژ نیبه به رو کم نه گری و پی م نه لی! ناغا تا ئیستا سی جار باو کمی بانگ کردوو، داوام ده کا! ده بی زور به پاریز بین، من وه ک هه نگوینی نیو پیسته سه گ وام، هه ر که س ده ستم لئدا گلاو ده بی! زور ده ترسیم مینا گیان! خوشم نازانم چی بکه م؟! له گهل که سی پیوه بووم هیچی له گهل نا کرئ! که ل به موویه ک به نده! زور ده ترسیم ئه و خوشه ویستییه ی من و حه مه بی ئاکام بی، به لام له گهل دل ده لئی چی؟ بیته بزانی ده یکوژن، نازانی له گهل کی که له وه کیشی ده که یین؟ له گهل هه مزه به گ!! له بهر ئه وه یه ده لئیم خۆم ده بی قسه ی له گهلدا بکه م. له به یانیسه وه ئوقره و هه دادانم نیبه. تو له لای حه مه هیچ مه در کینه، ئه گه ر پیویست بی، خۆم پیت ده لئیم، ئه و ده م قسه ی له گهل بکه. ئیستا پرۆ بزانی چۆن ده بی.

ئه و روژه هه تا ئیوارئ کهوئ حه جمانی نه بوو، ساتی لی بیوو به روژ، روژی لی بیوو به مانگ.

لاره سیبه ری کینه به رداویله وه سه ر کانی توو کشاوه، دلی گر گرتووی کهوئ فینک بو ته وه، چاوی هیوای له ئاسوی کیه. پیشه نگی مینگه له ئاسوگی کیه به رداویله وه سه ریان هه لداوه، مه ر گوئی له کاره ی به رخه، ده کارینن، کهوئ له بهر هه یوانه وه چاوی لیبه، مه ر سه ره و خوار ره و ده که ن، ده رژینه نیو دی، کهوئ هه لکیشی هه لکیشاوه، ده رگای حه وشه ی گرتوو، مه ر به سه ر ده کاته وه، مه ر ته واون. ده رگای کوژ ده کاته وه، مه ر و به رخ تیکه ل ده بن.

تاریکانه، کاره له دپوه نایه. کهوئ له حه وشه خۆ به کاره وه ده خافلینن، کوئخا که ریم له سه ر به رماله. نازه نینی خیرانی خه ریکی شیو ساز کردنه. ته قه له ده رگاوه دی، دلی کهوئ داده خور پئینی! به په له خۆ ده گه یه نئبه بهر ده رگا و ده یکاته وه، به دلّه خور په وه گوئی:

– ماندوو نه بی! بو وا درهنگ هاتیسه وه؟! مالی ئیمه ت پی خوش نیبه؟ حه مه به په شو کاوییه وه گوئی:

– من له بهر ئيوه شوانم، له بهر تو کهوئ گيان! جيرهی دهر گالنيکيان دوور ده خاتمه وه، کويخا ژن بوو هاته هه يوان. همه گه يوه ته هه يوان، کويخا ژن ماندوو نه ييني ليده کا، همه جواب ده داته وه، کويخا گوئي له دهنگي همه يه، بانگي ده کا.

– همه! هاتوويه وه؟ وهره ژوورئ وهره. همه به شهرمه وه سلاو ده کا، کويخا ماندوو نه ييني پئ ده لئ، کهوئ و دايکي هاتوونه ژوورئ، کهوئ کهول و کاسه و ديزه چيشتي هيناوه ته بهر ده ستي دايکي، کويخا ژن چيشت تيده کا، کويخا به يیکه نينه وه گوئي:

– نازه نين! چاييمان هه يه؟

– به لئ دهمم کردوو. کويخارووي کرده همه گوئي:

– همه گيان له کاره کهت دلخوشي؟

– تو سه لامهت بي، دلخوشم.

– وه ختي مه ره بيره نه هاتووه؟ سال دره نکه!

– نه مسال بهرخ کور په يه، پاييز دره ننگ بهران له مه ر کرا، دهر سيم بهرخ تريفه بي، لهم روژانه دا ده ست پنده که ين. همه سه ري داخستوو له شهرمان سوور هه لگه راوه کويخا بي دهنکه، هيج نالي.

شيو کراوه، چاي به ميژوهه خوراوه ته وه. کهوئ قاب و کهوچکي بردوته حه وشه ده يانشوا. همه هه ستا بر واته وه، کويخا ژن نان و پيخوري به ياني بو پيچاوه ته وه، ده ستي داوه ته نان و دهر واته ده ري. کهوئ به بونه ي دهر گا داخستنه وه به دوويدا دهر واه. همه له و ديوي دهر گاي حه وشه يه، کهوئ له ديوي حه وشه وه به سر ته گوئي:

– برؤ! ئيره بو قسه کردن ناي، به ياني له ميرگه گه وره چاوه ريم به. کهوئ دهر گاي

پتوه دا، همه به دلخوشييه وه روشتوته وه.

دوو كينوى سەر بەرز و پڕ ھەلدێر و ڕەوھەز، زەرد و ماى ھەزار ئەشكەوت و كانىيە بەردىنە، شىو و دۆلىكى بە ساميان پىنكھىتاوھ و سالىانى سالە، قەلا و پشتىوانى پىساوانى ئازا و بەجەرگى ئەو مەلەندەن.

داوينى ئەو دوو كيوە، دەشتىكى پانوبەرىنە، ئەو دەشتە ھەموو سالىن لە وەرزى بەھاردا دەزىتەو، گىاى دوورين دىنى، مېرگە گەورەى كوئىخاكەرىمە.

چۆمى بە مابەينى مېرگە گەورە و ئاوايى كانى توودا دەروا، ئەمبەرئەوبەر يىيى خۆرەس و گزىچارە لە سەرپا ھەتا خوار تازاواوھ لىنكىداوھ، تىرى تىنچى. لە باران براندا ئاوى چۆمە كەم دە كا، ھەر زناوى خۆى دەمىنى، ئەویش لە چەند لاوھ بناوانى لە بەر ھەلدەبەستن، چۆرايى لىدەبرن.

ھەتاو ھىدى ھىدى ترووپكى ھەزار ئەشكەوتى بەرداوھ. مىنگەل بە لانسارى كانىيەبەردىنەوھ پەلى خستووھ، گەلاز لە كەوانەيە، ورجە و بۆرەئەمشان و ئەو شانيان گرتووھ. ھەمە لە نزيكى مېرگە گەورە، خۆى داوھتە پەناى گابەردى، چاوى چاوەروانى برىوھتە كوئىرەيى ئەوبەرى چۆمە كە. چاوەروانى گىژى كردووھ، ئاو بە چاويدا دىتە خواري، بە لىكەى شەدە كەى دەسىرئى. پۆلى گولى زەرد سەرەنجى راكيشاوھ، مېش ھەنگوينى لە سەر پۆلە گولە كە دەنىشىتەوھ، بە سەرياندا دەگەرى، بە پىن تىسكەنە بارىكە كانى ھەلالە كۆ دەكاتەوھ، ھەلالە بە پىنەويە گزمولە بوو، بار تەواوھ، ھەنگ دەفرئى، ھەمە چاوى لى ناتروو كىنى، مېش ھەنگوين بوو بە خالىك و ون بوو.

مەر لە لووتى كيو گەراوھتەوھ، بەرەو كانىيە بەردىنە سەرى پىوھناوھ، وەختى چىژتاوھ. ھەمە بى ئوقرە لە پەناى گابەردەوھ ملە تاتكىيەتى. ئەژنوى سەر، رانى تەزىوھ، مىلوورە دە كا، خۆ لە سەر پى ناگرئى، مەر گەيوھتە سەر ئاو.

ئاۋى كانىيە بەردىنە لە ژېر گاشە بەردىكى سېي گەورەو ھەلدەقولى، ئاشگىرى
ئاۋى لەبەر دەروا. ئەستېرىكى گەورە و قوللى لە بەر ھەلبەسراو، ئەستېر پېر بوو،
پۇنگى خواردۆتەو، جۆگە پرمومەندە، ئاۋى ئەو كانى و ئەستېرە بە تەنيا ھى فەيزە
درېژە.

ھەمە ھىوای ھاتنى كەوئى لە سەر دەر کردوو، لە پەناى گابەرد ھەستاو، قەلس و
توورەيە، خۆى داوہ بە سەر گوچانە كەيدا و چەناگى لە سەر پىشتى دەستى داناو،
خەيلاوى چاۋى بېرپوئە بەر پىي. رۆژ دەرەنگە، سىبەر كورت بۆتەو، قاوہ لىتوونىكى
دەرەنگە، بەر قەنەى نەخواردو، برسى و تىنوو، گەرووى وشكە، لىئوى بارى گرتوو.
چاۋى بېر ھىوا لە ئەرز ھەلدەبرى و دەرپوانىتەو كوپرەرى، رادەپەرى! خۆ لە سەر
گوچان راستدە كاتەو، بارى لىئوى بە زمان تەر دە كا. دەيسرپتەو، گەرووى پاراو
بۆتەو، بزە دەزىتە سەر لىئوى! لە پەناى گابەرد خۆ مات دە كاتەو.

سروش پەنگى گۆرپو! ھەموو شتىك جوانە! ھەموو دەنگى خۆشە! نېرە كەوئىك
لەسەر تاشەبەردى دەخوئى، پاش بانگ لى ئەدا، خوروش دە كا، ھەست رادە گرى، بى
ئۆقرە ئەم بەردوئەوبەرد دەفرى، دەخوئىتەو، بانگ ھەلدەدېرى و ھەست رادە گرىتەو.
ماكەوئىك لە داۋىنى ھەزار ئەشكەوتەو جواى داو، پىرەو بە خوئىدندەو
تىھەلدە گرى. نېرە كەو گوى لە دەنگى ماكەو، دەفرى، لە نىزىك ماكەو دە كەوئى و
بانگى دەخوئى، ماكەو جواب دەداتەو، بە پىرەو بۆ لای يەك دەرون، بە جووت
دەخوئىن، نېرە و مئو پىكدە گەن، بى دەنگ بوون.

كەوئى بە دەم گيا ھەلكەندەو گەيوەتە ناوہ راستى مېرگە گەورە، بەرەو بنارى كىو
دى. ھەر ھەنگاۋى كە نىزىكتر دەبىتەو، ھەمە زياتر ھەست بە لىدانى دلى دە كا. كەوئى
لە بنارى كىو، ھەمە بە بنە بەردەو خۆ نىشانئەدا، كەوئى ھاوار دە كا!
– دانىشە مەيە دەرى، لە نىو دىوہ دەتېنن. ھەمە خۆ مات دە كاتەو، كەوئى چاۋى بە
دەوروبەردا دە گىرى، بەرانبەر بە ھەمە لە سەر تەختە بەردى دادەنىش، سى چوار ھەنگاۋ
لە يەك دوورن.

ھەر دوو بىدەنگ چاۋيان لىك بېرپو! تاساو و عەبەساون! چاۋ لە يەك ناتروو كىنن،
بزە لە سەر لىو دەلەرزى، بزە زگماكە! چاۋ بوو بە دەريا و شەپۆلى شادى ئەدا، دل بوو

به ئهسپى سهر كيش، مه يدانى سينگ تهنگه بۆ رمبازىنى! دهنگى لهرزۆكى هممه، وه كو دهنگى ژىي تار بى دهنگى دهشكىنى.

– بۆ درهنگ هاتى؟ گوتم تازه نايهى. كهوى چه پكى گولى سيوه رهى زهرد و سوورى به گيا قومامه به ك بهستووه، به نازه وه بۆنى ده كا، گوتى:

– چاوه رى بوون ناخۆشه؟ زۆر چاوه رى بووى؟

– قه يناكه، خووم پىگرتووه، سى ساله من چاوه رىم، ده زانى له كهنگيوه كه ويگيان؟

– ئا، له و ده مه وه كه من به هيوام! له شهوى قور شىلانه كهى مالى باپيرمه وه.

– باشه، من نه مده ويړا، تو چى؟

– تا ئىستا كچ به كورى گوتووه؟ جگه له وهش، ئه وهى من ده يزانه تو نازانى! من

ملۆزمم هه يه! دايمه له سهرم قاسيدن! هممه بزه له سهرى لىوى تاساوه! نىو چاوانى ويكه يئاوه ته وه، به سهر سوورمانه وه گوتى:

– كى ملۆزمته؟

– هه مزه به گ، تا ئىستا سى جار خوازىنى له باوكم كردووه، داواى من ده كا، بۆيه

ده لىم تو نازانى، هاتووم باش حاليتكه م، ده بى زۆر وريا بين، نابى كهس پىمان بزانى هممه گه شه و نه شهى له بىر چۆته وه، سوورايى له لىويدا نه ماوه، به پeshكاوييه وه گوتى:

– هه مزه به گ داواى توى كردووه بۆ خۆى؟! كهوى قاقاى كيشا گوتى:

– نا! نا، بۆ عه تاىكو رى، عه تا زۆرى بۆ هيناوه، زۆرى بۆ منيش هيناوه، رۆژ نىيه زارا

نه كاته كه ولم، خۆ ناويزم، هىچ بلىم! ههر ته فرهى ئه ده م. هممه وه ك شووشه تىكچرژاوه! لىوى به سهر ددانىيه وه وشكه هلا تووه، سهرى بى ده سه لاتى به رداوه ته وه.

كهوى تىگه يوه هممه به و قسانه تىكشكاوه، به پىكه نينه وه گوتى:

– بۆ رهنگت گۆراوه؟ خۆ به وان نىيه! به خۆمانه!

– چۆن به وان نىيه؟ ئىمه چيمان له ده ست دى؟ باوكت ده لى چى؟

– ئه و بلى چى؟! جارى ئه وىش ههر ته فرهى له ده ست دى، به و بى نامدا! به لام خۆ

به وى ناكه ن!! گوتوويه با بكه وينه پاييز، خۆ ناتوانى بلنى نايدهم، ده توانى؟

– ئه ي چى بكه ين؟

– له وه مه ترسى، من له تو ده ترسىم! بزانه ده تكوژن، نابى بزانه.

– ئه ي ئه گهر به زۆر رايان كيشاى؟ ئه و ده م چى؟

– مه گهر تو پياو نه بې!

– ناخر من چيم له ده ست دې كه ويگيان؟!

– كار گه يشته نهو جيگايه، ده پړوين، مه گهر تو نه وپړي! دنا من له گه لت ديم، بو هر كوئ تو بلې، همه بهو قسانه كه يفي ساز بووه، له لايه ن كه وپوه دلنيايه، رهنكي هاتوته وه سه رخو، سوورايي كه وتوته وه ليو، پي خوښه له ناميزي بگرې و بزه ي سه ر ليو بمرئ! بې ئيختيار هه ستاوه، هه نكاوئ ده چيته پيشي. كه وئ ده نكي نه دا:

– له نيو دپوه ده تبين! ئابروومان ده چي! ئيمه يه كمان خوښده وئ، خوښه ويستي ئابروو بردن نيبه! ئيستا فه يزه دريژ چاوي ليه! له دې وه دهر كه وتم مني دي، نه گهر بو نه وه منت خوښده وئ، من نيم، هيچمان له هيچ! همه بهو قسانه مورخي دهرئ! پاشه و پاش چووه جي خوي.

هر دوو كيان بې ده ننگ! همه وه ك توراوي ته ماشاي كه وئ ناك! كه وئ چاوي له سه ر هه لئاگرئ، به هيوايه ته ماشاي بكا و به بزه يه ك ئاشتيكاته وه.

په پووله يه كي بال نه خشين له مابه نياندا، له سه ر پوله گوله زهرده كه نيشوته وه، بال لئ نه دا، همه چاوي له سه ر په پووله به مؤلق وه ستاوه، دلي له شويكي تره! په پووله سه رنجي كه وپيشي راكيشاوه، به جووت ته ماشاي ده كهن، په پووله ده فرې. كه وئ خو به خه تابار ده زاني، دلي شكاندووه. قاقا ده كيشي و چه پكه سيوه ره كه ي بو حوا نه دا ده لئ.

– زور دل ناسكي! له قسه كه ي من قه لسي؟ همه بې نه وه ي ته ماشاي بكا گوتي:

– تو له من دوو شكې؟ پيت وايه من له سه ر سوو كايه تيم؟

– نه وه للا، وام بزانيايه چو ن ده هاتم؟ نه گهر ده ننگم داي، له بهر خوت بوو، ئاگات له خوت نه بوو! نه تده زاني دنيا بهري به كويوه يه، ده وري چ پاشايه كه! تو نازاني له گه ل كئ كه له وه كيشي و مله مله ده كه ي؟ دوژمنه كه ت زورداره! كه ل به موويه ك به نده! سه دي وه ك تويان له چيني ديوار ناوه! چهند كه سيان بې سه ر و شوين له نيو بردووه! سه دي وه ك منيان به زور راكيشاوه! بووكي يه كشه ويان له باخه لي زاوا دهر كيشاوه! بوو كيان له بهر دهر گاي مالي زاوا گيپراوه ته وه! كئ سه ر كيش بووه و سه ري هه لينا بې، بې سهريان كرددووه، باوكت چي به سه ر هات؟ نه وان شرتو گوميان كرد. من خه مي تومه، دنا من خوم به هي تو ده زانم، توش هي مني، هر له ئيستاوه خوم ده كه مه نه زرت، ته واوي وجودم پيشكeshي تو بې، توش بلئ.

– سەرۋىمالم پىشكەشت بى كەۋىگيان.

– بۇ دۇنيا بون، سۈيىدىش دەخۇين، قورعان دوورونزىكى بۇ نىيە، بە قورعانەى لە
مىزگوتى كانى توودايە، تا تۇ بە مىن قايل بى و ژن نەھىنى، حەلالى دىيام لى حەرام بى،
بە زۇر رامكىش، بەر لەۋە زاۋا دەس نوژى لىم بشكى، خۇم بكوژم، دەى تۇش بلئ.

– بە قورعانەى تۇ سۈيىدىت بىن خوارد، تا تۇ مىرد نە كەى مىن ژن ناھىنم، چوست و
چالاک، ۋە ك تىرى سارده كەۋان بازراقە بەست، خۇى ھاۋىشتە باۋەشيكەۋىۋە!
دوۋ كۆترى سىپى تەقلە باز لە ئاسمانى مىرگە گەۋرە تىكھالاۋن، بە دەم تەقلەۋە دىنە
خوارى، لە رووتەنى نىشتوۋنەۋە، نىرە خوار و ژوور بە جووتە كەى دە كا، بە دەۋرىدا
دە گمىنى و دەيسوۋرىتتەۋە.

ھەمە لە كەۋى جۈى بۇتەۋە، چۇتەۋە جىى خۇى. كەۋى سەر و دەسمالى شىۋاۋى
كۆ كىر دۆتەۋە، نىۋە شەر و نىۋە ئاشتى گوتى:

– ئاى لە پىۋا! قەت باۋەرىان بى نە كەى، خۇ مىنت خودار كىر! تازە قەت باۋەرت پى
ناكەم. ھەمە چاۋى پىر بوۋە لە ئاۋ شەپۇلى شادى ئەدا، دەم بە بزەۋە گوتى:

– ھەر ئەۋەمان كەم بوۋ، ئەۋىشم تەۋاۋ كىر، بىن ئىختىيار دەست دە كا بە باخەلدا
شمشال دەردىنى و لىۋ دەنى بە لىۋىۋەۋە:

مىن دەللىم مال وىران ئەمرو تۇ خەم مەخۇ، كار بە خەمان پىكنايە، ئە گەر بەۋەى لە
مىن قايل دەبى، كەپرە چو كەيە كت بۇ دروس دە كەم، لە دارى، لە دار فندەقى، ھەلاشى
دەخەمى بە رەشە رىحانى، نەۋەللا بارنگى دە كەمەۋە، بالكى، قورەبانى دە كەمەۋە بە
فرمىسكى دەچاۋى، تەمەنا دە كەم لە خوداى گەۋرە و گران، يار لىم بەژنا بايە.

ئەمىن دەللىم مال وىران ئەۋە مەلايى، پىۋا چاكى، ردىن سىپى، قسە زانى بىنرە لای ئەۋ
بابە رىش شىنە داسىنەى مىن ئە گەر بە مالى دىنا دای چاكە، ئە گەر نەيدا، عالەمى خودا بە
سەنگى سىام ھەللىنى سۈۋكە لە كۆچىكت لە گەل دە كەم بۇ لای ۋەزىرە كەى مال لە
بەغدايە.

ئە گەر ئەۋىش مەسلەتتى بۇ نە كىردىن.

ھەمە ئاغا لە بانە، سەيفەدىن خان لە سەقز، سەردار لە بۇكان،

ئە گەر ئەۋانىش مەسلەتتىان بۇ نە كىردىن،

بە جووت لىكەى سۇرانى خۇمان ئاۋىزان دە كەين.

سەبر سەبر، نەرم نەرم، خاویز خاویز، دەچینەووە و لاتە کە ی پیرە بارزانێ.
 دوودلۆپ فرمیسک لە قوولکی بەر چاویدا قەتیس بوو، بە چەشنی پیلووی لە سەر
 یە ک داناو، دەلێی نایهەوی لیکیان کاتەو! بە بیرەوهری خۆی و شمشالە کە ی
 وەبیریان نایە تا ئیستا ئاوا بە کۆل و دل لێدرایی! دەیهەوی خەشی دلی بە کونی شمشالدا
 برژیتتە خوارێ، هیچی لە بیر نەماو! ئاگای لە دنیا نییە! خۆی، تەنانەت کەویشی لە بیر
 چۆتەو! دنیا لە کونی شمشالە کە یدا دەبینی!

گە لاز بە هیترشەووە دادەوهرێ، حەمە وەهۆش هاتۆتەو، چاوی لیک دە کاتەو، لێوی بە
 لێوی شمشالەووە بەستووێ! پەنجە ی لە سەر کونی شمشال و شکیبوو! دەلێی پەیکەرە یە!
 کەوی لەوی نەماو! چاوی بوو بە بالندە یە ک ی راوی بە دووی نیچیری را کردوودا
 دەگەرێ، بازی چاوی حەمە کەوی هەلاتووی لەو بەری چۆمەووە راو کرد!
 گە لاز هەر دەوهرێ! حەمە سەر وەردەسوورینێ، لە پر وە کو بەرق گرتوو یە ک لە
 ناخەووە رادەتلە ک ی! ماو یە ک بییری بۆ ناکریتتەو، عەبەساو! دەلێی بەنگی خوار دوو!
 بەرە بەرە دیتتەو سەر خۆ و ئاشکرا لە گەل خۆیدا دەدو ی:

– ئای ئای! ئەشا ئەو نەدامە تییە! ئەو ئەو سە گبابە لەوی چ دە کا! ئەووە بۆ یە کەوی
 رۆیو، رەنگە ئەو سە گە درێژە ئیمە ی دیی، جا زانیبیتی چ بکەم؟! با بچمە لای بزانی
 دەراوی دەمی چۆنە؟

فەیزە درێژ هەر دوو لاتی تا پشت چۆ کە درێژە کانی هەلکردوو، لەبەر گونجە ی
 ئاو کە دانەویووەو، خەریکی تۆپەوانە ی کیشی ئەستیرە کە یە، حەمە پێ و پێ و بۆک و
 نابۆک، لە پشتەووە چوو پێش، فەیزە ئاگای لەو نییە، حەمە لە نە کاو گوتی:

– ماندوو نەبی کا فەیزوللا، فەیزە لە دەنگی حەمە بە چەشنی داترووسکا،
 تۆپەوانە کە ی لە دەست بەر بۆو، ئاو بردی، بە پەشۆ کاویبەووە جواپی حەمە ئەداتەو.

– خۆت ماندوو نەبی کا کە حەمە! کورە خۆ خودارت کردم! سەد سالی دیکە بمرم،
 هەر بەو دەمرم! ئەو لە کوئووە وە ک مووروە غەیبی پەیدا بووی؟ حەمە سنوور ی
 کەوتۆتە دلی، دلنیا بوو کە ئەوانی نەدیو، بە وەرەزیبەووە گوتی:

– دوو لە رووی تۆ کە من ناساخم، پیم وایە سەرمام بوو، لە بەر بەرۆچکە ی ئەو گە
 بەردە راکشا بووم، لە میژە هاتوو ی؟ تۆپەوانە کە بە بنە دروویە کەووە گیرسابوو. فەیزە
 بەرەو تۆپەوانە کە دەروا، بە دەم رێو جواپ ئەداتەو.

– نەو ەللا تازە ھاتم، وات تۇقاندەم تۇپەوانە كەم لە دەست بەربۇو، چابوو بەو بنە
دروو ە گىرى كردوو، دەنا پە كەم دە كەوت، ھەمە بە تەوسەو ە گوتى:
– وەللا چاك بوو، بەز نەبوو دىتتەو ە! كورە جا ھەر شرە زۆرە.
– شرەم لە كوئى بوو لەم چۆلگە، مەگەر پاتۆلە كەم! ئەوېش ئەو ئاو ە! خۆ بەوانە
چەنەبەرى ناكرى.

– ئەرى واىە، ئەمسال ئاو زۆرە.

– جا بە كارى چى دى، ئاوى زۆر زەوى دەوى، بە ناشكورى نەبى، زەوى نىيە.

– خۆ تۇ زەويت زۆرە كا فەيزوللا بۇ ناشكورى دە كەى؟

– ھەيە ھەى! زەوى؟ كامە زەوى؟ ئەو ە نىيە ەبە شىت داگىرى كردوو ە! كەس
ئاوېرى بە لايدا بكۆخى، شكاتى ئاغاشم لىكردوو ە، جوابى ئەوېش نادا تەو ە! بە شىتە شىتە
و ەبەرى داو ە. ھەمە لىي بە بيانوو ە، دەيەوى قەلسى كا، بە دەھو ە گوتى:

– كامە زەوى داگىر كردوو ە؟

– ئەو ە نىيە لە دى كۆن جووت دە كا!

– ئەو ە بۇ زەوى تۇيە؟ بە بىرەو ەرى من ئەوى چۆلە و ھى كەس نىيە، ئەو ەش بە
جىي خۆى، ئەوېش و ەك تۇ خەرج و پىتاك و دەو دوو ئەدا، كورە لىي بەو ە، ئەو
بەستە زمانە بەو چۆلگەيە قايلە، بۇ لە كۆلى نايىو ە؟ فەيزە بە مۆرەو ە چاوى لە ھەمە
دە كا، بىن قسە و باس پىمەرە كەى نا بە شانىيەو ە، بە دووى ئاو ە كەدا رۆيشت، لە دوور
ئاو رىداو ە، گوتى:

– دەزانم تۇش لايەنى ئەو زمانلارە شىتە دە گرى، بزانه چۆنى لى دەستىنمەو ە.

۴

هه ورپکي چلکن له قيله وه سهری دهرهیناوه، وه کوو ئه ژدیهایه کی ههوت سهر گه زاره ده کیش، ده شریخیښی، قهف ده خوا، خو ده کیشیته وه، ده لرفینی، هه تاو به ئاسمانه وه هه لده لووشی و له بهر یه ک دهره ویتته وه، ههر سهرپکی ههوت سهری دیکه لینه پروی.

شریخه ی قه مچی ئاور، سینگی هه ور شق ده کا و له چاو تروو کانیکدا، هه تا چاو هه تر ده کا، ههریمی ئاسمان ده کاته ریبازی ترووسکه ی هه وره برووسکه و پاشان ده بیته ناله یه کی به سام و زراوی کویره کانیاں ده توقینی.

خو ناو که ی باران هیدی هیدی به رده تراویلکه ی شاخان ده شواته وه، ورده خیز به دم ئاوه وه ده خزینه نیو خر. له ههر ئاودرپکه وه، ده ستاوی ئاو خو ده کیشنه ماشیوی، ئاوی سه دان ماشیو ده رژیته نیو شیو، ئاوی سه دان شیو و دۆل یه ک ده گرن و خو ده کیشنه نیو چۆم و ده بنه ته وژمیکی به گور، ئه وه ی له رییدا بڼ رامالی ئه دا.

لافاو له کهنده لانه وه وه سهر که وتووه. بناری کیوی هیلانه چه رخه و ته پی قه لای ئاغای داوه ته بهر هیرشی شه پۆل. شه پۆلی په یتا په یتای لافاو، کهندی خستوته بن کهنده لان و تویژ تویژ دهریرووخیښی و قه لپه زه ده به ستی.

تایه ک له په نجه ره دوو دهریبه کانی کوشکی ئاغا روو به چۆم کراوه ته وه. شنه ی بای چۆم، جاروبار قژه ماش و برنجیبه کانی هه مزه به گ ده شه کینی و تال تال له ژیر کلاوه توپیه سپیبه که ییوه وه دهریاندینی و دهرپژینه سهر برۆ په یوه سته کانی. ته زووی ته ری و کزه ی با، موچورکی خستوته له شی، په نجه ره که پیوه ئه دا، شانه چه ماوه که ی به بالته ماهووته ره شه که یه وه هه لده ته کین، رووی کردۆته فه یزه درپژ و له سهره خو ده لی.

– ده ی ده ی! دلنبا ی که وی بوو؟ ره نگه راست بڼ! بویه ده لی میرد به عه تا ناکه م! ئه گه ر وا بڼ، کونه قین و شتی وا نه بڼ، خه لاتت ده که م، ئه گه ر درۆ بڼ چی؟ به سهری

بابم جهریمهت ده کهم. فهیزه لای دەرگاوه چۆکی داداوه، قامکه لاروویره کانی چهپ و چیر له سەر رانی داناوه، به پاریزهوه گوتی:

– قوربان! چهند ساله له خزمهت ئاغا دام، درۆم کردووه؟! من تازه بهو ریشه سپیهوه بو درۆ ده کهم؟! ئاغا خۆیان فهرموویان چاوم له سەر کهوی بێ، به چاوی خۆم دیم، دای به ئهزدا و سواری سهری بوو! چۆن درۆ ده کهم قوربان!

– ئهوه ههتیوه کورپی کیتییه؟

– کورپی مهحموودی حاجی برایمه قوربان، بله جهوال، ناوی همهیه، شوانی کانی تووه.

هه مزه به گ به بیستنی ناوی مهحموود گرژ بووهوه! وه کوو ژیی کهوان و یک هاتوتهوه، بهینی ههر دوو برۆی گرتووه و سهری بهرداوهتهوه، بیست و پینج سال لهمهوه بهری هاتوتهوه بیر:

– مهحموود! وهی بیژوو! چۆن له دهستم دهرچووی؟ کهس نهیزانی چۆن دهر باز بوو! چی به سهر هات؟! بۆ کوئی چوو؟ کئی دز کۆشکه بوو؟! دهرگایان بۆ کردهوه و دهستیان تیوهنا، دهناله کوئیه دهیتوانی ههلی؟ بریا ههر ئیواره بمکوشتایه، له خۆرا خستمه نیوه شهو، بلایی وا بوو بێ و عهده له خهیانهتی به من کردین؟ ههر ئهم فهیزه درێژه بوو گوتی عهده له خانم له گهله مهحموودی حاجی برایم کهینوبهینی ههیه، هه مزه به گ بێ ئیختیار ههستاوه و بهروه په نجهره که دهرپا، چاوی بریوه ته چۆم و خهیا لای دهرپوانیتته قهلهپزهی سیلاو، به ئهسپایی گوتی:

– فهیزه! چۆنت دیون، بێ درۆ و پتوهنان بیگیڕهوه.

– قوربان! ئاگام لیبوو کهوی له دی چوووه دهری، هه موو روژێ دهمدی دهچوو بۆ گیا گوئیک، ئهوه روژه له گهله روژانی تر زۆر جیاوازی بوو، خۆی له دار و گول دابوو، دهتگوت دهچێ بۆ شایی! سهر روومه ته کانی وه ک گولاله سووریان ده کردهوه، زۆر هه له شه دیار بوو! به ملاو ئهولادا چاوی ده گیڕا، ده لێن دار هه لینی سه گی دز دیاره، کهوتمه شک، دوورونزیک، بێ ئهوهی ئهوه بزانی، وه دووی کهوتم، ئهوه له چۆمه که په ریهوه، من چوومه نیو دار و چۆم. چاوم لیبوو، ورده ورده، به دم گیا کردنهوه بهروه بناری کیو رویشته، من به نیو دار و چۆمدا پێشواو برم داوه، له خوار میترگه گهورهوه چوومه نیو بهرده کانی بهینی کانیه بهردینه و میترگه که و له بن بهردی خۆم ههشاردا.

کهوی گه‌یشته نزدیک گا به‌رده کهی ئەو سەری میتر گه‌گەرە، هیندی به دەوری خۆیدا قوتە‌ی کرد، پاشان دانیشت، دیار بوو له‌گه‌ل که‌سیکدا قەسە‌ی دە‌کرد! خۆم شکم له‌ حەمە شوان بوو، ئاخ‌ر مەرە‌که‌ی له‌ سەر کانیه‌ به‌ردینه‌ پالینی دابوو و خۆشی دیار نە‌بوو زۆری پێ‌ چوو، ئە‌وه‌نده‌ی هاتوو‌مه‌ته‌ خزمە‌تی ئاغا، زیاتری خایاند، له‌ پەر که‌سیک له‌ بن گابه‌رده‌ که‌ دەرپه‌ری و که‌ویی گرمۆله‌ کرد، سیگار کیشی به‌ یه‌ که‌وه‌ بوون، پاشان به‌ریدا و چوو ه‌جیگا که‌ی خۆی و دەستی کرد به‌ شمشال لێدان. من هه‌ستم برۆم بۆ سەر ئاوه‌ که‌، ئاخ‌ر ئە‌ستیره‌ که‌ پەر بوو و که‌لاری دە‌کرد، که‌وی ئاوری داوه‌، پیم وایه‌ منی دی، هه‌ستا و هه‌لات. ئە‌وه‌ی عەززی ئاغام‌کرد، بچ پاش و پیش بوو. هه‌مز به‌گ به‌ره‌و فه‌یزه‌ گه‌راوه‌ و گوتی:

– خۆ نە‌تداوه‌ته‌ روویان؟ به‌ لای که‌سه‌وه‌ باست نە‌کردوو‌ه؟ فه‌یزه‌ بزە‌یه‌ کی خسته‌ سەر لێوه‌ ئە‌ستوو‌ره‌ کانی، دانی وه‌ ک شوولی چه‌په‌ر وه‌ده‌ر که‌وت، گوتی:

– هه‌ی بچ به‌لا بی! چۆن کاری وا ده‌که‌م! له‌ سایه‌ی سەری ئاغاوه‌ پاروو‌ه نائیکم هه‌یه‌، خۆت ده‌زانی کابرای ده‌وله‌مه‌ند، دوو له‌ رووی ئاغا، وه‌ک ژنی دووگیان، وایه‌، خۆ ده‌پاریزی، ئە‌ویش ئە‌و هه‌تیوه‌ رووته‌! حه‌یه‌ حه‌ی!! ئاغا هیندی سەری بۆ ده‌له‌قینی، بانگی ئە‌حمەد فه‌راش ده‌کا:

– ئە‌حمەد! چای بینه‌، ئە‌حمەد دوو چای له‌ سەر که‌شه‌فی به‌ دوو قەندانه‌وه‌ هینایه‌ ژوو‌ری، یه‌ کیانی له‌ پیش ئاغا دانا، ئە‌وی دی بۆ فه‌یزه‌. هه‌مز به‌گ رووی کرده‌ ئە‌حمەد و گوتی:

– برۆ به‌ عەدله‌ خانم بلێ ئە‌و ده‌سته‌ که‌واوپاتۆله‌ ره‌شه‌ به‌ کراس و پشتوینه‌وه‌ بۆ فه‌یزه‌ی بنپیری، ده‌ی فه‌یزه‌! کارت نە‌ماوه‌؟ فه‌یزه‌ له‌و ده‌مه‌وه‌ هاتوو‌ه له‌ سەر چۆک دانیشوو‌ه، لاقی له‌ ژیری‌دا ته‌زیوه‌، ده‌ست داده‌دا و لاقی له‌ ژیری ده‌ردینێ، چوار میلیکه‌ داده‌نیشی، لاره‌ملانه‌ گوتی:

– گه‌وره‌یی بکه‌و ئە‌و زه‌ویانه‌م بۆ له‌ عه‌به‌ شیت بستینه‌وه‌، ئاخ‌ر ئە‌و شیتته‌ زه‌ویی بۆ چه‌قوربان؟!

– باشه‌ باشه‌، بۆت ده‌ستینه‌وه‌، با به‌ره‌ جووت بیتته‌ نیو، پاییز ناهیلیم دایچینیته‌وه‌، به‌لام ئە‌وه‌ی ئە‌و داویه‌، ده‌بچ تۆش بیده‌ی، مه‌تله‌ به‌م ده‌ و دووه‌.

– بەلئى قوربان، دەيدەم ئەحمەد فەراش بە دەستە جەلەۋە ھاتەۋە لە بەردەستى ئاغادا داينا. ھەمزە بەگ ھىندى جەلە كان ئەمبار و ئەوبار دەگا، گوتى:

– ئەۋەش خەلاتى ئەمبارەت، ئەگەر چوۋىتەۋە و بە كويخاكەرىم بلى بى بۆ ئىرە، تۆ باسى ھىچ نەكەي، بە لاي كەسىشەۋە نەيدىر كىنى، با ھەر خۆم و خۆت بزائىن، دەپرۆ. فەيزە ھەستەۋە، پىشتاۋىشت لە دەرگاۋە دەرواۋە دەرى، بە دەم پۆينەۋە گوتى:

– خۆم نۆكەرى ئاغام مەگەر گل لىم بىستى!

لەۋدەمەۋە فەيزە درىژ و ھەمزە بەگ پىكەۋەن، عەتا لە دىۋە كەي خۆيەۋە گوتى ناۋە بە كەلنى دەرگاۋە و لە تەۋاۋى قەسە كانىان حالىبوۋە. عەتا ۋە ك مارى برىندار گىنگل دەدا، لىۋ لە ھەمە دە كرۇژى و بەردى لى بە با دەگا، ۋە ك شىت لە مال دەردەپەرى، ھاتقوتە ھەۋشە، باران ھەر دەبارى، رىژنە بارانە، ئىزنى پۆين بە عەتا نادا، دەگەرپتەۋە ژوورى، چاۋەپى خۆش كەردنەۋە، ئەۋ رۆژە ھەتا ئىۋارە، لە ئىۋارەۋە ھەتا بەيانى ئاسمان چاۋى وشكەنەۋە.

بەيانبىيە، ئاسمان بە ھەۋرى سېي و بۆر گەۋال گەۋالە، كەۋە رۆژە، ھەتاۋ جاروبار لە كەلنى ھەۋرەۋە ملە تاتكى دەگا، خۆ دەشارپتەۋە، لە لايە كى دىكەۋە سەردەردىنپتەۋە. كەژو كىۋ دارۋدەۋەن ئاۋنگى بارانىان لە سەرە، ۋلات زەلىۋە.

سروى با نايە، گەلای يەختە بىيە كەي سەركانى، كانى تۋو نابزوى، تەنانەت بارىكە دوۋكەلى سەربانى مالان لارە كە ناكەن.

ئاۋى باران لە گۆلكاۋ قەتىسە، كىنگە زۆنگە، بوۋرە قورە. دەشت و مەزرا چۆلە، نىۋ دى ئاۋەدانە.

دەستە دەستە و پۆل پۆل پىۋان لە بن دىۋاران كوزىلكەيان داۋە. ژنان گۆزە بە شان لە رىيى كانى دىن و دەرۆن.

فەيزە درىژ، دەستەجەلە كانى ھەمزە بەگى لە بەردايە، لە بن دىۋارى ھەۋز و ئاۋ دەستە كان، لە نىزىكى كانى ژنان بە تەنيا دىت و دەچى. لىكەي سۆرانى بەرداۋەتەۋە، دەستى ناۋەتە بەر پىشتوینە كەي، بەردىكى ۋەبەر شەپ داۋە و تا ئەۋ سەرى دىۋارە كەي دەبا و دەبەيتىۋە. جار جار دەرواينتە خۆي! پاتۆلە كەي بۆى قولەيە، لە پىشتى قولاپەي ۋەستەۋە، قۆلى كەۋاكەش كورتە، سۆرانىيە كانى بەرداۋەتەۋە و دىارى نادا. تەماشايە كى

بن دیواری مزگهوت ده کا، کوئخا که ریم له نیو دهسته یه ک پیاودا وه ستاوه، فه یزه بانگی ده کا:

– هوی کوئخا که ریم! تا ئیره وهره! کوئخا ته ماشایه کی ماناداری پیاوه کان ده کا! مام ره سوول زور قسه قوت و جه فه نگییه، به ته وسه وه گوتی:

– برۆ بزانه هه مزه به گ چی ده فه رمی! نه وه ی به ده نگیکی به رزگوت، ژنان له کانی گویان لی بوو، ژن و پیاو دایان له قاقای پیکه نین. کوئخا گه یوه ته لای هه وزه که، فه یزه گوتی:

– من پاسپیراوم، پاسپارده هیچی له سه ر نییه! دۆینتی له تازاوا بووم، ئاغا فه رموی به کوئخا بلتی لایه ک له سه ری تاشییی، لایه که ی دیکه ی بیینتته تازاوا. کوئخا بی نه وه ی هیچی جواب بداته وه، به ره وه دوا گه راوه و رویشته وه بۆ مالی.

– باریکه ریگا وه کو کویره ماریکی چلکن به نیو گرانه به ردی کیوه به رداویلده دا، مار پیچ تیهه لگه راوه و له ئاسوگی هووله کانه وه، ئاوا ی دۆلی دزان ده بی.

ئهم به روئه وه به ری دۆلی دزان دوو کیوی سه ره به رز و هه زار به هه زاری چل په ری و هه وت کانیانه. تروویکی کیوی چل په ری ده پروانیتته هه زار نه شکه وت و کانییه به ردینه و چۆم. دریتزایی کیوی هه وت کانیان، هیلانه چه رخی به رانه به تازاوا ی گرتوته به ر، نو ساوه به کیوی هه وته وانانه وه، ئه ویش بی پسانه وه دریتزه ی هه یه. هه وت کانیان حودوود و که وشه نی کانی توو و تازاو و کانییه کویره یه، ئه و سی دتیه ملکی هه مزه به گن.

دۆلی دزان قوول و دوورودریتزه، به سام و پر شاخ و ره وه زه، سه ره سه وز و بژوینته، ئه مبه روئه وه به ری به دار قه زوان، قه ره چالووک، ته ره نییه و که ما و لو داپوشراوه، له هیتدی شویندا کویره ریی کویر کردۆته وه و ری به ماینه بۆره هه له ده کا.

کوئخا که ریم به کاوه خویه، رکیف لئنادا، بۆره گویی فیچ و کلکی داته پاو، له شی داهیزراوه، له قان له قان دۆلی دزانی پیاوه، له سه ره چۆمه. شه قلی لیته ی لافاوی رۆژی پیتشوی شکاندووه و به لیتری ته پی قه لادا وه سه رده که وی.

قه لای ئاغا له سه ره ته پی به سه ره ئاوا ی تازاوادا سواره. ده ورانده وری ته پ به به رد دیواری رۆیوه به حه وادا، له دوولاره ده روزه ی تیکراوه، ناوه راستی ئه وه حه وشه گه وره، کۆشک و تالاریکی به رجه وه ن خۆشی لی دروستکراوه، میوان خانه و ئه نده روونی له نیو خۆیدایه، ته ویله

و بهار به بند و عه مبار له دووری کۆشک ساز کراون، له بهر په نجه ره و سه سه را کاند،
حهوزیکی گه وره یه، ئاوه که ی له پشتی مالانه وه به گۆنگه کیشراوه و به کفاره له نیوه راستی
حهوزه که دا هه لده قولی، له چوار گۆشه وه، چوار یه خته بی سالیانی ساله ده شیننه وه.
ماینه بۆره لووتی ناوه به دروازه وه، کوپخا پیی له ئاوزه نگی دهرهیناوه، له غاوی
کردوو به قۆلیدا، له دروازه ئه دا. دهر که وان جوابی داوه:

– کیتییه؟

– منم مام عه لی، کوپخا که ریم، مام عه لی چل میرده له پشتی دروازه ده کیشیتته وه،
تایه کی کرده وه:

– فهرموو کوپخا که ریم، ماندوو نه بی.

– ئیمان دار بی مامه گیان، ئاغا له سه ره؟

– به لئ فهرموو، هژی کا حه سه ن! حه سه ن مه یته ره له دهر گای ته ویله وه سه ری
دهرهیناوه:

– به لئ به لئ.

– وه ره ئه و چاره وه ییه له کوپخا که ریم بگره، ها برۆ. حه سه ن مه یته ره ماینه بۆره ی
کیشاوه ته ته ویله. کوپخا له پیشخانه یه، ئه حمه د فه راشی ناردۆته ژووری ئیزنی بو
بخوازی، ئاغا ئیزنی داوه، کوپخا له حوزووری ئاغادا ده سه ته وه نه زه ره وه سه تاوه،
هه مزه به گ به روویه کی خۆشه وه ئیزنی دانیشتنی ئه دا، کوپخا دانیشته وه، ئاغا به
پیکه نینه وه گوتی:

– ده ی کوپخا! با باسی خزمایه تییبه که مان بکه ین! کۆتایی پی بینین باشه. وادیاره
باشی لی هه لئناستی، که ویت دواندوو له و باره وه؟ کوپخا کزومات و داماوه، بیر له
داها تووی که وئ ده کاته وه، به سه ره هاتی ژنه پیشوو که ی هه مزه به گی له بهر چاوه، بهر
له وه ی عه دله خانم بینئ، خه جیجی کچی مام که ریمی هینا بوو، دوو کچی لیی بوو،
چونکه کچه ره عیه ت بوو، ته لاقیدا، ئه ویش له تاوی منداله کانی شیت بوو و ئه و دئ و
ئو دئ ده گه را، هه تا ئه و ده مه ی مرد، منداله ور که شیتته شیتته وه دووی ده که و تن
هه مزه به گ لیی چۆته پیشی و ده ستی خستۆته سه ره شانی و به بزوه گوتی:

– بیر له چی ده که یه وه؟ قازانج ده که ی! ریوی به پیرته وه هاتوو! پشت له به ختی خۆت و
کچه که ت هه لمه که، ئه بیته خانم! عه تا که وئی خۆش ده وئ، کاری مه که به زۆر رایکیشم، با

نەشەت نەشكى، تا ئىستا خاترم گرتووى، ئەمجارە دەبىتتە چوار جار خوازىبىت لىدە كەم، ئەمە
ئاخر جار بى، كەيفى خۆتە، دەلپى چى؟

– جا قوربان! كەوئى كەنيزى خۆتە! زاوا لە عەتابەگ و خزم لە تۆ باشتر؟ خۆت
دەزانى وەختى كارو كۆيۈرە وەرييە، منىش تەنيا بالەم، با بەكە وىنە پايىز، كۆر كۆرى خۆت
و كچ كچى خۆتە، چۆن مەسلەحەتە، وابكە، ئاغا قاقا دە كىشى، بانگى فەراش دە كا:
– ئەحمەد! چاى بىنە. ئەحمەد چاى ھىناو، دوو دەور چاى خوراو، كۆيخا لە سەر
ئىزنى ئاغا ھەستاو، پىشتاوپىشت لە دەرگاۋە دەپواتە دەرى، چۆتە ھەوشە، ھەسەن
مەيتەر بۆرەى لە تەويلە دەر كىشاو، كۆيخا پىتى لە ئاۋزەنگى ناو، ر كىفى لىدا و لە
دەروازە ھە دەچىتە دەرى.

پازدهی بانهمه‌ره، گهرمای زهویگولانه، دهشت و کیو تارای سروشتی به سهردا
 کیشراوه، گیا نیر بووه، مهر گوانی رازاندوته‌وه، بهرخ هه‌راشه، جه‌نگه‌ی مهره بیره‌یه.
 گاوس و مه‌شکه له خووس نراون، تال و خوئی کراون، سییا په‌ت و گوریسی
 تیپه‌ل‌کیشراوه، لۆله‌پ له گاوس و مه‌شکه خراوه، گرم و هۆری گاوس و مه‌شکه
 لایه‌لایه بو دلی کابان ده‌کا.

نیوه‌پۆیه، مهر له بیر دراوه و له دی چۆته ده‌ری. هه‌وا گهرمه، سییه‌ر خوشه. مهر
 سه‌ریان له سییه‌ری یه کتر ناوه و ریچکه‌یان به‌ستووه. قه‌تاره‌ی مهر له ئاسۆگی
 هووله‌کانه. ده‌سته مهری قه‌راغی کویره‌ری له رمه‌هی سمی کویتته زنجیره‌ی ریچکه
 ده‌پسینن، سله‌مانه‌وه. کویتته له ره‌وی میگهل قوشقی و کوره‌گویی وه‌ستاوه، گویی له
 سه‌ر نیو چاوانی تیژ کردووه، سم له ئه‌رز ده‌گوتی، پرمه و حیلە‌ی تیکه‌له، هه‌لده‌سیتته‌وه
 سه‌ر پاشوو و ده‌حیلینن، له حیلە و کوپژنی کویتته، گه‌لاز له که‌وانه‌وه، ورچه و بۆره به
 دووی شوانه‌وه دا ده‌ورن، همه‌ سواری ناسیوه، عه‌تایه، ورچه و بۆره بی ده‌نگ ده‌کا،
 بانگی گه‌لاز ده‌کاته‌وه، گه‌لاز به ده‌نگی همه‌ ده‌گه‌رپته‌وه، کویتته له جیی خوئی سم
 ده‌گوتی، ری دانا‌گری. عه‌تا بی له ئاوزه‌نگی توند ده‌کا، رکیف لی ئه‌دا، قه‌مچی
 هه‌لده‌سوورپینن، سه‌ری سی لیز‌گه‌ی قه‌مچی وه‌لاته‌رافی ده‌که‌وی و کیوته وه‌ک کیچ
 ده‌رده‌په‌ری. نال و بزما‌ری سمی، ناله له گرانه به‌رد هه‌لده‌ستینن، ترووسکه‌ی ئاوری نال
 و به‌رد له نیو تۆزی سمیدا پرشنگ ئه‌داته‌وه، سوار خوئی نووساندووه به زینه‌وه، له‌غاوی
 لی ده‌کیشن. کویتته گویی لوول و کلکی کلافه‌یه، سه‌ری ناوه به سینگی سواره‌وه، په‌ل
 ده‌گوتی، نووکی سمی وه‌ئه‌رزده‌که‌وی وه‌کو تۆپه جیر هه‌لده‌ستیتته‌وه و به دم په‌وته‌وه
 ده‌ست و پینی سه‌ما ده‌کا.

زین و له‌غاو قایشی سووری فه‌ره‌نگییه. ده‌سکه‌وسار، ره‌شمه و گولینگی له
ئاوریشمی زهر د و سوور و شین هۆنراوه‌ته‌وه و به نیو چاوان و لات‌ه‌راف و که‌فه‌لیدا شوپ
بوونه‌ته‌وه و به هه‌وای ره‌وت و سه‌مای دین و ده‌چن.

سوار قیتوقۆزه، موو خورمایی و سوور کاره‌به، چاوی شین و قه‌وی قه‌وییه،
که‌له‌گه‌ت و تیشکه‌له‌به، ته‌مه‌نی بیست سال، بگره‌که‌متر، پیکه‌وتوو و به دیمه‌نه،
جلوبه‌رگه ره‌شه‌کانی به جارئ لیبی بووه به نه‌خش، کزه‌ی بای ره‌وتی ئه‌سپه‌ کویت
جاروبار ره‌شوه‌ی شه‌ده‌که‌ی به سه‌ر روومه‌ت و ته‌وئیلیدا دین و ده‌ییا.
ئه‌و دیمه‌ن و قه‌لافه‌ته‌ی عه‌تا، همه‌ شوانی خستۆته‌ گومانه‌وه و دل کرمیی کردوو!
به دل دو‌عای لیده‌کا:

– ده‌ی خوایه‌ ئه‌و ئه‌سپه‌ هه‌لیگری و ملی بکا به خرخال، ئه‌و درووی مه‌م و زینه‌ چیه
له‌ من په‌یدا بووه؟! که‌وئ ئاوا بیبینی بلیی دل نه‌گورئ؟
عه‌تا گه‌یوه‌ته‌ حاندی همه‌، شه‌وقی ئاوینه‌ی سینه‌به‌ندی کویته‌، تیشکی خوری
گنپراوه‌ته‌وه و داویه له‌ چاوی شوانه و پرووی پی وه‌رده‌گیرئ. عه‌تا به‌ قینه‌وه‌ ته‌ماشای
ده‌کا، له‌به‌رخویه‌وه‌ گوئی:

– با بچمه‌ نیو دئ خه‌مت، ده‌خۆم! که‌له‌وه‌ کیشی له‌گه‌ل من ده‌که‌ی؟ له‌ به‌ره‌ی خۆت
زیاتر پی دریز ده‌که‌ی؟ پیت ده‌به‌رمه‌وه! بز نه‌جه‌لی بی، نانی شوان ده‌خوا! په‌له‌ مه‌که‌ با
بزانم راسته، کویته‌ به‌ ده‌م چه‌پۆکان و نه‌رمه‌ سه‌ماوه‌ مه‌ر و شوانی جئ هینشت، به‌لاره‌که
و پینچکه‌ی کینه‌ به‌رداویله‌دا ده‌رواته‌ خوارئ.

مالی مام حه‌سه‌ن چالیان ده‌ره‌هیناوه، ژن و پیاویان له‌ پشت مالان زمه‌ه‌ر پاک
ده‌که‌ن، مام حه‌سه‌ن و کویتخاکه‌ریم و حاجی قادر و سۆفی مینه‌ و مام ره‌سوول له‌ ده‌وری
گه‌نمه‌ که‌ کو بوونه‌ته‌وه. له‌ پر له‌ رممه‌ی کویته‌ ئاوڤ ده‌ده‌نه‌وه، قرچه‌ پی هه‌لده‌ستن،
عه‌تا بایه‌خیکیان ناداتی، به‌ پرتاو به‌ لایاندا تیده‌په‌رئ.

سه‌ر کانی پر له‌ ژن، فاتی خیزانی فه‌یزه‌ دریز جل ئاو ده‌کیشی. زارای ژنی
فه‌تاحة‌ کویر خوری که‌میلاوی له‌ خووس ناوه، مینای حاجی قادر قاپ و که‌وچکی
خۆلمال کردوو. نه‌رمینی مام ره‌سوول په‌رۆ و پالی برازاکه‌ی ده‌شوا. که‌وئ به‌ دیار
گۆزه‌کانییه‌وه‌ وه‌ستاوه، مه‌حتله‌ مینا کاسه و که‌وچکه‌که‌ی ئاو کیشی. زارا له‌ نه‌کاو
هواوی لی هه‌ستاو:

– ئەپرۆ عەتا بەگ ھات! ھەموو ھەستاون، كەوئى رەنگى پەريو، مينا كەوتۆتە پەلە، عەتا كەوئى ديو، عەقلى لە سەر پەريو! چاوى ھىچ نابىنى، لە خوار ژانەو كۆيتەى پەراندۆتە نيو جوگە و بە نيوانياندا ركيڤ لىئەدا، چۆتە بەر پلووسكى كانى و لە بەر دەمى كەوئى ۋەستاو.

كۆيتە بىنى ناو بە ئاوى پلووسكەو، عەتا سوور ھەلگەراو، چاوشىنە كانى تەنگ بوونەتەو ۋە ھەوھىيان لىدەبارى، زەق زەق دەرواننە كەوئى. كەوئى چاوى ترس و شەرمەزارى بەرداو تەو. ژنان بوونەتە پەيكەرە و مەتەقيان لىو نايە. عەتا بىج دەنگ ھەر تىبى دەروانى، كەوئى سەرى بەرداو تەو، دەروانىتە دەمى كۆيتە و ئاو كە، بى تەكانە. كۆيتە دەمى لە ئاو كەردۆتەو، زىادە ئاوى بن لەغاو دەجوئىتەو، كەفاو دەرژىتە نيو پلووسكە كە، دەپرمىنى، بە پاشووى مېشە كز دە كا و سم لە ئاو دە كوتى. ژنان لە ئاو و قور ھەلكشاون. عەتا دەم بە بزەو گوتى:

– ھىندى ئاومان بەدەيە كەوئى خانم! كەوئى لە شەرمان جوانا دەپرىژى، جوابى پى نادرىتەو، مينا جام پر دە كا و دەيداتى، عەتا بە مورەو چاو لە مينا دە كا، بە پشتى دەستى دەدا بە ژىر جامدا، ئاو پرژا بە سەر سىنگىدا، روو دەكاتەو كەوئى. كەوئى رووى ۋەپگىراو! عەتا ۋەك شووشە تىكچرژا، بە سەر ئەسپە كەو دەلەرزى، قىن لە چاوى دەبارى! تا ئىستا كەس نەيتوانيو بەرھەلستى بوەستى و قسەى پەرچ بداتەو! ئەوئىش لەبەرچاوى ژنان!! خۆ بە شكاو دەزانى، غوروورى زۇردارانەى ھانى ئەدا، بە سەر (كەوئى) دا دەگورئى:

– كچە تيوە بى شەرمە! نابى ھەيا بەكەى؟! خۆت بە چى دەزانى؟ بە كى دەنازى؟ بەو ھەتيوە شوانە؟ بە خودا دەيكوژم، لەبەرچاوى خۆت پەت پەتى پى دە كەم، ھالى بووى؟ كەوئى تف لە زارىدا ۋەشكبوو، مەرگى ھەمەى لە بەر چاو! بەدل بۆى دەگرى، چاوى لە مينا دە كا، مينا لە چاوى كەوئى ھالىيە كەوئى دەستى داو تە قولفى گۆزە، مينا گورجى گۆزەى لى ھەلئىنا، كەوئى لە قولكى كانى ۋەسەر كەوت و بى ئاوردانەو، دوور كەوتەو، عەتا ۋەك بەزىوئىكەى سەر شۆرپانە سەرى كۆيتە ۋەردەسوورپىنى و لە جوگەى كانى ۋەسەرى دەخا، بە توورەبىيەو ئەسپى ۋەبەر ركيڤ داو، لە چاو تروو كانىكا، بوو بە بارىكە تۆزىك و لە دى دەرچوو.

مەر بە دەم لەو ەپرەو ە گە یو ە تە دۆلی دزان. نزیکی ە عەسرە، ەوا فینک بوو. مینگەل بەمبەر و ئەبەری کێودا پەلی ەلخستوو، شوانە لە سەر بەردێ دانیشتوو و شمشال لێ ئەدا، مەر بە ەوا ی شمشال چەلیو. گە لاز لە سەر ووی مەر ەوو دوو سێ جار دەو ەری! و رچە و بۆرە لە قەراخ رێ، لە بن کەندە لانەو ە دەردە پەرن، بە دەم و ە رینەو ە سەر و ژوور ەل دین. گە لاز لە قەدی کێو ەو ە سەر و خوار بۆتەو، حەمە شمشالی لە لێو کردۆتەو، دەستی داو ە تە بەرچاوی، سواری لە ەۆلە کانەو ە دی! بێ گومان عەتایە. حەمە دەست بە گۆچانەو ە پینشاو پری گە لاز دەداتەو، و رچە و بۆرە لە دەست دەرچوون.

سە گەل بە سوار گە یون. ئەملا و ئەو لایان لینگرتوو. حەمە بەرەو سەگ و سوار رادە کا، گە لاز بە دوا یو ە یە. و رچە و بۆرە لە دوو لاو ە هیرش دەبن، کویتە لە هیرشی سە گەل شیتبوو، بە دەست و پێو بەند نابێ، سوار مەجالی لێ براو، دەمانچە ی بـر نووی دەرهیناو، تەقە یە ک، یە کی دیکە، سێ تەقە، برووسکە یە ک! نووزە یە ک! و رچە گرمۆلە بوو! لە قورووسکە ی و رچە، بۆرە بەرەو دوا بۆو. حەمە بەرەو کە لاکی و رچە دەروا، عەتا بەرەو حەمە ئەسپی تاو داو، پینشی پێ دەگری، حەمە لاتراسکە دەبەستی، عەتا پینشاو پری دەداتەو، قەمچی لێ ەل دەسوورپین، بە جینو ەو ە گوتی:

– ە تێو ە بەرە لایە! وات لێ ەاتوو ە سە گم تیبەر دەدە ی؟! قەمچی ئاوقە ی سەر و چاوی دە کا، حەمە خۆ لادەدا، پشتاو پشست دە کشیتەو. عەتا رکیف لێ دەدا، تە پی داو ە تەو ە سەری. حەمە بە پشتەو ە لە بەر سەمی کویتە دا کەو توو. کویتە ە ستاو ە تە سەر پاشوو، چە پۆک دادینیتەو، خۆ لادەدا. عەتا دە یههوی ئەسپی و ە سەر گیرێ. حەمە ەاوار دە کا:

– دەتەوی بمکوژی؟ چم کردوو؟ من بۆ سەگ لە تۆ دە کەم؟ وە لا رۆحم ناگای لێ نەبوو. عەتا ە ستاو ە تە سەر ئاوزەنگی، سپینی چاوی سوور بوو! خوینی لێ دەباری! دە گۆرپین:

– رۆحت ناگادار نییە؟ ئیستا بێ رۆحت دە کەم بیژوو: رکیفی لێداو، حەمە پاشە کشن دە کا، یە ک بە خۆ ی ەاوار دە کا. گە لاز بە دەنگی ەاوار ی حەمە، ئاوقە ی عەتا بوو، سێ چوار ملای پێدا دی. عەتا لولە ی دەمانچە ی وەر گیراوتی. حەمە دە گۆرپین:

– گەلاز ھەلى، دەتكوژى! گەلاز دوور كەوتۈتەو، عەتا پرووى دەمانچەى
 ۋەرسووراندۆتەو، ھەمە مەرگى لى مىوانە! گەلاز پىشتى لە عەتا گرتو، عەتا قامكى لە
 سەر پەلە پىتكەى دەمانچەى، ھەمە ھىۋاى مانى نەماو، ھىۋاى بە گەلازە! گەلاز لە
 بەرزايە، بە سەر سواردا سوار، خۆى بە ئەرزەو مەلاساو، ھەر دوو گوتى ھىناو تە
 سەر نىو چاۋانى، ھەر دوو دەستى درىژ كرددو، سىنگى بە ئەرزەو ناو، پاشووى
 چەقاندوۋە ۋە ھىزى خستۆتە شانى و ددانى لە پىچەو بەردو، لە چاوتروو كانىكا،
 ۋەك بالندە بال دەگرى و لە ئەرز بۆتەو، سىبەرى ۋەسەر ئەسپ و سوار كشا، سوارى
 لە سەر زىن ھەلداشت، دەمانچە لە دەستى عەتا پەربو، لە خۆلى دەگەوزىنى، كوتتە بە
 زىن و لەغاوۋە بەلەسەى كىنو بوو. گەلاز نىشتۆتە سەر عەتا، ھەمە بە گۇچانەو تەپى
 داو تە سەر گەلاز و دوورى خستۆتەو، دەستى عەتا دەگرى و ھەلى دەسىننەو، عەتا
 تاساۋ، خۆ لە سەر پى ناگرى، دانىشتۆتەو، ھەمە دەست لە مىلى دەكا، جەلە
 خۆلا وىبە كانى دەتە كىنى، بە جامەلوسكىۋە گوتى:

– ئاغاگيان! ھىچ كوت ئىشى پى نەگەيو؟ لە چى توورە بووى؟ عەتا خۆ
 رادەپسكىنى، بە جنىۋەو گوتى:

– دەستم لى مەدە بىژوو! گلاوم مەكە! ھەمە دوور كەوتۈتەو ۋە دەستەونەزەر
 ۋەستاو، عەتا لىنى راست بۆتەو، ۋەبەر زىللى دەدا، ھەمە بە پارانەو لە بەرى دەپروا،
 عەتا دەستى داو تە بەرد، ۋەبەر دوورە بەردى داو، بەردى لە دەستى ترازو زىنگەى لە
 سەرىو ھەستا. خوين بە سەرىدا شۆلاوگەى بەستو، دەستى داو تە بەردىكى
 گەرەتر، دەبەھوئى يە كجارى كا.

ھەمە ھەپاى كرددى و پەلامارى داىە. ھەر دوو قۇلى عەتا كەوتۈتە نىو باۋەشى بە
 ھىزى ھەمەو پىكى دەگوشى، عەتا تاساۋە و پشوو سوار بوو، بە ھاوارەو گوتى:

– بەرمە ھىزاب، بەرمە! شىن و رەش ھەلگەپراو، ھەناسەى دەرنايە، بە ھەناسە
 بركىۋە دىسان ھاوار دەكاتەو:

– بەرمە، باشە لىت نادەم!

– تا نەلى بۆ وادە كەى، بەرت نادەم.

– باشه بەرمده پیت دەلیم. حەممە دەستی شل کردۆتەو، عەتا پشوووی ھاتۆتەو، سەرخۆ، بەرانبەر بە یەک و پستان، ملیوانی کراسە سپیە کە عەتا، بە خوینی سەری حەممە سوور بوو. عەتا بە دل پرییەو گوتی:

– دەست لە کەوی ھەلگرە! دەست ھەلنەگری دەتکوژم، کەوی بۆ تۆ نابێ! من خۆشمدەوی، تۆ لە گەل منت پیناکری. حەممە خۆ شلوی ناکا، لە سەرە خۆ گوتی:

– کەوی چی؟! عەتا چاوی لێ دەردەپەڕینی، بە توورەییەو گوتی:

– خۆ گیل مە کە! ناتوانی حاشا بکە، تۆیان لە گەل کەوی دیو، بە ھەلەم مەبە.

– درۆیە! ھەر کەس کتوویە درۆی کردوو، ئاخەر من و کەوی؟! ئەو خواردنی منە؟ باوەر مە کە، کێ دیویە من لە گەل کەوی بووم؟ تۆ خوا کێ بۆی گیراویەتەو، عەتا چاوشینە کانی ئاوی تیزاوە، لە سەرەخۆ گوتی:

– فەیزە درێژ ئیوێ لە میرگە گەورە دیو. حەممە قاقا پیکەنی، گوتی:

– وەللا پیاویکی راست! جا باوەر بە دوو زمانە دە کە؟ بە خوا ئاغاگیان من ئاگام

لەو نییە، ئەو حەیس و بەیسە بۆ من نابێ، من شەوورۆژ بەم کیو و شاخەو، ئەو کارانە کاری من نییە، کەویش پینشکەش بە تۆ بێ، عەتا باوەری بە قسە کانی حەممە کردوو، دەم بە بزەو گوتی:

– وەختا بوو بتکوژم! باش بوو ئەو سەگە کەوت. لە پێ دەمانچە و کویتە ی ھاتەو

بیر. ھەردوو کیان چوونەتە سەر ئەو شوینە ی کە کەوتبوو خوار، دەمانچە کەیان

دۆزیو تەو. بە جووت لە کیوی حەوت کانیان وەسەر کەوتون، بەلام شوین و ھەتەری

لە کویتە نییە، عەتا بە پیادە بەرەو تازاوا وەرپیکەوت، حەممە بەرەو کەلاکی وەرچە گەراو.

تەنگى نوپۇزى شىۋانە. نىكالى ئاسمان بوۋە بە خوم. ئەستىرە تاڧە تاڧە بە ئاسمانەۋە
ۋەدەر كەۋتوون.

نىۋ دىيى كانى توو شلە ژاۋە، دەستە دەستە ژنان لە بنەدىۋاران كۆ بوۋنەتەۋە نىگەرانن.
زاراى خىزانى فەتاحة كۆيۋر ۋە ك جاۋراۋىلكەرە، جاۋى ناۋەتەۋە ۋ لاي ئەم كۆرەۋە
دەرۋا بۆ لاي ئەۋى دى. زارا، فاتمى خىزانى فەيزە درىژى بە دىكردوۋە، چۈەتە پەنايەۋە
ۋ دەچىپىنى بە گوئىدا:

– رەنگە بەلايە كى بە سەر هاتبى! دەنا بۆ نەھاتەۋە؟! ئەۋە چ ۋەختە شەۋانى دى ئەم
دەمانە لە كار بېۋونەۋە، ۋا ھەر نىيە خات فاتم، دەبى شتىك روۋى دابى!

فاتم بۆ ئاشكرا كردنى ئەۋ باسە، ۋە كۋ مرىشكى ھىلكە دۆرپىن گل ۋ دۆر ۋ ھىلانە
دۆزىبوۋ، بىانوۋى بۆ رى كەۋتوۋە، بە دەنگىكى بەرز گوتى:

– قەدەرى لەمەۋبەر ئەۋ پىاۋەى ئىمە لە كىۋ ھاتەۋە، دەيگوت ئەمپرو تەقەيە كى زۆر
لەدۆلى دزانەۋە ھاتوۋە! ۋە ك باسى دە كرىد، دوا بە دواى رۆينى عەتابەگ بوۋە، نە كا
بەلايە كى بە سەر ھەمەى داماو ھىتابى! ئا بلنى تۆ بابايە كى شۋان ۋ لە دەر كى مالان چت
بەۋ بەزمەى داۋە؟ ئاخىر قورپەسەر بۆ داۋ دەخەيە داۋى عەتابەگەۋە؟ تۆ لە گەل ئەۋت

چۆن پىندە كرى؟! بۆ بە قەدەر بەرەى خۆت پىن رانا كىشى؟! ئاخىر تۆچى ۋ كەۋى چى؟!
زارا دەمى بە دەمەجاۋە بنىشتەۋە خولھەلدا ۋ لىۋى لۋولكرىد ۋ كرىد بە قولى مستىدا

ۋ بە سەر سوۋرمانەۋە، ۋا كە ھەموو گۆى بىس بن، گوتى:

– ئەيە پۇرۇ! راستە!! ئەي مار بە دلى كەوتپوھ دا، جا تۆ خودا ھەر لە عەتابەگ و ھەر لە
حەمە؟

مىناي كچى حاجى قادر قسە كەي بە زارا بريپوھ:
– باشە خات زارا! حەمە چىپەتەي، بە برام بى كچى شاي قايبەلە، بەلام لە فەقىرى گەپرى
بالى شكاندووھ و لەبەرچاوى ئىمەومانان سووكە، پياوى بىن مال ھەر واىە، لە قەدىمەوھ
گوتوويانە: سەد كە روستم و نەتەوھى زالى، ھىچ قودبەت نىپە چونكە بىن مالى.
زارا ويستى جوايى مىنا بداتەوھ، لە نەكاو دەستى گرت بە دەمىوھ و بە سرتە گوتى:
– باسە كە بگۆرۇن! بىن دەنگەي لى بىنن! پوورە گولە ھات! ژنان ھەموو كرى و
كەوتوون! كەس فزەي لىوھنايە!

تاپۇي پوورە گولە لە پەناي ديوارى پشتى ژنانەوھ وەدەر كەوت. دەستى داوھتە پشتى
و وردە وردە دىتتە پىشخ، چووھ بەر دەمى فاتم و زارا، سەرتاپات پىيان دەپروانى. فاتم و
زارا سەريان بەرداوھتەوھ و دەپرواننە بەر پىيان. پوورە گولە ھەروا تىيان راماوھ و ھىچ
نالئ، ئەوانىش مەتەقيان لىوھ نايە، كەس مەتەقى لىوھ نايە، پوورە گولە لە سەرە خو
گوتى:

– باوهر دە كەن نىگەرانن؟ نىگەرانى چىن؟ نىگەرانى نەھاتنەوھى مەر و حەمەن؟!
ئەي خودا لە ھاومالى و خزمایەتەي كەمتان نەكا!!

فاتم و زارا دەزانن، پوورە گولە بە تەوسەوھ دەدوى، توورە و قەلسە، ھەر وا سەريان
داخستووھ و كرىيان لە خوئيان برپوھ.
پوورە گولە گوتى:

– ئىوھ مال و مىردتان نىپە؟ بۆ وەك قالاو تەماشاي بن بال دەكەن و خەبەرى
عووووسىياتى لى دەر دىنن؟ بۆ لە حەمە ئاوسن؟! خەتاي ئىوھ نىپە، مىردەكانتان
قورمساخن! رووى لە زارايە:

– تۆ زارا دەم مقەست! ئەگەر ئەوندە دلسۆزى دەكەي بۆ عەتا، بۆ كەويى بۆ ساز
ناكەي؟ خو بۆ ئەوانە دەستائىكت ھەيە، دە بۆى سازكە، بۆ بۆى ساز ناكەي؟ خو دەلالى
چاك و باشى لى دەزانى، خو فەتاحة كوئىرى قورمساخ پىي خوئشە، بۆ عەتا پىي ناخوئش
نىپە.

زارا ددانی به بنیشته که ی زارییه وه لکاو و لیو به سهر ددانییه وه وشکهه لآتوو وه و له
حاندی پووړه گوله نم نادا.

پووړه گوله رووی کرده فاتم و گوتی:

– فاته گا خۆر! له گهل زارا دم مقهست قینی چیتان له همه یه؟

فاتم وه کو که پولال سهری بهرداوه ته وه و زمانی ناگه ری. هه موو خه لکی
کانی توو خووی پووړه گوله ده زانن، ده زانن که قینی ههستی ناین قسه بکه ن، که سیش
قسه ی پووړه گوله به دلوه ناگرئ.

پووړه گوله ته مه نی شهست، شهست و پینج سال ده بی. پیریکی ساخ و توندوتوله.
وه ک باسیده که ن له تافی لاویدا شوخ و پیکه وتوو بووه. زور کهس له دلی خۆیه وه دلی
پنوه ی بووه و به لام نه یویراوه خۆ له قهره ی بدا،

گوله کابانی مالی پالاو ده شته وانی دهشت و کو یخای مام که ریمی باو کی بووه. به
نیو میو و به سهر نیر، قهت که سی به نیر نه زانیوه. زور کهس به دزی گوله وه خوازینیان
له مام که ریم ده کرد که گوله یان بداتی، به لام هه رگیز باو کی نه یویرا لای گوله
بیدر کینن، نیستاش هه ر کچه و بنه ماله ی مام که ریمی ناوه دان راگر توه.

پووړه گوله زور به کرد و بزانه، هه موو کارئ به دهستی وه کولاوه، حه کیمه،
شکسته بنده، که چهل تیمار و چاویشه ده رمان ده کا، ده رمانی گشت برینی ده گر یته وه،
هه ور گه ر و مامانه، ته ونکه ر و دهست و دروومان جوانه، وینته ی هه موو چه شنه گۆره وی
و پووړه دان و دهسکیش و سهر کلاوه ی مه رز و به نی له دهست ده رنه چوو.

پووړه گوله دلپاک و سینه سافه. به کاری هه موو که سه وه ماندوو و چاوی له
دهسوخوشانه ی که سه وه نییه. خه لکیش زوریان خوشده وی و چاویان له سهریه تی و
کاروباری بۆ به ریوه ده بن و نه وه هه له هه له و قسانه شی لی گواره ده که ن و کهس به
دلیه وه ناگرئ.

پووړه گوله شیره ژنیکی نازا و نه ترسه، سهر له بهر ناغا و کو یخا دانانه وینن.
هاوته مه نه کانی شتی زور سه یروسه مه ره ی لی ده گیر نه وه.

ده لئین له تافی لاویدا، به سهرینی مام که ریمی باو کی، گوله شه وی به تاریکه شه وی
زستان، بهر له مه لای بانگدان، ده چی ورده و ته پاله بینن بۆ ته نوور. گوله گور گئی له ترسی
سهر ما په نای هینا بوو بۆ قه لاخ. گوله سهر ده کا به قه لاخدا، گور گه نامبازی ده بی. گوله

ناخه جلی، تایه ک له که وشه کانی داده که نی و له دهستی راستی ده کا و ئاوقه ی گورگه ده بی. گورگه دم ده کاته وه و گوله دهستی به که وشه وه هه تا ئانشکی له گه روویدا ونده کا. هه ر گورگه ده کشتیه وه و گوله ده چیتته پیتش و به دهستی چه پی پشته ملی ده گری و گورگه به دهستییه وه ده تاسی و له ته کان ده که وی و ده بیخنکینی. ده گیرنه وه:

– پاش مردنی مام که ریم، گوله کاری مامانی گرته ده ست. شه وی له نیوه شه وی به هاردا له ده رگای مالی گوله دهدن، گوله ده رگا ده کاته وه، رهش سواریکی نه ناسیاوه! رهش سوار ده لی:

– ئیمه خیلاتین و خیله که مان له دی کون خستوه و ئافره تیکمان به ژانه وه یه، نیو نیشانی تو یان بۆ هه لداوم، بیتوو فریای نه که وی ده مرئ. گوله بی ترسانه له گه ل رهش سوار ریده که وی. که ده چیتته ئه وی شتیکی سه یر ده بیئی! ژن و پیاو، گه وره و بچوو کیان وه کوو خه لکی ئاسایی ناچن!! در یژایی چاویان سه ره و خواره؟! قژی سه ریان وه ک دروو ژیشک سه ره و ژوور هه لگه راوه ته وه!! هه موو بۆر بۆر و بچوو ک و یه ک ده ستن! گوله ده سه و جی تیده گا که ئه وه خیلای (ئه وان گه لن) بی ئه وه ی خو ف بیگری، خه ریکی کاری مامانی ده بی.

سه رتاپا ره شی و ه ژوور ده که وی. گوله ده یناسیتته وه، هه مان رهش سواره. رهش سوار ده لی.

– من سه ر خیلم ئه وه ش که به ژانه وه یه ژنی منه، ئه مه یه که م مندالمانه، ئه گه ر منداله که مان کو ر بی ئه وه ی دلت بیخو ازئ ئه تده می، ئه گه ر خو کچ بی، خو م ده زانم چت به سه ر دینم! به شیتی ده تنیرمه وه، جا که یفی خو ته.

گوله هیندی مات ده بی، ده که ویتته بیری فیله وه، به سه ر خیل ده لی:

– ئه وه ی ده مه وی بۆم به ریوه به، ئه وه ی ده ته وی به ریوه ی ده به م.

سه ر خیل ده لی:

– داوا بکه.

گوله ده لی:

– چه قویه کی تیژ، تو په لی به ره میو، جامی ئارد. ده ورو به رم چۆل بی و که س لیسه نه مینی، تا خو م نه لیم، مه یه نه ژووری.

سەر خيئل داخوازه كانى گشت بهرپوه دهبا، مندال له داىك دهبي، مندال كچ دهبي. گوله نابه شوكى. بهره ميو نرم ده كاتهوه و لوولى ده كا. سيرهت و باتوو بو كچه دروست ده كا و دهىكا به كور. نيوكى دهبري، پىستى نيوك له بهره ميو هه لده كيشى و مندال له ئارد وهردهدا و بانگى سەر خيئل ده كا.

سەر خيئل له خوڤيان هيچى له بير ناميني، شايى ده گرن، دهستور دهدا زير و ئالتون بو گوله دينن، بهلام گوله ناويرى وهرىگرى. سەر خيئل گوله سوار ده كا ودهيباتهوه ماله كهى خوئى.

پاش ماوهيه كى زور، شهوى له كولاو كهى سهربانى مالى گولهوه سەر خيئل بانگى گوله ده كا و دهلى.

– فيلى تو كردت تا ئىستا نهديومه، نه بيستومه، خودا بتكا به قوربانى عهقلى خوئ، تازه هيچ، من نهجنهه! تو فيلت له نهجنهه كرد!!

پووره گوله ههر دوو دهستى ناوته كهله كهى و وهك لوك گهرم بووه و بى فەزىحهت به فاتم و زارا و ميرده كانيان ده كا.

مينا بو ئهوهى كوتايى پى بى و لهوه زياتر ئابرووى كهوى نهچى، لهوهش دهچوو و وهك نهوت بيته نيتهوه و پاى خوئى بگرهتهوه، ئاخىر ئهويش پاشى كولوشه! له نه كاو، فيله بازانه گوتى:

– دا دهنگ، دا دهنگ، دهنگى زهنگ دى پوورى گيان، گويت لئيه؟

ژنان گوئ قولاخ ههستيان راگرتوووه. زارا و فاتم ههله بهدهرفهت دهزانن، ريوئ پىچكئيان ليدا و دهرياز بوون.

مهري له تاريكيدا رى داناگرى. شوانه بزنه گهلى وه پيش داوه و ئوهو بو ميگهله ده كا. گهلاز كلكهى ههله پىچاوه كردوو به قولهى هيلكه. بوره شان به شانى شوانه، كلكى قهف، ناوته سەر شانى و مهري خستوته ژير چاوه دبرى.

حهمه به پىچه كهى، سهري قههچى پىچكردوووه، جار جارى په نجه له سەر برينه كهى سهري دادهنى و به تاريكى چاو له په نجهى ده كا، خوئى و زنجكاوى بو سو له پىچه كهوه سهري كردوو په نجهى ته ده كا.

حهمه پنى خوئى نيهه خهلك پنى بزاني سهري شكاووه، به تايبهت پووره گوله. ههر له بهر ئهوه شه وا خوئى وهدرهنگ خستوووه.

مهړ له دهوړی دټییه. پرمه ی بزڼ و کڅخه ی مهړ ده گاته دی. همه گوتی له دهنگی خه لکه وه یه، وه دیاره به ره و پیری دټن. همه دهنگی نه همه دی مام حه سن ده ناسپته وه، نه حمه د بهر له هه موو کهس به به رایې مهړ گه یشته.

نه حمه د وه ک هه میسه دم به پینکه نینه وه ماندوونه بینې کرد و گوتی:
- دلماڼ که وتبووه قرت و فرت! بؤ وا درهنگ مهړت هیناوه؟ نهو تهق و تۆقه چی بوو؟

حه مه گوتی:

- دلټان بؤ مهړه که که وتبوو قرت و فرت، یان....

نه حمه د گوتی:

- نازانم، من نیگه رانی خۆت بووم، خه لکیش نازانم، به راست نهو تهقه چی بوو؟
یه ک و دوو نه بوو!

حه مه که زانی خه لک زانیویانه، نه یشارده وه، ناشکرا گوتی:

- سه گه کان بؤ عه تابه گ چون، نهو بوو تهقه ی کرد، تا فریا که وتم ورچه ی تۆپاند، نهوانی دیش خستیانه خواری و نه سپه که ی به له سه ی کیو بوو، له وه ده مه وه به دوویه وه یڼ، ناخری بؤمان نه دؤزراوه، بؤیه که وتمه درهنگ. ئیتر باسی لیدان و سه رشکانی خۆی نه کرد.

یه ک یه ک و دوو دوو خه لک گه یون و له حه مه کؤ بوونه ته وه و به باسه که یان زانی. کهس مه تهقی لیوه نایه! هه ر به ته ماشا له گه ل یه کتر ده دویڼ! رهنگه هه ر نه ونده بلین:

- جا ده لئی چی کاکه؟! ده سټی زؤر بیبری کوا خوینی؟ نهویش هه ر له دلوه نه وه ده لین.

حه مه به ده رفه تی ده زانی، قهت ناوا خه لکی بؤ کؤ نایبته وه، بی دهنگی شکاند، گوتی:
- به یانی که سڼ له باتی من له گه ل مهړه که بچی، من وه دووی سه گ ده که وم، به دوو سه گه وه خؤ شوانی ناکری.

کهس خؤ ناکا به خاوه نی قسه که. هه موو چاویان له ده می یه که، نهو به ته مای نهوی دی بی دهنگه و کهس جواب ناداته وه.

حه مه به تووره ییه وه گوتی:

– بۇ خۇ گىل دە كەن؟ ئەو مەرە مەرى ئىوھىيە، خۇ ناچم لە ھەندەرانەوھ پىاۋ بىنم!
 كەيفى خۇتائە برالە، سبەى رۇژ گورگ لە مەرې بدا نەلېن، من ئەوھ گوتم.
 ھەسەنە كەچەل ھىندى لاقوونى ھەلكراند، گوتى:
 – من بەش بە ھالى خۇم پىمناكرى، بەرەئاشم داكرتوۋە و بەيانى دەچم بۇ ئاش، دەنا
 رۇژە پىاۋى ھىچ نىيە.

ھەمەى نەنە خەجى توتون و پەرە كەى دەرھىنا و سىغارىكى پىچاۋە و نای بە لىۋىوھە
 و دەم بە سىغارەوھ گوتى:

– برالە، كا كە ھەمە! بۇ بىانۋومان پىدە گرى؟! وەختى كار و كوئىرەوھرىيە، كى پىنى
 دە كرى؟ سە گى ئەوھى ھەلناگرى پىاۋى بۇ لە كار بى، ئەوھ نىو دى پىرە لە سەگ،
 سە گى بە كەيفى خۇت ھەلبىزىرە و لە گەل خۇت بىيە، ئەوھى بۇ چىە رەھمەتى خوات
 لىيى؟

ھەمە بە رق ھەستانەوھ گوتى:

– جا ئەوھ قسەىە كا كە ھەمە؟! سە گى نىو دى بۇ لای مەرې دەبى؟! تۆ لای خۇت
 دىيات دىوھ!

ئەھمەدى مام ھەسەن بە توورەبىيەوھ گوتى:

– كەس نەچى برالە، كەس نەچى، كەسى ناۋى، من دەچم كا كە ھەمە، خۇم لە جىيى
 تۇ دەچم، تۇ برۇ وەدوۋى سەگ بکەوھ، تا نەبھىنى مەيەوھ، دە رۇژىشت پى بچى، خۇم
 لە گەل مەرە كە دەچم، دل لە دوا مەبە، بەلام بەيانى وەرە مەرە كەم بۇ وەرپى خە، نەك
 سە گە كان نامۆبى بکەن و رى دانە گرن، لە گەل من، ھەر يەك رۇژ لە گەلم بىن خووم
 پىدە گرن. ئەھمەد ئەوھى گوت و توندى لىيدا و رۇىشت. دوا بە دواى ئەھمەد،
 خەلكە كەش بلاۋەيان كرد.

كزە بايە كى سارد ھەلىكردۇتى و برىنى سەرى ھەمەى وەژان ھىناۋە. ھەمە ئەو
 شەوھ خۇ لە ھەموو كەسى دەپارىزى و ھەز ناكا كەس بىيىنى. دوو شەوى ماۋە نۆرەى
 مالى سالەى مام مەجىد تەواۋ بى. ھەمە گەلاز و بۆرەى وەدوۋ خستوۋە و بە
 بەرگەرە كدا تىدەپەرى. مالى سالە بە جى دىلىن، بە كۆلانى مالى مام رەسولدا
 تىھەلدە گەرى، وەدىارە بەرەو ماله كەى خۇى دەچىتەوھ. گەيوھتە بەر دەرگای مالى مام
 رەسول. دەرگا بە دەنگە دەنگ كراۋە.

— کسه کسه، خه لکه خه لکه! پووره خاتوو زینی خیزانی مام ره سوول بوو، مه په غهواره یه کی له حهوشه وه دهر دنا. پووره خاتوو زین لوت و بزوت، لووتی ته قی به لووتی حه مه وه.

— ماندوو نه بی حه مه گیان، چاوئ له گوئی ئه و مه په بکه بزانه داخی کئییه؟ حه مه قه فی گوچانی خسته ملی مه په که و لاقی هه لئناوه و که ره کی خسته ئه ملاوئه ولای که له که ی مه و به دهستی راستی لموزی گرت و به دهستی چه پی گوئی چه پی گرت و سه رنجی دایه، گوتی:

— تاریکیه پووری گیان، بؤم نایندرئ. پووره خاتوو زین دهستی له گیرفانی کوتا، خره ی شه مچه دلی حه مه ی داخورپاند، سه ری له سه ر مه ر دوور خسته وه و راست ویستا. پووره خاتوو زین شه مچه ی دهرهینا و هه لیکرد. حه مه هه ر له دووره وه گوتی:

— داخی مالی کوئخا که ریمه، حه مه مه ری وه پیتشدا و دوور که و ته وه. خاد که وهر! داده که وهر! مه ری غه ریه له نیو مه په کاندانییه؟ دهنگی که وی بوو، له دهر گای مالی حه سه نه که چه ل ده هات! دهنگی که وی دلی حه مه ی داترو و سکاند، ده لئی مه په که شه دهنگی که وی دهناسیته وه! دوو سن جار کاراندی. که وی گوئی له کاره ی مه په، به ره و کاره به کؤلاندا ده که پیتته وه. له پر دا له رزی و تاس بردییه وه.

حه مه و که وی به رانه ر به یه ک راوه ستاون. و مه په تاله له مابه ی نیاندا یه. ئه وه نده له یه ک نزیکن، هه ست به هه ناسه ی یه کتر ده کن.

که وی سه برئ به په له گوتی:
ماندوو نه بی! بؤ وا درهنگ مه رت هیناوه؟ نیوه مه رگت کردم! ئه و ته قیه لای تو بوو؟

حه مه به په له گوتی:

— قسه م زوره و وهختی نییه، ئاوا بی خه و تن دیمه سه ربان، نه خه وی. که وی بی قسه ملی مه په تاله ی گرت و رویی. حه مه دزانه به کؤلاندا، به ره و مال بووه ته وه. مالی پووره گوله ی به جی هیشته، به دهوری خؤیدا، سرکانه قوته ده کا، که یوه ته به ر دهرگا، دهر گای حهوشه ی کرده وه،

ئاورېكى داوه، تارماييه ك له بنه ديواره وه بې خشه ده خوشې. همه ويستی خو هه له بكا، تارمايي ده نكيډا:

– راوهسته! ئه وه به ملي شكوت له كوې بووي؟ بو وا دهرنگ؟
ئه وهى همه لىي ده ترسا، وه ك ديوه زمه به رينگى پينگرت و دهره تانى لىي بېرى،
پووره گوله يه!

پووره گوله ورده ورده به ره وه همه دى. به روين و حالاتيدا له تووره ده چى.
همه به لاشيپانى دهرگاوه وشكهه لا تووه وه هست و خوستى نيه.
پووره گوله هاتوته پيشى، بې ماندوو نه بينى گوتى:
– ده لىن لاي تو ته قه بووه؟ راسته؟ باس باسى تو و عه تايه له نيو دى، ژنان پىي
هه لده په رن! ته قه لى له تو كرد؟

همه تف له دميدا وشكبووه، به زمان لىوي تهر كرد و گوتى:
– نا! نا، پوورينگان! ته قه لى له سه گه كان كرد، ته قه لى له من نه كردووه، سه گه كان
بوې چوون، ته قه لى له وان كرد.

پووره گوله به شك زانيويه له خوشى داوه، گوتى:
– له خوشتى داوه! وه نيه؟ وه ره با بروين وه ره، پووره گوله به ره و ماله كهى خوې
ده روا، همه بى قسه وه دووى كه وتووه، ته نانهت ناوېرى بلنى نايه م.
پووره گوله لاي ژوورووى ماله. لامپا له سهر سندووقه كه خهفه كراوه، پووره گوله
گرې لامپا هه لده كيشى و ده ستى ده گرې به شووشه كه يه وه و به دهسته كهى ديكه لى نيو
قه دى ده گرې ده به ينيته نيوه راستى ژووره كه له گوڼى ته نووره كه دايدهنى، چاوى به
مؤره وه له همه ده كا.

همه ههر وا به لاشيپانى چه په ره كه وه وه ستاوه به ترسه وه چاوى برپوه ته ده مى
پووره گوله، داخوا چى بلنى؟!

پووره گوله بى ئه وه لى چاوى لىكا، به تووره بيه وه گوتى:

– بو بووى به دار تووره كه؟ ده وه ره دانيشه.

همه پاپا نزيك بووه ته وه، ناوېرى خو وه قهره لى شوقى چراكه خا.

پووره گوله زه ينى ده داتى به گومانه وه گوتى:

– باوه ده كه لى رهنگت په رپوه؟! زهره هه لگه راوى! چى بووه؟

حه مه ههر به پئوه وهستاوه و نقه ی لئوه نایه!

پووره گوله گوتی:

– بۆ دانانیسی؟ ده دانیشه، ده لئی کهری دروینه وانه و دووره پهریز وئستاوی.

حه مه به ترسه وه دانیشته. پووره گوله به وردی سهرنجی داوه و به سهر سوورمانه وه گوتی:

– ئه وه سهرت شکاوه؟! وهره وهره پئیشی بزانه، وهره بهر شه وقه که، به چی

لئیداوی؟

– به، به، به بهرد، هیچ نییه، به حال قرنجاوه.

پووره گوله لئی چۆته پئیشی، پئنج و کلاوه کهی له سهر ده کاته وه و چاوی له

برینه کهی ده کا، به دل ئیشیه وه ده لی:

– ئه ی رووی باو کی رهش بی جا ئه وه لئدانه! به یه لالا که لاکه کهت بهاتایه ته وه باش

بوو. یا خوا سیبه لکی به خوین بی! ئه ی بۆ نه یکوشتی؟! پیاوی وه ک تۆ به کاری چی

دی؟ ههر بۆ مردن چاکی، دیله پیاو، تۆ دیلی دیل، به گۆلم گوی بریت، به دیل

دهرچووی! وهره راکشی وهره، ته ماشا ئه مله پانه ی! وه لالا له تیکه ی دووانی وه ک عه تا

ریوه له ی تیده بی، وهره راکشی وهره دیله!

حه مه له بهر چرا خۆی دریز کردووه و دوو لئوه ی نابزوی.

پووره گوله به دم قسه کردنه وه ههستاوه، کووله که سهر اوئیکی سهر براو، په تی له

باریکی ملی خراوه به دیوارا شۆر وه بووه، زهرده چئوه ی تئدایه، له گه ل مقه سستیک و

هئیندی لۆکه ی تازه، هئینای و گوتی:

– له سهرچی لئیداوی؟

حه مه چاوی بی زاری له سهریه ک داناهه، شهرمه زارانه گوتی:

– نازانه، ههر له خۆرا،

– به درۆ ده پئی، له خۆرا نییه، به شتیم ده زانی؟ پئیتوایه من گیلیم نه وه که ی بله

جه وائل، من گیل و گه وچ نیم، ئه وه له سهر خاد (که وئ) یه! له تازه راو کهر وایه کۆنه

راو کهر کویره، سهرت وهر سوورپئنه با بۆت ده رمان کهم.

حه مه سه بری سوورا.

پووره گوله دهوری برینه کهی به مقهست هه لپاچی ودهمی برینی کردهوه و پریکرد
له زهرده چپوه و لۆکهی له سهردانا و به په رۆیه کی خاوین بهستی و گوتی:
- به جارێ لایهک له سهری هیناوه ته خواری، ده لێی به حال قرنجاوه پووری گیان،
هیچ نییه! ئەی هیچ چۆنه؟ ههه ئهوهی ماوه سوارت بی، ئیشاللا سوارت ده بی، په له مه که،
تۆ ههه واملی بۆ داخه، بزانه سوارت ده بی، یان نا، هائه، ئهوه من مردوو و تۆ زیندوو. بۆ
له بهری داده نه و پنی؟ ئه و دار ده مه موکانه چیه؟ له چی ده ترستی؟ چیت له پاش به جی
ده میتی؟ به ره جووته زۆره کهت، مه و مالاته کهت؟ ژن و مندال و دایک و بابت؟ ئاخه
تۆ چیت ههیه؟ بابایه ک سهلت و قولت، بۆ ده ترستی؟ پیاو به پیاو.
پووره گوله به دهه هاندانهوه کهول و کاسه و دیزه چیشتی هیناوه، نیوه شهه و نیوه
ناشت نان و خوانی ساز کرد.

دهستیان له کاسه دایه، که سهی له دهه رگاوه بانگی کرد:

- پووری گیان! پووره گوله! کاکه همه لیرهیه؟

دهنگی ئه همه دی مام سه سن بوو.

همه پاروو له دهه به بلمه بلمه جوابی داوه، به پینخاوسی ده ره پهری و چوو به پیره وه
و هینایه ژووری.

پووره گوله به روویه کی خۆشه وه به خیره هاتنی کرد، به زۆر شیوی دهه رخوارد دا.

شیو خوراوه، کهول و کاسه کۆوه کراوه، ئه همه به سهه سوورمانه وه چاو له همه

ده کا، به په رۆشه وه گوتی:

- ئه وه چیه؟! ده لێی سهههت شکاوه!! بۆ؟

- همه ته نیا به بزیه ک جوابی داوه.

ئه همه دی رووی پر سیاری بی دهنگی کرده پووره گوله؟

پووره گوله به ته شه ره وه گوتی:

- عه تا بیانوی پیگر تووه! لیبداوه و سههه شکاندوه، ههه له خۆرا!!

همه بۆ بهه رگری له قسهی پووره گوله، په ره نیو قسه که و گوتی:

- زۆریش له خۆرا نه بوو، سههه گه کان بۆی چوون، زۆریان شیرزه کرد، ته نه نهت له

سههه زین هینایانه خواری و له خۆلیان وهردا!! ئه سههه که شی به له سههه کیو بوو، له سههه

ئه وه واقه لس ببوو کاکه ئه همه دی گیان، سههه گیکیشی لی تۆ پاندم، ورچه! ئیستا به دوو

سه گه وه چؤن بچمه کيو؟ ٺو قسانه بؤ ٺه حمده دووپاته يه، همهش ده يزاني، به لام له ٺانقه ست بوو، بؤ ٺه وه وا دريژه ي دايه که باسه که بگؤرې، نه کا پووره گوله باسي که وي بيټته گؤرې، ٺاخر ٺه حمده خالي (که وي) يه.

پووره گوله ويستی قسه بکا، به لام ٺه حمده زووتر هاته کار، به پهله گوتي: - کاکه همه! سه گم بؤ ديويه ته وه سه گ! سه گي مه ري! ٺه مرؤ باو کم چوبووه کانیه کويره، ده يگوت خه لکی کانیه کويره مه موود شوانيان له شواني داناوه، ٺه ويش له داخان سه گه که ي بردووه له شار بهر للاي کردووه، وه ک باسي ده کرد سه گه که ي زور سه گي چاک بووه.

همه له خو شيان هه ستاوه ته سهر پچ، به سهر لي شيواويه وه گوتي: زالم؟! زالمي بهر لالا کردووه؟! باوهر ناکه م!! ٺه ي به قوربان ت بم کاکه ٺه حمده گيان، کوره زالم سه گ نييه، ده بي بلبي ملکه! ملکه ملک.. همه سوور هه لگه راوه، چاوي وه گهش گهش که وتووه و پرشنگ ده پيکي.

پووره گوله چاوي له ٺه حمده هه لده ته کيني، ٺامازه ي به همه کرد و گوتي: - چاوي ليکه! ده لبي رؤن قازي ليده ده ي! تو باسي سه گي بؤ بکه، باسي سه گي بؤ بکه به سيه تي.

ٺه حمده گوتي:

- ٺاخر ٺه ويش کاره که ي ٺه وه يه پوور يگان، سه گي نه بي شواني پي ناکري، ٺه حمده رووي کرده وه همه:

- به ياني برؤ وه دووي که وه. ٺه حمده ٺه وه ي گوت و هه ستا. همهش وي راي ٺه وه هه ستاوه، ٺه حمده له سهر ٺيزني پووره گوله وه ده ر که وت، همه تا ده رگاي حه وشه ره وانه ي کرد و گه راوه ژوور ي. همه هه ر به پيوه وه ستاوه، چاوي داخستووه، ده لبي شتيکی له دلدايه و ناويري بيدر کيني! پووره گوله تيگه يوه، گوتي:

- بؤ وا وشک بووي؟ يان وه ره دانيشه، يان برؤ بخه وه، بؤ وا دؤشت دابردووه؟ ده لبي کار يکت هه يه.

همه به ترسه وه گوتي:

- پوور يگان! به ياني ده چم بؤ شار، سي چوار تمه نم پوول ده يه. پووره گوله هيندي ماتبوو، پاشان گوتي:

– پوولت بۇ چيە؟ تۇ دە چى بۇ سەگ، يان دە چى بۇ ئازووقە كرىن؟
حمەمە گوتى:

– پياو چوونى بەخۆيەتى، هاتنەوۋى بە خۆى نىيە، پياو پوولى پى بى چاكە، هاتوو
شەوۋى مامەوۋە، جگە لەوۋەش، دەبى مەحمود شوانىش لەگەل خۆم بىمە، دەنا بۇ من
ناگىرى، پەت بە من نادا.

پوورە گولە ھەستاو بەرەو سەندووقە كە رۆيى، بە دەم رۆينەوۋە گوتى:
– دەى چاوت دەرى، من لە بەر خۆت دەلیم، دەلیم باشتىكت بۇ پاشە كەوت بىن.
دەرگای سەندووقە كەى كەردۆتەوۋە، پرىسكەيە كى دەرھىناوۋە، پشتى لە حمەمە
ھەلكەردوۋە و گرى پرىسكە كە دە كاتەوۋە، گوتى:

– چەندە دەبەى؟

– پىنج تەمەنم بەسە.

– ئەوۋە پىنچ تەمەن، ھەموۋى خەرج مە كە، باقىيە كەى بىنەوۋە، حمەمە پوولى وەرگرت
و وەدەر كەوت.

شەو درەنگە، دوو بەشى خەلك خەوتوون، حەقدە و ھەژدەى مانگە، بەرى مانگ
روون بوۋەتەوۋە. حمەمە بى چرپە لە قوونە بانى مالى كويخاۋە وەسەر كەوت، بى چپە
چۆتە سەربان. ھەر چاۋىكى بوۋە بە چوار چاۋ و بە دەورۋەردا دەيگىرى.
بە ئەسپايى ھەنگاۋ دادەنى و ھەلىدە گرىتەوۋە، خۆى كە ھەست رادەگرى، زياتر
دەنگى لىدانى دلى دەبىستى تا دەنگى پى.

كەوۋى كاسەو كەوچكى شىۋى بردۆتە نىو مال، دايك و بابى خەوتوون، بە
دلەراۋ كىۋە تەمادارى ھاتنى حمەمەيە.

– خىشپەيە ك، دوو خىشپە، سەربان وەچر كە چر ك دەكەوۋى، چر كە لە كولاۋ كە
نزىك و نزىكتەر دەبىتەوۋە. كەوۋى چاۋى بىرۋەتە كولاۋ كە.

حمەمە لە سەر كولاۋ كە چۆكى داداۋە و دەستى ناۋەتە ئەمبەرۋەتەبەرى و سەرى
كەردوۋە بە نىۋىدا، بە ئەسپايى گوتى:

– كەوۋىگىان، نەخەوتوۋى؟

كەوۋى دەستى بە كاسەوۋە لە نىۋ تەشتە ئاۋدا رادەگرى، گوى ھەلدەخا، ھەست و
خوست نايە، بە سرتە گوتى:

– بۆ وا دەرنگ هاتی؟

حهمه سەر له کولاو که دهر دینج، ته ماشایه کی دهورو پشت ده کا، سهری کرده وه به کولاو که دا و گوتی:

– ده زانی پشیان زانیویه؟ عه تاش زانیویه!

– هه موو که س زانیویه، کار به وه دا نه ماوه، هه مووی فیتی فه یزه در یژه، نه و روژه له میر گه گه و ره ئیمه ی دی، له و روژه شه وه تۆم نه دیوه، دهر فته نه بوو پیتبلیم. تۆ خوا حه مه گیان ئاگات له خۆت بچ، پیت نه گوتم نه و ته قه یه چی بوو؟ نه مپۆ له عه سه ره وه حه جمانم لی براوه، له تۆ دوور بوو؟

حه مه سهری هه لینا و قوته یه کی به دهوری دا کرد و سهری برده وه ژووری و گوتی:
– عه تا بوو، ته قه ی له سه گه کانی من کرد، سه گیکیشی تۆ پاند، وه ختا بوو خۆشم بکوژی، به هه زار سویند و قورعان باوه ری کردوه که من هیچ نیوانیکم له گه ل تۆ نییه، که وینگیان شتییک بلیم دلمه ند نابی؟

که وئی هیندج ماتبوو، پاشان سهری هه لینا و گوتی:

– نا، نه وه للا چیه؟

حه مه به دوو دلییه وه گوتی:

– تا ماوه یه ک با له یه ک دوور بین، ههر ماوه یه که، پاشان خه لک سای ده خه ن و کۆن ده بی.

که وئی به پیکه نینه وه گوتی:

– جا تازه؟! کابرا گوتی تا سه ره وسه که ئاو نه ییردوو، تازه ئاو بیبا به کاری چی

دی؟!

حه مه بۆ دلخۆشی که وئی گوتی:

– هیچ نییه! ههر گر و پفیکه، داده مر کیتته وه، با ماوه یه ک لیک دوور بین، بزاین چۆن

ده بی.

که وئی هه ناسه به کی هه لکیشا و گوتی:

– باشه حه مه گیان، باشه، خودا ده کا به وه واز دینن، قه یناکه، نه گهر کاری، قسه یه ک

بوو، به مینای بلج، نه و با له نیوانماندا بچ.

حه مه به سهر سوور مانه وه گوتی:

- مینا؟! مینای حاجی!؟!

که وی به پیکه نینه وه گوتی:

- له و مه ترسی، ئەو له یه کهم روژه وه ده زانی، ئاخو ئەویش دلی به خالمه وه یه،

خالیشم ده زانی من و تو یه کتربان خوژده وی، مینا پیی گوتووه، تازه کار له وه

ده رچوو. همه ماوه یه که بی دهنگه، تاس به سه ریدا دی، که وی دهنگی ده دا:

- چیه؟ بو وا بی دهنگی؟

همه به دهنگی که وی تاس له سه ری په ری، گوتی:

- هیچ هیچ، به یانی ده چم بو شار، ده بی سه گ په یدا کهم، به راست مینا جیی باوه ره؟

که وی ده م به بزه وه گوتی:

- ئەری، ئەری، جیی باوه ری منه، توش لئی مه ترسی. له پر جیره ی گریژنه ی

دهرگای دیوه که ی کویتخا رایه له و پوی قسه ی همه و که وی پساند و له یه کی هه لبرین.

خشپه ی پی ره وه کانه ی همه چریه وه سه ربان ده خا، پاش ماوه یه ک رممه ی قوونه بان

کویتخا که ریمی خستۆته گومان و دوو دلپه وه.

۷

گزنګی هه تاو له پهنجره دوو دهریه که ی روو به روژ هه لاتوه خوی کیشاوه ته نیو
کوشکی ئاغاوه، داویه له ئاوینه بالا نوینه که، تیشک گه راوه ته وه بۆ نسې و هه تاو بووه
به دووان.

هه مزه به گ به تویی کراس و دهر پئی سپیه وه به نیو ژووره که دا دیت و ده چی، جار
جار بهری هه تاو له ئاوینه ده گری و تیشک له بهر گه سپیه که ی ده که وی و ژووره که
ده کا به کولوو.

ره سوولی نو کهر و ئه حمه د فه راش دهسته ونه زهر به لای دهر گاوه و یستان، چاوه ری
فه رمانی ئاغان.

عه تا لای سه ره وه، له بهر دهسته نوینې، هه لثروشکاوه، مستی دهستی چه پی له نیو
په نجه ی دهستی راستی ناوه و ههر دوو ئانیشکی ناوه ته سه ر ئه ژنو کانی و ته ویلی ناوه ته
سه ر ههر دوو مستی و زه ق دهر وانیته نیوانی ههر دوو پئی.

عه دله خانم له وبه ری عه تاوه، پالی داوه به دیواره وه، نازاداری کلفه تی به شانیه وه
وه ستاوه، جار جار که ئاغا پشت هه لده کا، نازدار و ئه حمه د چاوه بر کتیه ک ده که ن و به
بزه به ک جوابی یه کتر ده ده نه وه.

هه مزه به گ له وسه ری دیوه که وه به کرژی رووی کرده عه تا و گوتی:
– ئاخو ئه گه ر سواری ناتوانی بۆ سواری بووی؟ بۆ ههر دوینې نه تگوت؟ ئیستا چونی
بدوزمه وه؟ به ره و کوئی پیاوی وه دووخه م؟ خودا ده زانی رووی له کام شوینه وار
کردووه، داخوا وه گیری کن که وتوو. چه ند جارم گوت کوره سواری کویتته مه به؟
کویتته بۆ ئه وه نابج تو سواری بی. تو بۆ من حالی نابی و نابییه بنیاده م. هه مزه به گ جار
له گه ل جار ده نگی زیاتر هه لدینې، عه تا بی ته کان، ئه و چه شنه ی که دانیشتوو. نابزوی.

عهده له خانم چووته په نای همزه به گهوه، ده سرتینی به گویدا:
- عه به تاغا! بؤ ئه سپی کوربه که لای ئه ورهش و رووتانه مه شکینهوه، ئه گهر لیشی
که لسی، ئه وانه وه دهرنئ با چاوو روویان نه کریتته وه.
همزه به گ سووړی سووړا، به تووړه ییوه رووی له ره سوول و ئه حمه د کرد و
گوتی:

- هاتون بؤ سه یر؟! سه یر ده کهن حیز بابانه، برؤن یاللا له بهر چاوم.
ره سوول و ئه حمه د به جووت وه دهر کهوتن.
همزه به گ بانگی ره سوول ده کاته وه.
ره سوول سه ری له دهر گاوه هیناوه ته وه ژووری، به ترسه وه گوتی:
- به لئ قوربان! له خزمه تام.

به ئه حمه د بلئی حه سن مه یتهر له گهل خوی به ری و وه نیو دئ کهن، مالئ پیاوی
به گوریسه وه بیته دهر کی قهلا، خوشت بچؤ، مال بویری نه کهن، ههر کهس له مال
نه بوو، به سواری برؤن به دوویدا و بیه پینه وه، ههر کهس نه هات شپه ی بخنه ئه و لای
دیوه، زوو برؤن زوو.

نو کهر و فه راش و مه یتهر و وه نیو دئ کهوتون، همزه به گ له په نجه ره وه چاویان
لیده کا، له بهر په نجه ره وه، ئاوریککی له عه تا داوه و گوتی:
- بؤ له دستت هه لات؟ کهوتی؟
عه تا سه ری له سه ر ده ستی به رزه وه کرد، بئ ئه وه ی ته ماشای بابی کا، به تووړه ییوه
گوتی:

- سه گ بؤم هات سه گ، په کیان په ریبه کؤلم و خستمیه خواری، له وانه بوو
کؤله وارم کا.

همزه به گ به تووړه یی و دلسوزانه وه داخوړی به سه ریدا، گوتی:
- خو تؤ ئه سله حه ت پیبوو، پیت نه بوو؟

- به لئ پیتم بوو، په کیانم تۆپاند، ئه وه ی دیکه یان له پشته وه هیرش هیئا و په ریبه سه ر
ئه سپه که، تازه هیچم پئ نه کرا، کویتته ش به زین و له غاوه وه به له سه ی حه و تکانیان بوو.
دوینئ عه سر ئه حمه د فه راش و حه سن مه یتهریشم برد، شوینته که مان دیه وه و هه تا
تاریکانیککی دره نگ گئیرامان، به ره و بژوی چوو.

بژوئ ملکی ره شیدخانی کوږی به درخانه و زاوای همزه به گه. همزه به گ دوو کچی له ژنه پیشووه که هی همزه، ناسکی خیزانی ره شیدخانی کوږی به درخانه، تنکه له باخه لی قادرخانی کوږی خانانی کانی که رویشکه دایه.

ئه حمده فراهش و حسه ن مه یته ره گهل په نجا پیاوی نیو دی له بهر ده روزه ی قه لا به گوریسه وه ویستاون.

ره سوولی نو که ره له نه دروون، بهر حوزووری ناغا وه ستاوه، ره سوول به پاریزه وه گوتی:

– قوربان! هه ره مالی پیاوی، به گوریسه وه له بهر قه لا چاوه پئی فه رمانی ناغان، ده ستور چیه؟

همزه به گ له عه تا دوور که وته وه، رووی کرده ره سوول و گوتی:
– برؤ بلئی بینه حه وشه، با حالیان که م.

ره سوول له حه وشه، له سه ره حه وزه که وه بانگی مام عه لی ده ره که وان ده کا:
– مام عه لی! هوی مام عه لی! ده روزه برؤ ته و پیاوانه بکه وه! با بینه حه وشه، ناغا قسه یان له گهل ده کا.

په نجا و سئ که سه ده سه ونه زه ره له بهر سه سه رادا ویستاون. همزه به گ له سه سه راه به ده نگیکی به ره ز قسه یان برؤ ده کا:

– کویتته به زین و له غاوه وه به له سه ی کینو بووه، وه ک باسی ده که ن به ره و و بژوئ رؤیوه. بینه دوو ده سه ته، ده سه ته یه ک له گهل ره سوول و ئه وی دی له گهل ئه حمده و حه سه ن وه ریکه ون. دیتانه وه ده وری بگرن و گوریسی برؤ رایهل که ن و بیخه نه داو، تا نه یه پینه وه، نه یه نه وه، هه ره که سه له مالی خوی نان و پیخور هه لگری، بی کویتته بینه وه، به سه ری بابیم جه ریمه تان ده که م، جا که یفی خوتانه، هه ره ده سه ته یه ک بیه پینه ته وه خه لاتی ده که م، ده برؤن ده ی، بزانه چی ده که ن.

په نجا و سئ که سه له ده روزه وه چوونه ده ری. ره سوولی نو که ره سواره و ئه وانی دیکه پیاده ن.

له و لای دیوه، ره سول رووی کرده ئه حمده و گوتی:

– هه لبریزه، ده سه ته ی خوت جیا بکه وه، هه ره که سه گؤ له مه یدانی خو ده رکا.
ئه حمده به پیکه نینه وه گوتی:

– تو له من گه وره تری، تو هه لېږیره.

ره سوول بیست و پینج که سی جیا کردۆته وه و به قولیکدا، ئه حمهد و دهسته که ی به قولیککی که دا ده رۆن.

ئه حمهد و حه سەن به ره و بژوی و هه پینش که وتوون، به به له دی دوینئ که وتوونه سه ر شوین.

شوین له هه و رازی داوه بو نشیو، له نشیوه وه بو هه و راز، له هه و رازه وه بو دهشت و مه زرا و میرگه چوه. له میرگدا شوین شیواو و چه واشه یه، وا دیاره کویتته له وه ریوه!
حه سەن مه یته رگوتی:

– راوهستن، ده بی له غاوی به سه روه نه مایی، چاره وی به له غاوه وه ناتوانی بلسه وه ری، ده و روبه ر بگه رین.

دهسته به نیو گژو گیای میرگدا بلا و بوونه ته وه.

عومه ری مام حوسین له پر هاواری کرد:

– ئه وه تا، ئه وه له غاوه که ی، خۆی، سمی لی ناوه و له قوردا غه رق بووه.

حه سەن مه یته ر له غاوی هه لگرته وه، شوینیان له میرگ ده ر کرد، به ره و دار و شیوی رۆیوه.

شیو و دار پر و چره، بی خورست و شیلان و گزیچار لیکیداوه. شوینی کویتته به نینوانیندا رۆیوه. له تی دهسکه و ساره که ی له بنه شیلانی هالاوه و به پچراوی به جی ماوه.

حه سەن له ته دهسکه و ساریشی هه لگرته وه و که وتنه وه سه ر شوین:

رۆژ دره ننگه، خۆر هاتۆته چاوی راست، سیبه ر کورت بۆته وه و دوو پی و نیوه، نیوه رۆیه، دهسته له سه ر کانی و ئاوی و چان ده گری. هه ر کهس نان و پیخۆری خۆی کردۆته وه و نیوه روژه دهخۆن.

نان و ئاو خوراوه، دهسته بی و بستان که وتوونه ته سه ر شوین، کیو به کیو و یال به یال ده یگین.

شوین له ره قانی کویر بۆته وه. له نه رمان ده که ونه وه سه ری. دهسته گه یوه ته نزیککی بژوی، له سه ر هه و رازی و چانیان گرتوه، کهس تا قه تی قسه ی نه ماوه، هیوا ی گرتنه وه ی کویتته یان له ده سداوه و له بی ری دانی جه ریمه دان.

حەسەن مەیتەر ورەى لە دەست نەداو، بە هیواى خەللاتە، بە وردى چاوبە ولاتدا دەگیرى، لە نە کاو وە ک گەشکەدار گەشکەى هاتى، هەستاوتە سەر پى، هاوار دەکا:
 - ھۆوھەتا! ئوھەتا! ئوھەتا کا کە حەمەد! ھۆوھە کۆیتتە یە!! خۆم دیمەو، خۆم دیمەو!
 دەستە ھەموو ھەستاوتە سەر پى و دەستیان داوھتە بەرچاویان. ماندوویان لە بیر چۆتەو، وەریان گرتۆتەو، رەنگیان گەش و چاویان روونبۆتەو.
 دەستە بە پەشۆکاوییەو جالە بوون ھەر کەس بە لایە کدا.
 ئەحمەد فەراش گوراندى:

- بۆ وا جالە بوون؟ پەلە مە کەن، بە پارێز لى بچنە پىش، سەر چل مەبن، دەستوورە کەى ئاغانان لە بیر چۆتەو؟ گوريسە کانتان بکەنەو و دەورى بگرن، کەس پەلە نە کا.

بىست و پىنج گوريس کراوھتەو، ئەم سەرئوھو سەرى ھەر گوريسى بە دەستى دوو کەسەوھە، بە درێژاى بىست و پىنج ھەوت بەلى، وردە وردە لە کۆیتتە نزىک و نزىکتر بوونەتەو، گەمارۆیان داو، دەچنە پىش و پىشتر، دەورەیان داو، جەغزى بە دى ھاتووە. ئەحمەد و حەسەن چوونەتە نىو جەغزەو. جەغز وردە وردە بچووک و بچووکتر دەبیتەو.

کۆیتتە لە نىو جەغزدا کۆبى لوول و کلکىکلەفە کردووە و کورە گۆى وەستاو، سەم لە ئەرز دەگوتى و دەپرمىتى.

ئەحمەد فەراش لى نزىک بۆتەو، بە پارێزەوھە فیکەى بۆ لىدەدا و دەیلاویتی.
 کۆیتتە لووتیکردۆتە ھەواو بە نىو جەغزدا غار و دەورە دەکا و بە نىوانى ئەحمەد و حەسەندا تىدەپەرى.

ئەحمەد ھەلى بۆرى کەوتووە، دەسکەوسارە پچراوھە کەى دەگرى، کۆیتتە سەرى ھەلدەسوورپى و دەردەپەرى، ئەحمەد دەسکەوسارى بە دەستەو ھالاندووە، کۆیتتەتەکان دەدا و ئەحمەد بە دووى خویدا دەکیشى و دەورى بە نىو جەغزدا دەیسوورپى. ئەحمەد زانى چەنەبەرى ناکا، دەسکەوسارى بەردا، کۆیتتە بازراقە دەبەستى و بە سەر گوريسدا تىدەپەرى و وە کوو گىژەلوو کە دوور دەکەویتتەو.

ئەحمەد بە دەم بەردانى کۆیتتەو کەوتبوو، لە مەیدان ھەستاوھتەو، خۆ دەتە کىنى، بە دەم خۆتە کاندنەوھ دەلى.

– وەدووېكەون، ونى مەكەن، بېتتوو ونې، بۆمان نادۆزىتتەوہ.
دەستە گورىسيان كۆ كردهوہ، دورونزىك بە دوويەوہن.
دەمە دەمى ئىوارەيە، خۆر لە ئاوا بوونە. ئەحمەد دەستەى كۆ كردهوہ، قسەيان بۆ دەکا:

– ئەمروھىچمان بۆ نەكرا، تازە گەرانەوہشمان نابى، شەويش هيچمان بۆ ناكري، نان و پىخۆر ماوہ؟
تىكرا گوتيان:
– نەوہللا.
ئەحمەد گوتى:

– كەوايە ئىوہ برۆنە سەر ئاوي و داروپوش كۆكەنەوہ بۆ ئاوري شەوي با سەرمامن نەبى، من دەچمە بۆوي لە مالى رەشىدخان نان و پىخۆر دەخوام، نانى ئىوہ لە سەر من، بەلام چاوي لە كويتە خافل نەكەن، ھەوا تاريكى بكا تازە ناروا، بەياني ئىشائەللا دەيگري.

تاريكانە، تاريكەشەوہ. گر بليسى سەندووہ و دەوروبەرى روونكردووہ. شەوقى ئاور دەستەى وەشەوارە خستووہ، دەورويشتى خويان نابين.
ماوہيەكە ئەحمەد ماندوو و كەلەلا بە كۆلى نانەوہ لە نزيكيان وەستاوہ، كەس ئاگاي لەو نيبە، ئەحمەد خۆ ئاشكرا دەکا، گوتى:

– باش ھەسانەوہ؟ من ئەو دەمرم، وەرن ئەو كۆلە لە كۆلم بكنەوہ.

ھەسەن مەيتەر چاوي بە كۆلە نان كەوت، بە سەرسوورمانەوہ گوتى:

ئەو ھەموو نانەت لە مالى رەشىدخان ھيتاوە؟!

ئەحمەد ئارەقى نيو چاوانى بە لەپى سړى و بە بزەوہ گوتى:

– رەشىدخان ئەو ناسكى ناسكەى داگير كردووہ، ئيمە ھەقمان نيبە نان لەوي بېنين؟

زۆريش توورە بوو، دەيگوت بۆ نەھاتوونەتەوہ بۆ مالى؛ قەول وايە بەياني سەعیدی نۆكەر و چەند كەسى بئيرى كويتەمان لە گەل بگرنەوہ.

دەستە بەو ھەوالە شادى و سرووركەوتۆتەوہ دليان، زۆرتەر دليان بە سەعیدی نۆكەر

خۆشە. ئەو شەوہ تا دەرنگانى، باس باسى سەعید بوو!

يەك دەيگوت:

– قوۋەتى ئەو كابرايە ئەندازەى نىيە، بە چاۋى خۆم دىم، لە شەرە كەلدا بە كلك كەلى راگرتوۋە!

يە كى دىكە دەيگوت. – كورە ئەو ھىچ نىيە! جاريكى سواری ماینى ببو، ماینە كە لە جۆگەى ئاۋى نەدە پەپەپەو، بەو چاۋانەى خۆم دىم ئەو ماینەى كرده قەلاندىۋشى و پەراندىيەو، بەلام لەو بەرەو دەى بە ئەرزدا و سەرى برى، كاسەئىد زۆر رق ئەستورە، رق لە كەسى ھەلگىرئ تازە لە كۆلى نابىتەو، ئەگەر ئەو بى، تازە لە كۆلى نابىتەو، وەبزانن كويتەمان گرتۆتەو.

حەسەن مەيتەر لە دلەو زۆرى پى ناخۆشە، بە خۆى دەلى:

– رەنجه كەم بوو بە رەنجى قالۆنجه! ئىمە خۆمان كوشتوۋە، بە ناۋى سەئىدى نۆكەرەو تەواو دەبى، بە ھەر لەونى بى دەبى خۆم بىگرمەو، ئەگەر بىمرم دەيگرمەو. دەستە چوار چوار و پىنچ پىنچ، ھەر دەستەى لە قوژبى ئاۋريان كرددۆتەو و بە ديار سكلەو خۆيان گرمۆلە كرددوۋە. كەس بە تەواۋى خەوى لى نەكەوتوۋە، ھەر خۆيان ماتكرددوۋە.

دەمەو بەيانە، باى بەيان ھەلىكرددۆتى. حەسەن مەيتەر بە ديار سكلەو، ھەلترووشكاۋە، بە چىلكە خەرىكى ئاۋرى دامر كاۋە و سكلەكان، كۆۋە دەكا، پووشە نەرمەى وەسەردەخا، فوۋى لىدەكا، سكل دەگەشیتەو، پووش گر دەگرئ، بە گرئ ئاورەو يەك يەك و دوو دوو لە ئاور دەچنە پىشى.

ھەوا روونە، چۆلەكە وەجرىو جىرىو كەوتوون. ئاور لە چەند لاۋە كراۋە، نانە رەقى شەۋى بە ئاۋرى دەم بەيان گەرم و نەرم دەكەنەو و دەيخەنە بەر دلان.

گزنكى ھەتاۋ لە سەرانى داۋە. دەستەى سەئىدى نۆكەر لە ئاسۆ وەدەر كەوتن. سەئىد بە سواریيەو وەپىش پازدە پياۋى پىادە كەوتوۋە، دەستە نىك بۆتەو، ئەحمەد و دەستەكەى بە پىريانەو دەچن و ماندوۋ نەبىنى و بەخىر ھاتىيان پىدەلین.

سەئىد نۆكەرى رەشىدخانە، پياۋىكى شان و باھۆدار و كەلەگەتە، بە دىمەن و شىۋە پياۋە، روو خۆش و لەبز شىرىنە، ئازا و نەترسە، دلپاك و خۆش باۋەرە، خۆ لە كەس بە زىاتر نازانى. تەنيا عەببى سەئىد ئەو يە زۆر گوى لە مستى ئاغاۋاتە، ئەۋىش لە دلپاكى خۆيەتى.

سەئیدی نۆكەر و ئەحمەد فەراش راویژ بۆ گرتنەوهی كۆیتە دەكەن. حەسەن مەیتەر
حەجمانی نییە و ئەرز وەخۆی ناگرێ، گۆی بەوان نادا، خۆی راویژی بۆ خۆیکردوو.
چل و سێ كەس دەووراو دور دەوری كۆیتەیان گرتوو. سەئید بە سواری و
ئەحمەد و حەسەن پیاده بەرەو كۆیتە دەڕۆن.

حەسەن و كۆیتە ماوهی چوار سالە پێك راهاتوون، قولی گیای بە دەستەوهیە و لیبی
چۆتە پیشی، كۆیتە هەر دوو گۆیی جووت لە سەر نیو چاوانی تیژ كردوو، حەسەن بە
فیکە دەیلاوین، كۆیتە نامۆی دەكا، پشتاو پشەت دەكشیتەوه، پرمەو حیلە ی تیکەلە،
چاوی بریووتە حەسەن مەیتەر، دەلێی دەیناسیتەوه، بەلام نامۆی دەكا.

ئەحمەد و سەئید لە پشەتی كۆیتەوهن، دەیانەوی بێنە پیشی.

حەسەن دەنگیان دەدا:

– مەیهن، مەیهن، قوشقی مەكەن، لەو خەلكە تۆقیو، بلین نەیهنە پیشی، ئیستا خۆم
دەیگرم.

حەسەن وردە وردە چۆتە پیشی، قولە گیای بۆ رادەوهشین، بە فیکە دەیلاوین، چۆتە
دوو هەنگاوی.

كۆیتە بە دەم پرمەوه پاشەكشی دەكا و سەر هەلدهتە كین. لە پەر لە پشەتەوه
ئەسپەكە سەئید دەحیلین، كۆیتە بەرەو حیلە وەردەسوورێ و تەنیشتی كەوتۆتە
حەسەن. حەسەن لەو هەلە كەلك وەردەگرێ، لە چاوتروو كانیكا بازارقە ی بەست و
خۆی هاویشتە سەر پشەتی و دەستی لە یالی گیر كرد و پینی لە ئاوزهنگی نا.

كۆیتە دەلێی جوانوو ئەسپێکی نەگیرا و تۆرە، تازە سواری دەبێ،
هەلدهخاتەوه، سەم لە زهوی دەگوتی، هەلدهستی و چوار دەست و پێ خۆ لە ئەرز
دەداتەوه و بە دەوری خۆیدا دەسوورێ. چەند جار ئەو حالەتانه دووپات دەكاتەوه و
پاشان دەحیلین و وەك بالنده بال دەگرێ، بە نیوانی ئەحمەد و سەئید دا تێدەپەرێ،
دەنگی یا ئەللا لە هەر چوار لاوه بەرز بۆوه.

حەسەن مەیتەر دەلێی بە زینەوه درواوه، بووه بە پینە ی زین و لەگەل كۆیتە بووه بە
یەك و خوی بە چارەنوس و كۆیتە دەسپیرێ.

كۆیتە بێ لەغاو و سەر بەخۆ دەشت و كین و نزاری گرتۆتە بەر. لە كینو تێدەپەرێ. لە
جۆگە بازارقە دەبەستی، لە كەندولەند بال دەگرێ و لە چاوان ونبوو. ئەحمەد و سەئید و

هاورپیکانیان دسته وئەژنۆ چاویان برپوه ته ټه و ئاسۆیهی که کویتته و حهسه ن لپوهی ئاوا بون. ماوهیه کی زوره چاوی چاوه پروانیان برپوه ته ری. ورده ورده هیوای گه پانه و هیان له دستداوه.

له سهر پالوه دسته یه که یه که ههستاون و دهستیان داوه ته بهرچاویان و برپوه برپویان تیکهوت!

ټهحمه له داوینی کیوه وه گوتی:

– چیه؟

عومه ری مام حوسین و عوسمانی سۆفی حهیب جوابیان داوه:

– سواری له دوور دیاره، بهلام زور خاوه ده پوا، له وه ناچی کا حهسه ن بی! ټهحمه د و سهعید و ئهوانه ی که له خواری بوون. به کرژی له کیو وه سههه کهوتن.

سوار نهرم نهرم و سههه سههه ری دئ و دئ و دیتته پیش.

سوار تۆزای و سههه و پۆتک دامالاو، بهلام قیت و قوز و دم به بزه و کهیف سازه. ټهسهپ له ژیر رکیفی سواری دههانکی و کلافه ی ماندووی کهوتتته دست و پی و کهف و ئارهق له ژیر نهرمه زینه وه، به کهفهل و لاتهراف و بهرسینگیدا شۆلاو گه ی بهستوه، وه که گاوس دههائی، کونه لووتی بووه به هه مبانه و له بهر یه که رهواوه ته وه.

ټهحمه د به پیاده و سهعید به سواری له پیش دهسته وه، به تاو خوایان گه یاندی.

ټهحمه د له دووره وه نامیزی گرتته وه و گوتی:

– دهس خووش کا حهسه ن! دهس خووش، ماندوو نه بی، ئابرو ومانت کرپیه وه، ماندووی

کردی؟

حهسه ن مه پته ره وه که سههه کهوتتویه کی به ره ی شهه خۆ به سههه بهرز ده زانی، خو قهف ده کا، بسکه ی سمیلی دئ، به بزه وه ده لی:

– ههه ماندوو؟! نانه جاوی ههوت سالی له زگم هیناوه ده ری، چۆن سواریکم

ټهحمه د گیان؟ شهه ده گپه مه وه، یان نا؟!

ټهحمه د به شانازییه وه گوتی:

– ههه شهه؟ ئابرووی رۆیو ده گپه ییه وه، ئابرووی رۆیو، ههزار باره که لالا، ټهوه ی

تۆ کردت، کاری نه کردوو بوو! چۆن بی له غاو رات گرت؟

حەسەن پێی لە ئاوزه‌نگی دەرھینا و دابەزی و لەغاوی لە پشتی کردەووە و کردییە دەم و سەری کویتتە و وردە وردە دەیگێڕێ تا ئارەقەیی وشکبیتتەووە، بە دەم گێرانەووە گوتی:

– خۆشمان نازانم! ئەوەندەم ھۆش بوو خۆ بگرم و نەکەوم، وەختی زانیم، خۆی خواو بۆووە و ویستا، وەک ماستی مەیی لێ ھات. بێ بەلا بێ، ئیوارەش خەتای تۆ بوو، تۆ بۆی چووی، من دلم نەھات بلییم تۆ مەچۆ، دەنا ھەر ئیوارە دەمگرتەووە و زەحمەتمان وەبەر کا سەعید و ئەوانیش نەدەدا و خۆشمان ئەوندە ماندوو نەدەبووین.

سەعیدی نۆکەر بە لەبزیکی خۆش و شیرین گوتی:

– نا کا حەسەن شتی وا مەلێ، ئیمە ھاتووین چمان کردووە؟ زۆرمان پێ خۆش بوو گرتتەووە، شو کور ھەو جیکتان نە کەوتە ئیمە، ئەگەر ئیزنتان لە سەر بێ نیوەرۆ بچینەووە بژووی، کاو لاشیکمان ھە یە بحەسینەووە، ئەو ھە نیوەرۆیە.

ئەحمەد فەراش گوتی:

– مالت نەشێوێ کا سەعید، رینگامان دوورە، دەبێ وەرپیکەوین، بووینە زەحمەت، ئەگەر ئیزنمان بدەیی، دەرۆین.

سەعید بە بزەو ھە گوتی:

– ئیزنی ئیمەش بە ئیوہ یە، کەوا یە برۆن با وەدرەنگ نە کەون.

سەعید و دەستە کەیی بەرەو بژووی گەرانەووە و لە چا و نبوون.

حەسەن مەیتەر لەغاوی کویتتەیی گرتووە و ھەر دەیگێڕی. ئارەقی کویتتە وشکەووە بوو و ھاتوتتەووە سەرخۆ. حەسەن دەستی بە لەغاو ھە بەرەو ئەحمەد درێژ کرد و گوتی:

– فەرموو، ئامادەیی سوارییە! سوار بە با وەرپیکەوین.

ئەحمەد دە کشیتتەووە، بە سویندەووە گوتی:

بە خودا سوار نابم، ھە یە حەیی! ئازایەتی ھی تۆ و سواری بۆ من؟! نا! نا، کاری وا نابێ، دەبێ ھەر خۆت سوار بێ.

حەسەن سوار بوو و ئەحمەد و دەستەو دەووی کەوتن و بەرەو تازاوا گەرانەووە.

رۆژ لە ھەموو لایە ک ئاوا بوو. ھەوا روو بە تاریکانە. دەستەیی ئەحمەد فەراش

گە یونەتە سەر چۆم و بەرانبەر بە قەلان.

دەستە داوا لە ئەحمەد دە کەن گۆرانی بۆ. بەر لەوەی ئەحمەد بێتە فەراشی قەلا،
هەر کەسێ ژنی بێنا، بە گۆرانی ئەو بوو کیان دە گۆیستەو.
ئەحمەد بێ دلیان ناکا. ئەو بە دەنگی خۆش و ئەوانیش بە هەوای بوو کمان هینا و
هاتینەو، بە چەپلە:

بوو کمان هینا و هاتینەو، گۆلە بە قوربانت بێ
لە گۆلە زەردان پەڕینەو، گۆلە بە قوربانت بێ
ئەوێ دێ خارا لەبەر، گۆلە بە قوربانت بێ
ماینی بوو کیم یالی شینی، گۆلە بە قوربانت بێ
زاوا کوانی؟ بوو کمان پینی، گۆلە بە قوربانت بێ
گەرە و بچووک، ژن و پیاوی تازاوا رزاوونەتە دەری و گویان لە دەنگی خۆشی
ئەحمەد راگرتوو.

هەمزە بەگ و عەدلە خانم و عەتا لە سەر سەرا ویستان، بە بزە مزگینی گرتنەو
کویتە بە یە کتر دەدەن.
نازدار لە پشتی دەلاقە مەدبە قەو و ستاوه و گویی بۆ گۆرانی خۆشەو یستە کە
راگرتوو و لە گەل هەر وشە یە ک دلوپین فرمیسک لە چاویەو دەبارینی و لە دلەو بە
قوربانی دەبێ.

دەنگی گۆرانی و چەپلە پێزان گە یو تە بەر دەروازە قەلا.
هەمزە بەگ لە سەر سەراو بانگی دەر کەوانی کرد و گوتی:
– مام عەلی! برازاوا گە یشتی، دەروازە یان بۆ بکەو بەزانی بوو کیان پینی؟!
مام عەلی دەروازە ی کردەو، ئەحمەد لە پێشەو و حەسەن و کویتە و رەعیە تە کان
بە دوویدا پێزانە حەوشە.

عەتا بە هەلاتن بە پلیکاندا هاتە خوار، بێ ماندوو نەبینی، کویتە ی لە دەستی حەسەن
وەرگرت و بردی بە سەر حەوزە کە.

هەمزە بەگ بانگی ئەحمەد و حەسەنی کرد و گوتی:
– بەو خەلکە بلێن بۆنەو، ئەوان مەرخەسن، ئیو وەر نە سەری، حەسەن! تۆش
وەرە، خۆت نەشارییەو.

ره عیعت به ره و دهر وازه گه رانه وه. ئەحمەد و حەسەن چوونە سەر حەوزە کە، دەست و دەموچاویان دەشۆن. پاش خۆتە کاندن، ئەحمەد فەراش لە پینشەوه و حەسەن مەیتەر بە دوویدا چوونە حوزوور.

دەستەى ره سوولێ نوکەر وه ک لهشکری شکاو، سەر شۆرانه، تاقه ولۆقه بهر و دوا گه یونه ته نیو دی و ههر کەس دەر واته وه مالی خۆی.

ره سوول بێ دەنگ چاره ویی کیشاوه ته ته ویله و بێ چرپه له پینشخانه وه ستاوه، گوئی له پینکه نینی ئاغا یه. سه بری، به شهرمه وه له دەرگا ده دا.

– کئی؟ وه ره ژووری.

ره سوول دەرگای کرده وه، به شهرمه وه سلا و ده کا، ده ستونه زهر به لای دەرگا وه وه ستاوه.

هه مزه به گ بێ با یه خانه، به پینکه نینه وه گو تی:

– دانیشه ره سوول، ئەحمەد باسی گرتنه وه ی کو یته ده گیریتته وه، باسه که زۆر خۆشه، ده ی ئەحمەد.

ئەحمەد له ئەوه ل تا ئاخەر ده یگیریتته وه، له و شوینانه ی که باسی ئازایه تی حەسەن ده کا، حەسەن دەست دەنێ به سینگیه وه و خۆ ده چمه مینیتته وه و ده لێ:

– خۆم نوکەری ئاغام.

ره سوول له بنه وه، به دزی ئاغا وه مۆر هیه کی گورچووبر له حەسەن ده کا، سەر زاره کی به ده میه وه پینده که نی.

پاش ته وا و بوونی قسه کانی ئەحمەد، هه مزه به گ به ده نگیککی به رز، وا که له و دیوه وه عه دله خانم گو یی لی بی، گو تی:

– عه دله خانم! ئەو خه لا تانه ی که دامناون، به نازداردا بیاننیره.

نازدار به بوخچه یه که وه دپته ژووری، به پارێزه وه بوخچه ی له به رده ستی ئاгада دانا و پاشه و پاش چووه دوا وه.

هه مزه به گ به پینکه نینه وه سەری هه لئنا و به نازداری گو ت:

– ده وری چایشمان بو یینه، ئیشاللا ئەم پاییزه کاریکتان بو ده که م!

نازدار به لوی ده سماله که ی دەموچاوی داده پۆشی و به شهرمه وه چووه ده ری.

ئەحمەد فەراش سوورھەلدە گەپر، سەری خەجالەتی بەرداوە و ئارەقەیی شەرم دەسپری.

ھەمزە بەگ قاقای کینشا و گوتی:

– وەرە پینشی شەرم مەگە، ھەسەن! تۆش وەرە، ئەو ھە یەکی دەستی کەواو پاتۆل و بیست تەمەن پوولە، مزگینی و خەلاتی ئەو ھە یە کە پیاوانە کویتە تان گرتەو، ماو ھە تەو ھە کاری ئەو ھە تیو ھە شوانە! ھەر یەکی کاریکتان پین دەسپیرم، رووی کردە ئەحمەد و گوتی:

– ئەحمەد! کاری تۆ ئەو ھە یە ئەو ھە تیو ھە شوانە کە ی کانی توو پین.

کاری ھەسەنیش دوو باخە شوولتەر باتە تەویلە.

رەسوولیش خۆی دەزانن دەبی چی بکا، پنیوست بە گوتن ناکا. ھەر یە ک بە نۆرە ی خۆیان جوابی بەرپۆ ھە بردنی فەرمانی ئاغا یان داو ھە تەو، ئەحمەد و ھەسەن خەلاتیان وەرگرتوو و چوونە تەو ھە جیی خۆیان و چاو ھە پینی چا یین.

نازدار بە کەشەفە چایی ھە ھاتە ژووری، چای ئاغا ی لە بەردەمی داناو، سئ چایی بە کەشەفە ھە لە نیوانی رەسوول و ئەحمەد و ھەسەن دادەنن و تەماشایە کی ماناداری ئەحمەد دە کا بە توور ھە بیو ھە، چەشنی کە ئەحمەد تیی گەیی، رویشتە دەری.

چای خوراو ھە، شیو کراو ھە، چای دوای شیو خوراو ھە، نۆ کەر مەر خەس بوو ھە و روپو ھە تەو ھە، مەیتەر چۆتە میانە و خەوتوو ھە.

ئەحمەد سەر لە نازدار دەرناھینن! ئەو توور ھە بوونە و خۆبادانە ی لە بەرچی بوو؟ لە سەر دلی بوو ھە گری و کوناو کون لە دووی دە گەپر، نازدار بوو ھە بە دلوی ئا و بە ئەرزا چۆتە خورای!!

۸

له حهوتکانيانهوه وهسهرکهوی پرووبه رۆژئاوا برۆی، بهرهو بژوئیه. به شانی راستدا وهرسووریتی روو له باشووری رۆژئاوا بکهی، دهتباته کانییه کویره. کانییه کویره گوندیکی بچووکی پازده مالییه له داوینی شاخی ههزاربهههزاری حهوتهوانان و پینلاودرهدا به دیهاتووه.

ئهو دوو کپوه سهربهرزه کوستانی ئهو مهلبهندهن ههموو چهشنه گیاوگولیکیان ههیه، ههتا مانگ و نیوئ هاوین ههر بژوین و سهرسهوز دهمینهوه.

له داوینی کپوی حهوتهواناندا، له بهر ئاوابی و قهراخ ریی تازاوا و کانی توو، کانییه ک سارد و به پیت، له خیزه لانی ههلهقولی، ئاشگیپی ئاوی له بهر دهپوا. ههموو سالی، له وهزری بههاردا، دهووپشتی ئهو کانییه زۆنگ دهبی و خیزی دهووروبهری دهشاتهوه، تیی دهرووخی و سهر له نوئ دهری دهیدهنهوه. بهو بۆنهوه ئهو دپیهیان نیو ناوه کانییه کویره، ههر ئهو کانییهشیان ههیه.

تازه گزنگ له سهرانی داوه، هیشتا سیبهری حهوتهوانان له سهر کانی لانهچوو.

دهستهیه ک کچی عازهب له سهرکانین به نۆره گۆزه پر دهکه.

ریبواریکی قۆچاخ، کرژ له ریبه دی. ریبوار کویره جهحیلهیه کی توندوتۆل و ههلهکراوهی به دیمهنه، پیکهوتوو و کهلهگهت، شانوباھۆ داره.

ریبوار گه یهته بهرانبهری کانی، کچان سهرنجیان داوهتی و چوار چاوی تیی دهپوانن.

یه کیان زۆر جوان و بالا بهرز و خۆش دیمهنه، له ناو ئهوانی دیکهدا دیاره، به پیکهینهوه گوتی:

— رهنگه چپودار بی!

یه کی دی جوابی داوه و گوتی:

– رهنگه چيوداري تو بي! خوگه وا ده بوو!
له تريق و هؤري کچان، ريپوار ناوري داوه و گوتي:

– داده کان! مالي مهحمود شوان له کويويه؟
يه کيان به کچه جوانه کهي گوت:

– ئا، نه مگوت؟ کابان! مالي ئيوهي دهوي! ميواني ئيوهيه، جوابي بده وه.

کابان جوابي ريپواري داوه و گوتي:

– هه وهل مال له سه ريهه.

ريپوار گوتي:

– کا مهحمود داخوا له ماله؟

– به لي له ماله. ريپوار ملي ري گرت بهر و رويشت، دوور کهوتوته وه، به لام هيشتا
هر دهنگي پيکه نيني کچان ده گاته گوئي.

هه وهل مال، له سه ري پي مالي مهحمود شوانه. مال زورتر له ويرانه ده چي.

ديوار به بهردي قوقز، لاروويز له سه ريه ک دانراون. له هيندي شوين بهر له ديوار

دهرهاتووه و کهله بهري تيختووه.

ديواري هه وشه له سين چوار لاره روخواوه، دهر گايه کي شهقوشري بچووکي

ته نکه که، له ژهنگدار رزيوه، له گرژنه چووه و به ديواره وه هه لپه سيروه، زورتر له

دهر گاي کوز ده چي. ميوان باوه ر ناکا ئاوه دان بي، به بؤک و نابؤکه وه سه ري برده

ژووري و خاوهن مالي دي!

مهحمود شوان له سه ر بهر ده خويکه ي هه وشه دانيشتووه. هه دوو ئانيشکي له سه ر

ئه ژنوي داداوه و چه ناگهي ناوته سه ر هه ر دوو له پي دهستي کردويه به کوله که و

سه ري پي راگرتووه. قامکي ئه ملاوئه و لاي روممه ته تاو گه ستووه کاني داپوشيوه، چله

چله ريشي سبي له به يني په نجه کوور و چرچه کانيه وه هاتونونه ده ري. مهحمود شوان

له بهر چاوي ميوان زور له جاران پيرتر و چه ماوه تر ديار يده دا. ئه وه نده چۆته نيو خه ياله وه

ئاگاي له وه نيهه که ميوان هاتوته هه وشه.

ماوه يه که ميوان به ديار ييه وه وه ستاوه. ميوان ناچار گوتي:

– خاله مهحمود! ميوان راده گرن؟!

مهحمود شوان راچه ني، هه ستا سه ر پي و باوه شي گرتوه وه و گوتي:

– همه گیان! ئەو تۆی؟! ئەی بە خیر بینی، مالی خۆتە، تۆ میوان نی، بانگی خیزانی دەکا:

– نزه! نزاكەت! ئافرەت! میوانمان هاتوو، میوانیکی زۆر خۆشەویست، زووبە، راخەر پیکمان بۆ راخە.

مەحموود شوان و ھەمە دەستە ملان بوون.

نزاكەت لە بەر ھە یوان تەنووری داخستوو، لە نیو دوو کە لەو ھاتە دەری، ئاوی چاو و لووتی بە گۆشە ی چارە کە کە ی دەسری، کۆمە کۆم لبادیکی لوولە کراوی داو تە بن ھەنگل و لە سیبەری کە پەرە کە ی ھەوشە رایخست و بە لەبزیکی زۆر شیرین، گەلی بەخیر ھاتنی ھەمە دە کا و دەروا.

میوان و خانەخوێ لە سیبەری کە پەرە دانیشتوون. خشپە ی پیبە ک ئاور بە میوان دەداتەو، کچە جوانە کە ی سەر کانی بوو، ھەمە بە سیلە چاوی تی دەروانی و گورجی چاوی ھەلدەبری.

کابان لە بەینی قولفی گۆزەو ھە میوان ئەخاتە تەرازووی چاو، ھەلیدەسەنگینی، گۆزە کانی لە سیبەری دیوار دانا چوو ھە بەر ھە یوان و دەمی نا بە گوئی دایکیبەو. ھەمە لەدلی خۆیدا گوئی:

– سەبارەت بە من دەدوین!

مەحموود شوان بانگی کابانی کرد، گوئی:

– دادە ی رۆلە چایە کمان بۆ ساز کە، میوانم لە کا کە ھەمە خۆشەویست تر نابن.

ھەمە بە دەنگینی بەرز، وا کە کابان بیستی، گوئی:

– نەو ەللا، ھەوجی بە زەحمەت ناکا، خۆ من میوان نیم.

مەحموود شوان بە پیکەننەو ھە گوئی:

– رەنگە بلێ دەسکورتن؟ مەترسی! پوولم پێ نەداو! دوینی لە شار، لە قاو ھەخانە ی

حاجی رەشید ھیناومە، بە زۆر بری بە سەرمدا، لەو ھە گەری ھەمە گیان، لە گەل

شوانیبە کەت چۆنی؟ لە بیرتە رۆژە کە لەسەر ئاو ھە کە ی ھەوت کانیان چ شەرە سە گئی

ساز بوو؟ ئاگات لی بوو زالم چۆن ورچە ی دا بە ئەرزدا؟ خۆزگە بەو رۆژە.

ھەمە قسە کە ی لە بەر گران بوو، نیو چاوانی ویکھیناوە و گوئی:

– ورچه نه ده كهوت خاله، پاشووی له بهردگیرا، ورچه لهو سه گانه نه بوو كه زالم
دوره قه تی بچ، نالیم زالم خراپه، نه ویش سه گی چا که.

مه محمود شوان هه ستاوه ته سهر چوک، گوراندی و گوتی:

– حه یه حه ی! شهل نیبه و پای شکاوه!! نه وه ده لینی چی؟ کورپه خو سه گ نه بوو زالم
له نه زردا! جا فایده ی چی؟ خو لای من نه ماوه، ده نا ئیستا تیکمان ده کردن.

حهمه به کزیکه وه گوتی:

– ورچه ش نه ماوه خاله گیان، هه تیوه که ی هه مزه به گ تو پاندی، ئیستا بی سه گ
ماومه ته وه، ده بی کاریکم بو بکه ی.

مه محمود شوان به حه سره ته وه دای به رانیدا و گوتی:

– نه ی شه یتان ملی شکی! جا من چووزانم تو سه گت ده وی! دوینی زالم برده شار
به ره للام کرد.

حهمه به تیرادیوی و تووره بیه وه گوتی:

– ده ک مالت خرا نه بی! جا چوون دلت هات؟! جا پیاو سه گی وا به ره للا ده کا؟!
مه محمود شوان هه ناسه یه کی هه لکیشا و به دلیکی ریشه وه گوتی:

– لومم مه که براله، له داخی هاومالی خراب وامکرد، نه گهر وامنه کردایه، ده رویش
عه لی ده بیرد، ناخر ئیستا نه وه به جیی من شوانه.

میوان و خانه خوی بچ ده نگن. کابان به کتری و قوریه وه به ره و لایان دی،
کابان به شهرمیکی کچانه وه به خیر هاتن له میوان ده کا و له خوار نه وانه وه، له سهر
نه رزه که دانیشت، ده ورئ چای بو تیکردن.

حهمه سهری داخستوه جار جاره له ژیره وه چاوی له کابان ده کا و زوو چاو
داده خاته وه.

کابان ده سگره یه کی ره شی ده سک دریژی به ده سته وه یه و زوو زوو ده سکه
دریژه که ی قولفه ده کا و ده یکاته وه و به دزیه وه چاوی له میوان ده کا و کرژ چاو
داده خاته وه.

مه محمود شوان په نجه ی له نه ژنو هه لپیکاوه و ههر دوو قامکه که له ی ده سستی به
ده وری یه کدا خولده دا. که س قسه نا کا. له پر مه محمود شوان بچ ده نگی ده شکینتی، به
پیکه نینه وه گوتی:

- حەممە گيان! چيە؟ گەمىيە كەت غەرق بوو؟! خەفەت مەخۆ، ئەمشەو بە يەكەو دەبين، بە يانی دەچين بۆ شار دەبيننەو، خەم مەخۆ.

حەممە بە دووی سەرى ئەو قسەدا دەگەرا، سەرى وە گير هاتوو، سەرور كەوتە دلى، بە كرزى گوتى:

- ليرە بەشك نيم، وەرە پياو تيم لە گەل بكە مەمخە درەنگ، مەرە كەم بە خەلك سپاردوو، با ئىستا وەرپىكەوين.

مەحمود شوان بە قەلسيەو سەرى راوەشان و گوتى:

- حەيە حەي! ئىستا؟! جا ئەو نيوەرۆيە، ئىستا برۆين دەبى شەوى لە شار بين. حەممە بە پارانەو گوتى:

- قەيناكە، لە شار دەبين، نەو ك زالم لە دەست دەرچى، ئەمرو باشترە لە سبەينى خالە گيان.

مەحمود شوان بە ناچارىيەو ملى خست بە لادا و گوتى:

- دەي باشە، هەر گاوايە با نيوەرۆژە بكەين، وەرپىدەكەوين، رووى كرده كابان و گوتى:

- كابان! گورجى نيوەرۆژەيە كمان بۆ سازكە كچم.

كابان گورجانە هەستا و لە حەوشە چوو دەرى، لەو ديوى حەوشەو قيرە لە فرۆجەو هەستا.

نيوەرۆژە كراو، پاش نويزە، مەحمود شوان لە دەرگای حەوشە سواری گويدريژە كەي بوو، حەممە وەپيشى دەكەوى و رتي شاريان گرتە بەر.

كابان لە بەر دەرگا وەستاو، هەتا لە چاو وندەبن، هەر چاوى لتيانە.

رى دوورە، دەردى دل زۆرە، قسە كوتايى نايە. مەحمود شوان و حەممە قسەيان كردوو و بە نيرديوانى رى و پليكان پليكان وەسەردەكەون:

هەر دوو زۆر كەيف خۆشن. حەممە بەوئى سەگى مەرى وەگير دەكەوى و دەحەسيتهو.

مەحمود شوان بەوئى كە زالم بە كەسى دەبپى قەدرى دەزانى، لە لايەكى ديكەو، خۆ بە سەر كەوتوو دەزانى و سەگە كەي بە دەرويش عەلى نەداو و قسەي خۆي بردۆتە سەر.

نزیکه و ئیواره یه. لاره سیبهر داهاتووه. شار له دووره وه دیاره. دهسته دهسته
خه لکی دئ، به سواری و پیاده به ره و مال ده گه پینه وه.
دهوری شاره. همه له پیشه وه ده پروا، ئاورپکی داوه و گوتی:
— خاله! ئه وه گه یشتین، چۆن بکه یین؟
مه محمود شوان گوتی:

— گویدرێژه که ده به یه کاروانسه را و جی خه وی خۆمان ده گرینه وه، پاشان ده چینه
قاوه خانیه حاجی ره شید، شیومان خوارد ده چین ده خه وین، به یان شه به قی دا، وه دووی
زالم ده که وین، به خت یار بی ده بیینینه وه و په تی ده که یین. پیت چۆنه؟ باشه؟
حه مه لاره مل گوتی:

— ههر چۆن تو پیت چاکه، وا ده که یین.
دهوری شاره، سه که به ره للا مووته مووت و مل و مؤیانه. همه به چاوی مشتهری
سه رنجیان ده دا، به دوو دلیه وه گوتی:

— خاله مه محمود! من باش زالم ناناسم، خۆت چاو بگیره، له نیو ئه وانه دا نییه؟
مه محمود شوان سه ری راوه شانده و به ته وسه وه گوتی:
— وه للا بابه سه گ ناسی! ئه وانه سه که به ره للای نیو شارن، نه تدیوه چۆن کلکیان
کردوو به گه ئوزا؟ ئه وانه ره وه ک و ترسه نۆکن، زالم له نیو سه د سه گدا بی دیاره،
له وده مه وه سه گی منه، نه مدیوه کلکی دانه وانده بی، ما بی چاکه، سه گی وا له شاردا
نامینی، خۆت و به ختت.

شار وه ک ئه ژدیها همه و مه محمود شوانی هه للوشی، که وتنه گه رووی بازاره وه.
هاتوه اواری ده سگگیر سه رنجی کړپار راده کیشی، له مبه ر و ئه و به ره وه رقه یانه
مشتهری بانگ ده که ن.

حه مه سه ری سوورماوه! درینگه له میشکییه وه دئ، بی ئیختیار چاو ده گپیری، گپیژ
گپیژ وه دووی مه محمود شوان که وتوووه.

مه محمود شوان سه ر ده رچوو، گوی به وانه نادا، ده گه پینه وه سه ر حه مه، وه دووی
خۆی ده خا، کۆلان به کۆلان و شه قام به شه قام ده رۆن، گه یونه ته ده رکی کاروانسه را.
عه لی شامی به پیریانه وه هات، گویدرێژ له ته ویله ده کا. مه محمود شوان گوتی:
— جیمان بۆ راگره کا عه لی، بۆ خه وتن دینه وه.

عەلی شامی بە روویەکی خۆشەووە گوتی:

– جیی ئیووە لە سەر چاوی عەلییە، بە چاوان.

ئێوارە، تاریکانه. تاق و لۆق دووکان ماوە. مەحموود شوان و ھەمە بەرەو قاووخانەی حاجی رەشید دەپۆن. دەگەنە بەر ھەر دووکانی؟ ھەمە گەیه ک دەگری و چاویکی پێدا دەگیرێ. گە یونەتە قاووخانە.

قاووخانە پرە لە خەلک. سە ماوەرێکی رەژی زەردی گەورە لە بەر پەنجەرە، لە سەر چوار پایە دانراوە، کورپکی میڕ مندال لە بەر شیریدە و ستاوە، خێرا خێرا چای تێدە کا و بە خەلکدا دەیگیرێ.

حاجییەکی شیوہ پیاو لە ولای سە ماوەر کەووە، لە سەر سەندەلی دانیشتوووە، چاوە بە میواندا دەگیرێ.

دوو چراتۆر بە ئیوہ راستی قاووخانەدا شۆر بوونەتەووە، لە بەر دوو کەلی سیغار بە حال سۆلەیان دی.

حاجی رووی کردە دەرگا و مەحموود شوانی دی و قرچە پێ ھەستا گوتی:

– وەرە ئیرە خالە مەحموود، بانگی چایچی کرد گوتی:

– قادر! دو چای جوان بینە، قادر چای ھینا. ھینشتا بە تەواوی دانە نیشتبوون، حاجی گوتی:

– دەی خالە! کوینخا شەریفە کەمان چۆنە؟ راسپاردە کە ی منت پێ گە یاند؟ ئەو رەفیقە جوانت لە کوئی بوو؟

مەحموود شوان دەستی لە سەر شانی ھەمە دانا و گوتی:

– کاکە ھەمە؟ دەستی لە میژینەیی خۆمە، شوانی کانی تووہ.

حاجی رەشید زۆر بە گەرمەووە بە خێر ھاتنی لە ھەمە کرد و لە گەل مەحموود شوان سەریان نا بە کەووە سرت و ھۆر دەچینن بە گوئی یە کدا، ھەمە ھیچ حالی نای.

قاووخانە وە ک کۆترخانە ھەر گەمی دی، ھەمە وە کو گێژ چاوە بە خەلکدا دەگیرێ.

دەستە دەستە، چوار چوار و پینچ پینچ لە دەوری یەك كۆزیکەیان داوه و قسه دەكەن. لەو شانێ حەممەوه كۆرپى دانیشتوون، كەبرایە كى قەوى قولى سەمىل زل بربوویەتە بەر خۆی و نۆرە بە كەس نادا.

حەممە هیندی گویى بۆ شلده كا، قسه كانی ورده ورده سەرنجى حەممە راده كیشى. حەممە لەو پرا حالیبوو كە كەبرا گوتى:

– سەد جارم دیوه! قسه كە لە بەینى خۆمان دەرنەچى، دەجار، بگرە زیاتر هاتۆتە مالمەن، سەد جار نام بۆ بردۆتە شاخى، بیست جار هاتۆتە هۆبە كەمان و شەوورۆژ ماوه تەوه، نازان چ پیاویكە! پارچەیه ك زێرە زىر، دەم و لەبز شیرین، قسه زان و راویژ خوش، بە دیمەن و شیوه دار، تا دەست هەلینى كە لە گەت و قەوى و قۆل، كەبرا هەستاوتە سەر پى، گوتى:

– منتان دیوه؟ دوو هیندەى من دەبى! هیندی دەلین چەتەیه! ئەوهش فیتی ئاغاوات و ئەمنییه خستوویانەتە داوى، زۆرى لى دەترسین، چاویان پى بکەوى، وه ك رهوه؛ رهوى له بهر ده كەن، خو ئیوه نه تاندیوه، فایده ی چى؟! ئیلا ماشاللا كه ده كه ویتته شهر! نازان چ ده كا! بۆ ههزار كهس ئاور ناداته وه! خو گولله ناییرى!! گولله به ندى پىیه! رهنگه ئیوه باوه نه كەن، منیش بى باوه ناكەم، به لام به وه چاوانه ی خووم دیومه، رۆژیکیان له ههوار، له ره شماله كه ی ئیمه خه وتبوو، ئەوندم نه زانى دهورمان گیرا! سهروان خودایى به خۆی و چل ئەمنییه وه دهووبه رى هۆبه كه ی تەنبوو، بوو به ته قه!! هاوارم كرد و گوتم:

– كاك تاهیر! كاك تاهیر! كورە ههسته مال كاول دهورت گیراوه! ههچ خۆى شلوى نه كرد! سه برى ههستا و دهستىكى هینا به چاویدا و كلاشه كانی خسته سەر پى و دهستی دایه تهنه گه برنوووه كه ی و چوووه بهر دهركى ره شماله كه وىستا! به دهنگىكى زور پیاوانه وه گوتى:

– سهروان خودایى! له دووى من ده گه پى؟ ئەوه من لیرەم.
سهروان فهرمى دەرمانى دەرمانى دا، له چل لاوه، چل لوله تهنه گ گولله یان لى دهبارى! كه ژ و كىو پر ببوو له تۆز و بۆنى بارووت!
ئەمن رۆح سپارد، گوتم له شى بووه به رووى بیژنگ، له نىو ئەو گولله بارانه دا كاك تاهیر قاقای كیشا!! گوراندى و گوتى:

سەروان! نۆرەى منە، خۆت بگرە، بەلام نات کووژم! سەر پىيى سىرەى گرت، تەقە لە تەنگەووە هات و سەروان لە خۆل گەوزا! سەروان هەستا و فەرمانى پاشە كشيى دا. رەوەى ئەمىنيە وەك هەر شتە دەكەوتن بە سەر يە كدا، ئەوئەندەى بلىيى يەك و دوو، لەو حاشييە و حەوالە نەمان.

من واقم وړ مابوو! كە چوومە پيشى، كاك تاهير وەك پۆلاى سەوزەوار نوونى تينه بوو!! بە سەر ليشيو او ييه وە گوتم:
- كاك تاهير!

ئەو نە يەنيشت پرسياره كەم بكەم، گوتى:
- دەزانم، ئەو مە لە پيش چاوت، زرپ و زيندووم. خۆى راوہشاندا، بە قەدرايى رەبە يەك گوللە لە لەشى كەوتە خواري!!

من لال ببووم، هيچم بۆ نەدەهات بە زماندا! دەستى گرتم و بردمىە ئەو لاوہ، دەستىكرد بە باخەليدا و قايشىكى سوورى دەرهيئا و گوتى:

ها ها ئەو مەرە لەو بەرە خەوتووہ، برۆ بيكە ملي، بەلام خۆت لەوى راوہستە. سەرتان نە يە شينم، قايشم كرده ملي مەرە و خۆم بە ديارييەوہ ويستم. تەقە لە تەنگەووە هات، مەرە لە تريكى بەست، هەلاتمە سەرى و تەماشام كرد، مەرە لە كاويژ نەكەوتبوو!! قايشە كەم لە ملي كردهوہ و بردمەوہ و گوتم:

- تۆ خودا ئەوہ چە سرياتيكە؟

كاك تاهير شيرين بزە يەك گرتى و گوتى:

- ئەوہ گوللە بەندە، لە ملي هەر چيدا بچ، گوللە نايبرى!

گوتم:

- تۆ ئەوہت لە كوئيوہ وە گير كەوتووہ؟

بە پيكە نينهوہ دەستىكيدا بە شانمدا و گوتى:

- كاكە حەمەدى سولەيمانى بۆ شىخ مەحمودى نەمرى نووسيوہ، دەست بە دەست

هاتووہ بە من گەيوہ.

حەمە وردە وردە و پى پى لە كۆرە كە نزيك بۆتەوہ، نەديو و نەناسراو ئاشقى تاهير و گوللە بەندە كەى بووہ، بە ترسەوہ گوتى:

- كاكە، عەيب نەبچ، پرسيارى بكەم؟

كابرآ به روويه كى خۇشەوہ گوتى:
 - پرسيار عەيب نىيە، نەزائىن عەببە، پرسيارە كەت چيە برا گيان؟
 حەمە بە شەرمەوہ گوتى:
 - ئەو كاك تاهيرە لە كوئيە؟
 كابرآ پيىكە نى و گوتى:
 - بۇ تۇ لە گوئي گادا خەوتووى؟! چۇن تا ئىستا نىوى ئەوت نەبيستووه؟ ھەر ئەوہ
 بوو پرسيارە كەت؟
 حەمە سوور ھەلگەرا، لە ژير لىئوہوہ گوتى:
 - نەوہللا، ئەو گوللەبەندە ھەر بە كاك تاهيرە؟ يان ھى ديكەش ھەيە؟
 كابرآ چاويكى لە خەلكە كە قرتاند و گوتى:
 برا گيان! بۇ تۇش دەتەوئ؟!
 ھەموو ويكرا دايان لە قاقاي پيىكەنين.
 لە دەنگى پيىكەنينى ئەوان، مەحموود شوان ئاوپرى داوہ و گوتى:
 - حەمە گيان! وەرە شيوہ كەمان بخوين.
 نان و چا خوراوہ، شەو درەنگە، قاوہ خانە روو بە چۆل بوونە. مەحموود شوان و
 حەمە ھەستاون. حەمە دەست دەبا بۇ گيرفانى. مەحموود شوان دەستى گرت و گوتى:
 - من دەيدەم.
 حاجى رەشىد ھەستا و گوتى:
 - لە ھيچتانى وەرناگرم، ئەمجارە كاكە حەمە ھاتۇتە ئيرە، ميوانى منن، بۇ جارايكى
 دى، برۆن، بە خوام سپاردن.
 بازار چۆلە، لە چەند لاوہ لەنتەر لەبەر دووكان ھەلئاسراوہ و بەر دووكانى روون
 كردووہ. دووكەس بە چراوہ بە بازاردا دەگەرپين، دالاندارن.
 مەحموود شوان لە پيشەوہ دەروا، حەمە بە دوايەوہ كەوتۇتە گيئراوى قسەكانى
 كابرآي قاوہخانە، تاهير و گوللەبەندە كەي بە ئاوات دەخوازى. لەودەمەوہ ئەو قسە و
 باسانەي بيستووه، گۇراوہ! ھەست بە دەردىكى سەير لەدەررونيىدا دەكا. قسەي كابرآي
 ھاتۇتەوہ بىر، خۇي سەر كۇنە دەكا:

– وه للا راست ده كا! ده لئى له گوڼى گادا خه وتووم! ناگام له هيچ نييه، پيموايه كه س چنه بهرى تاغا ناك! شار چه نده باشه پياو هاموشوى بكا، بويه ده لئى كه سى بگري چاك و خراب ده بينى، شت فير ده بى، رهنكه خاله مه حمووديش نيوى تاهيرى بيستى! با لئى پيرسم:

مه حموود شوان سهرى داخستوه و خه يالاوى ده روا. له پر همه گوتى:

– خاله! پرسيار يكت لى بكمه راستم پى ده لئى؟!

مه حموود شوان پى نه وهى ناوړ بداته وه، گوتى:

– نه گهر بزانه پرسياره كه ت چيه؟

همه هيئدى ماتبوو، گوتى:

– با بچينه وه كاروانسه را، ليره نابى، ههر دوو پى ده ننگ و خه يالاوى رييان گرتوه

به ر.

ده سته يه ك كاروانچى له كاروانسه را خه وتوون. جپى مه حموود شوان و همه له

پال يه كدا، له قوژبنى راخراوه، ههر دوو له جى خزيون.

همه سهرى بردوته بن گوڼى مه حموود شوانه وه، به سرته گوتى:

– خاله! نه خه وتووى؟

مه حموود شوان ده كه ويته سهر ته نيشت؛ ثايشك داده دا و سهر ده نيته سهر له پى

ده ستى، سه برى گوتى:

– نا، قسه كه ي ريگا چ بوو؟

همه ش وه ك نه كه وته سهر لاته نيشت و ثايشكى دادا و روومه تى نايه سهر له پى

ده ستى و گوتى:

– ليم نه كه ي به عه يب! كابرايه ك له قاوه خانه شتيكى سهرى ده گوت! ده يگوت

تاهير ناوى له ده ولت ياخييه، به قسه ي نه وه، نه تاهيره گولله كارى لى ناك! گولله

به ندى هه يه! تو بيستوته؟

مه حموود شوان به پيكنه نينه وه گوتى:

– گولله به ند و شتى وام نه بيستوه بيى، به لام ناوبانگى نازايه تى تاهيرم بيستوه،

ده لئى زور نازا و نه ترسه، هه وه وانى به نه مينه و تاغاهت ناوته وه، بووه به هوره

بويان. ده لئى زورى لى ده ترسين.

حه مه له جي راسته وه بووه، به دانڀشته وه گوتي:
- تو ديوته؟!

مه محمود شوان ماوه يه ك جوابه كه ي وه دره ننگ خست، پاشان گوتي:
- نا، من نه مديوه، به لام ده زانم، له م و لهوم بيستوه.

حه مه له و گه گرتنه ي مه محمود شوان دوو شك بووه! به لام وه نه زهري نادا،
ماوه يه ك بير ده كاته وه، پاشان گوتي:

- باشه، خاله! بليي هه ر ته نيا خوي بي؟

مه محمود شوان ويرا ي حه مه له جي راست بووه و گوتي:

- نا، نه وه لالا، پياوي وه ك تاهير ته نيا نييه، داروده سته ي هه يه، به لام هه ر ناوي نه و
به نيوه، وه ك چو ن ده لين شيخ مه محمود، مه لا مسته فا، سمايل ناغاي سمي و نه و
سه ر عيلانه ي دي كه كه ناوبانگيان هه يه، نه و انيش خو ته نيا نه بوون، پياوي زور نازا و
ره شيديان له گه لدا بووه و هه يه، چونكه نه وان سه ر كرده ن، هه ر به ناوي سه ر كرده وه
به ناون. كاروبار و ده ستورات نه وان ده يده ن، هه ر جو ولا نه وه يه ك، هه تا فه رمان ي
سه ر وكي له سه ر نه بي، كه س ناتواني به ري توه ي به ري، حالي بووي حه مه گيان؟

حه مه ماتبووه، له دليه وه ليكي ده داته وه، به سه ر ليشوا ويه وه گوتي:

- سه يره! نه و عال مه چو ن يه كيان گرتوه؟! بو ده بي هه موو كاري به ده ستووري
كه سي به ري توه بچن؟ كه وا بي نه و كه سه ناغايه!

مه محمود شوان به پي كه نينه وه گوتي:

- نا، ناغا نييه، به ري توه به ري نه و ري كخراوه، يان نه و بزوتنه وه يه. ده زاني چونه؟
مه سه له ن، نه و بزوتنه وه ي تاهير، ره نكه له نيو نه واندا كوري زور نازا تر له تاهير
هه بي، نازايه تي ماوه راي زانينه، سه ر كرده ده بي كه سي بي زور زانا و هه لكه وتوو بي،
به سه ر هه موو سيا سه تي كدا زال و ليه اتوو بي، تاهير له هه موويان زانتر و وري اتره، بو يه
هه ليان بزار دووه، چو ن حالي كه م؟ ته زيبي چي ك له نه زه ر بگه ر، چو ن ده نكه ته زيبي چ
ده كرين به به ني كه وه هه ر دوو سه ري به نه كه له ئيمامي هه لده كيشن، نه وده م پيي
ده لين ته زيبي چ، ناوايه، تاهير ئيمامه كه يه، داروده سته كه ي ده نكه كان ييه تي،
بيرو باوه ريشيان به نه كه يه تي، هه موويان باوه ريان يه كه و له ده ووري نه و باوه ره كو
بوونه ته وه، حالي بووي؟

حەممە دەستی لە ژێر روومەتی دەرھینا، بە دەم راکشاندووە گوتی:
– تا ئیستا ئەوانەم نەبیسستوو، پیموایوو کەس بە ئاغا ناوێری! خۆزگە روژی ئەو
کاک تاهیرەم دەدی، بمزانیا چۆن پیاویکە.

مەحموود شوانیش راکشاو، بە دەم باوێشکەووە گوتی:
– چۆنە؟ ئەویش وە ک من و تۆیە، ئەو ئازا و نەترسە، ئیمە خوێری و ترسە نۆکین،
دنیا پرە لە تاهیر! سەدان لە تاهیریش ئازاتر هەنە، من و تۆ بێ هەوالین، ئیمە بابایەکی
شوان کارمان بەو حەیس و بەیسە چیە؟ کورە بخەووە با بەیانی زوو وە خەبەر بێین و
زالم بدۆزینەووە.

مەحموود شوان ماوێیە کە پرخەیی دێ. حەممە خەوی لێ زراوە، چۆتە نیو قەسەکانی
مەحموود شوانەووە بیران لێدە کاتەو، ئەمشان و ئەوشان دە ک.
بە یانییە، بەر لە تاو کەوتنە. دەوری قەسابخانە. سەگەل لە سەر ورگ و سێپەلک
مشتومرپانە، زۆر بە دەستی زۆر دارەووە، بێ زۆر لە دوورەووە تەماشای دە کەن، دەم
دەلێسنەووە.

مەحموود شوان و حەممە لە زالم دەگەرین، زالم لەوێ نییە! دوور لە قەسابخانە گەلە
سەگێ دیارە، حەممە بە پەلە گوتی:

– خالە گیان! هۆو دەستە یە ک سەگ، دێلە بەبایە، رەنگە زالم لەوێ بێ.
ورده و رده روویان کردۆتە سەگەل، مەحموود شوان بزەیی هاتی و گوتی:
– ئەو ئەو! ئەو ئەو! خۆیەتی، چاوی لێکە! تەماشاکە چۆن دێلی داو تە پێش! بزانی
سەگ دەوێری وە قەرەیی کەوێ؟! زالم، زالم...

زالم بە دەنگی مەحموود شوانەووە ئاوێکی داو و وەدووی دێل کەوتەووە.
مەحموود شوان دەستی حەممەیی گرت و گوتی:
– بێ فایدە یە، وەرە دانێشە، تا کاری لێ نە ک، دەس هەلگرنییە، خۆم دەزانم، وەرە
دانێشە.

– زالم دێلی داو تە بەر سینگی و ئەم لاو ئەو لا دەیسورینی، سەگەل دووراو دوور
هەلتووتە کاون، ناوێرن لە زالم نزیکی بینەووە. زالم بە دێلەووە رواو، ماوێیە کە
پێکەوون، دێل بەرینادا، سەگەل لە دوورەووە دەم دەلێسنەووە و دەوهرن.

تاوبان گهرم بووه، دپله به با زالمی بهرداوه، مهحموود شوان به فیکهیه ک زالمی بانگ کردهوه، زالم به کلکه سووتی بهرهو پیری دی و بۆن به پینی خاوهنه کهیهوه دهکا، مهحموود شوان زالمی پهتکردوووه، به همهی گوت:
- تو برۆ گویدرپژه که له کاروانسه را دهر که و وه ره بۆئه و لای شار، من لهوئ چاوه پیتیم.

همه له بازار، له سهر ری کاروانسه را ئاوینه و عه تر و ئهنگوستیله یه کی بۆ کهوئ کپیوه، کری خان و کری جیی به عه لی شامی داوه و له ولای شاره وه له گه ل مهحموود شوان یه کیان گرتوته وه و به ره و دی گهراونه ته وه.

نازدار! نازدار! نه خیر لیره نییه! چووته سهر چهوزه که، له ویش نییه! گه راوه، به پلیکاندا و هسه رکوت، به دیوه کاندا ده گه ری، دیار نییه! ده چیتسه وه خواری، سهر به مدبه قدا ده کا، به سرته بانگی ده کا:

– نازدار! نازدار! جوابی نییه! چووته سهر چهوزه که و ئەژنوی گرته باوه ش.
 نازدار له بهر ده روازه وه دهنگی دئ! سرووری کهوته وه دلئ ئەحمده فہراش، دهستی له ئەژنۆ بهر ده دا، ههستاوه و به ره و تاریکایه ک خو ده کیشی.
 نازدار گه راوه، گه یوته حاندی ئەحمده، بانگی ده کا:
 – نازدار! ئەوه له کوئی؟! نازدار جوابی ناداته وه! ئەحمده له تاریکانی ده رده په ری و سهره ری پیده گری. نازدار خو لا ده دا و جواب ناداته وه! ئەحمده له دواوه شانی ده گری و رایده وه شینی، به سهر سوورمانه وه گوتی:

– چ بووه؟! له چی تووریه؟
 نازدار خو راده پسکینی و شانی له دهستی ئەحمده در دین، به دلپریه وه گوتی:
 – لا چۆ له پینش چاوم! تو به ری خۆت و من به ری خۆم! وه مزانی زۆر پیایوی!! برۆ مەم دویتنه!

ئەحمده به په شو کاوییه وه گوتی:
 – باشه چم کردوو؟ بو پینم نالی؟!
 نازدار به دلته نگیسه وه گوتی:
 – ده ته وی چ بکهی؟ له وه زیاتر؟! ئەوه نییه خۆت فرۆشتوو! له وه زیاتر؟

ئەحمەد بە پىنكەنپىنەوۋە گوتى:

– خۇم بە كى فرۇشتوۋە؟! ئەو تۆ دەلىپى چى؟ خۇشت نازانى دەلىپى چى؟
نازدار گەراۋە و بە توورەبىيەوۋە گوتى:

– با، بەرئوۋە لالا زۆر چاك دەزانم، تۆ نازانى چ دەكەى! بارەقەللا! بە دەستى جل و
بىست تمەن پوول و دوو بارەقەللا با دەكەنە قۇلت، بە يانىش دەچى ئەو ھەتئوۋە شوۋانە
دېنى و ئەو ھەندەى دىكەش ھەردە گرى، بە زىاد بى! خۇ دز نىت، دزى؟!
ئەحمەد سەرى خەجالەتەى باداۋەتەوۋە و ئارەقەى شەرم دەپرىژى. تارىكى بوۋە بە
لەمپەر، نازدار شەرمەزارى ئەحمەدى بۇ نايىنرى. ئەحمەد بە پىنكەنپىنكى ئاۋىتە بە
شەرمەوۋە بە دەنگىكى لەرزۇكەوۋە گوتى:

– لەوۋە قەلسى؟! گوتم داخوا چ بوۋە!!

نازدار دەنگى ھەلپىنا و بە دەنگىكى نىر گوتى:

– تۆ ئەو ھەت پى كەمە؟! من نازانم تۆ فەراشى يا كوتەك بە دەستى؟ تۆ بۇ منت لىرە
راگرتوۋە؟! بە تەماى چىت؟ بە ھىۋاى بەراتى ئەو چەند سالەى؟ وە لالا نايپىۋى، يان بە
تەماى ئەو ھەى مالت بۇ پىكەوۋە بنى و منت لى مارە كا؟ ئەوانە ھەموو فرىودانە، ھەر
تەفرەيە، ئەو سى سالە دەلى مالتان دەدەمى، لىكتان مارە دەكەم، من نازانم لە كەنگىۋە
ئىمە بوۋىن بە كور و كچى ھەمزە بەگ؟! من لە ھەوۋەل رۆژەوۋە گوتم ئەوانە درۆيە،
تەنیا لەبەر كارە ئىمە يان راگرتوۋە، من بۇ كلفەتەى و تۆ بۇ نۆكەرى و ئازارى خەلك، تۆ
دەزانى ئەو ھەمە شوۋانە كىيە؟ دەزانى بۇ لى چوون بە قىندا؟

ئەحمەد بى دەسەلاتانە مى ناۋە بە كەۋچەوۋە، لە بن لىوۋە گوتى:

– دەلىن خەتاي ئەو بوۋە كوۋىتە ھەللا توۋە، ئەو سەگى كىردۆتە عەتابەگ، ھەر
ئەو ھەندەى لىدەزانم!

نازدار ھەناسەيە كى ھەلكىشا و گوتى:

– ئاخىر ئىمە ومانان ئاۋا لە دنيا دەگەن بۆيە گىرۆدەى دەستيان دەبىن، ئەگەر ئەوان
چوۋارى ۋەك من و تۆ ھەلئە فرىۋىنن، بۇ ئاغان؟ كورە بۇ ئەو ھەندە بى دەسەلات و
فەقىرى! سەگى چى و شتى چى؟ ئەوۋە بىانوۋە بىانوۋ، بىانوۋى پى دەگرن، بىانوۋى
كەۋى! ھەمە و كەۋى دلىان پىنكەوۋەيە، كەۋى كچى كوئىخا كەرىمە، دلى بە ھەمە
شوۋانەوۋەيە، عەتا دلى بە كەۋىوۋەيە، كەۋى جۋابى عەتا ناداتەوۋە، عەتا ھەمە بە ملۆزم

ده زانې و ده يه وې ئه و ملؤزمه لږ، به زؤر دلې كه وې به ده ست بينې! حالېبو وې؟ تو ده چې همه دېنې و به لېدانې ده ده؟ داخ ده نېې به سهر دلې كه وې هه ناسه سارد دا؟ همه ئازار بده، خؤت ئازار داوه، داخ بنېې به سهر دلې (كه وې) وه، داخ ناوه به دلې منه وه، ده برؤ، برؤ بيهېنه، نازدار هه نكاوې هه لگرت برؤا.

ئه حمه د رېې پېده گرېته وه ناهېلې برؤا، ئه حمه د له ده روونه وه ته قيوه ته وه، گرېكې سهر ناخې گر تووه! بېر له خؤې و نازدار ده كاته وه! خؤې برده جېې همه، نازدارې كر دووه به كه وې، ئه و زولمې له همه ده كرې، له منې ده كا، دلې پر بووه، چنكې شه وې دلدارې دلې رېك ده گوشې، خؤې لؤمه ده كا.

ئه و ده مه يه كه ويؤدان راده پهرې و به ره له ستې كارې نارېه و راده وه ستې، خؤې سهر كوئه ده كا، له كارې نارېه و خؤ ده پارېزې، له ده روونه وه ده نكې ده دا و ده لې: - ئه وه كارې تو نيه! كارې وانه كه ي.

نازدار چؤته ده روونې ئه حمه ده وه رازې ده روونې، هه ست ده كا، به گرېانه وه گوتې: - نه كه ي ئه حمه! نه كه ي، كارې وا نه كه ي، ئه وه كارې تو نيه، ئه گهر دلې منت ده وې، كارې وانه كه.

ئه حمه د باوه شې كر دووه به نازداردا، به كول، گوتې: - ئه وه منېش نه چوم كه سې دې ده چې و ده بيهېنې. نازدار سهرې نا به سېنگې ئه حمه ده وه، چا و يه كه و فرمېسك هه زار، به گرېانه وه گوتې:

- تو مه چؤ، ههر كه س ده چې كه يفې خؤيه تې! با بچې، تو مه چؤ. ئه حمه د چه ناگې له سهر سهرې نازدار داناوه، چه نه ي لږد و په نجه ي خسته ژېر چه نه ي نازدار و ده مې هېنايه بهر ده مې گوتې: - جوابې ئاغا چؤن بده مه وه؟

نازدار زه رده يه كي بؤ خسته سهر لېو و گوتې: - بچؤ، به لام مه بيهېنه، بلې نه مديه وه، بلې له مال نه بوو، چووزانم هه زار بيانو وه يه، ههر چې خؤت پېت باشه ئه وه بلې، كه يفې خؤته، همه بينې، من نا بينې، يان دلې من، يان دلې ئه وان. نازدار به په له له ده ستې ئه حمه د هه لات.

تەزۈۋى باي بەر لە تاۋكەۋتن لەرزى خستۇتە لەشى ئەحمەد، بە سەر ئەسپە رەشەۋە كوشكەي كەردوۋە. لەرز و مچور ك ھەموو دەمارە كانى لەشى گرتۇتە بەر ھەلئە چۆقۇتىنى، ۋە ك نەخۇشى ياۋگرتوو بەدەم چەقوچۆۋە وپېنە دە كا.

– توۋشى چ مەخمەسە يە ك بووم؟! دوئىنى گوتم چوۋە بۇ شار، ئەمپۇر بلىم چى؟
جوابى ئاغا چۆن بدەمە ۋە؟ بلىنى ھەمە مەرى بۇ كۆپۈە بردىنى؟ رەنگە چوۋىتتە ئەۋ بەر ۋا لەمبەرە ديار نىيە.

ئەحمەد نا بە دل سەرى ئەسپەرەش ۋەردە سوۋپىنى، بە داۋىنى كىۋى چل پەرىدا روۋە ۋ ھەزار ئەشكەۋت ۋەپرىكەۋت.

ئەسپەرەش داھىزراۋ، سەرۋگۈى داتە پاۋە! چاۋ خەۋالوو ۋ بى دەماخە! كل ك ناگرى!
سەم لە ئەرزى جوئى ناكاتە ۋە! دەلنى ئەۋىش ۋە ك سوارە كەى نابەدلە! سەبر سەبر ۋ نەرم نەرم لە تىرەشانى كىۋى چل پەرىيە ۋە تىپەرپوۋە، لە چۆم پەرىيە تەۋە ۋ روۋە ۋ كانىيە بەردىنە سەرى پتوۋە ناۋە.

مەر لە سەر كانىيە بەردىنە پالىنى داۋە. ھەمە لە سى لاۋە نانى بۇ سەگەل خستوۋە ۋ دەست بە گۆچان لە نىۋانىندا ۋەستاۋە.

گەلاز ۋ بۆرە ددانىان لە رىچەۋە دەبەن ۋ لە زالم دەمپىنن. ھەمە دەنگىان دەدا بى دەنگ دەبنەۋە.

گەلاز ۋ بۆرە بە جوۋت راست بوۋنەۋە، بە دەم ۋەپىنەۋە، سەرە ۋ خورىان داۋەتى!
ھەمە ئاۋر دەداتەۋە، سواری لە سەر چۆمەۋە بەرەۋ لای دى! لە ھەمە ۋايە عەتايە، دەست بە گۆچانەۋە، ۋەدوۋى سەگ دەكەۋى ۋ زالم بە دوۋى ھەمەدا، بەرەۋ سوار، بە ۋەپىنەۋە دەپوا.

گەلاز ۋ بۆرە بە سوار گەيون، سەگ ۋ سوار لە تۇزدا ونن، زالم چوۋە نىۋ تۇز ۋ ونبوۋ. سوار لە نىۋ تۇز ھاتۇتە دەرى ۋ دوۋرە پەرىز، بى تە كان ۋەستاۋە! لەۋە دەچى سەيرى شەرە سەگ بكا، بەلام نا، زۆر ترساۋە ۋ تواناى ركىف لىدانى نىيە.

ھەمە گەيوەتى، لە دوۋر ئەحمەد فەراشى ناسيوەتەۋە، مەجالى ئەۋەى نىيە بچى بۇ لای ئەحمەد، گەلاز ۋ زالم شەپىانە ۋ يە كتر كۆلەۋار دەكەن.

گەلاز ۋ زالم مەچە كەيانە، كەلپەيان لىك گىر كەردوۋە، بۆرە لە داۋە ۋ گەلاز لە پىشەۋە زالمىان گرتوۋە، بۆرە رەفىسكەى گرتوۋە ۋ دەيكىشى.

همه گۆچانی هه لێناوه و دای له بۆره، بۆره قرووسکاندی و هه لاتی. گه لاز و زالم گیریان له یه ک گرتووه، هه ر دوو له سه ر پاشوو و پستاون، ده ستیان له ده ستی یه ک هالاندوووه و قه پ به ده می یه کتر دا ده که ن.

همه ئه وه ده زانی که سه گ مه چه کیان لیک هه لپیکا نایی لێیانده ی، چونکه به لێدان زیاتر رقیان هه لده ستی و چاکتر یه ک ده گرن، گۆچانی کردوو به ده می زالمدا و به ده سه ته که ی دیکه ی گوپی گه لاز ی گرتووه، گه لاز و زالم لیک بوونه وه، همه په تی له پشت کرده وه و زالمی په تکرد، به دووره به رد گه لاز ی دوورخسته وه و به ره و ئه حمه د ده روا، له دووره وه گو تی:

– یا خوا خیر! ئه وه یانی چی کا که حمه د؟ دوو رۆژه له من ده گه پێی! خیره؟

ئه حمه د بۆ ئه وه ی حمه د دل کرمۆل نه بی، به پیکه نینه وه گو تی:

– تۆ ئه گه ر ونبی ده بی گونی شه یتانت لێ به ستن! دوینی هاتم، ئه حمه دی مام هسه ن گو تی چوو به بۆ شار، ئه مپۆ له به یانییه وه له دووت ده گه پیم، ئه وه له کو بی مالته؟ حمه به دوولیه وه گو تی:

– دوینی چووم بۆ شار و ئه و سه گه م هینا، ئه مپۆش ئه وه له خزمه تام، خیره؟

ئه حمه د جوابی قسه که ی حمه می نه داوه، له ئه سپه ره ش دابه زی و له گه ل حمه ده ست و مشتاقیان کرد، به ره و کانیه که وه پیکه وتن.

همه شانبه شانی ئه حمه د ده روا، جار جار چاوینکی لیده کا، ئه حمه د له وه ناچی توورپه بی! بزه ی له سه ر لیه! دلسوژانه ده یدوینی!

چوونه سه ر کانی، ئه حمه د له غاو له سه ر ئه سپه ره ش داده مالتی و ده بیاته سه ر ئاو، ئه سب ئاوی خوارده وه، ده سه که وساره که ی به ته ره بنه یه که وه به سه ته وه و هاته وه بۆ لای حمه، له دووره وه گو تی:

– ئه حمه دی مام هسه ن پینی گو تی دوینی هاتووم؟

همه گو تی:

– به لێ، خیره وا دوو رۆژه دێی؟!

ئه حمه د هاتۆته په نای حمه دانیشتوو، ده ستی خسته سه ر شانی و دلسوژانه گو تی:

– شتیکت پێ بلیم له من دلهن نایی؟!

همه سه ری سوورماوه! به سه رسوورمانه وه گو تی:

– نا، نه وه لالا، چیه؟

ئه حمهد به دلته نگییه وه گوئی:

– ئاغا ده ستووری داوه بته م بۆ قه لالا، دوو سێ رۆژه زۆرت لی تووره و قه لسه، به لام من ناتبم! ئه گهر كه سێ هات و پرسى ئه حمهدت دیوه، بلێ نه مدیوه، زۆریش گوئی مه ده یه، ده یه وی بترسینی تا ده ست به رداری كه وی بی!

حه مه به بیستنی نیوی كه وی یه ك به خۆی له ناخه وه راپه ری، به لام زوو وه خو كهوت و به سه ر ده روونیدا زالبوو، وه خۆی نه خست، به پینكه نینه وه گوئی:

– زۆر سهیره! خۆم ئاگام لی نییه كه چی له خۆرا (كه وی) یان كرده وه به ده سگیرانم! باوه ر بكه نه من و نه كه وی ئاگامان له وه حه یس و به یسانه نییه، ئه وه بیانووه، ده یانه وی بیانووم پێ بگرن، هه موو فیتی فه یزه درێژه، هه ر ئه و چوو به عه تابه گی گوتوو، ئه و گۆنگه له ی خستۆته ری.

ئه حمهد ده زانی حه مه راستی به و نالی و به پیاوی قه لای ده زانی، به زمانیکی دلسوژانه گوئی:

– ئه گهر من به پیاوی ئاغا ده زانی و له من ده ترسی، مه ترس! به خودا ئه و زولمه ی له توی ده كهن له منیشیان كرده وه. ئه حمهد دلی پر بووه، ماوه یه ك بی ده نگ بوو، پاشان وه ك دلپری پێ كرده وه:

– به حهوت حه كیم به قهت ده رده دارێ نازانن! منیش وه ك تۆ ده رده دارم! نازداری منیش وه ك كه وی تویه! ئیمه ش وه ك ئیوه له داویان كه وتووین و خه لاسیمان نایه! سێ سالی ره به قه ده ستی ده ستیمان پیده كه ن! پاییز ده لی به هار، به هار ده لی پاییز لیكتان ماره ده كه م، هه ق و به راتی ئه و سێ ساله تان به سه رییه كه وه ده دم، من به نیو فه راشم، نازدار به نیو كلفه ته، من فه راشم، ئۆ كه رم، نامه به رم، جار چیم، گزیرم، گوته ك به ده ستم..... نازدار كلفه ته، كه نیزه، كابانه، بیرییه، نانه وایه.... چۆن بلیم؟ وه ك چاره وی شه وورۆژ، بی حه ق و به رات رaman ده دن، به نانه زگی كار ده كه ین، خو شمان نازانین پاشه رۆژمان، پاشه كه وتمان چ ده بن. ئه حمهد چاوی بوو به ده ریا و شه پۆل ده دا، دلی كه یله، ده لیی كه سی وه گهر نایه ده رده دلی لاهه لپریژی.

حەممە لە نێو شە پۆلی چاويدا دلێ بێ غەلوغەشی ئەحمەد دەبینی، خۆی، کەوی، ئەحمەد، نازدار، دەرد و ئازاریان دەبینی. بە سەر دەرد و پەژارەیی خۆیدا، بەزەیی بە ئەحمەددا دی، وەک هاوالتیکی لە میژینه دلخۆشی دەداتەو، بە زمانی هاوودەردی گوتی: — خەم مەخۆ خودا گەورەیه، خودا زولمی بێ ئەندازە قەبوول ناکا، دەلێن هەموو شتیک لەباریکیدا دەپسێ، زولم لە ئەستووری، رەنگە بەرقەنەشت نە کرد بێ، ئیستا نان و شیریکت بۆ سازدە کەم.

حەممە جامە رەشیکێ لە تووربین دەرھیتنا و رویشتە نێو مەر. پاش ماوێهە ک بە جامی شیرەو گەراو.

شیر لە سەر کوچکە ئاور کەفوکولێهە تی، حەممە بە فوو کەفوکولێ شیر دادەمرکینێ، چارە کە نانی کردەو و جامە شیرێ لەبەردەمی ئەحمەد دانا گوتی:

— شیر هیشتا چەور نەبوو، مەر شیو دەخوا، دەی نانە کەت بخۆ، خەم مەخۆ، خۆم دیم! یان لە گەل تۆ دیم، یان دوای تۆ دیم، با جی بە تۆ لێژ نەبێ.

ئەحمەد چاوی لێ دەرپەراند، بە توورپەرپەر گوتی:

— بۆ کوێ دیی؟! ئەی نازدار؟! جوابی ئەو چۆن بدەمەو؟ دەتەوی دلێ ئەوم لێ بکە؟ نا، کاری وانە کە، دلێ نازدارم زیاتر مەتڵەبە، تۆ هەر کەسێ گوتی ئەحمەد دێو، بلێی نا، تۆ خەمی منت نەبێ، خۆم جۆری دە کەم.

نان و شیر خوراو، مەر لە سەر ئاو رایداو، ئەحمەد لەغاوی کردوو بە سەر ئەسپەرەشدا و پینی لە ئاوزەنگی ناو، دەستی لە قەلپۆزی زین گیر کردوو و پەرپەر سەر پشتی.

حەممە لای لە سە گەل گرتوو. ئەحمەد دەوریکێ بە سوارپەرپەر لێدا و خودا حافیزی لە حەممە کرد و ئەسپەرپەشی وەبەر رکینفدا.

ئەسپەرپەش خۆش رەوتە، گوتی لوول و کلکی کلافەیی ئاوریشمی رەشە، بە دەم و یرغە و نەرمە غارەو لە پێدەشتی هەزار ئەشکەوت لە چاوی حەممە ونبوو.

هەتاو لە ئاسمانی خۆراواو خۆی لە کەل داو. پەلەپەلە هەوری سپی لەبەر زەردەیی

زەردەپەرپەردا سوور و زەرد دەنوینن، سروشت سوور و زەردە!

ئەحمەد فەراش رەنگى سىروشتى گرتتوۋە! نازدارى ۋە بىر دېتتە ۋە سوور ھەلدە گەپى!
ترسى ئاغاي دېتتە ۋە بىر، زەرد ھەلدە گەپىتتە ۋە. ئەو رۆژە تا رۆژ ئاۋا بوون، ئەحمەد بە
شادى و ترسە ۋە رايۋارد.

ئىۋارەيە، رۆژ پەپىۋە، ئەحمەد لە پشتى دەروازەيە، لە دەروازە دەدا، مام عەلى
دەروازەيى بۆ كرده ۋە، ئەحمەد بە پرتاۋ بەرە ۋە تەويلە ئەسپى تاۋ داۋە.

حەسەن مەيتەر بە پىرە ۋە ھات، ئەسپى لە دەست ئەحمەد ۋە رگرت و گوتى:

– ماندوو نەبى! شىرى، يان...

ئەحمەد بە پەژارە ۋە گوتى:

– شىر نىم كا حەسەن.

حەسەن مەيتەر قاقاي كىشا.

ھەمزە بەگ لە سەر سەراۋە گويى لە دەنگى حەسەنە، بەرە ۋە تەويلە ئاۋرى داۋە،

ئەحمەدى چاۋپىكەۋت، بانگى كرد:

– ئەحمەد! ھىنات؟

ئەحمەد جۋابى پى نەدراۋە! چوۋە سەر حەوزە كە، بە ترسە ۋە گوتى:

– قوربان! نەمدىيە ۋە! دىيى لە دوو گەپام، توۋشى نەھاتم.

ھەمزە بەگ بە توۋرەيە ۋە گوتى:

– ھەي بىژوو! تۆ بە كارى چى دىيى؟ ئەۋە كارى رەسوۋلە، ئەۋە كارى تۆ نىيە، نان

خۆر و جىگر، برۆ! برۆ لە بەرچاۋم، برۆ بە ۋە خەلكە حىزبەي نىۋ دى بلى بە يانى مالى ژن

و پياۋى بە كەو و بىژنگە ۋە بىن بۆ حەۋشەي قەلا، زمھەر پاك كردنە، برۆ لە بەرچاۋم،

برۆ.

له هه زارئه شكهوت بهو ديو دا دى كونه. به بيره وه رى كهس نيه له كه نكيوه نهو ديه
چۆله، ئه ویش ئاو و ملكى هه مزه به گه.

چوار پینج ساله كابرايه كى نه ناسياو به تاقي ته نيا ئاوه دانى كردۆته وه، خوئى ده لى
ناوم عه به يه، خه لك به عه به شیت ناوى ده بن.

عه به به ته من چل، چل و پینج سال ده بن. دهسته پياوئى كزۆله و قسه ره قه.
له هجه و ریزمانى له گه ل خه لكى نهو ناوچه جياوازه، له هجه ی عه به تيله كۆيه.

عه به له ئاوه دانى بيزاره، كهسى ناخۆش ناوى، زۆر جه فه نگیيه، خه لكى ئاوايه كانى
ده ورو بهر زۆريان خۆشده وئ. جارو بار كه رپى ده كه ویتته ديه ك، ژن و پياو، گه و ره و
بچوو ك لپى كۆوه ده بن، جه فه نگی له گه ل لیده ده ن. جارى وايه سه ر ده خه نه سه رى و
قه لسى ده كه ن، نه گه ر قه لىس بى زۆر جنيو فرۆشه، به لام كهس جنيوى نهو به دل ه وه
ناگرئ.

عه به ده نگی خۆشه، هۆره ی چاك ده لى كه يفى بينئ هه موو گۆرانيه ك ده لى. له و
ده مه وه عه به په ر ه وازه ی نهو شوپنه واره بووه، تا ئیستا كهس نه یزانیوه خه لكى كوئيه و
له كوئوه هاتوه.

عه به له سه ره تا وه دوو سى گوئدریژی بوو، باخه خوازی و سه ر خه رمان ده گه را، به لام
ئىستا دوو سى جوانه گای پیکه وه ناو و ده ورو به رى ماله كه ی خوئى ده كیلئى و ده لى
جوو تبه نده م! هیندى له خه لك ده لىن عه به شیتته، هیندىكى ديكه ده لىن درۆ ده كا، بۆ
ده لوى بۆيه شیتته!

نزيكەى چيژتاوہ. مەر له تيره شانى ھەزار ئەشكەوتەوہ به دەم لەو ھەر ھوہ بەرەو
كاننيە كەى دى كۆن دى. ھەمە له دوور ھوہ عەبەى ديوہ، مەرى بە جيھيشتووہ و وردە
وردە، بى ئەو ھى عەبە بزائى، لىنى نزيكۆتەوہ.

عەبە جووتى دابەستووہ، بە دەم ھىلەوہ بە سۆز گۆرانى دەلى:

له دەسى زالم، له جەورى رۆژگار

بووم كەل وانشين وه كو شيت و ھار

له بەر دەردى دل، له ئيش پاگەلم

خۆم گەردەنشين سەر ريگا گەلم

تا كەى دانيشم له ساي ديواران؟

زنجير له گەردن چون گوناھكاران؟

عەبە لەو سەرى ھۆگەنەوہ و جوانە گای ھۆ داوہ، له پەر چاوى كەوت بە ھەمە! ھەر له
سەر ھۆگان گاسنى چەقاند و نەقیزەى له سەر پاشبارەى ئاموور دانا و جوانە گاگان
ويستاون، عەبە بە پينكەنينەوہ بەرەو لای ھەمە دى، بە لەبزيكى شيرين گوتى:

– ئەو ھە كويى نەحلتى؟! ئاخىر خۆ نايىژى ئەو برا شەل و شيتەم بە تەنيا لەو چۆلگە

بە جى ماو؟ روى كەردەوہ جوانە گاگانى و بە ھەوايە كەوہ گوتى:

– ئەو كەليەلت پىن چۆنە؟! بە خوا ئەو ھى بوورە و بايەر بى پينان ئە كىلم، با فەيزە

دريژى باوك گەمال ھەر بيژى ھەفت! تۆ خوا ئەو جوانە گايەلت پىن خاسە؟

ھەمە چووہ پيشى و دلسوژانە گوتى:

– خيترە و دەر بىن عەبە گيان، جووتبەندەى چاكي، نەچينە سەر ئاوہ كە؟ وەختى وچانە،

جوانە گاگانە وچان نادەى؟

عەبە بەرەو جووتە كەى گەراوہ و گوتى:

– بوہستە با بەن كە لەمە كانيان شلكەم، ئيسا تيم.

مەر له كيو ھوہ بەرەو ئاو خويان بەرداوەتەوہ. گەلاز و زالم و بۆرە دوور و نزيك بە

دوى مەر ھوہ، مەر رژاوہتە سەر ئاو، ھەمە وردە وردە دەروا بۆ سەر كانى، عەبە چۆتە

لاى جووتە كە، له پەر ھاوارى لى ھەستا!

ھەمە له سەر كاننيەوہ بە ھاوارى عەبەوہ گەراوہ، ھاوارى لى كەرد و گوتى:

– چ بوو عه به گيان؟! ئه وه هاتم. له دهنگی هاواری همه، گه لاز خوئی گه يانده همه، گه لاز و همه به جووت گه يونه ته سر عه به.

عه به له پشتی جوانه گا ره شه وه كه وتوو و وه ك ژیی كه وان ویک هاتوته وه و همه خووی جوانه گا رهش ده زانی، خووی له قه وه شاندى له گه له، به په شینوی گوتی:

– چ بوو عه به گيان؟! ئه و قوره كوشتوو له قه ی لیدای؟

– عه به جواب ناداته وه! هاتوته حالی جاو! خو ده تلینیتته وه و ده نالینى!

همه به دم نالینه وه كروویه ته كول و ده بیاته سر كانیبه كه، رایكیشاو ده شیلن، به دلته نگییه وه گوتی:

– عه به گيان كویت ئیشی پى گه یوه؟

عه به ده ستی گرتوو به زگییه وه و خوئی گولوله كرووه و به دم نالینه وه ده تلینتته وه! پاش ماویه ك شیلان، عه به هاته وه قسه و گوتی:

– سكم ئیشی! ئای سكم! ریخوله م قه ف قه ف بووه، ئای مردم.

همه بى ده سه لاته به دیارییه وه داماو، نازانی چ بكا؟ زور كه شته نگ و داماو.

عه به له پر هه ستاو و قاقای كیشا و گوتی:

– ئه وه بو چ داماو؟! خه فته مه خو گه وجه پیاو! شوخیم كرد، تو م تاقیر كرده وه! به

كه و جت ئه زانم! بو ریخوله ی تو قه ف قه ف نییه؟! ریخوله ی تو راسته گه وجه پیاو؟

همه سرور كه وتوته وه دلی، به شوخییه وه عه به ی گرت و نایه ژیر و خره پاندىیه وه

هر دوو كیان ماندوو بوون، همه عه به ی به رداوه و له سر كانیبه كه دانیشتون، باسیان

هیناوه ته سر سه گ، باسی زالم ده كهن. همه گوتی:

– زالم زور سه گى چاكه.

عه به زور له میژه دلی به گه لازه وه یه، تا ئیستا دوو سى جاریش داوای كرووه،

به لام همه پى گوتوو ئه گه ر بلن له كویوه هاتوو، خه كى كوی بووه، گه لازى

ده داتی، جا له بهر ئه وه، عه به ناویرى داوای بكاته وه.

عه به له جوابی تاریفی زالمدا گوتی:

– ئه ی خوا بتگرى بو دروت! یانى له گه لازیش خاستره؟!

همه له عه به حالییه، به پینكه نینه وه گوتی:

- نالیم له گه لاز باستره، ده لیم سه گی چاکه، گه لاز فهرقی زوره، نه و ده ست په روه رده ی خو مه، به توونکی خو م بارم هیناوه، گه لاز ملکه ملک!
عه به ماتبووه، جوابی همه ی نه داوه! هه ر دوو بی دهنگ بوون.
عه به له نه کاو هه ستایه سه ر پی، ده ستی داوه ته به رچاوی و ته ماشای ناسوی
هه زار نه شکه وت ده کا، به سه ر سو رمانه وه گوتی:

- نه و سواره کینی؟!

له همه وایه عه به که یفی جه فهنگی کردووه، گوتی:

- دیسان به زمه که یه!

عه به گوتی:

- نه به خوا، ها ها، ته ماشاکه، له بانی هه زار نه شکه وته وه تیتته خواره وه، نه وه گه ییه
به ر تاشه که.

همه به دیتنی سوار قه لهمی ده ست و پنی شکا و که وته دلخ خورپه!

سوار نزیک بو ته وه، همه سوار ی ناسیوه ته وه، ره سوولی نو که ره.

سوار گه یوه ته پیشی، وه ک میر غه زه ب نیو چاوانی ویکه ییناوه! ده لیمی بورجی

ژه ره ماره! به سه ر نه سپه ره شه وه خو ی گیف هه لداوه، به ناقایلییه وه گوتی:

- همه! هه سته وه پیشمکه وه با برؤین.

همه خو ی حالیه ره سوول بو کوی ده لی، خو هه له ده کا، به زمان باری لیو

ده گری، لیوی ته ر کرده وه و گوتی:

- بو کوی کا ره سوول؟

ره سوول بی چاو لیکردن، گوتی:

- بو قه لا، ناغا کاری پیته.

همه بو خو شامه یی دوو سی هه نگاو چووه پیشی و بزیه کی ترساوی خسته سه ر لیو

گوتی:

- نه ی مه ره که م؟ باشه به چاوان، نیورؤ مه رم برده وه دیمه خزمه تی.

نه سپه ره ش به ده ست و پیوه به ند نابن، ده سوورئ و سم له نه رز ده گوتی، ده وری به

ده وری همه دا خولاوه، ره سوول روویکرده وه همه و به تووره ییه وه گوتی:

– من کارم بهو حەیس و بەیسه نییە، خودام دە کرد قەری تیدە کەوت، ئاغا دەیفەرموو
لە گەل خۆت بیهێنە، خۆت وە پێشم دە کەوی، یان بە...

حەمە تە ماشایە کی عەبە ی کرد و گوتی:

– عەبە گیان! لە تۆ زیاتر کەس شک نابەم، مەرە کە بیەو نیو دی و بە ئەحمەدی مام
حەسەن بلی حەمە دە یگوت تا دیمەو وە بچیتە لایان. حەمە گۆچان و کەلوپەلی بە عەبە
سپارد و وە پێش رەسوولی نۆکەر کەوت.

حەمە و رەسوول دوور کەوتونە تەو، حەمە ئاور دەداتەو، بانگ لە عەبە دە کا.

– هۆشی سە گە کانت بی، شەر نە کەن.

عەبە دەست بە گۆچانەو وە هەل دە تە کیننی.

– نا نا، ناھیلیم، زوو بێرەو، خاترجەم بە خاترجەم، تا دیتەو وە خۆشم لە تە ک ئەحمەد
ئەبم، دل لە دوا مەو.

نزیکە و نیوەرۆیە، هەوا گەرمە. حەمە لە پێش ئەسپەرەشەو و پێ بە پێی دە پروا،
پشوو سوار و شەلالی ئارەقە. دوو دلە، هەنگاو بە هەنگاو لە مەترسی نزیک دە بیتەو وە:
بە درێژایی ری لە گەل رەسوول نەدواو، ئەویش هیچ پرسیاریکی لە حەمە نە کردو وە.
دەر کی قەلایە. رەسوول بە سوارییەو و لە دەروازە ی داو، مام عەلی دەروازە
دە کاتەو، رەسوول حەمە ی وە پێشدا و چوونە حەوشە.

حەوشە ی قەلا پرە لە ژن و پیاوی بینگارچی. پیاوان جەوال بە کۆل و تۆزاوی لە
عەمبارەو و گەنم دە کینشە حەوشە و رۆویدە کەن.

ژنان بە کەو و بیژنگ و شیلگیر بالە کەو و گیتەو و پاکی دە کەن و کۆما کۆما
هەلیاندو و تەو، دەستە یە ک لە پیاوان لە جەوال و هۆردا دایدە گرن و بارە ناشی دە کەن.
هەمزە بە گ و عەدلە خانم و عەتا لە سەر سەراو و بە سەر بینگارچیەو و راو سەتاوان،
کەس ناوێری سەر هەلیننی.

رەسوول رکیتف لێدەدا، ئەسپەرەش سینگی ناو بە پشتی حەمەو و مەجالێ لێ برپو وە،
سوار و پیادە خۆیان کرد بە نیو بینگارچیا.

پیاوان بە کۆلەو و عەبەساون! ژنان دەستیان بە کەو بیژنگ و شیلگیرەو و وشکبو وە،

دەم بو وە بە تاقی چرا! هەموو دەرواننە یە ک!!

رەسوول حەمە ی بردۆتە سەر حەوزە کە، بە دەنگینکی زولالەو و گوتی:

– قوربان! ئه‌وه همه، فرمانت چیه؟

همزه‌به‌گ له جینی خۆی واق ماوه! ده‌روانیته همه! تهماشای عه‌دله خانم ده‌کا!
ده‌روانیته همه، چاو هه‌لده‌گولۆفی، دیسان تهماشای عه‌دله خانم ده‌کاته‌وه، سه‌رنجی
داوه همه هه‌ستاو به پللیکاندا هاته خوارئ.

ره‌سوولی نۆکه‌ر همه شوانی به‌رانبه‌ر به عه‌دله خانم و عه‌تا راگرتوو، عه‌دله خانم
چاوی لئ ناتروو کینئ! ده‌می به تاق ماوه! ده‌سه‌ره ئه‌وریشمه‌که‌ی ده‌ردینئ، چاوی
ده‌سپئ و دیسانه‌وه چاوی بریه‌وه چاوی همه!

همه خۆ له به‌ر چاوی عه‌دله خانم ناگری، سه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه، جار جار چاوی
هه‌لدینئ، عه‌دله خانم هه‌ر وا تهماشای ده‌کا! همه چاو داده‌خاته‌وه، رووه و خه‌لکه‌که
سه‌ر و هه‌رده‌سوورینئ.

بیگاری به ژن و پیاوه‌وه چاوی بئ ده‌سه‌لاتیان تیبیریوه، به ئیشه‌اره‌هاوده‌ردی
خۆیان ده‌رده‌پرن. همه دیسانه‌وه به‌ره‌و سه‌ر سه‌را تهماشا ده‌کا، ده‌روانیته عه‌تا.

عه‌تا بزهی تۆله و قینی له سه‌ر لێوه، ده‌لێی به‌و بزهی پیتی ده‌لئ:
– ده‌ست له که‌وی هه‌لگه‌ره، تۆ له گه‌ل منت پیناکرئ. همه چاو له به‌ر عه‌تا داناخا،
ئهو چه‌شنه‌که وه‌ستاوه، چاو ناتروو کینئ.

ره‌سوولی نۆکه‌ر ئه‌سه‌په‌رشه‌ی له سه‌ر ئاخو‌ری هه‌وشه‌ به‌ زین و به‌ره‌وه به‌سه‌تۆته‌وه، و
هاته‌تۆته‌وه لای همه وه‌ستاوه، همزه‌به‌گ له پللیکان هاته خوارئ، ره‌سوول به‌ره‌و ئاغا
وه‌رسووراوه و له دووره‌وه سلا و ده‌کا و سه‌ر له‌به‌ری ده‌خه‌وینئ.

همزه‌به‌گ به سه‌ر جوابی ره‌سوول ده‌داته‌وه، بزهی که‌ی ره‌زامه‌ندی بۆ خسته سه‌ر لێو
و ده‌روانیته همه.

ماوه‌یه‌کی زۆره همزه‌به‌گ تیبی راماوه! له به‌ری پتیه‌وه تا ته‌وقی سه‌ری تیبی
ده‌فکرئ!

همه بووه به‌ په‌یکه‌ر و چاوی به‌ موئه‌ق وه‌ستاوه، چاوه‌پیتی ئه‌وه‌یه داخو‌اچ خه‌ویکی
بۆ ده‌بینن؟

همزه‌به‌گ هه‌روا تیبی راماوه! وا دیاره‌ به‌یر له شتیک ده‌کاته‌وه! ده‌لێی
به‌ره‌وه‌یه‌کی مردووی لئ زیندوو بۆته‌وه! چاو له سه‌ر همه هه‌لده‌به‌رئ، به‌ره‌و سه‌ر
سه‌را ده‌روانئ، چاوی بریه‌وه‌ته عه‌دله خانم! ده‌لێی په‌رسیاری لینه‌ده‌کا!

عەدەلە خانم سەرى شەرمەزارى بەرداوەتەو! وە ديارە لە ھەمزە بەگ ھالە.
ھەمە سەرسام ماو! سەرنجدانى ئەو ژن و مێردە کە سەرنجى ئەو دەدەن، شتیکی
ئاسایی نییە!

عەدەلە خانم خۆ لە بەر تەماشای ھەمزە بەگ ناگرى، ھەستاو بە توندی رۆیشتە
ژووری.

بە رۆینی عەدەلە خانم، ھەمزە بەگ روویکردەو ھەمە، روو لە ھەمە و پستی لە
رەسوولە، بە سەر رەسوولدا گوراندى گوتی:

– لەو ھەوزەى ھەلکیشە و بیبە تەویلە، وات لى ھاتووہ سەگ لە کورپی من
دە کەى؟ ھەمە پست بە ھەوزە کە وەستاوہ.

رەسوول لە ھەمە چۆتە پیشى، ھەر دوو چاویان لە چاوی یە کە، چاوی ھەمە بى
دەسەلا تانە لە چاوی رەسوول دەترسى و دەپاریتەوہ، چاوی رەسوول ھەرەشە لە چاوی
ھەمە دەکا و بى رەحمانە دەیترسینى.

لە پر شلپە لە ئاوەو ھەستا، ئاوە بە چوار دەوری ھەوزدا رژایە نیو جۆگە. ھەمە
کەوتۆتە پەلە قاژە، بە زەحمەت ھەستاوہ تەوہ، گەر و و لووتى پر بووہ لە ئاوە و پشووی
سوارە، بە دەم ھیلنجەوہ ئاوە دینیتەوہ، چاوە دەکاتەوہ و بە نیو خەلکدا دەیگىرى.

ژن و پیاوی بینگارچى روو وەردە گىرن. کەس ھىچ نالى. زمان لالە و توانای گەرانى
نییە! گوئى کەرە و ھىچ نایستى! ھەستى مرؤف دوستى مردووە! ئەوانە ھەموو مردوون!
مردوویە کى گیان لەبەر!

نا نەمردوون، خوویان بەوہ گرتووہ! دەیان و سەدان جار لەو ھەیان خراپتر دیوہ،
تەنانت بە سەرخویان ھاتووہ. لیدان، دارکاری، لە ئاوخستن، ھەلواسین، داخکردن،
برژاندن، لە چینی دیوار نان، سەر لە گونجە نان و پەت لە مل خستن و کەل تیکردن و
مل ھەلکەندن، سەرتاشینی ژنان، مەمک برین، لووت برین، سواری کەرکردن. بى
حورمەتى بە نامووس، راکیشانی بوو کى یە کشەوہ، بە زۆر راکیشانی ژنى جوان لە مالە
مێرد و لە سەر مندال، نا! نا! لە بێر ناچنەوہ، ئەوانە نەمردوون، لە بیریانە، بەلام خۆ کەر و
کویر دە کەن، نەدەبینن، نەدەبیستن، ئاوە سوورە لە خۆم دوورە!

ئاو لە کۆلەى سینگی ھەمە وەستاوہ، پى بە بنى ھەوزەوہ نووساوە، ئەژنۆی ھىزی
جوولانەوہى نییە، ھۆش لە سەرى پەریوہ، گىژ و وړ لە نیو ئاودا وەستاوہ.

هەمزە بە گ بە چاۋ رەسوول حالى دە کا.
ئۆكەر دەستى ھەمە دە گرى و لە ھەوزە كە دەرىدىنى و بە پالە پەستى بەرەو
تەويلەى دەبا.

ھەمزە بە گ نىۋ چاۋانى و پكھيتناۋە، بەرخە بە بەى بەرداۋە تەۋە توورەيە، بە تالو كە
ۋە دوويان كەوت. بە دەم رىۋە ئاۋرى داۋە، دوو سى ھەنگاۋ دە گەرىتەۋە، روويكردە
بىنگارچىيە كان و گوراندى.

– چىە؟ بۆ ماتهەمتان گرتوۋە؟ بابتان مردوۋە حىزبابانە؟ ئىۋەش يە كىكن ۋە ك ئەو
سە گبابە! ئىۋە چاكن؟! كارە كەتان بكن، زوو بن زوو.

جەۋال دراۋە بە كۆلدا، كەو و بىژنگ و شىلگىر ۋە كار كەوتنەۋە، خىش و ھورى
بىژنگ ھەمزە بە گى ۋە رى خستەۋە چۆتە تەويلە. دوا بە دواى ئەو، عەتاش لە سەرسەرا
ھاتە خوارى ۋە دووى بابى كەوت.

ئىۋە رۆيە كى درەنگە، كەس لە بىرى نىۋە رۆژە دا نىيە. ھەوشەى قەلا ماتەم بارە،
بىنگارچى ۋە ك كە رولال دىن و دەچن و مەتەقىان لىۋە نايە، ترساۋن، ترس شكاۋە تە
لە شىيان، خەم لە روخسارىان دەبارى.

لە ۋە دەمەۋە ھەمەيان ھىناۋە تە ھەوشە، نازدار لە دە لاقەى مەبەقەۋە تە ماشاى دە كا،
بەزەيى بە حالى ھەمەدا دى، بە دل بۆ كەۋى دە گرى، دۆعا و نزا لە ئاغا و زۆردار دە كا،
تف لە چارەى رەسوول. نازدار بە چاۋى سوورەۋە لە مەبەق ھاتە دەرى، بە پلىكاندا
ۋە سەر كەوت و چوۋە سەرى، كون بە كون لە خانم دە گەرى.

عەدلە خانم لە قوژبنى خەلۋەتى خىزىۋە! چاۋ يە ك و فرمىسك ھەزار! چاۋى بوۋە بە
گونكە ھەۋىر!

نازدار كوتو پىر كەوت بە سەرىدا، بە سەر سوورمانەۋە گوتى:

– ئەيە رۆ! خانم گيان! ئەۋە بۆ دە گرى؟!

عەدلە خانم بۆى نەشاراۋە، دەسەرە كەى دە رھىنا و چاۋى سەرى، بە دەم گرىانەۋە
گوتى:

– چووزانم! ھەر لە خۆرا دلەم پىرە!

نازدار دووشكە، بە دوو شكىيەۋە گوتى:

– تۆ خودا بۆ دە گرى؟ لە منى مەشارەۋە.

عهده خانم سه‌ری هه‌لیناوه، تهماشای نازدار ده‌کا، چاوه‌سوره‌کانی ده‌بینی و به‌دوو
دل‌یه‌وه‌گوتی:

– ئە‌ی تو‌ بۆ‌ گریاوی؟

نازدار به‌بزه‌وه‌گوتی:

– تو‌ بۆ‌ چی‌ گریاوی، منیش هه‌ر بۆ‌ ئە‌وه، به‌زه‌یم به‌و شوانه‌دا‌هات، بۆ‌ ئە‌و گریاوم،
ئینسان به‌خۆ‌ی نییه، جاری وا‌هه‌یه‌هه‌ر له‌خۆ‌را گریان‌ی دێ، خۆ‌ ئە‌وه‌هه‌و‌ه‌ل جار نییه
ده‌بینم له‌خه‌لکیان‌دا، به‌خودا‌خانم گیان‌قەت‌ ئاوا‌به‌زه‌ییم به‌که‌سدا‌نه‌هاتوو، خۆ
نازانم له‌سه‌ر چیه، به‌لام له‌خۆ‌را زۆرم‌ دل‌ بۆ‌ی سووتا، تۆش به‌زه‌ییت پیندا‌هات؟
عهده‌خانم هه‌ستاوه، چاوی ده‌سپ‌یتته‌وه، ده‌سه‌ر‌که‌ی ناوه‌به‌ر پش‌توینه‌که‌ی و نیو
چاوانی ویکه‌هیناوه‌گوتی:

– زۆرم به‌دلره‌ق ده‌زان‌ی؟ بۆ‌ من به‌شه‌ر نیم؟

نازدار به‌و‌قسه‌یه‌خه‌جاله‌ت بۆ‌وه، به‌شه‌رمه‌وه‌گوتی:

– دوور له‌تۆ‌خانم‌گیان! ئە‌ی بۆ‌تکات بۆ‌نه‌کرد؟ خۆ‌ ئاغا‌تکای تۆ‌ی ده‌گرت.

عهده‌خانم نایه‌و‌ئ‌ له‌وه‌زیاتر باسه‌که‌ در‌یژه‌ی پ‌ی‌ بدر‌ی، هه‌رچی‌ بی، نازدار‌یش
ره‌عیه‌ته، قسه‌که‌ ده‌گۆ‌ر‌ی، گوتی:

نازدار جواب‌ی داوه، گوتی:

– به‌ل‌ئ‌.

عهده‌خانم بۆ‌ ئە‌وه‌ ده‌گه‌ر‌ی بزانی‌ کور‌ی‌ ک‌نیه، بیستوو‌یه‌ ده‌ل‌ئ‌ین مه‌حموودی حاجی
برایم کور‌ی‌کی له‌پاش به‌ج‌ئ‌ ماوه، ئاخ‌ر‌حه‌مه‌له‌به‌رچاوی عه‌ده‌خانم هه‌ر له‌مه‌حموود
ده‌چی! ده‌ل‌ئ‌ی سیو‌ی‌کن‌ کراون به‌دووله‌ت، له‌نازدار ده‌پرسی:

– تۆ‌ له‌نزیکه‌وه‌حه‌مه‌ده‌ناس‌ی؟ یان به‌زمان‌ی ئە‌م و ئە‌وه‌وه‌ده‌ل‌ئ‌ی ناوی‌حه‌مه‌یه؟
نازدار له‌جواب‌دا‌گوتی:

– وه‌ل‌لا له‌مه‌وه‌به‌ر بیستوو‌مه، ده‌ل‌ئ‌ین دایک و باب‌ی نه‌ماوه، به‌هه‌تیوی گه‌وره‌بووه، له‌
مالان، کور‌ی‌ مه‌حموودی حاجی برایمه، وه‌ک من بیستوو‌مه، ده‌ل‌ئ‌ین بنه‌چه‌ک
ده‌وله‌مه‌ند بوون، ئ‌یستا‌حه‌مه‌شوان‌ی‌کان‌ی‌توو‌ه، هه‌ر ئە‌وه‌نده‌ده‌زانم.

عهده‌خانم ئە‌وه‌ی ده‌یویست بزانی‌ زانی، له‌وه‌زیاتر له‌سه‌ری نه‌روا‌باشه، به‌
نازدار‌ی‌گوت:

– ئەو ە كاری من و تو نییە، لە سەر رۆینی بئ فایدەییە، ئاغا خۆی باشتەر دەزانئ، ھەلبەت وا بە سەلاح دەزانئ، ئیمە ھیچمان لە دەست نایە، ھەر ئەو ەمان لە دەست دئ بگرین و دلسۆزی بۆ بکەین، ئەویشمان کردوو، رۆژ درەنگە، بۆ نەھار چت ساز کردوو ە؟

نازدار بە پێکەنینەو ە گوئی:

– من بۆ ئەو ە ھاتمە سەرئ! کەوتین بە کوی قسەدا، بۆ نەھار کەنگرم سوور کردۆتەو ە، کەنگر و ماستمان ھەییە، بۆ شام چ ساز کەم؟

ەدەلە خانم روو ە دیو ە کەیی خۆی دەروا، بە دەم رئو ە گوئی:

– بۆ شام؟ مریشکی سەر بە کلاو ەمان ھەییە، خۆ ھیلکە ناکا، ئەو سەربر ە.

تەویلەییە کی دوور و درئژ. ریزە کۆلە کە لەم سەر و ئەو سەر بە ئیو ە راستیا رۆیو ە، ھەموویان ئەستوور و سەر کۆلدارن.

لە نیوانی دوو کۆلە کەدا، کولاو کەییە ک تیشکی خۆری لئو ە ھاتۆتە خواری و تەویلەیی روونکردۆتەو ە.

ئەمبەر و ئەبەر گاویەندە. سئ ئاخواری چارەوئ لای سەررووی تەویلە ھەلبەسراون، کویتە لە سەر ئاخوور بەسراو ەتەو ە، لە شانئ چەپی ەو ە ماینیکی بۆرە بەسراو ەتەو ە، ئاخوور ە کەیی دیکە خالییە، ئەویش ئاخواری ئەسپەر ەشە.

تەویلە چۆلە، ھەر ئەسپە کوئت و ماینە بۆرەیی تئدایە، ھەمزە بەگ لە شانئ چەپی کوئتەو ە و ەستاو ە دەست بە یالی دا دئئئ.

ەتا لە نیوانی بۆرە و کیوتەدا و ەستاو ە. بە وردی دەروائیتە ھەمە و بزەیی سەر کەوتوو ەنەیی لە سەر لئو ە.

ھەمە لە ئیو ە راستی تەویلە و ەستاو ە، دوو لا باو ەشی شوولەتەری بووز، دەلئیی لە گەررووی مار دەر کئشراون، لە بن کۆلە کەیی پەنای دانراون، جار جارە چاویکیان لئ دەکا و تەزوویە کی سارد بەلەشیدا دئ. لەو دەمەدا ھەمە بییری بۆ لە ھیچ نا کرئتەو ە تەنیا بییری لای ئەو شوولانەییە.

رەسوولی نۆکەر بە لای شوولە کانەو ە پالیداو ە بە کۆلە کە کەو ە و چاوی لە ئاگیە، چاو ەرئیی دەستوور ە.

هه مزه به گ دهستی به یالی کویتته وه یه، سه ری هه ليناوه و ته ماشای همه ده کا، به چاو ره سوول حالی ده کا.

ره سوول له همه چۆته پیشی، سینگى ناوه به سینگیه وه، پینی راستی ده خاته پشتی پینی راستی همه، پاشقولى ده دا، هه ر دوو دهستی ناوه به شانیه وه پالی پتوه نا، همه به پشته وه كهوت. له كهوتندا پشته سه ری وه ره قانی ئه رز كهوت، یه ك دوو جار ده نالینى، دار و دیوار، ئه سپ و ره سوول، هه مزه به گ و عه تا له بهر چاوی تاریکبوو.

ره سوول دهستی داوه ته شوولکه تهر، له بهری پییه وه گرتوویه بهر تا تهوقی سه ری، بی بهزه بیانه خوریشور لییده دا.

باخه یه ك شوول ته واو بووه، ره سوول بهم دهست و ئه وه دهست ئاره ق دهسری، همه ناخ و ئوفی لیوه نایه!

ره سوول دهستی راگرتووه، وچان ده گری و پشوو تازه ده کاته وه، ده چیتته وه سه ری، به شوولک تیی بهر بووه، همه ته کان ناخوا! ره سوول به په شوکاوییه وه گوتی:

– قوربان! بی هۆشه!

هه مزه به گ به یالی کویتته کایه ده کا، په لکه ده هۆنیتته وه و ده یکاته وه، به سه ر سورمانه وه گوتی:

– بۆیه نقه ی لیوه نایه! جا فایده ی چیه ئه و لیدانه؟ هاوار نه کا به کار نایه، هاوار هاواره که ی خۆشه! وه هۆشبیننه وه.

ره سوول چوو دهه ری و گورجی هاته وه، گۆزه یه ك ئاوی ساردی هیناوه، گۆزه ئاوی کرد به سه ری همه دا.

همه هاته تته وه هۆش، راسته وه بووه، چاو ده گیری، وه بیری نایه ته وه له کوپیه، ده لپی خه وه ده بینى! ته کان ده دا هه ستى، پینی ئه رز ناگری سه ری گیتز ده خوا و چاوی له ره شه وه دى، كهوته وه.

همه گوپی لییه هه مزه به گ ده لى:

– بییه سته به و کۆله كه وه، زوو زوو ئاوی به سه رداکه، با له هۆش نه چی.

ره سوول چوو دهه ری، گوریسی هینا و هاته وه، همه له کۆله که ده به ستى، توند شه ته کی داوه، دیسان دهستی کردوو به دار کاری کردنى.

داره بووز وه كه ميو و روڻ نهرمه، جلو بهر گي همه تهره و به له شيه وه نووساوه،
بووه به پيستی. سهري دار ههر جنيه ك ده گري، به ئەندازه ي خو ي شووشی هه لده ستي.
نينوكي پيي هه موو خويني لي ده رپه رپوه، پشته ده ست و مه چه ك و په نجه كاني شين و
رهش بوونه ته وه خوئنيان تيزاوه، بهري پيي و پشتي پيي تو ي تو ي بووه و خويني لي
ده چوپري. همه ليوي بردووه به ده مدا و به ددان گه ز توويه، ئاخ و ئوف ناك! ره سوول
ئاره قي رهش و شيني ده رداوه، هيزي ده ستي نه ماوه، به پشو و سواريه وه گوتي:
- قوربان! دار ته واو بوو!

هه مزه به گ ده ستي له يالي كوئته به ردا، به ره وه ده رگا ده روا، له بهر ده رگاوه گوتي:
به جني بيئه، تا به ياني كه سه نيه به لايدا، هيچي مه ده ني با بيته ده ستي پوت ي چه ند
مه نه، و هره عه تا، و هره ده ري.

عه تا به شاني همه دا تيه رپي، ئاورپكي لنداوه و بزه كه ي جاراني خسته وه سه ر ليو
چووه ده ري، ره سووليش به دوويدا روئيش.
ده ماده مي ئيواره. گه نم پاك و باره ئاشي كراوه، هه وشه ي قه لا چوله، بينگار چي
روئيو نه ته وه.

عه دله خانم هاتوته مدبه ق، له گه ل نازدار سهريان ناوه به سهري يه كه وه سرت و
هو پريانه! باسي همه ده كن.
عه دله خانم گوتي:

- نازدار! ئاغا زوري لي قه لسه، ده لي نابي هيچي بده ني! ئە گه ر وابي له برسان
ده مري، تو ده لي چي؟

نازدار خو هه له ده كا، به ترسه وه گوتي:

- جا من چم له ده ست دي خانم گيان؟ به ئيمه چي، چمان له و حه يس و به يسه داوه؟
خانم هيندي مات بوو، پاشان گوتي:

- ئاغا رقي هه ستاوه، گونا هه بار ده بين! زورم زگ پيي ده سووت ي، خير ي
جوانيه كه ت كاريكي بو بكه!
نازدار گوتي:

- چ بكه م؟ له بهر دلي تو هه رچي بلني ده يكه م.
عه دله خانم رهنگي گهش بووه، به په له گوتي:

– ئەمشەو شىنوى بۇ بىنيرە.

نازدار بە سەر لىشىۋاۋىيەۋە گوتى:

– ئەيرۆ خانمگيان من؟!

خانم بە پىكەنېنەۋە گوتى:

– نا، تۆ مەيىە، بىدە بە ئەحمەد بۆى بەرى.

نازدار سوور ھەلگەراۋە، سەرى داخستوۋە، بە شەرمەۋە گوتى:

– ئاخىر.

خانم قسە كەى لە دەم بېرەۋە و دەستىكى دا بە شانى نازدار و گوتى:

ئاخرى ناۋى، ئەۋ دەتوانى ئەۋ كارە بكا، بەلام باسى من نە كەى.

نازدار گوتى:

– ئەى، ئە گەر بەۋيان زانى؟

خانم پىكەنى و گوتى:

– لە قەدىمەۋە گوتوۋىانە: دز و خاۋەن مال شەرىك بن، گا بە كولاۋكەدا دەبەنە

دەرى، لەۋە مەترسىن.

نازدار بە بن مەيلىيەۋە گوتى:

– با بزائىن چمان لە دەستدى، لە بەرتۆ دەيكەم.

ماۋەى سى سالە نازدار لە قەلايە، لەۋ ماۋەدا تا ئىستا قەتى نەدىۋە خانم ئاۋا دلسۆزى

بۇ كەس كىردى!

نازدار سەرى سوورماۋە! لە دلى خۇيدا دەلى:

– بلى كەرى كى تۆ پىيى؟! بۇ وا شىرى بۇ حەمە داداۋە؟! خۇ تازه ئەۋ لەۋ رى و

جىي ئەۋە دا نىيە! ئەى بلىيى چى بى؟!

شەۋ درەنگە. شىۋ خوراۋ. نۆكەر رۆيوۋتەۋە، مەيتەر چۆتە ميانە. نازدار لە سەر

حەۋزە كە قاپ و كەۋچك دەشۋا، ئەحمەد لە پەناى يەختە بىيە كەۋە قسەى لە گەل دە كا.

نازدار لە ئىۋارەۋە ئەۋ دلسۆزىيەى خانمى لە سەر دلى بوۋە بە گرى، گوتى:

– نازانم خانم بۇ سەبارەت بە حەمە ئەۋەندە دەۋى؟! زۆر دلسۆزى بۇ دە كا! پىم

سەيرە! قەتم وا نەدىۋە!

ئەحمەد قوتەيە كى بە دەۋرى خۇيدا كىرد و گوتى:

— حەممە بېرەو ەرى بۇ زىندوو كر دۆتەو! وەبېرى بابى حەممە كەوتۆتەو! ئاخىر بە جوانى دلى بە بابىيەو بوو، خەلك دەلېن حەممە زۆر لە بابى دەچى، تەنانەت دەلېن، دەلېنى سېوېكن كراون بە دوو لەتەو، بۇ تۆ ئەو ەت نەبىستوو؟! نازدار دەمى بە تاق ماو! ماو ەبە ك جواب نادا تەو. ئەحمەد دەنگى دەدا:

— چىە؟ بۇ واق ماوى؟

نازدار رادە پەرى، بە سەرسورمانەو ە گوتى:

— ئەو ە بۇيە بۇى دە كر ووزىتەو! تۆ چۆن دەزانى؟

— ەمموو كەس دەزانى، ەەر تۆ نەزانىو! بابى حەممە ەمزە بەگ لە نىوى بردوو، كەس نازانى چى بە سەر ەاتوو، يە ك دەلى كوشتوويە، يە ك دەلى ەلەتوو، بى سەروشويئە رەنگە حەمەش بەو دەردە دووچار كەن، ئەو ە قسەى لە مېژ سالە، بە بېرەو ەرى ئىمە نىيە، ئەو دەم خانم تازە مېردى بە ئاغا كر دېوو، وە ك دەلېن مەحموودى بابى حەممە زۆر جوان و پېكەوتوو بوو، خانم چاوى پى دە كەوى و ئاشقى دەبى، فەيزە درېژ بە يە كەو ە دە يانېنى و راستيان لى دەلى، شەوى پياوى ئاغا دەچن مەحموود دېننە قەلا، لەودەمەو ە بى سەروشويئە بوو.

نازدار تف لە چارەى فەيزە درېژ دە كا، بە دل رېشىيەو ە گوتى:

— ئەو بى شەرەفە بوو بە خۆرە و دەيەوى بە رىشەى بنەمالە ياندا پرواتە خواری، حەمەش ەەر ئەو تووشى ئەو چەرمەسەرىيەى كر دوو.

ئەحمەد بە سەرسورمانەو ە گوتى:

— تۆ چوزانى؟

— با، خۆم گويم لېبوو، بە ئاغای گوت، بۇيە بە تۆم گوت حەممە مەھىتە، دەمزانى دلى بە كەويو ەيە، بلېى ئەو بەستە زمانە چى بە سەر بېنن، لە بە يانېيەو ە ەچى نەخوار دوو، دەتوانى شىوى بۇ بەرى؟

ئەحمەد بە دوو دلېيەو ە گوتى:

— بلېى پىمان نەزانون؟

كى پىمان دەزانى؟ قەولم بە خانم داو، دەبى بۇى بېەى! كەس نىيە، ئاغا و ەتا تازە نايەنە خواری، رەسوول رۆيو ەتەو، خانم خۆى دە پاراو ە شىوى بە ئەحمەد دا بۇ بئىرە، دەى كى ەيە؟ ەەر حەسەن مەيتەرە، ئەویش بە جۆرى بە زمان بېگرە.

ئەحمەد پىكەنى و گوتى:

لە ھەسەن مەترسى، ئەو دەمەى لە تەويلە لە ھەمەيان دەدا، من لای ئەو، لە ميانە بووم، نازانى چۆنى بۆ دەگريا! چت بۆ داناوہ؟ برۆ بۆى بېئە، من دەچمە لای ھەسەن و پىنى دەلېم بۆى بەرى. دلنېام دەبېا، قەت لە قەسى من دەرناچى.
ئەحمەد چۆتە بەر دەلاقەى ميانە، سەبرى بانگى ھەسەن دەکا:— کا ھەسەن! کا ھەسەن!

ھەسەن مەيتەر سەرى لە دەلاقەوہ دەرهېناوہ:

— بەلى بەلى، کا ئەحمەد! تۆى؟

— نەخەوتووى؟

— نا، کارت بوو؟

— ئا، دەرگاگەم بۆ بکەوہ، لېرەوہ نابى. ھەسەن و ئەحمەد لە نىو دالانى تەويلە وېستاون، ئەحمەد گوتى:

— نازدار شېوى بۆ ھەمە داناوہ! دەتوانى بېدەيتى؟ من دەبېئەم، تۆش پياوہتى بکەو بېدەبە، جا خۆت چۆن دەزانى وا بکە، دەوېرى؟

ھەسەن مەيتەر ھېندى خۆى ھەلمساند و بە توورەبېوہ گوتى:

— بۆ من لە تۆ و نازدار کەمترم؟ ئېوہ دەوېرن بېئەن، من ناوېرم بېدەمى؟ برۆ بېئەنە، برۆ، ئەوہ دەچمە بەر دەلاقە کە، ھېنات، بانگم مە کە، سەبرى بېدە دەستم.
ئەحمەد نان و چىشتى لە نازدار وەرگرتوہ، لە دەلاقەوہ دای بە ھەسەن و خۆى گەراوہ.

تەويلە تارىک تارىکە، ھەسەن مەيتەر بە بەلەدى چۆتە لای ھەمە، بە ئەسپايى گوتى:

— کا کە ھەمە! ئەى کوېر بىم، خودا غەزەبتان لى گرى زالم، راوہستە، ئىستا دەتکەمەوہ!

ھەمە بەسەرسورمانەوہ گوتى:

— تۆ کىئى؟

ھەسەن دەست بە لەشى ھەمەدا دەگېرى، بۆ گرى گورىسە کە دەگەرى، سەرى بردە

بىن گوى و گوتى:

– من حهسه نم، حهسه ن مه پتەر، نانم بۆ هیناوی! ئەحمەد و نازدار بۆیان ناردووی،
ئێستا دەتکەمەوه.

حەمە بەزەیی بە خۆیدا دێ، نینگەرانی ئەوانە، بە ترسەوه گوتی:

– لە من گەرێن خۆتان بە ئاوری منەوه مەسووتین.

حەسەن بە توورپەه کی دلسۆزانەوه گوتی:

– ئەوه دەلێی چی؟ دەترستی؟

حەمە پینکەنپینکی تالی هاتی گوتی:

– حەیه حە، ترسی چی؟ تازە لە ترس دەرچوو، خەمی ئیوومە، دەزانی پیتان بزانی

چتان بە سەر دینن؟

حەسەن سەری گوریسی دیووتەوه، دەستی بە کردنەوه کردووه، بە دەم گریکردنەوه

گوتی:

– ئەرخەیان بە، کەس نییە، چەتوون رەسوولە، ئەویش رۆیووتەوه، نازدار و ئەحمەد

لە حەوشەن، شتیکی بێ، خەبەر دەدەن، دلتیا بە کەس نایە، ئاغا و کوێخای شەو

خۆمانین.

گوریس شلبۆتەوه، پستی سڤ و برینداری حەمە لە کۆلە کە جیا بۆوه و بارسایی لەشی

کەوتۆتە سەرپیی شەق شەق کراوی، پێ سڤ، لەش کوتراو و بێ هیزە، وزە نەماوه،

ئەژنۆ توانای راوەستانی نییە، نووشتاوه حەمە کەوتە ئەرز.

حەسەن هەلساندەوه، چۆتە ژێر بالی و وردە وردە بەرەو میانە کە ی دەبا، چوونەتە

ژووری.

میانە بە سڤ بەدەنە دیوار لە تەویله جیا کراوتەوه، لە هەر چوار لاوه دەلاقە ی

تیکراوه و هەرزالیککی بە دار تیندا هەلبەسراوه، چرا فتیلە یە ک لە سەر هەرزالە کە، لە نیو

دوو کەلی خۆیدا ونە، بە حال زەردایی خستۆتە میانەوه، جیی مه پتەر.

حەسەن مه پتەر حەمە ی لە سەر هەرزال داناو و وە ک خانە خوێیە کی باش میوان

نەواز، خانە خوێی دە ک، بە دلتیاییه وه گوتی:

– چیشته کە فروو جاوه، دەست پوختی نازدار، دەستاوی خۆش و بە لەزەتە، بە

ئەرخەییانی نانە کەت بخۆ، تا تاو و بان گەرم نە ک، کەس نایەتە تەویله، نانە کەت خوارد،

لە سەر ئەو جییە ی من بنوو تا بەیانی، بەیانی بەریدا خۆم دەتەمەوه سەر جیی خۆت.

حه مه ئيشتيای هیچ نابا، ئیشی له شی برسیتی لی بریوه و برسایه تی له بیر بردۆته وه،
ته ماشایه کی حه سه نی کرد و گوتی:

– برسیم نییه کا حه سه ن، هیچم پێ ناخوری.

حه سه ن دلخۆشی ده داته وه و غیره تی وه به رده دا، گوتی:

– کار له پیاوان ده قه ومی، به لا روو له خویری ناکا، نانه که ت بخۆ، وه لالا ده بخۆی.

لایه ک زۆر و لایه ک تکا، حه سه ن نانی ده رخواردا حه مه هه جمانی نییه، بی
هه جمان ئه مشان و ئه وشان ده کا.

حه سه ن به دیارییه وه داماو، بی ده سه لاتانه گوتی:

– گیانت زۆر دیشی؟

حه مه به زه لیلیه وه ده لی:

– دیشی؟! کفته ی کوتراوه، بووه به که وه که مانه! ده ره لینگه هه لمالی، پووژی نیشانی
حه سه ن ده دا.

پێ و پووژه بووه به خه ریته! شووشی هه ستاوه، به قه ده په نجه ی ده ست.

حه سه ن مچورک به له شیدا دی و به ندی دلی پیوه ده له رزی، له دلوه وه خۆی لۆمه
ده کا:

– من شه ریکی ره سه ول و ئاغام! ئه وه دارانه من هینام، چاوه بچوو که کانی
هه لده گولوفی، به دلپریه وه گوتی:

– ده سه لات نییه، ده لینی چی؟ خودا قه هریان لی بگری، ئاخری خودا تۆله ی ئه وه

هه موو زولمه یان لی ده ستینی، تۆله ی بزنی کۆله له شاخدار ده ستینی، بلینی تۆله له وان
نه ستینی؟

حه سه ن حه مه ی له سه ر جی راکیشاوه، ژانی له شی ئوقره ی لی بریوه و خۆ له سه ر

هیچ لایه ک ناگری، خه و و شه که تی به سه ر ژاندا زالوو و بارسایه که وته سه ر پیلووی
چاوی.

به یانییه، نزیکه و تاو که وته. حه سه ن مه یته ر حه مه ی له کۆله که به ستوو و چاوه ری
هاتنی ئاغا و نۆکه ره.

وه ختا وه خت ته واوه، یه ک شه و و رۆژه حه مه به کۆله که وه یه، ئاغا ده ستووری لی

کرده وه ی داوه، ره سه ولی نۆکه ره، حه مه ی له کۆله که کرده وه ته وه.

نزيكه و قاوه لتوونه، همه له دهروازه چۆته دهري و لارهوه لارهوه به ليژى قه لادا ده پواته خواري.

عهدله خانم له بهر په نجه ره وه ته ماشاي ده كا.

همه له سهر چۆمه، ئاورپ ده داته وه، خانم ههر له وي وه ستاوه، هه تا له چاو ونده بي، ههر چاوي لييه، روژي له بهرداني همه تپيه پيوه. هسه ن مه يتهر نه حمهد فهاش بانگ ده كا، هسه ن گوتي:

– نه مانه تيكه ده دمى، تو خودا رايگره!

نه حمهد گوتي:

– چيه نه و نه مانه ته؟

هسه ن ده ستيكرد به گيرفانيدا، ئاوينه و شووشه عه تر و نه نگوستيله يه ك بوو.

نه حمهد نه مانه تي وه رگرت و به دلپريه وه گوتي:

– ديارى همه يه بو كه وي! خوي گوتي له شار بووم. نه حمهد نه مانه تي دا به نه مانه ت

دار، ديارى كه ويى دا به نازدار.

ئەستىرى بەرگانى، كانى توو گىراوتەوۋە و دار مالە، وە كو چاوى بى دەسەلاتان زەليوۋە.

ئاوپۇنگى خواردۇتەوۋە و جۇگە خورپە كەي مەند كرددوۋە. جووتى مراوى بە جۇگە دا، تا بەردەمى كەوئى و مينا دىن و دەگە پىنەوۋە.

دلى كەوئى وەك ئەستىرە كە كەيلە، پەشيو حال و خەياللاوى چاوى بە دووى مراوييەوۋە وئە! چاوى بە كە و فرمىسك ھەزار!

– لە خۇرا دلتنەنگى دەكەي، بىرى خراب دەكەيتەوۋە، بۇ دەيكوژن، چى كرددوۋە؟ دىتەوۋە، بە خودا ئەمرۆ سبەي سەرھەلدەدا.

كەوئى چاوى لە سەر مراوييە كانە، بى ئەوۋە چاوى لە مينا كا، گوتى:

– مينا گيان! بە خۇم نىيە، دلەم خەبەرى خراب دەدا، دايمە چاوم دەفپى! شەوانە

خەوى ھاشە و پاشە دەبىنم! بە رۇژ دەستەم بۇ كار ناچى، ھىچم پى ناخورى، باوەر

بكە ئەو دىنبايەم پى تەنگە! ھەز ناكەم كەس بىمىدوئىنى، ئەوۋە دوو رۇژە بى

سەروشپىنە! دەلىي بەردە و كەوتۇتە گۇمەوۋە! بە خۇم نىيە، دلەم تاقەت ناھىنى،

ناچار رووى خۇم ھەلمالى و دوئىنى پەنام بردە بەر عەبە شىت و ھەوالم پرسى!

مينا بە سەرسورمانەوۋە گوتى:

– جا عەبە بۇ؟!

كەوئى بە سىلەي چاوى دەروانىتە مينا، گوتى:

– چوزانم! گوتەم بەلكە ئەو ھەوالىكى بزانى.

– دەي؟ ھىچت وە گىر كەوت؟

كەوئى بزەيە كى خەماوى خستە سەر لىو و گوتى:

– چه تيو نه بي، ههر نه وهنده زمانم سووتا و گوتم عه به گيان! هه واليكي همه نازاني؟ نهو شهل و شيته به دهنگيكي بهرز گوتي بو داده گيان؟ همه چي تويه؟!

ههر نهوهم پي كرا هه ليم! وهختا بوو ئابرووم بهري!

مينا به قسه كه ي كهوي پنده كه ني، به دهم پي كه نينه وه سهر وهرده سوورپيني، له پي پي كه نين له گه روويدا تاسا! به په له گوتي:

– چه تيو نه بي! زارا! هات! باسه كه بگوره.

زارا له دووره وه وه يرو وه يرويه تي! گه يوه ته پيش، به دهنگيكي بهرز گوتي:

– نه يرو نهو خودا چاك بو نه كردووانه چيان به روژي نهو هه تيوه به سته زمانه هيناوه! يا خودا گاور واي به روژ نه يه.

مينا له قسه كه ي زارا گه يوه، مه تله بي همه يه، چاويكي له كهوي داگرت و به په شو كاوييه وه گوتي:

– نه يرو كي خاد زارا؟

زارا بو نهوه ي همه له بهر چاوي كهوي سووك بكا، گوتي:

– نهو همه هه تيوه به سته زمانه! به جاري له زه رافاتيان خستووه! لاره وه لاره وه، له پشتي مالانه وه خوي كيشا مالي پووره گوله، مه علوم نييه بميني! مه پرسه پووره گوله چ ده كا! پيش و پيش قه ده مي ئاغاي دهرهينا! له قه له با ده دا! خه لك هه موو تيرژاون! مال كهس نابا! ناويري قسه بكا! بو ئيوه نه تانزانيوه؟!

مينا جوابي داوه و گوتي:

– نه وه لالا، گوتم داخوا چ بووه! هيچ نييه! پووره گوله ههر تاويكه، وه ك گرالك گرو پفيكه، همه ش چاك ده بي، كهس به ليدان نه مردووه!

مينا دهستي دايه گوزه و گوتي:

– كهوي! نهو گوزانه بني سهر شانم، من دهروم، تو نايي؟

كهوي رهنگه زه رده كه ي گه شاوه ته وه، روومه ته قوپيوه كاني سوور هه لگه رانه وه و وه ك كارگ هه لتوقينه وه و باري ليوي ته ري و سووراييان تيكه وته وه، چاوي وه گه شه گه ش كهوت، به په له و سهر ليشيووانه گوتي: با با،

ديم!

زارا زۆر حەرىفە، بۆ ئەوەى دلى كەوى لە خۆ نەكا، گورجى گۆزە كانى لى
هەلينا، كەوى و مينا لە قوولكى كانى وەسەر كەوتن.
زارا گورجى گۆزە پى دە كا، دوا بە دوايان كەوتە رى.
كەوى و مينا گەيونەتە كۆلان، لە سەر پىچى كۆلان، كەوى ئاوپى داوہ و بە
قىنەوہ گوتى:

– تۆ چاوا! تۆ چاوا! تەماشاكە! ئەو دىلە دەلالە چۆن كەوتۆتە پەلە! بۆ قسە
دە گەرئى، مينا گيان! من دەروم! با چاوم بە چاوى نە كەوتتەوہ، گورجى خۆ بگەينە
مالى پوورە گولە و هەوالىكى بزانه، چاوەرېتم، ئاور مەدەوہ! با شك نەخا.
كەوى و مينا بى ئاوردانەوہ لە يەك هەلبران. مينا چۆتە حەوشە، زانى داىكى بۆ
لاى حەمە چووە، بە بۆنەى ئەوہوہ، بە پەلە گۆزەى دانا و بەرەو مالى پوورە گولە
وہرېكەوت. مال پىرە لە خەلك، دەستە يەك دى و دەستە يەك دەروا. حەمە بە
جىوبان، لە ژورووى مالەوہ كەوتووە.

پوورە گولە لايەوہ دانىشتوو و نيوەنمەكى بۆ دە گرىتتەوہ. مام حەسەن و حاجى
قادر و سۆفى مېنە و مام رەسوول و كوئىخا كەرىم و فەيزە درىژ و فەتاحە كوئىر
لەمشان و ئەوشانىيەوہ دانىشتوون.

لاى خوارووى مالە كە تارىكە، ژنان وا چوونەتە بال يەك كەس نانا سرىتتەوہ!
ئەوانەى كە ديارن، پوورە خەرامان و حاجى ژن و ئەمان بئوہ ژن و كوئىخا ژن و
فاتمى خىزانى فەيزە درىژ و زارای خىزانى فەتاحە كوئىرە.

هەموو دەستەوئە ژنۆ دانىشتوون. كەس هېچ نالى! تەنيا پچە پچى ژنان دى،
ئەوئىش كەس لىيان حالى نابى! دەلئى پلوورە هەنگە! هەر وزەوزى دى!
پوورە گولە وەديارە لە جنىو ماندوو بووہ، ديسان هەلە سوونى هىناوہ، بە
دەنگىكى بەرز دوو سى جنىوئى دا و بى دەنگ بۆوہ.

تارمايى مينا رووناكى لە ديو برىوہ! ژنان ئاور دەدەنەوہ، حاجى ژن چاوى بە
مينا دەكەوى، بەسەر سوپمانەوہ، بە دەنگى بەرز گوتى:

– ئەيرۆ مينا! ئەوہ ئىرە بۆ هاتووى!؟

مينا لە مئزە جوابى ئەو پرسىارەى ديوەتەوہ، بە شەرمەوہ، گوتى:

– شىرە كەى ئەمرۆ هەوئىن كەم، يان بىكەم بە پەنىر؟

پووره گوله نهیشت حاجی ژن جوابی مینا بداتهوه، له لای سهره وه گورانندی و گوتی:

– بۆچی بۆ هاتووه؟ بۆ جیرانه تی نازانن! خو هه موو روژی ئاوام به سهر نایه، خو به ناشوگری نهی، من که سم نییه خانه خوئی لهو عالمه بکا، خو م ئه وه به دیار ئه و مه یته وه م، نانا کچم مه رو.

حاجی ژن سهری داخستووه و قسه له قسه ی پووره گوله دا ناکا. مینا خر وخوئل، توندوتول، به ژن ری کو پیک، سه وزه و دهموچاو خر و روومهت پان و ته ویل تهخت و رهزا سوو که، گورجو گول کهوش جووت ده کا و ئاو دینن و به دهم میوانی پووره گوله وه هه لده سووین.

دایکی چاوی لی ناتروو کینن، له دله وه ده لی: – دایکت به قوربات بی مینا گیان، بی چاوی نی بی! شکور ده لیی مینای بی گه رده!

خوژگه به بهختی چاک ده بووی، ئه حمه دیش کوری چاکه، ئیشائهللا خودا قه له می لیده دا، ته ماشایه کی مام حه سن ده کا و چاو داده خاته وه. مام حه سن قه نه که ی داگرتوته وه، دایده گیر سینن، یه ک دوو مژی لیدا، روویکرده حه مه و گوتی:

حه مه! رو له سه رچی لیاندای، ئه و لیدانه ی له تو یان داوه، ده بی کارینکی زور خراپت کردی!

حه مه به دوو سی وچان روویکرده مام حه سن و گوتی: – ئیوه جیران و هاومالی منن، من شوانی ئیوه م، کاری بیلعه تم کردی ده بی ئیوه بزائن، من چم کردوو ه مامه گیان؟ ده یگوت سه گت له عه تا کردوو ه! به خودا روحم ئاگای لی نه بووه، من بۆ ده بی سه گ له و که م؟ مام حه سن ته ماشایه کی خه لکه که ده کا و سهر راده وه شینن! فه یزه دریژ هه لیدایه و گوتی:

– وا هه ر نییه! ده بی شتیکیان بیستین، داخوا چت گوتوو ه و بیستوو یانه ته وه! له خو را له که س ناده ن!

حاجی قادر به و قسانه ی فه یزه قه لس بووه، هاته جواب و گوتی:

– هه لېبته تۆ ده زانی کا فه یزه! بۆ نالیی له سه رچی بووه؟
فه یزه ملی به خوزدا برد و سه ری به رداوه و له بنه وه گوتی:

– من نازانم، ده لېم همه جه حیله و که لله پره، نه کا قسه ی کردبې، ئاغاوات بۆ
چه نه به چه نه و که له وه کیشی نابن، له قه دیمه وه گوتوویانه، گه وره ی ولات
خودای سه ر ئه رزه! ئاغا گه وره ی ئیمه یه، ئیمه ده بی مل که چ بین!

بووره گوله چاوی بووه به که شکه فه ریکه و خه ریکه له کالان ده رپه ری، له
فه یزه به چۆ کا هات و گوتی:

– ئه وه ده لئی چی فه یزه؟ گه وره وایه؟ ئه ی به گه وره ی گل بن! خودا
گه وره ی وا به که س نه دا، به خوا حه یف مالی خۆمه، ده نا جوابی چاکم ده دایته وه،
جا تۆ خودا ئه وه قسه یه پیاوه کان؟

هه موو سه ریان داخستووه، کوپخاکه ریم گوتی:

– به لئ، ئاغا گه وره یه، گه وره ده بی عادل بې و چاوی له سه ر بچووکی خۆی
بې، قه یناکه بووری گیان، کا فه یزه وه للا مه نزووری ئه وه نییه، هه ر وا ده زانی!
همه به چاویکی پر له قینه وه ته ماشایه کی فه یزه ده کا و روو وه رده سوورپین.

بووره گوله له و قسانه ی فه یزه زۆر قه لسه، دیسان ده ستی پیکرده وه:

– همه خوینی بابی به لای ئه وان وه یه، که چی ئه وان تۆ له له و ده که نه وه! ئاخه
پیاوی وه ک فه یزه مان تیدایه بۆیه هه ر روژی به لایه کمان به سه ر دینن، هه ر
چاکه، به س نییه سو ارمان نابن! جا ده لئین گوله ی مام که ریم شیتته و قسه حه وا ده دا!
چۆن قسه نه که م؟ ئاخه همه چی کردووه؟ ژنی لئ هه لگرتوون؟ پیاوی لئ
کوشتوون؟ ملکی لئ داگیر کردوون؟ ئاخه چی کردووه، ها؟

سو فی مینه بوو به تکا کار و تکا بۆ فه یزه ده کا، گوتی:

– قه یناکه بوورپگیان، تۆ گه وره ی هه موومانی، کا فه یزه ش حه ز به وه ناکا،
ئه ویش ده زانی ئه وه زولمه، به لام ده لئی چی؟ ده ستی زۆر بیهری، خوینی نایه،
هه موو له تۆمان پې ناخۆشتره، ده سه لات نییه.

بووره گوله هاتۆته وه سه ر خۆ. میوان یه ک یه ک و دوو دوو چۆلیان کردووه،
مینا له سه ر ئیزنی حاجی و حاجی ژن ماوه ته وه، ژنان داویانه ته راوی قسه و هیشتا

له وئى ماون، له پر بزن به باره بار رژانه هوشه، مهر هاتوه، ژنان كه وتوونه ته په له و تابه تا كه وشى په كتر له پنده كهن.

عبه زانيويه همه هاتوته وه، له هوشه وه بانگى ده كا.
پووره گوله ده ربه رى و له هوشه پيشى به عبه گرت.
عبه به په شو كاوييه وه هاتوته ژورى، عبه ساوه! نه حمه دى مام حه سەن دوا به دواى عبه هاته ژوروى، هر دوو چوونه لای حه مه.
نه حمه د گوتى:

– ده زانم بؤ وا ده كهن! ده بچ به وداخوه بتلینه وه، ديق بى له سەر دلیان، به خودا مه گهر بمرم.

حهمه چاوى خه جاله تى بهرداوه ته وه و ئاره قهى شهرم ده پيژئى.
عبه به سەر له و قسانه ي نه حمه دهرناهيئى، هر ته قهى گوپى دى! به سەر سورمانه وه گوتى:

– من هيچ حالى ناوم! چه س؟ بؤ چ لييان داي؟ چت كرديه؟ خوئه و باوك گه ماله وتى ئاغا كارى هه س! كاره كه ئه مه بوو؟ ئه ي نه حله ت له باوكى.
مينا له ده رگاوه هاته ژوروى، نه حمه ديه ك به خوئى راجه نى! مينا چاوى به نه حمه د كه وتوه! سوور هه لگه راوه، هر دوو سوور بوونه ته وه، مينا شهرم له حه مه ده كا، به بيانوى كاره وه چووه ده رى.

عبه تيكچر ژاوه، نيو چاوانى ويكهيناوه و دوشى دابردوه.
حهمه بؤ ئه وه ي له بيري بباته وه، ده ستى عبه ي گرت و گوتى:
– هيچ نيه! له گه ل شوانيه كه ت چؤنى؟ سه گه كان به شه ر نه هاتن؟
عبه گوتى:

– جا به كار چى تى، توويان كه له لا خستيه، چاو گه مال بيته ده شته و، شه ر بؤ ئه وانه خاسه و ايانكرديه به توو، شه ر ناكهن، ئه وان فره ماقولن، كا كه حه مه دم هر له ته كا بوو، ئه ويش ئه زانى.
نه حمه د به جه فه نگه وه گوتى:

– كا كه عبه زؤر شوانى چا كه، قه ولم داوه تى گه لازى بؤ بستينم، ده يده يتى؟
– حه مه ته ماشايه كى عبه ي كرد و گوتى:

– دهیده می، ناخری گه لاز سه گی ئه و ده بی.

ئه حمه د و عه به رۆیون، پووره گوله له چه وشه بزنی ده دۆشی. مینا به ده رفه تی ده زانی، چۆته لای حمه و ئه حوال پرسی ده کا، گوتی:

– که وی منی ناردووه، ئه حوال پرسی لی ده کردی. کاکه حمه! تۆ یه کیکی وه ک کاکم، ئه گهر قسه و باسیکت هه یه بۆ که وی، به منی بلن، دلنیا به، من به خوشکی خۆت بزانه، که وی ده یگوت به و نیو نیشانه که له سه ربان پییم گوتووه هه ر کاریکت بوو به مینا بلن، ئه گهر به وهش باوه ر ناکه ی، ئه و شه وه بوو وا به یانی ده چووی بۆ شار.

حمه یه ک به خۆی دلی داخو ریا! دیارییه کانی بیر که وته وه، به په له ده سستی کرد به گیرفانیدا، ده ست له گیرفاندا وشکبووه! تاس به سه ریدا دی! ده می به تاق ماوه و چاوی به مۆله ق ده روانیته مینا!

مینا سه ری سو رماوه! حمه بۆ چی وا چاوی لیده کا! ده نگی ده دا، گوتی:
– کاکه حمه! چ بووه!؟

حمه گوتی:

– کوا! ئه وه کوا! دیاریم بۆ کرپیوو! عه تر و ئه نگوستیله و ئاوینه بوو!
ده نگی پووره گوله مینای تاراندا و له حمه ی دوورخسته وه.

دوندی کینوه بهرداویله هه تاوی کردوو به دوو له ته وه و چه شنی دهمه کلاوه ی زیږ له سه ری ناوه.

لاره سییه ری کینو وه کو تالانچی په نجه ی ره شی به سه ر کانی توودا کیشاوه، دلی ته نگی که وی ریک ده گوش.

مهږ شه وه به کینوه، یه که م شه وه، تازه مهږ له دی ده رچوو. که وی دلی پره له خه م، به دوو گوزه وه که یوه ته ده رگای مالی حاجی قادر.

مینا له هه وشه وه که وی دیوه، بانگی کرد و گوتی: ده چی بو کانی؟ مهږو منیش دیم. که وی خه مبار هاته به رچاو، مینا به پیکه نینه وه گوتی:

– نیو چاوانت کرپوه ی لی ده باری! چیه دیسان؟

که وی بزه یه کی ساردی هاتنی، گوتی:

– تو بی چ ده که ی؟ خوت له جیی من داننی و وه بزانه خالی شم شوانه و شه وی به ته نیا له و کینو و شاخه یه، ئەو زالمانه ش قینیان لییه تی، ئەو دهم خه مبار نه ده بووی؟ چم پی ده لینی بیلی، وه خته له تاوان دلم بتوقنی، دلم به قهت دله چوله که یه کی ماوه!

مینا بو دلخوشی که وی گوتی:

– زور مندالانه بیر ده که یته وه! شه وورژ فهرقی چیه؟ بیان هوی کاری بکه ن، بو به روژ نایکه ن؟ له کی ده ترسین؟ تو له خورا دلته نگی، ده زانم دلته نگی ئەوه ی شه وانه

ناتوانی بتبینی! بله روژیش ری نییه! خه مه خۆ، سوار و پیاده که یفیان لیبی ده ست و مشتاق ده کهن، دهر فته ده بی، خه می ئه وت نه بی.

کهوئ بهو قسانه ی مینا وه پینکه نین دئ و سروورئ کهوته دلئ.

ئیبواره به و سه رکانی جه نجاله، ریزه گۆزه له بهر پلوسک ریز کراوه، نۆره به، ههر کهس به نۆره ی خۆی گۆزه یان پر کردووه، نۆره ی کهوئ و مینا هات، گۆزه یان پر کرد و به پهله گه رانه وه.

قسه و رازی دل بی پسانه وه به. له دهر کی مالی حاجی گۆزه یان داناوه و سرته یانه. تهقه به ک قسه یان بی له نگ ده کا! ههر دوو گوئ قۆلاخ بوون! تهقه به کی دیکه!! به کی دی! تهقه بوو به دهر سپیژ! ریژنه بارانی گولله به!

کهوئ و مینا عه به ساون! رووه و کینه بهرداویله ده میان به تاق ماوه! زمان له گه ران کهوتوو! رهنگ له روو په رپوه، ته ماشای به ک ده کهن، چاویان له به ک ده پرسئ.

– ئه وه چ باسه؟!

بریو بریو کهوتۆته نیو دی، خه لک رژاونه ته سه ران، دوور به دوور له گه ل به ک قسه ده کهن، له به کتر ده پرسن:

– ئه وه چیه؟! له دۆلی دزانه وه تهقه دی!

– رهنگه شه ری چه ته و ئه منیبه بی!

– چه ته بی چ بکه یین؟

– پیم وانیه چه ته بی، رهنگه قاچاخچی و ئه منیبه بن.

دهوله مه ند وه دلّه خورپه کهوتوون، نه دار کلاوی لار داناوه و شا به جووتیر نازانئ!

بی دلّه راو کئ و ئه رخه یانه.

ههر کهس له بیری شتییک دایه، کهوئ له بیری حه مه! نۆبه تی هه لئ ده چوقینئ! و ددانی به ددانه وه به ند نابئ! بهرۆکی له چنگ ناوه هه لئ ده گولۆفئ، به گریانه وه بهرۆکی مینای گرت و گوئی:

– حه مه! مینا گیان حه مه! حه مه یان کوشت!

مینا به توور په بیه وه گورانئ، گوئی:

– بۆ ئه وه نده دم ره شی کچه تیوه سه گه؟ ئاخری سه ری ده خۆئ! دایمه ی خودا بۆی

ده قرینئ! حه مه ی چی له خۆرا؟ ئه وه مری برد بۆ هه زار ئه شکهوت، من به چاوی خۆم

دیم، ده‌لین له به‌غدا ته‌قه‌یه، ئەم لیره‌وه ده‌لج حه‌مه! بۆ ئەوه‌نده ترسنۆکی؟ خۆ تۆ من‌دال نی.

که‌وی ب‌ه‌و قسان‌ه‌ی مینا رووناکی که‌وته‌وه د‌لی و ئۆقره‌ی گرت.

پووره‌گوله کردوو‌یه‌ته سه‌ربان، ب‌ی فه‌زیحه‌ت به‌خه‌لک ده‌لج.

– هۆ هۆ خوی‌پ‌یه‌ پیاوان! ئەوه بۆ وه‌ک د‌یلی ک‌رم‌ن خۆتان کردوو‌ه به‌ ژیر ک‌راسی ژنه‌کانتان دا فه‌زان ل‌یوه‌ نایه‌؟! ئینشاللا ژنه‌کانتان داگیر ده‌کن! ئەوانیش داگیر‌کن ئیوه‌ ه‌یچ نالین! کلاوه‌کانتان‌یان به‌ حیزی ناسیوه، ئەوه بۆ وه‌ده‌ر ناکه‌ون! بزانی ئه‌وه‌ هه‌تیوه‌ چی به‌ سه‌ر هاتوو‌ه، ئاخ‌ر به‌ لای ناخیری ئه‌وه‌ شوانی ئیوه‌یه، دنیا پ‌ره‌ له‌ دز و درۆزن، نه‌کا مه‌ره‌که‌ی ل‌ی ب‌ر ده‌ن!

مقۆ مقۆ که‌وتۆته‌ نیو‌خه‌لک، پووره‌گوله‌ دل‌یانی وه‌ق‌رت و ف‌رت خستوو‌ه، س‌ی کوره‌جه‌حیل‌ه‌ له‌ د‌ی وه‌ده‌ر که‌وتن، به‌ره‌وه‌ هه‌زارئه‌شکه‌وت ده‌رۆن.

ته‌نگی نو‌یژی ش‌یوانه، مه‌ر له‌ د‌ی کۆنه. حه‌مه‌ ت‌یپ و که‌په‌نکی له‌ په‌چه‌خ‌ره‌ی پشتی د‌ی کۆن داناوه‌ و زالم به‌ لایه‌وه‌ که‌وتوو‌ه.

مه‌ر به‌ده‌م له‌وه‌ره‌وه‌ به‌ره‌وه‌ په‌چه‌بۆته‌وه. ئەو ته‌قه‌تفه‌نگ‌ه‌ی ئیواره‌ حه‌مه‌ی نیگه‌ران و چه‌واشه‌کردوو‌ه، به‌ دوود‌لییه‌وه‌ مه‌ری ب‌رده‌ په‌چه.

یه‌ که‌م شه‌وه، مه‌ر نامۆیه، په‌چه‌ناگری، شوانه‌به‌ده‌وری مه‌ر‌دا هه‌ل‌ده‌سوور‌ی، م‌یگه‌لی کردوو‌ه به‌قوله‌ی ه‌یلکه‌ و به‌ په‌چه‌دا ده‌یانگ‌یر‌ی. په‌ینه‌مردوو‌ی په‌چه‌به‌سمی مه‌ر ل‌ینک در، بۆن‌بلا و بۆته‌وه، م‌یگه‌ل و‌یستانه‌وه‌ و ئۆقره‌یان گرت، حه‌مه‌چه‌وه‌ لای که‌لوپه‌له‌که‌ی، ئاور ده‌کاته‌وه.

گر و شه‌وقی ئاور به‌رزبۆته‌وه. حه‌مه‌نانی له‌تور‌بین ده‌ره‌یتاوه، ورت‌ه‌ورت له‌نیو‌ شیوه‌وه‌ د‌ی! سه‌گه‌ل گو‌ییان ت‌یژ کردوو‌ه، ده‌م‌ر‌ینن، به‌ده‌م وه‌ر‌ینه‌وه، سه‌ره‌ و خوار ه‌یرش‌یان ب‌رد.

حه‌مه‌له‌به‌ر شه‌وقی ئاور وه‌شه‌واره‌ که‌وتوو‌ه، ده‌ستی داوه‌ته‌گو‌چان و به‌دووی سه‌گه‌ل‌دا رۆیشت.

سه‌گه‌ل‌گه‌یونه‌ته‌نیو‌شیو، ب‌ی‌د‌نگ، به‌ره‌وه‌دوا بوونه‌وه! تارمایی س‌ی که‌س به‌ره‌وه‌ ژوور د‌ینه‌سه‌ری! حه‌مه‌د‌نگیان ده‌دا:

– کوره‌ک‌ین؟ به‌وشه‌وه‌له‌چه‌ده‌گه‌ر‌ین؟

یہ کیان جوابی داوہ:

– خۆمانین کا کہ حمەد! دەنگی ئەحمەدی مام حمەسەنە!

سێ کەس بە هەناسکە هەناسک لە لیژ وەسەر کەوتن. ئەحمەد و عەلی حاجی قادر و

کەریمی سۆفی مینەن، ماندوونەبینیان لە حمە کرد.

حمە جوابی دانەو، گوتی:

– ئەو بەو شەو یانی چی؟ خیرە؟

ئەحمەد بە پشوو سوارییەو گوتی:

– جارێ لیمان گەرێ، زۆر ماندووین، هیندی ئاومان دەیه جا جوابت دەدەینەو، ئەو

تەقە تەقەنگەت بیست؟

حمە مەتارە ی لە تیر دەرھیناوە، ئاوی بۆ لە جامە پەش کردوون، جامی دا بە

دەستیانەو، گوتی:

– ئەو نەدە دەزانم لە دۆلی دزانەو بوو، ئیوہ چی؟ هیچی لیدەزانن؟

عەلی و ئەحمەد ئاویان خواردۆتەو، کەریم جامە ئاوی بە سەرەو ناو، ئەحمەد

دەستی بە دەمیدا دینێ و ئاوی سمیلی سێ، گوتی:

– ئیمەش بە قەت تۆی لێ حالین، خودا ئەو پوورەت لێ بستینێ! ئەو دێیە ناوہ بە

سەرەو! دوو ہزار جینیوی بەو عالەمە داوہ! مە پرسە چی کرد!

حمە بە پینکەننەو گوتی:

– پوورە گولە ہەر بەو توورەیی و ہلە ہلەوہ بووہ بە پووری ہموو کەس، ہەر

بەوہوہ جوانہ! باشە بۆ؟

ہموویان پینکەنن، ئەحمەد گوتی:

– بۆ تۆ نایناسی؟ دەیگوت ئەو ہەتیوہ بەو شەوہ لەو چۆلگە بە تەنیایە، بۆ ناچن

ہەوالیککی بزانی، ئەو ئیمە ی بەو شەوہ ناردووە، خۆ لای تۆ هیچ نەبووہ؟ خۆ ہیچت بە

سەر نەھاتوہ؟

حمە ہەستاوہ تە سەر پین و خۆ نیشان دەدا، گوتی:

– ئەوہم لە بەر چاوتان! ہیچم لێھاتوہ؟! دیسانەوہ دایانەوہ لە قاقای پینکەنن.

ئەحمەد و عەلى و كەرىم رۆيۈنەتەۋە، ھەممە بەشە نانى بەشدارى داۋە، شىۋى شىۋى
كردوۋە و بە لاي ئاورەۋە چۆتە نىۋو قاپووت، خۆى گولۆلە كردوۋە، دەسىپىنى لە
قۆلدايە.

گەرانى بىن وچانى ئەو يال و ئەويال بە دوۋى مەپرەۋە ھەممى شەكەت كردوۋە،
چاۋى گەرمى خەۋە.

سەگ لە سى لاۋە، بە ۋەپىنەۋە ھوروزمىيان برده گابەردى ژوور مەپرەۋە! سەگ
زمانى گرتوۋە! سەگى بىيادەمە!

ھەممە كەپەنكى لە سەر خۆى فرىدا و دەست بە گۆچان بە دوۋى سەگەلدا دەپروا،
ھەيتى سەگ دەدا، سەگ دەنگى خاۋەنى بىستوۋە، ھىرشىيان برده گابەردى.

لە بن گابەردەۋە كەسى ھاۋار دەكا:

– شوانە! مەھىلە! ئەو سەگەنە دوورخەۋە!

ھەممە گوراندى و گوتى:

– تۆ كىيى؟ بەو شەۋە لىرە چ دەكەي؟

كابرا گوتى:

– رىۋارم! نابەلەدم، رىم لىن گوراپو! ئەو سەگەنە دوورخەۋە، بەنام بۆ تۆ ھىناۋە. ھەممە
دەستى داۋەتە بەردى، سەگەل دوور خاتەۋە، سەگ دوور كەوتۈنەۋە، ھەممە پىن پىن، دوو
دل چۆتە پىشى، دەنگى دەدا، گوتى:

– تۆ كىيى؟! بۆ نايىتە دەرى؟ خۆ ئاشكرا كە! ۋەرە دەرى بزانم كىيى.

تارمايىھە ك لە بن گابەردەۋە ھەستا و كەوتەۋە! دىسان ھەستاۋە، ھەنگاۋى ھات و
كەوتەۋە! دەنالپىنى! لە نالەي، سەگەل ۋە ۋەپىن كەوتنەۋە.

ھەممە سەگ بىن دەنگ دەكاتەۋە، چۆتە پىشى، دەنگى دەداتەۋە:

– بۆ خۆ ئاشكرا ناكەي، بۆ ۋا دەكەي؟ نەخۆشى؟ چت دەۋى.

كابرا بە نالەۋە گوتى:

– بىرىندارم! يارمە تىم بەدە! فرىام كەۋە، مە ترسى، ۋەرە پىشى.

ھەممە چۆتە پىشى، لە دوور ھەنگاۋى پالى داۋە بە گابەردە كەۋە، بىدەنگ ۋەستاۋە!

دەلىنى كەرولالە! ترساۋە!

بريندار دەنگى دەداتەو، دەزانى ترساو، غىرەتى وەبەر دەدا، پرسىارى لىدەكا: -
شوانى كام دىيى؟ ناوت چىيە؟ تەنياي؟
ھەمە زمانى شكاو! قسەى لە بىر چۆتەو! لە جىنى خۆ وشكبوو و ناوى خۆى لە بىر
نەماو! عەبەساو!

بريندار لەسەرەخۆ دەيدويىنى، گوتى:

- دىيە كەتان لىرەو دەورە؟ ملكى كىيە؟ بۆ ھىچ نالىيى؟ ترساوى؟ مالتە خۆ تۆ
پياوى! پەنام بۆ تۆ ھىناو، غىرەتت بى، منىش وەك تۆ بەشەرم، خۆ ناتخۆم! مەترسى
چەتە و مال خۆرى كەس نىم، دەربەدەر و زولم لىكراوم.
ھەمە وردە وردە وەھۆش دىتتەو، بىر دە كاتەو، تەقەكەى ئىوارەى ھاتەو بىر!
گوتى:

- لەو تەقەيەى ئىوارەدا پىنكراوى؟

بريندار بە بىى ھالىيەو گوتى:

- ئەرى، ھالىم زۆر خراپە، زمانم وشكبوو، خويىم زۆر لەبەررۆيو، زوو فرىام كەو،
دەور ئاورەكەى تۆم دى، ھىچ كويى شك نابەم، پەنام بۆ تۆ ھىناو.
ھەمە غىرەتى بزووت، ورى بەرز بوو، ھىز و تواناى بە خۆى دا، باوى لاقى خۆشە،
پىدايە و بريندارى لە ئەرز ھەستاند، چۆتە ژىر بالى و بەرەو ئاورى دامر كاوى دەييا.
خۆلە كەو سكللى دامر كاندوو، ھەمە بە نوو كى گۆچان تىكى وەردا، پووش و
پەلاشى وەسەر دەخا، فووى لىدەكا، گر وەسەر كەوت، شىو و قەلافەتى چە كدار لە بەر
شەوق ئاشكرا بوو.

بريندار تابشى وىستانى نىيە، خۆ بە پىنو ناكرى. ھەمە بە وردى سەرنجى دەدا، تىيى
راماو!

پياويكى بە دىمەن و شىو ھەدارە، تەمەنى سى و نۆ، چل سالە، دەستە پياويكى تىك
سەمراو، چاو و برۆ رەش و سەمىل قەترانىيە. دەستى جلى بۆرى لە بەردايە، بەرگە
بۆرە كانى لەبەر شەوقى ئاورەكە پەلە پەلە رەش دەنويىنى، شلكەى رانى راستى بە
پشتويىنەكەى توند جەراندوويە، باسكى چە پى بە جامانەكەى بەستوو، دوو رىز
فىشە كدان، راست و چەپ بەسەر سىنگىدا، ھاتوو، دوو قەف بە دەورى نىو قەدىدا قەفى

خواردو ته ووه، قه بزه ی ده مانچه و مشتوی خه نجر له ژیر فیشه کدانه ووه پر به مشت سه ریان و ده رهیتا ووه.

حه مه به وردی سه رنجی په لهره شی جله کانی ددها، شه لالی خوینه! چاوی به خوین ده که ووی، ته زوو و مچورک به له شیدا دی، به دهم له رزه ووه گوتی:

– برینه که ت زوره؟ چنه د گولله ت لئ که و تو ووه؟

بریندار به بیزاریه ووه گوتی:

– دوو گولله، ران و باسکی گرتووم، باسکم هیچ نییه! رانم کوله واره، جیی کارییه، کارینکم بؤ بکه، که سی وات پی شک نایه سه ری له برین و شتی وا ده رچی؟ پوولی دده می! داوای هه رچی بکا، ده یده می، بالای غیره ت! چاک بمه ووه توله ت بؤ ده که مه ووه. حه مه ماتبو ووه! پوره گوله ی له بیره، به لام هه رچی ده کا ناویری، وه بیری هاته ووه که هیشتا نازانی کییه و ناوی چییه؟ بؤ دهستی داو ته چه ک؟ له گهل کئ به شه ر هاتو ووه؟ به په له گوتی:

– تۆ کیی؟ ناوت چییه؟ له گهل کئ به شه ر هاتووی؟ نه گه ر راستی بلئی ئه ووه به راستی ئه ووه ی له دهستم بی ده یکهم.

بریندار گوتی:

– تۆ نه تگوت ئیره ملکی کییه، شوانی کام دی، ناوت چییه؟

حه مه گوتی:

– من ناوم حه مه یه، شوانی کانی تووم ئیره ملکی هه مزه به گه، تۆ ناوت چییه؟

بریندار له سه ره خو گوتی:

– من ناوم تاهیره! خه لکی ئیرانم، له گهل ده وله ت به شه ر هاتووم! ئه وانه ی ئیواری برینداریان کردووم ئه منییه بوون، ئیستاش هه ر به دوومه وون، له و به ری چۆمه ووه خو م لئ ونکردن له وسه ر شاخه ووه ئوره که ی تو م به دی کرد، هاتم، کوره وه زعم باش نییه، زوو وه فریام که ووه.

حه مه واق ماوه! باوهر ناکا تاهیر بی! له رووی هه لئایه بلئی تۆ ئه و نیت! تیداماوه! بریندار ده نگی دده اته ووه:

– کاکه حه مه! بؤ مات بووی؟ کاری، چاره یه ک، ده وام ناهینم.

حه مه گوتی:

- نازانم بلیم چی؟! تو له تاهیر ناچی!
 بریندار بهدم دهردهوه پیکه نی و گوتی:
 - تو تاهیر دهناسی؟ دیوته؟
 همه به په شو کاوییه وه گوتی:
 - نه! نه، نیو نیشانیاں پیداوم، وه ک ده لاین ئه و گولله نایبری! گولله بهندی هه یه! جگه
 له وهش، ده لاین زور که له گهت و به خو وه یه، نازانم بلیم چی؟
 تاهیر ماتبووه! له همه ده پوانی، پاشان گوتی:
 - باشه، تاهیر نه بم یارمه تیم ناکه ی؟ با تاهیر نه بم، خو ئینسان و بریندارم، وا دیاره
 زور دل ره ق و بی به زه بیت!!
 همه به په له و سه رلیشیواوییه وه گوتی:
 - بابا، به ریوه لالا، به گه وج و له وجهم نه زانی! زور له میژه دیتنی تاهیر به ئاوات
 ده خوازم، بویه ئه وهنده ی له سه ر ده روم، ده نا هه ر که س بی، ئه وه ی له ده ستم بی،
 ده بیکه م، تو خودا تو ئه وی؟!
 تاهیر ئاره قی ری سارد بوته وه، ئیشی برینی پرستی لی بریوه، سه رمایه تی، به دم
 چه ق و چو وه گوتی:
 - همه! به چه زره تی موحه ممه د من تاهیرم، گولله بهنده کم به ره فیتی کمه، باوه ر
 ده که ی؟
 همه له خو شیان په لاماری دا، له سه ر ئه رز هه لیسانده وه، ماچی ده کا! که په نکه که ی
 بو هینا وه ته بهر ئاوره که، له که په نکى پیچا.
 تاهیر به دم ناله وه داوای ئا و ده کا. همه له پوره گولله بیستوو برینداری گولله
 نایب ئاوی بدریتتی، گوتی:
 - نا، نایب تو ئا و بخوی، بو تو خراپه. خو راگره، ئیستا چه کیمت دینمه سه ر، خو
 راگر به، ددان بگره به خودا.
 تاهیر بی ئوقره داوای ئا و ده کا، همه مه تاره که ی هیئا، دوو سی دلوپ ده کاته سه ر
 لیوی، تاهیر له سه رخو چوو.
 همه وه ک شیت به ده وریدا هه لده سوورئ. ده ست له سه ر دلی دادهنی ره گی
 ده ستی گرتوو، ره گ وه ک دلی چوله که له نیو ده ستیدا لیده دا، همه هه ستاوه، به

دهوری خۆیدا ده خولیتتهوه، دهست و پتی ونکردوووه! نازانی چ بکا؟ مهر و تاهیری کهله لا چۆن به جی بیلئ؟

له پر عه بهی وه بیر هاتهوه! سهره و خوار، به ره و دی کۆن هه لات، ههر دهر ووا و سهرنگرئ دها خۆ ده گریتتهوه.

عه به گلی که لا وایه کی گه وره ی دهر داوه و دیواره کۆنه که ی به مۆره پینه کردوووه، به دوو تیغه کردویه به سی دیو. له دهر گاوه ده چیتته ژوورئ، کادیسه، له کادیته که وه ده چیتته تهویله و له ویوه ده چیتته دیوه که ی خۆی.

حه مه له پشت دهر گایه، به قه فی گۆچان له دهر گا دها، ماوه یه که که لئیده دا، عه به وه خه بهر نایه! لئی دهداته وه و ههست راده گرئ، جوا بی نییه، له پشته وه ده چیتته سهربان و له کولا و که وه بانگی ده کا:

– عه به! عه به گیان! کا که عه به! عه به شیت! ئه وه مردووی؟ ئه ی خه وی مهر گت بی!
عه به به دم خه وه وه شانه و شان ده کا، حه مه دیسان بانگی لی ده کاته وه:
– عه به! عه به شیت!

دیسان وهر ده سوورئ، به دم خه وه وه گو تی:

– ئم.

– ده ههسته، ئه وه مردووی؟ مالته له کهنگیوه له دهر گا ددهم و بانگت ده کهم! ده ههسته.

عه به لئفه شره که ی له سهر خۆی فریدا و راسته وه بوو، به دهنگی گر و خه والوو وه گو تی:

– حه مه! ئه وه تووی نه حله تی؟! چهس بهم نیمه شه وه؟ یا خوا خیر وی.

– خیره کا که عه به گیان، کارم پیتته، ده بی یاریده م ده ی.

– تا ئیستا عه به شیت بووم، ئیستا بوومه سه کا که! چهس ئه و کاره وا به من ئه کری؟

ئاده ی بیژه؟

– لیره وه نایی، وهره دهرئ.

عه به هیندی پشت ملی هه لکراند و به بۆک و نابۆک هه ستایه سهر پئ گو تی:

– خاسه، تۆ بی خواره و، ئه وه من تیمه ده شته و.

عەبە دەرگای کردۆتەو، دەستی ناو بە مەروئە و بەری لاشیپانەو، حەمە لەو دیوێو وەستاو. عەبە گوتی:

– ئەو کارە چەس وای بە عەبە شیت ئەکری؟ زوو کە بیژە، نیمە گیان بووم!
– وای مەلئ عەبە گیان! من تۆ بە دۆستی نزیککی خۆم دەزانم، خەلک کە یفی خۆیانە، چ دەلئین با بیلئین، کەس لە تۆ دلسۆزتر نابینم.

– دەی خاسە، بە گەوجم مەزانە گەوجە پیاو! زوو کە بیژە.
– لەو تەقە تەقە نگی ئەو ئیوارەدا پیاوی پیکراو! ئەمنییە پیکراویانە، بە برینداری خۆی گەیاندۆتە لای من، زۆر کۆلەوارە، فریای نە کەوین دەمری، وەرە بە لکو هەولئیککی بۆ بدەین.

عەبە مات و گیژ دەروائیتە بەر پێ، لەو دەچێ بترسی، بە دوو دلێهەو گوتی:
– جا من چەم لە دەس تی، خۆ حە کیم نیم! ئا تۆ خوا تۆ بیژە؟
حەمە باش لە زمانی دەزانی، بێتو بلئ نا، تازە هەر نایە، دەستی پێش دەخا، گوتی:
ئەو کابرایە دۆستی ئیمە، پەنای بۆ ئیمە هیناوە، بێتو وەفریای نە کەوین دەمری، ئەو بمری، تازە قەتت نادوینم، جا گەلازیشت دەدەمی! بە قەبری دایکم دەتدەم، پاییزی شەرتم پەری، گەلاز سەگی تۆیە.

عەبە پێی لە دەرگا هیناوە تە دەری، لەو دەچێ پێی خۆش بی.
– چەتە و مەتە نەوی! من خۆشم لە وانە نایە نەحەتی.
حەمە بۆ دلنیایی عەبە، گوتی:
ئا! نا، دۆستی خۆمە! من دەیناسم، ناوی تاهیرە، دۆزمنی ئاغا و ئەمنییە.
عەبە داها تەو، کەوشە شەرەکانی هەلدە کیشی، هەستاو گوتی:
– من سازم با برۆین.

حەمە و عەبە گەبونە تە بەر پەچە، سەگەل تارمایی ئەوان هەست دەکەن، هور و ژمیان هینا، بە فیکەیی حەمە، سەگەل بەرەو دوا بوونەو.
بە هەناسکە هەناسک گەبونە تە لای تاهیر، تاهیر هەر وای هۆشە.
حەمە گوتی:

– عەبە گیان، من دەچم بە دووی پوورە گولەدا، بە لایەو دانیشە، وە هۆش هاتەو، ئاوی نەدەیتی، دەنا دەمری. بە پەلە ئەوێ گوت و گویدرێژی وەپێشدا و رویشت.

شهو دره نگانه، خه لک ده ستی خه وی کردوو. همه له ده وری دی گوید ریژه که ی به ستوتوه، بی چرپه چوته بهر مالی پوره گوله. له ده رگای هوشه نادا، سه بری له دیواره وه وه سه رکه وت، له پشت ده رکی ژووری وه ستاوه، سه بری به ترسه وه به قه فی گوچان له ده رگا ده دا، قه فی گوچان گه یی به سواخی چه پر، سواخه شیاکه وه ک ده هولی دراو ته په ی لیوه هات!

پوره گوله به چه شنی که رویشکی بازره راپه ری به ده نگیکی نیروه وه گوتی:
- کینه؟

همه سه ری ناوه به که لینه وه و سه بری گوتی:

- منم پوور یگیان.

پوره گوله گری لامپاکه ی هه لکیشا و خۆ کو ده کاته وه، بۆ خاتر جه می گوتی:
- تو کیی؟

- همه م پووری، بیکه وه.

شهو ژه نی له پشت ده رگا لبرد، گوتی:

- به و نیوه شه وه بۆ هاتوو یه وه؟! وه ره ژووری وه ره، خیره؟

- خیره ده بی ئیشاللا، کاریکی خیره وه ریت هاتوو! به تو ده کری پووری گیان.
پوره گوله به سه سورمانه وه گوتی:

- چیه ئه و کاره وا به من ده کری؟

- به قسم ده که ی؟

- نابین بزانم! چیه؟

- سویندم بۆ بخۆ! سویند نه خوی پیت نالیم، بلئی به گوری دایکت به قسه ت ده که م.
پوره گوله ماتبووه، بیری لی ده کاته وه.

همه تیی ده پروانی، دلئی به توندی لیده دا، بی ئوقره یه، به په له گوتی:

- ده بلئی! ده بلئی ده ی!

پوره گوله چه پۆ کیکی دا به سه ری دا به بیکه نینه وه گوتی:

- ئه ی عه مرت به که م بی باشه، به قه بری دایکت له ده ستم بی به قسه ت ده که م. چیه

وا به خه می بوی؟

همه چوته پیشی به یه قینه وه گوتی:

– پووریگیان! تو بۆ هه موو کهس که ولی ساردو گهرمی! دى به دى به دووی کارى خیره وهى، نه خووش و بریندار ده زمان ده کهى و چاوت له دهستی کهس نییه، چاوت له که ره می خودایه، ئیشاللا قهت بهردى ساردو گهرم وه پیت نایه، خودا چاکت بۆ بکا و لای ئه و ون نه بى، ئیستاش خیرىکی گه ورهت هاتوته پى، ئه و کاره بکهى، جوانى له مه رگ رزگار ده کهى، زوو نه گه یتى، ده مرى! جا خوۆت و خودای خوۆت.

پووره گوله به مؤره وه گوتى:

– وهى وهى له و زمانه! چۆنى لینه زانى، دایكى سفته پۆ!! كینیه وا بۆى ده لالیته وه؟

حه مه سه رى داخستوو، به تر سه وه گوتى:

– ناوى تاهیره، له و ته قهى ئیواره دا بریندار بووه.

– ئه ویش چه كى پیتی؟

– به لى

پووره گوله ههنگاویكى لى چوو ه پیتی و سه برى گوتى:

– چه ته و مه ته نه بى؟!

حه مه به دلنیا ییه وه، چاوى زهق کرده وه گوتى:

– نا، نه وه للا، چه ته ی چى؟ پیاوی چاکه، زۆر به نیو بانگه، ئه و جاره چوومه شار،

خه لك به چاکه ناویان ده برد.

پووره گوله رووی له حه مه وه رگینراوه، به ره و لای ژوو روو ده پرا و ده ست ده دا به

لاراند، گوتى:

– نازانم، پیاو نازانى بللى چى؟!

حه مه ورده ورده وه دووی که وتوو، حه جمینی نییه، گوتى:

– ده ی پووریگیان! ده لى چى؟ دى؟

نازانم، خووشم نازانم چ بکه م؟ ده تر سیم بيم پیمان بزنان، بزنان ده زانى چمان به سه ر

دینن؟! ئه وه ده وه له ته! له گه ل ده وه له ت هيج ناکرى، نه یه م دل م تا قهت ناهیتى، جوانى

ده مرى! یاره بى خودا غه زه بت لیگرى، کورپى سه گه. گووى سه گ به گۆره کهى بله

جه وائل! دایمه ژانه سه رى بۆ من، له کو ییه ئیستا؟

حه مه گوئ به جینوی پووره گوله نادا، چۆته به رده می، باوه شی پیندا کردوو و ماچی

ده کا، به که یف خووشیه وه گوتى:

– به قوربانت بېم پوورئ گيان! له دئ كونه.

– باشه بېرم ده تووتكه سه گ، بهو نيوه شه وه من چؤن ده گمه مه دئ كؤن؟

– ده تگه يه نم، گوئدر ئژه كه م هينا وه، سوارت ده كه م، ده تبه م، ده شت هئمه پوورئ گيان.

پووره گوله به پئكه نينه وه دوو سئ جنئوى ديكه ي دايه گوتئ:

– وهى له ده سئى تؤ! ئاخرى سه رم به فه ته رات ده ده ي، باشه، زؤر كؤله واره؟ كويئ برينداره؟

– ران و باسكى، من برينه كانم نه ديوه، خؤى ده يگوت رانم زؤر كؤله واره.

– خوا بكا گوله گيرئ نه كر دئ، گولله ي تئدا ما بئ، چه تونونه، تؤ هاتئ چؤن بوو؟

– بئ هؤش بوو پوورئ گيان، به بئ هؤشى به لاي عه به وه به جئم هئشتووه.

پووره گوله چاوى ده رپه راند و به توور هئيه وه گوتئ:

– عه به شئت؟!

– به لئ.

– ئه و شهل و شئته ش زانئويه؟! جا ئه و چؤنى زانئويه؟! منئش ده به ي ئه و بزاني؟

حه مه به پئكه نئين و تر سه وه گوتئ:

– خؤم چووم به دوويدا، عه به زؤر پياوى چا كه پوورئ، من باوه رم پئى هه يه، پياوى

لا بكؤژه، له و دئنيابه، سه رى پئ بسپئره!

پووره گوله هئئندئ سه رى راوه شانند و چووه سه ر سئدووقه كه، سه رى سئدووقئ لا

بردووه دوو سئ پريئسكه ي ده ره ئنا وه و ده يانكا ته وه، سه ر حئسابئ ده رمان ده بئ، ده يان

پئچئته وه، هه موويانى خسته پريئسكه يه ك و داى به حه مه و گوتئ:

– گوئدر ئژه كه ت له كوئيه؟

حه مه پريئسكه ي داوه ته بن باخه لئ، به په شو كاوييه وه گوتئ:

– له، له، له پشتئ مالانه پوورئ گيان.

پووره گوله به ده مه لاسكه وه گوتئ:

– له، له، له! لائئش بووه كورئ سه كه تؤ له پئشه وه برؤ، منئش دوا به دوات دئم، با

كه س نه مانئئئئ، ده برؤ ده ي برؤ.

حەمە لە پشت مالانەووە چاوەرێتی پوورە گولە یە. تارماییە ک لە بن دیوارەووە کرژ دێ،
نزیکبۆتەووە، حەمە بە ئەسپایی گوتی:

– پوورینگیان هاتی؟

– ئەری، سواری کە با برۆین، درەنگە، دەبی بەر لە رووناکی من لە مالتی بم.
حەمە پوورە گولە ی سوار کردووە، گویدریژی وەپیش داوہ و بی وچان تیی
دە گوتی. گویدریژ کەوتۆتە ویرغە، پوورە گولە بە پشتی گویدریژەووە نووساوە، نقە ی
لێوہ نایە.

عەبە بە دیار تاهیرەووە خەو دەبیاتەووە. بە دەنگی سەگ وەرەوہ راپەرێ و کەوتە
دوو یان سە گەل بی دەنگ بوون، بەرەو دوا بوونەووە، عەبە دوو تارمایی دیوہ، دەنگیان
دەدا:

– کین؟

حەمە جوابی داوہ، گوتی:

– وەھۆش نەھاتۆتەووە؟

– نا، میمکە گولە و ھاورد؟

– ئەری ھیناومە، ئاورە کە خۆشکە.

عەبە پووش و پلاشی وەسەر ئاور خستەووە، ئاور گری گرت.

تاهیر بە دەم بی ھۆشییەووە دەنالین.

پوورە گولە گوتی:

– وەھۆش دیتەووە، لەبەر شەوقی ئاورە کە لە تاهیر دەروانی، خوین شیرین و رەزا

سووک دیتە بەرچاوی.

تاهیر بە نالەووە داوای ئاو دەکا.

پوورە گولە چۆتە ژوور سەری، بە حەمە ی گوت:

– ئاوت پییە؟

– ئا، ئاخەر ئاو خراپ نییە؟ خۆت گوتت ئاو بۆ بریندار خراپە!

– تۆ لە سەری مەرۆ ئاوہ کەم دەیە.

حەمە مەتارە ئاوی دایە.

پووره گوله حەوت ھەشت دلۆپی کردە سەر زمانی، تاهیر چاوی ھەلینا و دەروائیتە پووره گولە، بە ئەسپایی گوتی:

– تۆ کیی؟

– کارت بەو ھەو ھەدای، غیرەتت بی، پووری خۆت چاکت دە کاتەو، پووره گولە رووی کردە ھەمە و گوتی:

– مالە کە ی عەبە دوورە؟

عەبە جوابی داو، گوتی:

– نەو ھەلا، بووچە میمکە گیان؟

– لیرە ھیچم بۆ لە گەل ناکری، دەتوانن بیبەنە ئەو ی؟ تاهیر! رۆلە خۆ بەسەر گویدریژەو ھە دە گری؟
ھەمە گوتی:

– دەیکەمە کۆل! زۆر دوور نییە، سیگار کیشیکە.

تاهیر راستەو ھە بوو، گوتی:

– دەتوانم! لە خۆ رادە بینم.

ھەمە گویدریژی ھیناوەتە پیشی، عەبە و ھەمە، تاهیریان سوار کردوو، ھەمە و پووره گولە تاهیریان بەرەو دئی کۆن برد، عەبە بە لای مەرەو ھە ماو ھەتەو.

ھەمە لە ریی بە دەستی لەنگەری تاهیری گرتوو، بە دەستە کە ی دیکە ی گویدریژە کە لیدەخوپی، پووره گولە لە پیشەو ھە دەروا و کور ھەو کور ھەو بۆ گویدریژ دە کا. گە یونەتە دیکۆن، لەبەر دەر گاکە ی عەبە ویستاون. ھەمە تاهیری دابە زاندوو، لە کۆلی دە کا، لە پیش پووره گولەو، بە بەلەدی دەروا، چوونەتە ژووری.

ھەمە بە تاهیرەو ھە ستاو، پووره گولە گری لەنتەرە کە ھەلەدە کیشی، لئفە کۆنە کە لە سەر جیکە ی عەبە لادەبا، تاهیریان لە سەر لبادە کۆنە کە راکیشا. پووره گولە پریسکە دەرمانی کردەو، بە ھەمە ی گوت:

– ئەو لەنتەرە بینە پیشی.

ھەمە لەنتەری بۆ بردۆتە پیش چاوی لە دەستی پووره گولە یە.

پووره گولە خەنجەری دەبانی لەبەر تاهیر ھەلکیشا، قۆلی کەوا و دەرەلینگە پاتۆلی تاهیری ھەلدی.

ئەمدى و ئەو دىيو چاۋ لە برىن دە كا، برىنە كانى دىواودەرن، بۇ خاترجەمى، بە نوۋكى
مقەست نىو برىن دە گەرچى، بە دلنیاييەو گوتى:

– گوللە و موللە يان تىدا نىيە، زوو خۇش دەبنەو، جىنى مەترسى نىيە، بەلام خوينى
زۆر لە بەر رۆيو، گيانى بەو بەستە بوو، دەنا دەيكوشت.

تاھىر لەسەرخۆ چوو، پوورە گولە بە كەيفى خۆى برىن خاوين دە كاتەو و پىريان
دە كا لە ھەنگوين و زاخ، زەردە چىوھيان لە سەر دە كا و بە تەنزىلىكى خاوين
دە يانبەستى.

خوين بەر بەس بوو. پوورە گولە و ھەمە بە ديار تاھىرەو دانىشتون، تەمادارى
و ھۆش ھاتنەوین. پوورە گولە بە ھەمەى گوت:

– خوينى زۆر لە بەر رۆيو، ھۆشت پىئوھى بى، شىر و جەرگ و گوشتى برژاۋ بۇ
ئەو زۆر باشە، ئە گەر چووینەو لە بىرت نەچى، ھىلكەورۆنى زەنگى بۇ بىنە، وەبىرمى
بەخوھ.

ھەمە لە خۇشيان سوور ھەلگەراۋە، بە بزەو گوتى:

– باشە پوورىگيان، لە بىرم ناچى.

تاھىر و ھۆش ھاتنەو، چاۋ ھەلدىن، ئىشى زۆرتر بوو! دەلىى داغى پىوھ دەنىن،
ھەنگوين و زاخ دەبىرژىننەو، ديسان لە خۆ چوو.

پوورە گولە گوتى:

– لى گەرچىن، كەس نەيدوینى، بە دەم بىھۆشپىوھ دەخەوى، بە عەبە بلنى، تاخۆى
قسە نە كا، نەيدوینى، ھەستە بمبەو، شەو درەنگە، پاش دوو سى شەو دىمەو، دەرمانى
دە كەم، ھەستە با برۆين.

ھەمە پوورە گولەى سوار كرددو، بى ئەوھى عەبە بزانى، بە كويزەرپى خوار پەچەدا،
بردپىوھ بۇ كانى توو.

بە يان شەبەقى داۋە، ھەمە گەراۋەتەو و عەبەى لە خەو ھەستاندو، بە عەبە دەلى:

عەبە گيان! ئە گەر چوويەو، لە گەلى مەلى، تاخۆى نەتدوینى، تۇ ھىچ مەلى، ھۆشت
پىوھى بى، رەنگە بە يانى بە دوويدا بگەرچىن، باشى بشارەو، ئە گەر بىتو بىگرن من و
تۆشى پىوھ دە كوژن! من تازە ناتوانم بىمەو لای، تۇ كەيفى خۆتە، با بزەم چ دەكەى،
ئەوھش نان و ھىلكە و رۆنە، وەخەبەر ھات و داۋاى نانى كرد، ھىلكە و رۆنى بۇ

دروست بکه بیده یه، سبهی شهوی خۆم دیم بۆ لاتان، باشت ناگا لیبی، کاک تاهیر نه جاتی بی گه لاز سه گی تویه.

مه ر له په چه رایداه، شوانه که له پهلای پیچاوه ته وه و دوورونزیک وه دووی میگه له ده که وی.

شوان به درێژایی شه و وه نوزی نه داوه، له دله وه ههست به شادی ده کا، غه ره و له خۆباییه، له خۆیدا جیی ناییته وه!

به بیان به ریدا و په له وه ره جریوه جریو که وتون، که وشه و په ره ده کا، ئه مبه ره و ئه وه به ره غوره یه، ده خوینن.

ئاسمان به رگی تازه به باری وه لا ناوه، رهنگی وه نه وشه ی وه خۆ گرتووه، ئاسمانی خۆ ره ه لات بوو که و خه یاتی سروشت کراسی زیوی به بالا بریوه، به دم همه شوانه وه پیده که نی.

ولات روون و روونتر بۆ ته وه، روونتر، هه تاو له ئاسۆوه، گه ش، به قه ده ره که لله بیژنگی هاتۆته ده ره، گزنگ له سه رانی داوه.

حه مه به رای مه ری شکاندۆته وه، به ره و کانیه به ردینه، له و شوینه واره دوور ده که و یته وه.

قاوه لتوونه، چیژ تاوه، مه ر له سه ر کانیه به ردینه پالینی داوه، هه وا گه رمی کردووه، حه مه خه و شکاوه ته چاوی بووه به گۆمی خوین، بی به ره قه ننه، که په نگی له بن گابه رد راخستووه خۆی درێژ کرد.

چاوه گه رمی خه وه، سه گ وه ره! هۆروژمه! په لاماره، سه گ وه زمان هاتون! ته قه ی تفه نگ خه وی له سه ر په راند، حه مه وه ک خوودار راسته وه بووه!
سه گ هه لده سوورین، ئه منیه گولله به حه واوه ده نین! ئه سپ قوشقی و کوره گوئی ده حیلینن.

حه مه عه به ساوه! چاوی ره شکه و پیشکه ده کا، سواری به دوو ده بینن، چاوه هه لده گولۆفی، ته ماشا ده کاته وه، ده سوارن، عه تا و ره سوولی نوکه ره ده ناسیته وه.
عه تا به جنیوه وه هاوار ده کا، گوئی:

— هه تیوه! ئه وه مردووی؟ ده وه ره، ئه و سه گانه ت دوور خه وه.
حه مه به هه لاتن به ره و لایان ده روا، سه گه لی بی ده نگ کرد.

عهتا رووی کردۆته یه کی سووری زرپن، به فارسی گوتی:
 – سهرکار ئیستیوار! ده بی ئه مه دیتیپی، ههر ئه مه له کینو بووه.
 ئیستیوار دهستیکی به سملینه زهرده کهیدا هینا و به چاو ده پروانته همه و به زمان
 رووی له عه تابه، گوتی:
 – زمانی ئیمه ده زانی؟
 عهتا به بزیه کی ژه هراوییه وه گوتی:
 – نه خیر سهر بازی نه کردوو!
 – بزانه ئه وه نهیدیوه؟
 عهتا نیو چاوانی ویکهیناوه ته وه، به تووره ییه وه روویکرده همه، گوتی:
 – چه ته یه ک به برینداری به ره و ئیره هاتوو، تو نه تدیوه؟ ئیواره بریندار بووه، ههر
 کهس دییتی، یان بیینی راپۆرت بدا، خهلاتی ههیه، بابیشم خهلاتی ده کا، ئه گهر دیوته
 دهنگ بکه، چه ته یه کی خوین خۆره!
 همه له دلّه وه ده لی.
 له ئیوهش خراپتره! ئه گهر گولله بهنده که ی پی ده بوو، جا با ئیوه وه دووی بکه و تابه ن.
 عهتا دهنگی ده دا:
 – چیه؟ بۆ لال بووی؟! دیوته؟
 همه به په شو کاوییه وه گوتی:
 – نا، نه وه لالا، من که سم نه دیوه، بیینم، خۆم خه بهر به ئاغا ده ده م.
 عهتا قسه کانی همه ی بۆ ئیستیوار دووپات کرده وه.
 ئیستیوار رکینی لیدا و سواره به دوویدا، سهر ره وه به دۆلی هه زار ئه شکه وت دا
 وه سهر که وت ن.

تاریکه شهوه، پینچ چراتۆر له قهلا دایس، شهوقی چراتۆر دهووبه‌ری هه‌وشه‌ی روونکردۆته‌وه.

چل و دوو چاره‌وی له سه‌ر ئاخو‌ری هه‌وشه به‌سراونه‌ته‌وه، هه‌سه‌ن مه‌یته‌ر په‌ی‌تا په‌ی‌تا کا و جۆیان له به‌ر ده‌کا و به‌نیویاندا ده‌گه‌ری.

کاو‌ر به‌رائیکی دابه‌سته سه‌ربراو، عه‌دله‌خانم و نازدار له‌مدبه‌ق خه‌ریکی شیو سازکردن، په‌ی‌تا په‌ی‌تا ئاغا په‌ی‌غام ده‌نی‌ری چیشه‌ته‌که‌که‌م نه‌بی!

دیوه‌خان پ‌رن، ماندوو که‌له‌لان، که‌س خۆ به‌پیه‌ ناگرێ. دوو شه‌و و‌سی رۆژه‌کیو و شاخ ده‌ته‌قینن، قه‌یتانی پۆتینیان نه‌کردۆته‌وه، جه‌ناب سه‌روان ئیزی‌نی پشودانی داوه.

هه‌مه‌به‌گ چوار دیوی بۆ قوشوون ته‌رخان کردوو، خۆی و سه‌روان خودایی، سیتوان عه‌بدوللایی، ئیستیوار ره‌زایی و عه‌تا له‌دیویکن.

ئه‌حمه‌د فه‌راش سی سه‌ماوه‌ری له‌پیشخانه‌تیخستوو، به‌م ده‌ست و ئه‌و ده‌ست چای تیده‌کا و به‌دیوه‌خاندایه‌یگه‌ی‌ری.

ره‌سوولی نۆکه‌ر سه‌رپه‌رشتی دیوه‌خان ده‌کا، به‌دزیسه‌وه ده‌یانبژیری، به‌دیوی ئا‌غاه و ئه‌وه‌ی سه‌ربانه‌وه، چل و چوار که‌سن.

ره‌سوول له‌پیشخانه‌یه، چۆته‌بن گوئی ئه‌حمه‌د، به‌سرته‌گوتی:

– به‌ئا‌غا و عه‌تابه‌گ و ئه‌وه‌ی سه‌ربانه‌وه، چل و چوارن، برۆ به‌خانم بلێ، چاوه‌رپیه. گۆشتی کاو‌ر له‌مه‌نجه‌لیکی زنجیردار دا‌وه‌سه‌ر ئاور نراوه، برینج کراوه به‌سه‌له‌دا،

هه‌لم و هه‌لاوی برینج و گۆشت مدبه‌قی ئاخنیوه، شه‌وقی له‌گری لامپا بریوه، بۆنی پلا و و گۆشت هه‌وشه و ده‌ووبه‌ری قه‌لای پر کردوو.

شەوقى پىنج چراتۇر لە پىنج پەنجەرەو دەاویە لە ھەوشە و لەم سەر تائەو سەر زەنگیانەى لە بەر بگرەوہ.

چل و دوو چارەوئ سەریان لە ئاخوڕناوہ، کرم و ھۆر جۆ دە کرمینن و دە پرمینن. فتیلە کەى مام عەلى دەر کەوان، شەوقى کز و لاوازی خستۆتە بەر دەروازە و مالۆچکە کەى، خۆى وە ک تارمايیە ک دیارە پالیداوہ بە جیوانە کە یەوہ.

تارمايیە ک لە سەربانى قەلا دیت و دەچن، شەوقى پۆلووہ ئاورپىکی کز و لە گەلى دە گەرئ، جاروبار شەوقە کە دەچیتتە سەر و دیتتە خواری و دە گەشیتتەوہ، کز دەبئ، شەوقى سیغارى کیشکچى قوشوونە.

کزەبايە ک ھەلیکردئ و ھەلم و ھالاو بە دەر گای مدبەق رامال دەدا، شەوقى چرا گەشایەوہ و ئەحمەد فەرأشى ئاشکرا کرد.

عەدلە خانم سەرى ھەلینا، گوتى:

– ئەحمەد! سەر حیسایان بوون؟

– بەلئ خانم، بە ئاغا و عەتا بە گەوہ، چل و چوارن، شام سازە؟

– ئەرئ، وەرە تا دەم دە کیشئ، بەر کولئ بکە، دادەى نازدار! چیشتى بو تیکە، دەزانم دوایى وەبەرى ناکەوئ، زوو نانە کەت بخۆ و برۆ دەستیان بشۆ، تا تۆ دەستیان دەشۆئ، ئیمە تەواو دەبین.

بانگى خەوتنانە. ئەحمەد فەرأش بە ئافتاو و لە گەنەوہ لە دیوى ئاغادەستەونەزەر

وہستاوہ.

پتاویکی بە سام و ھەببەت لای سەرووی ھەمزەبە گەوہ دانیشتووە، دەستئ بەرگى بۆرى نیزامى لە بەردایە، قایشیکى رەش لە سەر شانى چەپیەوہ، بە سەر سینگیدا ھاتووە، لە قایشە کەى ئیو قەدى ھەلپیکراوہ و دەمانچە یە کى بەرگ رەش بە لای راستییەوہ شۆرپۆتەوہ و نووکی لە دۆشە کچە کە ھەلچەقیوہ.

لە سەر ئەمشان و ئەوشانى سئ ئەستیرەى زەردیان لە سەرە، لە بەر شەوقى چراتۆرە کە دەدرەوشیتتەوہ.

ئەحمەد چاوہ پئی دەستوورە، ھەمزەبە گ بە چاو ئامازەى کردئ، ئەحمەد بەرەو سەروان رۆئ، بە پاریزەوہ لە گەنى لە بەردەمى داناوہ، چۆک دادەدا و ئاو بە دەستیدا دەکا، یە ک بە یە ک دەستیان شتووە، ئەحمەد ئافتاوە و لە گەنى ھیناوە تە دەرئ.

پینج مه جومعه براوه ته دیوی ئاغا، دیوه کانی دیکه دانگۆبی نان و چیشتیان داونه تی، ره سوول له پیشخانه، به جیاواز نانی خوارد.

تاریکه شهویکی ئه نگوسته چاوه، هه وریکی رهش ئاسمانی گرتۆته بهر، شریخ و هۆپی هه ور شووشه و په نجه ره ی قه لای وه له رزه خستوو، دایداوه ته ریژنه باران، به خته بارانه.

شیو کراوه، مه جومعه براوه ته مدبهق، دهست و دهم شو راوه. سه روان خودایی چاوه ریپی راویژی هه مزه به گه، تاهیری له و دهوی! له ملکی ئه ودا ونبوه، مردوو یان زیندوو، له وی دهوی.

هه مزه به گ بانگی ره سوول و ئه حمه د ده کا.

هه ر دوو به جووت له حوزو ورن.

ئاغا گو تی:

– ره سوول! تو برۆ کانیه کویره، ئه حمه د! تۆش بچۆ بو کانی توو، به کوپخا شه ریف و کوپخا که ریم بلین به یانی کهس له دئ نه چیتته ده ر! نۆری ئاویانه، ئاو به ره لالا که ن! ئازووقه یان نییه و ده چن بو شار، نه چن، باره ئاشیان داگر تووو، په کی بخه ن، گا و گاران له ته ویله ده رنه که ن، ژنیان به ژانه وه یه، مندالی نه بی! مردوو یان لی مردوو، نه یینیژن، بلین ئاغا به یانی له خزمه تی جه ناب سه رواندا دئ و ئه و چه ته ی له خه لکی ئه و سئ دییه ده وی، ده برۆن، به سواری برۆن، حه سه نم بو بنیتره سه ر، ئه ویش بکه ویتته نیو دئ.

دوو سوار به پرتاو له ده روازه ی قه لاهه چوونه ده ری. بو ره سوار به ریی کانیه کویره دا و رهش سوار به ره و کانی توو، به ریی دئ کۆندا، له یه ک جوئ بوونه وه.

ئه سه په رهش بی هه له وپه له ری گرتۆته بهر، سوار له غاوی بو شلکر دووه و هه ر دوو دهستی ناوه ته گیرفانی بالته کۆنه که ی ئاغا هه یچ په له ی لی نا کا.

سوار بیر و هۆشی له سه ر په ریوه، و نازانی شه وه و چی پینسپیراوه، بو کوئ ده چی! رابه دهستی ئه سه په ره شه، چۆن ده روا و بو کوئ ده چی، که یفی خو یه تی.

سوار له نیو خه یالدا ونبوو، حه په ی سه گ هینایه وه سه ر خو، حه په ی سه گه خو پریله که ی عه به بوو، دئ کۆنه، سئ سه گ له دهم کیوه وه به ده نگگی سه گه که ی عه به وه ده برۆن. سوار له نیو که لاهه کانه، گه یوه ته بهر ماله که ی عه به، ئه ویشی به جئ

هېشتووه، گه یوه ته گورستانه کونه که ی دی کون. سوار له غاوی له نه سپه پرهش کیشا و رایگرت، فاتحیایه ک هه دیه ده کا.

نه سپه پرهش گوئی له سهر نیو چاوانی تیژ جووت کردووه! ده پرمینې و له جی خوی سم له نه رز ده گوتی! سوار رکیفی لیده دا، نه سپ ری داناگری، پشتاو پشت ده کشیتته وه! سوار ههستی به وه کردووه نه سپه که ی شتی دیوه، له نیوانی گوئییه وه ده روانیتته نه شوینه که نه سپه که چاوی تیپر یوه.

له بن دوو که لی بهرز، له بلندیای قه راخ ریوه، تارماییه ک ده جوولیتته وه! سوار هه ستاوه ته سهر ناوزه نگی و ده نگی ده دا:

– کئی کورپه؟

تارمایی هه ستاوه ته سهر پی، بی ده نگی له جی خوی وه ستاوه! له ده نگی سوار سی سه گه که ی دم کیو، له پشتی که لاهه کانه وه، به وه رین به ره و لای دین.

سوار وه ک هه وره برووسکه بیرى جوړاو جوړ به میشکیدا دی و ده پرو! بیرى بو ناکریتته وه، ترس ته واوی له شی گرتوته بهر، مچور کی پیدا دی! گورستان خو فنا که، نیوی خودا و پیغه مبه ر دینى، ثابته لکورسی ده خوینى.

سه گه ل نزیک بوونه ته وه، تارمایی هاتوته پیشى، له بهر زایى قه راخ ری وه ستاوه و به سهر سواردا سواره، ناسمان له نیو لینگییه وه دیاره!!

سوار خوی دؤراندووه و وره ی له ده ست داوه، لای وایه دیوه زمه یه! بیستوویه ده ست بیه ی بو دؤخین، دیوه زمه ده روا، ده ستی به دؤخینه وه ده لهرزى.

تارمایی ههر دی و نزیک و زلتر ده بیتته وه، بووه به حووج! ده لپی سهرى به ناسمانه وه نووساوه!!

هاسکه ی سه گ له پشتییه وه دی، بهر ی حووجه و پشتی سه گه، خو گورج ده کاته وه، ده یه وی هه لى، به لام نه سپه پرهش ری داناگری، سه گه ل گه مارو بان داوه و ده ره تان نییه. نه سپه پرهش له سهر پاشوو ده خو لیتته وه، حیله و پر مه ی تیکه له، ده چیتته حه وا و دیتته وه خواری.

تارمایی له سهر کهنده لانه وه خو ده خاته خواری، ده نگی سه گه ل ده دا، سه گ له سوار دوور که وتنه وه، ده نگی سوار ده دا:

كاكه حەممەد! نە ترسىيى! خۆمانىن، حەممە شوانىن! ئۇغرت خىر بى! بەو شەو بەو كۆي دەچى؟!

ئەحمەد لە ترسان خاۋ بۆتەو، دلى وەك مريشكى سەربراۋ لە نيو قەفەسەى سىنگيدا ھەلدەبەزىتتەو، خۆ بە سەر ئەسپەو ە ناگرى، دابەزى، ئەگەر رۆژ بايە، حەممە دەيزانى چەندە ترساو، تاريكى شوو ئابرووى ئەحمەدى كړيوەتەو ە حەممە تىناگا، ئەحمەدیش وەخۆى ناخا.

حەممە لە ھەو ەلەو ە لە ئەحمەد ترسابوو بۆيە چوو بوو ە بن ئەو كىلانە، ئەحمەد كە دەنگى دا، حەممە دەنگى ناسيىۆو، گوتى:

– تۆ چى و ئيرە چى بەو شەو؟!

ئەحمەد ھىشتا نەھاتۆتەو سەرخۆ! دلە كوتى مەجالى نادا جواب بداتەو، يەك دوو جار ئاوى زارى قووتدەدا، گەرووى تەر بۆو. گوتى:

– تۆ بەو نيوشەو ە ليرە چ دەكەى؟!

حەممە بە پەشو كاويىو ە گوتى:

– گورگم لە سەر بوو! لەو بارانەدا دەر فەتى ھىنا و كەلاكى لىساندووم، بە مردارەو ە بووى لىم سانەو، خەريكى كەول كەردنى بووم، تۆھاتى، نەتگوت بۆ كۆي دەچى؟ ئەحمەد ھاتۆتەو سەرخۆ، لەغاوى كەردە قۆل و بە پىكەننەو ە گوتى:

– شىواو! قەلا پەر بوو ە ئەمىنيە! دەلئىن چەتە پەيدا بوو! يەكيان بە برىندارى لەم كىوانە ونبوو، وەك باسى دەكەن زور بىر رەزايە، لەبەر تۆ ليرەو ە ھاتم، كورە ئاگات لە خۆت بى.

حەممە گوتى:

– بەيانى ئەمىنيە كان لە منىشيان پرسى، بلئى راست بى؟

– جا چووزانم، منىش وەك تۆ!

حەممە دەيەوئى باسە كە دريژەى پىن نەدرى، لە بيانوو دەگەرئى، بۆ ئەو ەى زوو ئەحمەد بەرپىكا، گوتى:

– كورە بە ئىمە چى؟ من و تۆ چمان ھەيە لە خۆمان بترسىين؟ خوداى دەكرد ولات پەر دەبوو لە چەتە، من ھەر شوانم و تۆش ھەر فەراشى! ھەر كەس لە سەرەو ە بى ئىمە

له گهل ئه وین! وه ک کابرا ده لئ، ههر کهس کهر بئ، ئیمه کورتانین، له وهی گهرئ، نازدار چۆنه.

ئه حمده هه ناسه یه کی هه لکیشا، گوتی:

– چۆن بئ؟ دۆعاجیته، له نیو کاردا گول بووه.

– به راست بۆ کوئ ده چی؟

ئه حمده له غاوی له قۆل دامالی، خستییه سه ر یالی ئه سپه که، گوتی:

– ده چمه کانی توو به کوئخا که ریمی خه زوورت ده لیم به یانی کهس بۆ هه یچ کوئ

له دئ ده رنه چی، ئاغا له گهل گه وره ی ئه منییه سه باره ت به و چه ته یه له گه لیان ده دوین،

ره سوو لیشی نار دووه بۆ کانیه کویره، من ده رۆم، ئاگات له خۆت بئ ره نگه تۆش بانگ

بکه نه وه. ئه وهی گوت و پئی له ئاوزه نگگی ناو سوار بوو، رکینی لیدا، ئه سپه ره ش وه ک

کیچ ده ره په ری، ئه سپ و سوار له تاریکیدا ونبوون.

دوا به دوا ی رۆینی ئه حمده، حه مه گه راوه بۆ بن کئیل، که لاککی سه ر بر وای شه کی

دابه کۆلدا و به ره و ماله که ی عه به وه ره یکه وت.

هه تاو دوو سئ هۆگان له هه زار ئه شکه و ته وه وه سه ر که و تووه، ئاواپی کانی توو

شله ژاوه، ده لئی جیژنه، یا شینه! کهس نه چۆته کار. بهر ده رکی مز گه وت، سه ر هه وز و

بنه دیوار پرن له خه لک، ده سته ده سته، ده سته و ئه ژنۆ چاویان له رییه.

سواری، یه کی دی! سئ سوار له کینه به ردایله وه قه ره ولیان داوه، پئیش قه ره و لئ،

سوار به دووی یه کدا ره یکه یان به ستووه، مار پیچ به کویره ریدا سه ره و خوار بوونه ته وه،

لووله ی تفه نگگی برنو له بهر گزنگی خۆر ترووسکه یان دئ. چوار قه ره یه خه له نیو

ده سته ی ئه منییه دا ره ش ده که نه وه.

جووله جوول و هه لک که و تووه. ژن و مندال رژاونه ته، سه ر بان. پیاوان به

پئیشوازیانه وه له دئ چوونه ته ده ری.

پئیش قه ره و ل گه یونه ته ده وری دئ، دوو ئه منییه و ره سوولی نۆ که ره.

ئه منییه و هه لک تیکه لبوون، ره سوول به کوئخا که ریمی گوت:

– کهس له دئ ده رنه چووه؟

کوئخا چاو به هه لکدا ده گئیری، گوتی:

– نه خئیر، ته و اوین، بۆ ده رننگ هاتن؟ وه ختی کار و کویره وه رییه!

ره سوول به مؤړنکه وه چا و له کوینخا ده کا، گوتی:
- کارمان بوو! چو وینه کانیه کویره، له تازوا قسه یان بو خه لکی کرد، هر و ا فریا
که و تووین.

ده سته گه یونه ته پیش، همزه به گ سواری کویته بووه، شانه شانی سه روان خوداییه،
عه تا و نه حمه د فراهش به دووی سیتوان و ئیستیواره وهن.
خه لکی کانی توو، به مه لا و کوینخا و پیاو ماقووله وه نه مبروئه و بهری رییان گرتووه،
به خیر هاتیان لیده کهن.

حهوت سوار له ده سته جوئ بوونه وه و چوونه بن یه خته بییه کی سهر کانی. نه وانی دی
به ده وری دیدا بلا و بوونه ته وه.
خه لکه که به دووی نه و حه و ته که و توون، پشته و خور، به رانه بر به سه روان و ناغا به
سه ف بوون.

همزه به گ بانگی کرد و گوتی:

- وهرن نه و چاره و پیاو بگرن.

فه یزه دریژ و فه تاحه کویر، حه مای نه نه خه جی و عه لی مام ره سوول، که ریمی پوور
به ریزاد له سه ف هاتنه ده ری، هر یه که ی نه سپیکي گرت، فه یزه دریژ کویته ی
گرتووه، نه حمه د و ره سول نه سپی خو یان گرتووه.
ناغا ده می ناوه به گوئی سه روانه وه، پاش هیندی سرتو خورت، روو ده کاته
خه لکه که، گوتی:

- خه لکینه! که یخودا کان! ماموستا! بی شک هم مو و له و ته قه یه ی پیری ئیواره
ئاگادارن؟ چه ته و پیاو کوژی له و ته قه دا بریندار بووه، به برینداری هه لاتووه و ونه!
هر که س شاردوویه ته وه، له رووی نابه له دیه وه، یان له رووی دل سوژی و سینه سافیه وه
بووه، راستی بلئ، خه لاتی ده که ین، بیشاریته وه و نه بلئ، دواپی ئاشکرا بی، سزای
مه رگه، نه وه تان له بیر نه چی، نه و چه ته یه زور بی ره زایه! گورگی هاره و بریندار بووه!
چاک بیته وه، به زه یی به که سدا نایه! جه نایی سه روان له سهر حه ددی ئیراقه وه وه دوا ی
که و تووه. له دؤلی دزان پیکاو یانه، چونکه له ملکی من پیکراوه، هر له وئ ونبووه،
مردوو، یان زیندوو، له منی ده وئ و منیش له ئیوه! جا که یفی خو تانه! له ملکی مندا
و نبووه، من تاوانبارم.

لای جهناب سەروان سەرشۆرم مە کەن، من سەرشۆر بێم، خەلکی سەئ دێ سەریان شۆرە! هەر کەس دیویە، یان شار دوویە تەو، خۆی بێی، دە بیەخشین، دە نا دە کەوینە مالان و مال پشکین دە کەین، تەنانەت دە پێتی ژنە کانیش دە گە پێین!!

ئە گەر خۆتان راستی بێین، خە لاتتان دە کەم، لای جهناب سەروان سەربەرز مە کەن، سەربەرز مە کەن مەر و مالاتان بەر گێرە وە ی نابێ، هەر کەس دەست کورت بێ دەستی دە گرم، گای نە بێ، گا جووتی دە دە مێ، تووی نە بێ، تووی دە دە مێ، کوری سەرباز بێ، نایدەم بە دەستەو، کوری ژن بێنی، یان کچ بە مێردبەدا، پێشکەشی لی ناستینم.

بە لام لێرە بێ چی؟! ماتی دوو سە دە مەن جەریمە تان دە کەم. موو چە تان لێدە بێرم، تالاتان دە کەم! بوورە و بایەر تان لی قە دە غە و مەر تان ناهێلم لە ملکمدا بلە وە پری، ئاو لە دۆلیانی ئاش هەل دە بێرم! ز مەر تان نابێ لە ئاشی من لی بکری!

بە شەری خودا و پێغەمبەر، ئیرە ملکی منە، من رازی نە بێم، مردووتان لە ملکم بێژن! رازی نابم و گەردنی ئازا ناکەم! دە ی؟ دە لێن چی؟

مە لا کەریم لە سەفی پێشەو، لە ئیو خە لکە کە هاتۆتە دەری، بە دە نگیکی بەرز گوراندی گوتی:

– خە لکینە! هەموو گوریتان لە فەرمايشی ئاغاو بوو؟ هەر کەس ئەو چە تە یە ی حە شار داو، بیلێ، دە نا مال پشکین دە کەن.

کەس هیچ نالی! پیاوان مات و بێ دەنگن، هەموو دە پرواننە یە ک! ژنان کۆر کۆر کۆز یلکە یان داو، بەرۆک هەل دە گلۆفن. مندالی خۆیان خزان دۆتە داوینی دایکیان، خۆ دە شارنەو و ملیان ناو بە لارەو، ترسە نو کانه دە پرواننە ئەو بەرگ بۆرانه، چاویان زەق کردۆتەو و قوروقە پ و یستاون!

لە پستی کۆری ژنانەو، پوورە گولە بە تەنیا دیت و دە چی و بێ فەزیحەت بە حە مە دە لی.

– بە گە وجم دە زانی؟! چە تەم پێ دەرمان دە کە ی؟ و یستاییت! مە گەر بمری و نە یە تەو! مە گەر دەستم بە دەست نە گا، خەمت دە خۆم، وە ک ژان کردو دیت و دە چی.

عە تا لە پستی هەمزە بە گەو، پالیداو بە یەختە بییە کەو، دەستی راستی ناو تە کە لە کە ی، بە دەستی چە پی سە مێلە خورما ییە کە ی با دە دا، چاوە شینە کانی بە ئیو ژاندا دە گێری، چاو لە کەو ی دە گێری، وە بەر چاوی نایە.

ھەمزە بەگ سەرى لە سەروان بردۆتە پىشى، دەچىپىنى بە گوئىدا، سەروان بە بزەو ھە
سەر رادە ھەشىنى!

ئاغا روويكردە كوئىخا كەرىم، گوتى:

– بە لاي ناخىرت تو كوئىخاي ئەم دىيەى و جىشىنى منى! بۇ نەت لىئو نايە؟

كوئىخا چو ھەشىنى، گوتى:

– قوربان! من چەم لە دەست دى؟ ئەو خەلكە كە، ھەموو لە ھەمەيشە كانى ئاغا
ھالى بوون، رووى كەردە خەلكە كە، گوتى:

– كى ئەو چەتەى بردۆتە مالى، يان بە شوئىنى دەزانى و دەنگ ناكە؟

مەلا كەرىم و مام ھەسەن و حاجى قادر چوونە پىشى، مەلا گوتى:

– قوربان، تو دە ھەرمووى چەتە و پياو كوژە، خەلك چۆن رى پياو كوژ دەدا، يان
دە يشارنەو؟ بە قورعانى خۆم لىم خوئندوو، خەلك تووشى شتى وا بى، خۆيان سەرى
پان دە كەنەو، من لە لايەنى ئەو دىيەو ھەسوئند دەخۆم كەس نەيدىو، لەمەو بە دوا
بىيىنىن، خۆمان راپۆرت دەدەين بە ئاغا، چ بە مردووى، چ بە زىندووى، ئەگەر
باو ھەرىش ناكەى، ھەرموون ئەو مالان و بگەرىن، لە مالى ھەر كەسدا بوو، ئاورى
تەبەردەن، لەو زياتر ئىمە ھىچ نازانىن، ئاغا ش كەيفى خۆيەتى، ساحەب ئىختىيارە، ھەر
سە پاشە و پاش كەشەنەو.

ھەمزە بەگ قەسە كانى مەلا بۇ سەروان دە گىرىتتەو.

سەروان ئامازەى كەردە سىتوان و ئىستىوار، بەرەو ئەسپە كەى رۆى. سوارە سوار
بوونەو.

ھەيزە درىژ كوئىتەى ھىناو تە پىشى و جەھوى گرتوو، ھەمزە بەگ پى لە ئاوزه نگی
نا ھەيزە شانەشانى كوئىتە دەروا و جەھوى بەر نەداو، چەپ و ھۆر لە گەل ھەمزە بەگ
دەدو.

سوار لە دى دوور كەو توونەو، ھەيزە لە كوئىتە جوى نابىتتەو! خەلك لەو چەچەپەى
ھەيزە زەنىن! ترسىان لە دل نىشتوو.

سوار لە كىو بەرداويلە و ھەسەر كەو توون، مەر لە بەر دىو ھەزائە تە نىدو. خەلك ھىشتا
بلاو ھەيان نە كەردوو. ھەمە لە دوورەو كۆرى خەلك دەبىنى، رۆى بۇ لايان.

ئەحمەدى مام ھەسەن لە كۆر دېتە دەرى، بەرەو پىرى ھەمە چوو، لە دوورەو
گوتى:

– كا كە ھەمە! ماندوو نەبى.

ھەمە جوابى داو، گوتى:

– ئەو ھە چ باسە؟ يا خوا خىر بى!

ئەحمەد بە سەرسورمانەو گوتى:

– نە تزانىو؟! نىو دى پر بوو لە ئەمنىيە! ئاغا دەيگوت چە تەيە ك بە برىندارى لەو

كىوانە ونبوو! دەيگوت گورگى ھارە، تۆ ئەو گورگە ھارەت نەديو؟

ھەمە چاويكى بە خەلكە كە دا گىر، فەيزە دريژى وە بەرچاوكەوت، بەدەنگىكى وا

كە فەيزە گوتى لىي، گوتى:

– بەرى وەللا، ئەمشەو لاي من بوو! تا رۆژ نەيھىشت وەنەوز چاوم بچى.

فەيزە گوتى لىيە، وردە وردە بەرەو لايان دى، يەك يەك و دوو دوو لە ھەمە كو

بوونەتەو، ھەمە باسە كە دريژە دەدا.

– باوەر بكە ئەو دوا براوہ ئەمشەو ھەدادانى نەبوو! ھەر نەخەوتووم.

فەيزە لە ھەمە چۆتە پىش، گىلانە گوتى:

– چۆن بوو كا كە ھەمە؟!

ھەمە چاويكى لىنكرد، گوتى:

– چى چۆن بوو؟ تا ئىستا گورگت نەديو؟! گورگ گورگە، بۆر بوو.

فەيزە پاشەوپاش كشاو، گوتى:

– گوتم داخوا چى ديو! دەى گورگ ئەم نەقل گىرانەو ھى بۆ چىه؟!

ھەمە دەستى كرد بە باخەلیدا و گوتى:

– كا فەيزە! پىم شە كە قزلى ئىو ھى، داخى ئىو ھى، ھا ئەو ھى قولاخە كەى.

فەيزە قولاخى وەرگرت، بە مۆرەو تەماشايەكى ھەمە دە كا، قولاخى لە مست نا و

بى قسە و باس بەرەو مال بۆو.

پوورە گولە لە دوور وەستاو، چاوہ پىيە ھەمە لە نىو پياوان بىتە دەرى.

ھەمە لە كۆر جويۆتەو، پوورە گولە بانگى كرد:

– ھەمە! تا مالى وەرە.

همه دوورونزیک به دووی پووره گوله‌وه‌یه، له هه‌وشه‌وه بانگی ده‌کا:
- پووریگیان! له کوئی؟ جوابی نییه؟ پئی پئی ده‌چیتته ژووری، چاو ده‌گیری، دیار
نییه! بانگی ده‌کاته‌وه:

- پووری! پووریگیان! له نا‌کاو زرمه له نیو شانی همه‌وه هه‌ستا! ئه‌وه‌نده له نا‌کاو
لینیدا، همه پئی وا بوو ماله که رووخواه به سه‌ریدا، وه کو خودار هاواری کرد:

- ئه‌ی ئه‌ی!! ئه‌وه بۆ واده‌که‌ی!؟

پووره گوله به کۆله‌وه‌ژه‌وه لای ده‌رگای پئی گرتووه و وه‌ریگه‌راوه‌تی. ده‌ست
ناپاریزی، هه‌ر لینیده‌دا، ده‌لی.

- ئه‌وه، ئه‌وه، ئه‌وه تو! هه‌ی بیژوو به گه‌وجم ده‌زانی؟ چه‌تم پئی ده‌رمان ده‌که‌ی؟
خۆت به زیره‌ک ده‌زانی، من به شیت؟

همه ده‌ستی گرتووه به سه‌ریه‌وه ده‌پاریتته‌وه، به ده‌م پارانه‌وه گوتی:

- بۆ لیم ده‌ده‌ی؟ چم کردووه؟

پووره گوله وه‌ک لۆک گه‌رم بووه، که‌ف ده‌چینی، به که‌ف چاندنه‌وه گوتی:

- چه‌تم پئی ده‌رمان ده‌که‌ی؟ سه‌روسپرت له گه‌ل ئه‌وانه‌یه؟ ده‌برۆ برۆ تۆش بیه به
چه‌ته و ریگر، که‌سێ له لینه‌ی بابی خۆیدا گه‌وره نه‌بی و له قوونی مالان چاوی
پشکووت، هه‌ر ده‌بێ وایی! خه‌تای تۆ نییه، من گه‌وجم! ده‌نا چۆن شه‌و و نیوه شه‌و
ده‌که‌ومه شوپن پاشه‌ل گواوی وه‌ک تۆ؟

پووره گوله ده‌ستی له لیندانی کیشاوه‌ته‌وه، همه وه‌ک مندال به دیواره‌وه پالیداوه و
سه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه، نقه‌ی لیوه نایه، مانی کردووه! ده‌زانی پووره گوله به رق هه‌ستاوی
له قسه‌ حالی نایی.

هه‌ر دوو بیده‌نگن، پووره گوله به چاوی تووره‌ییه‌وه ده‌پوانیتته همه، له‌ده‌وه بۆی
ده‌سووتی، زوو زوو ته‌ماشای ده‌کا.

همه ده‌زانی هه‌لیه‌تی، پشتی له‌دیوار کردووه و له سه‌ره‌خۆ گوتی:

- بۆ تووره بووی پووریگیان؟ چیان گوتووه؟

پووره گوله جوابی نه‌داوه، وه‌ک توراو رووی وه‌رگیپا.

همه له دواوه باوه‌شی پیندا کردووه، ماچی ده‌کا، به پینکه‌نینه‌وه گوتی:

- تۆ له منت داوه، ده‌شتۆری؟ ئاخ‌ر چم کردووه؟

پووره گوله روویکرده وه همه، گوتی:

– ده یانگوت تاهیر چه ته و پیاو کوژه! تو ده تزانی وایه، بؤ منت برد پیت درمان کردم؟

همه نیو چاوانی ویک هیناوه ته وه، راست ته ماشای پووره گوله ده کا، به یه قینه وه گوتی:

– دهی ده بی وابلین، خو نالین تاهیر پیاوی چاکه! که سی قینی له که سی بی، به خراپه باسی ده کا، خو من نازانم چاکه، یان خراپه، منیش وه ک توی ده ناسم، خه لک ده لین پووره گوله دور ناسه، منیش پیموایه، خو ت وهره بیدوتنه، نه گهر خراپه کاره، با دووری لی بکه م، نه گهر پیاوی چاکه، تو چاکه له گهل کردووه، چاکه لای خودا و خه لک ون نییه،

پووره گوله بزه که وتوته سهر لیوی! قسه کانی همه ی به دله، گوتی:

– دیم، نه مشه و دیم، پاش خه وتنان وهره له دووم، وهره دانیشه، خو نیوه روژه نه خوار دووه، خوار دووته؟

همه سه باره ت به وهی که دلی پووره گوله ی هیناوه ته وه جی، که یف سازه، به بیکه نینه وه گوتی:

– نه مخوار دووه، به لام ده روم، مالی حاجی چاوه پیمن.

همه له مال ودهر که وتوو، گه یوه ته ده رکی حه وشه، پووره گوله بانگی کردوته وه.

– له بیرت نه چی! شهوی بیته وه! ده بی درمانی بکه مه وه!

همه به دم روینه وه گوتی:

– باشه باش، دیمه وه، دیمه وه.

ریمه و کۆرژەنی چل و شەش چارەوئی، پڕ بە دۆلی دزان دەنگ دەداتەووە و
کەرویشکی وازرە دوورپەرە دەکا.

پڕمە و کۆرژەنی کویتە تەنگی بە ئەسپی سەروان خودایی توند کردوو، لە
کۆیرەپڕی هەلەمی دەکا.

هەمزە بەگ لەو گێرودارەدا ماوەتەو! هەرچەند بیری لێدەکاتەو، بیری بڕ بە هیچ
کوئی ناکا! روویکردە سەروان گوتی:

– جەناب سەروان! ئیستا دەفەرمووی من چ بکەم؟ ئەوێ فەرموتە، کردوو، بێریم
بە هیچ کویتە ک ناگا! جی نەماوە سەرمان لێنەدای، دەلێ قەترە یە ک ئاوە بە ئەرزدا
چۆتە خوارێ!

سەروان راست لە سەر مەلەبەندی زین دانیشتوو، دەروانیتە دوور، بێ ئەوێ
سەرور گێرێ، بێ بایەخانە گوتی:

– من چ بکەم؟ ئەوێ گری کارێ تۆیە، دەبێ خۆت بیکەیتەو، دەبێ قولاخیکێ
بدەبێ بە دەستەو، مردوو، یان زیندوو، من راپۆرت دەدەم، ئەوێ بوو و رووی داو،
بە سەرەوێ رادەگەیهنم، ئیتر خۆت دەزانی، چۆن جواب دەدەیتەو، من نازانم.

هەمزە بەگ بە سەر کویتەو مات و کز خۆی چەماندۆتەو، بێر لە قسەکانی فەیزە
دەکاتەو. دیسان بانگی سەروانی کردەو، گوتی:

– جەناب سەروان! جیێ ک ماوە بگەرێین! زۆر جیێ شکە، با سێ چوار کەس بنیرین
سەریکی لێدەن، زەرەری نییە.

سەروان چاوی لە دوور هەلبرێو، دەروانیتە هەمزە بەگ، بە ناھۆمیدییەو گوتی:

– کونیه؟

همزه به گ پشته چه ماوه که ی راست کرده وه، به هومیده وه گو تی:

– دئ کون! زور جیی شکه، له و به ره، له نیو ئه و کیو و شاخه دایه، دیه کی چوله، کابرایه کی شیت به تاقه ماله له وییه، زورم شک لییه تی، ئه گهر ئیزنت له سهر بی، دهسته یه ک بچی، به له دیان له گه ل ده نیرم، ده فهرمووی چی؟

سهروان ماتبووه، بی ئاوردانه وه، دهستی چه پی هه لئناو له غاوی کیشا، ئه سپ ویستا، دهسته ویستاون، بانگی ئیستیوار ره زایی ده کا:

ئیستیوار له نیو سواره کان هاتوته ده ری، رکیفی لئدا و به غار خوی گه یاندئ له به رانه ری سهرواندا وه ستاوه، ئیحترامی نیزامی به جئ هینا، گو تی:

– جه ناب سهروان! له خزمه ت دام.

سهروان له سهره خؤ گو تی:

– دهسته ی خؤت جیا بکه وه، له گه ل نو که ری ئاгада برؤ ئه و جیییه ی ئه وان ده لئین، ده لئین جیی شکه، به پاریزه وه بچنه ژووری، ده برؤ ده ی، وه ک ئاغا باس ده کا، کابرایه کی شیتی لییه، ده لئ زور زیره که! خاوتان نه بهستی! هیندی جه زره به ی بده ن به لکو هه والیکی بزانی، ده برؤ.

ئیستیوار به یاسای نیزامی، به سواریه وه دهستی برده بهرچاو و خوی قیت کرده وه، خه به ردار وه ستاوه.

همزه به گ سهری کویتیه ی وه رسووړاند، بانگی ره سوولی کرد.

ره سوول به ویلغار هه هاته به رده می ئاغا، گو تی:

– به لئ قوربان! له خزمه تام.

همزه به گ گو تی:

– له خزمه ت سهرکار ئیستیواردا بچؤ دئ کؤنی نیشانده، عه به شیتی پی بناسینه، ره نگه شتیکی له ژوور سهر داین، ره سوول! ئه و سره ئاشکراکه، ئه وه م بؤ ئاشکراکه ی، خه لاتت ده که م، خه لاتی باش، خؤت رازی بی، ده برؤ بزانه چ ده که ی.

پازده سوار به داوینی کیوی چل په ریدا، به پرتاو تیپه رین، له چؤم په رینه وه، مقه ست بر، له هه زار ئه شکه وته وه وه سهر که وتن.

له پشتمې كه لاهو كاني دى كؤن عه به كړو كاش ده كا. ههر لقي دروو هه لده برى و جارى سهر هه لدېنى، چاو به دهورو پشتدا ده گيرى. ده سته يه ك سوار له هه زار نه شكه و ته وه سهر يان هه لدا. عه به داس و دوو لقي داناوه، له سهره خو به ره و مال بووه. ماوه يه كى زور ونبوو، پاشان هاته دهرى، به ره و شوپنه كه ي خوى دهرواته وه، ده سته داوه ته وه داس و دوو لقي دروو ده دورى.

سوار نزيك بوونه ته وه، گه يونه ته نيو كه لاهو كان، چوونه ته به رماله كه ي عه به، عه به چاوى لييه، خو گيل ده كا، وه كو نه وه ي ههر نه يديتتن!
ره سوولى نو كره بانگى ده كا.

عه به داس و دوو لقي داناوه، به په له به ده ننگيه وه دى، له دوور به دهميه وه پنده كه نى،
گوتى:

– ئه ي وه خير بين! خوا نه و قازاخمنه لى نه سه نى! باوه رت بوى دوو سى شه وه نه خه فتوم، له وه تى ئيژن چه ته هاتووه ته هم ناوچه، عه به بيو نه سره و تيه! دلهم ريزه يه كى ماگه، نو غرتان خير كا ره سوول؟

ره سوول خو له هه سپ ده هاويته خوارى، به جنپه وه گوتى:

– خو ت گه و جى بيژوو! له كويت شاردو ته وه؟

عه به زارى كردو ته وه بووه به په يكه ره! به سه رسورمانه وه گوتى:

– من چه م هه س بيشارمؤ؟! من چكى دلهم به ناغايه له نه كريتؤ همه تو چه ئيژى كا ره سوول؟! من چه م هه س؟ تا ئيواره هه سم نه و دوو جوانه گايه! نه ويشه خير و مه وه خير داويانه پيم، گه ره كنه نه ويشم لى بسه نى؟

ره سوول لپى چو ته پيشى، به رو كى گرتووه و رايده وه شپنى، به تووره بيه وه گوتى:

– خو ت هه له مه كه شپتى سه گ! جوانه گاي چى؟ نه و چه ته يه ت له كوئى شاردو ته وه؟ ناشكرا بووه، مه يشاره وه! هممه شوان راستى گوتووه! نه و ئيمه ي ناردووه،
له كوئيه؟

عه به سهرى سورماوه له و كاره! هممه چؤن كارى وايكردووه؟ قسه كاني تاهيرى هاته وه بير، تاهير گوتبووى، نه وانه زورزانن، دروى وا ده كه ن ههر له راست ده چى، قه ت باوه ريان پى مه كه ن. عه به ديسانه وه پنده كه نى، ده سته ره سوولى له به رو كى كرده وه، گوتى:

– گالتهم پئی ئه که ی؟ ئیستا وهختی ئه م قسه گه له نییه کا ره سوول.
ره سوول دهسکه وساری له ملی ئهسپه که ی دامالی به بهردیکیه وه ی ده بهستی، به
کرژی رووی کرده وه عه به، گوتی:

– خۆت راستی ده لئی، یان بییم به زۆر پیت ئاشکرا که م؟ له کویت شار دۆت وه؟
عه به گوتی:

– من که سم نه دیوه و هیچی نازانم، بئ خۆت بگه پری، ئه ر دۆزیتۆ، به شایه تی ئه و
قازاخیه له، ئا له م حانه بمکوژه، بۆ چ وازم لئ ناهینی؟ من هه سم ئه و دوو که لوایه، خۆت
بچۆوژیره و ژووری که، خونه مناگه سه قه ور باو کم، ده بچوره ژوور ئیتر وازم لئ بیسه،
ئه شاباوه شه روتی دریا وه پیا بگری، ئه مه سا! ئاخیر بیژه من چه و ئه و کاریه له چه؟ مه یمون
له خویانییه، هاو له ش ده ر کا! به خوا واز نه هیری شکات ئاغات لئ ئه که م!
ره سوول رووی له ئیستیواره، عه به پشتی لیه تی، ره سوول ته ماشای ئیستیوار ده کا،
ته ماداری ده ستوره.

ئیستیوار به چاو ئاماژه ی ده کاتی، گوتی:

لنیده.

عه به و ره سوول هه ر مشتومرپانه، عه به ناخافل زرينگه ی له په نا ملیه وه هه لسا! زلله ی
ره سوول هینده له نه کاو بوو، عه به له نگه ری خۆی پئ نه گیرا، ره هیل بوو.
ره سوول بئ به زه یانه به له قه و شه پ ئه مدیوئه و دیوی ده کا! خوین به ده مولووتی
عه به دا ها تۆته خواری، به ناله وه هاوار ده کا. ره سوول ده سه بردار نییه! عه به که وته فیل.
هه ر دوو چاوی وه ک که شکه فه ریکه له ژیلا هات، ره شینه ی لیبرا! زمان له زاریدا
ها تۆته ده ر و ده یجویتته وه، که ف و خوین به لیویدا ها تۆته خواری، هه لیده خلینج، پشووی
سواریه له که روویدا تاساوه، ئیستا نا تاوینکی دی ده خنکی! ره ش و شین بۆته وه و
وه لینگه فه ره که وتوو و خۆ به داروبه رددا ده دا.
ئیستیوار ته زوو به له شیدا دی و ترسی مردنی عه به له دلئ نیشتوو، به سه ر ره سوولدا
ده گورپینی:

– چ ده که ی؟ ده یکوژی به سیه، به جیی ئه وه برۆنه ژووری بگه پین. ئیستیوار
ده ستی به ده وری که لاوه دا بلا و کردۆته وه، ره سوول دوو ئه منیه ی به چه که وه ناردۆته
ژووری و خۆشی به برنوو به رده ر کی گرتوو.

سى قامك له سەر سى په له پيټكه ده له رزین! سى دل به توندی لیده ده ن و پرن له خورپه! شمش چاو زهق زهق به دیوی تاریک و تنوکدا ده گه رین، ترسیان لیده بارى و له هه ر قوژبنى سهد تاهیر سپړه یان گرتووه و قامکیان له سهر په له پيټكه داناوه، له شى بى هیزیان کون کون ده کا!

ره سوول پيشه ننگه. گه رووی وشکه، نه ژنوی بى هیزی، له شى به نیو دیوی تاریکدا کیش ده کا، ده لیبی تاوانباره به ره و سیداره ده روا!
کادین گه راون، پیمان ناو ته ته ویله، ره سوول پش تاو پشت ده گه ریته وه، له کادینه وه بانگ ده کا، گوتی:

– سهر کار! زور تاریکه! چاو چاو نابین، چ بکه یین؟

ئیستیوار ره زایى گوتی:

– هه ر کوپیه ک نابینى، وه بهر گولله ی دهن، بست به بست گولله بارانى کهن.
سى چه ک ته قه یان دامه زان دووه، که لین و کولین دراوه ته بهر گولله، دار و دیوار بووه به رووی بیژنگ، دیو پر بووه له توز و بونی بارووت.
له ته قه ی تفهنگ، دلی عه به داده خورپى، مهر گى خوی و تاهیری له بهر چاوه، به لام ددان به جهر گیدا ده گری و چون که وتووه، نابزوی.

تاهیر له درزی که له بهر وه چاوی له سى چه کداره و قامکی له سهر په له پيټكه ی ده مانچه داناوه، خوی به چاره نووس سپار دووه.

دوو نه منییه و قه ره یخه یه ک، به ته قه کړدنه وه روویان تیکر دووه. تاهیر ده زان ته قه له ناکوییه، خو له بهر کون لا ده دا.

سى چه کدار گه یونه ته بهر ده ر کی ژووره که، چوونه ژوورئ و پاشه و پاش بوونه وه، به کرژى چوونه ده رئ.

ره سوول و دوو نه منییه توزاوی و رهنگ هه لبروسقاو له بهر ده می ئیستیوار ره زاییدا ویستاون.

ره سوول گوتی:

– سهر کار ئیستیوار! دیوبه دیو و که لین به که لین گه راین، که سى لی نییه، چ بکه یین؟

ئیستیوار به چاویکی پر له به زه بییه وه ده روانیته عه به، گوتی:

– نه وه چی؟ نه ها تو ته وه هوش، نه مرئ!

ره سوول به بزه وه گوتی:

– هیچی لی نایه، وه ک سه گ ده می به برینی خوی بگا، خوی چاک ده کاته وه، په روشی ئه وه مه به، ئازاری له گه له.

ئیسٹیوار نابه دلانه سوار بووه، به نیشانه ی روین ئاماژه ده کاته دهسته، سواره سوار بوون، له دی کۆن دوور که وتوونه وه، له هه زار ئه شکه وتوه ئاوا بوون.

سوار شوینه واریان براره، عه به راسته وه بووه، به هه لاتن چوه ژووری، له ده رگاوه بانگ ده کا، کاک تاهیر! ماوی برا که م؟

– ماوم عه به گیان، له و کونه دا خنکاوم وه ره ده رمهینه، تو چۆنت نه جات بووه؟
عه به سه وه ته ی له که لین لابر دووه، تاهیری له کونه دیوار ده ر کیشاوه و چۆته ژیر
بالی و به ره و مالی ده باته وه، به ده مولوتی خویناوییه وه گوتی:

– من هه زاری وه ک ئه وانم گه وچ کردیه، ئه و ره سووله باوک گه ماله فره ی دا لیم،
ره سوول ئۆ که ر ئیژم، ئۆ که ر هه مزه به گه، قه یناکه، خاسمان نه جات بوو، خوا بکا تو
خۆش بیته وه، من به توون.

تاهیر له بهر رووناکی کولاو که چاوی به ده مولوتی خویناوی عه به ده که وی، به
شهرمه وه گوتی:

– عه به گیان! شهرمه زاری لای تو، ئه گه ر نه مره تو له ی تو یان لیده که مه وه.

عه به به ئاته گی که واکه ی ده مولوتی سپی و گوتی:

– خه فته من مه خۆ، فره وام به سه ر هاتییه، تا تو وه من قایل وی، وه دییه کانم
ئه تپاریژم، گوی به وه مه، پیاو ماسی بگری قوونی ئه شی ته روی.

تاهیر به دلپریه وه دهستی له ملی عه به کردوه، ماچی ده کا، گوتی:

– شهرته له پینش چاوی خۆت تو له ی لی بستینم، مه گه ر هه ر وه گیرم نه که وی. تاهیر

له سه رجی راکشاوه، عه به روویه ته ده ری.

روژ گه یوه ته روژ ئاوا، مانگ نوییه و به قه ده ر ده مه داسی به ئاسمانی خۆرئاوا وه

وه ده ر که وتوه، مزگینی جۆزه ردان به بی نان ده دا.

ئه ستیره، یه ک یه ک له ژوانگه ی ئاسمانه وه که وتوونه ته چاوبرکی ئه وینداران

ده خه نه بییری جی ژوانه وه.

مەر له په چه خره كهوتوو، همه مهري به سه گ سپاردوو و گه يوه ته بهر ماله كهى
عه به. عه به له سه ربانه، دهنگى همه ده دا:

– كى كوره؟

– خو مانين، به و شه وه بو چو ويته ئه و سه ره؟ كاك تاهير چونه.

– توى كاكه همه؟ چونه، كه يف كه يفى ئه وه، له تهر ئه خوا و له وشك ئه خه فى و

تيهه لدانه كه ش بو منى به دبه خته!

– لييانداوى عه به گيان؟

– ليدان؟! ئه و ره سووله باوك گه ماله كوشتى، راهه سته با بيمه خواره وه، بو تى

ئه گير مؤ.

عه به و همه چوونه ته ژوورى، تاهير له جيذا كهوتوو، له م شان و ئه وشانيه وه

دانيشتون، همه ئه حوالپرسى لیده كا.

تاهير به شهرمه وه گوتى:

– با شترم، بوومه ته هوى نازارى ئيوه، زورىان له كاكه عه به داوه.

همه بو دل خو شى دانه وهى تاهير، گوتى:

– له وه گه رى، عه به چو نى شارد يه وه؟

تاهير سه رى به ره وه عه به وه رسو وړاند، به بزه وه ته ماشاى ده كا، گوتى:

– ئه وهى كاكه عه به كردوويه، به كه س ناكرى، نازانم چو ن بوو! ده بى خو ي

بيگير تته وه.

همه گوتى:

– عه به گيان چو نت شارد وه وه؟

عه به چاوى زيت كردو ته وه، هه ست به شادى و غوروور ده كا، به شاناز يه وه گوتى:

– به بيانكى درك دوور يه وه چومه پشت مال، چاوم تيوه بوو له هه زار ئه شكه وته وه

هاتن به م ديوا، گورجى رامكرده مال و شاردمو.

همه پيكه نى، گوتى:

– ده زانم شاردو ته وه، له كو يت شارد وه گه وجه پياو؟

عه به به جه فه نگه وه لى هه ستا وه ته سه رچوك، نيو چاوانى ونيكه ينا، گوتى:

– گەوجە پىياو تۇي، چەن سالە تىيە ئەم مالا كاولە نازانى چۆنە، بە خوا گەوجى، لە ناو تەويلە كەرھۆلەيە كىم لى داو، بۇ رۇژى تەنگانەم لى داو، گورجى كاك تاهيرىم خستە ناوى و سەو تەيە كىم نا بە روويۇ، جىويانە كەم كۆ كىردۆ، ئاسەوارم نەھىشتۆ، خۆم چومۆ دەشت، رەسوول دەسى كىردە كوتانم، لىي كەوتمە فىل و فىم لە خۆم ھاورد، چوونە ژوورۇ تەقەيان كىرد، ئەونەي تەقە كىريا، ئەتوت لە دلەمى ئەدەن، دلەم رىزەيە كى مابوو، خاس بوو بە سايەي خواو نەياندۆزىو، تۆ بوايى لە جىاي من چت ئە كىرد گەوجە! ئىشە لالا تۆ بوايەي.

ھەمە خۆي پى رانە گىرا، داى لە پىرەمەي پىنكەنن.

تاهير بۇ ئەوەي باسە كە بگۆرئ، روويكردە ھەمە، گوتى:

– دەنگ و باس چىە؟ چوونە تە دى چىان گوتوو.

ھەمە ھىشتا پىنكەننى تەواو نەبوو، بە دەم پىنكەننەو گوتى:

– ھىچ، ھەمزە بە گ ھىندى قسەي بۇ كىردبوون لە گەل ھىندى ھەرەشە، ئەو چوونەي

ئەوان تەنيا بە زەرەرى من تەواو بوو، ھىچى دى.

تاهير راست بۆتەو، كەوتۆتە سەر لا تەنىشت، بە سەرسورمانەو گوتى:

– تۆ بۆ؟!

– بە لىدانى پورە گولەيان دام! ھەمزە بە گ گوتبووى تاهير چەتە و رىگرە، ئەویش

باوهرى كىردبوو، دەيگوت تۆ چەتە پى دەرمان كىردووم، بە كۆلەو ھەتتەم بەربوو، بە

ھەزار سوئند دەس بەردارم بوو، قەرارە ئەمشەو و بىن و لەو بارەو ەتدوئىن.

تاهير بە پىنكەننەو گوتى:

– دەي باشە، بە خىر بى.

عەبە بە چەپۆك داى بە سەر خۆيدا، گوتى:

– ئەي برا پۇ! رۆحم لەو وپورەي جادوو تۆقىە! ئەونەي ئەيوئىم زالە ترەك ئەوم!

ھەمە چاوى لە تاهير دەقرتىنى، بىن ئەوەي پىنكەننى، گوتى:

– باشە، لە بىرت نەچى كاكە عەبە گىان، بۇ پورە گولە چىە وا لىي تۆقىوى؟ مەگەر

نەيئىم، مايئىمان.

عەبە بە پارانەو گوتى:

– بۇ خاتىرە خۇشام لەو پېرېژنە لايە، باۋە بىي جام وت، خاسە؟ بە خوا بە قەد داىكم
خۇشم گەرە كە، ھەر لە خۇمۇ ھات ۋە زامانما.

تاھىر تىكاي بۇ دە كا، ھەممە تىكاي دە گرىي و چاۋپۇشى لىدە كا، گوتى:
– دە يىكەم بە خاتىرى تۇ، بۇي ناگىر مەۋە، ھەستە كوانوۋە كە بىكەۋە با ھىندىي گۇشت
بېرژىنىن.

عەبە ئاۋرى كىردۆتەۋە، ھەممە گۇشتى شە كى توتىۋى خوي كىردوۋە لە شىشى داۋە
دە بېرژىنىن.

شىۋو خوراۋە، شەۋ دەرنگانە، ھەممە گوتى:
– عەبە گىيان! ھەستە با بىرۋىن، تۇ بچۇ لاي مەرە كە، منىش دە چىم بە دوۋى پوورە
گولە دا با ئەمجارەش بىرىنە كانى كاك تاھىر دەرمان كا.

ھەممە ۋ عەبە رۋىون. تاھىر لە گەل دەردى دەروون و ژانى بىرىن ماۋە تەۋە، سۋارى
بالى خەيال بوۋە، چۆتە رابردوۋىيە كى دوور، رەھىمى ۋە بىر ھاتۆتەۋە:

– ۋەي رەھىم! چۆن بوۋىيە ھۆي دەربەدەرىم! چەندەم ھاۋار كىرد بە قەست نە كىردم؟
بۇ ئاۋقاي ئەۋ و رچە بوۋى؟ خۇشت لە نىۋو بىرد و منىشت دە بەردەر كىرد! بلىنى كالى لە
چ ھالدا بىن؟ خۇز گە مېردى كىردى، ئە گەر ئەۋ مېرد بكا، من لەۋ عەزابە رىزگار دەبم،
بە خوا چاك لە بەند رامكىرد! ئە گەر ھەلنە ھاتىام، ئىستا لە مېز بوۋ ئىسكىشم رىزىۋو،
ھەتتە سالە! ھەتتە سالە دەربەدەرم! لە ئىران و ئىراق جىم ناپىتەۋە، چ ژىيانىكى خۇشم
بوۋ، چاك لە دەستەم دەرچوۋ! ھەموۋى خەتاي بابم بوۋ! ئە گەر ئەۋ نە يىناردبايەم بۇ قەرز
سەندىنەۋە، من چى و مالا ئاغا چى؟ كەنگى كالىم دەناسى؟ لە كوى رەھىم دىۋو؟ من
چى و راۋى چى؟ تازە رىي گەر ئانە ۋە شەم نىيە، كارىكم نە كىردوۋە دەۋلەت لىم خۇشىي!
ئەۋە ھات و دەۋلەت شى لىم خۇشبوۋ، ئەي ئەۋ خەلكە چ لىيكەم؟ زۆر بە يان بە ھۆي
مەۋە ۋە شاخى كەۋتوون، ۋە دوۋى قەسى من كەۋتوون، نا! نا! قەت ناپى بىر لە
گەر ئانەۋە بىكە مەۋە، تازە سەر و مالىيە، يان مردن، يان سەر كەۋتن. تاھىر ھەروا لەۋ
گىژاۋە دا گىژ دەخوا، ئەۋەي لەۋ ماۋەي ھەتتە سالە دا بە سەرى ھاتوۋە دىۋىيە، ۋە ك
ھەۋرە برووسكە بە مېشكىدا دى و دەروا، خەۋ بىردىيەۋە.

بىرۋو بىرۋو و تەق و شەقى دەرگا، تاھىرى لە خەۋ راپە راندوۋە، دەستى داۋە تە تەفەنگ
ۋ لە سەر جى راستەۋە بوۋە، گوى ھەلدەخا، دەنگى ھەممە دى، دەلى:

– پەلە مەكە، تۆنابەلەدى پوورىگيان، ئالەوئو، ئالەوئو، ئالەوئو بېرۇ.
 تاهير تاقە جارى پوورە گولەى ديو، شيوەى لە بەرچاۋ نەماۋ، زۇر بۇ ميشكى دىنى،
 ھىچ نايەتوۋ بەرچاۋى، تەنیا دەنگى لە گوئيدا دەزىنگىتەوۋ.
 جىرە لە گرېژەنەى چەپەرەوۋ ھەستا، ئافرەتىكى گەراۋەى توندوتۆل، بە روالەت
 كورتە بالا، بەستە كلىلې بە بەرۋكى چەبى كولوئجە مۆرە كەپەوۋە، بە لای راستىيەوۋ
 سمل و مىخەك ھەلواسراۋە، كرژ لە دەرگاۋە ھاتە ژوورى.
 توورە و تۆسن ديارە، لە سەر تەوئىلە گرژەكەى، دەسماى كەتانى سىپى لارەپىچ
 داناۋ، لە گەل ئەۋەى كە توورەيە، رەزا سووك و لەبەر دلانە، توورەيى لى ناھەز نىيە.
 نە كزۆلە نە گوشتتە، ددانى تاق و لۇق كەلەبەرى تىكەوتوۋە، سەر روومەتە كانى
 چرچيان تىكەوتوۋە، تاهير بە دل خۇشى دەۋى، تە كانى دا لە بەرى ھەستى.
 پوورە گولە گوئى:

– مەبزوو! تۆ برىندارى، ھەوجى بە ھەستان ناك، ئىستا چۆنى؟
 – ئىمانت سەلامەت بى، چاكترم پوورىگيان، بوومە ھۆى ئازار بۇ تۆ، خودا ولا مى
 چاكەت بداتەوۋ.

– ھاتووم دەرمانت كەم و ھىندى لە گەلت بدوئىم!
 – سەبارەت بە چى پوورىگيان؟
 – من قسەى پىچانەوۋە نازانم، ئەۋەى لە دلما بى، دەيلىم، سا خۇش يا ناخۇش، تۇش
 روو راست بە.

– باشە، شەرئە راست و رەوان، ئەۋەى بزائم بىلىم.
 پوورە گولە چۆتە پەناى تاهير دانىشتوۋە، بى پىچانەوۋە گوئى:
 – دەلئىن تۆ چەتەى! ئەۋەى راست بى تۆ كىسى؟ لەودەمەۋە ئەۋەم بىستوۋە، زۇر
 نىگەرانم، چووم بە گژى ھەمەدا و لىشمدا، بە راستى لىت دلكرمولم! دەبى من بزائم تۆ
 كىسى؟ دەبى بزائم كىم دەرمان كىردوۋە، ئەۋەشت بى بلىم، درۋ بكەى دەزانم، درۋ لە
 ميشكت دەر كە، ھەرچى ھەى بى، تۆ بەرپى خۆت و من بەرپى خۆم، دلئىش بە راپۇرت
 ماپۇرتت لىنادەم، ھەر پىم خۇشە بزائم كىم دەرمان كىردوۋە.
 تاهير بزەى لە سەر لىۋە، ھەناسەيە كى ھەلكىشا و گوئى:

– هه موو شتیکت راست پیده لیم، به و مەرجه په لپی ئه وه م لینه گری که خه لکی کویم و کوری کیم، چونکه ئه وت پچ نالیم. ناوم تاهیره، خه لکی شاریکی کورده واریم، بایم دارا و تاجری شاره که مانه. هه شت سال له مهبه بهر، له خویندن گیتارامیه وه و له سه ر دوو کانی دانام، سیایی و قهرز و قولهی پچ دهنوسیم و پچی کو ده کردمه وه.

رؤژی ناردمی بو دیه ک، پوولی لای ئاغا بوو، چومه مالی ئاغا، ئه وشه وه مەر خه سی نه کردم، شه وی له گه ل کوری ئاغا، ئه ویش له تمه نی مندا بوو، تا دهرنگانی دانیشتن، نیوی ره حیم بوو، له گه ل ره حیم هؤگری یه ک بووین، به چه شنی پینک راهاتین ده تگوت چه ند ساله پینکه وه یین. گوتم به یانی دهرؤم، ره حیم سویندی لی خواردم و نه بهیشت.

به یانی زوو له خه وه هه ستام، هیشتا ره حیم هه لئه ستابوو، له سه ر پلیکانه کان، ئافره تی و یستا بوو، به پاریزه وه سلاوی کرد، کاغه زیکی لووله کراوی دامی به شه رمه وه گو تی:

– کالی خانم به خیر هاتنت لیده کا! هاها له وبه ر په نجه ره وه ستاوه، چاوه رپی جوا به، من کلفه تی ئه وه، ئه وه ی گوت و رؤیی.

خه جاله تیبه پووریگان، به لام چۆن کاره ساته که له وه وه ده ست پیده کا، ناچار ده بی باسیبکه م، دوور له رووتان، چومه سه ر ئاوده ست و نامه که م خوینده وه، سه رت نه به شینم، جوا به که م بو نووسییه وه و دام به کلفه ته که. ئه و رۆژه له گه ل ره حیم چوینه راو، تا ئیواره به دوو تفه نگی ره شو کییه وه له کیو بووین، تا ئه و رۆژه تفه نگم به ده سته وه نه گرتوو، ره حیم فیری کردم، سی که و و دوو کوترمان کوشت، ره حیم کوشتبووی.

دوو روژ له وی مامه وه، سه ری سی رۆژه چومه لای ئاغا و ئیزنم لی خواست برؤمه وه، ئاغا بی ئه وه ی قهرزه که بنیتریته وه بو بایم، مەر خه سی کردم. سی مانگ دوا ی ئه وه، ئاغا قهرزه که ی به ره حیمدا نارده وه، منیش سی رۆژ ئه وم مەر خه سه نه کرد.

پاش سی رۆژه، ره حیم ئیزنی له بایم خواست و منی برد بو دی. دؤستایه تی نیوان خۆشیمان وای لیها ت به بی یه ک گیانمان نه بوو، دوو سی جار دهیدا به گویمدا داوای کالی بکه ن، به لام من له رووم هه لنده هات.

خۆشه ویستی و دلداری من و کالی هه ر به نامه بوو، جاروبار له دووره وه چاومان به یه ک ده که وت، هیچی دیکه.

هاوین و پاییز رۆبى، زستان به سەر داها. نيوه پراستی مانگی زستان ره حیم هات به دوومدا و بردمی بۆ دى. هه موو روژى ده چووینه راو. روژى چووینه کىوئى ده یانگوت ورچى هه یه، ره حیم زۆر له خۆ رازى بوو، ئەلحه ق لىشى ده کالاهه. لهو کىوه هه ر وا ده گه راین، لوت و بزووت تووشى ورچه بووین، ورچىکى ره شى گه وره، به قه ده ر جوانه گایه ک ده بوو، ره حیم دوو فیشه کى پىوه نا، گوتى پىکاومه، کهوتینه سهر شوینه کهى، خوینىکى زۆر رژا بوو، شوینمان برده ئەشکه وتى، ره حیم چوووه ژوورئ، هه رچه ند هاوارم کرد، به قسه ی نه کردم و چوووه ژوورئ، ناچار وه دووى که وتم، مابووم بگه مه ره حیمیش ديار نه بوو، تفهنگ به چوارپاره داگیرا بووه، سیزه م گرت و دهستم پیندا هینا و هاره ی کرد، ورچه پر به ئەشکه وته که بۆراندی، ناله یه ک له ره حیمه وه هات، که چووومه سهر که لاکى ورچه، ره حیم له ژیریدا کهوتبوو و له ههوت سالان راست ببۆوه.

تاھیر ماوه یه که بى دهنگ دهستی گرتوو به چاویه وه هه ر دوو شانى هه لده به زنه وه. هه مه دلى پر بووه، بى ئیختیار ئاو به چاویدا دیتته خواری.

پووره گو له واق و عه به ساو ده پروانیتته تاھیر، هه یچ نالى.

تاھیر دهستى ده کاته وه:

– قه تم له بىر ناچى پوورىگيان، دهستم بشکى و چاوم کویر بى، ورچه و ره حیم پیکه وه کوش، دوور بوون و به دهنگ نه یگه یستمى. پاش شین و گریانىکى زۆر، هه ر بهو چه شنه که کهوتبوون، به جیم هیشته و چووومه وه بۆ دى، چاوتان روژى وانه بینى، بوو به شین و گابۆرئ وه ک روژى هه شر، خه لک له وانه بوو به زیندوویى چاوم ده ره یینى، بابى ره حیم ده ستوورى دا منیان خسته دیوى. به یانى زوو ئەمنیه هات و بردمیان بۆ شار.

سه رتان نه یه شىنم، شه ش مانگی ره به ق، بى پرس و جواب له به ند دا مامه وه، پاش شه ش مانگه ده وسیه ماته وه. بابى ره حیم داواى کوشتنى منى ده کرد، پوولى دابوو به قه تل له قه له م درابوو، قه تلى ئانقه ست، بايىشم زۆرى ته قه لا و پوولى دابوو، به لام تازه کار له کار ترازابوو، هه یچى پى نه کرا، ناچار له لایه کى دیکه وه دهس به کار ببوو، پوولى به سه رۆکى به ند دابوو به لکه کارى بکا.

روژى سه رۆک بانگى کردم، گوتى:

– پەرۋەندە كەت ھاتۇتەۋە ھوكىمى كوشتنەۋەى لە سەر دراۋە، بە بايىشتم گوتوۋە،
ھەر ئەۋەندە بوو دلّم نەتۇقى، گوتم،

– ئەى چارە چىە؟

ئىستىۋار گوتى:

– تەنيا رىيەكت ھەيە، ھەلى!

گوتم:

– چۇن؟ لە كويۇە؟

گوتى:

– دەرھەت بىى دەتۋانى ھەلىنى؟ لەرپۇە باۋەرم پىنە كىرد، ئەۋىش تىگەيىۋو من
باۋەرى پى ناكەم، گوتى:

– من بەراستەم! ئەگەر دەۋىرى، بەيانى خۇت بىكە بە نەخۇش، دەتتىرم بۇ
نەخۇشخانە، لە رى ھەلى.

بەيانى خۇم ھىنايە ھالى جاۋ، ھاۋبەندە كانم لە دەر كەياندا و بردمىانە دەرى.
ئىستىۋار بى دەستبەند و كەلەبچە، لەگەل پاسەۋانى ناردىمى بۇ نەخۇشخانە، لە رى
دەرھەتم ھىنا و ھەلاتم، راستەۋخۇ چۈۋمە ئەۋ دىۋ و تىكەلاۋى شۇرشى بارزانى بووم.
چۈار سال لەۋى مامەۋە، لەگەل تاقمى ئىرانى، ئەۋانىش ھەر يەك بە چەشنى لە
دەۋلەت قاچاخ بوون، رامان ھىنايە سەر ئەۋەى بگەرپىنەۋە بۇ ئىران، پىاۋ ئەگەر قەرارە
گورگ بىخۋا، گورگى ۋلاتى خۇى بىخۋا، دەستە كەمان پازدە كەس بوو. ئىستا سى سالە
لە نىۋ خەلكى ۋلاتە كەماندا ھەلدەسوورپىن.

بوینەتە چقىلى چاۋى زۇرداران، ماۋەى دوو سى روژ لەمەۋبەر، لە سەرھەد كەۋتمە
نىۋ ئابلۇقەى ئەمىنيەۋە. بە قوۋنە شەر تا ئەۋ مەلبەندە ھاتم و برىندار بووم، ئىستا بە
برىندارى لەبەردەستى داىكىكى دلسۆز دام، جا نازانم دەرمانم دەكا و چاكم دەكاتەۋە،
يان راپۇرتم لىدەدا، ئەۋەش بزانه ئەۋ سەرە بى قابىلە دە ھەزار تەمەن جايەى ھەيە!
پوۋرە گولە سەرى بە ھەنىسكەۋە دەجوۋلىتتەۋە! بە دەم گرىانەۋە گوتى:

– ئەى كالى چى بە سەر ھات؟ ھەۋالت لىى ھەيە؟ ھەرماۋە؟ يان بە مىرد دراۋە؟

– ھەر ماۋە پوۋرىگىيان، مىرد بە كەس ناكە.

– ھەممە خۇى پى رانەگىراۋە، چۇتە دەرى.

پووره گوله بۆ كهس نه گرياوو، وه ك مهنجهل ده كولى، به گوشه‌ی چاره كه كه‌ی چاو و لووتی وشك كرده وه، گوتی:

– رۆله تاهیر! له ئیستاوه من به دایكى خۆت بزانه، ههر كاریكت بوو دهنگ بكه، دهنگی هه‌لینا و همه‌ی بانگ كرده وه ژووری. برینی تاهیری دهرمان كرده وه، به همه‌ی گوت:

– ئە گەر هاتییه وه له بیرت نه چی دهستی جلی خۆتی بۆ بینه، ئەو جلانه‌ی بینه وه بۆی بشۆم و بیدروومه وه.

پووره گوله له رۆیندا گه‌راوه سه‌ر تاهیر، گوتی:

– رۆله! ئیشتیات له چیه بۆت بنیرم؟

تاهیر به شه‌رمه وه گوتی:

– ئە گەر به زه‌حمه‌تی نازانی، هه‌لوا، هیندی هه‌لوام بۆ بنیره.

پووره گوله هیندی تی‌ی راما، پاشان وه پیش همه كهوت، دهرگایان له سه‌ر تاهیر پینوه‌دا.

پازده‌ی جۆزه‌ردانه، ئیواریه وه تاریك داهاتوو، مانگ له ده‌م كه‌له، نیوه‌ی وه‌ده‌ر كهوتوو.

مه‌ر له په‌چه كهوتوو، همه جامی شیری وه سه‌ر كوچكه ئاور ناوه، به لایه وه هه‌لترووشكاوه تاهیر به جووتی چینیوشه‌وقه وه به دیارییه وه وه‌ستاوه، گوتی بۆ به سه‌ر هاتی همه راگرتوو:

– كاك تاهیرگیان! به‌ر له وه‌ی بیمه دنیا، بایم له به‌ین چوو، هه‌مزبه‌گ له نیوی بردوو، یه‌ك ده‌لی كوشتوویه، یه‌ك ده‌لی هه‌لا‌توو! كه‌س نازانی چی به سه‌ر هیناوه، بی سه‌ر و شوینه! بلتی مایی؟ دایمه دلم ده‌لی ماوه!

تاهیر بۆ دلخۆش بوونی همه، گوتی:

– به دوور نییه، رووداوی وا زۆره، ئیسانللا روژی سه‌ر هه‌لده‌دا، دنیا هه‌زار رووداوی وای تیدا روو ده‌دا، چاوه‌پێی به.

همه گوتی:

– من چاوه‌پێم، خودا كه‌یفی خۆیه‌تی، دایكیشم تا مرد هه‌ر به ته‌ما بوو، به‌و ئاواته وه سه‌ری ناوه دیدار وه‌ئاخر كهوتن، ئەو زولمه‌ی له من كراوه، له كه‌س نه‌كراوه، سه‌ره‌پای

ئەوۋەش، لە كۆلم نابنەو، ھەر روژى بيانوويە كم پىدە گرن، لىدانى لە منيان دا، دوور لە رووى تو، لە كەريان دابا دەتۆپى! ناچار دەبى ھەر دەنگ نە كەم! چى دە كرى لە گەل زالم؟

تاھىر بە توورەيەو گوتى:

– چۆن ھىچ ناكرى؟! پياوى وە ك تۆ بۆ دەبى ئاوا بى دەسەلات بى؟ خەتاي خۆتە!

ھەمە دەروانىتە تاھىر، بە پىكەنەنەو گوتى:

– من چم لە دەست دى؟ دەرقەتيان دىم؟ كى دەوئىرى لە پىستى خۆيدا

بجوولتەو؟ ھەر كەس سەر ھەلپىن، سەرى پان دە كەنەو، قامك ھەلپىن، سەدى وە ك

فەيزە دريژ راست دەبنەو و دەبنە گۆپالى دەستيان، سەر بزيو بى سەر دە كەن سەرەراى

ئەوۋەش، چوار قولە ئەمىنيەت لپھاندەدەن، راپپىچىكت دەدەن، يان بۆ كونە رەش، يان

دەلپن مەشمولى، تەفروتوونات دە كەن. ئەوۋەيە دەردى خەلك كاك تاھىرگيان، دەنا

خۆيان ھىچ نين.

تاھىر لە ميژە بە پيوە وەستاو، چپو شەقە كانى، دادەن، دەستى ناوہتە سەر شانى

ھەمە و سەبرى لە تەنپشتيەو دەنيشت، گوتى:

– چەوتى كار ھەر ئەوۋەيە، دار ھۆرەي لە خۆي نەبى ناقلشى، ھۆرە لە خۆتانە،

ھەولبەدەن ھۆرەتان تيدا ھەلنە كەوى، ئەگەر ھەموو يە ك بن و ھۆرەتان نەبى، ئەوان

چۆن دەرقەت دىن؟ ئەوۋە ياساى زۆردارە كانى دنيايە، دەستەيە ك لە خەلك دە كەنە

خۆيان و ئەوانى ديكەيان پى سەر كوت دە كەن، خۆيان لە بەر و بۆى دەسەننەو. ھەول

دەدەن خەلك ھىچ نەزانى، تەقەلاى ئيمە ئەوۋەيە خەلك رپورەسمى يە ك گرتن فير بن،

تەنيا يە كگرتە، بيت و ھەموو يە ك بگرن و بە يە كەو پى بەدەن بە ئەرزدا، بوومە لەرزە

وەپى دەخەن، كۆشكى زۆردارە كان دەرووخينن، كورپى وە ك تۆ بۆ دەبى سەر لە بەر

ئەوانە دانەوئى؟ بابت ئەوان شرتو گوميان نە كروو؟ دايكت بەوداخەو سەرى

نەناوہتەو؟ چۆن دەبى دەست لە سەر دەست دانى و ھىچ نەلپى؟! لە چى دەترسى؟

چت ھەيە لە كىست بچى؟ مال و ملكە زۆرە كەت؟! ژن و مندالە كەت؟ ئاخىر چى؟

ژيان بە جەزەبە و ئازارەو نەخۆشە، ھەر روژىكى مەرگىكە، ژيان بە سەر بەرزىيەو

خۆشە. مرؤف روژى لە دايك دەبى، روژىكىش دەبى بمرى، پياوى ئازالە مردن

ناترسى، تۇ ئازا بە با خەلگ چاۋ لە تۇ كەن، تۇ چاۋ لەۋان مە كە، تۇ رچەيان بۇ بشكىنە،
رچە بشكى خەلكى پىندا دەپوا،

حەمە بى دەنگ گوتى داۋەتى، قسە كانى پوورە گولەى ۋە بىر ھاتۇتەۋە، ئەۋىش ھەر
ئەۋانەى دە گوت، لە دلى خۆيەۋە دەلى.

– دەلىن چت ھەيە لە پاشت بە جى بمىنى! ئەۋەى من بە جى دىلم، بە دىباى نادەم،
سەرى ھەلىنا، گوتى:

كاك تاھىر! من پىۋەند لە پىمدايە! ناتوانم بىزوئىم! ھەر لە سەر ئەۋەيە قەلسەم
لىدە گىرن.

تاھىر بە پىكەنىنەۋە گوتى:

– نە كا ئاشق بى؟ ئەى فىلەزان! ئەۋىش جوابت دەداتەۋە؟

حەمە بە شەرمەۋە گوتى:

– سوبندخۆرى يە كىن، كورى ئاغا ۋاز ناھىنى، دەلى دەبى ۋازى لى بىنى! من
دەبىنىم! خۇ بىش كوژن كارى ۋا ناكەم.

تاھىر ئەۋەندەى دىكە گرژ بوۋە، بە توورەبىيەۋە گوتى:

– لاىان بۇ شل مە كە، زولم لەۋە زىاتر ھەر ناين، ئەۋپەرىيە. شىر لە سەر ئاور
ھەلچوۋ، چزە چزە رژايە نىۋ سكل. حەمە جامە شىرى لە سەر كوچكە ئاور داگرتوۋە، نان
ۋ شىر دەخۇن.

ئەۋ شەۋە تا شەۋىن حەمە دەردەدل بۇ تاھىر دە كا. تاھىر كەندو كۆسپ بۇ حەمە شى
دە كاتەۋە، رىنۋىنى دە كا، نىكە ۋ بەيان تاھىر گەراۋە بۇ لای عەبە.

لە دوو گەرانى تاھىر لە گۆرپىدا نەماۋە، ۋلات ھىمەن بۇتەۋە، ئاۋ كراۋە بە ئاوردا،
تاھىر چىۋ شەقى ۋە لا ناۋە، ۋادەى رۆبىشتە.

نىۋە شەۋە، شەۋشەق بوۋە، زىرنگاۋەتەۋە، مانگ كەت بوۋە، گوروتىنى لە دەست
داۋە.

حەمە بە لای دەر گاۋە دۆشى دابردوۋە، نەقى لىۋە نايە! عەبە كزومات، ئەژنۆى لە
باۋەش گرتوۋە، دوودلۆپ فرمىسك لە قولىنچكى چاۋە كانىدا قەتسىن. تاھىر لە مابەينى
ھەر دوو كياندا ۋەستاۋە، تەفەنگى بىر نوۋى لە شان كىردوۋە، راست ۋ چەپ، دوو رىز

فیشه کدانی له خۆی داوه، نازانی دلخۆشی کامیان بداتهوه؟ به ره و لای عه به دهروا، بزه یه کی له رزۆکی له سه ر لیوه، به پینکه نین و دلپریه وه گوتی:

– بۆ ماته مت گرتووه؟ ده زانم جیا بوون تاله، به لام، ناچارم.

عه به به په نجه لاوازه کانی چاوی ده سپرئ، به دلته نگیه وه گوتی:

– خووم به ته نیایی گرتبوو، تازه خووم به تۆ گرتیه، بی تۆ ژیاورم پیناکرئ، به ده نگیکی به رز دای له پر مه ی گریان.

تاهیر چۆته لایه وه، دهستی له مل کردووه، به دلپریه وه گوتی:

– منیش خووم به ئیوه گرتووه، بیرتان ده کهم، کاره که وایه ده بی برۆم، ده لئی چی؟

چاره نییه، به و مه رجه بمینم، دیمه وه بۆ لاتان، ههسته به پریم که.

عه به هه ستاوه، تاهیر دهسته ملانی بووه و ماچی ده کا، عه به بی ته کان له جیی خۆی وه ستاوه، واق ده پروانیه تاهیر، زمانی ناگه رئ، تاهیر سی جار له ده رگا چوووه ده رئ و هاته وه ژوورئ، عه به هه ر وا وه ستاوه! نه ئه و خودا حافیزی ده کا، نه عه به هیچ ده لی!

حه مه ده نگی عه به ده دا، به تووره بیه وه گوتی:

– بۆ وشک بووی؟! وه ره به ریی که.

عه به ده لئی خه والوووه و له خه و راپه ریوه! له پر ئامبازی تاهیر بووه دهستی له ملی کردووه هه ر سی تاپه چه، شانبه شان و دهسته ملان رۆیشتن، تاهیر و حه مه به ره و کانی توو وه پرینکه وتن، عه به به لای مه ره وه ماوه ته وه.

ئیو دئییه، حه مه و تاهیر بی چه چووونه ته ده ر کی پووره گوله، حه مه له دیوار وه سه ر ده که وئ، ده رگای کردۆته وه، تاهیر چۆته حه وشه، حه مه پووره گوله ی وه خه بهر هیتاوه، پووره گوله ده رگای بۆ کردنه وه، چووونه ژوورئ.

تاهیر گوتی:

– پووریگیان! ئه و چاکه یه ی تۆم قهت له بیر ناچن، زۆرت زه حمهت بۆ کیشاوم، گه ردم ئازانه که ی، رزگاریم نایه، گه ردم ئازا که.

پووره گوله قورس و قایم وه ستاوه، بی دلّه راوکی گوتی:

– ئه وه ی کردوومه، هه زار جار گه ردم ئازا بی، ئاگات له خۆت بی، زوو سه رمان لی بده وه، بی هه والمان نه که ی.

تاهير تفهنگه كهى له شان كردوو، پوره گوله نيو چاوانى ماچده كا و وه پيشيان ده كهوى، تا دهر كى هموشه ره وانهيان ده كا.

تاهير و همه له كيوه به رداويله وه سهر كه وتوون، گه يونه ته هووله كان. همه وه بيري گولله بنده كه كه وته وه، گوتى:

– تو ئه و خودايه قهت ئه و گولله بنده له خوٽ دوورمه خه وه، به خودا من بم به بابمى نادم.

تاهير قاقاي كيشا، وتى:

– كوره گولله بندي چى؟! وه للاقه تم نه ديوه! ئه وهى به توى گوتوه، دروى كردوو، ده لين شيوخ مه محمودى نهر بوويه تى، ئه ویش كس نه يديوه، له وانهيه دروى بى. همه له جيبى خوئى وشك بووه! به سه رسورمانه وه گوتى:

– ئهى بو ده تگوت به ره فiqه كانمه؟!

تاهير ده ستي خستوته سهر شانى، به پينكه نينه وه گوتى:

– ئاختر تو باوه رت نه ده كرد من تاهير بم، ناچار ده روم كرد، دروم نه كردبا، ده مردم، همه بى قسه و باس، بى دهنگه ي لى هينا و وه رى كه وتنه وه.

دولى دزانيان به جى هيشتوه، له داوينى كيوى چل پهرين، تاهير وه ستاوه، روى كرده همه، گوتى:

– له وه زياتر نابى بى، ئه گهر كارت به من بوو، مه محمود شوانى كانيه كویره بينه! ئه و به شوينم ده زانى، ئه گهر باوه رى نه كرد، بلئى رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى! له بىرت نه چئ، رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى، خودا حافيز، همه له به رخويه وه ده لئى، رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى.

تاهير دوور كه وتوته وه، همه له جيبى خوئى به ئه رزه وه دووراوه! بىر له مه محمود شوان و قسه كانى ده كاته وه، زمانى خوئى ده گه زى!!

كۆتەل گېرە كراوۋتەوۋ، گىسك لە جى خەرمان دراوۋ، دەو دوو، شەرته شوان و ھەقە پىنلاو، بەراتى مەلا و رەنجبەر، زەكات، زمەھرى زىستان و بەھار، تۆۋى پايىزە كىل، قەرزى قەرزداران و ھەلانراوۋ.

مانگى رەزبەرە، كا لە كادىن، گەنم لە چال و سووتەمەنى لە تايە دراوۋ، سەربان و گوپيان سواخ كراوۋنەتەوۋ.

گيا و وىنچە لە سەربانان لە تايە و گىشە دراۋن، دوابەرى وىنچە دراوۋ، جى وىنچە و بىستان بەرەلا بوۋن.

نۆرە ئاۋ دامەزراوۋتەوۋ، ئاۋ لە زەۋى ئاژىن كراوۋ، كەشاۋ كەشى ھاتۆتەوۋ جەنگەى پايىزە گىلە و توو چاندنە.

قەرزى كۆن دراوۋتەوۋ، ئازووقەى زىستان، خراوۋ، جلوبەرگ نۆى بوۋنەتەوۋ، سەر لە نۆى سىيى نووسراوۋتەوۋ.

پايىزە، رەنگى زەۋى بزرکاۋە، رۆژ كورت و فىنك، شەو سارد و درىژە.

مەر يەك دانە، شىر چەور و كەم، بەران و مەر رەنگ كراۋن، مەر و بەران تىكەلە. دەشت و كىو روۋتەنە، تا چاۋ ھەتەر دە كا بى زىننە، شوان ئاسوودەيە، و مەر بەر گىرەۋەى نىيە.

ژنان پەلە پروۋزەى ئازووقە و دانەۋىلەيانە، كەشك، دۆينە، شەلم وشك كراۋنەتەوۋ، پەرشە، تەبەق و بە با كىشاۋە، كرىيە، ئاشەۋان پىي لە ئاش ھەلىناۋە، پەرشە دە كا بە برۆيش، ئاش و ھەبەرناكەۋى.

نۆك لە خوۋسكراۋە، وشك بوۋتەوۋ، دەستار وە كار كەوتوۋە. مالە و مال، ئەمدەست و ئەو دەست دە گەرى، نۆرەى بۇ دە گرنەۋە. دەستار لە مالى فەيزە درىژە.

قاوه لئوونه. فاتمی خیزانی فه یزه دهستی به دهسکی دهستاره وه وشکبووه! دهمی زارا دهستاری له کار خستوو! دهمی کردوو به پزووه درپچ و له قولی مستی ناوه، به مؤر و پنجیکه وه گوتی:

– ئه یه رۆ! فه تاح بزانی سهرم ده تاشی! ئه و دوو سی جارهش له بهر دلی عهتابه گ بوو، دهنا قه تم ده لالی نه کردوو!! به خودای ئه وه کاری من نییه!

عهتا و فه یزه درپژ لای سهره وه پالیانداوه به جیوبانه وه، ههر دوو دهروانه یه ک!!
فاتم چاوی له عهتا ده قرتینی، روویکرده زارا، گوتی:

– بۆ خودای نه خواسته ئیمه ده لئین تۆ ده لالی؟ بۆ عهتابه گ له سهر سوو کایه تی (کهوئ) یه؟ ده یه وی بیخوازی، ئه وه کاری خیره، له قه دیمه وه گوتوویانه، ههر کهس کاری خیر ریکخا، به ئاوری جهه ندهم ناسوتی، تۆ ده بییه سه به بکار، ئه وه ده لالییه خاد زارا؟

دوا به دوا ی فاتم، فه یزه هه لیدایه، گوتی:

– زارا، زارا! تۆ گوئ بده به برای خۆت، تۆ بلی و نه لئی، تازه کهوئ هی عهتابه گه! چونکه ئاغا ده یه وی بۆی بین، کویشاش قه ولی داوه تی، ئه مرۆ ئاغا ناردوو به له دووی و له م باره وه ده دوین، بۆیه تۆمان هه لبژاردوو، به خوییت ده زانین، بۆیه ده لئین به کهوئ بلی، ده لئین با ئه ویش رازی بی، دهنا کار له وهی ده رچوو، تۆش بیانومان لی مه گره، کا فه تاح بۆ کاری خیر پینی ناخۆش نییه، ئه ویش بۆ عهتابه گ، زۆری پی خۆشه به، بیری لی مه کهوه، کاری خیر بۆ بیر کردنه وه ناب، عهتابه گیش ئه و چاکه ی تۆی له بیر ناچی، تۆله ت بۆ ده کاته وه.

عهتا پشتی له پالپشت کردۆته وه، هاتوو به چۆ کدا، رووی له فه یزه یه، به زارا ده لی:
ئه گهر خاد زارا ئه و کاره بکا و کهوئ زارای کا، دهستی جلی سهر تا پا بۆ ده کرم.

عهسله ن خۆت بۆی بکره کا فه یزوللا.

زارا ماتبووه، پاشان گوتی:

– ئاغا گیان! وه بیرم هاته وه! بۆ کارئ نا که ی!

عهتا رووی له زارا کرد، گوتی:

– چ بکه م! ههر چی بلی ده یکه م.

زارا دهستیکی به له وسیدا، هینا، گوتی:

– نووشته! نووشته یه کی چهور و شیرین بنووسه! بچۆ لای سهید غه فوور نووشته یه ک بنووسه، نووشته ی ئو دهنکه جۆ به دیواردا هه لده گیرئ! نووشته بۆ ئیستر دهنووسی بهر ده گری! به من ده که ی، ئیستا وه ریکه وه، ماله که ی له شاره، له مه ی دانی ئاسنگه ره کانه، تو نووشته یه ک بیته، ئیدی به ئستۆی من.

عه تا به سه رسوورمانه وه ته ماشای فه یزه ده کا!
 فه یزه ملی بی دسه لات ی ناوه به که چه وه.
 عه تا بی قسه هه ستاوه، به ره وه دهر گا وه ریکه وت.
 فاتم له پیش عه تا وه دهر وا، که وشه کانی جوت کردوو.
 فه یزه چۆ ته ته ویله، ئه سپه ره ش له ته ویله دهر ده کیشئ، له دهر کی حه وشه رایگرتوو.

عه تا له غاو له فه یزه وه رده گری، پی له ئاوزه نگ ی ناوه، په په سه ر پشتی، له چاو تروو کانیکا له دئ دهر چوو. سوار به تالوو که رکیف لئیده دا، ئه سپه ره ش لاری بووه و دهشت و نزار له ژیر سمیدا ویکهاتۆ ته وه، سه بر دهر وا.
 نیوه ره پۆیه، عه تا گه یوه ته، شار، ئه سپی بردۆ ته کاروانسه را، به عه لی شامی سپاردوو، عه لی شامی ئه سپی ئاوداوه، کا و جوی داوه تی و قاشاوی داوه.
 دوا نیوه ره پۆیه، تاق تاق دوو کان کرانه ته وه، عه تا له مه ی دانی ئاسنگه رانه وه به ره وه مالی سه یید غه فوور دهر وا، به پرسیار مالی دیوه ته وه، له بهر دهر گا وه ستاوه.
 دهر گایه کی دوو تایی به دوو ریز قوبه ی زهر د، ئه مبه روئه وه بهر رازاوته وه. له مشان و ئه وشانی دهر گا که وه دوو خواجه نشین له بهردی تاشراو هه لبه سراون، وینه ی دهستی به تا دهر گای راسته وه شوڤر بۆ ته وه و به قوبه یه کی ئاسنیدا.
 دهستی له رزۆکی عه تا دهسته ئاسینه که ی گرتوو، دوو جار هه لیه ئناوه و دایه وه به سه ر قوبه که دا، ههستی راگرت.

خشپه خشپی پیه ک دئ، نزیکو ته وه، دهر گا له که لینه وه قه له شاره، ئافره تی گوتی:
 – کییه؟

عه تا دوو سی ههنگاو له دهر گا که دوور که وتۆ ته وه، سه برئ گوتی:
 – مالی سهید غه فوره؟

ژنه سه‌ری هیناوه‌ته ده‌ری، ره‌زا سووک و به‌روالته جوان و به‌تمه‌ن پیره، لویه‌ک له سه‌رپۆشه‌که‌ی کیشا به‌روویدا و به‌گۆشه‌ی چاوی ده‌روانپته‌عه‌تا، له‌یه‌که‌م روانیندا زانی میوان به‌گزاده‌یه، تا ده‌رگای خسته‌سه‌رگازی پشت، خۆی دوو‌هه‌نگاو کشاوه، به‌حورمه‌ته‌وه‌گوتی:

– به‌لن، مالی خۆته، فه‌رموو ئاغاگیان.

عه‌تا به‌شه‌رمه‌وه‌شانی تیلا کرد، چوو‌ه‌حه‌وشه.

سه‌یدی ژن‌عه‌تا رینۆینی ده‌کا، خۆی چوو‌ه‌ژیرخانه‌که.

عه‌تا له‌حه‌وت هه‌شت پلیکانه‌وه‌وه‌سه‌رکه‌وت، له‌به‌رده‌رکی وه‌تاخه‌که‌وه‌ستاوه، له‌

ده‌رکه‌ده‌دا، جوابی فه‌رموو نییه! لینی ده‌داته‌وه، جواب نییه!

سه‌یدی ژن‌له‌خواره‌وه‌گوتی:

– فه‌رموو برۆ‌ژووری، سه‌ید نوێژ ده‌خوینی، تۆ فه‌رموو برۆ‌ژووری.

وه‌تاخیکی ژیکه‌له‌ی به‌رجه‌وه‌ن خۆش، په‌نجه‌ره‌یه‌کی دوو‌ده‌ری رو‌ه‌وتاو، لای

سه‌رووی په‌نجه‌ره‌که‌هیلالی به‌شووشه‌ی ره‌نگاوه‌نگ رازاوه‌ته‌وه، په‌رده‌یه‌کی سپی

ساکار لوول و گری‌دراوه، تانیوه‌ی په‌نجه‌ره‌که‌شو‌ربۆته‌وه. له‌به‌رپه‌نجه‌ره‌که‌وه،

کورسییه‌کی بچوو‌که‌سه‌ری پره‌له‌کتیب و کاغه‌ز و قه‌له‌م و جه‌وه‌هر.

سێ‌قالی سووری نه‌خشین، پرپه‌پر وه‌تاخه‌که‌یان پرکردۆته‌وه، دوو‌ده‌سته‌نوین‌لای

سه‌ره‌وه‌نراون‌به‌دیواره‌وه، دوو‌پوپه‌شمین، به‌ین‌به‌ین‌گولینگی سه‌وز و زه‌رد و

سووریان‌تیپه‌لکیشراوه، هه‌ریه‌که‌له‌سه‌ر ده‌سته‌نوینی، له‌ژیر سه‌رینیکی به‌رگ

مه‌خمه‌ری سوور‌دانراون، دۆشه‌کچه‌یان له‌به‌ردا راخراوه.

له‌شانی چه‌پی کورسییه‌که‌وه، که‌وله‌به‌رخیکی سپی خۆشکراو له‌به‌ر سێ‌سه‌رینی

به‌رگ زه‌ردا راخراوه.

دیوه‌که‌خاوین و بۆن‌خۆشه. دیوار به‌گله‌سپی گسکه‌سواخ‌کراوه، به‌هه‌ر‌به‌ده‌نه

دیواریکه‌وه‌ئه‌سه‌نده‌ری به‌پارچه‌ی ره‌نگاوه‌نگ گيراوه‌ته‌وه، هه‌لواسراوه.

له‌پشتی ده‌سته‌نوینه‌کانه‌وه، دوو‌تاق‌ده‌میان‌کردۆته‌وه، تاقی ده‌سته‌چه‌پ‌هیندی

کتیبه‌کوونی به‌رگ‌دراوی‌چلکنی له‌سه‌ره، ئه‌وی دی‌قورعانیکی گه‌وره، پارچه‌یه‌کی

سه‌وزی تیوه‌ئالاوه، لامپایه‌کی ده‌نمره‌له‌په‌نای‌دانراوه، له‌پشتی‌قورعان‌ولامپاکه‌وه،

ئاوئىنە يەكى سەنگ بە دىۋارى نىۋ تاقە كەۋە ھەلپە سىراۋە، ھەر كەسىن لە دەرگاۋە بىتتە
ژوورى خۆى لە ئاۋئىنە كەدا دەبىنى.

عەتا خۆى دىۋە، سەرۋىچە كەى لە سەرى رىكۋىپىك دە كا، بە وردى دەرۋانىتتە سەيد،
لەو دەمەۋە عەتا چۆتە ژوورى، سەيد بىن تە كان سەرى ناۋەتە سوژدە، لە جىتى خۆى
نابزۋىتتە ۋە.

سەيدى ژن بە كترى ۋ چادانەۋە ھاتە ژوورى، بە زمانىكى شىرىنەۋە گوتى:
– ئەرىۋ ئاغاگىيان، لەو دەمەۋە بە پىۋەى؟ ئەى خەجالەت خۇم، ئەۋە بۆ
دانەنىشتۋى؟ فەرمۋو دانىشە.

عەتا بە شەرمەۋە گوتى:

مەختەلى سەيدم تەۋاۋ بىن.

سەيدى ژن بە پىنكەننەۋە گوتى:

– كۋرە ئەۋە خۋوى ھەروايە، تا بانگى نە كەى سەر لە بەرمال ناكاتەۋە، سەيدى ژن
دەنگى ھەلئىنا، گوتى:

– سەيد! سەيد! مىۋانت ھاتۋە، سەر ھەلئىنە.

سەيد غەفور سەرى لە سوژدە ھەلپرىۋە، بەئەسپايى، بە شانى چە پىدا ئاۋرى داۋە،
شالە كەسكە كەى لە سەر دەئالئىنى، پچە پچ لىۋى دەبزۋى، ۋىرد دەخوئىتى، فوۋ لە بەرى
دەست ۋ بەۋشان ۋ ئەۋشانى دە كا، سەبرى ۋەرسوۋراۋە، عەتا بە دوو سى ۋچان ھەستايە
سەر پىن.

پىۋىكى كۋرتە بالاىە، تەمەنى شەست سال دەبىن. نىۋ چاۋ پاك ۋ نوۋرانىيە، رىشە
سپىيە كەى قەلمىيە ۋ تۆپ لە سەر چەناگەى قوت بۆتەۋە، دەستى بەرىشىدا دىنىن، بە
روۋىە كى خۆشەۋە خولقى عەتا دە كا.

– فەرمۋو دانىشە، بە خىرھاتى كۋرم، برۆ پالده بەۋ جىۋبانەۋە، لە مېژە ۋىستاۋى؟
عەتا بە پارىزەۋە دانىشتەۋە.

سەيدى ژن چاى لە پىش داناون.

سەيد چاۋ لە خىزانى ھەلدەتە كىتىن.

سەيدى ژن حالىيە، بە بىنانۋى كارەۋە، كترى ۋ قۆرى بە كەشەفەۋە خزانده بەر
دەستى سەيد ۋ رۆيشتە دەرىن.

سەيد دوو سى جار بە خىر ھاتن لە عەتا دە کاتەو، بە بزەو ھە گوتى:

– ھەرچەند عەيبە، تەشرىفت لە کوپو ھاتو ھ؟

عەتا ئىستىكانە چايە كەى دان، بە شەرمەو ھە گوتى:

– قوربان، من كورپى ھەمزە بە گى تازاوام، ناوم عەتايە.

سەيد لە سەرەخۆ گوتى:

– دەى دەى، بە خزمەتى گەيوم، بابت سەلامەتە؟

عەتا دەستى بە ئىستىكانە نيو ھەكوەيە، كلۆيەك قەندى لە قەندانە كە دەرھىنا و لە

چايە كى ھەلدەژىنى، گوتى:

– دۆعاچىتە قوربان، قەندە كە دەنيبە دەمى و نيو چايە كە دە كا بە سەريدا.

چاي خوراو ھەتو ھ، سەيد تەمادارى دەربرىنى رازە.

عەتا سى و دوويەتى، راز لە گەروو ناترازى، رى پشوى برپو ھ، وەك دوو گيان بە

كۆرپەى رازەو ھەراو ھ، گەرمەژان دەبرژىتەو ھ! پەنجە ھەلدە گولوفى و رەنگ

دە گورى، زەرد ھەلدە گەرى، سوور دەبىتەو ھ و كۆرپەى راز لە گەرووى بە تاساوى

دەترازى، سەراو دەتوقى.

– باو ھلى! دەستم بە داويت، گىرۆدەم! ھىچم پى ناخورى! شەو خەوم نىبە! روژ بى

ئۆقرەم! كەمتر لە قسە حالى دەبم، ھەز ناكەم كەس بىمديوينى، تەنانەت لە خۆشم بىزرام!

خۆم لە لاسو ھە! ھەرچەند كە سووك نىم، تاقانە كورپى ھەمزە بە گم، سى پارچە ملىم

ھەيە، بكوژ و بىر ھەر خۆم، خەلكى سى دىم لە بەر دەستدايە، ژين و مانىان بە دەستى

منە، كەچى ژين و مانم كەوتوتە دەستى كەسى، دلى بردووم، دلىم بۆ بە دەست نايە!

پەنام ھىناو ھ، سەيد پەنام بە.

عەتا چاوشىنە كانى پر بوون لە ئاو، بە دەم قسە كانىيەو ھە لىوى دەلەرزى لەرە لە

دەنگىيەو ھە دى.

سەيد تىبى راماو ھ، دلسۆزانە، دلخۆشى دەداتەو ھ، لە سەرەخۆ گوتى:

– دلتنەنگ مەبە، بە ھومىدى جەددى گەورە چارەى دەردت دەكەم، ئەو ھ بە دەستى

منەو ھەكوى كولاو ھ، با چاوى لە كىتەب كەم.

سەيد ھەستاو ھەرو تاقەى كىتەبە كان دەروا، كىتەبى ھىنا، لە سەر كورسى بەر

پەنجەرە كە داينا و خۆى چوو ھەسەر كەولە بەرخە كە دانىشت، بە عەتاي گوت:

– وەر پیشین.

عه تا چۆته شانی کورسیه که دانیشتوو.

سهید کتییی کردۆتهوه له بن لیوهوه دۆعا دهخوینن، دهستی عهتای لهسهر کتیب
داناوه، به پیکه نینهوه گوتی:

– ئەستیره ی بهخت بهرز و روونه، جار جار په له هه ورکی بچووک ده کهوێته
سهری لیلی ده کا! دل به دل مه ده، هه ور به ئاسمانه وه نامینن، ئەو ئەستیره، ئەو کهسه یه
خۆشته وئ، هه وره که کهسیکه بووه به بهردی سه رن، دیواری له نیوانی ئیوه دا
کردوو. ئەو کچه له خشته براوه، دلی به کهسیکی دیکه وه یه، دوو دل، تۆشی خۆش
دهوئ! نازانن کیهاتان هه لبرنن، قهولی بهو داوه، به روودا کهوتوو، بیر بکه وه بزانه
ئەو کورپه ناوی چیه با بیسووتینم! هۆی دوو دلی ئەو کچه هه ر ئەوه یه.

عه تا لیوی بردوو به ده مدا، به لیوه کورۆژه، گوتی:

– ده زانم کتیه، تۆش نه یسووتینن، خۆم ده یکوژم، همه شوانه، خۆم ده زانم.

سهید دهستی عهتای گرتوو، رایده ته کینن، به هیمنی گوتی:

– کوشتن چاره ی کارنییه، کاره کهت خراپتر ده کا، ئەوه کاری نووشته یه، گوت
ناوی همه یه؟

به لئ، ناوی همه یه.

سهید غه فوور دهستی داوه ته قه له م و ناوی همه له سه ر کاغه ز ده نووسن.

عه تا سهری بردۆته پیشین ته ماشا ده کا.

سهید دهنگی ده دا:

– ته ماشا مه که، نابن تو بزانی من چ ده نووسم! ده نا کار نا کا!

عه تا به شه ره مه وه چۆته دواوه.

سهید دۆعا به سه ر نووسراوه دا ده خوینن و ئاور له ناوی همه به رده دا، کاغه زه
سووتاو له په رۆیه ک ده کا، هه رگریه ک فوویه کی لیده کا، پرئسکه ی دا به دهستی
عه تاوه، گوتی:

– ئەوه نیوی ملۆزمه که ته، نه یکه یه وه! چالنج هه لکه نه و له ته رایی ئه رزدا بینیزه، تا ئەو

په رۆیه نه رزنی، کار نا کا! ده ی بلن بزانه کچه ناوی چیه؟ باب و دایک و خوشک و
براکه ی؟

– بابی که ریم و دایکی نازه نین، خوشک و برای نییه.
سهید نووشتهی نووسیوه، قه بزه نووشتهی کردووه، ههستا و له په نجه ره که وه بانگی
خیزانی ده کا.

– شه و که ت ئه و جامه میوه م بق بینه.
سهیدی ژن جامه میوی هینا و سهید نووشتهی له میتودا خووساندووه و مشه مای داوه،
دای به دهستی عه تاوه، گوئی:

– ئه وهش دؤعا، به لام شیوهی به ریوه بردنی، هؤشت لای من بئ، هه له نه که ی! هه له
له کاردا بئ، کار ناکا، دهستوراته که ی جوان به ریوه بچی. خه تا ناکا، گوئی به
دهستوراته که ی بده.

که سیکی وا له گه ل که وی و مالی بابی هاموشوی بیی، دؤعا که له ئاو هه لده کیشی و
یه ک به یه ک ده رخواردیان ددها. پاشان له بهر گینکی سهوزی ده گری و له سه ره ده رانه ی
دهر گای حه وشه که یان ده یشاریتته وه، ئه وه دوودؤعا یه، یه کیان دؤعا ی چه ور و شیرینه،
ئه وی دی ره شکر دنه. ئه وه شت پی بلیم، من دؤعا ی وا بؤ که س نانوسم! دل م نه هات
دلت بشکینم، نووسینی دؤعا ی وا، گونا هی زؤره، به لام بابت هه قی به سه رمه وه زؤره.
عه تا له خؤشیان له هیه کوی جیی نابیتته وه. نووشتهی له گیرفان ناوه، ده ست له
گیرفان ده ردیننی و ده یکا به ژیر که وله به رخه که دا، به په له دهستی سهید ماچده کا،
ههستا و هده ره که وت.

عه تا له پلیکان چؤته خواری، له حه وشه چووه ده ری، سهید و سهیدی ژن قولینچی
که ولیان هه لداوه، گوشه ی شینی دوو بیست تمه نی وه ده ره که وت.
ده ماده می عه سه ره. دوو سوار به ره و دی دین. یه کیان له ری شاره وه، ئه وی دی له
کیوه به رداویله وه دیتته خواری. سواری ری شار قیت و قؤزه، ده لئی سه ره که وت وی
به ره ی شه ره! که یف خؤش و به ده ماخه.

سواری ری کیوه به رداویله وه ک پاشماوه ی له شگری شکاو سه ری سه ر شو ری
به رداوه ته وه، مات و داهیزراو خوی باریک کرده وه، چووه نیو دی، له بهر ده رگا پیی له
ئاوزه نگی ده رهینا و چاره ویی کیشا حه وشه، به وه ره زییه وه بانگی کرد.

– که وی! نازه نین!

که وی له بهر هه یوانه وه جوابی داوه:

– به لئی، ئه وه هاتم بابه گیان.

کوینخا که ریم چاره ویی له سهر ئاخوری هه وشه بهسته وه، له سهر بهرده خوینکه ی
نیوه راستی هه وشه داده نیشی، گوتی:

– داده ی رۆله ئاوی، دۆیه کی سارد، زۆرم تینووه.

که ویی تازه له کانی هاتۆته وه، به گۆزه له یه کی سووره وه، دهم به بزه وه به ره و بابی
دی، له یه کهم چاوپیکه وتن بزه له سهر لیوی که ویی تارا! به دوو دلپیه وه گوتی:

– په پۆشی! چی بووه؟

کوینخا بی جواب دانه وه، گۆزه له ی له دهستی که ویی وه رگرت، نای به سه رییه وه.
ئاوی له دهم کردۆته وه.

که ویی بی ئیختیار ده پرستیه وه:

– زۆر شیواوی؟ چ بووه بابه گیان؟

کوینخا ته ماشایه کی ته وساوی که ویی ده کا! ده لئی له و دلمهن بووه! چاو داده خاته وه.
رهمی سمی چاره وه یه ک سهری به کوینخا هه لپناوه، باب و کچ به جووت ده روانه
ده رکی هه وشه.

سوار له بهر ده رگا وه ستاوه! به وردی سه رنجه دا، بزه یه کی مانا داری له سهر لیوه!
کوینخا سهری بی ده سه لاتی به رداوه ته وه، که ویی رووی بیزار ی وه رگیراوه و ده روانیته
بابی.

سوار بزه ی لیوی بووه لۆچ و که وتۆته نیو چاوانی، به تورپیه وه رکیفی لیدا و به ره و
مالی فه یزه درپژ وه ریکه وت.

دوا به دوا ی رۆینی عه تا، کوینخا به تووره ییه وه هه ستا، چووه ژووری.

که ویی له شه رمان سووره لگه پاره، به ترس و دوو دلپیه وه به دووی بابیدا چووه
ژووری له پشتی ده رگای دیوه که گوئی له قسه ی دایک و بابی گرتووه.
کوینخا گوتی:

– چاک پیوه بووین ئافره ت! کچه تیوه که مان لی ده ستینن! ده ست هه لگر نییه، به
زۆر داگیری ده که ن، ئاغا ده یگوت، به یانی که یخودا ده نیرم، تاکه ی دهستی ده ستیم
پینه که ی؟ له وه زیاتر مۆله تت ناده م، پیت خۆش بی و پیت ناخۆش بی ماره ی ده که م.

کوینخا ژن به په نجه روومه تی ده رنج، به دلپرییه وه گوتی:

– ئەيەرۋ! ئاخىرى چوويە ژىر بار؟ بە خودا كچە تيۈە كەم دىق دە كا، يەخسىر فرۇشى دە كەي؟

كوئىخا بە توورە يىەوۈ گوتى:

– قورپى كويى وەسەر كەم؟ دەسەلاتم ھە يە؟ ناچارم ئاخىرى. دەيى بچمە ژىر بارى، دارونە دارم لە كىيس دەچى، من دەسەلاتى ئەوم نىيە، بە سەد تەكا خستومەتە دوو سى ھەتەي دىكە، ئەويش بە بيانووى كارەو، با بزائىن خودا چ دە كا، بەلكو وەك سولتان مەھموود و نەچارە كەي بە سەر بىنى.

كوئىخا ئەوۈي گوتو بەرەو دەرگا گەپراوۈ

كەويى بە پەلە گەپراوۈ ھەوشە.

پايىزە، كورپو كال خۇيان رازاندۇتەوۈ، خوازىبىنى دەستى پى كىردوۈ، جەنگەي بووك گويزانەوۈ يە.

عەتا ھەجمانى نىيە، پەيتا پەيتا لە كەويى رادەسپىرچ، زارا تىيدا شىل و كول بوۈ، كەويى پى رازى نايى! تەنانەت نووشتەش دلى نەرم نە كىردوۈ! زارا دەغەلى لە كاردا نىيە و نەبوۈ! سەيد غەفووريش بە دل بۇي نووسىوۈ، عەتاش باوۈرى پىيەتى، دەستوراتى سەيدىش بەرپوۈ براوۈ! زارا سەرى سورماوۈ؟! رەنگە دلى كەويى داروۈ بەرەي!! يان دلى لە دەروونىدا نەي!! دەنا بەردىش بايە دەبوۈ بە نووشتەي سەيد غەفوور بىوايە بە ئاۈ!

– نازانم! سەرم سورماوۈ ئاغاگىيان!! بۇ دەيى كارى نە كىردى؟

عەتا بە دوو دلىيەوۈ گوتى:

– رەنگە تۇ شتىكت لە بىر چووبى خات زارا.

زارا بە دلنيايەوۈ گوتى:

– نا، نەوۈللا، لە ئاوم ھەلكىشاوۈ، يەك بە يەك دەرخواردم داون، پارچەي سەوزم تيۈە ئالاندوۈ لە سەر دەرەنەم ناوۈ، رەنگە پرىسكە كەي تۆ نەزىبى، چاوت لى كىردوۈ؟

عەتا گوتى:

– نەوۈللا، كوا بە زوانە دەپزى.

زارا پىكەنى گوتى:

– دەي بۇيە كار ناك، شەرت و شرووتى ھە يە ئاغاگىيان.

عەتا لە ھەوشەى مالى فەيزە دريژ بى دەسەلاتانە بە ديار زاراوە ھەستاوە چاوى لە دەمى ئەو.

زارا بە پەلە گوتى:

– دەتەوى كەوى لە پيش چاوى ھەمە سووك بى؟

عەتا بە توورە بىھەو گوتى:

– ئەو چ قسە يە كە؟

زارا گوتى:

– رىيە كى باشم ديوەتەو، ئەگەر بە قسەم بکەى.

– ھەرچى بلىنى دەيكەم.

زارا بە نى ريسراوى تەشيبە كەى لە سەر پەنجەى قانگەلە دە كا و ھەلىكردەو سەر

تەشى، سەبرى گوتى:

– خۆت قسەى لە گەل بکە.

– ئاخىر گويم ناداتى، تەنانەت چاوى لە چاوم ناکا.

زارا بە پىكەنەنەو گوتى:

– شەرمەت ليدە كا، بۆيە دەلييم، ھەرچى بى، تۆ ئاغاي و ئەويش رەعيەتە، ئەگەر

بيديوينى، سامى دەشكى، سەوازەى دەبيتەو، بە مەرچى ھەمە ديار بى و لە بەرچاوى ئەو

بيديوينى، بە زۆر بيدوينە، ھەموو روژى لە گەل مينا دەچى بۆ نيو مەر، برۆ لەبەر چاوى

ھەمە بيدوينە، ئەو ھشت لە بىر نەچى، مينا دلى بەئەھمەدى مام ھەسەنەو يە، ئەگەر ئەو

كارە بکەى، بە تيرى دوو نيشانە دەشكىنى، ھەم كەوى لەبەرچاوى ھەمە دەخەى، ھەم

سامى دەشكىنى، بە زۆر رايگرە و قسەى لە گەل بکە، رەنگە شەرم بکەى! شەرم مە كە.

عەتا لە خۆشيان سوور ھەلگەراو، ئەسپى لە ھەوشە كيشاوەتە دەرى، لى سوار بوو

رۆيشت.

زارا بە پل ليدانى تەشيبەو، لە ھەوشەى مالى فەيزە دريژ ھاتە دەرى بەرەو مالى

خۆيان رۆيشتەو.

نيوەرۆيە، مەر لە ميرگى كانيبە بەردينە كەوتوو. دەستە دەستە بىرى بە مەردۆشەو

لە دى و دەر كەوتوون.

کهوئ و مینا شانبه‌شان ده‌رۆن. کهوئ زهرد هه‌لگه‌پراوه، لیوی باری گرتووه، به‌سه‌ر
ددانییه‌وه وشک بووه.

مینا به‌جه‌فه‌نگ، به‌لام دلسۆزانه‌گوئی:

– چیه‌دیسان؟ مه‌یموونه‌که‌ت توپیوه! دایمه‌ده‌لئی پیریژنی دۆ لی رژاوی! بۆ وا بی
نه‌شه‌ی؟

کهوئ به‌دلپرییه‌وه‌گوئی:

– ئاگات له‌ده‌ردم نییه، کارم کراوه! ئه‌وه‌ی لیی ده‌ترسام خه‌ریکه‌وه‌راست بگه‌پئ،
رئ و چاره‌یه‌ک، دین ماره‌م ده‌که‌ن.

مینا به‌ته‌وسه‌وه‌گوئی:

– ده‌بیاشه! ده‌بی به‌خانم! به‌راسته، یان له‌خۆوه‌ده‌لئی؟

– نه‌وه‌لا، له‌خۆوه‌نالیم، بابمیان بانگ کردووه، دوو سئ چه‌وته‌مۆله‌تیان داوه، به
گوئی خۆم بیستم، بابم بۆ دایکمی ده‌گنپراوه، چ بکه‌م میناگیان؟ ده‌لیم له‌گه‌لی برۆم، تو
ده‌لئی چی؟

– جا چووژانم! بلیم برۆ، نابن، بلیم مه‌رۆ نابن، من له‌جیی تویم، ده‌رۆم. مینا سه‌ری
هه‌لینا وه‌ک په‌یکه‌ر له‌جیی خۆی وشک بوو! به‌په‌شۆکاوییه‌وه‌گوئی:

– باسی گورگمان کرد په‌یدا بوو! ئه‌وه‌بۆ وه‌ک به‌راز سه‌ره‌ریی گرتووه‌؟!

کهوئ قه‌له‌مه‌ی ده‌ست و پنی شکاوه! ره‌نگ له‌روخساری په‌ریوه، به‌ده‌مولیوه
له‌رپۆه‌گوئی:

– چ بکه‌م میناگیان؟ ده‌یه‌وئ ئابروم به‌ری، وه‌ره‌لاری بین.

عه‌تا ئه‌سپه‌ره‌شی له‌سه‌ر جوگه‌ی کانیه‌به‌ردینه‌به‌ستۆته‌وه، خۆی سه‌ر رپی بیری
گرتووه.

فه‌یزه‌دریژ له‌خوارتره‌وه‌به‌رد له‌زه‌وی هه‌لده‌بژیری.

ده‌سته‌یه‌ک بیری له‌نیو مه‌رن، ده‌سته‌یه‌کی دیکه‌به‌رپۆه‌ن.

حه‌مه‌له‌سه‌ر کانیه‌به‌ردینه‌که‌په‌نکی راخستووه، له‌سه‌ری راکشاوه، چاوی له
عه‌تایه، کهوئ و میناشی دیوه‌که‌لاری بوون.

هه لۆيه ك له سهر ترۆپكى ههزار ئه شكه و تهوه راوى دامه زران دووه، بهرز و نهوى ده بېتهوه، لهنگه ده گرى و ده ور لېده دا، ساي بال ده دا، ساي شابالي هه لۆ كرى له په له وه و گيانه وه برپوه.

كهوى و مينا له رى لا يانداوه.

عه تا ورده ورده پيشاو برپان ده داته وه، وه ك سېر له بهرده ميان شين بوو، بزه يه كى ساردى له سهر ليوه، به ته شهروه گوته:

– ماندوو نه بنه وه! بۆ سل ده كهى كهوى خانم، سل مه كه، تۆ كهوى منى.

كهوى بووه به ميخ زنجير و به ئه زدا چۆته خواري، ئاوى زارى وشك بووه، وه ك بنى ئاو ده لرزى.

مينا وه جواب هات، گوته:

– عه ييه ئاغا! ئا برووى ده چى، ئه وه عالمه چاويان ليه!

عه تا وه ك ياو گرتوو سوور هه لگه راوه، هيچ ناييسى، به تووره بيه وه گوراندى،

– كى له گه ل تويه تى كچه تيوه بى شه رمه؟! برۆ يالا، ده زانم خه ريكى چن! من

هيئى قسه مه به ده بى به كه ويى بليم، كهوى پيسى بلى برۆ، نه روا، به سهرى هه م زمه به گ خالت ده كوژم، ئه وه تيوه شوانهش ده كوژم، هه ر ئيستا له پيش چاوت ده يكوژم، ده مانچهى ده رهيناوه، روو به حه مه گرتويه.

كهوى به چاو مينا حا ليه كا.

مينا نابه دلانه دوور كهوتوته وه، به په نجه روومه ت و بهرۆ كى هه لده گولوفى.

عه تا مله ورا نه له كهوى چۆته پيشى، سينگى ناوه به سينگيه وه، هه ناسه ي كووره ي

ده روونى به فرى روخسارى كهوى ده تو ئي ته وه.

كهوى وه ك شه خته ليدراو، به هه ناسه ي عه تا گوروتينى گرتوته وه، راده په رى، هه ر

دووده ستى ناوه به چه ناگه ي عه تا وه، ده مى له روومه تى دوور ده خاته وه، ده زير ينى.

هه لۆ كه سهر هه زار ئه شكه وتى به رداوه، له سهر كانيه به ردينه لهنگه رى گرتوو،

سيه رى بالى وه سه ر حه مه كشاوه، زۆر گه يه ته ئه وه په رى زۆردارى، ژيانى هه لۆ يى به

ئاوات ده خوازى، قسه كانى تاهير وه بيري خۆى دي ئي ته وه:

– تۆ چت له پاش به جى ده مي ئى؟ «زولم له وه گه و ره تر هه ر نابى و نيه». به رى

چاوى تاريكه وه هيچ نايينى، گوئى كه ره وه هيچ ناييسى، ده ست به گوچانه وه راده په رى.

ژنان به پارانه وه بهرهننگاری بوون، همه که پرو کویره، قه فی گۆچانی بناوی سه
بهره و ژیر کردوه، ده گورپینی.

– بهری ده خویری.

نرکه و هه یه تی دهنگی همه پر به دۆلی هه زار ئه شکه وته، کیو ئه مبه روئه و بهر
دهنگیان داوه، خویری، ری، ری.

دهنگی همه، دلی عه تای دا خورپاند.

گه لاز و زالم و بۆره راپه ریون، له پیش همه وه هیرشیان بردی.

دهستی عه تا له نیو قه دی که وی بی هیز و شل بۆته وه.

دهستی که وی به هیز تر چه ناگی عه تا دوور ده خاته وه، خۆی له دهستی رزگار کرد.

سه گه له سی لاوه هور و ژمیان کردۆتی.

عه تا وه ک شیت هه لده سووړی و ته قه یان لیده کا، سه گه له تهنگیان پچ توند کردوه.

که وی خۆی له باوه شی مینا خستوه و ده گری.

عه تا په شو کاوه، سه گه له کردوو یانه ته نۆره مال، بۆره هیرش دها، ته قه به ده مانچه وه

هه ستا و ته پلی سه ری بۆره ی سمی، له خۆل گه وزا.

گه لاز و زالم له دوو لاوه هه لمه تیان بردی، عه تایان له خۆل وه ردا.

همه گه یه تی، خوین له چاوی ده باری! دهنگ و هانی سه گ ده دا:

– گه لاز بیگره.

گه لاز به گورپی همه شیلگیر بووه، کۆ ناکا، شالا و دها، زالم له دواوه په لاماری

ده دا.

عه تا لووله ی ده مانچه ی ناوه ته سه ر پستی.

گه لاز مه جالی نادا، له دواوه تیی رۆ هات.

عه تا وه رده سووړی، همه له بهرانبه ری وه ستاوه، لووله ی ده مانچه ده کاته همه، زالم

له دواوه په لاماری ده داته وه، عه تا له بهرانبه ری وه رده سووړی، وه رسووړان و ته قه و

قور و وسکه ی زالم و کهوتنی یه که.

زالم گلا، همه مه جال به عه تا نادا، قه فی گۆچان، به هیزی پر له قینی همه بهرز

بۆته وه، دیتته خواری، پر به پر باسکی راستی عه تای گرته بهر، سه ره و نخوون کهوته

ئهرز. بۆره ی عه تا پر به دۆلی هه زار ئه شکه وت دهنگی داوه.

فەيزە دريژ ھەستاوھە سەر پى، دەستى داوھە تە بەرچاوى، زانى چ باسە، سەر بەرھە
خواری داھە، بەرھە تازاوا ھەلدى.

ژنان لە نىو مەر، مەردۆشە شىريان فرىداوھ، بە زرىک و ھۆر، بەرھە دى دەپۆنەوھ.
عەتا دەمانچەى لە دەست پەريوھ، دەمەو پوو لە بەر دەستى ھەمەدا كەوتووھ.
ھەمە بى بەزە بىانە، بە گۆچان وەرى گەراوھ تى و خوړى شور دەست ناپارىزى، ئەو
دیوئەو دیوى دە كا.

عەتا لە جوولانەوھ كەوتووھ، ھەموو لەشى شەلتانى خوینە.

مىنا بە گریانەوھ دەپارىتتەوھ:

– بەسىە كا كە ھەمە، دەمرى، قىن بەرى چاوى گرتووى، دەيكوژى، بەسە، بۆ خاترى
خودا بەسە.

كەوئ ھاتۆتە پالى مىنا، باوھشى كرددوھ بە ھەمەدا و دوورى دەخنەوھ، بە زۆر
گۆچانیان لە دەست ساندووھ، كەوئ و مىنا ئەمشان و ئەوشانیان لە ھەمە گرتووھ و لە
نىوانى كەلاكى زالم و بۆرە و عەتا دا دانىشتوون.

كەوئ بە گریانەوھ گوتى:

– من قورى كوئ وەسەر كەم، بە خودا دەتكوژن.

ھەمە بە توورە بىيەوھ گوتى:

– دەمكوژن بە توون، ئەوھى دلم دەبويست كردم، چم بە سەردى بابى، تۆ نەبى، من
چم ھەيە لە پاشم بە جى بمىن، تۆش خۆت و نامووست، مانەوھم تازە بە كار نايە،
كەوئىگان! من دەپۆم، ئە گەر مام سەرت لىدە دەمەوھ، ئە گەر نەشمام، گەردنم ئازا كە.

كەوئ پەردەى شەرمى دپوھ، لە پىش چاوى مىنا باوھشى كرددوھ بە ھەمەدا، بە
گریانەوھ گوتى:

– بۆ كوئ دەچى، دىم، سویندە كەت لە بىرە؟

ھەمە ئا و زاوھە چاوى، كولىگريان لە ناخەوھ ھەلدەقولى، بە سەر دەرووندا خو زال
دە كا و قووتى دەداتەوھ، سەرى كەوئى ناوھ بەسىنگىيەوھ، چەناگەى لە سەر سەرى
داناوھ، سەبرى گوتى:

– تۆ قىیلە و دىنى منى! لە ھەر كوئ بىم رۆح لای تۆيە، من بوومە ھۆى ئازارى تۆ،
ئەو رۆژەم ھەر لە بىرە، ئەرى، من سویندخۆرى تۆم، بەلام ئىستا نابى، بەو سویندەى كە

خوار دوومانه دهرفت ببي ديمهوه به دووتدا، تا ههوته يه ک مؤله تم بده، جي و ري په پيدا
 کهم، ديمهوه، بهو مهرجه بمينم تا ههوت شهوي دیکه ديم و دهروين، باشه کهويگيان.
 مينا چاوي بووه به گومي خوین، به نووزه ي گريانهوه گوتي:
 - ژنان گه يونه ته دي، فهيزه دريژ ئيستا گه يوه ته تازاوا، کهويگيان، زووبه بهرپي که،
 نهوه ي گوت و پشتي تيکردن.

همه و کهوي دهست له يه ک بهرنادهن، دل له دل جوي نايتهوه، نه ژنو هي زي نيهه،
 دهست تواناي له مل بوونهوه ي نهماوه، په رده ي شهرم دراوه، قسه زوره و له بير
 چوونه ته وه، هه ر دوو بي دهنگ دهروانته يه ک، عه به ساون.
 مينا روويان تيده کاته وه.

همه دووسه ههنگاو دوور کهوتوته وه، خودا حافيزي ده کا.
 کهوي بانگي ده کا:

- راوهسته همه گيان.

همه ئاور ده داته وه.

کهوي بهرو کهلاکي عه تا دهروا، ده مانچه ي پهريوي عه تا هه لده گيريته وه، دهيدا به
 همه.

همه ده مانچه ي بي فيشه کي ناوه ته بهر پشتوين، ويستي بروا، کهوي بانگي
 ده کاته وه.

نهو نهسپه بي خاوه نهش ببه، به پياده مهرؤ.

همه گوتي:

- نا کهويگيان، نهسپ بو من نابج، ده بيته هوي دهردي سهريم، ئاشکرام ده کا.

همه رووي وهر گيپراوه، بي ئاوردانه وه، گه لازی وه دووي خوي خست و له هه زار
 نه شکه و ته وه و هسه رکهوت.

دوا نیوه پړویه، بایه کی توند هه لیکر دووه تی، گنیزه لولو که و ته پوتوزه، خوّل ده باری، هازه ی با، داربیه کانی گویی چومی نزیک تازاوا ی کردووه به ده وریش، پرچیان له نهرز ده کوتی و راست ده بنه وه.

گقه ی با و هازه ی دار، گویی فه یزه یان کپ کردووه، پیچو کلاوه که ی له سه ر دامالکاوه، کلاوی له قوّل ناوه و پیچ که وتوته ده وری ملی. به دم را کردنه وه، ههرده که وی و هه لده سیته وه. هه ناسکه هه ناسک گه یشتوته به ده رکی قه لا. هه له شه یه، په یتا په یتا ده روازه ده داته بهر مست و پیتلا قه.

مام عه لی به تووره یی تینی راده خوړی:

– کینیه؟ ده روازه که ت شکاند! نه وه هاتم.

فه یزه له و تووره تر جوابی دایه وه:

– بیکه وه مالویران، بیکه وه!!

مام عه لی له سه رخوّ ده روازه ی کرده وه:

– چیه فه یزه؟! بو ده لئی ره بییان ناوی!!

– مالویران بووین!! ناغا له کوئییه؟

– چ بووه؟ کئی مالویران بووه؟

– عه تابه گی کوشت! به خودای هه موومان ده کوژی، ناغا کوا؟ له کوئییه؟ ناغا! ناغا!

ئا! ئا! ئا!

فه یزه که وته گال و پخوور، خوّل به سه ردا ده کا، قه لای وه سه ر گه را.

مام عه لی ده روازه ی بهر به ره لالا به جی هیشت، عه به ساو، پی پی وه دووی فه یزه

که وت، هه ر ته قه ی گویی دی!!

ئاغا و خانم، پىخاوس ھاتنە ھوشە. ئۆكەر و فەراش، كلفەت و مەيتەر كۆ بونەو،
 كەس لە فەيزە ھالى نابى!
 ھەمزە بەگ فەيزەى گرت و رايو ھاشاند:
 - چ بوو؟ بۆ ھاليم ناكەى حيزاب؟
 - عەتابەگ قوربان! عەتابەگى كوشت! ھەمە ھەتيو، عەتابەگى كوشت.
 - چۆن كوشتى؟! بە چى؟ لە كوى؟ شيت بووى؟
 - لە كانىيە بەردىنە تىكھە لچون، ئەو ھندە دەزانم عەتابەگ ھاواری لى ھەستا و
 كەوت. بەرلە كەوتنى، تەقەيە كى زۆر كرا، پىم عەتابەگ بوو تەقەى لىدە كرد.
 ھەمزە بەگ لە قىندا رەش ھەلگە پراو، بە توورە يىو ھە گوراندى:
 - نەخىر، عەتابەگى كى پى نىيە، بلئ ئەو ھەتيو چە كى پىبوو، دەبى وا بى، تۆ بلئ بەو
 بوو.

- نازانم، من دوور بووم، نەمويرا خۆ لە قەرەى دەم، ئەوندەم لى ھالىيە، عەتابەگ
 ھاواری كرد و كەوت، منىش بە ھەلە داوان خۆم گە ياندۆتە خزمەت، وە فريا كەو ھاغا،
 لەوى كەوتو، وە فريا كەو.
 - بە خوداى كەرى! من چ دەلیم. ئەو چ دەلئ! بلئ خۆم لەوى بووم، كەسى لىبوو؟
 - بەلئ ھاغا. نىو مەر پى بوو لە ژنان، كەويى كوئخا و ميناى حاجى لە نزيكان بوون،
 ئەوان نىو بژيان دە كردن.
 ھەمزە بەگ وەك ژى و ئىكھاتەو، بە پىخاوسى كەوتە ھاتوچۆ. دەنگى ئۆكەر و
 مەيتەر و فەراشى دا:

- زوو بىن، وە خۆ كەون. رەسوول! ئەھمەد! بىرۆنە مزگەوت، بزانن كىيى لىيە، بلئىن
 بىنە دەر كى قەلا. رووى لە مەيتەر كرد:
 - ھەسەن! بىرۆ چارەوى زىنكە. رووى لە نازدار كرد:
 - كچى! بىرۆ كەوشە كانم بۆ بىنە. دە بىرۆن حيزابىنە.
 ئۆكەر و فەراش و دەر كەوتن. مەيتەر چو ھەتەويلە. كلفەت لە پلىكان وەسەر كەوت.
 مام عەلى چو ھەتە دەروازە. عەدلە خانم سىنگ و بەروك دەكوتى، چاويە كە و
 فرمىسك ھەزار. ھەمزە بەگ بۆ دلخۆشى دانەو ھى لىيى چو ھەتە پىش:

– فهیزه زۆر جینی باوهړ نییه! باوهړ مه که وایې، رهنګه عه تا لهوی دابې، فهیزه بؤ خورپخه‌ری وا ده کا، درؤزنه.

ئاغا، له خشپه‌ی پټی نازدار، قسه کانی بریه‌وه و وهرسووړا. نازدار کهوشی جووت دانان. ئاغا و خانم کهوشیان له پینګرد.

دهسته دهسته ژن و پیاوی نیو دې هاتنه هه‌وشه‌ی قه‌لا. ژنان به وه‌ی‌رؤ وه‌ی‌رؤ و سنگ کوتان چوونه ژووری. پیاوان له هه‌وشه مات و مه‌لوول ویستاوان، راست، یان درؤ، ماته‌میان ګرتووه! کټی ده‌زانی، رهنګه ههر ئاغارؤ خوداشکور بی.

ره‌سوول و ئه‌حمده هاتوونه‌وه. حه‌سن مه‌یتەر، کویته و ئه‌سپه‌ر ه‌ش و ماینه بؤره‌ی زین و له‌غاو کراو له سهر ئاخوری هه‌وشه به‌ستوونیه‌وه و چاوه‌رپی ئاماژه‌یه کی ئاغایه.

هه‌مز به‌گ له سهر جهوز و بن‌دار بییه کان دیت و ده‌چی. پیاوانی پیر و جوانی ئاوی له هه‌وشه ویستاوان، که‌س ناویرئ خؤ له قهره‌ی ئاغابدا. خؤی سهری هه‌لینا و چاوی به هه‌وشه‌دا ګینړا. به ئاماژه‌ی ده‌ست، کویته‌ی خواست.

حه‌سن، کویته‌ی برده پیش. ده‌سته جلّه‌وی ګرت. ئاغا سوار بوو. نوکه‌ر و فه‌پراش سوار و هه‌شیمه‌ت بی قسه و باس وه دووی سواره که‌وتن.

فهیزه ده‌ست به ده‌سته جلّه‌وی کویته‌وه، به دم ریوه چه‌قوی قینی ئاغا تیژ ده‌کا:

– قوربان! ئه‌وه هه‌تیوه خوین به‌رچاوی ګرتووه! له‌گه‌ل منیش به‌ده‌هؤیه! ههر ئه‌وه عه‌به شیتی هانداوه زه‌وی من بکیلی، دنا شیت و جووتو‌گا؟! ئه‌وانه هه‌موو فیتی ګوله‌ی مام که‌ریمه، ئه‌وه همه‌ی هانداوه ململانی له‌گه‌ل ئاغا بکا. ئه‌وه چه‌ته‌یه که ون بوو، به ده‌ستی عه‌به و همه ون کرا، ئه‌ویش ده‌ستی ګوله‌ی تیدا بوو، ئه‌وه درمانی کرد. ئه‌وه دمیش عه‌ززی ئاغام کرد، له بیرته؟ ئه‌وه قسانه‌ی فهیزه وه کو بایه‌ک بی و به‌لای ګویندا بی، هه‌مز به‌گ ته‌نانه‌ت سهریشی بؤ نا له‌قینئ، ئه‌نه‌هوو له هیچ حالی نا بی!! رکیفی له کویته‌دا و فهیزه‌ی به جی هیشت.

سواره له پیش پیاده‌وه که‌یشتنه کانیه به‌ردینه. مال و پیاوی کانی توو، تاق و لؤق خه‌لکی کانیه کویره، ته‌نانه‌ت عه‌به شیتیش له‌وییه! به‌شیکیان له ترسان، هیندی بؤ ریا و خورپخه‌ری... عه‌به به چ نیازیکه‌وه هاتووه؟! سواره که‌یشتنی. خه‌لک دریان دا. ئاغا دابه‌زی. فهیزه خؤی که‌یاندی و ده‌سته جلّه‌وی کویته‌ی ګرت.

عەتا وە ھۆش ھاتۆتەو، دەنالینى. ھەمزە بە گ چوو ە پشەت سەرى و چوار مېلكە يەدا. سەرى عەتای نایە سەر رانی. سەرى لە سى لاو ە شكاو ە و لەشى شەلالى خوينە. شانى راستى كەوتوو ە بە پشتدا و باسكى بوو ە گولینگ و لە پشتوينە بەرە و خوارى لە سمە و ئەرز ناگرى.

دەست لە ھەر كۆيى دەدەن، پەر بە زارى دەزرىكىنى. دوو كەس چوونە ژير بالى و ھە ليانساندەو ە. پيى ئەرز ناگرى، نووشتايەو ە، بە باو ە شيانەو ە لە ھۆش چوو و رايانكىشاو ە.

ھەمزە بە گ كاس و وړ دەروائيتە رەعيە تە كانى:

– كى بړوا دە كا كەرەستەى دەست لە خواو ەنى وەر سووړى و بيگە يينيتە سەرە مەرگ؟! ئەویش كى؟! شوانى كە كەرەستەى كەرەستە كانى مەن بى!! ديارە ئەو ە لە خۆرا نيبە! پيش قەرەولى رووداويكە، رووداويكى بنەرە تدار. لەش كى لە دايك بووم نەديو ە، نەبيستوو ە. دەنگى ھەلپرى:

– خەلكينە! كورم بە لا يە كى بە سەر بى، خەلكى كانى توو تاو نبارە! كورم بمرى، كورپان دە كوژم، تالانپان دە كەم، ماليان ئاور دەدەم و لە ملكم دەريان دە كەم! ھەمە ھە تيوم لەوان دەو، كويخا كەريم و حاجى قادر تاوانبارن!!

حاجى قادر بە سەر سووړمانەو ە چاويكى بە خەلكە كەدا گيړا و گوتى:

– ئيمە بۇ ئاغا؟! بەش بە حالى خۆم، كورم بمرى، ئەگەر بشيوتى و شەرو شوړم پى خۆش بى، تاوانى مەن چيبە؟

ھەمزە بە گ بە دەسەر سەرە كەى خوينى دەموچاوى عەتای سربىيەو ە و بە توورە ييەو ە گوتى:

– كچە تيو ە كانى ئيو ە لە جەنگەى شەرە كە لە لايان بوون، فەيزە ئاگای لىبوو ە. ئەوان نيوجيپيان نە كر دوون! سەريان كر دوو ە، ھەمە ھە تيو بە دەمانچە لە كورپى مەنى داو ە. حاجى لە قيندا سووړ ھەلگە پاو ە. رەگى لاملى بوو ە بە دار دەست، پيشى خوار دەو ە. ھەناسە يە كى بى دەسە لاتى ھەلكيشا و بە لۆمەو ە گوتى:

– عەيبە ئاغا! عەيبە! ئەو ە قسەى تۆ نيبە! تۆ خویندە وارى! ئاغا و گەرەى ھەموومانى، ئەو ە قسەى تۆ نيبە، ئيمە ومانان شتى وا بلين، تۆ ليمان گوارە دە كەى؟ بە قسەى فەيزە مە كە، ئەو قولە فيتتە يە، بەو بى دنيا بە يە كدا دەدا، ئەگەر راست دە كا، ئەو

بۇ نىيە جىيى نە كىردوون؟ بەن و تەن خۇي، ئەن لەوئى بوو و پىاويشە، ئەن بۇ دەستى نە گىرتووه؟ درۇ دە كا ئاغنا، ئەن و فو لە ئور دە كا، خۇ من داكۇكى لە حەمە ناكەم، ھەر دوو چاوى دەرن، عەتابەگ قەلسە لەو دە گىرئى، لە بەھارەو و پىانووئى پى دە گىرئى، ئىمە ئاگادارن، دوو سى جار لىنداو، بەھارى سەگىكى لى تۇپاند، ئىستاش دوانى تۇپاندووه، ھاھا كە لىكىان كەوتووه، فەيزە درۇ دە كا، حەمە نان بە زگىدا راناگا، دەمانچە لى لە كوئى بوو؟ دەمانچە بە كورپى تۇ بوو، ئەن سە گانە بەلگەن، ئور ھەلمە پىتن، خەلك تاونبار مەكەن، دوو جەئىل شەرىان بوو، بوو، كۇتايى پى بىنن، تۇ گەرە لى و گەرە لى بە جى بىنە.

ھەمە بەگ بە جىئووه لە حاجى راست بوو.

– تۇ چووزانى دەمانچە بە حەمە نەبوو قورمساخ؟ ئىو ھەموو گۇشتى گايەكن، پىشى يەك بەر نادەن، بە يانى شىكايەت دە كەم، خودام لەو خودايە حىز بابى مۇرى نە كا، حەمەشم لە ئىو دەوئى، يان حەمە، يان، مالى سەد تەمەن جەرىمە، كەففى خۇتانه. بە بى فەزىحە تەو و روىكردە كوئىخا كەرىم:

– ئەن ھەموو فىتى تۇيە! كچە كەت بە دەستەو نەدا تاناوا لى ھات، حەوتوويەك مۇلەتت بى، لە عەتاي مارە دە كەى چاكە، نەيكەى، بە سەرى بابم بە زۇر رايىدە كىشم و دەرتدە كەم، ھالى بووى قورمساخ؟! كوئىخا لانزە لىلانە گوتى:

– قوربان! من ئەوجار عەرزىم كىردى، كچ كەنيزى خۇتە، حەز دە كەى ئىستا مارەى كە، وەختى ئەن قسانە نىيە، لە ھولى كورە كەدا بە، نەك... ھەمە بەگ سەرى ناوہ تە بەنى ھەر دوو دەستى و ماتبوو. پاش ماوہ يەك، بە ئەسپايى گوتى:

رى بە كار ناہە! ئەقلم بر ناك، سەرم لى شىواو، چى بکەن كوئىخا؟ خۇت چۇن دەيزانى، وابكە.

– قوربان! بە من بى دەيەينەو بۇ قەلا، من دەچم بە دووى پوورە گولەدا و دەيەينم، مەگەر ئەن، ئەوئىش ئەگەر بى، باشە!

– چۇن ناہە! خىر بۇ بابى دە كا؟! بە زۇر دەيەينم، ئىستا رەسوول دەنيرم بە زۇر پەتى

كا.

– نا نا ئاغا، تۆ خووۋى نازانى! ئەو گۈلە شىتە! بۇ ئەوۋى نابى، دەبى بە زمانى خۆى لە
گەلى بدوۋى. من دەچم. ئاخىر ھەممە بە كورۋى خۆى دەزانى، ئەو پەرۋەردەى كردوۋە، بە
منى بسپىرە، تا ئىۋە دەچنەۋە قەلا، من دەيەنم. كوۋىخا روۋى كرده خەلك:
– ئىۋە دارە تەرمى بۆ ھەلبەستن و بىبەنەۋە، كەسە بچى گورۋىس بىنى، ئىستا من
دە گەرىمەۋە. كوۋىخا سوۋارى ماينە بۆرە بو و بەرەو كانى توو ۋەرىكەوت.

خەلك ۋە خۆكەوتن. دەسەيەك چوون بۆ دار بىرىن، فەيزە سوۋار بو و چوو بۆ
گورۋىس لە تازاۋا، ھەمزە بەگ و كەيخوداكان بە ديار عەتاۋە داماون.
مەر بىچ شوان و سەگ لە بىرگ رايداۋە و خۆرە تاۋى ھەزار ئەشكەوتى گرتۆتە بەر،
خەلكى كانى توو كەوتوونە بىرى مەرى بى شوان.

ئەھمەدى مام ھەسەن و عەلى حاجى قادريان ھەلبىژارد ئەو رۆژە بچىنە بەر مەرى.
ئەھمەد و عەلى ۋەدوۋى مەر كەوتن.

دار بىر داريان ھىتاۋە، فەيزە بە گورۋىسەۋە لە تازاۋا گەپاۋەتەۋە. دارە تەرم ھەلبەسرا،
عەتايان ۋەسەرخست و چوار دەستان برديانەۋە بۆ تازاۋە.

نيو دىيى كانى توو نىرىنەى تىدا نەماۋە. ژنان كۆر كۆر لە بنە ديواران كۆزىلكەيان
داۋە و پچەبىچ، سرتە دە كەن.

زارا ۋەك ژان كردوۋ بە نيو ژناندا دە گەرى و لە ھىچ لايەك ھەجمانى نىبە و جىيى
نابىتتەۋە.

كوۋىخا كەرىم لە كۆلانەۋە ۋەدەر كەوت. ژنان يەك يەك و دوو دوو بۆ ھەۋال بەرەو
لاى ۋەرىكەوتن.

زارا بەر لە ھەموو خۆى گەياندى، بىچ سلاۋ و ماندوۋ نەبى، گوتى:

– ئەرى عەتابەگ چۆنە؟ لەۋە دەچى بمىنى؟

كوۋىخا بى ئاۋر دانەۋە جۋابى داۋە:

– خودا بە روحم بى، خودا بەزەيى بە ئىمە دا بى.

فاتمى خىزانى فەيزە درىژ ۋە جۋاب ھات:

كەس لە مەكرى تۆ ناگا زارا! ۋەللا وات بە كوشتدا خۆى بە خۆى نەزانى!

زارا چاۋى و يىكنا و زارى كردهۋە:

– جا من بۆ؟ بۆ ناينى بە سەر مندا دىلە بى بن!

– ئى ئى!! ئەو بە من دەلئى زارا...؟! عەتابە گ ... خۆ ماست نىبە بە لىتوئەو ديار بى!
زارا ھاشاويلكى بردى و گوتى:

– ئەى خۆت؟! نەھاتم بە سەر تانا؟! ھەمزەبە گت لە بىر چۆتەو، بە بى... نەيدای بە
فەيزە دريژەى قورمساخ؟ خۆ ئەو ھەموو دەزانن.

زارا و فاتم چنگاولى يە ک بوون، دەستيان داوئەتە سەر و قزى يە کتر، زارا پەلکەى
فاتمى لەدەست ھالاندوو و خاوە کيشى دە کا. فاتم بەدەستىو دەزىرپىتى. ژنان
کەوتوونەتە بە ين لىکيان کەنەو، زارايان پى ناوئەستى و پەلکەى فاتم بەر نادا، ھاوار لە
کوئىخا دە کەن:

– مام کوئىخا! بگەيە.

کوئىخا لە بۆرە داہەزى، پەلکەى فاتمى لە چەنگى زارا دەرهينا و لىكى دوور خستەو
و بە بى فەزىحەتەو گوتى:

بۆ وا دە کەن ژنە تىوانە؟ نەھاتى باشە، قۆرتە کانى خراپە، ئەو قۆرتە کانىبە، ئاغا
ئەوانەتان لى ببىسى، سەرتان دەتاشى، شەرم نەماو! ئاخىر زەمانە!
فاتم بە گريانەو دەلئى:

– زارا... عەتابە گى نارد بۆ رپى مەرى، ئەو بە کوشتى دا، بەو گويانەى خۆم بىستم،
گوتى لەبەرچاوى ھەمە، کەوى بدوئەتە، بە فەيزە شەم گوتووە بۆ ئاغا بگيرپتەو، بۆ
مندالى خەلک وا لىدە کا زارا دەلال؟ دەستم خۆش بى.

کوئىخا سەرى شەرمەزارى بەرداوە، سواری ماينە بۆرە بۆو و بەرەو مالى پوورە گولە
رئىگرتە بەر. دوور کەوتۆتەو، دەنگى شەپە نىونىتکەى زارا و فاتم ھەر دىتە گوتى.
لە دەرکى مالى پوورە گولە، کوئىخا لە بۆرە داہەزى، لەغاوى کرد بە قۆلدا و سەبرى
لە دەرکەى دا.

پوورە گولە لە ھەوشەو جوايىداو:

– کىبە؟ وەرە ژوورى، دانەخراو.

– منم، پوورىگيان! کوئىخا کەرىم

– فەرموو، وەرە ژوورى، خۆ دانەخراو.

کوئىخا دەسکەوسارى بۆرەى بەست بە لاشىيانى دەرگاوە چووە ھەوشە، بە ترس و
دوو دلبيەو قسەى درکاند:

– پووریگیان! بیستووته همه له عه تای داوه؟

– به لئ بیستوومه، همه گیراوه؟

– نانا، عه تا زۆر کۆله واره! فریا نه کهوی دهمری، بمری، ههموو به سهر و ماله وه
تیندا ده چین، مال ویران ده بین، دهستم به داوینت پووریگیان، له تو زیاتر کهس شک
نابهین، ده زانم تو دایکی بو همه، دایکی ههمومانی، ئەمه گت به سه زمانه وه یه، له و
شهره ناحهقه بمانپاریزه، له بهر هاو ماله تی ئەمجارهش وه فریامان که وه، خودا وه فریات
بکهوی، ئینشائەللا قهت بهردی ساردوگه رم وه پیت نایه، خودا تو له ئیمه نهستینی.

پووره گوله دهم به بزه و له سه ره خۆ، گوتی:

– من قینم له کهس نییه، همه و عه تا به شهر هاتون، قینم له زولمه، عه تا زولمی
کردوو و به سزای خۆی گه ییوه، دۆست و دوژمن جیاوازی بو من نییه، ههر کهس بیته
لام، به یه ک چاوتە ماشای ده کم، به سه رچاو راوهستی با ده زمانه کانم بینم، له کوییه؟

– له تازاوایه، بردیانه وه بو قه لا.

– باشه، ئەوه دیم.

کوینخا سه ری سوورماوه! قهت پووره گوله ی ئاوا روو خۆش و له سه ره خۆ نه دیوه!
به خۆی ده لئ:

– ئە گه ر عه تا له همه ی دابایه، ئیستا ئاوری ده کرده وه و دۆ و دۆشاوی تیکه ل
ده کرد، به لام چون همه فایه قه، سوو کنایی هاتوو، ماشالا خودایه چ تاقه تیکت به و
ژنه داوه؟! خۆز گه به خۆی.

پووره گوله به پریسکه ده زمانه وه له بهر ده رگا سواری بۆره بووه و کوینخا جله وی
گرتوو، سوار و پیاده گه یینه کۆلانی مالی فه یزه درێژ.

زارا و فاتم ههر ده نگیان دی، نیونیتکه له یه ک هه لده دن، زارا له دووره وه
پووره گوله ی دی، خۆی باریک کرده وه و چوو ژووری، ئاش ئاوی کهوت!
حه وشه و ئەنده روونی قه لا وه ک شاره میلوووره هه رجه می دی، دهسته یه ک دی و
یه ک ده روا.

عه تا، بئ هۆش له دیوه خان کهوتوو، کوینخا و پیاو ماقولان مات و بئ دهنگ به
دیارییه وه دانیشتون.

عهده له خانم له پشت سهري عتاوه دهستی هه لپيكاوه و له سه ره خو فرميسك هه لده وه ريني.

هه مزه به گ به نيو ديو و به رده مي پياواندا ديت و ده چي، ده كوژي و ده بري و جنيو ده دا، چاك و خراب كهس هيچ نالي.

حه وشه پره له كوره جه خيله و مير مندال، به دزييه وه سهريان وه سهري عه به شيت ناوه و ئه ويش جه فه نكيان بو لیده دا. له پر ده روازه كراوه، هه موو سه رنجيان دايه، پوره گوله و كوچا سوار و پياده هاتنه ژووري. مه يتهر به پيريانه وه چوو، بوړه له كوچا گرت و كيشايه ته ويله. پوره گوله له پيشه وه و كوچا به دوويدا، له پليكان وه سه ركه وتن.

دهرگا قه له شاهه و سهري پوره گوله وه ده ركه وت، و يكره هه ستان، به روويكي خوزه وه سلاوي كرد. بچ ويستان، چوه لاي عتاوه و چاويكي پيدا خشاندا، چوكي دادا و قولي هه لمالي، داواي ئاوي شيله و گه رمي كرد.

عهده له خانم ئه حمه د فراهي بانگ كرد.

ئه حمه د ئاوي هينا.

پوره گوله خوین و خولي دهم و چاوي عتاي شته وه، سهري له سئ لاهه شكاوه، ده ور و بهري بريني به مقه ست هه لپاچي، به هه نگوين و زاخ برژاندييه وه، زه رده چيوه ي به سه ربرينه وه كرد و به ستی.

كه وا كراسي له بهر عتا دامالي، چاو له شاني ده كا، شكاوه. پشتي له چهند لاهه بووه به كه و كه مانه، تيغه رهي پشتي، به قه ده رقه في گوچان خويني تيزاوه، په نجه ي تيچه قاند و هيزي دايه، گوتي:

- بريني سهري هيچ نيه، شاني زوو ده گيريته وه، پشتي خرابه! سي مؤره ي قه له شيوه، ده زووله ي نه پسايي، چاكه؛ ئه گه ر پسايي، كاري من نيه، له وانه يه كاري كهس نه بي، فه له ج ده بي، زوو بييه نه شار، با حه كيمي شار چاوي ليكا.

هه مزه به گ ده ستی له بهر پشتوين ناوه و ديت و ده چي، رووي له پوره گوله كرد، ده ستی ده ره يينا، به توندي رايوه شاندا و گوراندي:

كوړي من فه له ج ده بي؟! ده به خودا سه ر و شانشي چاك نايته وه! به كي ده ليبي؟! ئه وه جني گولله يه گولله! چوته نيو ميشكي، ده زانم، بو ئه وه وا ده كه ي له كولي

حه مه بيمه وه، به خودا له كۆلى نابمه وه، هه ر بۆ ئه وهش هاتوو، ده زانم تۆ ئه وه تيوه ت په روه رده كردوه، هه ر تۆش هانت داوه، ئه وه چه تهى كه ون بوو، به ده ستى تۆ بوو، تۆ ده رمانت كرد، ئه وه چه كهش چه كى ئه وه چه ته به بوو، ئيستا كورپى منى پى پىكراره، راوه ستى با رۆژ بيته وه، به خوداى هه مووتان پى ده ور ده كه مه وه، راوه ستين، با رۆژ بيته وه.

پووره گوله له قيندا شين و رهش هه لگه راوه، نيو چاوانى ويكهيناوه و هه موو به ندى له شى ده له رزى، هه ستا سه ر پى و له و تووره تر گوراندى:

– ئه وه ده لى چى هه مزه به گ؟! پيتوايه منيش ره عيه ته كانى ديكه تم به سه رمدا ده گوريتى؟ من ئه وان نيم، من گوله م، گوله ي مام كه ريم، له رى خودا هاتووم، كورپى تۆ و گاورى بۆ من فه رقى نيه، من قين و كينه م له و برينداره نيه. ده لى حه مه ده ست په روه رده ي تويه؟ به لى. ده لى تۆ هانتداوه؟ به لى. من گو توومه مه ييله زولمت لى بكه ن، زولم مه كه ن با واتان به سه ر نه يه. كورپى تۆ زورى بۆ نامووسى خه لك هيناوه، بووه به نيرى ورده مال! سه ر به مالى هه موو كه سدا ده كا، هه ر مالى پياوى له مال نه پى، له ژنه كانيان ده مرقينى و سواريان ده پى. ئاكارى ئاوا، هه ر ده پى چاوه روانى وات لى بى.

پووره گوله وه ك لۆك گه رم بووه، چاوى به ستووه و زارى كردۆته وه، كه ف ده چين، ئه وه ي نه ده بوو بيلى، گو تى. رووى له كوئىخا كه ريم كردوه:

– هه موو خه تاي تويه كوئىخا نا كوئىخا! ئه وانه بۆ ئه وه نابن، ئه وه ي سه ريان ده شكينى و ئه وه ي ده رمانيان ده كا، هه ربه چاوى ته ماشا ده كه ن! هه سته بمبه وه، هه سته.

كوئىخا هه ستاوه له به رى ده گه رى:

– پوورپيگان! قه يدى ناكا، ئاغا دلبرينداره، قينى هه ستاوه، تۆ له به ر ئيمه هاتوو، له به ر دللى عه دله خانم.

عه دله خانم ده سته ملانى بووه، ماچى ده كا، به گريان وه لى ده پاريتته وه:

– جواى هه مزه به گ مه ده وه، تۆ من بناسه پوورپيگان، له به ر من، له به ر حه مه! به خوداى به قه ت عه تام خۆش ده وى، حه مه و عه تا بۆ من فه رقيان نيه.

مام حه سن و مه لا كه ريم، هه مزه به گيان بردۆته ده رى و به سه ريده دين، هه مزه به گ خاو بۆته وه و هاتۆته ژوورى و بيده نگ دانيشتووه.

پووره گوله به دیار عه تاوه دانیشتووه و دهست به کار بۆته وه.
عه تا زووزوو وه هۆش دیته وه و له سه رخۆ ده چیتته وه. ئەوه ندهی دیته وه هۆش، به ناله
و هاوار عالم وهره ز ده کا.

پووره گوله پریسکه ده رمانی کۆکرده وه، داوای خامی نه شۆراو هیلکه و میو ده کا.
ئه وهی داوای کرد، بۆیان هینا. خامی به زه ردینه شه لته کینشا و له شان و پشتی نا. میوی
قال کرد و خامی له نیودا موشه مادا و له سه ر شه لته وه له شکهسته ی به ست.
رووی کرده عه دله خانم و له سه رخۆ گوتی:

– ئە گه ده زووله ی نه پسای، شکسته کانی زوو یه ک ده گرنه وه، بۆ ئه رخه یانی بیبه نه
شار، با حه کیم چاوی لی کا، نه یخه نه پشتگویی، به یانی بیبه ن. ئەوانه ی راگه یاند و بی
مالا وایی و هده ر که وت.

رۆژ له هه موو لایه ک ئاوا بووه. دوا به دوا ی پووره گوله، هه موو هه ستان.
هه مزه به گ، کویخا شه ریف و ره سوولی نۆکه ر و کویخا که ریمی گلداوه، گوتی:
– به یانی هه رسیکتان به خه لکی ئەو سی دپیه وه و هده ر که ون و کیو مالی له وه هه تیوه
بکه ن؛ دیتانه وه، لئی مه دن: خۆم ده چمه پاسگا شکایه تی لئده که م. له بیرتان نه چی،
سه ری له دی کۆن بدن. ده لئین له گه ل عه به شیت نیوانی خۆشه.
ره سوول به په له گوتی:

– قوربان! ئەمڕۆ عه به له گه ل خۆمان بوو، ئیستاش له حه وشه یه.
– که وای له وه گه رین، ده برۆن، به یانی زوو و هده ر که ون.
کویخا گه ل و هده ر که وتن. کویخا شه ریف به ره وه کانیه کویره رۆیشته وه،
کویخا که ریم، پووره گوله ی سوار کرد و بر دپیه وه بۆ کانی توو.
خه لک بلا وه یان کردوو. هه مزه به گ و فه یزه درێژ به دیار عه تاوه دانیشتوون.
فه یزه سه ری بر دۆته بن گویی هه مزه به گ و قسه ی بۆ ده گیریتته وه.
ئهو شه وه، ئەوه ندهی عه تا وه هۆش ده هاته وه، به هاوار و ناله، قه لای وه سه ر خۆی
ده گیرا و که س وه نه وز له چاوی نه چوو بوو.

ئه حمه د فه راش و حه سه ن مه یته ر له پاش شیو خوار دنه وه چوون له دووی
خوشکه کانی عه تا. ئەحمه د چوو بژوی و حه سه ن چۆته کانی که رویشکه. رپی ئەحمه د
نزیک بوو، ئەو هه ر شه وی هاته وه. رپی حه سه ن دووره، نه گه راوه ته وه.

به یانی بهر له تاو که وتن، ره سوولی نو کهر به خه لکی تازاواوه له دئ وه دهر که وتن.
خه لکی سئ دئ، مال و پیاو وه شاخی که وتوون و کیو مال له همه ده گه رین.
تاووبان و بلا و بۆته وه. حه سن مه یتهر هاتۆته وه. ئه حمهد و حه سن و فه یزه در یژ له
حه وشه خه ریکی هه لبه ستنی که ژاوه ن، هه مزه به گ به سه ریانه وه وه ستاوه. ته قه له
ده روازه هه ستا. مام عه لی ده روازه ی کرده وه. سئ سوار و پیاده یه ک هاتنه حه وشه.
ره شیدخان و ناسکی خانم و سه عیدی نو کهر، پیاوی ده سته جله وی ماینه که ی ناسکی
خانمی گرتووه. سواره له چاره وی دابه زین.

ئه حمهد و حه سن به پرتاو چوون و هه ر یه ک چاره وی یه کیان گرت و کیشایانه
ته ویله، جله ودار به ماینه وه له حه وشه وه ستاوه.

هه مزه به گ دوو سئ هه نگاو به پیریانه وه چووه پیشی.

ناسکی به بانگ و سه لا ده گری و خوی ده رنی.

هه مزه به گ وه پیشیان که وت و چوونه سه ری.

ره شیدخان له په نجه ره وه بانگی جله ودار ده کا:

– که ریم! تو برۆوه.

که ریم بئ ئه وه ی ئاو له زاری وه ردا، سواری ماین بوو به ره و بژوی گه پاره.

ئه حمهد و حه سن و فه یزه که ژاوه یان له ئه سپه ره ش هه لبه ستووه و چاوه ری
فه رمانی ئاغان.

هه مزه به گ له په نجه ره وه بانگی کردن:

– وه رن عه تا به رنه خواری با وه دره نگ نه کهوین.

هه ر سئ چوونه ژووری، چوار ده ستان عه تایان به داره تهر م هینایه خواری و له
که ژاوه یان خست. هه مزه به گ و ره شیدخان و سه عیدی نو کهر سوار بوون. ئه حمهد
جله وی ئه سپه ره شی گرتووه و که ژاوه ی عه تا راده کیشی. فه یزه و حه سن تا سه ر چۆم
که ژاوه یان ره وانه کرد.

عه دله خانم و ناسکی و نازدار هاتوونه ته بهر ده روازه و چاویان بریوه ته که ژاوه ی
عه تا.

سئ سوار و پیاده یه ک به ره و دئ دین. له وه به ری چۆم به که ژاوه گه یشتن، هه موویان
دابه زین، ته نانه ت هه مزه به گیش! عه دله خانم به گریانه وه وتی:

– قادرخان و تهنکه‌یه. نازدار! تو برۆ به‌لای نه‌هار ساز کردنه‌وه، مریشکئی بگره و سه‌ری بره.

نازدار رۆیی. عه‌دله خانم چاوه‌پئی وه‌ستاوه. سواره سوار بوونه‌وه، سوار و پیاده‌یه ک به‌ره و دئی دین. که‌ژاوه به‌ره و شار و ه‌پئی که‌وته‌وه، دوو سواره‌که‌ی دی که‌وتنه ته‌کی. سوار و پیاده، تهنکه و جله‌و داره‌که‌ی بوون.

نیوه‌رۆیه. که‌ژاوه گه‌یوه ته‌ شار، له به‌رده‌رکی مالی عه‌لی خانی بن ئامۆزای هه‌مزه‌به‌گ راوه‌ستاوه. عه‌تایان چوار ده‌ستان برده ژوورئ.

ئه‌حمه‌د و سه‌عید و عه‌زیزی نو‌که‌ری قادرخان هه‌ر یه‌ک سواری ئه‌سپج بوون و یه‌کی ئه‌سپکیان به‌ دووی خویاندا یه‌ده‌ک راکیشا و بردیانه کاروانسه‌را.

قاو له شار بلاوه، زار به‌ زار ده‌گه‌پئی: شوانئ له ئاغای داوه!! ده‌لین کورپه ئاغای هیلاکه! شوانه خۆی به‌ ده‌سته‌وه نه‌داوه، شوانی کانی تووه، له کورپی هه‌مزه‌به‌گی داوه! ده‌لین شوانه چه‌کی پیتییه! ئاغای ئه‌و ناوه وه‌دووی که‌وتوون، له قسان که‌س ناو‌پیری خۆ له قهره‌ی دا! شوانه وه‌شاخی که‌وتووه، ده‌لین سوئندی خواردوووه ئاغاوای له به‌ساتدا نه‌هیلئ!!

له مالی عه‌لی خان شاندار شانی ده‌شکئ! ده‌سته ده‌سته ئاغاوای له هاموشۆدان. دوو دوو و سئ سئ له دیتها‌ته‌وه، به‌ ده‌وله‌مه‌ند و ده‌سکورت‌ه‌وه هاتوون و دین. مال پیره له میوان. ئه‌حمه‌د فه‌راش له په‌ستا چا تیده‌کا و ده‌یگئیری.

هه‌مزه‌به‌گ باسه‌که ده‌گئیریتته‌وه:

– خه‌لکی سئ دیم وه‌دوو‌خستوووه، له ژیر ئه‌رز بئ، ده‌یخه‌نه سه‌ر ئه‌رز، بیگرن، ده‌یدم به‌ ده‌سته‌وه، تا ده‌مرئ له به‌ندا بئ، به‌ سه‌ری ئه‌و مه‌جلیسه، بۆ عه‌لمی ته‌نبئ ده‌که‌م، عه‌لمی پیوه ته‌نبئ ده‌که‌م، کاری ده‌که‌م، هه‌تا هه‌تایه هیچ ره‌عیه‌تی ده‌ست له ئاغاوای هه‌لنه‌هینیتته‌وه.

ئاغایه‌کی چوارشانه‌ی جوانچاک هه‌لیدا‌یه:

کاک هه‌مزه! له قسان ئه‌و کیشه و هه‌للا‌یه له سه‌ر کچیکه! وه‌ک ده‌لین دلی به‌و

هه‌تیوه‌وه‌یه، راسته؟

– به‌لئ، وا ده‌لین.

– دهیجا له خۆرا پیاوت وه دوو خستوو، وای گورگه ده بیته چه ته، به من بی، له ئیستاوه پیاو ده نیرم به خه لک راگه یینی، وازی لی بینن، ده یخه مه زاری خه لک، ئاغا جه به ی کردوو، ولات ئه هۆن ده که مه وه، ئه هۆن بیته وه، خۆی دیتته وه، شه وانه دیتته وه، دوو نوکه ر خۆی لی پراخه ن و بیگرن، ئه و دم چت پی خۆشه بیکه، به من ئاوا ده که یین، ئاغا کان! راتان له سه ر چیه؟ ئه و پینشیاره تان پی چۆنه؟

ره شید خانی زاوای هه مزه به گ گوتی:

– ئه و فه رمایشی کاک بوداخ جوانه، مامه هه مزه ش خۆی باشتر ده زانی، ئه گه ر ئه وه ی پی باش بی، من سه عید ده نیرم، هه ر ئه وه ی به سه.
قادر خانی زاوای و ئاغا کانی دیکه ش سه لماندیان.
هه مزه به گ مات بووه، بیری لیده کاته وه، پاشان گوتی:
– ده ی باشه، ئیوه راتان له سه ره، منیش پیم چاکه، که وابی، شکایه تی ناوی، ده یه وه ی؟

بوداخ جوابیداوه:

– نه خیر، شکایه تی بو چیه؟ پاسگا و ئه منیه به خۆمانه، چۆنمان پی خۆش بی، وا ده که یین، به لام گه واهی دوکتور پیویسته، بو پاشه رۆژ چاکه، دوکتوریش له خۆمانه، دوکتور ئه مینی زاوای خۆمه و سه ره پرشتی نه خۆشخانه ی شاره، به که یفی خۆمان بو مان ده نووس، ئیستا ده چم له دووی.

هه مزه به گ ئه حمه د فه راشی بانگ کرد.

ئه حمه د له حوزوو ره.

هه مزه به گ گوتی:

– برۆ سواری ئه سپه ره ش بیه و برۆوه و هه والی عه تا بده به دایک و خوشکه کانی، بلتی چاکه، به هه ر س دیکه راگه یینه، بلتی ئاغا ده یفه رموو و واز له حه مه بینن، ئه و ئاغا یانه تکایان بو کردوو و ئاغاش جه به ی ده کا، به کو یخا کان و ره سوولیش بلتی، حالی بووی؟

ئه حمه د واقی و پماوه و ده می به تاق وه ستاوه!

ئاغا دوو پاتی کرده وه:

– حالی بووی مردوو؟!

– به لئی به لئی.

– ده برۆ، به یانی زوو بگه برییه وه.

– به لئی قوربان.

دوانیوه برۆیه کی درهنگه. بوداخ دوکتۆر ئەمینی هیناوه، پاش موغایه نه، دوکتۆر رووی له هه مزه به گ کرد، گوتی:

– به چی لئی دراوه؟

– نازانم، له قسان به ده مانچه.

دوکتۆر به بزوهه چاویکی لی کرد و گوتی:

– ده مانچه له گۆریدا نییه! به دار لییدراوه، له ده مانچه خراپتره.

– نازانم، خو من له وی نه بووم، وا ده لین.

– درۆیه، برینه کانی کی ده رمانی کردوو؟

– پیریژنی، خرابی ده رمان کردوو؟

– نا، زۆر باشه، سالیانی ساڵه خه لک بهو ده رمانانه وه ده ژین، زۆر جار له هی ئیمه

باشتره، قه دریان بزائن.

عه تا وه هۆش هاته وه و چاوی هه لینا.

دوکتۆر لینی پرسی:

– چۆنی؟ وه بیرت دیته وه به چی لیتی داوی؟

عه تا کاس و وره، دوکتۆر و بن میچ له بهر چاوی ده خولینه وه! چاوی و ئیکناوه، بیر

ده کاته وه، چاوی هه لیناوه و گوتی:

– نازانم، هیند له نه کاو بوو به خووم نه زانی، ئەوه ندهم وه بیر دی که وتم و هیچی دی.

– ده لین به ده مانچه لینی داوی، راسته؟

– ده مانچه؟! نا، تو کیی؟ من له کویم؟ ئیره کوئییه؟

– من دوکتۆرم، ئیره شاره و مالی عه لی خانه، کویت زۆر به ژانه؟

– هه موو له شم، هه موو له شم کفته ی کو تراوه دوکتۆر گیان، ده مینم؟!

عه تا دلی پر بووه، به زه یی به خویدا دی.

دوکتۆر به په نجه دلۆپه فرمیسه که کانی بهر چاوی عه تای سرپییه وه، به پیکه نینه وه

گوتی:

– خۆ هیچت نییه! بۆ نامینی؟
 – ئاگاگت له دهردم نییه! تۆ نازانی، بۆیه ده لاین: به سهد حه کیم به قهت دهرده داری
 نازانن، تۆ نازانی دوکتۆر گیان، تۆ نازانی!
 – ده زانم، ده بێ خۆراگر بی، ئیستا دهرزیت لێ دهدم ژانی لهشت دهشکی، به یانی له
 نهخۆشخانه ده تخهم و چاک ده بیهوه. ده توانی پیت کۆ وه کهی؟ دادهی بزانم.
 عه تا له خۆ دهنهوی پێ کۆ وه کا، پێ بووه به کیو و نابزوی! به ده نگیکی بهرز
 هاواری کرد:

– پیم نه ماوه! له پشتوینه به ره و خووارم له سمه! ده لینی به منه وه نییه! فه له جم! من فه له ج
 بووم! دوکتۆر؟! ها؟ ها؟

دوکتۆر لینهی له سه ر پێی فریدا، به په شو کاوی گوتی:

– قامکه که له ی پیت ببزوینه، هیندی غیره ت ت بی مالته خۆ تۆ پیاوی!

عه تا به هه موو تواناوه هیز له پیتی دها، به ئاسته م قامکی ده بزوی.

دوکتۆر به مزگینیه وه گوتی:

– به لاین دهدم پیده گریه وه، ماوه ی دهوی، ده بێ سه برت بی.

هه مزه به گ و ه جواب هات:

– چه نده دوکتۆر گیان؟ چه نده؟

– نازانم، تا نه یه ته نه خۆشخانه نازانم، ئیستا دوو درزه ی لیده دهم، یه کیان هی خه وه،

ئه ویدی ژانی دهشکینن، به یانی زوو بیهینه، خۆم راسپیری ده کهم زوو نۆره ی ده نی.

دوکتۆر دهرزی لیدا و رۆیشت. پاش ماوه یه ک عه تا خهوی لیکه وت.

به یانییه، حه وشه ی نه خۆشخانه پره، فه یتوونێ وه ستاوه وده دوازه ئاغا ده وریان

گرتووه.

هه مزه به گ و بوداخ خان له دیوی دوکتۆر هاتنه دهری. بوداخ له بهر دهر که وه دهستی

له فه یتوونچی هه لته کاند.

فه یتوون به ره وه دهر کی نه خوشخانه وه ریکه وت و ئاگا کان به دوویدا.

فه یتوون قوونی نا به دهر که وه و چوار دهستان عه تایان برده ژووری.

زریکه و ئیوه رۆ دوکتۆر له دیوی عه مه ل هاته دهری و چووه دیوه که ی خۆی.

هه مزه به گ و بوداخ خان چوونه ژووری.

هه مزه به گ بئ ئوقره گوتی:

– دو کتۆر گیان! چ بوو؟

دو کتۆر هیندی درهنگ جوابی داوه:

سئ مۆرهی ستوونی فهقهراتی قهلهشیون، نوخاعی زهده بووه. بهخته وه رانه پئ ده گریته وه، به لام ده بی به سه بر بئ، رهنگه شه ش مانگ تا سالی وهخت به ری. مانگی مانگ و نیوی ده بی له ژیر چاوه دیری خۆمدا بئ. ئیوه ده توانن برۆن.

هه مزه به گ به چاو ئاماژهی کرده بوداخ.

بوداخ تیرادیوانه به دو کتۆری گوت:

– گه واهی بۆ نانوسی؟

دو کتۆر دهستی دایه قهله م و سئ مانگ پشوودانی بۆ نووسی.

بوداخ به پیکه نینه وه گوتی:

– هه ره ئه وه؟! بنوسه به ده مانچه لئی دراوه! کاک هه مزه دلئ به وی خۆشه.

– ده مانچه؟! ده مانچه له گۆریدا نه بووه، به گۆچان لئی دراوه، ده مانچه ی چی؟

– ده زانم، کاک هه مزه وای پئ خۆشه.

– با ئه ویش وای پئ خۆش بئ، ئه وه تاوانه، خه یانه ته، خه یانه ته به عیلمی پزیشکی،

ویژدانی پزیشکیم ئه و ئیزنه به من نادا، با ژن براشم بئ.

نامه که ی چوار قهت کرد و دایه دهستی.

هه مزه به گ و بوداخ خان، به تۆراوی، بئ ماللاوایی له دیوی دو کتۆر ئه مینی

وه ده ره که وتن.

تاریکه شه‌وه. هه‌ور په‌ستا په‌ستا ده‌گرمینین. وه‌ختا وه‌ختیکه ده‌بارین، خوناوکه بارانه. ئاو له زه‌وی هه‌لنیشتووه، هه‌قه په‌له‌ی پاییزه.

دلۆپه له چهند لاوه دایداوه، ئاو و قورم وه‌ک دۆشاوی خه‌ست، به‌ لیشاو ده‌خوشیتته ئینو سوینته و سوینته‌کله و جامه‌ مسه‌وه.

عه‌به به‌ بیانووی دلۆپه رشتنه‌وه، تاو نه‌تاوی ده‌چیتته ده‌ری چاو به‌ ولاتدا ده‌گیرین، دیتته‌وه ژووری، ده‌لین:

– ولات بئ هه‌ست و خوسته، ئیژی زینه رۆح نه‌مایه! ئه‌رخه‌یان پالی لئ به‌ره‌وه، ئاغا و کویتخا خۆمانین، تو خوا چتی بیژه، بۆچ هیچی نایژی؟ ئه‌مه‌ سئ شه‌و و رۆژه‌های لیره، دوو قسه و نه‌کردیه له ته‌کما، بۆچ وا ئه‌که‌ی؟ به‌و جووره‌ خه‌فته بخۆی، خه‌فته داتته‌قنن، ئه‌ترسی؟ فره‌ ئه‌ترسی؟ خۆ له‌ هه‌زرت غه‌وست نه‌دایه! له‌ به‌تالپایکت دایه.

ئه‌وان به‌م رۆژگاره له‌ مه‌ردم ئه‌دن. ده‌ی قه‌یچه‌ ئه‌کا. با رایه‌ کیش لئ بدرین، خۆ دنیا ئاخ‌ ناوی. ئاخ‌ ئه‌وی؟ نه‌ به‌ خوا. ئه‌ترسی بوو‌گرن؟ مه‌ترسه، چۆن تیلیم، بۆچ عه‌به‌ مریدییه؟ به‌ خوا مه‌گه‌ر وه‌بان لاشه‌ما بینه‌ ژووره‌وه، لاوه، تو خوا چکنی گالته‌ بکه‌ با چکنی بکه‌نین.

حه‌مه‌ په‌شیو‌حال و لیوبه‌بار، ده‌ستی له‌ ئه‌ژنۆ هه‌لپیکه‌وه، سه‌ری هه‌لینا و به‌ وه‌ره‌زییه‌وه جوابی عه‌به‌ی داوه:

– له‌وه زیاتر ده‌وام ناهینم، مانگ بئ ده‌رۆم، مانگ نه‌هاتووه عه‌به‌گیان؟
عه‌به‌ چاوه‌ بچوکه‌کانی لئ زیت کرده‌وه‌وه به‌ تووره‌بییه‌وه‌ گوتی:

– ئەرۈي؟! ئەچى بۇ كوئىنە؟ ئەو گرن بەوبەخت! تۇگۈيچكە نايىتە مېمكە گۈلەيش؟
دوئىكە ئەيوت بە فىل وتگىيە ھەمە جەبە ئەكەم، ئەيوت بە ھەمە بېئە دە پانزە رۇژى
نەيەتە دەشتە، كەوئىش واى ئەوت، مئىش ئەقلم وا بۆى ئەچى، خۇ تۇ لە گكشتان ژىرتىر
نى، ژىرتىر برا؟ بە خوا ناھىلەم بىرۈي.

– نا عەبەگيان، لە ئىوە ئاقلتر نېم، ناچارم، دەبى بىرۇم، دېمەو، ئەگەر كرا ئەمەشەو،
نە كرا، سبەى شەو دەگەرپىمەو، ھاتمەو ھەموو شتىك پىن دەلېم، دەبى يارمە تىم بەدى.
– دەى وەبان چاۋ، چەم لە دەس بىن، درېخ ناكەم، ھەسم جفتى جوانە گا و كەرى، بە
خوا بۇتى بەخت ئەكەم، خوا بكا تۇ لەم مەخمەسە قوتارىت بىن، من ھېچم گەرەك ناۋى،
ئىستا ئەچىتە كوئىنە؟

– راوەستىن، با بېمەو، پىت دەلېم.

– دەى خاسە، ھۇشت بە خۇتەو ەبۇي.

شەو درەنگە، باران بەر بەس بوو، ھەورگەوال گەوال ئاسمانى
رازاندۇتەو، كەشەورە. مانگ كز و لاۋاز لەكەل و دەدرەكەوتو، بېستى مانگە.
ھەمە خەيالاۋى بەرەو تروپكى ھەزار ئەشكەوت، كىۋېر، كىۋېر، كىۋېر، كىۋېر پارەى گرتۇتە
بەر. خەيال بوو بە پەلەور، بالىكى لە باكوور وئەوى دى لە باشورە، بالى گرتۇتەو و
لە ئەرز بەرز بۇتەو و ھەرېمى ئاسمانى بېرى دەپتۇي. سەر لە ھەموو كەلېنى ژىنى
داھاتوۋى خۇى و كەوئى دەدا، لە ھەر كەلېنى پەرى شابالى دەوەرېتىن، لە ئاكامدا بىن
دەسكەوت، لە دەشتى قاقرى بىن دەسەلاتىدا لە فرېن دەكەوئى و رېسەكەى دەبېتەو بە
خورى.

بېر و خەيالى كال و نەكولىو، بېپسانەو بە مېشكىدا دېن و دەپۇن و چەواشەيان
خستۇتە رووبارى دەروونى.

ھەلۋىستە كان زۇرن، نازانى كاميان ھەلېژىرى و لە سەرى سوور و بە سەر بېرىدا زال
و سوار بىن. بەلېنى بە كەوئى داۋە ھەلېگىرى؟ ھەلېگىرى، بېباتە كوى؟ داھاتوۋى كەوئى
چۇن دەبى؟ بەلېنى نەبېتە ھۇى رۇژەرەشى؟ خۇى لە ھەموو لايەك دەحاۋىتەو، بە نانە
رەق، تەنانەت بە بنەگيا ژىوار دەكا، لە سەر بەرد ھەلدەكا، ئەرز رادەخا و ئاسمان دەدا
بە خۇيدا، بەلام كەوئى چى؟ ئەو لە نىو ناز و نېمە تا پەرورەدە بوو، بىرۋا ناكەم بەو
چەشەنە بىتوانى ژىوار بكا، دەى گرېمان كردى، تۇ چۇن دلت دى و چاوت بەرايى دەدا

خۆشهويسته كانت له ناز و نيعمهت دوورخهيهوه و تووشى رۆژهپهشى كهى؟ ئهوه خۆشهويستى پى نالين، خۆشهويستى و نيينه، دهبيى بهختهوهرى ئهوت بوى، بخهتهوهريكه. به من دهكهى؟ وازى لى بينه با ميگرد به عهتا بكا، ههر ماوهيهك نارهحت دهبيى، خۆ نامرى، گريمان مردى! دهى با بمرى، تۆ ئهوه رۆژهى لهدايك بووى، مردى! تۆ چيت؟ كىي! ئهوه نيينه له ههوت ئاسمان ئهستيرهيهك شك نابهى؟ ئهوه نيينه له وهه موو ئهرزه جى قهبرىكت نيينه، بمرى له كووت دهنيژن؟ كيت ههيه بۆت بگرى؟ وازى لى بينه، ههر ماوهيهكه، ورده ورده ساي دهخهوى و له بيرت دهچيتهوه. به قسم بكه، بگهريوه و عهبهى لى راسپيره.

راوهستاوه. بالندهى خهيال بالى لى رواوه.

كهوى ئهوه دهمى كهليك ههلبران، هاتهوه بهرچاوى، وته و گريانى له گويدا زرينگايهوه.

– بۆ كووى دهچى؟ منيش ديم، منيش له گهگ خۆت بهره، له بيرت نهچى، سويندخۆرى يه كين! منيش بهره، منيش ديم.

حهمه له سهه پانييه وهرسوو راوه و رى پيشووى گرتوه بهر، به پيكنه نينهوه به خۆى دهلى:

– بهختهوهرى كهوى ئهوهيه له گهگ من بى، به جى بينلم، عهتا به زۆر رايده كيشى، ئهوه كهوى ببا، من دهمرم، من ديهبه، با عهتا بمرى، ئهرى دهبيى ئهوه بمرى، بهه ليدانه نه مرد، دهبيى بهوه بمرى، بمره، بمره، كهوى هى منه.

به كرژى ههنگاوى توند كردهوه، خه يالاوى و چهواشه كينوبرى گرتوه بهر. ههست به بوون و مان ناكا، زه مان و مه كان، شهوورۆژ، تهناخت خۆشى له بير نيينه.

بى ئهوهى ههستيب بكا، له ههزارئه شكهوت وه سهه كهوتوووه و چوووه ته خواري، له چۆم پهريوهتهوه، كيوى چل پهري به جى هيشتوووه و چوووه ته نيو قورپووى دۆلى دزان، له شيو پهريوهتهوه، سينگى ناوه به ليژ و گرانه بهردى بهر ههوت كانپانهوه. له نه كاو خرهمى سمى، وهك خرهمى سواري، به چهشنى بوومه له رزه حهمى راتله كاندا! عه به ساو، له جى خۆى وشكبوو! تهزوو و مچور كيكى به سام هه موو له شى گرت بهر، تهزوو له سهريهوه هات و له پيهوه ده رچوو. ويستى ههلى، خرمه هيند نزيكه دهره تانى ئهوهى نه دايه.

سهرنج دەداتە نيو گرانە بەرد، تاپۆيە ک بە چاو دە کا، بە ره و لای دى! مانگ چۆتە نيو
پەلە هه ورى، هيچى بۆ دەرنا که وى، بوومه ليله.

ماوه يه که وه ستاوه و بيري بۆ نا کریتسه وه، ورده ورده به سهر ترسى دەر وونيدا
زالبووه.

– نابى ورده له دەست دەم، دەبى پياوى ئاغا بى! با هه راي که مى و ماولى لى بىرم، نا
نا، نه وه ک چه کى پى بى.

گا بەردىکى بە دىکرد و له چاوتروو کانیکا خۆى هاويشته پەناى، به توندى دەنگى دا:
– کى؟ کورە کى؟ ئەو سهره پىيه ت بۆ لى گرتووم؟

به دەنگى حه مه وه، تاپۆ توندتر به ره و لای دى، نزيکتر و گه وره تر ده بىتسه وه،
ده پر مینى و لووشکەى دى! لووشکەى له گویدریتژ ده چى! به ترس و دوو دلبييه وه
سهرنجى دايه.

ههور به رى مانگى بهر داوه و ولات روونتره. ههر دوو گوپى قوت له سهر نيو
چاوانى تىژ راگرتووه و سه بر سه بر کلکى راده وه شىنى، نيره ولا خىکى رووت و بى
کۆپانه!

حهمه له پەنا گاهەرد لى راسته وه بوو و به که يفى خۆى يه ک گۆچانى له تيغه ره ي
پشتى را کيشا و زگى نايه ئه رزى، ديسانه وه لى راساوه، به لام ره حم و به زه يى ده ستي
پى شلکرده وه. به خۆى پنده که نى:

– گۆر ئەوه يه بستۆپىنم، خۆ منت نيوه گيان کرد! ره نگه له گاران به جى مابى، وه ره
وه ره با سوارت بم و بتبه مه کانبييه کوپره، ده نا مامه گورگه سهرت ده تاشى.

له قان له قان به سوارى گه بيوه ته ده ورى دى. سه گى کانبييه کوپره هه ستيان به غه واره
کردووه، ئاوايى پر بووه له دەنگى سه گوه، يه ک يه ک و دوو دوو رووه و رى دىن.
حهمه گویدریتژى له سهر رى به جى هيشت و خۆى له سه گه ل دزييه وه، دزانه رووه مالى
مه حموود شوان وه پىکه وت.

چووه ته حه وشه، له پشتى دەرگای ژووره که وه ستاوه، سه برى له چه پهر دەدا و
هه ست راده گرى.

مه حموود شوان وه ک که رويشکى بازره له جى دهر په رى، چووه پشت دەرگا و به
ئه سپايى دەنگى دا:

– كٲيه؟

– خاله! منم، همه شوان.

– ئه ك به خيړي، تو همه شوان نيت! تازه تو همه شوان نيت، تو همه زيړي! تو

شيړي، شيړي ئه ناو قهي، شيړي مني.

شه وژنه ني له پشتي چه پر لابردي، همه هاته ژووري. مه حمود شوان له نامي زي گرت

و گوتي:

– سي چوار شه وه چاوهر يتم، بو دره ننگ هاتي بابه كهي بابم؟ راوه ستني با ژن و مندال

هه ستينم:

– زه! زه! نزاكت! هه سته ژنه تيوه، ميواني خو شه ويست هات. كابان! كابان! هه سته

كچه تيوه، ئه وولاته كو كه وه، ده ي زوو بن.

ژن و مندال له جي دهر پر ين، خو كوده كه نه وه، گري لامپا هه لدر او له سهر كورسي

دايانا.

مه حمود شوان له بهر شه وق ي چرا له همه دهر وان ي. كه وش و گوره وي، پووزه وان

و پاتول، له ئه ژنو به ره و خوار له ئاو و قوردا خو وساوه، بانگي كابان ده كا.

– روله! ئه وه سته كه وا و پاتوله ي من بينه با شي ره كه م ئه و جل كه ته رانه بگوري، ها

زوو به.

كابان ده سته كه وا و پاتولي هيناوه، همه چه ته ته ويله و بهرگي گوري وه و جل

ته ره كاني، كابان پيچاويه ته وه به ياني بيان شوا.

ميوان و خانه خوي له بهر جي سهر وي كورسي وه دانيشتون. خاوه نمال، يه ك به

يه ك، به گهر مه به خيړه اتيان له ميوان كرد. مه حمود شوان له خوي بيانه گوتي:

– كابان گور جي نان و چايه كي سهر هه مبه ندي ساز كه، به ري دا هاتو وه، ماندو وه،

گورج به گورج، داده گيان.

كابان سوره لگه راوه! وه ك تينو و تامه زرو، چاوه كاني پر ن له پي كه نين و تاسه و

ميوان ده وي تن.

همه به پيچه وان ه ي كابان، چاوي شهر مه زاري به راوه ته وه و ئاره قهي شهر م

ده ري ژي. به پر سياري مه حمود شوانه وه راپه ري:

– دەى شىرە پياو؟ ئەو ماوەيە لە كوئى بووى؟ بۇ دەسبەجى نەھاتىتە ئىرە؟ دەبى
تۆش راتبوار دېي، شىوۋەت وام پىندەلئى، خەفەت مەخۇ، خالى خۆت نەمردوۋە، كارى تۆ
كردوۋتە، جىيى شانازىيە، بارە كەللا، رچەت شكاندوۋە، تۆ رچە شكىنى، رچە شكىن
قارەمانە، قارەمانى نەتەۋە كەيەتى، بوۋيە ھۆى سەربەرزى ئىمە، شانازىت پىنۋە دەكەين،
پىرۆز بى ئەو ناۋە «شىر محەمەد»، پىت وا نەبى بە رىا وا دەلئىم، بە راستى وايە. من چىم
لە دەست دى؟ لە شىرى چۆلە كەۋە بگرە تا رۆحى ئادەمىزاد!!

– خودا خۆشت كاۋ تۆ لە من نەستىنى خالە گيان، نىۋ نىشانى كەسىكم پىيە، دە يگوت
رەش لاچى، سىي وە دەردە كەۋى.

مەحمود شوان قاقا پىكەنى و گوتى:

– لە گەل گەۋرە پياۋان كەين و بەىنت ھەيە! ناۋنىشانى كاك تاهىرە، بەلى وايە،

كارىت چىيە؟ بلئى بزىنم؟

– جىم دەۋى، ئەۋەى راستى بى...

ھەمە بە شەرمەۋە قسە كەى قووت داۋە.

– شەرم مەكە، ئەۋەى لە دلت دايە بىلئى.

سەرى لە خالە برده پىش، وا كە خىزانى حالى نەبى، گوتى:

– دەمەۋى كەۋى ھەلگرم! جىم بۆ ئەۋ دەۋى.

– بۆ چ ماۋەيەك؟ دەتەۋى چەند رۆژ لەۋى بى؟

– نازانم، تا دەستم بە كاك تاهىر دەگا، خۆت باشتر دەزانى.

– كەى دەست بە كار دەبى؟

– لە سبەى شەۋىۋە، ھەر دەم تۆ بلئى، ھەرچەند زووتر، باشتر. خۆت ئاگادارى، ئاغا

ھەۋتەيەك ماۋەيە كويخا كەرىم داۋە، بىدا بە دەستەۋە چاكە، نەيدا، بە زۆر رايدە كىشى،

ئەۋەت بىستوۋە؟

– بەلى بەلى، خۆم لەۋى بووم، مالى پياۋىكى ئەۋ سى دىيەى لى بوو، ئەۋ رۆژە بوو

تۆ لە عەتات دابوو، نازانى ئەۋ خەلكە چەندەيان پى خۆش بوو، سەر زارەكى قسەيان پى

دەگوتى، لە نىۋ خۆياندا، بە دزىيەۋە شايى لە دلياندا دەگەرا، دۆعاي بە خىريان بۆ

دەكردى، تارىف، تارىفى تۆ بوو، بەلام بەۋ قسانە توۋشى ھەلە نەبى! فرىۋ نەخۆى، خۆ

نىشانى كەس مەدە، ئەۋانە جىي بە قانىن، ۋەك نىسكوان، بەرۋپشتيان بۆ نىيە!

قازانجيان له چيدا بڼې ښه ده ځان. باسه که مان دوور که وته وه، باشه به چاوان من به يانی پياو ده نيرم بؤ شار، مالی حاجی ره شيد زور بڼې شکه.

– حاجی ره شيدی قاوه چي؟

– ښه، خو توش ديوته، ښه ویش تو ده ناسی.

– جا جيی باوه ږه؟!

مه حمود شوان به پيکه نينه وه گوتی:

– تو ده بڼې ورده ورده ښوانه بناسی، تو باوه پيکراوی کاک تاهیری، وته «ره شی لاجی، سپی وه درده که وی» وته نهی نینه، ښه به هر که له نيمه بلڼې، ښه وهی من دیکه م، ښه ویش دهیکا، تهنانهت به کويخا شريفیش بلڼې، هر منه! به يانی ښه ده نيرم.

همه به سه رسوورمانه وه، بڼې باوه ږانه گوتی:

– ښه کويخا شريفی کانیه کويږه؟!

– ښه، ښه و زوری وه که ښه، تو پیت وایه تاهیر به تهنیا تاهيره؟ تو بیستوته من کورپیکم هه به به ناوی کاوه و ئیستا له ئیراقه؟ کاوه له کابان گه وره تره، نوبه ره مانه، بؤ شونه گومکی ښه وه مان وه دوو خستوه، له گه کاک تاهیره؛ عومر باقی بڼې، خو ت ده بیڼی. ښه وه له گه لمانه نابڼې گومانی لڼې بکهی، کويخا شريف باوه پيکراوه، سه دجار تاقیکراوه توه.

همه ماتبووه، سه ږه له کويخا شريف چوڼ ده توانی باش بڼې؟! ښه گه به و جوړه بڼې که باسی ده کا، دوو ږوه؛ دوو ږوه ناتوانی باش بڼې، پياو نابڼې دوو ږوه بڼې، یان ده بڼې ښال بڼې، یان ده بڼې قول بڼې. زور سه ږه!! کويخا شريف به و روژ گاره نازاری خه لک ده دا، که چي لایه نگرې ښه وه که سانه به که لایه نگرې خه لکن! من باوه به پياوی وا ناکه م، سه ږه ه لينا و گوتی:

– خاله! من چه ز ناکه م کويخا شريف له کارم ناگادار بڼې، من هاتووم بؤ لای تو، خو ت پیت ده کړی ده ستم بگره، پیت ناکړی، هيج.

مه حمود شوان دیسان پيکه نی و گوتی:

– له و دوو شکی؟ باشه باشه خوم ده چم، ئیستا هه ستم ږوم؟ هر دوو کیان قاقایان

کیشا و بڼې دنگ بوون.

کابان نان و چای سازه، که ولی له سهر کورسی راخست و نانی دانا.
مه محمود شوان بۆ خانه خوویی، له گهلی ده خوا.
کابان چاو له همه ناتروو کیننج، به چاو، چاوی حیز کردووه، سهری پین به راوه ته وه
و له شهرمان سووره لگه پراوه و نانی پین ناخوری.
نان و چا خوراوه. جی کۆوه کراوه و راخرايه وه. جیتی همه له به ره کورسی
سهره وه. همه به شهرمه وه گوتی:

– له ژیر کورسی نانوم، فیری سارده جیم.
کابان نمهدی له دووری کورسی بۆ راخست، لیفه و سهرینی له سهر دانا، همه خزایه
نیو جی، ده مانچه که ی عه تا و شمشاله که ی له باخه ل ده رهینا و خستییه ژیر سهری، به
ترس و دوو دلویه وه خهوی لی که وت.

به دهنگی که له باب، مه محمود شوان له جی ده ره پیری، چووه ته ویله و گوید ریژی
جل کرد و ده ریکرد. بانگی همه ده کا:

– من ده پۆم، هیچت پیویست نییه بۆت بینم؟

همه چاو خه والوو، به دهنگی گره وه جوابی داوه:

– نا خاله گیان، زوو وه ره وه.

... باشه باشه، نه چییه ده ری؟ کاری ئاوت بوو، بچۆ ته ویله، چیت پیویست بوو، به

کابان بلنج، شهرم نه که ی.

دهر گای پیوه دا و به هه چه هه چه له هه وشه چووه ده ری، دوا به دوا ی ئه و، مه لا بانگی
به یانی فهرموو، به دهنگی بانگ، خات نزاکه ت راسته وه بوو و کابانی هه ستاند و خۆی بۆ
ده ستنو یژ چووه هه وشه.

کابان کوانووی کرده وه، کتری وه سهر ئاور ناو ده ستی به کۆ کردنه وه ی جیوبان
کرد.

همه خۆی کردووه ته خه و. دوو سی جار ئاگای لی بوو کابان لی نیکی
ده بۆ وه ئه وه نده نزیکی، هه ستی به دهنگی هه ناسه ی ده کرد! نه همه ده یو یژا چاو هه لینی،
نه کابان له رووی هه لده هات بیدو یینی. جیره ی گریژنه ی چه په ر کابانی چله کانه وه و
ره وه ی کرد.

خات نزاکه ت به قۆل و بالی ته ره وه، ورته ورت وه ژوور که وت، ههر ده یگوت:

– ئەللاھومەسەلى ئەلا سەيدىنا محەمەد...

بەرمالى راخست، دوو رەكات نوپىزى خويىند، چوارى عيشاي بە قەزا گىپراوہ.
حەمە لە جى ھاتە دەرى، بەرەو دەرگا وەرئىكەوت.
كابان گوتى:

– بۆ كۆى؟ بابم نەيگوت مەچۆ دەرى؟ راوہستى ئاوت بۆ دىنم.
حەمە سەرى بەرداوە و لە جىيى خۆى وىستا.
كابان مەسینە ئاوى ھىنا و بە بزەوہ دايە دەستى.
حەمە بە شەرمەوہ مەسینەى وەرگرت و چووە تەويلە.

ئەو رۆژە راو راوى قسە بوو، لە ھەموو بارئىكەوہ دوا بوون، ھەموو دەروا و بواری بە
تاقى كرابۆوہ. دوو سى جار كابان دابووى بە گوتى حەمەدا، بۆ دەست لە كەوئ
ھەلناگرى؟ خۆت بۆ لەو مەخمەسەيە رزگار ناكەى؟ خۆ كەوئ فەروخ لەقا نىيە!
دايكى دەيگوت:

– خۆ دايكى كراس رەش نەمردووە! چى زۆرە، ژن، كەوئ ناو يە كى دى، ھەموو
كچى قوراوخۆرە مېرد بە تۆ بكا، كورپى وەك تۆ بۆ ژن دادەمىنى؟ ئەوہ ئىمە كچمان
ھەيە، بە دەمى خۆم نەين، نەبىتە بارى خۆھەلكيشان، قابىل بە كورپى شايبە، ھەر كەس
داواى بكا، دەيدەمى، بەو مەرچە خۆى قايل بىن.
ھەر ئەوان لەو بابەتەوہ دەدوان و حەمە باسە كەى دە گۆرپىيەوہ سەر قسەيە كى دى،
كەمتر خۆى لەو دارەتە دەدا، ئەو رۆژە بەقەدەر مانگى لە حەمە درىژ بۆتەوہ و رۆژ ئاوا
نابىن.

رۆژ گەيپوہ تە رۆژپەر. حەمە ھىواى گەرانەوہى مەحموود شوانى لە دەست داوہ، لە
بىرى رۆيىندايبە:

– مانەوہم لىرە ناخەزە، ناكرى لە لاي ئەو دوو ئافرەتە بنووم، شەو دابى دەرۆم،
سەيشەو دىمەوہ.

لەو بىرورپايدە بوو. گوئدرژە كەى خالە سەرى نا بە چەپەرەوہ و ھاتە ژوورى، بە
دووى گوئدرىژدا خۆشى بە ھىندى كەلوپەلەوہ، وە ژوور كەوت، دەم بە پىكەنىنەوہ
گوتى:

– شىرە كەم! لە تەنبايى وەرەز نەبووى؟

حه مه له خوښيان بزه زاړه سهر ليوې له جې راپهړې.

– چاك كه و تيبه عه زاب خاله، ماندوو نه بې.

– چ عه زابې؟ من بو ټو كارانه دروست كراوم، جا وهره بوټ بگيرمه وه! بهر له هه موو، حاجي سلاوي ده گه ياندي، كاره كه ت جووره، ديونكي بو كه وي ته رخان كړدوو و چاوه پښه بووك و زاوا بچن.

ده ستي به باخه ليدا كړد و چه پكې ټه سكيناشس ده تمه ني ده ره ټينا و گوتي:

– ټه وهش دياري ټه وه، پيشكه شي كړدوو به كه وي، دوو سه دتمه نه.

– جا پوولم بو چيه؟ ټه وپش ټه وه مووه؟!

حاجي پياوونكي كارامه يه، دنياي قوونه كه و كړدوو، ده يگوت له تنگانه دا پوول له براي هاو پشته چا كتره، راسته، بېگړه.

حه مه به شهرم و دلگه رميه وه پوولي له باخه ل نا، ده ستي له ده مانچه كه كه وت، ده ري هينا، گوتي:

– خاله! ټم كوله ټاسنه لاسه نكي كړدووم، بې گولله به كاري چ دي؟ گوجانه كه ي

خوم له وه چا كتره، با له لاي تو بې.

مه حمود شوان ده مانچه ي وهر گرت، ټه مباره و ټه و باري ده كا، هه ناسه يه كي هه لكيشا، گوتي:

– چه ك و چاره وي خاوه نيان نيبه، به ده ستي ههر كه سه وه بن، هي ټه وه، ټم ده مانچه يه تاوه ختايه ك بوو به ده ستي كه سيكه وه بووه زوري به سهر خه لكا ده سه پاند، ټيستا به ده ستي كه سيكه وه يه ده يه وي زولمي پي له نيو به ري، ده مانچه ي ټاخنيه بن جي و بان، گوتي:

– ده ي، له وه ي گه ري، ده ته وي چ بكه ي؟ كه ي چاوه پښت بين؟

– من هيچ نازانم، چون ده لبي وا ده كه م.

– خوت مالي حاجي نازاني، ده زاني؟

– نه وه للا.

– باشه، من سبه ي شه و له ده وري شار چاوه پښت ده بم.

– ټاخړ.

– ناخري ناوې، کاره که وایه، نه به تویه، نه به من، با ئه وه راپه ریتین، پاشان هم موو
کاری ده کری.

هر دوو ده ستیان کرد به پیکه نین.

رهنگی همه گؤراوه، باری سهر لئوی په ریوه سوورایی تیکه وتووه.

چاوی گهش بوونه ته وه و پرشنگ ده پیکن. خه م و په ژاره له روخساریدا به دی
ناکری و له پیستی خویدا جیی نایته وه، وه ک ژانکردوو له سر جی هر نه مبارونه وباریه.
شیو خوراوه، شه درهنگه، همه گهرمه ژانی روین دهستی داوه تی و خو ناگری، بی
ئوقره گوتی:

– خاله! وهختی روینه، من ده روم.

مه حموود شوان بو ئه رخیانی چووه ده ری. پاش ماوه یه ک هاته وه و گوتی:

– ناوایی یه ک بهش و دوو بهش بووه، دوو بهشی نوستوون. من ده روم و تو به
دوومداوهره، له هر کوی کوخیم، خوت حه شار ده. کابان! دوو سی نانی بو له شتیک
بخه با پتی بی، نان بو ریبار له ئاوه دانی باشتره.

کابان چاویکی له همه کرد و روئی.

همه جله کانی خوی دهست دایه، چووه ته ویله و ئال و گؤری کردن.

کابان چوار پیچ نانی له پارچه یه کی تازه خستووه و ته مادار وه ستاوه.

همه له ته ویله هاته ده ری، که واوپاتوله کهی خاله یدا به کابان و نانه کهی له دهست
گرت، چاوی له نانینه که ده کا، سهرنجی کراسه کهی کابانی دا، نانین له کراسه کهی
به ری بوو! همه بزه یه کی خسته سهر لئو، سهری داخست و وه دووی مه حموود شوان
کهوت.

له لای دیوه مه حموود شوان و همه له یه ک جوی بوونه وه. دوو سی ههنگاو
دوور کهوتنه وه، خاله ئاوری داوه گوتی:

– سه یشه و له دهوری شار چاوه ریتم.

– باشه، مه گهر رووداوی رویدا. وه بزانه له ویم.

همه رووه و دیکون. مه حموود شوان به ره و مال، له یه ک دوور کهوتنه وه.

وهختاوه ختی رابردووه، عبه به نوینه ری همه چوته کانی توو، له گه ل کهوی قه رار
و بریه ی داناوه، قه رار دوا ی شیوه، همه بچیته سهر بان و کهوی ناگادار کا. نه خدینه یه ک

که لای پوره گوله بوویه تی، عه به بۆ هیناوه، سهد و په نجاتمه ن پووله. بریاره له دهرفته چاله گه نمه که شی بۆ دهرهینی و بیکا به پوول و بۆ ببیری، به لام پوره گوله له هه لگرتنی که وی بی هه واله.

ئیواره به، ته نگی نوژی شیوانه، سیره هه لگیراوه، دۆست و دوژمن لیک ناکرینه وه. همه و عه به له تنه ره وه هاتنه کادین. گه لاز به شهوقی له تنه ره وه سه ری هه لینا، همه ی ناسیوه ته وه.

گه لاز به په ته وه به ره و لای خۆی کیش کرد. همه به کوچی کوچی لئی چوو ه پیش. گه لاز به کلکه سووتی له بهر پیتی که وت. پیتی له سه ر ملی داناوه، به فیکه ده یلاوینتی. ماوه یه کی زۆر تیی ده روانی! ده لیتی بیره وه ره یه کانی وه بیر هاتوته وه، چاوی لئ ناتروو کینتی!

عه به به دیاریانه وه وه ستاوه، مته قی لئوه نایه! ره نگه ئه ویش وا بیر بکاته وه نه کا همه گه لاز ی نه داتی! ئه گه نه یدا چی؟

همه پیتی له سه ر ملی گه لاز لابر د، بی ئاوردانه وه چوو ه ده ری، عه به به په له و وه دوویکه وت.

له و لای که لاوه کان همه دهستی کرده ملی عه به، مالاوایی لئکرد و گوتی:

– عه به گیان! ئه مانه تیت گه لاز بی، نه یبه تلینی! تازه سه گی تویه.

ئه وه ی گوت و بی ئاوردانه وه، له تاریکی ئیواره دا ونبوو.

سه گه ره یکی قورس نیو دی کانی تووی شله ژاندوو ه. سه گه ل به ره و کئوه به رد او یله ده رۆن و ده رۆن، ده گه نه بهر کئو، بیده نگ ده بن! پاش ماوه یه ک سه گه ل بی ده نگ بوون.

همه گه بیوه ته ده وری دی، سه گه ل ههستی ئه ویان کردبوو، هه ر سه گئی لئی نزیک ده بۆوه، به فیکه یه ک وه کلکه سووتی ده خست و به ره و دوا ده بوونه وه.

له قوونه بانی مالی کوینخواوه، همه خۆی کیشایه سه ربان، بی چرپه چوو ه سه ر کولاوکه، ههستی راگرت.

که وی له چرپه ی سه ربان گوئی قولاخ و یستا و چاوی برییه کولاوکه، دلی وه کوته کوت که وت.

همه سه ری له کولاوکه برده پیشی، سه بری گوتی:

– که ویگیان! سازی؟

که وی بهندی له شی وه ک بنی ئاو ده له زئی، به دهم چه قوچوو گوتی:

– ئه ری، ئه وه هاتم.

همه له گوپسوانه وه دهستی که ویی گرت و کیشایه سه ری، به جووت له قوونه
بانه وه بازیان دایه خواری، بازدان و خره ی چه خماخی تفهنگی برنو و دهنگی تفهنگچی
یه کی بو:

– راههسته بیژوو!!

همه و که وی دهست له نیو دهست وشکبوون! همه دهنگی تفهنگچی ناسیه وه،
دهنگی ره سوولی نو کهر بوو! دووسی ههنگاو که ویی کیش کرد، ویستی ره سوول
بدویتن.

دیسانه وه گورانندی:

– مه بزوو بیژوو، لهشت ده کهم به رووی بیژنگ، راههسته.

دوو چه کدار له بنی دیوار ده رپه رین.

همه وه ک پارانه وه گوتی:

– پیاوی چاک به کا ره سوول، چ له من ده که ی بیکه، که وی با پرواته وه، ئافره ته با
ئابرووی نه چی، تکات لیده کهم!

ره سوول به دهنگیکی بهرز و زولال به چه کداره که ی دیکه ده لی:

– کا سه عید! تو ده لئی چی؟ چونه وازیان لی بینین برؤن؟ ئه و پیاوه تکا ده کا!

خوداگیریان ده بین! له یلی و مه جنوون!

سه عیدی نو کهر ده زانی ره سوول به ته وسه وه وا ده لی، بی ده سه لانه گوتی:

– که یفی خۆته! چۆن ده لئی واده که ی، کاره که به تو سپیتردراوه، به من بی، ئه و

ئافره ته پرواته ژووری، توش که یفی خۆته.

ره سوول وه ک تیری سارده که وان ده رپه ری و لووله ی تفهنگی نایه سه ر سینگی

همه، پر به گه رووی گورانندی، وا که هه موو خه لکی دئ گویان لیوو.

– وهره وه پیش که وه بیژوو، کا سه عید! وهره به پشتوینه که ی خۆت دهستی

به سه ته، ده رفهت بینن، چه کمان ده کا! ئه وه ماری بی ئیجازه یه، وهره بیبه سه ته وه.

چرپه و گورپه ی ره سوول، کوینخا که ریمی له مال دهر په راند. خه لک له سه ربان و گویبانه وه، دووره په ریز سه ربان ده کرد، کهس نه دیده و پرا خو له قهره یان دا. سه عید دهستی همه می به ست.

کوینخا که ریم له دهر گاوه هاته پشت قوونه بان، به شکه وه گوتی:

– نه وه چ باسه؟

ره سوول به ته وسه وه گوتی:

– له کچه کهت و زاوا زیړینه بیرسه!

کوینخا که رولال، وشک دهر وائتته که وی! بی قسه و باس دهستی گرت و بر دیه ژووری.

ره سوول و سه عید، بال به سراو همه یان وه پیش داوه و له مالی فه یزه دریژ نزیکی بوونه ته وه. ره سوول بانگی کرد:

– کا فه یزولالا! نه سپه رهش و گوریس بیته، زوو به زوو.

فه یزه به گوریس و نه سپه وه هاته دهری.

ره سوول و سه عید همه یان سوار کرد و له ژیر زگی نه سپه وه هه ردوو پیتان به گوریس شه ته کدا. ره سوول له غاوی له فه یزه وهر گرت و گوتی:

– برؤ نه سپه که می کا سه عید دهر کیشه.

فه یزه نه سپی هیتاوه، سه عید سوار بووه، ره سوول دهسته جله وی گرتووه و له پیشه وه دهر ووا. دوو سوار و پیاده یه ک، ورده ورده له کینوی بهر دوا یله و هسه که وتن.

شه و له نیوه لای داوه. دهنگی سمی چاره وی هیدی هیدی بی دهنگی کپ و خاموشی دولی دزان ده شکینج، که رویشکی شه و گهر له قهراخ کویره بی خرپه ده کا و راده خوشی.

مانگ زهرده و لاواز له کهل و هدهر کهوت، له زهر دیدا سوور ده نوینج، نه رز له بهر تیشکی کهم ته و ژمیدا زهر دینکی مه یله و سووره.

حهمه وه ک په یکه ره یه ک به سه نه سپه ره شه وه چاوی بریوه ته دوور و بی ته کانه. له و همه وه وهر پیکه و تون، دوو لیوی نه بزواندووه، نه سکالا، نه پارانه وه، نه ویست و داوا یه ک. ته نانهت ناروانتته دهر و بهری.

سەئید شانبەشانی دەروا. جار نە جارێ بە بەزێهوه تێی دەرانێ و سەری بێ دەسەلاتی بەر دەداتەوه.

رەسوول باوی هەنگاوی خۆشە! جلەوی ئەسپەرەشی گرتوو و گورج گورج رێ دەبڕێ و لە بێر و خەیاڵکی قوولدا نوقمە.

سوار و پیاده گەبوونەتە بەر دەروازە قەلا. رەسوول لە خۆبایانە دەروازە داوەتە بەر شیلنگی تەقلیاب.

مام علی دەرکەوان، خوودار لە مالۆچکە کە دەرپەری، پەشۆکاو دەنگی دا:

– کینیە؟! کینیە؟! ئەو هاتم. دەروازە کردهوه، سوار و پیاده هاتنە حەوشە.

رەسوول بەرەو تەویله جلەوی کیشا، لەبەر دەلاقە میانه بانگی حەسەن مەیتەر دەکا:

– حەسەن! حەسەن! هەستە وەرە ئەو ئەسپە کە سەئید بکیشە تەویله و بە دوومدا

وەرە، زوو بە، زوو.

چەرەو گورپە رەسوول، نووستوانی نیتوقە لای هاشەدار کرد، لە پەنجەرەوه سەریان

دەرھینا.

عەدلە خانم دەنگیدا:

– چ بوو بەو نیو شەو رەسوول؟

– میوانم بۆ هیناوی خانم! قاتلە کە عەتابە گە، ئاغا نە هاتۆتەوه؟

– دەستت خۆش بێ، ئاغا لە مال نییە، لە کونە رەشی کەن، دەست و پێی بەستە تا

ئاغا دیتەوه، خۆتان وەرنەسەری، بە ئەحمەد دەلیم چاتان بۆ سازکا. رەسوول و سەئید،

حەمەیان لە دیوی خست، پێیان دەگوت کونە رەش، کونە رەش دیویکی تاریک و

تۆک، بێ دەلاقە و پەنجەرەیه، بەندیخانە قەلایە، بە گوریسە کە دەست و پێیان

شەتە کدا و لە دیوی دەریو دەرکەیان لە سەر هەلپیکا.

رەسوول ئەسپە رەشی دا بە حەسەن مەیتەر و گوتی:

– زینی لێ مەگرەوه، لە سەر ئاخووری حەوشە بییەستەوه و کا وجۆی بدەیه، تیری

کە، من دەپۆم.

حەسەن مەیتەر ئەسپە رەشی لە سەر ئاخوور بەستەوه، کا وجۆی لەبەر کرد و چۆوه

میانه، لەبەر دەلاقەوه حەوشە خستە ژێر چاودەیری.

به فرمانی عهدله خانم، ئەحمەد فرەش سەماوەری تی خستوو. رەسوول و سەعید چوونە ژووری. عهدله خانم و ناسکی و تەنکە و نازدار لە دەوریان کۆ بوونەتەو. رەسوول بە شانازییەووە باسی گرتنی حەمە دەگیریتەو، ئەوانیش بە خۆشی و بە شارەتەووە پێدەکن. ئەحمەد و نازدار بە دزییەووە تەماشای یەک دەکن، بە ئاماژە ی چاوە هەلوێستەکانیان بە یەک رادەگەیین، سەر زارەکی و پیرای ئەوان پێدەکن.

دوو دەور چا خوراو، رەسوول هەستایە سەر پێ، گوئی:

– کاک سەعید! من دەروم بۆ شار و مزگینتی دەبەم بۆ ئاغا، تۆ چای خۆت بخۆ و بنوو، تا ئاغا تەشریف نەهێنیتەو، کەس نەچی بە لایدا، دەرگای لی نەکنەو!

ئەوێ گووت و بە پەلە رویشتە خوار. لەغاوی کردووە بە سەر ئەسپەرەشدا، سوار بوو و لە دەروازە چوووە دەری.

رەسوول لە میژو روێو. جینی سەعید لە دیوی ئەحمەد راخراو، ئەوان نووستوون. ناسکی و تەنکە چوونەتەووە دیوی خۆیان، پرخە ی خەویان دی. نازدار ئیستیکانی ئاو کیشاو، ئاوی سەماوەر و خۆلی رەژی خالی کردووە، چوووەتە دیوی خۆی، کەلینی بە دەر کە داو و خۆی کردووەتە خەو.

پێ دەنگی شەو حاکیمانە قەلای گرتۆتە ژێر دەسەلات و دەلێی زیندەواری تیدا نییە! عهدله خانم خەوی زراو. وە ک مار گینگل دەخوا. ئەمشان و ئەوشان لە سەر جی خۆ ناگری! راستەو بوو، لە سەر جی دانیشت، هەستایە سەر پێ، چوووە بەر پەنجەرە و سەرنجی حەوشە دەدا، هاتەووە سەر جی و دانیشتەو.

هەستایەو، بە نیو دیووە کەدا دەگەرێ، وە ک ژانگرتوو گەرمە ژانییەتی! بە دەم هاتوچۆو بەرە ژانی بیرەووەرییە کانی رابردووی دەبژێریتەو، کچینی ئەو دەم کە دلی بە مەحموودی حاجی برایمەو بوو، هاتۆتە بیر.

نەسروللابەگی بابی، کۆنەبەگ و چە کە رەق، کوری عیزەتوللابەگ بوو. بە هۆی دەست کورتییەو، عیزەتوللابەگ، تازاوا ی بە بابی هەمزەبەگ فرۆشتوو و لی کەوتوون. بەلام بە لیر و کردووە هەر ئاغا بوون. کەمتر لە گەل رەعیەت هاموشویان بوو، دانوویان قەت لە گەل خەلک نەدە کولا.

ئەو دەم کە عهدله کچ و ئەوێلی در دوک و پیالە ی بوو: مالی حاجی برام لە تازاوا بوو، مەحموودی بابی حەمە، لاویکی قیتوقۆزی بە دیمەن و پیکەوتوو بوو. عهدله و

مهحموود هوگري يه ک بپوون. دلداري ئهو جووته به چهشنی بوو به بی يه ک ئوقره يان نهبوو. حاجی برابمی بابی مهحموود دوو سځ جار ناردييه خوازیننی، تکا له تکاخانه برآ، نهسروللابه گ نهیدایه، له جوابدا دهیگوت: کچی من بو رهعیهت نابی! کهوش و کلاش نابن به ویلاش. راسته حاجی دهوله مه مند و بنهچه ک دهوله مه منده، بهلام رهعیهت سه ری بگا به ئاسمان، ههر رهعیهت، من له گهل رهعیهت خزمایه تی ناکهم! له دیزه یه کمان خه ن، پیکهوه ناکولینن؛ کچی من دهیج میرد به ئاغاوات بکا. ناو بانگی جوانی عه دله زار به زار ده گه را.

ئهو دم هه مزه به گ خه جیجی دایکی ناسکی و ته نکهی خیزان بوو. خه جیج کچه رهعیهت بوو. هه مزه به گ دایمه له گه لی به دهق و لینی له بیانوو بوو. بیستییه وه که نهسروللابه گ وای گوتوو، خه جیجی دهر کرد، ناردييه خوازیننی عه دله. نهسروللابه گ به زور عه دله ی لی ماره کرد، ماره یی عه دله، تازاوايه. دوا به دوا ی ماره کردن، هه مزه به گ مالی حاجی برابمی نارده کانی توو. بهوش دلی نهحه ساوه، پاش دوو سځ سال، ئهو دم حاجی نه مابوو، مهحموود ژنی هینابوو. خیزانی زگی به حه مه پر بوو، شوی پیای نارد و مهحموودیان هینایه قه لا، به وته ی ئهوانه ی که ئاگایان لی بپوو، ئاغا بو له ناو بردنی هینابویه ئهوی.

بیست و پینج سال رابردوو. مهحموود بو ساتی، ته نانهت بو ماوه ی چاوتروو کانی له بیری عه دله خانم ناچیتته وه. ئه وهنده ی حه مه ده بیینی، بیره وه ریبه کانی زیندوو ده بنه وه و وه ک خو ره ده یخونه وه.

عه دله خانم دوو دلله! جه رگی بووه به دوو کوت! عه تا له تی له جه رگیسه، حه مه له ته که ی دیکه یه تی! حه مه له جه رگی داوه و برینداری کردوه! هه مزه به گ کونه قینی له حه مه یه، بیته وه ده یکوژی، حه مه بکوژی، مهحموود ده کوژی! خو شه ویستی مهحموودی ناوه به حه مه وه، حه مه ی به قه ده مهحموود خو ش دهوی.

شو زوری به ده مه وه نه ماوه، دهر فته که مه، له سه ر هپچ ساخ نه بو ته وه، بی ئه وه ی رای هینایته سه ر شتیگ، پی به ره وه دهر که کیشای.

بی چر په هاته پيشخانه. هه ستيکی راگرت. به ک به یه ک به دیوه کانداهه را. که لینی دهر کی دیوه که ی نازداری جووتکرد و به پلیکاندا چوه خواری.

نازدار بی جیره دهر گای کرده وه و وه دوویکهوت، دوورونزیک چاوی لینه. عه دله خانم چوه بهر دهر گای کونه رهش، بی ته قه ئه قه ریزی هه لگرت و چوه ژووری.

نازدار خۆى گەيانده پشت دەرکه و گۆيى گرت.

عهدله خانم به سرته گوتى:

– همه! دوورى؟ دهنگم دهيسى؟

– ئەرى ئەرى؟ تۆ كىيى؟

– شەو دەرنگە، كارت بەهەى نەدايى من كىم، رەسوول لە مېژە رويىوہ بۆ شار، ئىستا

دەگەرپتەوہ، بگەرپتەوہ، ئاغا دەتكورئى، خودا غەزەبت لى گرى بۆ كارت! دەست و پىت

دەكەمەوہ و رىت نىشاندهەم هەلى لەم هەردومە كانە مەمىنە.

– باشە، تۆ كىيى؟ نازدارى؟

– هەپھۆ هەپھۆ! من دەلىم نىرە، ئەو دەلى بىدۆشە! تۆ كارت بەوہ چىيە من كىم؟

عهدله خانم چەقوى دەرەيتنا، بە تاريكى دەست دەگىرئى، گرى گورىسى دۆزىيەوہ و

هەلبىرى. دەستى حەمەى گرت، بە بەلەدى لە گەل خۆى بردى. بە ئەسپايى گوتى:

– ئەوہ دەرگا كۆنە، بە خشت هەلچنراوہ و ماله سواخ كراوہ. دەچم پاچت بۆ دىنم

بىرووخىنە و دەرەباز بە، مەترس، كەس نازانى، رووہ و چۆم و چۆليە، پاچەكەت لە بىر نەچى!

لە گەل خۆت بىيە و لە جىيەك بىشارەوہ.

بە چرپەى پىيى عهدله خانم. نازدار لە پشت دەرگا رەوى كردو خۆى شاردهوہ.

عهدله خانم هاتۆتە حەوشە، بەرەو ژىر خان دەروا، چووہ ژىر خان، هاتەوہ دەرى و بەرەو

كۆنە رەش گەراوہ، پاى خستە ئەو ديو، دەرگايى هەلبىنكاوہ و بە كرژى رۇيشت، گەيشتە سەر

پليكان و دەنگى كۆخەيەك ئاورى پىن داوہ!

دەنگى كۆخە لە ئانقەست دەچوو! عهدله خانم بەرەو دەرگايى تەويلە وەرسووړاوہ و

سەرنجى داىە.

تاپۆيەك لە بەر تيشكى كەم تەوژمى مانگە شەو ديارە! عهدله خانم بە شك گوتى حەسەن

مەپتەرە، بايەخىكى نەدايە و لە پليكان وەسەر كەوت.

دوا بە دواى عهدله خانم، نازدار لە پەنا دىوار هاتە دەرى، بە ئەرخەيانى

وەسەر كەوت، چووہ ديوەكەى خۆوى بە دلنياييەوہ خەوت.

له گهڻ گزنگي هه تاو چوار سوار له رتي شاره وه به ره و تازاوا دين. به ويلغار له چوم
په رينه وه، سينگيان ناوه به ليڙي قه لاوه.

عه دله خانم له په نجه ره وه چاوي لنيه، په نجه ره ي کرده وه، بانگي ده ركه وان ده كا:
- مام عه لي! ناغا ته شريفی هيتاوه، ده روازه كه بكه وه، هؤي حه سهن! حه سهن! وه ره
برؤ چاره ويكانيان لي بگره.

ناسكي و ته نكه به ده نكي عه دله خانمه وه هاتنه به رپه نجه ره، ههر سني له په نجه ره وه
هاتنه سه رسه را ده روانه سواران، هه مزه به گ و ره شيدخان و قادرخان و ره سوولي
نؤ كه ري.

مام عه لي ده روازه ي خستؤ ته سه رگازي پشت و ده سته ونه زهر وه ستاوه.
حه سهن مه يته ر له ته ويله ده رپه ري، ئه حمه د فه راش له پليكانه وه هاته خوارى.
حه سهن دم به بزوه رووي كرده ئه حمه د:

- ئه مشه و دزم گرت! نانم له روڼدايه!
- دزي چي!؟

- خو گيل مه كه، ده كرى نازدار شتيك بزاني و تو نه زاني؟! ئاسمان كوڼه كه ي
ده وي ئه وهل و همزاني نازداره، به وردى سه رنجم دايه، خانم بوو، ماويه كه ي زور چووه
كونه ره ش نه هاته ده ري، پاشان هاته ده ر و چوه وه ژوورى و خيرايه كي گه راوه. گه يشته
سه ر پليكانه كان، بو ئه وه ي بزاني من زانيومه، كوڅيم، ئاورى كي داوه. پيم منى دى، به لام
وه سه ر كه وت. من به ته واوي ئه رخيان نه بووم خانم بي، ئه و چووه سه ر، دوا به دواي
نازدار له په نا ديواره وه ده رپه ري، ئه مجار ئه رخيان بووم ئه وه ي ئه وهل خانم بوو. پاشان

چوومه کونه رهش، تهماشام کرد حه مەمی لڤ نه مابوو! به راستی نازدار بۆی نه گنڀرایه وه؟
پاچه کهشی لهوئ فریدا بوو! بۆ ئهوهی نه بیته به لگه، هینامه ده ری.

– بابا بۆی گنڀرامه وه، جاری باسی مه که، دیزه به ده رخونه سه ری بنیوه.

– حه یه حه ی! تۆ ده لئی چی؟! به خودا خو ناگرم، باز له به ره گه نه یگری به کار نایه،
سالی جاری شتی وام بۆ ری ده کهوئ، تا گه رمه برینه پنی ده لیم، کۆن کهوئ جوابم
ناداته وه و هیچم گنڀرنا کهوئ.

ئه حمه د و حه سن به دم قسه وه گه یونه ته به ره ده روازه. شانبه شانی مام عه لی ویستان.
سواره گه یینه به ره ده روازه و پنیان له ئاوزه نگه ده رهینا. هه موو دم به بزه و
به رزه ده ماخن. فه راش و مه یته ره و ده ره که وان به کر نۆشه وه چوونه پیشی و چاره و نیان له
ده ست گرتن و کیشایانه ژووری.

هه مزه به گ بی ویستان، دم به بزه وه به ره و کونه رهش وه ریکه وت و ئه وانی دی به
دوویدا.

عه دله خانم و ناسکی و ته نکه و نازدار و سه عید به پیکه نین و تریق و هۆر هاتنه
خواری و چوونه لای ئاگا کان. ئه حمه د و حه سن له ته ویله هاتنه ده ری و به پیکه نینه وه
گه یشتنی، هه موو چاره پین ئاگا ده رگای کونه رهش بکاته وه.

هه مزه به گ ئالقه ریزی هه لگرت و ده رگای کرده وه، سه ری برده ژووری. چاویکی
کردوو به چوارچاو و به دیودا ده یگنڀری! گنڀرومه نگ سه ری هینایه وه ده ره، به سه ره
سوورمانه وه چاویان لیده کا! چاوی پره له پرسیار و یه ک به یه ک تینیان ده روانی.

ئاغا و خانم، نۆکه ره و مه یته ره، فه راش و کلفه ت هورۆژمیان کرده دیو؛ به لام کونه
رهش ئیتر تاریک و تنۆک نییه! ده رگای روو به چۆم کراوه ته وه و پره له رووناکی و
شنه با.

هه موو عه به ساو ده روانه یه کتر! ماوه یه ک هه مزه به گ بی قسه له به ره ده رکه
هه لته روشکاوه و سه ری گنڀری ناوه ته نیو هه ره دوو ده ستی و ده یگوشی. هه موو به
پرسیاره وه چاو له یه ک ده که ن! کهس ناویری به زار له کهس پیرسن! به چاو له یه کتر
ده پرسن، به لام کهس وه لامی پنی نادریته وه.

عه دله خانم بی قسه قۆلی ئاغای گرت و هه لیساند، ورده ورده بردییه سه ری.

دوا به دوا ئه وان، یه ک یه ک و دوو دوو، به ره دوو و هه سه ره که وتن.

رەسوولى نۆكەر وشك و بىچ تەكان وەستاوہ و بىر دەكاتەوہ:

– دز كۆشكەى بووہ! كارى كىيە؟ ھەر كەس بىچ، زۆر بىچ ترس و ئازايە! ئەحمەدە؟
نازدارە؟ ھەسەنە؟ مام عەلىيە؟ خۆ داىك و خۆشكە كانى كارى وا ناكەن! نا ئەوانە
ھىچيان كارى وا ناكەن؛ ئەى كارى كىيە؟ بلىيى كارى سەعيد نەبىچ؟ ئەو دەم گرتمان
زۆرى بەزەيى پىندا دەھات، بەو بوايە بەرەللاى دە كرد، ئەى داوہ شىم! دەبوو لە رىوہ
زانىيام، ئەرى ئەرى كارى تەى، ئەى ناپياو، بە خوداى ئاواى ناخوا.
لە جىيى راپەرى و يەك تەكان وەسەر كەوت.
ھەمزەبەگ وەك كۆسكەوتە ئەژنۆي لە باوہش گرتووە و ئەوانى دى بە
دەوريەوہن.

رەسوول چووہ بن دەستى و سرتاندى بە گوئيىدا، ئاغا وەدەر كەوت و رەسوول بە
دوويدا.

پاش ماوہ يەك ھائنە ژوورى.

ھەمزەبەگ ئەو ھالەتەى پىشووى نەماوہ! سوورايى كەوتۆتە لىو و چاوى گەشترە!
دەلىيى ھەوالىكى خۆشى بىستووہ! بە روويە كى خۆشەوہ گوتى:

– بۆ بۆى داماون؟ خۆ دەست نىيە لە گۆزەدا مايتتەوہ! لە ميژ نىيە ھەلاتووہ، ھەر لەم
دەوروپشتەيە، رەسوول و سەعيد سوار بن برۆن بىگرنەوہ، خۆ سمايل ئاغاى سەمكۆ نىيە!
شوانىكە، وشووى لى بكەى دلى دەتوقى. دەبىچ چووبىتتە ھەزار ئەشكەوت، ئەو بەلەدى
ئەوييە، رەنگە ئەو چەند رۆژەش ھەر لەوى بوو بىچ. بە جوانى بگەرپىن، وريا بن، دەبىچ لە
پياوى خويىرى زۆرتەر بترسىيى تا پياوى ئازا، دەمانچە كەى عەتاي پىيە، شىنم لى نەكەن بە
دوان! بە پاسگاشم راگە ياندووہ، ھاكا سەريان ھەلدا، بىن؛ ئەوانىش وەدووتان دەخەم، دە
برۆن، دەست بە تال نەيىنەوہ، بىگرنەوہ بە سەرى بابم خەلاتى باشتان دەكەم.

سەعيد تەماشاي رەشىد خان دەكا، لەوہ دەچى دل لەدوا بى!

رەشىدخان بە ئاماژەى چاودەلى بپۆ.

سەعيد نابەدلانە فيشەكدانى لە خۆى دا و تفەنگى پىنج تىرى كردەشان و بە دووى
رەسوولدا روشت.

دوو سوار چه ک بهشان له دهر وازهی قه لاه به پرتاو وه دهر کهوتن و کتوبر به ره وهزاره شکهوت رکینفیان لیدا. سه عید دوو دل! له وه ده چی له ره سوول زهنین بی! له رویندا وه پینشی ناکه وئ، سیله ی چاوی له سه ریه و لئی خافل نییه.

ره سوول له دهر وونی سه عید ئاگاداره، گوتی:

– تو هیچ ئاگات لیه چ په ندیکمان یی ده دن ئه و حیز بابانه؟ وه ک به رده قوچه قانی ههر تاوی به ره و لایه ک توورمان ده دن. ئیستا له کوئی بدوزینه وه؟ وه لالا له روهی خوم بیزارم، شهوی وه نه وزم نه داوه، ئه وه کویر ده بم، به من ده کی هیئدی خو ده خلا فینین و ده روینه وه، تو ده لئی چی؟

سه عید ئه وه ندهی ئازا و نه ترسه، ئه وه ندهش ساویلکه یه، به که وچکی ئاو ده که ویتسه مه له، به و قسانه ی ره سوول خهل و خهش له دلی برا، گوتی:

– که یفی خوته، چون ده لئی من واده که م.

دوو سوار به قسه و دهر ده دل وه گه ییونه ته نیو شاخی پر زهر دوما ی هه زار ه شکهوت. هه زار ه شکهوت ناوی خوی به خو یه وه یه. شاخیکی پر شیو و دؤل و زهر دوما یه. نیو ههر دؤل یکی ده یان کولانیچچه، ههر کولانیچی، ره وه ز و زهره دیکی پر له ه شکهوت و کون ده میان کردوته وه و له دوور رهش ده که نه وه، ئه و شیو و دؤل ه ئه سته مه، وه له پیای ئازا و به جهرگ ده ستینی و که م که س ده ویری به روژی رووناک، ته نیا پییدا بړوا.

ههر دوو شان به شان چون ته ته نیو جهر گه ی کیو، قامک له سه ر په له پیتکه ی تفه ننگ و به پاریزه وه چاوده گنر و ده چنه پیش. گه ینه دوو شیوانی، سه عید به ده سته راستیدا و ره سوول به ده سته چه پدا له یه ک هه لبران.

سه عید نه دیو کهوت و له چاو ونبوو.

ره سوول له ه سپ دابه زی، ده سکه و ساره که ی به ست و به بنه چالوو کیکه وه، توندو تؤل به کتودا وه سه ر کهوت، له به رزایی کیو ئه مدیو ئه و دیوی لی دیاره. له بنه به ردی خوی ملازدا.

سه عید ورده ورده به شیودا وه سه رده که وئ، دیت و دیت و دیت و دیت پییش، نزیک بۆته وه، هاته سیره.

ره سوول قامکی له سهر پهله پیتکه ی برنوه! قونداخی له شانی راست تونده و چاوی چه پی نوقاندووه. دلی به توندی لیده دا! قامکی له سهر پهله پیتکه ده لهرزی، گهرووی وشکه و مچورک به له شیدا دی! چاوی له سهر سپره لابر، قونداخی تفهنگ شل بووه و شانی بهردا، تفی زاری قوت دایه ووه و گهرووی پاراو کردهوه، خوئی لومه ده کا: -
 ئە ی جهرگت خرابی! ئەوه بو ده لهرزیی؟ غیرهتت سهگ بیخوا، دهرهت لهوه باشترا؟ خو گولله پیاوی نازا و خویری ناناسن، ههر ئەوه گولله یه دیمه کار، نه پییکم تازه کارم ته واره؟

قونداخ له شان توند بووه، چاو چووه سهر سپره و قامک له پهله پیتکه تونده، تهختی نیو چاوانی سهعید له ژیر سپره دایه، هاره ی برنوو پر به دولی ههزار ئەشکهوت، له ههزار لاوه ئەشکهوته کان دهنگیان دایه دهنگی یه ک کیوه کان ئەمبه و ئەوه بهر جوابی رهسولیان داوه و تیکه له دهنگی ناله ی سهعید بوون.

سوار گلا، تفهنگ په ری، سهعید له خوین گهوزا، ئەسپ به زین و له غاوه ووه سهر بهرووه ژیر به له سهی شیوودول بوو.

ره سوول له بنه بهرد تاساوه، ناویری سهره له یینی، چاوه روانی جوابه، ماوه یه ک دله کوته مه جالی لښ بری، جواب نییه. له که لینه بهرده ووه سهر ده کیشی، لاشه ی بی گیانی سهعید کهوتووه. له بنه بهرد ههستا و دووس ههنگاو چوه پیشی، ترس و دوو دلی ئەژنوی بی هیز کردووه، پاشه و پاش کشایه ووه و دوور کهوتووه. بو جوابی پاشه روژ کهوته بیری فیل و ته له که.

له سهر بهردی دانیش. کهوش و گوره وی پنی راستی دا کهند. گولله ی خسته بهر تفهنگ. به دهستی راست نه رمایی و پینستی که له که ی به کهوا و کراسه ووه پر به چنگ گرت قونداخی تفهنگی له نهرز دانا. به دهستی چه پی لووله ی تفهنگی نایه سهر که له که ی و له نگره ی گرت. قامکه که له ی پنی راستی نایه سهر پهله پیتکه ی تفهنگ و هیزی دایه. تفهنگ هاره ی کرد و رووه و پینست که له که ی سمی و خوین ههلقولی. له ش له خوین شه لاله، خوئی له خوئل وهردا و ته واری له شی بوو به خوین و خوئل. ههستاوه و دهستی کرد به تهقه، دوا گولله ی توقاند. له کیوه هاته خواری و سوار بووه.

ئه سپه رهش وه ک بالدار ده فری، دهشت و کیو له ژیر سمیدا ویک هاتوته ووه. گه ییوه ته ژیر لیژی قهلا، لووتی نا به دروازوه ده پر مینتی.

سوار به سواریهوه، شپړیو له دروازې دا. دهر کهوان دروازې کردهوه و عه به ساو
دېروانیتته ره سوول! سوار بی وستان رکیفی لندا و چووه هوشه.

حهوت چاره وی له هوشه به سراونه تهوه و سهریان له ئاخوړ ناوه. ئه سپرهش
دهیلینې و رووه ئه سپی غهواره به کوژنهوه دېروا. ره سوول له غاو ده کیښی.
دیسانه دهیلینې و له سهر پاوه ده خولیتته وه. حیلې و کوړه ی حهوت ههشت ئه سپ
دهنگیان دایه دننگی یه ک، هه مزه به گ سهری له په نجه ره وه هینایه دهری، ره سوول
خویناوی و شپړیوه! گوراندي:

— چ بووه ره سوول! بؤ خویناویت؟! سه عید کوا!؟

به پرساری هه مزه به گهوه دانیشتوانی نیو قه لا هاتنه بهر په نجه ره. سهر و کلاوی
ئه منیبه وه دهر کهوت، ته زوو و مچور کی به له شی ره سوول وه ک هه وره برووسکه هات
و تپه ری، خوی هینایه حالی جاوا! هسه ن مه یتر له میژه له ره سوول دېروانې، پی پی
لی چووه پتشی، بی پرسار دهسته جلهوی ئه سپره شی گرت و ره سوول دابه زی.
هسه ن ئه سپی کیښایه ته ویله و هاته وه دهری.

ئاغا ئه حمده فراهی نارده خواری. هسه ن و ئه حمده ره سوولیان برده ژووری. دیو
هشیمه تیکی زوری لیبه، هه مزه به گ و ره شیدخان و قادرخان و حهوت ئه منیبه ن. هه مو
شله ژاو و په شو کوا دهوری ره سوولیان داوه. ئاغا به سهر سوورمانه وه ده پرسن.

— بؤ بریندار بووی؟! له گه ل کی تن هه لچوون؟ ئه ی سه عید کوا؟

ره سوول پیچ ده خوا و به برینه وه ده نالینیه، به دم ناله وه گوتی:

— کوژرا! سه عیدیان کوشت!

— کی کوشتی؟ له کوی؟

— له برده دهنگداره ی هه زار ئه شکهوت کوتوپر کهوتینه نیو چه ته کان، له یه کهم
ده سرپژدا هه دوو کمان پیکراین، برینی من کاری نیبه، ئه و له سهریان دا، کهوتن و
گیاندانی یه ک بوو! به برینداری و قوونه شهر، پاشه کشیم کرد. تا دوا فیشه ک دهستم
کرده وه، به لام ئه وان زور بوون، ناچار هه لاتم.

— بر واکه م! سه عید چند ساله نو کهری خومه، چوون به و زووانه ده کوژری؟! ئه و بؤ

ده کهس ئاور ناداته وه! ده بج وانه بن! وانیبه، نه کوژراوه، تو به چاوی خوت دیت؟

– به لئ، شانبه شانی یه ک دهرویشتین، له تهختی نیو چاوانی درا، ویستم دابهزم و هه لیگرم و بیرفینم، منیش پیکرام و دهرفته تم نه بوو، هه لئه هاتبام منیش ده کوژرام ناغا. (تۆ نه ده کوژرای، پیاوی خویری قهت نا کوژری، حه یفه، حه یفه سه عید کوژرابی و تۆ بمینی، ههر کهس بی، زۆر ناپاوه سه عیدی کوشتوو! ناپاوی من! من ناپاوم! سه عید بۆ ئه وه نه ده نه ده بوو نو کهری من بی! به خوی حه یف، حه یف له دهستم دهرچوو، دهستی شکاوم، پیاوی وام دهست ناکه ویتته وه. گولله چهند بی وه فایه! کهس نانا سن. ده بوو شهرمی له سه عید کردبایه و له حاندی سارد بایته وه!

ره شیدخان به دلپرییه وه رووی و هر گئرا وده سره کهی دهرهیتنا.

هه مزه به گ دلسوزانه دهستی خسته سه رشانی و سه بری سرتاندی به گوئیدا:

– عه یبه! بۆ نو کهری ده گریت؟! تازه کار وای لی هاتوو، به جیی ئه وه وهره ئه وه ئه مینانه رازی کهین بی دهنگه ی لی بینن، دهنانا...

– دهنای چی؟ ره سوول ده گرن؟

– نا، خۆمان تووشی چه رمه سه ری ده بین، ره سوول چاوی ده ری، ئه و نا یه کی دی، چی زۆره، نو کهر، له سه عید باشترت بۆ ده گرم، تازه ئه و روئییه، زیندوو نایته وه، پشتی من به رمه ده، خۆم ئه وانه رازیده کهم، مال و مندالی سه عیدیش به ئه ستوی خۆم، ئه وانیش قایل ده کهم له سه ری نه رۆن و سه ری بنینه وه، ناهلیم تۆ زهره ر بکه ی، ههر چی بی، سه عید من ناردوو مه، بۆ کاری من خۆی به کوشت داوه، خۆم هه موو زهره ر و زیانی ده گرمه ئه ستۆ، تۆ له هه موو شتیک ته ریک به، هیچ مه لئ، خه رجه کهم لئ گه وره مه که وه! با خزمایه تییه که مان نه چی.

– جا به کاری چ دی؟ تازه من سه عیدم له دهست داوه مامه هه مزه، چم له دهست دی؟

تف هه لایم نیو چاوانی خۆم ده گریته وه، له بهر تۆ چم پئ ناکری دهنای پیاوی وه ک سه عید بۆ ئه وه ی نای بخریته پشتگوئ، من له هه موو لایه ک شانازیم پیوه ده کرد. هه موو ناغا کان به خیلان پئ دهردم، پیاوی وه ک ئه و له مو کریان بی وینه یه، داخی به جه رگم، تازه تا قیامهت نو کهری وام گیر ناکه ویتته وه.

ئىستىوار رەزايى لە ھېچ ھالى نىيە، ھەر تەقەى گوتى دى، ھەمزە بەگ بردىيە ديوى،
بە فارسي لە ئەو ھەلەو ھى بۆى دووپاتكردهو، ئىستىوار رەسوول دەخوازى. رەسوول لە
خوزورە، ئىستىوار قەلەم و كاغەزى دەرھىنا باس و خواس بنووسى، گوتى:

– بۇ چوونە ئەو كىوھ؟! –

– سەر كار ئىستىوار! ھەر وەك خۆت ئاگادارى، ئەو ھەتپوھ شوانە گىرابوو، خۆم
گرتبووم، ھەلا تووھ، شەوئى ھەلا تووھ، ئاغا ئىمەى وەدووخست بىگرىنەو، لاماى و ابوو
چووتە ھەزار ئەشكەوت، ئاخىر ئەوئى زۆر چرە، لەشكر تىي كەوئى ون دەبى، گەيشتىنە
نىو كىو وەبەردەسرىژيان داین، ئەو ھەل سەعید پىنكرا، من دابەزىم ھەلگرمەو، منىش
پىنكرا، ھەر ئەو ھەندەم توانى خۆ نەجات دەم.

– زۆر بوون؟

– زۆر و كەم نازانم، ھەوت ھەشت تەفەنگ تەقەيان دە كرد، ئەو ھى راستى بى، من
زۆر ترسام، جوان تى نەفكرىم.

– لىرەو ھە دوورە؟ رىي چەندە دەبى؟

– دوورىكى و نىيە، رىي سەعاتى، سەعات و نىوئى بە سواری دەبى.

ئىستىوار مات بوو، ئەو ھى نووسى و قەلەم و كاغەزى نايە گىرفانى. چاوىكى لە
ھەمزە بەگ كرد، گوتى:

– ئاغا! تۆ دەلى چى؟

ھەمزە بەگ لای وایە ئەو ھى رەسوول گوتوپە راستە، چاوىكى لىدە كا، رەسوول بە
بەزى ھەك ئاغای تىگە ياند، بۇ شوئىنە گومكىنە چە تە لە گۆرپىدا نەبوو.

ھەمزە بەگ گوتى:

– تۆ چۆن دەلىئى من وادە كەم سەر كار ئىستىوار. پىاو بنىرم تەرمە كەى بىننەوھ؟

– چۆن وا دەبى؟ ئەى بە پاسگا راناگە بىنى؟

ھەمزە بەگ دەستى كرد بە بەخەلدا، دەرپهتئاوھ و كردى بە گىرفانى ئىستىواردا، بە
پىكەننەوھ گوتى:

– بى بە لا بى پاسگای بۇ چىيە؟ ئەو تۆ پاسگا، دەلىئى چى؟ چە تە كوشتووپە

شكايەت لە كى دەكەى؟ خۆم ژن و مندالى رازى دەكەم، ئەگەر تۆ رازى بى، ئەو ھەش

دەم شىرىنى بوو، خىستىمە گىرفانت، پىنسىد تىمەنە، دەمى ئەوانى دىشم بۆ شىرىن كە، پاشان قەرەبووى دە كەمەو، بە سەر خۆمىەو ناهىلم، من كارم بە تۆ دەبى، تۆش ھەروا. دەستى ئىستىوارى گرت و چوونەو لای ئەوانى دى.

پاش وتوویژىكى زۆر، رايان ھىنايە سەر ئەو ھى ئىستىشھاد بنوسن. ئىستىوار ئىستىشھادى نووسى. ئەوانە لىھى بوون مۆر و ئىمزاىان كىرد. نارديان بە دووى خەلكى ئىئودىدا و ھوت كەسى ئىئو دىش مۆريان كىرد. ئەو ئىستىشھادە بۆ ھەلا تىنى ھەمە شوان بوو، باسى لە كوشتنى سەئىد لە گۆرىدا نىبە.

دوانىو ھەپۆيە، نىو ھەپۆزە خوراو، ئەمىنىيە لە دىندا نەماو. ئەھمەد ھەپراش چوو ھەتە شار بۆ خەلاتى.

لە ئىئو دى قاو بلاو، دەلىن چەتە ھاتو ھەزار ئەشكەوت پىرە! سەئىدى ئۆكەرى رەشىدخان كوژراو! رەسوولى ئۆكەر برىندارە! لەوانە يە ئەمشەو بىنە سەرمان، كى چى ھە يە قايمى كا.

ئامىنى خىزانى رەسوول بە گىريان و خۆرىن بە بەرگەرە كدا روو ھە قەلا دى و ژن و پىاو، گەورە و بچووكى تازاوا بە دوويەون. چوار پىنج سەرە ژن و كەپخواداژن قۆلىان گرتو ھە دلخۆشى دەدەنەو ھە پى بە پىي گەبىونەتە دەر كى قەلا.

دەروازە كراو ھەتەو ھە ھوشە پىرە لە ژن و پىاوى رەئىەتى. ئامىن بە دەست و پلەو ھە بەند نابى، ھاوار دە كا و دە گرى.

بە دەنگى ئامىنەو، عەدلە خانم ھاتە خوارى، ئامىن و ژنانى بىرە سەرى، رەسوولى نىشان ئامىن دا، چاوى پىكىكەوت، ئۆقرەى گرت و بى دەنگ بوو.

بە دەستوورى ئاغا، پارزە بىست پىاوى قۆچاخ چوون و تەرمى سەئىدىان ھىناو. ھەوشەى قەلا جەنجالە. دەستە يە ك ئاو گەرم دە كەن. چەند كەسى لىزان و بە دىن لە سەر تاتە شۆر تەرمى سەئىد دە شۆن. برىنى سەرى ھە كانى خوینى لى ھەلدە قولى، لۆكە يان لە ولات برىو ھە لە برىنىان ئاخىو، خوین بەر بەست نابى! دلۆپ دلۆپ بە تاتە شۆردا دە تىكىتە خوارى و تىكەلى ئاوى جۆگەى ھەوزە كەى ھەوشە دەبى و لە خوار دىو ھە چىتە ئىئو زەوى و سەدان بە گىا و درووى تىنو پاراو دە كا بە ھارى داھاتو پىنج بەستەو ھە بالا بەر زكەنەو ھە تۆوى بە ولاتدا بلاو بىتەو ھە.

دهنگی گریان له دیوی ژنانهوه ده گاته، ههوشه، دلی پیاوانی وه کۆل هیناوه، ناسکی خانمی خیزیانی رهشیدخان شیوهنگای داناوه و شین ده گپری، به دهنگی بهرز سهعید دهلاوینتتهوه:

وهی رۆ وهی رۆ
گهوره نۆکهری رهشیدخان رۆ
شیره پیاوه کهی موکریان رۆ
نازا و به جهرگی قهلائی رهشیدخان
برای هاوپیستم تۆ بووی سهعیدگیان
بۆ به جیت هیشتین بهو دهس و برده؟
کوا وادهی کوچ بوو؟ مندالت ورده.
وهی رۆ وهی رۆ سهعیدی نازا و
مندال وردم رۆ.

ناسکی هینده به سۆز سهعید دهلاوینتی، ئه وهی گوپی له دهنگیهوه، بی ئیختیار بانگی گریان هه لیده دیری.

عه دله خانم له ناسکی به کولتر ده گری: خو به تاوانبار ده زانی و زاتی نییه تاوانه کهی بدر کینتی، کولو کۆی دهروون به قولپه ی گریان هوه ده رئه دا.

ده ما ده می عه سره، ئه حمه د فه راش له شار هاتۆ ته وه خه لاتی بۆ سه عید هیناوه. کفن به بالای بردرا و کرایه به ری. خوینی سه ری ناویستی، کفن به خوین گول گوله.

داره تهرم له چاره وی هه لبه سرا. هه مزه به گ و زاواکانی سوار بوون. خه لکی تازاوا، به ده ستووری ئاغا، مال و پیاو، سوار و پیاده بۆ به ری کردنی تهرمی سه عید سازبوون، ژن و پیاو، ئاغا و ره عیه ت له هه وشه ی قه لا تیکه لن.

ناسکی له نیو هه شیمه ت رووی هه لمالی و به دهنگی بهرز بانگی رهشیدخانی میردی کرد:

– بلتی چاره ویم بۆ زینکه ن، منیش له گه ل سه عید دیمه وه.
رهشیدخان بی ئه وهی قسه له قسه ی ناسیکدا بکاته وه، بانگی هه سه ن مه یته ری کرد و
فه رمانی ساز کردنی چاره ویی دایه.

حەسەن ماینی زین و لەغاو کراوی هینایە دەری، ئەحمەد فەراش چوووە یارمەتی
حەسەن مەیتەر و ماینە کەیان برده بەر ئاخوری حەوشە، ناسکی خانم چوووە سەر ئاخوور و
پینی لە ئاوزه‌نگی نا و سوار بوو. ئەحمەد جلەوی ماینی گرت و بوو بە جلەوداری ناسکی.
تەرمی سەعید لە دەروازەی قەلاوە چوووە دەری و سوار و پیاده وەدووی کەوتن.
رەشیدخان بە سوارییەوه لە حەوشە وەستاوه و تەماداری هەمزه بەگە.

چارەگە سەعاتیکە هەمزه بەگ چوووە تە لای رەسوولی نۆکەر، سرتوخورت سەریان
ناوه بە سەری یە کەوه و دەچینن بە گۆی یە کدا.

رەشیدخان بێ ئوقرە بانگی کرد:

— مام هەمزه! جەنازه رۆیشت، هەر ئیمە ماوین.

هەمزه بەگ رەسوولی بە جێ هیشت و بە پەله هاتە حەوشە. کویتە ی لە دەستی
حەسەن مەیتەر گرت و سوار بوو، بە جووت وەدووی تەرم کەوتن.

ئاوایی خەوتنە. نیو دێی بژوئ شلەژاوه. ئەوهی دەستی دار بگری و پیتی رۆینی هەبێ،
وەدەر کەوتوون و دەنگیان یە ک و تیکرا دەگرین، شیوه ئاوایی گرتۆتە بەر. تەرمی
سەعید لە مزگەوتە. قورعان خوین بە گریانەوه لە سەری دەخوینن، هەمزه بەگ و
رەشیدخان و قادرخان لە بەر میحرا بهوه شانەشانی مەلا دانیشتون، رەشیدخان بە کول
دەگری. قەبر کەن چوون بۆ قەبران.

ناسکی خانم چوووە تە مالی سەعید، ژنانی بژوئ تیرژاون، شین و گریان و قورپیناوه.
خیزانی و کچەکانی روومەتیان بە نینۆک شیو بریوه و دادر دادریان کردووه و
پەلکەیان بریوه. مەلئەعی خیزانی بە دەم گریانەوه دەلی:

— دەبوو هەر پاش نیوهرۆ زانیام سەعید کوژراوه! ئەسپە کە ی بە زین و لەغاوهوه، بێ
سوار هاتەوه بەر دەرگا، ئە ی کویر بێم بۆ نەمزانی؟ دەبوو زانیام.

ژنان ئەوندە گریان هیچی نووزە ی دەرنایه. مندالە وردەکانی سەعید بە دەستی
ژنانەوه و دەیانەنه مالی خویمان.

شەو لە نیو لای داوه. قەبر کەن خەبەری تەواو بوونی قەبریان ناردەوه. تەرمی
سەعیدیان لە تابووت خست. بۆ چاوپیکەوتن و ماللاوایی یە کجاری، بردیانەوه بەر
دەرکی خویمان، ژنان تابووتیان لە دەست پیاوان دەر هیناوه، تەرمی سەعید لە نیو ژناندا

ونبووه، په پارانډه، جار جار به قسه ی ناخوش، پیاوان تابووتیان بدهسته پناوه و رانديان
بؤ قه بران. نزيکه و بهيان تهرمی خویناوی سه عیدیان به خاک سپارد.

سبهینې پاش تاوکه وتن، ئاگان هاتنه وه مزگوت. سه ماوهر و ئیستیکان، چادان و
قند و چا له مالی ره شیدخانه وه هینرایه مزگوت. خه لکی بژوی کؤ بوونه وه، دیهاتی
ده وروبه بؤ پرسه هاتون. قورعان خوین له چنده لاهه قورعان ده خوینن. فاتیح له سهر
فاتیح داده خرئ. سه ماوهری ره ژی قولته قولت ده کولئ. چاپه ز چا تیده کا، چا به نیو
خه لکا ده گیرن، دهسته یه ک دی و دهسته یه ک ده روا. هسه ن مه یتره خوی کرد به
مزگوتدا، دواي فاتیحا هه مزه به گ بانگی کرد:

— هسه ن! یانی چی؟! خیره؟

هسه ن له خواره وه قوت هه ستایه سهر پی، ههر له جیوه توند گوتی:

— قوربان! ئه مشه و چه ته داویه به سهر دیندا، ئه وهی وه به رده ست کهوتی، بردوویانه،
وه فریا که وه.

خه لکی تازاوا وه جموجول کهوتن، چاویان له ئاغایه.

هه مزه به گ به ده نگیکی به رز گوتی: — نه دامه ت خوی چاکه! قورته کانی خراپه. له
لایه ک جهرگم براوه و کورم هیلاکه، له لایه کی دی سه عید پستی شکاندووم! ئه وه ش
یه کی دیکه. خه لکینه! هه موو گوتیان لیبی و شاهید بن، سه عید له ملکی مندا کوژراوه،
تا به رۆح زیندوو بم، سالی ده ته غار گه نم له لایه ن منوه مه خته وی مال و مندالی ئه و
بی، به پیاو و ولاخی خؤمدا بؤی ده نیرم، خه رج و موخاریجی پرسه و نانی قه برکه ن به
ئه ستوی من.

ده ستیکرد به گیراندا و هه زارتمه نی ده رهینا و دایه دهستی مه لاکه ی بژوی، گوتی:
— مامؤستا! خؤت بیانده یه، به پیاوی خؤمدا تازووقه ی تا به هاریان بؤ ده نیرم، ئه وه
خه رجی پرسه و میوانه کانه، له لایه نی منوه سه ره خویشیان لی بکه، کاره که وایه، ده بی
برؤم دنا خؤم ده چوومه لایان، ئه وه ی پنیوسته تو پینان بلئ.

چاکه و پیاوه تی هه مزه به گ زاری به خه لک کرده وه! ره شیدخانی زاوای شانازی
پیوه ده کا، سه باره ت به کوشتنی سه عید هیچی له دلدا نه ماوه.

هه مزه به گ هه ستایه سهر پچ، هه موو دانیشتوانی مزگهوت ههستان و وه دووی کهوتن. لهو لای دیوه، خه لکی بژوی گه رانه وه، تازاوی وه دووی هه مزه به گ کهوتن، سوار و پیاده روه و تازاوا کهوتنه ری.

ئاغا چووه ته قه لا. پایوی ناردووه له دووی ره سوول. نو کهر له حوزووره:

– دهی ره سوول! چت کردووه به چی؟ تو لهی نهو هه موو خه رجعت کردووه ته وه؟
نهو دوو سی رۆژه په ستا په ستا گیر فانم هه لته کانه وه.

ره سوول له خۆباییه، به بزه وه گوتی:

– نه غدینه وه گیرنا کهوی ئاغا، نهو دیه مان سه ننگ و شووژن داوه، چوار هه زار تمه ن پوول و هیندی مت و موروی قیمة تیمان گیر کهوتووه! هه زاریم داوه به کویتخا شه ریف و فه یزه، نهو ههش سی هه زار موروه که.

پوول و موروی له به ردهستی ئاغا دانا.

هه مزه به گ به پیکه نینه وه هه لیگرتن، هه زار تمه نی دایه وه به ره سوول، گوتی:

– نه مپۆ من زۆر ماندووم، تۆش شهوی نه نوستوی، نه مپۆ هه یچ، به یانی زوو وه ره ده چینه کانی توو، به لئیم به عه تا داوه بهر له هاتنه وهی ده بی بوو کم بو دابه زانیدی. نهو هه تیوه شوانه هه ر وا بئ ئاره ق له ده ستمان ده رچوو، نهو هی هه یی هی منه، به تالان ده یهینین، له بیرت نه چی، زوو وه ره.

ره سوول ماتلی نهو بوو ئاغا قسه کانی ته واو کا، به په له گوتی:

– قوربان، له بیرم نه بوو عه رزت بکه م، فه یزه ده یگوت کویتخا که ریم هیلا که! شه پله لئیداوه و لایه کی چووه ته لاوه! ده یگوت لهو شه وه وه که نهو رووداوه روویداوه، که س قسه ی لی نه بیستووه، له وانه یه بمری.

– ده مری چاوی ده ری، نهو نا و که سیک کی دی، با جار ی کچه تیوه که ی ماره که م،

پاشان چ ده بی به توون.

مالی کویتخا که ریم جه نجاله. ده سته یه ک دی و ده سته یه ک ده روا. دوو شه و دوو رۆژه که س قسه یه کی له کویتخا نه بیستووه. لای راستی چووه ته لاوه و له سمه. تا ئیستا سی جار یاسینیان خویندووه. پووره گوله گوتوویه چاکبوونه وهی نه سته مه، زۆری مه دوینن، شه پله لئیداوه.

مام حەسەنى خەزوورى و مەلا كەرىم و حاجى قادر و مام رەسوول و سوڧى مېنە بە ديارىيەوە دانىشتوون. نازەننى خىزنانى كوئىخا سەماوهرى تى ھاويشتووە و لە بەرى دانىشتووە و فرمىسك ھەلدەوەرېنى، چاويە كە و فرمىسك ھەزار!

كەوئى خوى كېشاوھ تە ئىو ماله كە، دوو شەو و دوورۆژە داىكى نەبى، كەس نەيدىو، دوو سى جارېش مېناى حاجى قادر چووھ تە لای. لەو دەمەوہ زەوادى نەپرېوہ و ھېچ نەچووھ تە دىوای دەررونى. تەنانەت لە گەل مېناش نەدواوہ! پالى داوہ بە دىوارەوہ و دەروانىتتە كولاو كەى سەربان. داىكى جار و بارى بۆ كارى دەچى، كەم و زۆر ناوئىرى بىدوئىتى! مېنا پنى گوتووہ ھەمە ھەلاتووہ، ئەوېش عەبە بۆى گىئراوہ تەوہ، بەلام كەوئى بايەخىكى بە قسەى مېنا نەداوہ، تەنانەت چاوى لە كولاو كە كە نەتروو كاندووہ! رەنگە لە ھەمە قەلس بوو بى، يان باوهرى بە مېنا نە كردي! كەس نازانى.

قاوہ لتوونىكى دەرەنگە. دوو سوار لە كئوہ بەر داويلەوہ دىنە خواری، گەبىونە تە دەورى دى. ھەمزەبەگ و رەسوولى نۆ كەر. خەلكى كانى توو بە پېشوازيانەوہ چوون. بەر لە ھەموويان فەيزە درېژ گەبىشى. ئاغا رووى لە فەيزەيە:

– فەيزە! لە پېشەوہ بړۆ بە مالى كوئىخا بلن ئاغا دى بۆ ئەوئى، زوو بگەرپئوہ، ئەو ئەسپانە بەرە تاقتەيان كە.

فەيزە بە لۆقە لۆق و ھەجامبازە كەوت، خۆى گەياندە مالى كوئىخا، لە دەرگاوہ خەبەرى دانئ و بەرەو دوا گەرپاوہ.

مەلا و حاجى و كەيخودا لە مالى كوئىخا دەرپەرېن، چوونە پېشوازي ئاغا، بە گەرمە بەخىرھاتنيان لىكرد، جەماوەر و دەووى كەوتن و چوونە ژوورى.

ديوہ خان پرە، زۆر بەيان بە پئوہن. ھەمزەبەگ چوو تە ژوور سەرى كوئىخا و لە حالى دەپرسى:

– چۆنى كوئىخا كەرىم؟ بۆ خۆت ھىناوتە حالى جاو؟! تۆ قەولتدا كەوئى لە عەتا مارە كەى، لە قەولە كەت پەشيمانى؟ دەيدەى، يان نايدەى؟

كوئىخا حالى بوو، جوايى پىن نادريتتەوہ، بە دەست ئاماژەى كرد بۆ مام حەسەنى خەزوورى و دەلئ ئەو وە كېلە.

ھەمزەبەگ پالى داوہ، رووى قسەى كرده مام حەسەن:

– تۆ وە كىلايە تى دە كەى؟

مام حه سەن چاویکی له خه لکه که کرد، گوتی:

– چت عه زکەم ئاغا؟ کور و کچ به یه ک رازی بن، من ده لیم چی؟ هەر مه باره ک بایی ده وی، خزم له تو زاوا له عه تابه گ چاکتر؟ شهرت کچ و کور.

– رازی، یان نارازی، به سه ری بابم ده بی ماره بگری، ئه وه هیچ به یانی دین و ماره ی ده که ی، پاش دوو روژ ده یگوزینه وه. له وه گهرین، ئه مرۆ بو سی کار هاتووم، خوازیینی و جهریمه و تالان و سووتانی مالی حه مه هه تیو! جهریمه تان ده که م بو ئه وه ی پیاوی وه ک حه مه هه تیوتان تیدا هه لکه وتوو! بو ئه وه ی که سیکی دی پین له و شکۆیه وه نه نی و ده ست له رووی ئیمه به رز نه کاته وه، مالی دوو سه د تمه ن جهریمه تان ده که م، مه لا و گوله ی مام که ریم و کوینخا که ریمی لی ده رچی، ئه وانی دی خو سازه کن.

مه لا و کوینخا که وتنه تکا و پارانه وه:

– ئاغا! ئه ونده زوره! بو که م که س بوود ده بی، سندوو قه سه ری عه تابه گ که می بکه وه، مالی وامان هه یه نان و تووی خو ی نه بو وه، دوو سه د تمه ن به کی بوود ده کری؟! خودا غه زه ب له حه مه بگری، مالی ئه و که سه کاول بی حه زی به و کاره کردبی، ئیمه بلین چی! ئیمه بو ده بی به ئاوری ئه وه وه بسووتین؟ ئاغا! گه وره بی بکه، جووتبه نده سه د تمه ن و ره شایی په نجا تمه ن جهریمه مان که، چی له مالی حه مه ده که ی بیکه، که یفی خو ته، حه وته یه ک مه ودا بده، خو مان کۆی ده که ی نه وه و ده یه نینه خزمه ت.

هه مزه به گ ماتبو وه. سه ری هه لینا گوتی:

– لاتان وا نه بی من ئاغایه کی خراپم، خراپتان نه دیوه! له هه نده ران ره عیه ت ده ست له ئاغا به رز کاته وه، به وانه کار کۆتا نابن! به لام من دل حیزم، دل زوو نه رم ده بی، ئه وه کردم به خاتری ئیوه، قسه تان ناشکینم، جووتبه نده سه د تمه ن، ره شایی په نجا تمه ن، به یانی هاتمه وه بو ماره کردنی که وی، ده مه وی، له تو م ده وی مامۆستا! له فه یزه و فه تاحی مه ستینه، فه تاح لیره یه؟

فه تاحه کویر له به رده ر که وه هه ستا و گوتی:

– له خزمه تام ئاغا.

– له رویندا بتبینم، کارم پینته، گویت لیبوو گوتم جهریمه ت نه که ن؟

– به لی ئاغا! خودا له گه وره ییت که م نه کات، سایه ت له سه رمان که م نه بی.

به جه ماوه ری گوتیان: ئیلاهی ئامین.

هه مزه به گ به ره سوولی نو که ره ده لی:

– برؤ بؤ مالی ئو هه تیوه چی به کار دی بیهینه ده ری، بیان به مالی فه یزه، ما باقی به ماله که وه ئاوری ده، با بنه ماله که ی بله جوال شوینه واری له ملکدا پاک بیته وه، هیچی نه هیللی، فه یزه و فه تاحیش له گه ل خۆت به ره.

مه لا که ریم چاوی به خه لکه که دا ده گیرئ، جگه له ره سوول و فه یزه، فه تاحه کویریش هیندی، ئاسه واری پئ خۆشبوون له روخساری که س به دینا کرئ! ئه مجاره یش به تکاوه رووی له هه مزه به گ ناوه:

– ئاغا گه وره یه، گه وره خاوه ن ده سه لاته، بکوژ و بپر خۆیه تی، که س ناتوانی ده ست بینیته ری، تکایه کی دیکه م له خزمه تی ئاغادا هه یه، گه وره یی بکا و تکام بگری، مال سووتان شوومی باش نییه، موسولمان ده بی به سه ر ده روونیدا زالبی و قینی خۆی بخواته وه، چاوپۆشی له تاوانی بچووک نیشانه ی گه وره یی گه وره یه، له سووتمان چاوپۆشی بکه ئاغا، ئه وه خۆی گیراوه، چۆنی به سه لاح ده زانی، وا ته نبیسی که، خودا عه ویزی چاکه ت بداته وه.

هه مزه به گ سوور هه لگه رپاوه، به گوپه وه گو تی:

– مامۆستا! هه ر تاوانی ده بی تۆله یه کی هه بی، تۆ ده لیی خۆی گیراوه؟ به لام ئه و هه ر شه وی ئه وه ل هه لاته وه، ئه مرؤ سه ی وه شاخی ده که وی و لیمان ده بیته چه ته و ئه وانی دیکه ش چا و له و ده که ن و بشیوینی ده که ویته ولات، بشیوینی له ولات بکه وی ئیمه ی ئاغوات به رپرسین، هه ر رووداوی رووبدا، ئیمه به رپرسین، لیمان ده کۆلنه وه. تا ئیستا وا بووه مه عمووری ده ولته چو بیته ده رگای ماله ره عیه تی؟ ره عیه تی چو وه ته پاسگای ئه منیه؟ که س ری پاسگا ده زانی؟ که س دوو قرانی به ئه منیه یه ک داوه؟ چه ته یه ک تا ئیستا توانیوه ده رگاتان پئ بگری؟

دو یشه و له مال نه بووم، هاتوونه سه ر تازاوا و خه لکیان تالان کردووه، سه عیدی نو که ری ره شید خان کی کوشتی و مندالی زه رد و سووری هه تیو که وتن؟ چ مه علووم هه می ئیوه نه به ینا بیته سه رمان! ده بی ئه وانه ته نبی بکری و بیته په ند و ئامۆژگاری بؤ هه ی وه ک هه مه هه تیو، ئیوه چ ده زانن؟ هه ر ئه وه ده زانن که له به رچاوه، بیری پاشه رۆژ ناکه نه وه، خۆم ده زانم چ ده که م، که یخودام ناوی. به تووره یه وه خۆریه ره سوول:

– له خودات ده وی بلیم مه چۆ؟ ده برۆن، زوو وه رنه وه.

ره سوول و فه یزه دریژ و فه تاحه کویر و هدهر کهوتن.

قاو کهوتوته نیو دئ: ناغا دهستووری داوه ماله کهی همه شوان دهسووتینن!! وهرنه ده ری. وهرن. ژن و مندال کردوویانه ته سه ریان، دهستی بی دهسه لاتی ددهن به سینگ و روومه تا و بهرؤک هه لده گوشن، چاوی پرترسیان ئه سرین دهبارینتی. کور و کالی دئ له دور ویستاون، به هه ناسه و هسه ره ته وه، له دهرووندا خو دهخونه وه. عه به شیتیش له وییه.

ره سوول و فه یزه و فه تاح گه بیونه ته مالی همه. له دیواره وه چوونه هه وشه. پاش ماوه یه ک که لوپه لی بایه خداریان هینا ده ری و بردیانه مالی فه یزه دریژ. له گه پرانه وه دا، فه یزه له جینی خو وشک ویستا! به سه رسوورمانه وه گوتی:

– ئه ی بابه رؤ! ئه وه تا! ئه وه ی من لئی ده ترسام له وی وه ستاوه! چ بکه ین کا ره سوول؟ پووره گوله دهستی ناوه ته که له که ی و له سه ر چاله گهنمه که ی همه دیت و ده چی ئه وان ی دیوه، به لام ئه نه هوو نه یدیون، رووی وهر گیرا.

ره سوول و فه یزه و فه تاح بی ئه وه ی چاوی لی کن، خو یان باریک کرده وه و به پشتیدا چوونه ژووره که ی همه. ماوه یه ک مانه وه، پاشان هاتنه ده ری، بی ئه وه ی باسی له چاله گهنم بکه ن. گولکیش به ره و مالی کوئخا رۆینه وه.

دوو که له کوولاوکه و ده لاقه وه وه ک باخه گیا سه ر ده که وی، قرچه قرچی داروده سته ک و کاریته ده گاته ئه وپه ری گه ره ک، ژنان به قرچه ی دهروونه وه خو ده که نه وه به مالدا، کوره جه خیله ی دئ خو ناگرن، توانای ویستان و سه یری ماله که ی همه یان نییه، بلاوه یان کرد. عه به شیتیش له دئ و هدهر کهوت.

پووره گوله بی قسه و باس چووه ته ژووری. ترسی له چاله گهنمه که بوو ده ری هینن، ئه وان که باسی چاله که یان نه کرد، ئه ویش هیچی نه گوت.

نیوه رۆیه کی دهرنگه. ره سوول و فه یزه و فه تاح له حوزووری ناغا ویستاون. هه والی تالان و سووتانی مالی همه یان دایه، به لام باسی له چال و پووره گوله نه کرا. هه مزه به گ هه ستا، به جه ماوه ری هه ستان. هه موو هاتوونه هه وشه. فه یزه و فه تاح چوون ئه سپ بیننه ده ری. هه مزه به گ رووی کرده مام حه سن:

– سه ینی دینه وه ماره ی ده که ین، خانم و ژنانیش ده هینم یه کجاری دیاری و شیرنی بخوری، خو ساز که ن، بی ئه وه ی جوا بی بیسی، سوار بوو و وه ری کهوتن. خه لک

دوورونزىك تا ئەولاي دىئە رەوانەيان كىردن. فەيزە و فەتاح شانبەشانى ئاغا دەپۈن.
فەتاح گوتى:

– قوربان! فەرموت كارم پىتتە، دەفەرمووى چى؟

– چاك بوو وەبىرت هېننامەو، لەگەل فەيزە شەوانە چاوتان لە سەر كەوئى بى، بە
نۆرە قەرەوئ بن، شەوئ بە رەسوولدا چەكتان بۆ دەنيرم، بۆتان قەرەبوو دەكەمەو، ئىئو
وەسەر منى ناخەن.

فەيزە و فەتاح بە جووت گوتيان:

– لە خزمەتى ئاغادايىن.

سوارە لە كىئە بەر دوائلە وەسەر كەوتن. لە بەرزايى كىئو ئاورپيان داو. كانى توو لە
دوو كەلى ماله كەى حەمەدا ونە. گر لە ئىئو دوو كەلدا جار جار بلىسەى وەسەردە كەوئ.
بۆنى سووتمان، تا لووتكەى كىئو ھەوای پر كىردوو.

به یان ئهنگووتوووه، بوولیله ئاویتتهی زوقم و شهختهی پاییزه، زهوی زیوپوشه. تهریکهوتوووه و ئهرز بهسته له که، قور به پیوه کلاشه ناکا. ئاسوی خورهلات بزهی له سهر لیوه، مزگینی روژی پییه. قه لای شهو رووخاوه شهو له پاشه کشییه.

ههوارسارده، ئاور خۆشبووه، بهرگی ههزار دراوه، عه به به پییی خووووخدهی له خه و ههستاوه. سووته مه نی هینا و تهنووری داخست. دیو پر بووه له دوو کهل و ری پی شووی بریوه، به په له له دیو دهر په ری، گه لاز ی کردهوه و وه دووی خۆی خست و چوونه سهرکانی. ئه مرۆ له روژان زووتر هاتوته دهری، رهنکه له خۆشی گه لاز بی!

گه لاز نامویی ناکا. شانبه شانی عه به له چیمه نی پشت کانی مهیدانیان داناوه و هه لدین. عه به سهر و دلخۆش له گه ل گه لاز کایه ده کا، ده لپی به ئاواتی له میژینهی گه بیوه! رهنکه واش بی، ئاخو له میژ بوو بهو ئاواته وه هه ناسه ی هه لده کیشا، ئه وه نده ی دهیدی وه ک ژنی دوو گیان مه گیرانی پیوه ده کرد ئاواته خوازی ئه وه بوو روژی گه لاز سه گی ئه و بی، ئه مرۆ به ئاواتی خۆی گه بیوه.

به ده هه لاتنه وه چنگاوشی یه ک ده بن، عه به خۆی بو ده خا، گه لاز سواری سه ری ده بی، هه لده سیتته وه و هه لدی، به ده هه لاتنه وه راویچکه ده کا، عه به ره پییی ده کهوی، پاشووی ده گری، گه لاز وه رده سووری و دهستی ده با به ده مدا، بی ئه وه ی ئازاری بدا، به ری ده داته وه و هه لدی، عه به ده یگریتته وه و سواری سه ری ده بی، یه کتر ده گه وزینن، ده لپی دوو لفن. عه به وه ژیر کهوتوووه، گه لاز قه پی لیده گری و رایده وشینن، به لام ئیشی بی ناگه یینن. له پر عه به ی بهرداو ره وه کینو به وه رپنه و روپی!

سهلته يه کي قوچاخ له ناسوگي په چه خره وه به کرژي خوی بهرداوه. گه لاز گه ييوه تی، داره روچکه ی بووه! ده لئی کایه ی له گه ل ده کا! ئه ری کایه ده که ن! سه لته و گه لاز به کایه وه هاتنه خواری، نزیکبوونه وه. عه به ناسیبه وه، حه مه یه.

عه به به سه ر سوورمانه وه گو تی:

– ئه مه تو ی گه وچه پیاو؟! به لای خو مه وه ئه موت ئیستا له هفت کیتف تیپه ر بووه!

بوچ ته نیای؟! که وئ ها له کوینه؟

حهمه به په شیویه وه گو تی:

– هه ر باسی مه که! پیس قه و ماوه عه به گیان!

– هه لبت که نیشک برا گه مال له ته کتا نه هاتییه! واسه؟

– بریا ئه و نه هاتبا و من به ئه ستوی شکوم نه چووبام، ئه و هات، به لام لیان سه ندمه وه، گیرام! ئه مشه و له کونه ره شی قه لا بووم، نازانم کئ بوو! بوو به فریشته و زرگار یکردم، ئه وه نده ده زانم ئافره ت بوو، زورم هه ولدا بزانم کیه ر به لام راستی نه گوت، به نازداری تیگه یستم، ئه و نه بوو، ئه و بایه ده یگوت. نه رم و شلی دهستی، بوئی سمل و میخه کی له خانم ده چوو! بلئی عه دله خانم بووبئ؟! ئاخه ر چو ن ئه و کاری وا ده کا؟ هه رچی بیر ده که مه وه ئه قلم بر ناکا، ده لئی خه ونم دیوه! ئاخه ر به سه ر هاتی ئه مشه وی من به قه ت ده ساله! زورتر له سه ر گورشته ده چن، خو م باوه ر ناکه م! تو باوه ر ده که ی عه به گیان؟

عه به بو دلنه وایی دهستی خسته سه ر شانی و له سه ره خو گو تی:

– له وه تی تو م دیه درو ت له گه ل ما نه کردیه، بوچ باوه ر ناکه م؟ هه لبت واسه، ییوه.

ده ی خاس، که وئ چه ی پئ هات؟

– باسی ئه و مه که شه رمه زاری بووم، بوومه هوی ئازار و ئابرو وچوونی، تازه رووی

دیتنی ئه وم نییه، رووی لای که سم نییه، ته نانه ت توش، ئیستاش بو یه هاتووم هه والم به که وئ بده ی، بیتو نه زانئ من هه لاتووم، دیق ده کا، عه به گیان!

له تو زیاتر که س شک نابه م، ئه مجاره ش زه حمه ته که وه بهر تو ده ده م، که ویش ت نه دی، مینا بیینه و به و بلئ، ئه و پییده لئ. له لایه ن منه وه مالا واییان لیکه.

خه م و خه فته بو عه به داباری، شادی و خو شی به تالان چوو، دهستی کرده ملی حهمه و به ره و مال بوونه وه، گه لاز به پیی ئاوان ده روا، سه ری بهرداوه ته وه و کلکی خه واندووه، ده لئی ههستی به دلته نگي ئه وان کردووه!

تاو بان له گه لايه ك كه وتوووه. عه به، همه ي تهنيا له ديودا جي هيشتوووه و له ديوي
دهروهه ده رگاي له سهر هه لپيكاوه.

باريکه ربي دپکون و کاني توو کوير بۆته وه، هاموشوي که سي به سهره وه نيه، جار
و باري عه به ي پيدا ده روا، يان به ريکه وت هه لکه وي که سي ربي بکه ويته ئه وي
باريکه ري وه ک تووله ماري به نساري هه زار ئه شکه وتدا لاپرو پيچ پيچ وه سهر که وتوووه و
به خوره تاوي به رده ده نگداری هه زار ئه شکه وتدا قورت قورت و ماري پيچ ده روا ته خواري
و به شيوودولدا ده چيته کاني به ردينه، له ويرا به بهر مير گه گوره و گويي چومدا
ده چيته کاني توو.

قاوه لتوونه، عه به له نساره وه ئاوي خوره تاو بووه، گه ييوه ته به رده ده نگداره و بهر
ئه شکه وته کان. دوو سوار دوور وه ده ر که وتن، گه ييوه ته کاني به ردينه، به شيو و شيو
به ره وه لاي تيهه لگه ران. سواره ههر دين و نزيک ده بنه وه. عه به له که لينه به ردا خوي
حه شار داوه. سواره به بهر چاوي عه به دا تيهه ر بوون، ههر دوو کيان چه کدارن، يه کيان
ره سوولي نوکه ره، عه به ئه وي دي نانس، به وته ي همه، ده بي ئه ويش سه عيدي
نوکه ري ره شيد خان بي.

سواره به دولي به رده ده نگداره دا تيهه لبوون، له پيچي شيو ون بوون.
عه به لبيان دووشکه! په ناپسکي و ماته مات به کيودا هه لگه راره. چووه بليندایي،
جيهه کي وا که به ته واوي نيو دولي به رده ده نگداره ي ليوه ديار بوو، له په نا به ردي خوي
مات کرد و سواره ي خسته ژير چاوه دي ري.

سواره گه ييوه دووشيوان، ههر يه ک به دولي کدا جيا بوونه وه. يه کيان له
چاره ويکه ي دابه زي و به په له هه لگه راره، چووه بنه به ردي به رزايي کيو و دانيشت.
سواره که ي دي گه ييه به رانبه ري، له نه کاو ته قه له تفه نگووه هات و سوار گلا! عه به له
جي خوي به چه شني دا ترووسکا، هه ستايه سهر پي و خوي بو نه گيراوه، سهر به ره و
خوار رايکرد. ئه و را کردنه که رايکرد، تا سهر ئاوه که ي کاني به ردينه ئاوري نه داوه،
هيندي ئاوي خوارده وه و ري گرته وه بهر.

عه به زور تر ساوه! ههر ده روا و ئاور ده داته وه، جار له گه ل جار باوي لاقسي توندتر
ده کا. گه ييوه ته مير گه گوره و سهر چوم، ئاوي کاني توو دياره، هه ست به ئاوه داني

ده كا، ورده ورده نه هون بوه و ترسی و هلا نا. ته قه دهستی پی کرده وه! ته قیه ک، یه کی دی، تاسی ته قهی ژومارد و کوتایی پی هات.

عبه گیتز و مهنگ بووه! نازانی کامیان بوو نهوی دی کوشت! سه ری سورماوه! بو کوشتی؟ ههرچی بوو زور ناپیاوانه کوشتی. ههر و له و گیتزاوه دا بوو، له نه کاو ههستی به دهنگه دهنگی ژنان کرد! سه ری هه لینا، گه بیوه ته ده راوی چوم و به رانه ری ئاوی دهسته ئافره تی له و بهر، له سه ده راو حاجت و بهر و پال ده شون.

جاران له دوور عبه بیان دیبا، به پیروه ده چون و جه فهنگیان له گهل لیده دا، کایه و چنگه پلماسکینان له گهل ده کرد، ده یاندا به ئه رزیدا، تا ماندوو و تووره یان ده کرد، تووره ده بوو و قسه ی ناحزی پی ده گوتن و ده تورا. کچان دهستیان له مل ده کرد و دلیان ده هیناوه جی و ئاشتیان ده کرده وه. ئه مجار وانین؟ مرومچ، بی دهنگ، به کاری خویانه وه خه ریکن، کس پینا که نی! ماته میان لی ده باری! ده لپی رووداوی رووی داوه! ته ماشای عبه ده کهن، وه نه بی نه یاندی بی، ئه ی بو نایدوینن؟! عبه له پرده باز په ریه وه، وه کو جاران لیان چوه پیشی:

– سه لامه لی داده گهل! به لا دوور بی! چهس؟ بو چه خه مینن! ئا تو خوا وه منیچ بیژن با چکی بگیرم!

له نیو کچاندا، مینا جوابی داوه:

– خودا گریان نه دا عبه گیان، راههستی حاجه ته کانم کزوه کهم، به دم ریوه بو ت ده گیرمه وه.

مینا ده زانی عبه دل سوژی همه یه، ههر نه بی هه والیکه ده زانی، قاپ و که و چکی کو کرده وه و ریکه وتن.

– قه و ماوه عبه گیان! شهوی همه هاتوو که وی هه لگر، پیای ئاغا پینان زانی و گرتیان، له و ده مه وه بی سه رو شویته، کهس نازانی چی به سه هاتوووه. له و ده مه شرا که کو یخای بابی که وی زانیویه، بی سه روزمان که وتوووه، پوره گوله ده لی شه پله لید داوه! هیلا که! لایه کی چوه ته لاه، له مردنه، که ویش وه ک شیتی لی هاتوووه! کهس ناویری توخونی که وی، دوو جار چوممه ته لای، له گهل منیش قسه ناکا! ته نانه ت چا ویشم لی ناکا! یا خودا کهس وای به سه نه یه عبه گیان، کویر بم بو ئه و چاره نووسه یان.

مینا به لوی ده سماله که ی چاوی سپی.

عەبە گوتى:

– بېئىرى لە تەك مېنچا قەسە نە كا؟ ئاخىر مەن خەوەر خۇشەم ھا پىن! ئەگەر بېئىزم پىن لە
خۇشیا بال ئەگرىتتەو! مەزگانىم ھا پىن!

مىنا سەرسام لە جى وەستاوہ! بە پەلە گوتى:

– خۇش مەزگىن بى عەبە گىيان! مەن لە برى ئەو مەزگىنىت دەدەمى، چىيە؟

– بە لای كەسەوہ نايئىرى؟

نەبە خودا، چىيە؟ دەبىلى دلم تۇقى!

– ھەمە ئىمشەو دەرچىوہ، ئىسە ھا لە دىن كۇنا، ئەو مەنى ناردىيە خەوەر بەم بە كەوئى
و مېمكە گولە؛ وتى، ئەگەر چاوو نە كەفتە كەوئى، وە مىنا بېئىرە، ئەو پى ئىئىرى، ئەچى؟ مىنا
لە خۇشيان ئاو بە چاويدا دىتتە خوارى و زارى وىك نايىتتەوہ، بە پەشۇكاوئىيەوہ گوتى:

– ئەئى ناچم؟! لە خودام دەوئى، لە بەر تۆ و ھەمە نەبايە، پىر بە زارم ئىستا ھاوارم
دە كرد، دەمگوت ھەمە ھەلا تووہ، لە ئىواروہ خەلكى ئەم دىيە دەلىئى مردوويان لى
مردووہ، ئىستا دەچم، چۆن ناچم عەبە گىيان؟

مىنا و عەبە گە بىيۈنە تە نىو دىن، مىنا بەرەو مالى خۇيان عەبە بەرەو مالى پوورە گولە
لە يەك جيا بوونەوہ.

لە وای ئىواروہ، لەو دەمە پىرا دەنگى رەسوولى نۆكەر بەرز بۆوہ و ھەمەئى گەرت،
يەك وچان پوورە گولە بە نىو ژوورە كەيدا دىت و دەچىن، مەگەر ئەو دەمەئى كە زۆر
شەكەت و ماندوو بوو و خەو بردىيەوہ، دەنا پىن وەبەر خۇئى نەداوہ و ھەر دىتتە دەچىن.
توورە يە، ئاوپرى لى دەبىتتەوہ، كەس ناوپرى خۆلە قەرەئى دا، تەنانەت ژنانىش
نەئىنا توپىراوہ دەرگای لى بقبەلشىننەوہ و ھەوالى ھەمەئى لى پىرسن! ئەو دەمەئىكە چبووہ
لای كوئىخاش، كەس نەئىوئىرا بوو باسى ھەمە بكا. ئىستا ھەروا بە نىو ژوورە كەيدا دىت و
دەچىن. لە دەر كەيان دا! تەقەئى دەرگا بۆ ماوہ يەك رايگەرت. دىسان كەوتەوہ سەر
رەوتى رۆئىنى، دىسان لەدەر كەيان داوہ. بە توورە يەئىوہ دەر كى ژوورە كەئى كەردەوہ،
ھەر لەوئىوہ دەنگى دەدا:

– كىئىيە؟ وەرە ژوورى، دەرگا دانەخراوہ.

عەبە شەرہار و كزەلۆك خۇي كەرد بە ژووردا:

– مېمكە گىيان! سەلامەلەن، بىمە مالەو؟

– وەرە بزائم ده لینی چی شهل و شیتته؟

عەبە وە ژوور کەوت، بە زمانیکی خوړیخه رانه وە گوتی:

– خەوەرئ فرە خوښم ها پئ! مزگانى خاسم گەرە کە، ئە گەر خاس نەوئ نایژم پیت.

– مزگینى چی شیت و ویتته؟ تەواو بوو، مانگا مرد و دؤ برا! ئەوہى تۆ باسى دە کەى

شەوئ گرتیان، باسى چم بؤ دە کەى؟ گارانى دىيان بە تالان بردبوو، هەوالى مانگا بە لە کيان دە پرسى؟! تۆش وات بە سەر هاتووہ.

– ئەمە توو ئیژى چ ميمکە؟! مانگای چە و گارانى چە؟ من ئیژم خەوەرئ خوښم ها

پئ، مزگینیم گەرە کە، خەوەر حەمەم ها پئ! ئیمشە و دەرچووہ! ئیسە ها لە دئ کؤن، ئەو

منى هەناردیە خەوہرت بەم پئ، توو چەم بؤ ئە گەر نیتەو؟

پوورە گولە بە چەشنى راپەرى و بەرەو عەبە هات، عەبە لە جئ داترووسکا و دوو

سئ هەنگاو پاشە کشیى کرد!

هەموو لە شى پوورە گولە وە لەرزین کەوتووہ، چرچولۆچ لە نئو چاوانى بە دیناکرى،

لئوہ چرچۆلە کانى سوور هەلگە راون و پر بوون لە بزە، چاوہ سبسە کانى گەش بوونەوہ

و ئەستیرەى گەلاوئیزيان تیدا بە دیدە کرین و خوړ خوړ ئە سړینى شادىيان لئ دەبارئ،

عەبەى لە ئامیز گرتو رايمووسى، بئ باوہ رانە گوتى:

– درؤ ناکەى سە گە شیت؟! ئە گەر وا بئ مزگینیت دە دەمئ، مزگینى باش.

– درؤ بؤ چە؟ ئە گەر درؤ بیژم خوا بمکوژئ.

– دوو لە تۆ، خودا نە کا، ئەمشەو ناسبەى شەوئ دیم بؤ لای، مە یە لە برؤا با چاوم پئى

بکەوئ، ئە گەر رۆیشتەوہ وەرە ئیرە هیندئ نان و پئخۆر بەرە، کەى دەرؤ یەوہ؟

– چکئ ناو دئ ئە گەر م و ئە چمەو.

مینا قاپ و کەوچکى لە مالى خوڤان دانا و بە بیانووى کارهوه چوو بؤ مالى کویخا.

بەر دەرکى مالى کویخا جەنجالە. دەستە دەستە ژن و پیاو بؤ ئەحوالپرسى لە هاموشؤ

دان. مینا گەییە حەوشە و کویخا ژن بە روویدا هات، بە گریانەوہ گوتى.

– مینا گیان! چم لئ دە کەى؟ کچە تیوہ کەم لە دەست دەر دە چئ، بە قوربانئ بم،

رەنگە ماری بە تۆ بگيرئ، زوو زوو سەرى لئیدە بە لکو بیتەوہ سەر رئ و لە کەرى

شەیتان دابەزئ!

ٺه حمه ډي مام حه سڼ له بهر هه يوانه. مينا سوور هه لگه پراوه و له شهرمان جوابي نازه نيني خوشكي ٺه حمه ډي پڻ نادر ټټه وه. ٺه حمه ډ بهو هيوايه كه دهره فت بيني و به ٺاره زوو له گه ل مينا بدوي، خوي هاويشته تاريخي نيو ډالان، مينا به په له خوي كرد به ډالاندا، وه ك هه وره برووسكه ټيټ به شاني ٺه حمه ډ ټيپه ري. ٺه حمه ډ هر ٺه وه نډه ډي دهره فت بوو بلځي:

– مينا گيان! شه وي دره ننگ بنوو، ډيمه سه ريان.

مينا به ټاقه بزه يه ك جوابي داوه، خوي كرد به ډيوه كه ډي كه ويډا و پشته دهره گاي خست.

كه نډووه ٺار ډيكي زه لام نيوه ډي به ډنه ډيواري نيو ماله كه ډي گرتووه. به رزي ډي كه نډووه كه پياوي بالا به رز ده ستي ناگاتي. ويته ډي دوو دار و گول به هيلي لار و وير به مبه رو ٺه و به ري زار كه كه ډيډا پيچ پيچ وه سه ر كه وتوون. له مابه ين دار و گوله كه ډا، له خوار زار كه كه يه وه دوو هيل چپ و راست به سه ر يه كډا كيشراون، ويته ډي سه ليبي ډه نوښن.

له و لاي كه نډووه كه وه، ٺاگردان پره له ٺاور و پولووي گه شاوه، سكل له ٺاور ډاندا سوور و زهره ډه، جار جار گريكي مايله و شيني لي ډه بيته وه و تا بن كتر يه ره شه كه ډي سه ر ٺه ستي لکه كه وه سه ر ډه كه وي و به م لاو ٺه و لاي كتر يه كه ډا بلا و ډه بيته وه.

كه وي له مابه يني دار و گولدا پالي داوه به كه نډووه كه وه، سه ليبه كه به ته واي له سه ر سه ري هه ډياره، بي روچ، ده لي به سه لي ب كيشراوه! كز و لاوازه، زهره ډه زهره ډه، ده لي زهره ډوي گرتووه! ليوي باري لي نيشتووه و توڙ توڙي هه لداوه و به سه ر ډان يه وه وشك هه لا تووه. سه ر روومه ته خرو پره كاني سوورايان لي پراوه و به چالدا چوون، ده لي ډاني له زار ډانيه! لووتي له جار ان باريك و ډريژتر ډه نوښي، چاوه گه ش و پاراوه كاني ده لي گولي دووره ٺاون، سيس بوون، بي ته كان بريويه ته سكل و نايان ترو كيني، ده لي ٺه و گر و پشكو و سكله به شيكه له ٺاوا ته كاني، يان ده لي ٺاوا ته كاني له و ٺاوره ډا ده سووتن و دوا ډينييه! مينا له به رانه ري وه ستاوه. كه وي له نيو گر و ٺاور ډا نوقمه و چاو هه لئا پرځي. مينا به ٺه سپاي هتور هتور ډه ډويځي.

– كه وي گيان! گوي بگره، هه واليكي خوشم پييه! عه به هينا ويه، ده لي حه مه هه لا تووه! ٺيستا له ډي كونه، ٺه و عه به ډي نار دووه. چاو له من كه، ډلت لاي منه؟ له گه ل

تۆمە، گوی شل که، دەلیم حەمە ھەلاتوو، عەبە درۆ ناکا، حەمە ناردوو، لە بەر تۆ ناردوو، کەچە تیو، ئەی خودا بتکوژێ، تۆ بۆ وا دە کە؟ کەویگیان! تەماشاکە، چت لەو ئاورەدا دیو؟ سەرورە سووڕینە، کەوی! کەوی! کەویگیان! قەزات لە من بۆ وا دە کە؟

مینا بە دەم پرمە ی گریانەو دەرپەریە دەری، لە کۆلان بەرنگاری عەبە بوو. عەبە بە سەر سوڕمانەو گوتی:

– دادە مینا! چەس؟! بۆ چە ئە گیری؟

مینا بە ھەنێسکەو جوابی داو:

– کەوی تازە ئەو کەویە ی جارێ نێی! ئاوتتە ی گری و ئاور بوو! سووتاو! بوو بە گری!

مینا لەو زیاتر خۆی نە گرت، بە دەم گریانەو ھەلات.

عەبە لە جیبی خۆی عەبە ساو! بێر لە قسە کانی مینا دە کاتەو:

– ئەمە چەس؟! چە تیو شیت بیو! ئەو شیت بیو یا من ھیچێ حالی م ناوی؟ گری و ناگر چەس؟! ئەمانە چە ئیژن؟! تا زوو دەرچم، و ئەیللا مینێچ ئە سووزم و ئەومە قاقناز. بە خوا من سەر لەم حەیس و بەیسە دەرناھێرم، ئەشێ ھەر خۆیان بزانی.

دوانیو ڕۆیە. عەبە بە کۆلی نان و پینخۆر و کۆلی خەم و پەژارەو بەرەو دی کۆن گەییو تە نزیک کانی بەردینە. لە داوتنی ھەزار ئەشکەوت حەشیمە تی بەرەو کانی بەردینە بە ریو! عەبە باوی بە پیندا، ھاوکات گەییە سەر کانی:

– مانی نەون! ئوغرە تان خیر وی، ئەچنە کویتە؟

خەلکە کە بە جەماوەر جوابی عەبە یان داو. کەری م ناوی گوتی:

– خۆزگە بە خۆت عەبە گیان، ئاگات لە ھیچ نێی! قەوماو! چە تە ھاو! سە عیدی نۆکەری رەشید خان کوژراو! رەسوولی نۆکەر بە برینداری ھەلاتوو، دەچین تەرمە کە ی کا سە عید بەینەو، وە ک رەسوول باسی دە کا دەبی لە بەر دەدەنگدارە بی. عەبە تاساو، ناویری بلی رەسوول کوشتوو، ترسی پاشەروژی ھەبە. لە دلی خۆیدا دەلین:

– وا خاسه خۆم کهمه گیل، ره سوول بزانی من زانیمه، شهو تیتته جه ستهم ئەمکوژی،
چەم دائه بهم حەیس و بەیسەو، بنگووسی ری بی و خۆمی پیا برۆم، بە من چە. دەنگی
هەلینا و بۆ شوینە گومکی گوتی:

– بێمه قوروان کردە ی کەرمت خوا، سوخ من لەم حانە و هاتم، خاسوو چاویان
نە کەفت بێم، ئە ی مال هە ژارم! جا چە بکەین؟

عەبە و یرای خەلک چوونە سەر تەمی سەعید. تەفەنگە کە ی دوور پەریبوە سەر بەردی.
سەعید لە لاشیوئیکی نەرمان، لە سەر پشت کەوتوو. خوین گۆمیلکە گۆمیلکە لە قوولک
و چال بوو بە حەوز وە ک لە تە جەرگ جەلغە ی بەستوو.

خوین ئەو هەندە زۆرە دەلێی کەل سەر براوە! پینچو کلا و لە سەری پەریبوە، کاکۆلی
خویناوی بە نیو چاوانیدا بلا و بوو تەو و لە بەر تیشکی هەتاوا ترووسکە ترووسک هەر
تالی لە رەنگی دەنوین. جیی گوللە بە تەوئەلەو بە قەدەر نوو کە شووژنی مۆر دە کاتەو
و لە پشتی سەریبوە پچریبویە، کۆترە باریکە ی پیندا دەچن، خوین وە ک زناو زە دە کە،
چاوە کانی گەش گەش دە پوانتتە خەلکە کە، لێوی بە ئاستەم کراوە تەو و ددانی وە ک
سەدەف دیارە، دەلێی بزە گرتوویە! لەش و لاری کەلە گەت و چوارشانە ی سەعید،
تەزووی خستۆتە لەشی ئەو پیاوانە و بی ئیختیار دە گرین. عەبەش و یرای خەلکە کە،
لەوان بە سۆزتر دە گری! ئەوان بۆ جوامیری و قەلافەتی دە گرین. عەبە بۆ ئەو دە گری
بە چاوی خۆ دیویە کۆژراوە و ناویری بیدر کینن، وە کو خۆرە دەروونی دەخواتەو.
دوو سی جار هاتە سەر زمانی بلتی ره سوول کوشتوویە، بەلام لە خەلکە کە ی رانەدی،
قوتی داو.

تا دەرنگانی بە دیار سەعیدەو و وێستان پاشان دارە تەرمیان ساز کرد و تەرمیان لە
چارەوی هەلبەست، تەفەنگە کە یان لە سەر تەرمە کە ی دانا و بەرەو تازاوا وەریکە و تن، عەبە
چاوە فرمیسک و دل پر لە خەم، بەرەو دی کۆن، بە کیودا هەلگە پرا. ئەو روژە بە
دریژایی روژ، لەو دەمە پرا کە عەبە و دەرکەوتوو، حەمە یە ک و چان خەوتوو و نازانی
دنیا بەری بە کوپۆه یە.

عەبە گەییو تەو، دەرگای کردۆتەو و چووە تە ژووری، لە کادین بە دیار
گەلازەو وەستاو. پاش سەرنجدانیک ی زۆر، چووە ژوورە کە، حەمە وەخەبەر نەهات.
بانگی دە ک:

– کاکه حه مه! حه مه گیان! حه مه! ئه ی خوا بو کووژئ، ئه وه مردیه؟ نه حله ت له باوک
کوینخا بۆ که نیشکی! ئه و مال کاوله وا ئه زانی دلی ها وه ئه رسه لان رۆمییه وه! هه لسه
خوا گرتگ. حه مه گیان! لالو گیان!

حه مه له م شان که وته سه ر ئه و شان و خه وی لئ که وته وه. عه به لیفه که ی له سه ر
فریدا و سواری سه ری بوو.

حه مه خه و به ریدا وه، چاوی سوور و خه والووی هه لده گلۆفی، به ده نگه ی گره وه
گوتی:

– هاتوویه وه؟ رۆژ چ وه خته؟

– رۆژ ئاواس، خاس ئه ر خه یانی! ئیژی له گوینچکه ی گا خه فتی! به و به خت ولات
شیویانه! دار وه بان کوچکه وه نه مایه!

حه مه ره نگه ی په ری، به په شو کاوییه وه گوتی:

– چ بۆ؟ هه والیکت له که وی زانی؟

– توینچ هه ر هایته بیر که ویی مال رمیاگا، ئه ری، هه وال ئه وم زانییه، گوینچکه به، له
نوو که و بۆتی بگه رینمه وه، سه عی نۆ که ر کوژیا! ره سوول وه به رچا و منه و کوشتی! حه مه
له جئ راپه ری، عه به ی گرت و رایوه شانده، به تووره ییه وه گوتی:

– به گه وجم ده زانی؟!

– نه به خوا راس ئیژم، سوخ گه یمه به ر ده ده نگداره، دوو سواری به رووماهاتن، خۆم
شارده وه، ره سوول و سه عی بوون. لئیان دووشک بووم، له وه ئه ترسیام به شوین تو
بگه رن، هه ر چاوم وه بانیه وه بوو. گه یشتنه دووشیوانی به رده ده نگداره، هه ر کام به
دۆلیکا لیک جیا بوونه وه، دوو بوو، بۆم مه علووم نه بوو، کامیان بوو، چووه بان کیف و
ئه وتتری کوشت، فره ناپیائانه دای لئ، دواچار تازاواوییه کان وتیان سه عی کوژیا وه. ئه و
ناپیائه کوشتنی سه عی نیائه مل چه ته کانا، وتیه چه ته کوشتیانه، نازانم چۆن خۆی
زامار کردیه؟ خۆی هاوردیه حال جاو! وتیه منیچ زامار بیوم! حه مه به وه هه واله وه ک
ژیی که وان ویک هاتۆته وه، مات سه ری گرتۆته نیو ده ستی و ریکی ده گوشتی. له میژه
نابانگی ئازایه تی و جوامیری سه عیدی بیستوو ئه و شه وه ی که ئه ویان گرت، له گول
کالتری پئ نه که وتبوو، به سه عید بایه نه یده برد بۆ قه لا و هه ر له وی به ره لای ده کرد!

عه به به هه والیکه ناخۆشتر هه ودای خه یالی حه مه ی پسانده:

– باوک که وی شه پله داییه لی! هه ی چه قو هه ی چه قویه سی! ها کا مرد!
حه مه چاوی لی زه ق بۆوه و به سه رسوورمانه وه ده روانیته عه به! به تووره ییه وه گوتی:
– ئه و بۆ؟!

– من چه ئه زانم، ئه ویچه هیچ، که وی مائه سه و ئه و.

– ئه و چییه؟ دیت؟

– نا، چاوم کفته مینا، ئه یوت که وی بووه سه گر و ئاگر! له ته ک که سا قسه ناکا!
راسو گه ره که! من هیچن حالی نه ووم، ئه و که نیشک برا گه ماله هه ر ئه گیریا، ئه ونه
وه حینچکه ئه گیریا، حالی نه وم چه ئیژی، خۆت ئه زانی من سه ره له و هه یس و به یسانه
ده رناهیترم، مه گر رایین تر بچمه و، ئه م را ئه چمه بنجوبناوانی، سوخ ئه شی بچمه و ئاخر
میمکه گوله ئه یوت هه ز ئه که م چاوم بکه فیتته حه مه، ئه شی بچم بیترم، ئه م را ئه چمه
بنجوبناوانی و گشت قسه کانی ئه گر مه میشکم و بۆتی ئه گیرمه و، خاسه گیله؟
حه مه به ته وسه وه گوتی:

– ئه ی به خیر بیته وه برا! هه وال هه ر ده بی تو بیه ئیته وه! کار هه ر ده بی به تو
بسپیردری! ئه ی داوه شی بۆ هه والته.

عه به ده زانی حه مه به ته وسه وه وا ده لی و زۆر قه لس و تووره یه، بۆ دلنوی گوتی:
– ده ی خاسه، دار رایین به ری نه گرت ئه شی بیوری؟ ئه م را کارم خراو کردییه،
ئه ویش بچینه ده شته و چکئ هه وا با لیمان، شه وه کی گشتی مه علوم ئه که م، ده هه لسه
تو خوا.

عه به لایه ک زۆر و لایه ک پارانه وه، حه مه ی هینا ده ری و گه لاز به دوایاندا؛ چوونه
سه ر کانی.

ئیواره یه، تاریکانه، ئه ستیره یه ک یه ک وه ده ره که وتوون. دی کۆن چۆلوهۆله. حه مه
دلته نگ و خه فه تباره، ده لی ئه و دی کۆنه به سه ر ئه ودا کاولبووه و ده ره تانی رۆینی
نییه.

عه به به قسه ی خۆش و جه فه نگه وه دلنوی ده کا. حه مه له ره وتی خۆی ناکه وی، ئه و
چه شته سه ری داخستوه، هه لی ناهینی، ئه نه هوو هه ر له گه ل ئه ویشی نییه! عه به زۆر قینی
هه ستاوه! هه ست به وه ده کا حه مه ریز بۆ که سایه تی ئه و دانانی و به چاوی سووک
ته ماشای ده کا. لیبراوانه له به رانه ری حه مه وه ک سنگ چه قی، ده یه وی خۆی به و

بناسینتی و دیوی راسته‌وانه‌ی نیشان‌دا پینی بسه‌لمینتی ئەو چه‌شنه‌ی ئەو بیر ده‌کاته‌وه، وا نییه. نیو چاوانی ویک هیناوه‌توهه، بزه له سه‌ر لیوی تاراوه، به نرکه و هه‌یه‌تیکی پیاوانه‌وه گورانندی:

– تو پیاویی! پیا واهه؟ به‌لا وه‌سه‌ر پیا تی، ناشی بۆی ئەو کاره بووچکه خۆت خه‌فه‌که‌ی، هیشتا‌های له کۆینه‌ی کارا! ئەمه ئەوه‌ل کاره. تو ئەزانی وه‌گژ کیا چیوی؟ دوژمنه‌که‌وه فره‌کولفته، کیفه! کاره‌زرت فیه‌له، وه‌گژ ئاغا و دوه‌له‌تا چیوی، که‌ل له‌هان ئاغا و اتا به‌موو گیره. فکر ئە‌که‌یته‌وه‌وه من هه‌یچی نازانم؟ با، فره‌ئەزانم، فره‌هاتییه سه‌رما! به‌سه‌رهات خۆمت بۆ بگه‌رینمه‌وه ده‌مت ئەوی وه‌تاق چرا! بۆ چه‌فکر ئە‌که‌یته‌وه‌که‌س وه‌ک تۆی به‌سه‌ر نه‌هاتییه؟ روودا و له‌پیا روو ئەدا، دل‌ی کار ناهه‌ساوی هه‌لناگری، ئەلبه‌ت پیا هه‌ساوی و در‌کدار، پیا در‌کدار وه‌سه‌کۆته‌ی ئاوه سوو، کۆته‌ی ئاوه سوو به‌هه‌یچی ناشکی، هۆره و پواز ناوا و ناچه‌لشی، تو ئەشی به‌وه‌جۆره‌ویتسه، خۆ ناوی هه‌ر چکی خه‌فەت رووی لیت کرد، تو بۆی بمری؛ کاروه‌خه‌فه‌ت جۆر ناوی، ئەشی وه‌ک کیف شان به‌یته‌به‌ری، بۆ که‌نیشکی ناشی خۆت له‌ده‌س به‌ی، پیا وه‌پیا، بۆچه‌ئیزی لۆتیت و مه‌یمونه‌که‌وه تۆیییه؟ ئەزانی من له‌که‌یه‌وه‌وه‌که‌مه‌یمون تیمه‌ده‌ورتا و تۆ ناکه‌نی؟ کاسه‌پر بوو، ئەپژئی؛ ئیتر کاسه‌م پر بیوه‌وه‌له‌مه‌زیاتر سه‌ورم نه‌مائه، به‌خوا به‌یته‌قینما ئەرم و تازه‌چاوم به‌چاوت ناکه‌فنی.

حه‌مه‌به‌وه‌قسانه‌گۆری گرت‌ه‌وه‌وه‌گۆراوه، به‌پیکه‌نینه‌وه‌ده‌ستی خسته‌سه‌ر شانی عه‌به‌وه‌به‌ره‌وه‌مال بوونه‌وه.

شه‌وه‌داهاتووه، دره‌نگانه، حه‌مه‌که‌سه‌ری وه‌لا ناوه، هه‌ر نه‌بج‌لای عه‌به‌خۆی‌وا نیشانده‌دا. که‌ولی نان راخرا، چاره‌که‌نانی پوره‌گوله‌یان کرده‌وه. جامه‌مسیکی گه‌وره‌ی بندار له‌نیو نانا وه‌ده‌رکه‌وت. نانیان لادا، مریشکیکی سووره‌وه‌کراو له‌نیو جامدا، مه‌ده‌ی هه‌ر دوو کیانی کرده‌وه، ئیشتیایان ساف بوو.

شیو خوراوه، ئاوی ساردیان به‌سه‌ردا کردووه. حه‌مه‌هه‌سایه‌وه‌وه‌عه‌به‌ماندووه. حه‌مه‌روویکرده‌عه‌به:

– ده‌یکاکه! ئەمجار نۆره‌ته، به‌وه‌قسانه‌ی ئیواره‌را ده‌بج‌به‌سه‌رهاتیکی دلته‌زینت بیی! به‌وه‌قسانه‌ی تۆ ژیا مه‌وه، ئالو گۆرپکی سه‌یر له‌ده‌رونمدا روویدا، ته‌واو کاری تیکردووم، ده‌بج‌دیوی راسته‌وانه‌ت وه‌ده‌رخه‌ی، تا ئیستا من تۆم نه‌ناسیوه! به‌چاویکی دیکه‌وه

ته ماشای تۆم ده کرد، له ئیستاوه به چاویکی کراوه تر ته ماشات ده کهم. ئەوه پینج ساله به ئاواته وه م بزانه تۆ کینی، تۆ ههر نه تگوت، ئەمشه دوا دیدار و ئەوسه ری مه دانه، ئەوه شت پین بلیم، مه گهر گل لیم بیسی. ئەوه ی به سه رت هاتوه. بیگیه وه. عه به به وه ره زیه وه گوئی:

– لاوه تۆ خوا واز بیه، زام کۆنم مه کولینهو. تازه به کار چه ئەخوا؟
– نا، وا مه لئ، له ههر ئەقلئ خه ساری، ئە گهر زووتر به سه رهاتی خۆت گیرابایته وه، چه مه علوم من تووشی ئەو رۆژه ده هاتم؟ چه وزانی نه ده بوو به په ند و ئامۆژگاری بۆ من؟ بیگیه وه، به کاری رۆژی دین.

عه به مات بووه. ده لئی بیر له رابردوویه کی دوور ده کاته وه! جار له گه ل جار نیو چاوانی گرژ ده بئ و ویکدیته وه! ره گی لا ملی ئەستوور بوون! چاوه کانی له مۆنه وه ده چن. سوور سوور، بوون به گۆمی خوین! مووی سمیلی راسته وه بوون و بوون به دره وشه! ره گی دهستی بوون به خهریته و وه فرته فرت که وتوون. لئوی له ئاستی خۆی وه له رین که وتوون! ده لئی قسه ده کا و دهنگی ده رنایه! یان ده لئی ژنی دوو گیان تاته به ژانه وه یه و لئ نایته وه. زمان بوو به مامان و به ری مندالدانی گه رووی ته رو پاراو کرد، کۆرپه ی راز له گه رووی ترازا:

– له کوینه و دهس پین کهم؟ چه و بۆ باس کهم؟ ژیانئ پر له مه راقم ههس! تال تال، وه سه کلکه مار، ههز ناکه م خۆیچم بیژنه وم. بهر له گشتی ئەوه بیژم، ناوم شامحه مه وه، بۆ شوینه گومکل ناو خۆم گورپیه، ئەهل ئەتراف هۆوه تووم. برام به تۆ بیژم، ده سال بهر له ئیسه بۆ خۆم کهسی بووم، خاوه ن ژن و مال و جفت و گاو پهز و پاتال. دارای برا و که سو کار، مه ردم هه ساویان لیم ئەورد، وه پیا یان ئەشناسیم، وه ک ئیسه نهووم پینم بیژن عه به شیت. کۆله وار و مال کاول دهس ئاغام. تازه سی سال بوو ژنم هاوردوو. خیزانم ناوی گه وه ر بوو، فره دلمان به یه که و بوو، پیک بریا یان و دیا ن پیم، شه ی تان وتی چه ق! نۆکه ری ک و قه ره واشئ تۆمان بوو که نیشکه که ناوی جه میله و تازه داره داره ئەرپته ریا، کورپه ناوی ساحه و وی، به رمه مکانه وی. ژیانئ فره شیرین سه ر و دل خۆشمان بوو، چه رخ چه په ل پیمانی ره وا نه دی و لیمانی شیویان. باوک به ره حمه ت خوا چوو، سالی تی وه رنه گه ریا، دایکیچ تۆ خۆش.

– خودا لئیان خۆش بئ.

— خوا دایک و باوکت عهفوو کا. دوو برا له خوّم گهوره تر، خاوهن ژن و منال، به یه کهو بووین. ژنیهل ته که یه کا ساز نه بوون، دایم شهر و شورو شهره چه له حانیان بوو. و تمان وا خاسه برایه تیبیه که مان نه چچ، جیا بینه و خاسه، جیا بووینه و، به لام له زهوی و زارا هر به یه کهو بووین، ناغا ناتیلی زهوی کوت کوت کهین، گشت به یه کهو کارمان له بان نه کرد و حاسلمان نه کرد به سین کوته و.

سالی تی وهر گه ریا. هر کهس له مال خوی. گه وری خوی بوو، گشت سر و دلخوش. مانگی له به هار چوو، پامان نیا ناوه راست مانگ به هار، به هار کیل کریاوو، شینا وهر د له خهم ره خسیاوو، نه ووی بوومان، کریاوو و زه ویه و ته مدار حاصل بووین.

روژی گزیر ناغا هاته دریا و وتی ناغا کاری ها پیت. چومه قه لا. مه نسوور خان وتی:

— شا محمه و! نه شی گه وهر بنیریته قه لا و کاره کهر خانم وی!

هرچی من وتم ناغا! کار وا ناوی، خوّم په ز و پاتال و منال و ده شته وانم ههس، نه و نه یژنه فته، ئیسهرم نه شی بی، یان نه شی له ملکم بار کهی. چوممه و مال هه و، له ته که گه وهر امان هاورد هه سر نه وه تا خه له و خه رمان کو نه کهینه و، بجی؛ چاره نه وو، یا نه شیا بارمان کردایه، نه ویشه نه نه کریا.

ژانه سهرو حه واله نه کهم، گه وهر چوو قه لا. چوار مانگ تیپه ری. به روژ کار قه لای نه کرد، به شه و کار مال هه و.

نه و چوار مانگه، نه گهر بیژم و هه چوار سال له من تیپه ری، تو بیژه وه چل سال! گشت روژی بانگ سوح گه وهر نه ووی و بانگ خه فتن نه هاته و؛ تا نه هاته و، سه د کفنم زهرد نه کرد و ههر په لیکم وه دهس ئیزرایلیکه وه بوو، وه خوّم نه وو، هه زار غایله وه دلما نه هات، ناخر گه وهر فره قه شه نگ و پیکه فته و، وه نه وی دلپسی له و بکه م، خوا نه کا کهس وه ناوانی بزانی، نه نیا دلخوشیم نه ووه وو، له و باوه ته و نه رخیان بووم. فره ی نه ماوو نوخسه هه لی، روژم وه نه نگوس نه ژمارد. شه وی گه وره هاته و فره مات و خه مین بوو. وتم:

— گه وهر گیان! چهس؟ بو چه خه مینی. وه گیر یانه و وتی:

— راسو گه ره که؟ ناو رووم ها له خه ته را! مه نسوور خان زوری بوم هاوردیه! گرشت سوح نه چه م گه ور مانگا بدوشم، ته ماحی له نامووسم کردیه! ههر رایه که وه بیانیکی خوّم رزیار نه کهم، دوو سین روژه هام له حه یزا، نه مرا بیانک نیه! شا محمه و! چاوهر وان توّم، تو شووی

منی، من نامووس توّم، نامووست ها له خه تەرا، چاره یه ک بدۆزهو، ئەر تو دەر بایس نیت، من چاره ی خوّم ئە کم! بەر له وه دەسی لیم بکه فئ، خوّم ئە کوژم.

حه مه گیان! باوه رت بی ئیتر نه مزانی شه وه یا روژه! دنیا له بهر چاویه لم ئە خولیاوه، هیچیکم نه ئە دی و نه مه ژنه فتو خنجیری دهوان خاسم بوو، دەسم دا خنجیر و گه وه ره دەسی گرتم، وتی: - چه ئە که ی؟ خوّت ئە یته کوشت؟ تو زۆرت بهو ناگه بی، بهر له وه چاوت پیسی بکه فئ، ئە تکوژن، بی به یه که و راویژ بکه ی.

ئوه ل رمان هاوردە سەر ئه وه گه وه ر خنجیره که ته ک خو یا به ری و له دهر فە تا لینی با. دوا جار بیرم کرده و ئە مه ئا فره ته و زۆری وه پیا ناشکی. رمان گوړی و هاتینه سەر ئه وه من جله کانی بکه مه به رم له جیای ئە و بچمه ژووره و.

ئو شه وه، شو یار کردی و ئیمه کردمان، نه خه فتن. بهر له بانگ مه لا بهر گم گوړی. گه وه رم حالی کرد مناله کان بهر یته ده شته و بچینه کیف پشت ئاوا ی و من خو میان پی بکه بیتمه و و به یه که و را که ی.

فانو سم هه لگرت و وه جل ژنانه و چوومه قه لا. له دریام دا و دریاوان دریای کرده و، منی نه شناسی. چوومه ته ویله و فانۆسه که م برده لای مانگا کان و له بان ئاخو ر دامنیا و خوّم به ره و دریا گه ریامه و. له پشت دریای ته ویله دەس وه خنجیر و یسیام و چاوه پروان ئاغا بووم.

جیره له دریا هه لسیا و مه نسوور خان هاته ناوه و، گیفر کی دا له خو ی و به ره و فانۆس رووی. له دوا وه رامکرد. تا هیزم له له شا بوو، دام له کورته که له که ی. سی را تا ده سک خنجهر له که له که ی نو قم بوو. بوړه ی ئاغا ولاتی هه شه دار کرد. دریاوان وه ده نگ ئاغا وه، دریای جی هیشت، له وه دهر فە تا رام کرده ده شته و، راسه وخۆ چوومه ئە و شوینه ی که له ته ک گه وه ر دیاریمان کردوو، به لام داخ گرانم، هه ریز چاوم بیان نه که فت!

شا محمه مه د بی ده نگ بووه. کولی گریان له ناخه وه رایده تله کینی و شان و سه ر هه لده به ز نه وه.

حه مه چاوی به مۆ له ق و یستان، سه رسام سه رنجی داوه تی. پاش ماوه یه ک گو تی:

- گه وه ر چی به سه ر هات؟ بۆ نه هاتبو و؟

- گه وه ر دیر جوولیاوه و چووه مال باو کی چاوی بکه فیته ئە وان، تا جوولیاوه و پییا ئاغا رژیاوونه ده شته و ئە ویان گرتوو. شه وه دزیه و چوومه ئاوا یی، بیان وتم را که و له م حاشه و هه واله دووره بکه فه، پیا ئاغا هان وه دواته و. دنیا م لی و وه چه رم مه لیچک و له هیچ شوینی جیم

نهو، دارو کوچک کینه کانم لځووه پيا ناغا! ټو راگردنه رامکرد تا ټو ديو نهو ټيسيام. پهنج سال لهو ټنه مامهو. دواى پهنج سال گهريامهو. شهو به دزيه و چومه مال براکانم. کاشکه نهچوام! ټهوهى من لځ ټهترسيام، ټه مهژنهفت! گهوهر تهحوئل دهولت درياوو، دواى دوو سال بهند، له دار درياوو، ټاخړ له مهحکهمه و تووى من ټاغام کوشته! بهلام کورپهل ټاغاباوهريان بهوه نهکردوو، چوونه لاي براکانم و سوراخ منيان گرتوو.

دوو سڼ شهو لهوى مامهو، جهمله و ساحه و گوره بوون، منيان نهټناسييه و منيچ خوّم ټاشکرا نهکرد، بڼ ټهوه بزائن من باو کيانم، جيّم هيشتن و سهر خوّم هه لگرت و پهروازهى ټهم ناوهقه بووم، ټهمه پهنج ساله هام له خمهت توا و توش ټهوه جيّم تيلى.

به سهر هاتى عه به به چه شنى کارى کردبووه سهر رهوانى هممه، ټهوه شهوه هيچ قسه يه کى پي نه کرا. به بيري رابردوووه کانى عه به وه خوى ليکهوت.

شەو ولاتى لە چارشىبىرى رەشىيەو پىچاۋە. نىو دىيى كانى توو كىرۈكپە. دەلىيى ژيان لەوى مردوۋە! يان گەرى گەردوون لە گەران وەستاۋە! تەنانەت سەگ و پشیلەش لە هاتوچۆ كەوتوون. تەنيا دياردە بۆ ئاۋەدانى، شەوقى كز و لاۋازى دەلاقى مالانە. كۆمايە كى گەورەى ئاور لە نىوراستى دىۋە ھىور ھىور خەرمانەى داۋە دەوروبەرى رووناك كىردۆتەو. ئاور لە نىورۆۋە بى ئامان دەسووتى و جار لە گەل جار پەرە دەستىنى. ھەلاش و چىرى ئاورى دىۋە و تەويلە و كادىنى گرتۆتەبەر و يەك پتوون مالا كەى ھەمە بوۋە بە كلىپەى ئاور و ئاسەۋارى بىنەمالەى حاجى برايم پاكتاۋ لە رووى بساتى لادەبا.

قىرچە و قىرمەى كارىتە و كۆلە كە و دەستە ك لە ئاورداتا ئەۋبەپى گەرەك دەپروا، سەگەلى ئاۋايى ۋەچەق ۋلوور خستوۋە ۋىكرا دەلوورىنن. ژيان دىسان بوۋژايەو. كۆلان پىرە لە جوۋلانەوۋە ۋ هاتوچۆ. بى دىۋار و قوونەبانان بوونەوۋە جى راۋگەى لاۋانى شەوگەر، كەلىن و قوژىن پىرە لە سرتەو خورتە و كەس بە كەس نازانى.

دوۋياساۋل لە دەورى مالى كويخا كەرىم دىن و دەچن. تاقمى ژن و پىۋا، لەنتەر بە دەست گەيىنە كۆلانى مالىكويخا، ياساۋلە كان خۇيان ھاۋىشتە پەنا دىۋار و لە تارىكىدا ۋنبوون.

تارمايەك لەدەر كى مالى پوورە گولە ھاۋە دەرى، بەبن دىۋار و دىۋار دا، بى چىرپە و دزانە رووى كىردە پشت مالان.

چەق و لوورى سەگەل پەرەى سەندوۋە ۋ ئاۋايى كەوتۆتە سەر زەلالەت، دەلىيى كاسەى قەرەچى ئاۋ بردوۋىيە! عەبە لە پشتى دىيە، بۆ ئەۋەى بەدشومى لوورەى سەگەلى

لښ به دوور بڼ، تايه ک له پټلاوه کاني داکنډوه و سهره ونخون له سهر ټهرز دايڼاوه و ته ماداري هاتني پووره گوله يه.

بهر له ټاورداني ماله که ي همه، عه به و پووره گوله کات و شويټيان ديارى کردبوو. کات دواى شيوه و شويټن پشت مالانه. عه به کاتي خوځى به گوټدرېژه وه له شويټي ديارى کراو چاوه پښه. تا پوه ک له پشت مالانه وه دياريدا. عه به خوځى به ټهرزه وه نو ساندووه و به وردى ټي ده پوانى. تا پو دى جى هيشت. هر دى و نزيک و گوره تر ده بيته وه، به ته ووى قه لافه ټي بو عه به ټاشکرا بو، ده نگيدا:

– ميمکه! ټوى؟

پووره گوله سه برى جوابيداوه:

– ده نگ هه لمه هينه، فه يزه دريژ و فه تاحه کوټر ياساولن گوټيان لښ ده بى، زوو به با برؤين.

عه به گوټدرېژى هينا پيشى و پووره گوله ي سوار کرد، شه وى تاريک و کوټره پښيان گرته بهر و له دى دوور که و تنه وه.

له و ده مه پرا عه به چووه دووى پووره گوله دا، همه گه لازى به رداوه و کردوويه ته ده رى. بڼ حه جمان پښه کى له ده رپه و يه کى له ژوورى.

گه لاز له سه ربانه وه دوو سڼ جار مراندى، به دم مره وه ده وه پڼ. همه گويى بو شيوه ي وه پڼ هه لځستووه، له وه ده چڼ به که سڼ ده وه پڼ، همه ده رپه پښه ده رى، گه لاز له سه ربانه په رپه خواري و ره وه رى به وه رينه وه رؤيشت. همه دوور و نزيک وه دووى که وت، لارى بووه و دووره پاريز چاوى برپوه ته ټاسو گى رى.

دوو تارمايى له ټاسو گى قه برانه وه ټاسو گيان دا. گه لاز گه ييوه ټي، ده نگى فيکه و کووچى کووچى بڼ ده نگى کرد. همه ده نگى عه به ي ناسيه وه، هاته وه سه رى و به پيربانه وه چوو، له دووره وه ده نگيدا:

– کاکه عه به! پووريت له گه له؟

– بیره وه، هاوردیمه.

حه مه باوى پښى خوځشکرد و خوځى گه ياندى، پووره گوله ي به سواربپه وه له ټاميز گرت:

– پووره گيان! چاک بوومه هوځى ټازارت.

پووره گوله به سواریهوه دهسته ملاتی بوو و رایمووسی:

– خۆم ههزم کرد بتینم قهزات له من.

عهبه له پیشهوه و پووره گوله دهستی له سهر شانی همهیه، شانبهشانی دهپۆن. گهییونهته بهر ده رگا. همه پووره گولهی له باوهش کرد و له گویدریژی هینایه خواری و چوونه ژووری. عهبه گویدریژی له تهویله کرد و چووه ژووری. گهلاز له پشتهوه چووه سهریان و لهوئ کهوت.

ههر سی له دهوری یه ک کۆوه بوون. پاش هسانهوه، پووره گوله پریسکهیه کی کردهوه، میوژ و کاکله گوێز وهدهر کهوت، به دهم چیوک ههلبژاردنی میوژهوهوه سهری قسهی کردهوه:

– بهلینم به دایکت دابوو جینی ئەو بۆ تۆ بگرمهوه، ئەوهی له دهستم هاتبی سهبارهت به تۆ کردوومه، لهمه و به دوا خۆت گهورهی خۆتی و کهس نییه دهست بینیته ریت. قهت کاری مه که کرده پهشیمان بی، ههر کاریکت کرد، بهر له کردنی ههلیسهنگینه، زانیت له کردنی دوودلی، مهیکه، چون کاری به دوودلییهوه بکری، پهشیمانی له دووه، پهشیمانیش بایهخی نییه.

تا ماوی خوێری مهبه، خوێری له پیاو سهرشۆره، پیاوی سهرشۆر زوو دهشکی. داری لار بهرانبهری بای به قهوهت خۆ ناگری و زوو سهری له ئهرز نه کهوی. داری راست خۆ گره، بشچهمی، نهونده دهنهوی سهری له ئهرز نه کهوی. من تۆم وه ک داری راست بار هیناوه، بهو بایانه نانهوی، باره که لالا! منت رووسور و سهر بهرز کرد، کاری تۆ کردووته کهس نهیکردووه! ئەو چهشنه من عهتام دیوه، ئەستهمه بیتهوه به عهتاکهی جارن! بهوه دهلین کاری پیاوانه، جا چت به سهر دئ، با بچ. بهرخی نیر بۆ سهر برین چاکه! لهو دهمهوه له عهتات داوه، دلهم ههساوه تهوه! شهوانه تیر دهنووم، جا ئهوان چ ده کهن با بیکه، مال دهسووتینن، تالان ده کهن، پیاو ده کوژن، جهریمه ده کهن، کهوی ماره ده کهن، کهیفی خۆیانه، گوئ بهوانه مهده، خۆت «بۆمه مه که، کاره کهت زۆر رهوا و پیاوانهیه، بشتکوژن هه لگریه تی، دهزانی له کیت داوه؟!»

ئهو قسانه ی پووره گوله وه ک نهخشی کارگه له میشکی همه دانهخش ده بهستی، وره و وزه له دهروونیدا وه ک کارگ هه لده تۆقی، سوور هه لگه پراوه و له پیستی خۆی جینی نابیتهوه، وه جموجوولی خستوه.

عهبه دهستی ناو ته ژیر چهنه ی و ماق دهروانیتته ده می پوره گوله و تهزوو و مچورک به له شیدا دی.

– همه گیان! کورم! هه لبت عه به بوی باسکردووی، ده لین به یانی که وی ماره ده کهن! با بیکه ن! ماله که تیان سووتاندوه! سووتاو به تون! له قه دیمه وه گوتوویانه: «پیاوی رهند مالی بۆ چیه، پیاوی گهند مالی بۆ چیه؟» تۆ رندی، پیاوی رهند مالی ههر ده بی. هیچ خه فته مه خو، کار له پیاو روو ده دا، به دلی منت کردووه، وات نه کردبا دیقم ده کرد. شووشه گوتوویه: بشکیم نه وه ک بزینگیم، پیاو بمری نه وه ک سه رشور بی، سه ر دانه واندن یه ک جاره، جاری سه ر دانه ویتنی هه تا هه تاه قزه بار دی، ده ست خۆش بج، خۆت لومه نه که ی! نه که ی له دله وه بلتی ده بوو کاری وام نه کردبایه! نه گهر وا بیر بکه یه وه له وره و پیاوه تیت که م ده کاته وه. من شانازیت پیوه ده که م، له بار هینانت په شیمان نیم، شانازی به خۆم ده که م، خو به سه ربه رز و رووسوور ده زانم، نه وه ی رهنجم به تۆوه کیشاوه وه ک شیر دایکت حه لالت بی. دهستی کرده ملی همه و پر به دل نیو چاوانی ماچ کرد.

همه له ده روونه وه ئی حساسیکی سهیری تیدا به دی هاتووه! هه ست به شادی ده کا، دلی پره! لیوی به بزه وه ده له رزی، نه سرین له چاویدا شه پۆل ده دا، شادی و شین تیکه له، نازانی ده گری، یان پیده که نی؟ به گریان و پیکه نینه وه گوتی:

– پورویگیان! تۆ چۆن ئاده میزادتیکی؟! من لام وابوو لیم ده ده ی و به لومه وه پر جنیوم ده که ی، دووبه شی له تۆ ده ترسام، ههر خه می نه وه م بوو، ئیستا ده بینم وا نییه، به دلنیا ییه وه سه ری خۆم هه لده گرم و ده رۆم، دلنیا به له ههر شویتنی بگیرسیمه وه بی هه والت ناکه م، به لام تۆ خودا پورویگیان! هۆشت به عه به وه بی، خافلی مه که، وه بزانه منم، پیتی لی مه بره، بۆنی من بنی به وه وه.

دوو دلۆپ فرمیسک له قۆلکی به رچاوی پوره گوله دا قه تبه سه، به لوی چاره که که ی چاوی سر ی، بۆ دلنه وایی همه به لینی دا:

– عه به خۆشه ویستی تویه، هی منه، دلنیا به بۆنی تۆ ده نیم به وه وه. نه رخیان به، بیر له هیچ مه که وه، له ههر ولاتی گیر سایه وه بی هه ولمان مه که.

دهستیکی له میوژ و گوێز وه ردا و لاویچینکی کرده زاری، همه و عه به ش ویسرای نه وه ده ستیان پیکرد.

پاش خواردنی شه و چله، همه گوتی:

— دهی پووریگیان! دهنگ و باسی نیو دی؟

— له چ ده پرسی؟ باس باسی تویه، هه موو سهرت به قوربان ده کهن، بۆت به خه من، لایان وایه تو گیراوی، ئاغاش کوو توویه هه لا تووی، به لام باوه ریان پینی نه کردووه. ده لاین درو ده کا. ده لاین چه ته کان سه عیدی نو کهری ره شید خانیان کوشتووه، خه لکی تازا وایان تالان کردووه. ده بی عه به ئه وانه ی باس کردییتی، بیستووته؟ — به لی ئه وانه بیستووه، خو له لایه ن ئاغاهه کهس هیچی به تو نه گوتووه؟

— کی ده توانی بیته ده رگام؟ هه ر کهس بی سه گی پیوه دنیم، چون ده توانن بیته ده رگام. — فه یزه در یژ ده بی ئیستا چ بکات؟ ئه و شه وه ئه ویش له گرتنی مندا دهستی بوو، ویرای ره سوول هه لده سوورا، ئیستا که یف که یفی ئه وه، وایه؟

— له هه ر کوئی ئاشه که چهل فه راشه، ئه و بۆ ئه و کارانه دروست کراوه، هه لبه ت ده بی وای، بیستان و بی سه ره خه ر؟! داخی فه یزه له دلی مندایه، هه ر لی گی ره ی، ئیستا ش له گه ل فه تاحه کویر بوونه ته تفه نگی و یاساولی که وین، هه ر وای ناخون، په له مه که، کار به په له نا کر، ده لاین قازانی میردان به چل سال دیته کول، روژی ده بی گور بیته گورخانه و گیان به ده سه ته وه بدن.

عه به له میژه ته مادار بوو پووره گوله قسه کانی ته واکا، به په له هه لیدایه:

— میمه که گیان! وه زات خوا هیچ کامتان به قه و من قینتان له و برا گه ماله نیه، من فره لی ئه ترسم، سال و هه زار چوو و وه ده س فه یزه و ئه چم، فره قینی له من، ئیژی من دوو شاخم هه س و ئه یکه م وه چاویا، ئابیزه من چه م کردییه؟ ئاخو زلم لیت کردییه؟ وه نانتم؟ وه ناوتم؟ منی هه رگ وه سه ر چه م؟ بۆ چه ساخت گیرانه سه شاخم؟ به خوا هه ر ده مایه کی من کوژیام، فه یزه منی کوشتییه، هه مه گیان خوینم گوم نه که ی، بۆیه ئه موت که لازم به ی، له ترس فه یزه بوو. له وه تی که لازم هه س، ئه رخیان پالم لی داگه سه و، ئه زانی قین چه ی ها له من؟ ئیژی دی کون ملک من و تو زه وت کردییه! ئا تو خوا میمه که تو بیژه؟ هی ئه وه؟ ئه ر هی ئه وه تا چۆلی بکه م، هی ئه وه؟

— نه وللا، به بیره وه ری من ئیره هی کهس نه بووه و هه ر چۆل و بی خوا ون بووه. —

ده خاس، ده بیژه برا گه مال تو چه و گه ره که؟

پووره گوله و حه مه دایان له قاقای پیکه نین. پاش ماوه یه ک سه رنجدان، عه به ش ویرای ئه وان قاقای کیشا.

پاش ماوه یه ک پیکه نین، پووره گوله باسه که ی گوږی:

– حه مه گیان! دنیا مردن و ژایانی له دوایه، تۆ سه دوپه نجا تمهنت پوول له لای من بوو، به عه به دا بۆم ناردی، پیت گه یی؟

– به لئی پیتی داوم.

– ئه وه ئه وه ت. چاله کانت چه نده یان گه نم تیدایه؟

حهمه چاوه کانی زه ق بوونه وه! به سه ر سوورمانه وه گو تی:

– گه نمی چی؟! بۆ به تالانیان نه برده وه؟

– نا رۆله گیان، بۆ من مردووم، که یفم بینایه نه مده هیشت ماله که شت بسووتینن! به قه ست باس م نه کرد. بیستبووم فه یزه گو تبووی ده چه م خانووبه ره که ی حه مه، بۆ ئه وه ی به و ئاوا ته نه گا، گو تم با بیسو تینن. چاله کانت ده ستی لئ نه دراون، چه ند ته غاریان تیدایه؟ – شه ست ته غار، چاله کۆنه که بیست و پینج ته غار گه نمی پاره، ئه وه ی دی سی و پینج ته غار گه نمی ئه مساله.

– پوولت پتیو یسته بۆت بفروشم؟

– نه وه للا، پوولم بۆ چیه؟ خۆم کۆلئ پوولم پتیه، ده ستی به باخه لیدا کردو پووله که ی ده رهینا، سه د تمه نی گلدا وه و ئه وه ی دی له پینشی پووره گوله ی دانا. – من ئه و سه د تمه نه م به سه، ئه وه ش دو سه د و په نجا تمه نه، هه لیگره لای خۆت، عومر باقی بی یه ک ده بینن، پتیو یستم بئ لیت وه رده گر مه وه. گه نمه که ش ده فروشی بی فرو شه.

– نا رۆله گه نم بۆ فروش نابج، ئه گه ر پتیو یستت پتی نییه، بۆ بی فرو شم؟ نای فرو شم. – ئاخه ر گه نم ئه وه ونده له چالدا بمی ئی ئه سپی لئی ده دا، له حه رام ده گه ری، بی فرو شه و پووله که ی بده به داماوئ.

– نا کورم، گه نم له پوول با شتره، تۆ ته نکانه ت به سه ر نه هاتو وه، گر انیت نه دیوه، من دیومه، دوو ده و ره گرانی و قاتوقریم دیوه، رو سه که ی ئه وه ل پیا و پیاوی ده خوارد، گو شتی سه گ و پشیله و که ره تۆ پیو وه ئه رز نه ده که وت، مندال له برسا ده مرد دایک و بابی گو شتیان لئ ده بری و ده یان خوارد! ده و ره یه کی دی، ئه وه زۆر له میژ نییه، ده بئ ئیوه

له بیرتان بچ، سالی عهزیزه لالا که بوو، تو ئه ودهم مندا ل بووی، ده بی عه به زل بووبی، وه بیرت دی عه به؟

– کامه وو میمکه؟ ئه وه وه عه جه مه که وه ولاتا هات؟ ئه ر ئه وه بیژی، من زل بووم، گاله وه پین بووم، وه ئه زانم دو یکه س.

– ئه ری ئه وه بوو، له ولاتی خو مان ده وله مه ند گه نم و جو ی بوو، فه قیر و نه دار گال و هه رزیان ده خوارد. قاتوقری که وته نیو عه جه مان، مال و حالیان به جی هیشتیوو و که وته ولات، به دووی زگیان که وتبوون، روژ نه بوو ده ده سته نه یینه دی ئیمه، به ژنو مندا له وه دی به دی ده گه ران و داوای نانیان ده کرد. له خیر دهر نه چی و لای خودا ون نه بچ، که س دهستی له روویانه وه نه دنا، له زور زور و له که م که میان ده دانسی و بی بهشیان نه ده کردن. زور لیتقه وماو بوون، کچی نازه بیان ده دا به نان، زور که س له راهی خودا ماره ی ده کردن، گولزار عه جه م و سوراحی عه جه م له کانی توو وینه ی ئه و ساله ن، وینه ی وه ک ئه وان له زور دی هه ن. خودا ئه و روژه نه هیئی و که س نه یینی، قاتوقری دهر دیکی گه وره یه، برسیه تی ره گی هاری پیوه یه، پیاو هیچی نه بی و برسی نه بی، گه نم له هه موو شتیک چاکتره، من گه نم نافرۆشم، ده بده م به قه رزی گه نم به گه نم، تو نه تدیوه، من دیومه، دنیا م قوونه که و کردووه. تو کارت به وه ی نه بی، خو م ده زانم چ ده که م، بو ت ده ده م به مه زاری گه نم به شه ست ته غار گه نم و دووسه د و په نجا تمه ن پوولت له لای منه، بو ت بده م به کی؟– ئیشاللا سه د سال ده مینی پووری گیان، ئه گه ر خودا نه خواسته یه کمان نه دیته وه بو م بده به ئه حمه دی مام حه سه ن.

– باشه، ئه و پیاوی چاکه، تایه فه ی مام حه سه ن مالخوری که س نین، به وته ی ژنان ده لین برپاره دهستی ژنی بو ده گرن، داوای مینای حاجی بو ده که ن، له م وه خته دا دهستی ته نگه، دهستی ده گرم.

پووله که ی لوول کرد و له لوی پشتوینه که ی خست و گریدا و هه ستایه سه ر پی. حه مه و عه به ش هه ستان.

عه به له پیشه وه چوه دهری. گویدر یژه که ی دهر کرد و له بهر دهرگا رایگرت. حه مه و پووره گوله هاتنه دهری. گه لاز له سه ربانه وه چاوی به حه مه که وت و په رپیه خواری و له بهرده می حه مه دا که وت و دهستی کرد به کلکه سووتی. حه مه به پین کایه ی له گه ل ده کا، هه رچه ند پووره گوله هه ولیدا حه مه نه چی، نه بیست.

شەو لە نێوہ لای داوہ، ئاواپی دەستی خەوی کردووہ، زیندەوار بە دەرەوہ نییە، بۆنی سووتمان دەوروبەری دینی پر کردووہ، ئاوری مالە کە ی حەمە ھەر دە گری. گر و ئاور لە سەربانە کان و ھەسەر کەوتووہ و شەوقی داویە لە دەورو پشت و سەربان و کۆلانی رووناک کردووہ، گرەمشقەلان دەروا بە ئاسماندا.

سوار و پیادە بە چۆم پەریونەوہ، لە دەوری دین. پوورە گولە داہەزی، حەمە بەرانبەری ھەستاوہ. پوورە گولە پین پین لینی نزیك بۆوہ، سینگی نا بە سینگییەوہ، ئامیزی بۆ گرتەوہ و دەستە ملان لە ئامیزی گرت، وە ک تامەزرۆیە ک بە خۆیەوہ گوشتی و ھەلیمژی. ئەو ئامیز و بە خۆوہ گوشتین و ھەلمژینە حەمە ی بردەوہ سەر دەمی مندالی و دایکی و ھەبیر ھیناوە، لووتی پر بوو لە بۆنی دایکی و ھەست بە لیدانی دلی ئەو دە کا. باوہشی کرد بە نیو قەدیدا و ریکی گوشتی، بچ ئیختیار بە دلپرییەوہ بە زاریدا ھات:

– دایە! دایە گیان!

– حەمە گیان! قەزات لە من.

ماوہیە کی زۆر لە ئامیزی یە کدان، دل بەرایی نادا یە کتر بەردەن. عەبە بە دیارییانەوہ و ھەستاوہ و سەری بە ھەنیسکەوہ ھەلدە کەندری. حەمە و پوورە گولە بی ھەست و خوست یە کتر ھەلدە گوشتن و ھەلدە مژن. دەست لە مل و نیو قەد شل بۆوہ، دەم لە روومەت و تەویئل کراوہ و کەلین کەوتە بەینی سینگیان، پوورە گولە رووی وەر گیرا و بی مالاوایی، بە پەلە و تالوو کە دوور کەوتەوہ و لە کۆلان ونبوو.

حەمە عەبەساو چاوی بریوہ تە تاریکانی کۆلان، دەلیی چاوەرپی گەرانەوہ ی پوورە گولە یە! لەبەر خۆیەوہ دەدوی:

– زۆرت زەحمەت بە منوہ کیشا کچە پیریژن! خۆزگە جاریکی دی دەمدیتەوہ و تیرت جینیو دەدامی، جینیو تۆ لە قسە ی خەلک خۆشترە، گەلی خۆشترە.

عەبە لینی چووہ پیتی:

شەو دیرە، وە شوینی ناگە ی، ئەشی لەم حاشییە و ھەوالە دوور بکەو فیتەو، بچ برۆین، ریتە کویتەس؟

– ھەر لیرە لە یە ک جوی دەبینەوہ عەبە گیان، زۆرم ئازار داوی، رزگارم کە، تۆ رزگارم نە کە ی، رزگاریم نایە.

– بە ھە! وە للا خاسە! ئەمە چە ئیژی؟ چەم کردیە؟ ئەشی تۆ من رزیار کە ی.

دهستیان کرده ملی یه ک و یه کترین ماچ کرد، نه ک جاری، چه ندین جار
یه کیان له ئامیز گرت، یه کیان بهر ده دا و دیسانه وه ئامبازی یه ک ده بوونه وه، هه
دوو دلیان پره، هیچیان له ترسی گریان ناویرن بدوین. همه به سه ر ده روونیدا
زالبوو و گریانی خواریده وه:

– عه به گیان! که وی، یان مینات دی، بلئی همه ده یگوت، که وی دایکی حهوت
کور بی هه ر به ته مایم، له شایی ئه حمه د و مینادا به شداری بکه، له بری من تو بچو،
بمینم سهرت ده ده م، هوشت به خو ته وه بی، گه لازت له ده ست دهر نه هینن،
ئه مانه تت گه لاز بی.

پشتی هه لکرد و به توندی عه به ی به جی هیشت.

زوری نه خایاند له کتیه بارداویله وه سه رکهوت. له سه ر ترووپکی کتو ئاوپی
داوه، له سه ر به ردی دانیش و چاوی برییه نینو دلئی ئاوپی ماله که ی، ته واوی
بیره وه ریه کانی بوی زیندوو بوونه وه و یه ک به یه ک له ئاوردا ده هاتنه وه بهر
چاوی.

کاکله هه وری وه بهرچاو نایه. تاووبان له هه موو لاکه وتووه. هه تاو ده لیی له
پشتی شووشه وه تیشک ده هاویژی، خوری پاییز تینی تیژه.

ئه سه ره شه داهیزراو ری ده بری، پاشووی به دوویدا کیش ده کا، ده لیی
وه فه یه تی! دهستی له ئه رز به رز نابیتته وه، رهنگه باغه و قهره قوشی گرتبی! ئه حمه د
فه راش له سه ره خو یه، ئاوزهنگی لی نادا و په له ی لی ناکا.

سوار له کتیه بهر داویله وه هتور هتور دیتته خواری، گه ییوه ته ده وری دی.
دهسته یه ک کوره جه حلپه له ده وری کانی ویستاوان. سوار گه یشته بهرانبه ریان، به
ئامازه ی ده ست سلاوی کرد. ئه وان به زمان جوابیان داوه:

– به خیر بیی کاکه حمه د، فه موو بچینه مالی.

– خو ش بن برا، ده چمه مالی کوینخا.

ئه سپ له قان له قان گه یشته ده رگا، سوار له غاوی کیشا و پیی له ئاوزهنگی
ده رهینا، له غاوی کرد به قولدا و له سه ره خو له ده رکه ی دا.

ئافره تی جوابی داوه:

– فه رموو، ده رگا دانه خراوه.

ئەحمەد دەنگى ناسىيە ۋە، دەنگى كويخاژن بوو:
- خات نازەنين! ئەحمەد فەراشم لە تازاوا ھاتووم، پەيامى ئاغام پىيە، بى
زەحمەت.

كويخاژن بە تالووكە بە دەنگىيە ۋە ھاتە دەرى:
- فەرموو ۋە رە ژوورى.

- ئاۋە دان بى، لىرە بە شك نىم، ئاغا دەيفەرموو دىين كەوى مارە دە كەين، خۆ
سازكەن، منى لە پىشە ۋە ناردوۋە ھە والتان دەمى.

كويخا ژن گىژ و مەنگ دەروانىتە ئەحمەد، بە پەشۇكاوييە ۋە گوتى:
- راۋەستى بزائم كويخا دەلى چى.

بە پەلە رۇيشتە ژوورى، پاش ھىندى لە بەر ھەيوانە ۋە بانگى ئەحمەدى كرد:
- كويخا دەلى بىتە ژوورى.

ئەحمەد ئەسپەرەشى كىشايە ژوور و لە سەر ئاخورى ھەوشە بەستىيە ۋە و چوۋە
دېۋەخانى كويخا.

كويخا بە دەست و غلڧە غلڧە بەخىرھاتنى لىن كرد و ئىزنى دانىشتنى داىە،
رووى كرده خىزانى، ئەۋلىيى ھالى دەبى:

- بړۆ بابت بانگ بکە با جوابيان بداتە ۋە، نان و چايەك بە و پياۋە بدە جا بړۆ.
سەماۋەر دەكولى. كويخاژن چاي لە پيش ميوان دانا، كەولى نانى راخست و
پەنير و ماست و رۇنى زەنگى بۆ لە سەر دانا و ۋەدەر كەوت.

ئەحمەد بە بنەۋەش بەر قەنەى خوارد، چوۋە بەر سەماۋەر و چاي بۆ خۆى
تېكرد. سى چوار چاي خواردە ۋە، مام ھەسەن و كويخاژن ۋە ژوور كەوتن.

مام ھەسەن بى پىشە كى و قسە پىچانە ۋە و دايمە زراند:

- ئەحمەد! كورم! ئەگەر چوۋيە ۋە بلى مام ھەسەن ەرزى دە كرده كەوى
كەنيزى خۆيە تى، ئاغات ساحەب ئىختيارە. بەلام ئىمەش كارى خىرمان
بەدەستە ۋە يە، پىۋەين داۋاي كچى حاجى قادر بکەين بۆ ئەحمەدى كورم.
- خودا مەبارە كى كامامە گيان.

- عومرت درىژ بى، نوخسەش بى لە تۆ. ەرزى بکە، يان ئاغا بۆمان داۋا كا،
يان دەستمان لىن راگرى، بلى مام ھەسەن ئەرزى دە كرده، ئەگەر بۆمان دەستىن

ئەمىر قەشەرىف بېنىق، دەنا دەست راگرى خۇم خەبەرى دەدەمى، جوان ھالى بووى كورم؟

– بەلى ھالى بووم. ئىزن دەفەرمووى من برۆم؟
مام ھەسەن بە دوو سى وچان راستەوہ بوو. ئەھمەد ھەستايە سەر پى، مام ھەسەن تا دەر كى ھەوشە رەوانەى كرد و خۆى گەراوہ ژوورئ.
ئەھمەد سواری ئەسپەرەش بوو و بە وىلغار لە دى چووە دەرى.
دوانیوہ رۆیە. سى سوار كشيە نيو دى كانى توو، ھەمزەبەگ و قادر خانى زاواى و رەسوولى نۆكەر.

سواری گەییونەتە سەر كانى. ژنان لە سەر ئاو بە لۆى دەسمال بەر دەماخیان ھەلدا و دەم و كەپۆیان داپۆشى و روویان لە ئاغا وەرگىرا، ئەوہ نیشانەى ریزدانان بۆ ئاغاىە. تاقمى كورە جەھیلە لەو بەرى كانیەوہ خۆیان گىف ھەلداوہ و خەرىكى چاوەبركىن، بە چاوپتەكەوتنى ئاغا خۆیان بارىك كردهوہ و دەرەدزەیان دایە.

لە مەیدانى ئەو بەرى كانى، سى چوار دەستە كوروكال خەرىكى مېشىن و گۆردىن و دووقامكەن. جەنگەى كایەىە. لە ناکا و كایە شىوا، ھەر كەس دەستى دایە مەرمەر و مېتەى خۆى و دوورە پەرىز مەیدانىان جېھىشت.

مندا لان لە چەند لاوہ ھەلووكىن و باتلىن و جگىن دەكەن. لەولاترەوہ كچانى بچووك خانوچكەیان بە بەرد دروست كرددوہ و بووك بووكىن دەكەن. كوران دار و ھەلووك و باتل و جگىان فرىدا و ھەر یەك بە كۆلانیکدا دەر باسبوون.
كچان بووك و ئالا بووكیان لە نيو خانووە بەردىنەدا بە جى ھىشت و لە قوژبنى دیوار خزىن و دەستیان گرت بە سەر چاویانەوہ.

لە خۆرە تاوى بن دیوار كۆرە ژنى بە قسەوہ پىچراون. ژنى خورى بە شانەوہ دەكە، ژنى كولووى دەكە، دوانى دى ھەلیدە پىچن. سى ژن بە پىوہ وىستاون و تەشى با دەدەن، خاوكان و جاجمان و بارىكان دەرپىسن. كوتوپر خورى لە شانە درا و كولوولە كۆش خرا و پىچكە خورى لە دەستەوہ ھالا، بەن ھەلكرایە سەر تەشى و ژنان بە دیوارەوہ وشكبوون.

بن دیواری مزگهوت ژاوهی دی له پیاوان. مهلا و حاجی و سوډی و که یخودا په لیان هه لڅستووه. دهسته یه ک سهریان کردووه به یه کدا، چړه و گورپه یانه، یه که ده لئ ټه و داشه ی بده یه، ټه وی دی ده لئ بیداتی ټاغا ده کا ټاغا که ش ده بر ټه وه، مه یده یه، مه یده یه. له پر هه موو سهریان به ره و کانی وه رگپرا و هه ستانه سه ر پی، داش و ټاغا به دم پټوه ټیکه ل بوون و دامه شټوا، مهلا و حاجی و سوډی و که یخودا خیزه رهیان کرده خواری و چوون به پیشوازی ټاغا وه.

سی سوار له پیش و حشیمه تی له دواوه که یشته ده کی مالی کویتخا که ریم. سواره پټیان له ټاوزه نگی ده ره ټینا.

فه یزه درټ و فه تاحه کویر و حه مه ی نه نه خه جی هه ریه ک په لاماری له غاوی چاره و ټیه کیان دا و کیشایانه حه وشه. ټاغا له پیشه وه و که یخودا به دوویدا چوونه ژووری، پاش ټه حوالپرسی کویتخا، هه مزه به گ رووی له مام حه سن کرد:

– وه دیاره بیانوم پی ده گری! ټیستا بیانوت ده برم.

چاویکی به خه لکه که دا گپرا، حاجی قادر له نیوانی مهلا که ریم و سوډی مینه دانیشتبوو:

– حاجی! لیږه ی؟

– به لئ له خزمه تام ټاغا

– ده زانی ده بینه خزم؟!

– چؤن قوربان؟!

– ټه وه نیبه که وی ده بیته بوو کی من، ټه حه مه ی مام حه سن خالی که ویبه، ده بیته زاوای تو! ټه و عالهمه له ژن و ژنخوازیبه وه بوونه خزم، ده بی کچه که ت بده ی به کوپی مام حه سن.

حاجی سوور هه لگه را، سه ری داخست و مته قی لیوه نه هات، وه دیاره له دلوه زوری له به رگرانه.

– بو هیچ نالی؟ خزمایه تی مام حه سن تی پی خوش نیبه؟ ده بینه خزم!

– نه خیر مه تلله بم ټه وه نیبه، خزم له مام حه سن باشر ناوی، ټه حه مدیش کوپی

چاکه، به لام....

– به لام چی؟ به سه ری بابم قسه ی لئ ناکه ی، ده بی بیده یتن.

مام حەسەن لە بەلامى حاجى حالىيە، نە يەيشت جواىبى ئاغا بداتەو.

– قوربان! من و حاجى ماری كونىكىن، خۇمان پىكدىين.

– نەخىر نەخىر، دەبى ھەر ئىستا بلې دەيدا، يان نايدا.

– عەزىم كەردى، من خەزىم لە مام حەسەن باشتەر ناوى، پىشكەشە، بەلام خۆم

مالم ھەيە، خۆ كاوپ و مەپم لى ناكەرن! دانىشتووان تىكرا گوتيان مەبارەك بى.

ھەمزە بەگ قەسەى لە زارى خەلك بېيەو.

– قەسە ھىچى تىنچى، قەراروبىرە قەسە دەبەرتتەو و كار كۆتادە كا، چى لى

دەستىنى؟ مارەيى چەندە بى؟

مام حەسەن دىسانەو ھە پەريە نىو قەسە:

– ئاغا! لەوى گەرى، شەوئى چوار كەيخودا ھەلدە گەرم و دەچمە مالى و كۆتاي

دەكەين، لەوى گەرى.

– نەخىر دەبى ھەر ئەمپۆ و ھەر لىرە دوایى پى بى.

مام حەسەن چاويكى لە حاجى قرتاند. حاجى دەست بە جى حالى بوو:

– بەل قوربان، ھەر چۆن ئاغا دەفەرمى. جارئى كارى خۆتان يە كلا بکەنەو،

من لە دەست دەرنانچم، دەيدەمى.

ھەمزە بەگ دوولايى لە سەر حاجى ھەلگەرت و خستىيە سەر مام حەسەن:

– ئەو ھەو بوو كى تۆ، نۆرەى منە، تۆ دەلئى چى؟

– چت عەرزكەم؟ كارى من و حاجى لە گەل كارى منو تۆ جياوازی زۆرە، من

و ھەكىلى كوئىخام، و ھەكىلايە تى گرانە، با قەسە لە مارەيى بکەين.

– باشە بابم، لە سەرچەندە دەلئى مارەى دەكەم.

– ئىمە رەعەيتىن، رەعەيت بەنى ئاغاواتى پى با نادرى، ئەگەر كچ لە من

دەخوازی، من دەلئىم مارەيى كەوئى دەبى كانى توو بى، رېورەسىمى خۆتان چىيە و

چى بۆ بووك دەكەرن، من نازانم؛ خۆتان باشتەر دەزانن، بەلام كانى توو دەبى

بکەيتە مارەيى. ھەمزە بەگ مات دەروانىتە بەردەمى خۆى. سەرى ھەلئىنا:

– جا ئەو ھەمزە بەگ تىيە؟ تا ئىستا كى ملكى كەردووتە مارەيى تا من بىمە دووان؟

و ھەكىلايە تى وایە؟

مام حەسەن فرى سوارە، بى پىنچانەو ھە گوتى:

– من بهر له سیلا و بناوانی خۆم قایم هه‌لده به‌ستم، له قه‌دیمه‌وه گوتوویانه به‌د بێنی به‌دخانه به‌یاد ده‌که‌ی؛ دیومه، خۆم ده‌سته شكاو ناکه‌م، ژنه کۆنه که‌ی خۆت ئه‌گه‌ر ماره‌ی ملکی بایه ته‌لاقت ده‌دا؟ ئه‌گه‌ر من وه‌کیل بم، وانه‌بێ ماره‌ی ناکه‌م، که‌سێش کیسه‌ی هه‌لنه‌درووه بۆ ماره‌ی، ئه‌گه‌ر به‌نیازی که‌وێ بووکت بێ و بۆ هه‌تا هه‌تا بێ، بۆ ده‌ترسیی؟ ئیستا من داوای کچی حاجی ده‌که‌م، له‌سه‌ر چی ماره‌ی ده‌کا بیکا، لێی ناپارێمه‌وه، له‌قه‌ده‌ر حالی خۆم حازرم، چونکه‌ به‌ته‌مانیم بۆ ماوه‌یه‌ک بوو کم بێ، بۆ هه‌تا هه‌تایه.

هه‌مزبه‌گ به‌تووره‌ییه‌وه رووی له‌مام حه‌سه‌ن کرد:

– به‌لێنم به‌عه‌تا داوه‌ به‌ر له‌هاتنه‌وه‌ی، که‌وێی بۆ بگۆیزمه‌وه، ده‌بێ ئه‌و بچیتته پیشوازی؛ باش، کانی تووی ده‌که‌مه‌ ماره‌ی، مامۆستا! فرموو ماره‌ی که‌.
مام حه‌سه‌ن وه‌جواب هاته‌وه:

– ئه‌ی بێ به‌لا بێ، چۆن زاوا له‌هه‌ویلدا نه‌بێ بووک ده‌گۆیزریتته‌وه؟! بۆ کێی ده‌گۆیزیه‌وه؟! کێ به‌ره‌و پیری بووک دێ و عه‌تری لێ ده‌دا و له‌سه‌ر بانه‌وه‌ سیو و سه‌ره‌قه‌ندی بۆ ده‌هاوی؟ بووک بۆ زاوا ده‌چی، خۆ بۆ تۆی ناگۆیزنه‌وه، نانا کاری وانابن، ئابروومان ده‌چی، بووکی بێ زاوا، ئیمه‌ به‌توون، ده‌لێن ره‌عیه‌تن و بێ ده‌سه‌لات، ئابرووی تۆ ده‌چی، هه‌ر خزمه‌کانی خۆت به‌ردت لێ هه‌لده‌گێرته‌وه! بۆ تۆ بووک ده‌به‌ی، یان دیل؟ نه‌خیر من کاری واناکه‌م، له‌وه‌دا له‌گه‌لت نیم، هه‌ر ده‌مایه‌کی عه‌تابه‌گ به‌سه‌لامت هاته‌وه، بووکی خۆت بگۆیزه‌وه، ده‌ست ناهینمه‌ ریت.

له‌وه‌مه‌وه که‌هاتوون، قادر خانی زاوای هه‌مزبه‌گ قوروقه‌پ قسه‌ له‌دوو لێوه‌ی ده‌رناهاتوو، هه‌لدایه:

– به‌ئیزنی مامه‌ هه‌مزه، قسه‌ی مام حه‌سه‌نه، بووک بۆ زاوا ده‌گۆیزریتته‌وه؛ زاوا له‌هه‌ردا نییه، ئیشاللا به‌سه‌لامه‌ت له‌نه‌خۆشخانه هاته‌وه، بۆی ده‌گۆیزینه‌وه، خۆم عه‌تابه‌گ رازی ده‌که‌م، فرموون ماره‌ی که‌ن، کاری خیر بۆ چه‌نه به‌چه‌نه نابن و هه‌دره‌نگی مه‌خه‌ن، فرموو مامۆستا.

مه‌لا که‌ریم گوتی:

– کور و کچ به یه ک رازین؟ شه رعه ن ده بی ئه وان رازی بن، رازی نه بن ماره ی نایه، ئیمه به شہر ع موسلمانین.

هه مزه به گ یه ک به خوی گوراندی:

– هه هوو هه هوو! نوره ی تومه! لیم قوول مه که وه مه لا! وه ماره ی که و ئاو بکه به ئاوردا، توش ماره ی نه که ی ده نیرم به دووی مه لا برایمی تازاوادا، ئه و ده ستم ماچ ده کا!

مه لا که ریم هاته نیوانی مام حه سن و هه مزه به گ چۆکی دادا، ده ستیانی نایه نیو ده سستی یه ک، که ویی له عه تا ماره کرد. هه مزه به گ وه کیلی عه تایه، مام حه سن وه کیلی که وی و کویخا، ماره یی که وی، کمانی تووه.

پاش ماره کردن و مه باره ک بایی، دوو ده ور چا خوراوه، ئاغا هه ستا و خه لک به جه ماوه ری هه ستان وه دووی که وتن. سواره له ده رکی حه وشه سوار بوون، که یخودا و مه لا تا ئه و لای دئ ئاغایان ره وانه کرد. مام حه سن حاجی قادری له خه لکه که دوور خسته وه، سرتوخورت ده چیپنی به گوئیدا، ده بی باسه که ی مالی کویخا بی.

ئیواره یه. مالی مام حه سن وه خۆکه وتوون، ژن و بیایان سه ریان جه نجاله، ئه حمده به نیو دیدا ده گه ری! مالی که یخودا کان یه ک به یه ک ده چی!
پووره گوله له و گه پران و مال به مالی ئه حمده ئاگاداره، یه ک دوو جار ئه حمده به لایدا تیپه ری، به لام پووره گوله خوی له و داراته نه دا، ئه نه هوو هیچ نازانی.

ته نگی نویژی شیوانه. نویژ به جه ماعت خوینراوه. مام حه سن له گه ل تا قمی که یخودا و مه لا له مزگه وته وه به ره و مالی خویان ده رۆنه وه، که یخودا کانی کانی توو بۆ شیو له مالی مام حه سن کۆوه بوون، شه وی بریاره بچنه مالی حاجی، داوای مینا ده که ن بۆ ئه حمده.

وهختی شیوه. ده سته یه ک کوره جه حیله ی نیو دئ هاتوونه ته یاریده ی ئه حمده و له دانانی شیودا یارمه تی ده دن. له لایه ک خه مبارن، له لایه ک به که یف و شادن، که یف سازن بۆ ئه وه ئه حمده و مینا به یه ک براون وهیوای داوه به وان به مرادی دلیان ده گه ن. خه مبارن بۆ ئه وه حه مه ده ربه ده ر بووه وله گه ل که وی پینک نه براون و ئه وانیش به مراد ناگه ن.

کهول راخراوه، دهسته واره نان نردوو نردوو ودهست بهدهست دهرواته دیوه خان، چپشت مه جموعه مه جموعه دهچپته ژوور و به دوو کهس قاپی، قاپی مهلا به جیاوازه.

جهنگه‌ی شیو خواردنه، هه موو بی قسه و باس پاروو باده‌دهن. له ناکاو له ده‌رکه‌ی هه‌وشه بان دا. هه موو چاوی پرساریان برییه یه‌ک؟
ئه‌حمه‌د به ده‌نگی ته‌قه‌وه چووه به‌ر ده‌رگا، ده‌رکی کرده‌وه، به‌سه‌ر سوورمانه‌وه گوتی:

– فهرموو پووریگیان! خیره به‌وشه‌وه؟

– خیره ده‌بی، نه‌علت له شه‌ر، کارم به‌بایته.

– میوانمان هه‌یه‌کاره‌کته‌چییه؟ به‌من ناکری؟

– ده‌زانم میوانتان هه‌یه، مه‌باره‌کت بی، منیش سه‌باره‌ت به‌وه‌هاتووم، شیویان نه‌خواردوو؟

– ئه‌وه شیو ده‌خۆن، فهرموو وه‌ره ژووری.

– باشه، من ده‌چمه‌دیوی ژنان؛ شیو خورا، پییم بلنی، پییم خۆشه‌لای ئه‌وخه‌لکه پیی بلیم.

شیو خوراوه، نیعه‌مه‌ت به‌زیاد بی. ئه‌حمه‌د چووه‌دیوی پییوان، له‌ده‌رگاوه گوتی:

– بابه! پووره‌گوله‌هاتووه، ده‌لنی کارم به‌مام‌ه‌سه‌ن و که‌یخودا‌کانه.

که‌یخودا و مه‌لا به‌سه‌رسوورمانه‌وه‌چاو له‌یه‌ک ده‌که‌ن! هاتنی پووره‌گوله‌بو هه‌موو جپی پرسیار و مه‌ترسییه! مه‌لا له‌هه‌موویان پتر ده‌ترسی.
مام‌ه‌سه‌ن گوتی:

– له‌کوئییه؟ ئه‌ی بو‌نه‌هاته ژووری؟

– ئه‌و ده‌م ئیوه‌نانتان ده‌خوارد، خوی گوتی ده‌چمه‌دیوی ژنان تا پیی‌اوه‌کان شیو ده‌خۆن، شیو خورا پییم بلنی، گوتم هه‌والته‌ده‌می، پیی بلیم بی؟

– ئه‌ری، بلنی بی.

پووره‌گوله‌چووه‌دیوی پییوان، روو‌گرژ و لیو به‌باره، نیو‌چاوانی کس‌پوه‌ی لی‌ده‌باری.

ده لئی شه ږی به ده سته و هیه! دانیشتووانی دیوه خان هه موو له خو دووشکن و له دله وه له خو ده پرسن:

– بلئی چ روویدایی؟ خو من هیچ تاوانیکم نه کړدووه! ئه ی بلئی بو کئی لاره وه بئ؟ پووره گوله توندوتیژ سلاوی کړد و په ږیبه نیو پیاوان.
به مه لا و که یخوداوه قرچه پئ هه ستان، یه ک ده نگ گوتیان:
– فهرموو پورینگیان! فهرموو و هره سه ری.

یه ک به یه ک به خیریان هینا. داوی ئه حوالپرسی و سه با خیری، پووره گوله گوتی: – مام هه سن! که یخوداکان! هه موو ده زانن حه مه خوّم گه وره م کړدووه، داروندهاری لای منه، ئیستا هه موو ده زانن ئاواره و دهر به دهره، خوشتان من ده ناسن، ناترسیم، من له که سی ناشارمه وه، دوتشه و چوومه لای حه مه و چاوم پئی که وت، هه ز ده که ن ئیستا برؤن بو هه مزه به گی بگپړنه وه. حه مه شه ست ته غار گه نمی له چالدایه، دووسه دوپه نجاتمه ن پوولی لای منه، وه سیه تی کړدووه پوول و گه نمه که ی بده م به ئه حه دی مام هه سن، ئیوه هه موو شاهید بن من به یانی گه نم و پوولی ده دم به مالی مام هه سن، هه ر دم خوئی هاته وه و داوی کړد ده بی بیده نه وه، گه نم به گه نم و پوول به پوول، به یانی پیاو بنیره چالی خوّت دهر بینه و پوولی خوّت و هر گره، له ئیستا وه مالی تون.

که یخوداکان هه موو ره حه مت بووی دایک و بابی پووره گوله ده که ن، مام هه سن گه نم و پوولی قه بوول کړد، به شاهیدی ئه و شاهیدانه هه ر ده مایه کی حه مه داوی بکا، شه ست ته غار گه نم و دووسه دوپه نجا تمه ن پوولی بداته وه. ئه حه مد به گریانه وه دهر په ږیبه دهری و له حه وشه دهر چوو.

شهو له و په پری تاریکیدا قه لای میردانه و گه لى ئاواتی تیدا به دیدی. شه ووه. له سهر تر و و پکی حه و ته وانه ووه شه و قی چرای ئاواپی کانیه کویره کز و کهم ته و ژم سؤله ی دى، له گوین به شى له ئاسمان روو خابینه خوارى و ئه ستیره له و خرودؤله خزيبى، یان میگه له مه پری په چه یه و له بهر شه و قی چرا چاویان شه و ق ئه داته ووه، زریوه زریویانه.

له سهر دوندى کيو، حه و ت تا پؤ داوه لیان دا. بی هه ست و خوست، چه شنى ماری شه و گه ر له ته لان و هه لدیر، بی سهره نگرى خوشینه خوارى، به ره و کانیه کویره دین. تاهیر پیشه ووه. سارؤ و مینه و ره شو و نامیق و قادر و کاوه به دووی یه کدا ریچکه یان به ستووه. له شاخ و هه لدیر هاتوونه خوارى و گه ییونه ده وری دى. تاهیر له پیشه ووه لاری بوو، به ئامازه ی ده ست ساروی تینگه یاند برؤا. سارؤ ری گرت بهر. کاوه دوا که سه، گه یشته به تاهیر. تاهیر سه برى گوتى:

– کاوه! تۆ به له دى دى، وه پیش که وه، روو له مالى کوپخا شه ریف که، ده چینه ئه وى، پاشان دوو به دوو ده چینه مالى بابت، وا برؤ که س نه مانینى، ئاشکرا بوونمان هؤی ژانه سهره، راکه، خو بگه یینه پیشى.

کاوه بی قسه و باس، به ته کان خو ی گه یانده پیشى. حه و ت چه کدار له پشت مالانه ووه چوونه نیو دى و سه گه لى ئاواپی پیانی زانى.

سه گوهر ههر دى و په ره ده ستینى. مه حمود شوان له مال ده رپه رى. گوپی بو شیوه ی سه گه وهر هه لختووه. له دله ووه خو ده دوینى:

– له ووه ده چى غه واره له دیدا بی! بلتی ئه وان بن؟! خو هینده نیبه هه والى هه لاتنى حه مه مان بو ناردوون!

دوو شک، ورده ورده و به پاريزه وه به کۆلندا تيهه لگه را، رووه و پشت مالان. له تهنگه بهری کۆلان ههستی به خشپه ی پى کرد، سه رنجی له تاریکایی تیژ کرد، تارمایی چه ند کهس به حال هاتنه بهر چاو، به ئەسپایی دهنگی دان:

– کین کوپه؟

کاوه له پیشه وه زوو دهنگی مهحموود شوانی ناسییه وه:

– بابه گیان! ئیمه یین، هه پای کردی و بابی له ئامیز گرت.

تاهیر له دواوه دهنگی مهحموود شوانی گوی لیبوو، باویدا به پیتی، دری به دهسته دا و

خوی گه یانده پیشی:

– وه دیاره گورت تیدا ماوه پیره! وه مزانی لیکه وتوی.

مهحموود شوان دهستی له ئەستوی کاوه کرده وه و به ئامیزی ئاواله وه به ره و تاهیر

ههنگای هه لئنا:

– ئیستاش کینوا و کینو له گه لت ده رۆم. به هیوا نه بووم وا زوو بگه نئ! یا خوا به خیر

بیین.

یه که یه که، به ریز ماچی کردن. گه راوه سه ر تاهیر:

– دهی، فهرمون.

– کویتخا شه ریف له ماله؟

– له ماله، ئینواره دیتم، وهرن، خۆم ده چم له دووی.

– نا، خۆمان ده چین، حهوت که سین، مالی ئیوه هیندی بهر تهنگه، ئەو کورانه

ماندوون، دوو سی شه وه به رپوهن، ده بی بحه سیننه وه، من و کاوه دیننه ئەوی. تاهیر

رووی له کاوه کرد:

– کاوه! وه پیشکه وه.

ههشت کهس به کۆلندا وه رپیکه وتن. سه گه له گوئسوانه وه له وانیه بیه رنه کۆلیان.

له ده رکی مالانه وه خه لک سه ر ده کیشنه ده ری و مله تا تکینیانه، بی ئەوه ی خۆ ئاشکرا

کهن، ده رگا پیوه ئەدهن و وه ک و شتری نیو په موو چاو ده قووچینن و خۆ گیل ده کهن،

ئهنه هوو کهسیان نه دیوه.

دهسته به بهر گه ره کا گه یینه بهر مالی کویتخا. له سه ر بانیشه وه که سه دهنگی دان.

مهحموود شوان دهنگی کویتخا شه ریفی ناسی، سه بری جوابیدا وه:

– ئەو سەرە بۆ چوۋى؟ وەرە خوارى، ميوانت هاتون.

– ميوان؟ كىن؟

– ھەز دە كەي كى بن؟ خۆ گىل مە كە، يانى تۆ نازانى؟!

كويخا بى دەنگە، بىر دە كاتەو.

مەحمود شوان لە دلەو دەلى:

– رەنگە بترسى! ئەي جەرگت خرابىن خويپى، ھەمە چاكي ناسى، ئەقل بە گەرەيى

و چكۆلەيى نىيە، دەنگى ھەلىنا:

– كاك تاهير و ئەوانن، دەر كە دە كە يەو، يان برۆين؟

كويخا بە پەشو كاوييەو جوايىدو:

– ئا، ئەو ھاتم، ئەو دەيم، ئەو ھاتم، ھاتم، بەخىرىن، بەخىرىن.

دەرگا كراو و ھەموو چوونە ھەوشە. كويخا لە تاهيرەو يەك بە يەك ماچى

كردن، تەنەت مەحمود شوانيش، گەراو ھەر تاهير، دەستى گرتو بەرەو ديەوخان

كىشاي:

– فەرمون.

– نا كاك شەريف، من و كاو دەچىنە مالى خالە، لە بەر دلى داىكى كاو دەچىنە

ئەو، پاشان دىمەو.

رووى وەرسووران، چاو بۆ مینە دەگىرى، بانگى دە كا:

– مینە! من و كاو دەرۆين، تۆ بەرپرسى، نىوى شەو ھەلۆيە، كىشك دابنى، يە كەم

كەس قادر دانى، من بخە ئاخىر، ئەوانى دىش كەيفى خۆتە.

مەحمود شوان بە پەلە گوتى:

– من لە برى كاوە دانىن، دواى قادرم، كويخاي بانگ كرد، سرتاندى بە گویدا،

دەستى گرت و لەوانى دوور خستەو:

– ئەوانە ماندوون، من و تۆ لە ئاوايى خەوتنەو دەچىنە سەربان و كەس ھەلناستىن،

با ئەوان بنون، تاقتە دىنى؟

– ئا، وەك تۆم پىن ناكرى؟ ئەو ھىچ نىيە. خالە! خۆ كەس نەيدىون؟!

– نا، روبەرەو كەس نەيدىون؟ مەگەر، چوزانم، دىبىتيشيان، كەس نازانى ئەوانە

كىن، نىگەرانى ئەو ھى مەبە، بۆ نىگەرانى؟ خۆ تۆ جاران وا نەبووى، دەترسى؟

– کئی؟ من؟ من و ترس؟ حه یه حه ی!!

مهحموود شوان رووی وه رسورانده، له تاریکیدا سه ری راه شانده و به ره و تاهیر و کاوه گه راه کویخا ئه و سه راه شانده ی نه دی.

له و ده مه پرا مهحموود شوان به دهنگی سه گوه ره وه له مال وه ده ره که وتوه، کابان و دایکی له بهر ده رگای هه وشه شین بوون، ماوه یه که سه گه ل بی دهنگن و نیو دی ده لئی ناشه و ئاوی که وتوه.

خات نزا که ت دلی وه قرتو فرت که وتوه! ده لئی هه والئیکی به نهینی دراوه تی! دوو دل رووی له کابان کرد:

کچه کئی! دلّم حه جمانی لی بریوم! ده لئی هه والئیکی خوشم پین ده درئی. خوشم نازانم چیه! دویشه و تا روژ له گه ل کاکت بووم! ئه م به یانییه که هه ویرم ده شتلا، دووسن جار هه ویره که پهری! له نیورپوه هه ر چاوم ده فرئی! قشقه ره کهش هه ر ده یفرانده! یا خوا خوش خه بهر بی. ئه و کابرایه ش نه هاته وه، بابت ده لئیم.
کابان وه ک ورینه گوئی:

– دایه! تو شیوه ی کاکمت له بیر ماوه؟ به خودای سن ساله، له و ده مه پرا که رۆیوه، به خه ونیش نه مدیوه، هه رچی زور بو میشکم دینم، شیوه یم ناییتته وه بیر. دایه، دایه! ئه وه سئ کهس به ره و ئیره دین.

– کوان؟

– ها ها، له و بنه دیواره وه دین، وه ره برۆینه ژوورئی.

کابان خۆی دانه واند، سه ری کرد به نیو ده رگا نه وییه که ی هه وشه دا و دهنگی کوخه ی بابی سه ری پئی گنیراپه وه ده ری.

مهحموود شوان خوی خیزانی ده زانی، ده زانی کاوه بینئی ده یکاته هاتوه اوار و خه لکی وه سه ره ده گنیرئی، له دووره وه دهنگی لی گر کرد:

– ئه وه به و شه وه له ده ری چ ده که ن ژنه تیوه؟ برۆن، برۆنه ژوورئی، ده ی یاللا!

نر که ی دهنگی هیند دلیرانه هات، نزا که ت و کابان خۆیان له بهر نه گرت، به جووت خۆیان کرد به هه وشه دا.

تاهیر و کاوه له هه وشه ن. مهحموود شوان رهنگ په ریو و که یف ساز چووه

ژوورئی.

خیزانی له رواله تی گه ییوه:

- چ بووه پیاوه که؟! ئه و سه گوهره چ بوو؟ ئه و دوو که سه کی بوون له گه لت؟ بۆ هینده تووڤه بووی؟ رهنگت گۆراوه! تو خودا چیه؟
- هیچ، هیچ، هیچ نییه ژنه که، کاک تاهیر هاتووه.
نزا که ت له جی راپه ری، به دهنگیکی بهرز گوتی:
- کوا؟! له کوئییه؟ کاوه ی له گه له؟ خو ئه مجار قه ولیدا، ئه گه ر بیته وه کاوه ش

له گه ل خو ی بییتته وه، درۆ ی له گه ل کردم؟

- دهنگ هه لمه بره ئافره ت، خه لکمان تی مه گه یینه، فهرقیان چیه؟ ئه وانیش هه ر کاوه ن، هه والی ساخی و سلامه تی ئه ویان پییه، ئه ویش ئه مرۆ دیتته وه، ئه گه ر بیتته وه چی؟ وا هه یه لیمان نه که یه هه للا؟

- ئه شا ئه و پیاوه! بۆ من مندالم؟ به گه وجم ده زانی؟

- نا، به گه وجت نازانم، به ده م دراوت ده زانم، ده ترسم بیبینی و له هاواری بده ی، ده زانی بزنانن کاوه له گه ل ئه وانه چمان به سه ر دینن، به سه ر و ماله وه تیندا ده چین، سه ر و مالییه ئافره ت، سه ر و مالی، ده بی زۆر له سه ره خو بی، دیتته وه، له وانه یه ئه مشه و سه ر هه لدا.

نزا که ت وه ک شیت نووسا به بهرۆ کی شووه که یدا و رایوه شاندا:

- تۆ خودا به راستیته پیاوه که؟ خودا ده کا ئه و دیتته وه، به خودای هیچ نالییم، ئه ی کاک تاهیر له کوئییه، کوا؟ بۆ نه هات؟

- ئه وه تام خات نزا که ت، ئه وه تام، وه ره کاوه، وه ره ژوو ری.

کاوه به دووی تاهیر دا هات. کابان بهر له دایکی راپه ری و کاوه ی له ئامیز گرت.

دایکی به ره و تاهیر چوو و ئه وی گرت ه باوش.

ماوه یه که نزا که ت دهستی له ئه ستۆی تاهیر کردۆ ته وه، ته ماداره کابان کاوه به ردا. خوشک و برا به چه شنن تیک هالا ون ده لئی گیانیکن و له یه ک جهسته دان! بی قسه و جولانه وه، سه ریان ناوه به شانی یه که وه و پیلووی چاویان له سه ر یه ک داناوه و خوڤ خوڤ ئه سرین ده بارینن.

دایکیان وه ک ده رویش جه زبه گرتوویه! له جیوه هه لده به زی، ددانی وه ددان ناگا، ده لئی نه خو شی دم پاوه چه ق هه لیده چۆ قینی! په نجه تیکه ه لده پینکی و هه لیانده گولوفی،

له خو دهنووسې، خو ده کيشيته وه. کوور کوور دهې، راست راست ده بېته وه. ټه مېچ و ټو پې ده کا، پچ له ټرز ده گوتې، ده لېنې ميزه چور تېيه تې!! بايان به زار پنده کهنې و به چاو ده گری و تيان راماوه. تاهير هر تاوی سرنجی په کيان ټه دا، ده لېنې ټه ویش دلې پرېه! رووی وه رگېرا و چووه ده ری.

قنه کيشيکه تاهير له هوشه دېت و ده چې. خه يالاوی له سر به رده خو پې ناوه راستی هوشه دانېشت. قونداخی برنوی له نيوان هر دوو پېي دانا و لووله ی نا به شانېيه وه ونېو چاوانی نايه سر دهسته تیک هه لېپکراوه کانی و چووه ناو ده ریای خه ياله وه. زور، يان کم، خو شى نازانې له کهنگيوه ټه سپی خه يال هه ليگر توه. له ناکاو هه ستي کرد ده ستي شانی ده گوشې، ده ستي مه حموود شوان چووه ژير بالی و له سر به رده که هه ليساند و بردييه ژووری.

کاوه له نيوان دايکی و خوشکی دانېشتووه، ده ستي له ټه ستویان بووه به هه لقه و هه ر جارې په کيان ماچ ده کا. سه ری تاهير له ده رگا وه ده رکه وت، هه ر سې له جې راپه رېن. مه حموود شوان به ټامازه ی چاو له گه ل کابان ده دوې.

کابان له بابی حالېيه. خو ی باریک کرده وه و چووه ته وېله. پاش هېندې قيژه له کولانه مرېشکه وه هه ستا و به قېره قېر بارو که په کی چیتینى هېنایه ده ری، له ده رگای ته وېله چاو له بابی ده کا.

مه حموود شوان ده ستي له گيرفان رو کرد، چه قویه کی ده سک شاخی ره شی ده رهینا و به ره و کابان توپى هه لدا.

کابان دم به بزه وه داهاته چه قو و چووه هه وشه. دهنگی بارو که هه ر دېته گوی.

دهنگی گورا، قېره ی وه ک هاوارې ده چې، له پر له وه ش که وت.

هه موو خوینرېژې خوینى تاله و نېو چاوانی گرژه، کابان به چه قوی خویناوی و لاشه و سه ری براوی بارو که وه دم به بزه و ره زاسوک هاته وه ژووری و که لاکى لای کوانووه که وه راکېشا و چه قوی خویناوی له سر دانا، خه ریکی کوانوو کرده وه په. کوانوو گری گرت. بارو که تا هېندې له وه بهر به ده ست مه رگه وه په له قازې و قېره قېری بوو، ټیستا ټاوه رووت کراوه و له نېو روون و تاوه دا هه لده قرچې و بونی مالـه که ی پر کردووه و کولان و کولان به گه ربه کدا بلا و بته وه.

کاوه دایکی له بهر هجییه کی کورسییه کهوه دانیشتون و سهریان ناوه به یه کهوه و به تامه زرویی قسه ده کهن.

له بهر هجییه سهره وه، تاهیر و مهحموود شوان ئانیشکیان له سهر پالپشت داداوه و دهستیان کردووه به کۆله کهی سهریان، پیچ و هۆر مهحموود شوان دهپچینی به گویی تاهیر دا:

– خاله به قوربانن بئ، ئه و لیدانهی همه له عه تای دا، عه ره ب له حوشتی نه داوه، ئیستا له نهخوشخانهی شار کهوتوو و مهعلووم نییه چی به سهر دی، ئه وه هیچ، شهوی په یدا بوو و گوتی: خاله! ده مهوی کهوی هه لگرم، جیم دهوی، دهی باشه، جیم له شار، له مالی حاجی بۆ ساز کرد. ئه و شهوهی قه رار بوو بیهینی، من له دهوری شار چاوه رپی بووم، تا رۆژ له سهر ری قه تیس و پر بووم و بایم هاته بهر چاوم، ئه و ههر نه بوو. هاتمه وه، خه بهر بلا وه بۆوه همه گیراوه، ئه ی خودا، ئه و شهوه مردووی قه برستان سهره وت، من نه سهره وتم. ئه وه ش هیچ؛ شهوی دواتر قاو کهوته ولات، همه له کونه ره شی قه لا هه لاتوووه. خۆشی گوتم دی بۆ ئیره، سی چوار شهو چاوه رپی بووم، پینه کم له ده ری و یه کم له ژووری، ئه و ون بوونهی ونبوو، ئیستا و ئیستاش نه مدیته وه، ده لپی قه تره ئاویک بوو به ئه رزدا چوه ته خواری، ده لیم نه کا به لایه کی به سهر خۆی هینابی! ئاخیر که وئیان له عه تا ماره کرد، تۆ ده لپی چی؟

– نا، همه کاری واکا خاله، بلتی به لایه کیان به سهر نه هینابی و بۆ شوینه گومکی نه یانگوتبی هه لاتوووه؟ کی ئه وی دیوه؟ چوو یه لای پوره گوله و عه به؟

– نه وه لالا، هیچیان بۆ ئه وه ی نابن، عه به شیت و گوله شیت؟ حه یه حه ی!

– ئه وه به راسته خاله؟! چۆن دلت دی به وانه ده لپی شیت؟ خۆزگه هه موو کهس وه ک ئه وان ده بوون، خۆم به یانی ده چمه ئه وه بهر و هه والی به ده ست دینم، له وی گه ری، هه والی دی چییه؟ ئه منییه و مه منییه واوه نه هاتوون؟ کهس نه گیراوه؟

– کهس نه گیراوه، چه ند رۆژ له مه وه بهر، ئه و رۆژهی همه هه لاتبوو، هه مزه به گ پیاو وه دووی همه ده خا بیدۆزنه وه، ده گه نه هه زار ئه شکه وت، ده کهونه بهر ده سپرێژی چه ته، ده سته جی سه عیدی نۆ که ری ره شید خانی بزوی ده کوژری و ره سوولی نۆ که ری هه مزه به گ به برینداری هه لدی. هه ر ئه و رۆژه تهرمی سه عید ده به نه وه بۆ بزوی، شه و به

سەر دا دى، چە تە كان دېنە سەر خە لىكى تازاوا، ئەو ەى بەر دەست دى، لە پوول و مت و موورووى قىمەتى دەيەن و دەپۆن.

تاھىر مات بىر دە كاتەوہ:

– چوو بوونە قەلا؟

– نا، ئەوئى نەچوو بوون.

– درۆيە! چە تە نەبووہ! كارى خۆيانە، داخوا سەعيد بەر ھەلسيان وەستاوہ! چە تە بان دەچوونە قەلا، چە تە بۆجەستەى ئاغاوات چە تە يە، ھەر چە تە يە ك نەچووہ سەر ئاغا، ئەو چە تە يە ئاغا يە؛ دەردە كەوئى، بە يانى ئەو ەش روون دە كەمەوہ.

خانە خوئى كەيفى لە خانە خوئى بئى، ميوانى درەنگ و ەخت گلەيى خوئى لە سەر خوئى نابئى كابان كەولى نانى لە سەر كورسى راخست و مريشكى سوورەوہ بووى لە سەر دانا و خوئى دووررە پەريز و يستا و چاوى بړييە كاكى. شيوەى جارانى ھاتەوہ بىر! جاران، بەر لە رويشتنى، كز و تيشكە لە بوو، ئيستا خوئى دارشتوہ، قەوى و قوئل و لە سەر يەك ديارە، ھەر دە ئينى كاوہ كەى جارانش نيبە، كابان بە دەنگى بابى لە جئى راپەرى:

– كابان، ئاوى سارد، كتر ييە كەت وەسەر ناوہ؟

– بە ئى، ئەوہ دە كوئى.

كابان چووہ دەرى و بە گۆزە لە ئاوہ و ە ھاتەوہ.

شەو درەنگە، ئاوايى خەوتنە. شيو خوراوہ و چا بە شوئىن شئودا خوراوہ. تاھىر ھەستا، رووى لە كاوہ يە:

– ئەمشەو لە مالى بە، ئە گەر ەز دە كەى بە يانش مە يە، لەو سەر گە راپنەوہ ديمە دووت.

كاوہ گرژ بوو:

– بۆ نە ييم؟ ئە گەر ئيستا نە يم، بە يانى بە جيم مە ھلئە، خۆم و ە دووتان دە كەوم.

– باشە، ئەمشەو لای داىكت بە، بە يانى ديمە دووت.

دوو تا پۆ لە بەر گەرە كەوہ، بن ديوار و ديوار بەرەو مالى كوئىخا ھەر دئىن و نزيك دە بنەوہ.

قادر له سهربانهوه چۆكى دادا. خرېه ي چه خماخي برنوو و نركه ي پياوانه ي يه كيان گرت:

- كورېه كين؟

- هه لئو. قادر! له سهربانهوه بانگيان كه ده رگا بكه نه وه.

قادر تاهيرى ناسييه وه، له كولاو كه وه حالى كردن. مينه نه يه هيشت كوئخا بچى، ده رپه رپيه ده رى، ده رگاي كرده وه، به پيكه نينه وه گوتى:

- چ بووه!

- كورېه خو به قسه هيچى نه هيشتو ته وه! ده بى تو ئاوى به ده ستدا كه ي، كورېه خو ميشكى خواردين، وه ره خو ت جوا بى بده وه.

مه محمود شوان گوتى:

- ئه وه ئيوه نايناسن! راهه ستى، ده بى ته ميبى كه م، لاي من لاله، هه ر له هه وشه وه بانگى كوئخاى كرد:

- كوئخا! نه نوو ستووى؟

كوئخا پيخاوس سه رى له ده ركه وه ده ره يننا:

- پيره! تو نه نووى، من چو ن دنووم؟ وه رنه ژوورى وه رن.

- وه ره ده رى وه ره، ئه و پياوانه ماندوون، لتيان گه رى با پشوويه ك بده ن، وه ره برؤينه سهربان.

كوئخا ئاورپىكى داوه و چاوپكى له وانى ژوورى كرد، كه سى نه بوو رووى خو ش بى، نه به دلانه كه وشى له پى كرد و ها ته ده رى. دوو كيشكچى بى چه ك چوونه سهربان.

شه و له نيوه لايداوه و زرينگاوه ته وه، ولات چو ل و بى ده ننگه. بايه كى سارد و گورچوو بر هه ليكردو وه تى و كوئخا شه ريفى كردو وه به ژبى كه وان و له بن گيشه گيا هه لى توو تاندو وه. خه و سه رما يه كيان گرتو وه و برستيان لى برپوه.

خاله چوست و چالاك به گوئسوانا ديت و ده چى، كو لان و ده و روبه رى دى خستو ته ژير چاوه دى رى و نازانى خه و سه رما چييه.

له ميژه كوئخا هه ست و خوستى نييه، وه ك سپياله كو نى له بن گيشه گيادا ره ش ده كا ته وه. خاله رووى تى كرد، سه برى گوتى:

- كوئخا! كوئخا! ئه وه نوو ستووى؟ مه نوو، سه رما ده شكيتته گيانت.

– ئەى چ بگەم؟ بە خوداى ئەوۋە لە سەرمان شىت دەبم، ئەوندەشم خەو دى ئەوۋە
كوپر دەبم، تو سەرمان نىيە؟

– نەو ەللا، ھەستە بگەرى، بگەرى سارد نىيە.

– ناتوانم، ۋەختە لە سەرمان تۇق بگەم.

– دە ھەستە برۆ خوارى.

– ئا! بە راستىتە؟ ۋەللا نۆكەرىت دەكەم، برۆم؟

– ئا ئا برۆ، بوون و نەبوونت فەرقى چىيە؟ برۆ، بەلام ئەوان ۋەخەبەر مەھىنە، بچۆ
لاى ژن و مندالت.

كوپخا كىفە كىف و كوورە كوور لە بن گىشە ھاتە دەرى، لە سەربان چوۋە خوارى.
زۇرى پى نەچوۋ، جىرە لە گرئەنەنى دەرگاۋە ھەستا و تەپەى پىۋەدانى گەشىتە
سەربان.

شەوگارى پايىز بى كۆتايە و نابرىتتەۋە. لەو دەمەۋە خالە ھاتۆتە سەربان، بى وىستان
ۋ پشودان دىت و دەچى و پى بەر خۆى نەداۋە، ئەژنۆى شل و پىلوۋى چاۋى قورسن.
ھىندى ھەلترووشكا. سەرما و ۋەنەوز زۇرى بۆ ھىنا، غىرەت بە سەر سەرما ۋ خەودا
زالبوو و رايپەراند و خستىيەۋە سەر رەوتى رۆىنى خۆى.

ماۋەيە كى زۆرە دىت و دەچى. چاۋى لە ئاسمان دەكا. كۆ و تەرازوۋ لە ئاۋا بوونە،
كاروان كوژە بەرزە، نىكە و تلوۋە، مانگ ۋەك لەتە داسىكى دەمپان لە سەر مالانە.
ئەۋەل كەلەباب ھىچ، دوۋەم كە خوئىندى، لە سەربان چوۋە خوارى، بە پەلە تاھىرى
ھەستان و گورجى ۋەسەر كەوتەۋە.

تاھىر لە جى دەپەرى، فىشە كدانى لە خۆى بەست و دەستى دايە تەفەنگ و چوۋە
خەۋشە:

– مینە! مینە! ۋەرە خوارى، ئەۋە ھاتم

خالە لە گويسوانەۋە سەبرى گوتى:

– مەحمودم؛ مینە نووستوۋە، ھەلىانسىنە، دەرەنگە.

تاھىر بى قسە و باس گەراۋە ژوورى، يەك بە يەك ھەلىساندن، دەستى لە ھەر
كاميانەۋە دەنا، ۋا رادەپەرىن بچنە سەر كىشك.

تاھىر گرى لامپاى ھەلكىشا، بە بزەۋە گوتى:

– وا دیاره ئەمشەو، قادر نەبێ، کەس نەچوووە تە سەربان! منیش وە ک ئێوە نەچووم، خالە مەحموود و کویخا کیشک بوون، فیلان لی کردووین، کەسیان هەلنەساندوو، خۆ کۆکەنەو، شەوی زۆر نەماوە.

هەموو لە جێ دەرپەرین، فیشە کدان و کۆلە پشتیان لە خۆ بەست، دەستیان دایە تەنگ، یە ک یە ک و دوو دوو هاتنە حەوشە، تاهیر دواکەس بوو. روو و سەربان سەبری بانگی کرد:

– خالە! کاک شەریف! وەر نە خواری، ئیمە سازین.

مەحموود شوان هاتە خواری.

تاهیر چاوی لە گۆیسوانە، چاوەرێیە کویخا بیتە خواری:

– خالە! کوا کویخا؟

– کویخای چی؟ حەح؟ رەنگە چاوەرێ بی بیتە خواری؟ کورە هەر ئیواری لەوانە

بوو لە سەرمان رەق هەلێ، ناردمە خواری و نووست، هەلیستیم؟

– مالتە تۆ بۆ ئیمەت هەلنەساند؟ بە تەنیا چۆن دەبی؟

– بۆ نابی؟ ئەو نییە بوو؟ لەوێ گەرێ، هەلیستیم؟

– ئا، ئەو هەستینە و برۆ کاو شمان بۆ هەستینە، لەو دەچێ درەنگ بی.

خالە چوو بەر دەر کی دیو و سەبر سەبر لێیدا.

کویخا ژن جوابیداو:

– کینیە؟

– براژن! منم، مەحموود شوان، کاکم هەستینە، ئەو پیاوانە دەرۆن.

خالە ئەوێ گوت و لە حەوشە چوو دەرێ.

کویخا شەریف بە باویشکەو دەرگای کردووە، هیشتا سەرمای سەربانی لە لەشدا

ماوە و لە قەلافەتی بەدیده کرێ، لە جارێ و یکھاتووتر دیتە بەر چاو. چاو خەوالبو و

شە کەت خۆیکیشاوە:

– ئەو چ دە کەن؟ بەو شەو خۆ دەر کراو نین؟! هیشتا دوو قسەمان نە کردوو؟

تاهیر جوابی داو:

– هەلیگرە بۆ جارێکی دیکە. ئیستا بە پەلەین، برۆ هیندی نان و پێخۆر بینە و

مالا واییمان بۆ لە براژن بکە، زۆرمان ئازار داو.

– به سەر چاو، ئیمه ساحیب مال نین، له گهراڤانهوه سه زمان بدهن، پیتی گهوره ده بم، گهوره تان کردم، خیزان قهروه واشه و خۆم نو کهر.
پاش ماوه یه ک کوئخا به چاره که نانهوه هاته ده ری. سارۆ نانی لی وه رگرت. تاهیر له پیشه وه و ئەوانی دی به دوویدا و کوئخا له دواي هه موویانه وه، له حه وشه چوونه ده ری.

خاله و کاوه به ره و روویان هاتن. کوئخا و مه محمود شوان تا ئەو لای دئی له گه لیان چوون. دواي یه ک ماچکردن و مالاوایی، تاهیر و دهسته که ی رووه چۆلی، خاله و کوئخا به ره و دئی له یه ک جوئی بوونه وه.

ئهستیره که ی روژ دوو سێ هۆگان له کهل هاتۆته سهر. دهنگی ئەللاهوه ئە کبه ره له سه ربانی مزگهوت ههستا. شه و له شک ده رچووه، روژی پاکه.

کوئخا شه ریف وه ک ماری شه له جیدا ئەمشان و ئەوشان گینگل دها و خهوی لی زپاوه! بیری جوړاو جوړ به میشکیدا دئی و ده روا و ههست و رهوانی قتیلکه ده ده ن. خیزانی له لایه وه وه دهنگ هات:

– چیه؟ بۆ کیچ که وتۆته که ولت؟

– ئامین! ده زانی که سێ ئەوانه ی دیبی هاتوونه ئیره چمان به سهر دئی؟! به سهر و ماله وه به قوردا ده چین! ههر ئاغا نان براوم ده کا! ئەو به لای ناگه هانه چ بوو له من په ییدا بوو؟ چاره چیه؟ چ که رده ن؟

– خه تاي خۆته، مریشک خۆی خۆل به سهر خۆیدا نه کا، کهس ناتوانی خۆلی وه سه رکا، بۆیه رفیقی مه محمود شوان! ئەو به ره لالا و بینکاره چی و تو چی؟ ملک و ماشت نییه؟ په زو پاتالت نییه؟ ئاغا و کوئخا ههر خۆت نیت؟ ئاخهر له چت که مه؟ بۆ به قسه ی ئەم و ئەو ده که ی؟ ههر کهس بلی کاسه م، تو که وچکی و به که وچکی ئاو ده که ویه مه لی! چهند جارم گوت وه دووی کلاوی لار مه که وه؟ ئەوه وه دووی کلاوی لار که وتنه، چوار ده م رووت که وتوونه ئەو ده شته و یه کی قالۆره یه کیان له شان کردوو و ده یانه وی ده ولت بروو خینن! ده ولت تی شا به وانه ده رووخی؟! من له تو ناگه م! بوویه سووری دوو گر! خوداشت ده وی، خورماشت ده وی! دوو لا به تو ناگیرئ، یان ئال به، یان قول به، من تیت ناگه م! له لایه ک چۆماخ به دهستی ئاغای! له لایه ک

له گهل ئهوانهى! كه يفي خۆته، چ ده كهى بىكه، ههر له و دوو چۆله كهه به دوور بى، ههر به لايه كت به سهر بى بۆ خۆت بى.

ئامىن رووى وه رگىرا و پشتى تىكرد.

كوئىخا له جى راستهوه بوو و دانىشت. مله ئهستوره كهى بهرداوه، بهرخه به بهى شوپره وه كرد و له چه ناگه قووله كهى ره تىوو. كاكوئى به نىو چاوانه پان و سپيه كهيدا به ريشان و تال تاله، تا سهر برۆ رهش و په يوهسته كانى شوپره وه بوون. نىوانى ههر دوو برۆى گرتوو ره ئىكى ده گوشى. ماوه يه كى زۆره به و چه شنه، بى ته كان بىر ده كاته وه. له پر له جى ده رپه رى! خۆى كۆ كرده وه و وه ده ر كهوت.

ئامىن به دوويدا ده رپه رى، دوور و نزىك وه دووى كهوت.

كوئىخا چوو ته ويله، ئه سپه شى ده ر كىشا و هىنايه حه وشه، زىن و له غاوى خسته سهر و راى كىشا به ده ر كى حه وشه.

ئامىن به پارىز و بى بى لى نى نى كى بۆ وه.

– بۆ كوئى؟ قه رار نه بوو ئه مرۆ بمان بهى بۆ كانى توو؟ مالى مام حه سه ن شايانه و لىيان گىرا وى نه وه، عه بيه نه چىن! خۆ هه موو روژى كا برا ژن نا هىنى، له سالان و له مانگان ئه مجاره به.

كوئىخا ئاوزه نكى له سهر زىن ئه متا و ئه و تا خست به مديو و ئه و دىودا، پىى له ئاوزه نكى نا، چالاكانه په رپيه پشتى ئه سپه شى و ر كىفى لىدا، به دم رۆينه وه ئاوپىدا وه: – ئه گه ر مه حموود هات له دووم، بلى ئاغا نار دىبووى له دووى و چوو بۆ تازاوا، بلى ده يگوت ئه و برۆا بۆ كانى توو، ئه گه ر كرا خۆم ده چم.

ئامىن بۆله بۆل له گهل خۆى ده دوئى:

– له سالان و له مانگان ئه مجاره خۆم له دهسك نابوو بۆ شايى، ئه وه شم چوو. خودا ده زانى بۆ كوئى ده چى و كه نكى دىته وه.

تاو بان له گايه ك كه وه تووه. عه به هىندى له جاران كۆك و پۆشته تر له كا ولاشه كهى هاته ده رى. ده ر گاي ده ره وهى هه لىكا. كه لازى وه دووى خست و به ره و كانى تووه وه رى كهوت. خه يالاوى و چه واشه، به سىنه كىش و سه رو ژوورى نسا رى هه زار ئه شكه و تدا وه سه ر ده كه وى. خۆشى نازانى بىر له چى ده كاته وه! له پر گه لاز وه رى و ده نكى له پنا به ردى قه راخ كوئى ره رى وه ك بوومه له رزه رايتله كاند:

– عەبە گيان! كاكە عەبە! منم، تاهيرم. دوو چە كدارى سەر تاپا بۆر راستەووە بوون و بەرەو لای وەرپیکەوتن!

گەلاز بە وەرپینەووە ھیرشی بردنی. عەبە پەشۆكاو شپرتو لە جی وشکبوو! بیری بۆ ناکریتەووە! گەلاز تەپی داووە سەریان و کۆ ناکا.

سارۆ داھاتە خەرە بەردی. تاهیر لە خافلان و پەشۆكاوی عەبە گەییو، دەنگیداو:

– عەبە گيان! من تاهيرم، نامناسییهووە؟! بانگی سەگە کەت کە.

عەبە وە ک گەشکەدار لە جی راپەری و بە ھاوارووە بانگی گەلازی کرد:

– گەلاز نە کەى، گەلاز خۆمانەن، بیرهو، بیرهو، ئەمە خۆتى؟! لە کوینەو پەیات بوو

گولەپاییزە؟! فرە چاوم روۆشن.

بە ھەلاتەووە رووی تینکردن، تاهیری لە نامیزگرت، پەیتا پەیتا ماچی دەکا.

تاهیر لەو کەلەگەتەرە، لە باوشی کردوووە و بە دەوری خۆیدا ھەلیدەخولینێ و ماچی

دەکا. ھەر دوو لە ماچ و مووچ ماندوو بوون، تاهیر عەبەى دانا، عەبە روویکردە سارۆ:

– ئەم برامە کییە؟

– ئەووە رفیق و خۆشەویستی منە، سارۆیە.

– ئا بیرهو ماچو کەم بيم وەساقەو، چکى خۆو دانەونە! پیتو راناگە بيم.

سارۆ خۆى دانەواند و یە کيان ماچ کرد.

عەبە ھیشتا نەھاوتەووە سەرخۆ! خەجلا و پەشۆكاو رووی لە تاهیرە:

– ئەمە خۆتى؟! بە خوا باور ناکەم! ئیژی خەو ئەوینم! بە زات خوا ئیسە لەو خانەووە

ئەھاتمە بان لە بیر تووام، ئیژن دل ئایی لە دلە، راسە، دەى برا؟ بۆچە ئەونە دیر ھايتەو؟

ئەمە ھای لە کوینە؟ فرە تاسەتم کردوو، روژنەو لە تەک ھەمە باست نە کەین، دەس

شکياوم بۆ ھەمە! تۆ ژنەفتیتە لیرە رايکردیە؟ دوو شەووە جیی ھیشتوووم، باوھرت بوى

ئىژی کۆسم کەفتیە، ولات چۆل و ھۆل! بچ کەس و مال کاول ھەر منم، دەى بین

برووینەو.

تاهير دەستی خستە سەر شانى:

– نا عەبە گيان، وەدیارە تۆ سەفەریت، ئیستا بۆ لای تۆ دەھايتن، لە دوورەووە تۆمان

دى، گوتمان نەووە ک نەناسیاو بچ، چووینە پەناى ئەو بەردە، ئیستا کە تۆمان دى،

ده گه پښنه وه، بڼه والی همه هاتووم، ئیستا که تو ده لیبی رویشتووه، دل م حساوه، نه تگوت بڼه کوی ده چی؟

– نه چمه کانی توو، له وینه زه ماونه، له قه سانه ی برازاوام! له بهر دل همه نه چم، تا روئی، دهس وه داوونم و من به جیات نه و بچمه زه ماون نه حمه دی مام حسه ن، نه نیا من چه و زه ماون چه! نه شی بچم، لیم نه رهنجی، قه ول م داگه، له قسانی پیاگم. ده خوتان بچنه ماله و.

– نابج، زورین، تو برؤ، به لام زوو وهره وه، کارم پیتته، نه مشه و به یه که وه ده بین، چوویه کانی توو، پووره گوله بینه، سلاوی منی پڼ بگه بینه، بلای ده یگوت چه ز ده که م چاوم پتی بکه وی، له کوی بیبیم؟

تاهیر و عه به ده سته ملان و به قسه وه گه رانه وه. سارؤ له داوه گوئی داوه به و قسه خوشانه ی عه به و له ژیره وه پنده که نی.

که بیونه ته دؤلی به رده ده نگداره، تاهیر و سارؤ به شیودا تی هه لگه ران. عه به و گه لاز، سهر به ره و خوار به دؤلدا رویشتن، هیشتا نه دیو نه که وتوون، تاهیر ناوری داوه: – پووره گولت له بیر نه چی، نه گه ر هاتییه وه به م شیوه دا وهره سهری، ئیمه له سهر کانی بهر حهوت کونه که یڼ.

عه به به دم ریوه جوا پیداوه:

– خاس، خاس. له بیرم ناچی، له بیرم ناچی، تیم تیم.

نیو دئی کانى توو پرە له برازاواى خو دئیی و هه‌نده‌ران، دەر کی مالی مام حه‌سه‌ن چرڤه و پرڤه‌ی تیرژاوه و شانى شاندارى تیدا ده‌شکئ! ره‌شبه‌له‌که. دوو کورپه‌ جه‌حینه‌ به‌ نیو شاییدا دین و ده‌چن، کیژ و کورپه‌ به‌ هه‌واى چه‌پى ده‌چنه‌ حه‌وا و دینه‌وه‌ خوارئ. ژن و مندال ده‌ورى شایى و سه‌ربان و گوئیانیان ته‌نیوه، هه‌موو که‌یف ساز و دم به‌ به‌زن.

کورپه‌ و کچ خویان رزاندۆته‌وه و له‌ که‌لای دار ده‌ده‌ن، ناسینه‌وه‌یان ئاسته‌مه! ته‌نانه‌ت خو‌شیان خو‌ناناسه‌وه!

کورپه‌ پیچ قیت و ریش ساف و سۆلن. سۆرانى سپى به‌ شلنکه‌وه‌ له‌ قۆل هالاوه، هه‌ر قۆلى لفته‌یه‌ کیان لئ به‌رداوه‌ته‌وه. پشتوین له‌ نیو قه‌دا جه‌ر دراوه، ده‌سه‌ره‌ی هومایى رشوه‌ گولینگی گولدۆزیکراوه، به‌ لای چه‌پى پشتوینه‌وه‌ وه‌ که‌ قه‌به‌زه‌ نووشته‌ قولىنچکینکى هاتۆته‌ ده‌رئ و سپى ده‌کاته‌وه، قنج و قیت له‌ جیوه‌ هه‌لده‌په‌رن و به‌ سیله‌ی چاوه‌ ده‌رواننه‌ دۆکانیان. کچ شه‌ده‌لار و چاوه‌ره‌شن، سیخمه‌ی دراوى سپى، گوئى زیو و زه‌رد، پلپله‌ و گواره‌ و کرمه‌ک، بازنه‌ و خرخال و به‌رمووریان له‌ خو‌داوه‌ و له‌به‌ر تیشکى خو‌ر چاویان له‌به‌ر هه‌لنايه، به‌ شانى کورپان هه‌لده‌په‌رن و به‌ به‌زه‌یه‌ک جواى سیله‌ی چاویان ده‌دنه‌وه، خرینگ و هۆرگوئى گویداران که‌ر ده‌کا. بۆنى عه‌تر و سمل و میخه‌ک پشوو به‌ تازه‌ هاتووآن سوار ده‌کا و بۆ ماوه‌یه‌کى کورت هه‌ناسه‌ ده‌ویستین.

عه‌به‌ تازه‌ که‌ بیوه‌ته‌ ده‌ورى شایى. دوو سئ جار پشوو ی برده‌وه‌ به‌ر خو‌ی و ده‌رى داوه، چاویکى گئیرا.

زاوا به‌ نیو شایى و برا زاوادا ده‌که‌رئ و سه‌ره‌رشتى ده‌کا. عه‌به‌ به‌ ده‌نگینکى به‌رز گوتئ:

— خوا مواره‌کى کا، پیر و غه‌ره‌ون.

ئەحمەد برازاوا و شایى بە جى ھىشت، بە پىكەنپەنەو بەرەو عەبە ھات، دەستە ملان ماچى کرد:

– عەبە گيان! بۆ دەرنىگ ھاتى؟ بى تۆ ئەو شايىە تالە.

ئەوانەى لە دەورى شايىە كە وىستا بون، دوو دوو و سى سى سەريان بە جى ھىشت و روويان لە عەبە كرد. عەبە بە قسەى خۆش و جەفەنگ، جار جار جىنو بەوانەى وا لەو بەر شەرە جىويان بوو، بە پلووتكەو دەيھاويشتى.

شۆخى و گالتهوگەپ ھەر دى و پەرە دەستىنى. وردە وردە دەورى شايى تەماشاجى لى نەما. ئەوانەى وا لە گەرى شايدا بى دۆ بوون، يەك يەك و دوو دوو بەرياندا و ھاتنە لاي عەبە.

ئەحمەد زانى وىستانى عەبە دەبىتتە ھۆى شىواوى شايى، دەستى گرتو بردىيە دەرگاي حەوشە:

– كاك عەبە! كەيخوداكان لەو ديوەن، فەرموو برۆ ئەو، چايەك بخۆو بە ماندووييت دەرچى، فەرموو برۆ ژوورى.

حەوشە جەنجال و سىكەنە سەرخانە! چىوي خومى تىدا ناگەرى! لە سى چوار لاوہ كوچكاور كراوہ تەوہ و مەنجەلى گەورە و بچوو كيان لە سەرە و قولتە قولت دەكولىن. سى چوار ژن، دەست بە كەوگىر و كەوچكەو بە دەورى ئاور و مەنجەلدا ھەلدەسوورپىن، پىنج شەش كچە عازەب لە بەر دەستياندا دىن و دەچن. لە قولىنچكى دەرگاي حەوشەو دەپازدە دۆ خەرىكى خۆرىك كردن، مشقە مشقى ئەوہيانە برۆن بۆ گەرى شايى.

عەبە سەرى بردە حەوشە و كچان گرتيان! ھەر يەك لە لايەكەو دەيكىشن و دەلین وەرە برۆين ھەلپەرىن دەبىنە دۆت.

عەبە بە قسەى ناخۆش و جەفەنگىيەو. دەست لە سىنگ و بەرۆكيان دەكوتى، ئەوان زۆر و ئەو تەنيا، دەرەقەت نايە. كچان دەست و پىيان لە ئەرز برى، چوار پەليان گرت و مەشكە ژەنتى پىدە كەن. عەبە بە ھاوارەو ھەروو لە ژنانى دەورى ئاور دەكا:

– بى دىن يە لە! بۆچە ھىچى نايژن؟! بۆرەزاي خوا وەچنگ ئەم گر گرتيانەو رزىارم كەن.

ژنان دەست به كهوچك و كهوگير و دهم به پيکه نينه وه ئامبازی كچان بوون.
دهنگی قريشكه قريشكى هموشه گه يشته ديوی ژنان. پووره گوله دهنگی عه به هاته
گوئی! كۆشی كرد به لادا ده رپه رپیه ده ری. له ده رگاوه سه ری وه ده ر نا، به تووره پیه وه
له كچان خوپی:

– ئه وه بۆ وای لیده كه ن دپله به كه لانه؟! ئه وه هیچی لئ هه لئاوه ری! ئه شا ئه وه هم موو
كه له گایه له ده ری! برۆن بۆ لای ئه وان، وه ره عه به گیان، وه ره بۆ ئیره.

كچان به بیستنی دهنگی پووره گوله، عه به یان به ردا و ده رپه رینه ده ری، هه ر یه ك
خۆی كرد به به ینی دوو كو ردا.

ژنانی كه وگير به ده ست ده سه ملانی عه به بوون.

– وه ره عه به گیان، وه ره برۆ بۆ لای پوری.

عه به خۆی راپسكاند:

– لاوه ن، ئیوه خاسن؟! ئه ویه ك له دۆ وئ، برای كه شكه! ئیوه چ بۆ ئه وه هاتن
ئازارم به ن، ده س له یه قه م كه نه و.

ژنان ده وریان چۆلكرد. به سه ر پووره گوله بانگ ده كا. پووری پئی پئی لئی نزیك
بۆوه، چووه په نای.

– سلامه لئ میمكه گیان! خه وه ری خۆشم ها پئی! چوومه ماله و، نه وی، كه لازم له
حه وشه به سه وه، وتم میمكه ها له مال مام حه سن.

– جا حه وشه ت بۆ برد؟ ولا تم لئ گلا و ده كا شه ل و شیتته.

– ئه مه تو چه ئیژی؟! كه لاز فره ماقووله میمكه! به خوا له بان قالی بیخه فنه وه ده روژ
مه یكه ره وه، ئه ر چینی ته ر كرد به له م بالمه بیوره! ئه ی چه ی پئی كه م له ناو دی بره لا بیو
سه یه لی تیکه ن فره وی؟! ده ی خۆ مال برای باو كم نییه لیته وه بیومه ئه وی! ئه شی هه ر
بییترمه حه وشه كه ی تو، به خوا خۆشت وی و تالت وی، ئه ونه ی بیم، هه ر ئه یه تیرمه
ئه ویتنه.

– باشه شیت و ویتته! خه به ری چت پییه؟ ئه وه م بۆ بگییره وه، خۆش خه به ر بی.

– ئه ها، له بیرت برده مه وه! كا ك تاهیر هاتییه سه و! فره سلامتی ئه گه یان، ئه یوت فره

حه ز ئه كه م چاوم وه میمكه بكه فئ، له كوینته بتوینئ؟

پووره گوله رهنگیكی هیتنا و برد! چاویكی گئیرا، به په له گوتی:

– درؤ ناکه‌ی؟

– نه به خوا، درؤ بؤچه؟

– له کوییه؟

– ها له دؤل به‌رده ده‌نگداره، ئەمرا فرەن، ئەشی من بچەمه‌و لای و هه‌وال تۆی به‌م

پی، ئیژی چه؟

– حەمه‌یان نه‌دیوه؟

– نا، له‌وه گه‌رپین، وه دیاره زانیگییه حەمه رای کردییه، دوا نیمه‌رؤ ئە گه‌رمه‌و، چه‌ی

پی بیژم؟

– بلێ ئاواپی خه‌وتن بیته مالی، تۆش له‌گه‌لی وه‌ره، که‌س نه‌تانینێ! کارت به‌من

نییه! ئە گه‌ر قسه‌ت نه‌ماوه برؤ.

عه‌به وه‌رسوورا. پوره‌گوله شتیا و ئالۆز، به‌لام ره‌نگ گه‌ش و روو خۆش چوووه

دیوی ژنان.

عه‌به روو به‌ده‌رکی حه‌وشه‌ده‌روا، له‌پر که‌وی هاته‌به‌ر چاو! لێو به‌بار و ره‌نگ

په‌ریو، له‌نیو ژناندا خه‌ریکی کاره، له‌جیی خۆ و یستا و چاوی برییه که‌وی، وا که

که‌وی سه‌ره‌لینێ، سه‌ری هه‌لینا و عه‌به‌ی دی.

عه‌به به‌حال سه‌ری بزواند و بانگی کرد. که‌وی زوو حالیبوو، به‌بیانوی ئاو

رشته‌وه، به‌ره‌و ده‌رگای حه‌وشه‌هات، گه‌یه‌لای:

– داده که‌وی! کارم ها پیت! له‌کوینه‌پێو بیژم؟ ئەشی هه‌ر خۆمان بزاین! فره

مه‌حره‌مانه‌س!

– چیه‌عه‌به‌گیان! هه‌ر لێره‌بیلێ، که‌س دلپسی له‌تۆ ناکا، هه‌رچی هه‌یه‌بیلێ. –

دوو شه‌و له‌مه‌و به‌ر حه‌مه له‌ته‌ک منا وو! خواحافیزی لیت ئە کرد، وتی وه‌که‌وی بیژه،

دایک حه‌فت کوپ وێ، هه‌ر وه‌ته‌مایم.

که‌وی به‌ده‌م له‌رزینه‌وه‌گوتی:

– قسه‌م له‌سه‌ر داده‌کیشی؟

– نه‌وه‌زات خوا، ئەو شه‌وه‌وا رایکرد، هاته‌لای من، فره‌دل له‌دوای تۆوو، ئەبیوت

که‌وی باور ناکا من رامکردوێ، وه‌منی وت پیت بیژم، ئەبیوت ئەر باورپی وه‌تۆش

نه‌وو، به‌و ناویشانه‌ی ئەر مینامان له‌به‌یناوو، بؤچه‌باور ناکه‌ی؟ ئەبیوت ده‌رفه‌ت بوو،

تیمه و، من همه م ناسیوی، تیته و، ئه ر بیته و، تیته لای من، خۆم تیم بیت ئیژم، ته مادار وه، به خوا بیته و، تیم، خاس خویشک برا؟ ئه ر مینا شو دی، پی بیژه، بیژه همه خواهافیزی لیت کردیه، ئه ر کارو نییه، برۆ، کارت بوو وه برای خۆت بیژه.

کهوئ چاو به فرمیسه کهوه گوتی:

— باشه عه به گیان، قه زات له من، خودات له گه ل، کارم بئ، بیت ده لیم.

نیوه رۆیه و جهنگه ی نیوه رۆژه یه. شای بئ پسانه وه ده گه ری، دهسته دهسته، به نۆره نه هار ده که ن و دینه وه شای. سئ رۆژه شاییه، ئاخ رۆژه و دوانیوه رۆ بووک دئ. رۆژئ پیشه کی حه سن مه یته ر گیسکینک و تیه ک برنجی له قه لاه هیتا بوو. هه مزه به گ به حه سه ندا خه به ری نارده بوو تا خۆم نه ییم، نه چن بۆ بووک.

مام حه سن زوو زوو دیته ده ری، چاوئ له کیوه به رداویله ده کا وده چیته ژووری، دوو سئ جار به ئه حمه دی گوتوه: ئاغا له کیوه هاته خواری، خه به ر بده.

شای گه رمه و جار له گه ل جار گه وره ده بیته وه هه وای رۆینه یه و دوو سئ چین قه فی خواری ده وه، که س له بیر بووک هیتاندا نییه.

ئه حمه د سه ر قاله؛ بیر مردنی بئ، راسپی رییه که ی بابی له بیر نییه! له نه کاو رمه ی سمی دوو چاره وئ، ئاوری به سه ر چۆپی تا گاوانی داوه و شای به ربوو و دهستی گه رمی دۆ سارده وه بوو! دۆ هه ر یه ک به لایه کدا خۆیان له حه ساری مالان و که ل و کون خست! هه مزه به گ به سواریه وه گوراندی:

— بۆ به رتان دا؟ خۆ من گورگ نیم بتانخۆم! بیگرنه وه، به سه ری بام ده بی له شاییه که ی عه تاشدا ئاوا هه لپه رن! حه وت شه و حه وت رۆژ، به ته قه ی ده هۆل و زورنا شاییتان پی ده گنیم؛ بیگرنه وه، زووبن، برۆن ئه و کچه تیوانه ش بیننه وه.

دوو که س چوونه پیشی و دهسته جله وی کویته و ئه سه په ره شیان گرت. ئاغا و نۆ که ر دابه زین. ئه سپیان کیشایه ژووری و خه به ریان به مام حه سن دا.

مام حه سن و که یخودا کان هاتنه ده ری، یه ک به یه ک به کر نۆشه وه به خیر هاتنیان له ئاغا و نۆ که ر کرد. کورانی مام حه سن کورسی و لیفه یه کی تازه یان هیتا، له جیه کی به ر جه وه ن خۆشی ده وری شای، کورسی دانرا و چوار قه د، لیفه یان له سه ر راخست، ئاغا دانیشت، نۆ که ر و که یخودا به ده وریه وه به چیخ! شای سه ر له نوئ گیراوه، دۆ یه ک یه ک و دوو دوو هاتنه وه شای گه رم بووه.

مام حسن سهرى برده بن گوئی همزه به گ:
- قوربان! دهرنگه، نه چین بو بوک؟ باور دهرموموی سهربان و گوئیبان لی
نه هیشتووین، ژن و مندال همموویان هیتاو ته خواری.
همزه به گ سه عاته که ی دهرهینا:

- زوو مامه! رژی زور ماوه، په له ی چته؟ بوک له دیدایه، سه عاتیکی به سه.
سه عاته که ی له باخل ناوه، پی خسته سهر پی وچاوی له شایی بری.
عه به له و به ره وه، به رانه بر به همزه به گ پالیداوه به دیواره وه و که سی له دور نیسه! مات
چاوی بریو ته همزه به گ و ئوانی دهوروبه ری! به چه شتی به خه یالدا نوقمه، دوو سی جار
زاوا به لایدا رویی و دواندی، نه خوی دی، نه گوئی له قسه یه وه بوو! ماوه یه کی زور به و
چه شنه تیبان روانی. له پر پشتی له دیوار کرده وه و به کرژی، سه ره و خوار، به ره و مالی
پوره گوله، له شایی دور که و ته وه، پاش قه نه کیشی، بی مالاوایی و گواسته وه ی بوک،
که لازمی وه دووی خست و له دی دهرچوو.

ده ماده می عه سه ره، له سهر کانی بناری دؤلی برده دهنگداره، تاهیر و هاوړیکانی خویان
هه لخشتووه و ههر که س خه ربکی کاریکه، تاهیر تفهنگی له به ریبه ک دهرهیناوه و پاکی
ده کاته وه.

کاوه له بلندایی کیوی پشت هوت کونه که قهروله، بانگی کرد:
- کاک تاهیر! که سی به شیو و شیودا به ره و ئیره دی، چوار پیته کیشی به دواوه یه، ده لیتی
چی؟

- هیچ، ئوه عه به یه، لینگه ری با پیته ئیره.
تفهنگه که ی تیکخسته وه، ورده ورده به شیودا، به ره و پیری چوو. له سی پیچی شیو
رؤیشته خواری و عه به وه دهر که وت.

له لاشیویک وه ستاوه، ههر داده نشی و هه لده ستیته وه! سیغار کیشی و پستا! وه ری که وت،
ههر دی و ئاوړ ده داته وه! ده لیتی ته ماداری که سپکه! یان له شتیک ده گه ری، که لازمی
ویرای عه به، له گه ل ئوه، ده و پستی و ئاوړ ده داته وه. ئوه دهر ووا، ئوه ویش ری ده که وی!
تاهیر له پنا به ردی خوی ماتکردووه و سه بری ده کا. عه به گه یشته به رانه ری، زور
به شیو و خه مناک دیاره! تاهیر بو ئوه ی داینه چله کینی، سه بری کوخی و خوی نیشاندا.
که لازمی به وه پینه وه هاشاولی بردی. عه به گورچی به ره نگاری بوو و نه بهیشت:

- ئەمە لەم حانە چە ئە كەى؟! بوویە سەخرى زینە!
 - ماندوو نەبى عەبەگيان! ھەر لە شایى و خۆشى بى.
 - شایى چە و خۆشى چە؟! پياگ تا خۆشپىھەك ئەوینى، سەو تالى بۆق مىلى ئە گرى و
 وەك گىسكە كەى ھەياس ئەبواتەو و دۆخە كەى خۆى.
 - باشە، لەو لایە چت دە كردد؟ شتتكت و نكردووہ و لى دە گەراى؟ بۆ وىستابووى؟
 - واز بىرە! ھەر لىم گەرى، زەخم كونەم مە كولىنەو! لەو حانە وىستاوم، سى چوار رۆژ بەر
 لە ئىستا پياگىكىان لى كوشت غاراج مەملە كەتى و، سەعى بە شەرت سەعى! داخ گرانم بۆ
 ئەو شىرە پياگە! فرە ناپياگانە دای لى وەبەرچا و منەو كوشتى و وەك بەفرە كەى پار چوو!
 دەس شكياگم، كۆلى منال زەرد و سوورى لە دوا جى ماگە.
 - تۆ جوان حالىم كە، كى كوشتى؟
 - رەسوول نۆكەر، ئەو براگەمالە.
 - ئەى بۆ دەلین چەتە كوشتووہ؟
 - چەتەى چە و چت چە خالۆ؟ بە خوا وەبەر چا و منەو دای لى و كوشتى، بىرەو تا بۆت
 باس كەم...
 ھەر لە ئەوەل تا ئاخىر، عەبە بە دەم رىوہ بۆ تاھىرى گىراوہ. تاھىر دەستى دەخاتە سەر
 شانى عەبە و دلنواى دە كا:
 - ئەو جۆرە پىاوانە لە ولاتى ئىمە زۆرن، ئەوانە سەر نایەنە ژىر بارى زولمى ئاغاوات و
 ئەوانىش بە فىل دەيانكوژن، حەيفن، حەيفە خوئىيان ون بى، عەبەگيان، دەبى نەھلىين.
 - جا من چەم لە دەس تى؟ بۆنەفن من زانىگمە، شەو تىنە سەرم منىچ ئە كوژن! بە خوا
 عەودولبەشەر نەيزانىگە، تۆ و حەمە ئەوئى.
 - چاكت كرددووہ، با ھەر خۆمان بزائىن، رۆژى دى تۆلەيان بىستىرى، كەنگر و ماست بە
 وەختى خۆى لەوہ گەرى، پوورە گولەت دى؟
 - ئا، فرە خۆشحال وو، ناوى تۆى ژنەفت، ئەو وت رۆن قازى لى درياگە! ئەبوت ئىمشەو
 و ئاواى خەفتن بىنە مالەو، وتى تۆچ لە تە كىا بى، بەيە كەو ئەچىن.
 ھەر دوو بى دەنگ رىيان گرتە بەر. عەبە بى پىنەتى! جار جار ئىستى دەوئىستى! وەك
 ئەوہى شتتكى لە دلدا بى، واىە، لە جى وىستا:
 - خالۆ تاھىر! چتتكت بىژم قەلس ناوى؟

– نا، چييه عه به گيان؟

– ئيستا له ناو دى وووم، هه مزه به گ له وى وو، کو تو مت گه مال کون! له بان کورسييه و دانيشوو، ئه ونه مه قين هه لسياوو، دوو سى را گه ره کم وو رايکه مى و وه ديان هه ليوچرم، هه ر چيم کرد زاتم نهوو، ئه وانه بابس کوشتن و سه ر لى شيويياگى و دهروه ده ر بوون مه ردمن، بوچه ناچن بيتوپنن؟ وه زات خوا ئيسه هه ليه سى!

تاهير به بيکه نينه وه گو تى:

– ئه وانى گو تى، هه موو راسته، به لام کوشتنى کارى ئيمه نيه، ئه گه ر هه مزه به گ بکوژين، دنيا پره له هه مزه به گ، ئه وه کارى ئيمه نيه، کارى ئيمه تيگه ياندى و هاندانى خه لکه، خه لک ده بى بيانکوژى، جارى زووه، عومر باقى بى، خۆت ده بيىنى، خۆت بيکوژه. عه به مات بووه! وه دياره قسه كانى تاهيرى به كه يف نيه. سه رى هه لينا:

– ئى ئيوه چه ئه كه ن؟ بوچه كه فتنه سه ئه م كينفگه له؟ وه ديار گيره نه كه رن! له ترس

گيره بوونه سه وشتر!

تاهير قاقاي كيشا:

– وه ره برۆين، جارى زووه، خۆت حالى ده بى ئيمه چ ده كه ين.

به شه ره موشه رعين و مشت و دره وش له ده سته نزىك بوونه وه، يه ك به يه ك له گه ل عه به يه كيان ماچ كرد.

عه به به جه فه ننگه وه گو تى:

ئه م كوره خاسانه و له كوينه و دۆزىگه سه و خالۆ تاهير؟ ئى له چاو به د وه دوور ون!
تو ئه م كوره خاسانه و ها له ته كا، ئه شى له و مفت خۆرانه بترسى؟ هه ر كام غه نيم ده كه سن! رووى له ناميقه:

– چاو كه! ئه و سميل قيته! به خوا خواهن خۆى بوى، بو سه و كه س لا ناكاته و! داخ

گرانم، له و جى ئاوه س، زه وى نيه، له و جى زه وى هه س، ئاوه نيه.

هه موو تيكر دايان له قاقاي بيكه نين. ئه و رۆژه تا رۆژئاوا، رۆژئاوا تا نيوه شه و تاهير و هاوريكانى له گه ل عه به له و باره وه شه ره چه له حانى و مشت و دره وشيان كرد، عه به ده يگوت ده بى ئه وه ي زولم ده كا و خه لک ده كوژى و زه رى هه يه، بيكوژن. ئه وان ده يانگوت ده بى خه لک ئه و كاره بکه ن. نه عه به وازى ده هينا، نه ئه وان رازى ده بوون. تاهير هه ستايه سه ر بى:

— دره‌نگه عه‌به گیان، ئه‌و هه‌ویره ئاو زۆر ده‌با! هه‌سته با برۆین. کوربه‌کان! من و عه‌به ده‌چینه کانی توو و ده‌گه‌رینه‌وه، نیوی نه‌هینی ئه‌مشه‌و، شه‌ماله. کوربه‌نه! دنیا‌یه و هه‌زار رووداوی نادیار روو ده‌دا، ئه‌گه‌ر کاره‌ساتی روویدا، بلن‌دایی به‌ر مه‌ده‌ن، یه‌کتر خافل مه‌که‌ن، ئیمه‌هه‌لا یستی شه‌ر نین، ئه‌گه‌ر ده‌رگای پێ گرتین، گولله‌ به‌ فیرو مه‌ده‌ن، له‌ ده‌ور گیران و گولله‌ لی براندا، گولله‌یه‌ک هی خۆمانه، هه‌ولی ئیمه‌ ئه‌وه یێ دوژمن ده‌سه‌سه‌ر و فریو ده‌ین تا شه‌و به‌ سه‌ردا دێ؛ شه‌و داها‌ت، ولات هی خۆمانه و ده‌رباز ده‌بین، شوینی پاشه‌کشیمان هه‌وته‌وانانه، هه‌ول بده‌ین بریندار، ته‌نانه‌ت ته‌رمیش به‌ ده‌سته‌وه نه‌ده‌ین، سارۆ قه‌ره‌وله، بیگۆرن و ئه‌وانه‌شی پێ بلین، نیوی شه‌وتان له‌ بیر نه‌چی! به‌ویشی بلین. عه‌به‌گیان! وه‌ره برۆین.

دویشه‌و ئه‌و ده‌مانه له‌ نیو دێی کانی توو ده‌تگوت کاسه‌ی قه‌رچی ئاو بردوویه! مالی زاوا ژاوه‌ی ده‌هات له‌ برازاوا، جۆرابین و ها‌توهاوار بوو. له‌ مالی بووک شایی و خه‌نه‌به‌ندان، ده‌نگی گۆرانی تا ئه‌و په‌ری دێ ده‌رۆی. ئیستا بووک گۆرزاوه‌ته‌وه و ئاو به‌ ئاوردا کراوه. ئه‌مشه‌و ولات کپ و کره‌ و ده‌لیی ئاشه‌ و ئاوی که‌وتووه.

تا‌هیر و عه‌به، یێ چر په‌ گه‌ینه‌ ماله‌ که‌ی پووره‌ گوله‌. عه‌به به‌ ئاسته‌م ده‌ستی له‌ ده‌رگای هه‌وشه‌وه نا، دانه‌ خراوه! کردییه‌وه و چوونه‌ هه‌وشه‌.

له‌ جیره‌ی گریژنه‌ی ده‌رگای هه‌وشه‌، پووره‌ گوله‌ ده‌ر په‌رییه‌ ده‌ری و ده‌نگی نیر کرد:

— ئه‌وه کیه‌؟

— میمه‌که! نه‌خه‌فتی؟ عه‌ودلام.

پووری پێ خاوس به‌ پیریانه‌وه‌هات، باوه‌شی بۆ تا‌هیر کرده‌وه له‌ ئامیزی گرت و ماچی کرد، نه‌ک جارێ، چه‌ندین جار رایمووسی و به‌ سینگییه‌وه‌ کوشی.

تا‌هیر چه‌ندین جار ده‌ستی ماچ کرد و له‌ سه‌ر چاوی داینا، هه‌ر سی چوونه‌ ژووری. تا‌هیر و عه‌به‌ دانیشتن. پووره‌ گوله‌ به‌ده‌م شه‌وچه‌له‌ هینانه‌وه‌ گوتی:

— وه‌للا‌هی پر به‌ دل تاسه‌تم کردبوو، یا خوا به‌خیر بیی. حه‌مه‌ ماله‌ که‌ی لی چۆل کردووم، خه‌به‌رت هه‌یه‌؟

— به‌لی، به‌ سۆراغی ئه‌وه‌وه‌هاتووم، له‌وه‌ ده‌گه‌ریم، تۆ نازانی رووی له‌ کوێ کردووه‌؟ —

نه‌وه‌للا، ئه‌و ده‌م رویشت، گوتی له‌ هه‌ر شوینی بگیرسیمه‌وه، یێ هه‌والت ناکه‌م ئه‌وه‌ جارێ یێ سه‌روشوتنه‌ و منیش هه‌ر چاوه‌ریم.

ناکا، دیسان هه لیگلۆفینهوه، دهسته یه ک وه ک مینگه له به ئاسۆگ و ئاسۆگدا به ره و ژوور هه لده گهرین، جار نه جارێ له بهر شهوقی کز و لاوازی مانگ، بریقه یه ک ده بریقیتتهوه و زوو له چاو ونده بی! ئه و بریقه یه عه به ی خسته گو مانه وه و دل کرمتی کرد! جی ده گۆرێ، له و روانگه وه به ته وای بۆ ئاشکرا بوو! هه شیمه تی هه موو چه ک به شان و سه ر تا پا بۆرن! ئه وه ل گوتی رفیقه کانی تاهیرن. هیندی بیری کرده وه، به خۆی گوت، ئه وان شه ش که سن! ئه مانه فره ن! هه ستایه سه ر پێ، په ته که ی ملی گه لاز ی گرت و سه ره و خوار به شوینی خۆیدا گه راوه. لاپر و لاپرێ، به هه لاتن و هه ناسکه هه ناسک خۆی گه یانده ئاخه ر پێچی بناری کیو. جار جار عه به وه پێش گه لاز ده که وی، جار جارێش وه دوا ده که وی.

له سه ری پێچ، له و شویتته ی تاهیر و ئه وان وه ده رده که ون، خه ره ی چه خماخ و نر که ی که سی تیکه ل بوون و عه به ی داترووو سکاند:

کو ره کیی؟ ده نگ ی نامیق بوو. گه لاز شالاوی بردی. عه به به په شه و کاوییه وه جوابی ده نگ و گه لاز ی به یه که وه داوه:

– عه به م، دۆستی کاک تاهیرم، گه لاز بیره و. گه لاز گه راوه.

نامیق له سه ره خۆ رووی کرده عه به:

– به و شه وه بۆ هاتووی؟

– کارم وه کاک تاهیره، ها له کویتنه؟ ده ورتان گیریاگه به و بهخت! زوو راکه ن.

– ئه وه ده لینی چی؟! کێ به و شه وه ده وری گرتووین؟! داخوا چت دیوه! ره نگه

ترساییتی!

– ئه مه تۆ ئیژی چه؟! من روژ و شه و هام به م کینانه و، له چه ئه ترسم؟ ئه زانم چه ن

کوچکی ها پتیه، ترس چه؟ له من حا لی ناوی! کاک تاهیر ها له کویتنه؟

تاهیر هیشتا نه نووستوه. گو یی له و سه رتو خورته وه یه:

– نامیق! ئه وه له گه ل کیتته؟ ده نگ ی تاهیر وه گو یی که وت، نامیقی به جی هیشت، به ده م

رپوه گوتی:

– عه به م، بێ خواره و.

تاهیر به هه لاتن به ره و لای هات:

– بۆ گه راپه وه؟! خیره؟

– خیر چه و چت چه؟ ده‌ورتان گیریاگه! زوو بجوولنه و ئیسه ئه‌رژنه ملتانا، به خوا
تاقه‌وارتان لی ئه‌ورن! فرن، ئه‌و کیفه پره!

– تو جوان حالیم که؟ چووزانی؟

– من له‌و بان کیفه چاویم بیان کهفت، خاس وو من زوو ئه‌وانم چاو پین کهفت، گه‌لاز
به‌ر له‌ من زانی، ئه‌وان منیان نه‌دی، زوو به‌ره‌ودوا بوومه‌و، من هه‌والم وه ئیوه داگه، خۆت
ئه‌زانی، ئه‌وه‌و رۆیشتم، ئه‌گه‌ر مه‌و کانی توو، هۆشتان وه‌خۆتانه‌و وی، خواحافز.

عه‌به‌ دهم له‌سه‌ر پشت، گه‌لازی وه‌دووی خست و به‌ره‌و دوا، به‌شیودا گه‌راوه، ئاخ‌ر
پینچی شیو، له‌و جینیه‌ی کانیه‌ی به‌ردینه‌ وه‌ده‌رده‌ کهوت، گه‌لاز ویستا و مراندی! عه‌به‌ زوو بی
ده‌نگی کرد، سه‌رنجی دایه‌ سه‌ر کانی و پاشه‌ و پاش گه‌راوه، له‌ پشتی به‌رده‌ ده‌نگداره‌وه،
چوونه‌ ئه‌شکه‌وتیک و له‌ویدا ماتبوون.

دوا به‌ دوا‌ی عه‌به، تاهیر هه‌موویانی کۆ کرده‌وه:

– کورینه! عه‌به‌ له‌ خورپا و نالی، خۆ کۆ که‌نه‌وه‌ ده‌رۆین، نان و پینخۆر چمان پینیه،
به‌شیکه‌ن، مه‌تاره‌ پرکه‌ن له‌ ئاو، ئاسه‌وار له‌ خۆ به‌ جی مه‌هینلن، به‌ره‌و ترۆپکی هه‌زار
ئه‌شکه‌وت وه‌سه‌رده‌ که‌وین، زوو بن زوو.

به‌یان ئه‌نگووتوو. هه‌لۆی سه‌ر ره‌ه‌ز و تاشه‌کان وه‌ سپه‌سه‌پ که‌وتوون. بی په‌له‌ و
هه‌له، هه‌وت که‌س هیور هیور به‌ که‌لین و کۆلانه‌ به‌ردی هه‌زار ئه‌وشکه‌وتدا وه‌سه‌ر که‌وتن
و چوونه‌ سه‌ر ترۆپک.

دوندی کینو، سێ ترۆپکی هه‌یه، یه‌کیان ده‌روانیه‌تته‌ روو‌کاری چۆم و تازاوا، ئه‌و دووه‌ی
دیکه، یه‌کیان به‌ سه‌ر دیوی کانیه‌ی به‌ردینه‌ و به‌رده‌ده‌نگداره‌، تا سه‌ر کانی به‌رحه‌وت
کونه‌ که‌دا سواره‌ و هه‌موو شیو و ماشیوکی لێوه‌ دیاره‌. ترۆپکی سه‌په‌م، ئاوه‌رۆی ده‌رواته‌وه‌
به‌ روو‌کاری دی‌کوندا. هه‌ر سێ ترۆپکه‌ که‌ پینشیان تاش و زه‌رده‌. له‌ خوار تاشه‌کانه‌وه‌،
سینگه‌ل و گۆراییه‌، ده‌لئی سه‌کویه‌. خوار سه‌کۆ گۆراییه‌ که‌، ته‌لان و هه‌لدیره‌ تا ده‌گاته‌
دوا‌ینی کینو.

تاقمی سوار له‌ سه‌ر کانیه‌ی به‌ردینه‌ن. دوو قه‌ره‌یه‌خه، یه‌کیان ره‌ش سواره‌ و ئه‌وی دی
سواری چاره‌وتیه‌کی شینیه‌ و له‌ نیو بیست نیزامیدا وه‌ک گای به‌له‌ک دیارن.
ده‌سته‌یه‌کی دیکه‌ له‌ روو‌کاری چۆم و تازاواوه‌ گه‌ییونه‌ته‌ بناری کینو، ئه‌وانه‌ پیا‌ده‌ن و
هیستری به‌ دووی خۆیاندا ده‌کیشن، ئه‌وانه‌ش بیست نیزامین.

له روو کاری دى کونه وه، دهسته يه کى بیست کهسى ناسوگى پشت حهوت کونه کا و دى کونيان گرتووه، دوو دوو، به ماوهى په نجا ههنگاو له يه ک دوورن، نهوانيش پيادهن. حهوت کهس له سهر تر وپکى کيو چاوه پي چاره نوو سیکى نادیارن. تاهير لپراوانه و بهر پرسانه هه لوپست ده گرى:

– کورپنه! ئيمه داخوازی شه ر نين، دهر گای يى گرتووين، ريش بوو به ريشه وه، ده بى شانوى بو هه لگري. ئم ناوچه يه له ژير ده سلا تى سه روان خودايى دايه، ليزان و شاره زای شه په، تا ئيستا دوو جار روو به روو بووين، ئمه جارى سيه مه مه ده بى، خو گورج که نه وه، به پاريزه وه تيوه چن، جنى ئيمه زور نه سته مه، ئه گه ر خو نه دؤر تين، سهر ده که وين، مه جالى هاتنه سه ريان مه دنى، ههر دوو که سمان له تر وپکى داده نيشين، يه کمان ده مينى، نه ویش له مابه نى هه رسيدا بى، ههر لايه ک پتويستى بى، بچيته نه وى، دوو دوو جيا وه بن، روو کاری دى کون سهنگه رى يه که، ديوى کانپيه به ردينه دووه، نه وى دى سيه.

ره شو گوتى:

– نه و يه که منم. چاوم له سهر نه و هينستره ده بى، باره فيشه کى پتوه يه! بو ئيمه يان هينا وه! ئيوه پرؤن، من ته نيا ده بم.

مينه و قادر چوونه سهنگه رى يه ک، ناميق و سارؤ به ره و دوو رؤيين. تاهير و کاوه چوونه سى روو کاری تازاوا.

تاهير و هاوړيکانى دامه زراون، دوو دوو، سى تر وپکى کنيوان گرتووه و هه موو لايه کيان له ژير ده سلا ت و چاوه ديزى گرتووه، مينه له سهنگه رى يه که وه بانگى تاهيرى کرد:

– هينزى سواره بوون به دوو ده سته، ده سته يه کيان به شيوا دين، نه وى دیکه يان لابر تيره گيان گرتووه و به ره و جينگا کهى شه و پى خو مان دين، ده بى فه رمانده ي ههر سى هيزه که له نيو نه و سوارانه دا بى، عه جبه نه قشه يه کيان رشتووه! عه به نه بايه، کارمان کرابوو.

تاهير گوتى:

– نه وانه دوورن، قادر به جى بيله و وهرو بو ئيره، به ناميق و سارؤش بلنى بين، نه مانه خه ريکن وه سهر کهون، ده يانه وى به خه يال به رزاييمان لى بگرن! زوو به زوو! ره شو توش وه ره.

دهسته‌ی رووکاری تازاوا له نیو قه‌دی کیو به تالو که وه‌سه‌رده کهون، گه‌یینه بهر سینگه‌لی و سه‌کو و ونبوون.

لووله‌ی شه‌ش تفه‌نگ له که‌لینه به‌رده‌وه خو‌یان کیشاوه‌ته ده‌ری و قونداخیان به‌شانه‌وه نووساوه، چاو چووه‌ته سه‌ر سی‌ره و قامک له سه‌ر په‌له‌پیتکه، ته‌ماداری کیشانه‌وه‌ن. ده‌سته‌ی ئه‌منیه له سینگه‌له‌وه وه‌سه‌ر که‌وتن و به‌باری فیشه‌که‌وه هاتنه‌گورایی و به‌سی‌ره. هی‌ستر له‌ویدا پیی چه‌قاند.

تا‌هیر به‌ئامازه‌ی چاو فه‌رمانی ده‌سرپی‌زی‌دا. شه‌ش قامک به‌یه‌ک جار شه‌ش په‌له‌پیتکه‌ی کیشا، هار‌ه‌ی تفه‌نگ ده‌شت و دؤلی پر‌کرد، شه‌ش گولله‌سینگی شه‌ش ئه‌منیه‌ی بری و خه‌لتانی خو‌ین بوون.

ته‌قه‌ی ناخافل و له‌خو‌ین گه‌وزانی کوتوپر، سه‌ری له‌ئمنیه شی‌واند و وره و وزه‌یان له‌ده‌ست‌دا و سه‌ر به‌ره‌وخوار، له‌سه‌ر چنگ و تلاوتل له‌سینگه‌ل چوونه‌خواری و له‌سی‌ره و چاو ونبوون. ئه‌وه‌ی وه‌به‌رچاوده‌که‌وت، که‌لاکی شه‌ش ئه‌منیه و شه‌ش تفه‌نگی له‌ده‌ست په‌ریو و هی‌ستری به‌باری فیشه‌ک و ته‌قه‌مه‌نییه‌وه بوو. هی‌ستر سه‌ر شیت و قوشقی، به‌ده‌وری خو‌یدا ده‌خولیتته‌وه.

ره‌شؤ وه‌ک ره‌شمار ده‌ر په‌ری و به‌تاشه به‌ردا خوشیه‌خواری. خه‌نجه‌ری هه‌ل‌کیشا و ته‌پی دایه‌سه‌ر هی‌ستر و له‌نیو باره‌وه گوریسی سندووقی هه‌ل‌بری، سنج سندووقه فیشه‌ک به‌ر بوونه‌وه. دوو گولله‌ی به‌سه‌ر هی‌ستردا ته‌قاند. هی‌ستر سه‌ر شیت و کوره‌گوی، به‌ره‌و دئ کؤن به‌له‌سه‌بوو. هه‌رای کرده‌تفه‌نگی په‌ریوی ئه‌منیه‌کان و هه‌ر شه‌شی کؤ‌کردنه‌وه و لای سندووقه‌کان دایان و ته‌پی دایه‌سه‌ر که‌لاک و فیشه‌کدانی لی‌دامالین.

کاوه و سارؤ هاتن به‌یارمه‌تییه‌وه. سندووق و تفه‌نگ و فیشه‌کدانیان برده‌سه‌ری، ده‌سته‌ئمنیه‌ی ره‌و کردوو له‌نسا‌ر چوونه‌خواری و دایان به‌خوره‌تاوی ئه‌و به‌ردا، له‌په‌نا به‌رده‌وه خو‌یان حه‌شار داوه و له‌دوور ته‌قه‌ده‌که‌ن.

می‌نه‌چووه‌وه لای‌قادر. نامیق و سارؤ چوونه‌وه جیی خو‌یان. تا‌هیر و کاوه جار نه‌جاری گولله‌یه‌ک ده‌نین به‌خوره‌تاوی رو‌به‌روویانه‌وه. ره‌شؤ له‌نه‌رمانی به‌ینی هه‌ر سنج ترؤ‌پیک، سندووقه فیشه‌کی کردوو ته‌وه و به‌حه‌وت به‌شیان ده‌کا. هه‌ر که‌س به‌شی خو‌ی دانن.

می‌نه‌بانگی کرده‌وه:

– کاک تاهیر! سواره کان گه یینه جیی شه ویی خۆمان، له چاره وی دابه زین، چاره و یکانیان له دەوری کانی بهستهوه، یه کیان دانه بهزی، رهش سواره قهره یه خه که یانه! ئەها! به رهو دوا، به شیودا تیی تو وړاند. نامیق! چاوت له سه ری بی، بزانه بو کوی ده چی. رهنگه خه بهر بهری، یان ده چی هه والی لهو دهسته ی ئەو بهر بزانی، ونی نه که ی. تاهیر له په نای کاوه هه ستا:

– کاوه! من ده چمه لای مینه و قادر، ئەوانه تازه وا نه تۆقیون بینه ده ری، هه ره له خۆرا ته فه ده که ن، هه ره که س سه ری هه لیتا، بی سه ری که. نامیق بانگی کرد:

– ئەوه رهش سواره که گه یشته کانی و ئاوه که، روو به چۆم ده روا، گه یشته سه ره چۆم، به بناری کیو دا ده روا، ئەوه له من ونبوو.

تاهیر له لای مینه یه، نامیق و ساړوی بانگ کرد، به ره شو ده لی: ئە گه کارت نییه، توش وهره. کاوه نه بی، هه موویان له سه نگه ری یه ک کۆ بوونه ته وه. تاهیر گوتی:

– ده یانه وی بلا و بنه وه و سه رمان لی بشیوینن، مه ییلن، ییاندنه بهر ده سه ریژ و کویان که نه وه، ها یاللا، به لام ده ست پیاریژن! مه یانکوژن، هه ره له بهر بی و ده ور و بهریان.

ریژنه بارانی گولله یه! بریشکه ی سه ره ساجه! هه و ره برووسکه و چه خماخه ی به هاره! له ئەرز و ئاسمانه وه گولله بارانه، چل تفهنگ له خوار یوه بو سه ری، شهش تفهنگ له سه ریوه بو خوار ی قرمه یانه. شهشی سه ری به سه ره چلی خواریدا زالبووه و هه موویانی له بنه بهردان خزانده و کوی کردنه وه.

کاوه هاواری کرد:

– ئەوه تا رهش سواره که، ئەوه تا! به شیودا ده یه وی بړوا بو لای ئەوانه، چه بکه م کاک

تاهیر؟

– سه ره شیتی که با نه گه ریته وه! لپی مه ده، هه ره له ده ور و بهری. ئەوه قادریش ده نیرمه یارمه تیت، قادر! هه سه ته بړۆ لای کاوه.

رهش سواره هه له شه و چه واشه، له شیو و سه ره کهوت و دایه خۆره تاو. قادر و کاوه، به جووت چاویان خسته سه ره سیره، ئەمشان و ئەوشان و بهر و پشتی رهش سواریان دایینا. سواره له تۆزدا ونبوو تۆز لاچوو، ئەسپ بی سواره، به زین و له غاوه وه، به رهو تازاوا به له سه بوو.

سوار له سهر چنگ و چوار دهست و پښ خوی گه یانده کوره بهردیک و ماتبوو. قادر و کاوه مهودای نهوهی نادهنې سهره لپنې و خو بگه پینینه نهوانی دیکه. روژ نژیکه و نیوه روږیه، تهقه ههر بهرده وامه. کس له جیې خوی نابزوې. ههر سهرې له په نا بهرد وهدر کهوې، گولله یه ک دهیکاته وه و به بنه بهردا. ره شو و هجموچول که وتوو، دهیه وې ههستی! تاهیر چاویکی لیکرد:

– بؤ کوې؟

– نه مه سره؟! من دهر پوم، نه مه کایه یه! دهچم له لایه کی دیکه وه کایه ده کم. ره شو دهره دزه و ریوی پینچکیکی دایه و دهوری کیوی داوه، دوو پیچ له خوار کانی بهر ههوت کونه وه چوه نیو شیو. به شیودا و هسهر کهوت، گه یشته سهر کانی. تیری ئاو خوارده وه و ده موچاوی شوت. سه بری رووی له چاره و پنی به سراوه ی نه منیه کرد. تهنگه و قاشی شل کردنه وه، زینی یه ک به یه ک ئاوه ژوو خسته ژیر زگیان. خه نجه پری هه لکیشا و دهسکه و ساره کانیانی هه لپری. ره وه نه سپی و هپیش دا و به دؤلدا بردنیه خوارې. دوو پیچ دهوری خسته وه. هه ی له ره وه کرد و ره واندنی. نه سپ به زینی ئاوه ژوو وه، شیت و خودار، له و حاشیه و هه واله تار بوون بی نه وه ی کس پی بزانی، ره شو گه رایه وه لای هاوه له کانی.

روژ گه ییوه ته روژ پهر، هه موو ماندوو و وه رهن. نه نه مان دهره تانی دهر باز بوونیان هه یه. نه نهوان دهر فته تی پاشه کشی. تهقه تاق و لوق ههر ده کرې و چاوه پنی روژ ئاوان. تهقه ههر دی و که متر ده پینه وه. روژ له کهل ئاوا بوو. تاهیر به بزه وه گوتی:

– ئیستا و هختی پاشه کشیانه، خویان لی گیل کهن با برؤن، تهقه یان لی مه کهن، ههر نه وه یان بهسه به پیاده برؤنه وه، ره شو دهر دیکې نه داوونې دهرمانی بی! مینه! ههسته با چاوی له ولات کهین بزانیان له کوپوه دهر باز بین. ده بی کاری بکهین سهریان لی بشیوی، نه وه سهروان خوداییه و من دهیناسم! وه دوومان ده کهوې و ژیانمان لی تال ده کا، بیر بکه نه وه، ههر کس فیلیکی باش ده زانی بیلی.

مینه و تاهیر و نامیق ههستان و روانینه دهر ووبهر. نامیق گوتی:

– بؤ دهرچوون، له م تیره شانوه دوو دوو دهر پینه خوارې و خو ده گه پینینه نه و چوم و داره، به نیو چوم و چومدا تا نژیکې دی دهر پوین و خو ده گه پینینه نه و کیوه ی بهرانبهری تازاوا، پیتان چونه؟ تا نهوان له کیو دینه خوارې، ئیمه له وین.

مینه گوتی:

– زور باشه، کاک تاهیر! تو ده لئی چی؟ لات وایه وه دوومان کهون؟

– ئه ری، من ئه و سه روانه ده ناسم، ده روژ و ده شه و به دووماندا بی، ماندوو نابی، چاو له ئیستا مه کن ئاوا لان زه لبله! جیی ئیمه زور ئه ستمه، ده نا ئه و زور دره! ئه گه ر پاشه کشی بکا، بۆ ئه وه یه ئیمه هه لکه نی و برۆینه خواری، ده ستمان له م ترۆپکه بیته وه، چه نه به ری ناکه یین، ده بی کاری بکه یین به هه له ی به رین، ئه گه ر ئیمه به ر له وان له تازاوا ره تبین، کار ته وا وه، ده نا تووشی گیره و کیشه مان ده کا! بیر بکه نه وه.

نامیق ده ستی به سمیلیه وه یه و بایده دا. مینه به یینی هه ر دوو برۆی ده کوشی. پاش هیتندی گوتی:

– ئه و که لا کانه چی؟ هه ر وا به جیی دیلن؟

تاهیر جوابی داوه:

– پیم وانییه، رهنگ بی بچه وه تازاوا و خه لکی بۆ بنیرن، بۆ چی؟

– ئه وه خراپه! ده نا ده گه راینه وه ئیره! ده رویشتین و له و لای تازاوا وه خویمان ئاشکرا ده کرد، ئه وان وایانده زانی ئیمه رویشتووین، به ره و ئه ولا وه دوومان ده که و تن، با ئه ونده بخولینه وه تا سه ره گیزه یان ده گرت، ده ترسیم ئه و کاره بکه یین، خه لک بمانینن.
– ئه سقه زا ئه وه باشه! هه ر ئه وه ی چاکه بمانینن! من زورم کار به خه لکی تازاوا یه، کار له وه باشر هه ر نابی! له دوو لاوه که لکی هه یه، یه کی ئه وه یه من قسه ی خویم به و خه لکه راده گه یینم، ئه وی دیکه ی له دوو لاوه جه ناب سه روان به هه له ده به یین، زور کاریکی باشه، باره که للا بۆ پیلانت! زوو وه خۆ کهون، دوو دوو برۆنه خواری، ئاخیر که س من دیم. سارۆ بانگی کرد:

– کاک تاهیر! ئه وه خه ریکن ده چنه خواری، ته قه یان لی بکه م؟

– نا نا، با برۆن.

– ئه وه چوونه خواری، له سه ر کانی و ئاوه کن، ئه وه ته ماشای جیی چاره و یکان ده که ن!

ئه ویشیان به جی هیشت، راست به شیودا ده روژه خواری، ئه وه له چاو ونبوون. هه وا تاریکه و ولات ئه هۆن و بی ده نگ. هیزی ئه منیه به دۆلی به رده ده نگداره دا بی هه ست و خوست هاته خواری. خر مه ی پۆتین له نیو دۆلدا ده نگ ده داته وه، ئه مبه روئه و به ر

ئەشكەوتە كان دەنگيان دايه دەنگى يەك، دەلىي دەنگى ھەزار پۈتتەن لە پىئە! خرمەي پۈتتەن ھەر دەروا و دوورده كەوتتەو، ئىتر ناگاتە گوئى.

عەبە لە ئەشكەوت ھاتە دەرى و گەلازى وەدووى خۇي خست، كەوتتە سەر كوئىرەرىيى پشت بەردەدەنگدارە و وردە وردە بەرەو دى كۆن كەوتتە رى.

شەو ھەموو ولاتى داپۆشيوە و قەلاي مېردانە. لە مابەينى تازاوا و ھەزار ئەشكەوت دوو تەقە بى دەنگى شەوئ لە بارودۇخ خست و شلەژاندى! دوو تەقە لە خۆرە تاوى بەرانبەر بە نىسارى ھەزار ئەشكەوت جوايى داو، رەمىزى گەرانەوہ بو دى بو. دوا بە دواي ئەو، لە ھىلانە چەرخەي ئەوبەرى تازاوا، ھەوت تەقە جوايى دانەوہ. ئەوہش نىشانەي دەرباز بوونە، تاهير و ئەوان بوون. ھىزى ئەمىنيە گەيىنە نيو دى و تەقەيە كى دىيان كرد. لە ھەوتەوانەوہ ھەوت تەقە جوايى داوہ.

شەو لە بەرانبەرى شەو گەران بى دەسەلاتە و كرنوش دەباتە بەريان. تاهير و ھاوپىكەنى لەمبەروئەوبەرى تەرمى شەش ئەمىنيەوہ خۇيان ماتداوہ و چاوەرىيى ھاتنى خەلكن. قادر سەبرى گوتى:

– لە داوينى كىو دەنگ دى! وەديارە زۆرن.

تاهير گوتى:

– خۆ ئاشكرا مەكەن، بزائىن كىن، خۆم قسە دەكەم، ئيوە مەيىنە پىشى، خۆ ماتكەن. برىو برىو و سرتوخورت ھەر دى و نزيك دەيىتتەوہ. لە لىژ و سىنگەل وەسەر كەوتن و ھاتتە سەر سەكۆ و گۆرايى. تاهير يەك بە يەك سەرنجى دان، ھەموو خەلكن و چە كداريان تىندا نىيە، شەش گوئىدرىژيان پىئە، لە تەرمە كان نزيك بوونەوہ. تاهير دەنگى دان:

– كىن كورە؟ بەو شەوہ لىرە چە دەكەن؟

ماوہ يەك ھەموو كەرو لال بوون و جواييان بى نادىتتەوہ. تاهير زانى زۆر ترساون، لە پەنا بەرد ھاتە دەرى و رووى تىكردن.

مەترسىن! من ناوم تاهيرە، چەتە و پىاو كوژ نىن، ئىمەش لە خۆتانىن، كورپى ئىوہ يىن، ھەرچىيان سەبارەت بە ئىمە گوتى، درۆيە، چەتە و مەتە لە گۆرپىدا نىيە، ئىمە دژى ئەمىنيە و ئاغاوات دەجوولىينەوہ، كارمان، بە كەسى دىكە نىيە، مەترسىن، پرسىيارىك دەكەم، جوايىم دەدەنەوہ؟ بەلام بى درۆ.

يەكەن گەرووى پاك كەردەوہ:

– به لی، ئەو هی بزانی جواڤده دینه وه.

– چییان پینگوتوون؟ ئەو هی راسته، ئەو وه بلی.

– ئەو هی راستی بی ده یانگوت ئەوانه چه تهن.

– ئیوه به یانی، یان شهوی ئەوانه تان دی؟ ده زانن کین؟ دوو قهره یه خه یان له گهل بوون، ئەو دوو کهسه کین؟

– ئەوانه ئەمنیهن و فەرمانده که یان سهروان خوداییه و له شاره وه هاتوون، ئەو دوو قهره یه خه یه، یه کیان رهسوللی نۆکه ره بوو، ئەوی دی نازانم، نه هاتوته ئیو دی، ئەویان له گهل نه بوو، ئیمه ههر رهسولمان دی و کهسی دی.

تاهیر هیندی ماتوو. پاشان گوتی:

– سه عیدی نۆکه کئ کوشتی؟

– وه للاه ی نازانم، ده لئین چه ته، راست، یان درۆ، وایان به ئیمه گوت، ئیمه له تاریکیداین.

– درۆ ده کهن، سه عید رهسول کوشتوو به! ئەو شهوی که هاتنه سه ر ئیوه و به ناوی چه ته تالانیان کردن، ئەوهش دهستی رهسول و ئاغای تیدا بوو، باوهریان بی مه کهن، چه ته له گوریدا نییه، ئە گهر بی، ئیمه ده زانین، خویان تالانتان ده کهن و ده لئین چه ته بوو، راوی ریوی بۆ که وه، ده یانه وی ئیمه به چه ته به ئیوه بناسین، ئیمه چه ته ین؟ نه وه لالا، نه به خودا، من تاهیرم، به دووی حه مه دا ده گهر پیم، حه مه شوان، شوانه که ی کانی توو، ئە گهر چوونه وه، به سهروان و ئاغاکه تان بلین تاهیر ده یگوت تا ده توانن ئیوی چه ته و پیاو کوژم وه دوو خه ن، ئاخری مه علوم ده بی کئ پیاو کوژه، هه ق به ناهه ق نابی و ناهه ق به هه ق نابی، بلین ده یگوت وه دوومان نه کهن، ئەو ئەمنیهان به کوشته نه دن، ئاخه ئه وانیش ژن و مندال و که سو کاریان هه یه، ئیمه حه ز به پیاو کوشتن ناکه ین، ئەوانه که کوژراون، بۆیان به خه مین، ناچارین بیانکوژین، ده نا ده مانکوژن، ئەوه به سهروان بلین. بلین تاهیر ده یگوت وه دوومان نه کهن، ئەمجاره به زه بیمان پیناندا هات ده ستمان لی پاراستوون، جار بکی دی تووشمان بن، دار به ده ستیان لی ده برین، به ئاغاکه شتان بلین، پیاو ده کوژی و ده ینی به سه ر چه ته دا؟ بلین تاهیر ده یگوت کار ی نه کا بیکه یته په رۆی بۆسو. به رهسولیش بلین تاهیر ده یگوت پتی له په ره دریزتر کردوو! پتی ده برینه وه، توله ی سه عیدی لی ده ستینین، ده ست هه لگر ی و ئەو کارانه نه کا. ده ویرن ئەوانه بلین؟

ئەو يەكەيان دەمراستی نىويانە لە تاهير چوو پيشى:

– ئەگەر باوەر بکەن، دەوترم، راسپاردەم، هيچم لە سەر نيبه، بەلام باوەر ناکەن! چۆن باوەر بە ئيمه دە کەن ئيوەمان ديبى؟

تاهير بانگى کرد:

– قادر! کاغەز و قەلەمى بينه، يەکتان ئاورى هەلکەن، کى ئاورى پيبه؟

يە کى لەو لاوه چەرخە نەفتينەى دەرهيئا، سى چوار جار لينا و هەليکرد. تاهير لە سەر کاغەز چوار پينج کەليمەى نووسى و دايه دەستى:

– ئەويان بەيه باوەر دە کەن، دەبرۆن تەرم بار کەن.

پازدە کەس تەرمى شەش ئەمىنيەيان لە گوئدریژ هەلبەست و بە پەلە رويشتنە خواری، ئاخەر کەسيان هيشتا لە سە کۆ نەترازاوه. تاهير بۆ خاترجەمى گوتى:

– ئەوانەى گوتم، بيان بلين، کاغەزە کەتان لە بير نەچى! بيان دەنى.

– نا نا لە بيرمان ناچى، دەيان دەينى، دەيان دەينى.

غەرىب ھەي غەرىب، غەرىب ديارەن جىگاي غەربان گۆشە و كەنارەن
 ھەر كەسىن ماچۆ غەرىبى خاسەن ئەوئىش جە جوملەي خوا نەشناسەن
 ھەلۋەداي و رەبەنى، غەرىبى و كەسنەناسى، ناسارەزايى بە شار و شەقام بە خەلك و
 زاراۋەيان، بە پوول و پارە و نىرخ، نامۆ و دوورە پەرزىيان كىردوۋە و لە قوژبى
 چايخانە كەي بلە ئىرانى، لە شارى سولەيمانى ھەلكورماۋە و ھەر دەلىيى ھەمە زىت و
 وريا كەي جارانى كانى تووش نىيە.
 كزوكەنەفت، رەنگ پەريو و لىو بە بار، زەق زەق دەروانىتتە دارودىوار و لىيان مۆن
 دەبىتتە ۋە.

چايخانە كە گەورە يە. چوار كۆلە كە، دوو كارىتە و سى بەرە دەستە كيان گرتوۋە بە
 كۆلە كە ۋە. بن مېچە كە بە پارچە يە كى شىن داپۇشراۋە و دارودەستە كى بە ديارە ۋە نىيە.
 لە چوار لاي بن مېچە ۋە. چوار زنجىر شۆرە ۋە بوون. سەرى ھەر كامىيان قولايىكى تى
 ھەلكىشراۋە، جىي ھەلۋاسىنى چراتۆرن.

دوو بەدنى چايخانە كە يەك پتوون پەنجەرە و شووشە بەندە. دەرگاي خۆرئاۋاي
 دەچىتتە ۋە سەر شەقام. لاي خۆرھەلاتى دەچىتتە ۋە بازار، جەنگەي جەنجالى شارە، نىو
 چايخانە كە بە چوار دەور و نىوراستدا، مېز و كورسى رىز دانراۋە، كۆلان كۆلانى چۆلە،
 رىي ھاموشۆيە.

لاي سەرە ۋە، لە قوژبى خۆرئاۋاۋە، رىزە پلىكانىكى دارىن، بە دە دواز دە پلىكان
 ۋە سەردە كە ۋى، لە سەر ئاخىر پلىكانىيان دەر كە يە كى شىن ديارە، نەۋمى دوو ھەمە و
 ميوانخانە و جى خە ۋە.

دوو سه ماوه رى ره ژى زهرد و گهوره، له سهر ميژيكي پان و بهرينى ئاسنى، له بهر په نجه رى روو كارى بازار قولت و هوږ ده كوئين، له وانه يه بال بگر نه وه. مه نقه ليك به پؤلوه ره ژى دامر كاوه و له و لاي سه ماوه ره كان، له سهر ميژه كه، دوو چادانى گه وره رى چيمكوى زهردى له سهره. كورپه جه خيلىك، به ته مه نى بيست و يه ك دوو ساله له بهر شيره رى سه ماوه ره كان وه ستاوه. كو مه لئ ئيستى كانى له ته شتى ئاو خستوه و يه ك به يه ك له ئاوه كه يان و هرده دا و به فوته يه ك ده يانرسى و سهره و نخون له سهر ميژه كه ريزيان ده كا.

له بهر په نجه رى روو كارى شه قامه وه، مه نقه ليك به شووشه به نده كه وه نوو ساوه، كو ما يه ك ره ژى له لايه كى هه لدر اوه ته وه، دوو سى پؤلوه ئاور له ژيره وه به دم كزه باوه ده گه شينه وه، له حاندى مه نقه له كه، چاوه يه ك له شووشه به نده كه ده رها توه.

له م ديوه وه پياويكى كامل، تان وپو له ريشى كه وتووه، قولى هه لماليوه و پر ته شتى گوشتى قيمه رى له بهر ده مه و زوو زوو ده ستى له جامه ئاوه كه و هرده دا و پر به چنگى قيمه هه لده گرى و له شيشى ئه دا. له شانى راستى، له سهر چوار چيوه يه كى دارين، ريز ريز له سهر يه ك هه لپانده چنى.

له و لاي مه نقه له كه وه، كورپكى ميژمندا ل تابله مه يه كى پر له ره ژى، له بنه وه دوو سى پؤلوه ئاورى تيدا يه، به تيلينكى دريژه وه، به ده ورى سه ري دا هه لده خوليني. له گه ل ههر سوورپى، ره ژى ده گه يشته وه و پر يشكه ئاور، قرچوهوږ به چوار ده وردا بلا و ده بنه وه. پاش گه شان وه، تابله مه ئاورى هينايه ژوور و پينچ قليا ناوى ساز كرد و هه ريه كه رى له بهر ده مى مشت ه ريه ك دانان، ده ستيان كرد به مژ ليدان و قولته قولت.

له گه ل ههر مژى، دوو كه ل وه ك ماريكى بو رى ئاوى، پيچ پيچ به شووشه دا تا سهر ئاوه كه ده پرواته خوارى و له سهر ئاو په پوكه رى ده خوا، ئه و ديمه نه سه رنجى حه مه رى را كيشا بو وينه يه ك كه به به دهنه ديوارى پشت سه ماوه ره كانه وه، به چوار بزماره وه هه لو اسرابوو.

وينه رى كابراهه كى ئه ستوره رى و رگن و سميل قهوى، قليا ناوييه كه له بهر ده ميه تى، سه رى لووله رى قليا نه كه له زاريدا يه و سميلى، لووله كه رى دا پو شيوه و باريكه دوو كه لئ به م لاوئه و لاي سميليدا، به ئاسته م ده موچاوى دا پو شيوه. شاگرد چاچييه كى له ر و

باریک، به ئیستیکانی چاوه، به کرنۆشهوه، دهسته و نهزه ری وهستاوه. کاغهزی وینه که له بهر کونی و دوو کهل زهرد هه لگه راوه.

لهو لای ئه وه وه، دوو وینه، ههر یه ک له قه تحیه ک گیراون و به دوو په ته وه، به دیواره وه شوپ بوونه ته وه.

وینه ی یه که میان پیاویکی به هه بیته و ویچوو و سکه جوانه. دهستی که واو پاتۆلی ره شی له بهر دایه، پشتویندی بۆری تا بن هه نگل له سه ر گری چن کردوو. خه نجیری ده بانی ده سک ماهی له بهر پشتویند هه لچه قاندوو. شه ده یه کی گه وه ی به لاره وه له سه ر ناوه، ده نکه ده نکه رشوه به ته ویله پان و چین چینه که یدا تا سه ر برۆ گرژه کانی شوپ بوونه ته وه و لفکه ی شه ده که تا سه ر پشتوینده گۆزنگریکه ی ها تۆته خواری و سه رانی سپی کردوو به قولدا. له گه ل ئه وه ی بزه ی له سه ر لیوه، تووره و به سام ده نوینتی. سمیله ره ش و ئه ستوره که ی، به ری گیراوه و قه یتانی لیوی سه ره وه ی دیاره، وره و وه زه ی پیاوانه ی لی ده باری و مچور کی خستۆته له شی حه مه وه.

وینه ی دووه میان پیاویکی خوین شیرین و ره زاسوو که، ئه ونده له بهر دلان و روخۆش و دم به بزه یه، بی ئیختیار حه مه به ده میه وه پیده که نی. له نه کاو کوپه چاییچه کی دهستی به ره و رادیۆ ئه نده لیا که هه لینا و وینه ی له بهر چاوی حه مه ونکرد:

– دهنگی رادیۆی ئیراقه به شی کوردی له به غداوه.

دهنگی رادیۆ زهینی حه مه ی به ره و خۆی کیشا و به تامه زرۆییه وه چاوی تیبری و گوئی بۆ شلکرد. له وه وه بهر، له م و له وی بیستوو رادیۆ هه یه، تا ئیستا به چاو نه یدیوه و گوئی لینی نه بووه، چوو ه نیو خه یاله وه. هه موو دانیشتوانی چایخانه که بی ده ننگ. له پر یه کی له قلیان کیشه کان ده می له قلیاناوییه که کرده وه، به دهنگیکی بهرز گوتی:

– که ریمگیان! دهوری چاییمان به ری، تۆزی دهنگ به رادیۆ که ش به، ئه وه سپوه یه گۆرانی ئه لی، دهنگی به ری:

سواره ی مه زنی، سه د جار ان به من مه زنی

سینگت له پۆلای و سه رت له ئاسنی

ئه و رۆژم تۆ به مه ردی ده دی

که شیرت هه لده کیشا له کالانی

ده تبری که پۆ و لووتی عه لی به گی داسنی

هه‌ی سوار ئه‌من چه‌نده‌م گاز کردی مه‌رۆ به‌ ته‌نی
له‌شکری عه‌بدوللای چه‌سۆی ره‌له‌دی به‌رازی
گه‌لی گه‌لی زۆرن برینانت ده‌که‌ن له‌ به‌ده‌نی
وه‌گه‌رێ چوو که‌له‌ سواری وه‌گه‌رێ

حه‌مه‌ چاوه‌ کانی وه‌ که‌ دۆدانه‌ زه‌لیون و فرمیسکیان تیگه‌راوه‌، له‌ بیانون بجوولیتته‌وه‌
و برژینه‌ خواری. وه‌یده‌زانی ئه‌و که‌سی له‌گه‌ل سواره‌یه‌تی، که‌وییه‌ و سواره‌ش خۆیه‌تی
و عه‌لی به‌گی داسنیش عه‌تا به‌گه‌. له‌ نه‌ کاو به‌ زرينگه‌ی ئیستیکانی، که‌ که‌ریمی چایچی
له‌به‌رده‌می داینا، راپه‌ری.

حه‌مه‌ ده‌ستی دایه‌ که‌وچک و دوو که‌وچک شه‌کری له‌ چایه‌ که‌ کرد و شیناندى. به‌
ده‌م چا خوارده‌وه‌، چاوه‌ کانی وه‌ که‌ دوو باشووی چی، بالیان گرت‌ه‌وه‌ و له‌ سه‌ر وینه‌ی
په‌نای رادیۆ که‌ له‌نگه‌ریان گرت، گیتۆ و مه‌نگ، تیی ده‌روانی. ده‌ستیکى هینا به‌ چاویدا و
زیاتر لێی ورد بۆوه‌! وه‌ که‌ ئه‌وه‌ی باوه‌ر به‌ چاوی نه‌ کا، وابوو: دیسان هه‌لیانیگلوڤیه‌وه‌،
دلی داخوړپا و به‌ ته‌ کان وه‌قوت و فرت که‌وت! له‌ جی هه‌ستا، جیی گۆرې، له‌وه‌
روانگه‌وه‌ تیی ده‌روانی. وینه‌ که‌ش چاوه‌ له‌وه‌ ده‌گێرې، له‌گه‌لی ده‌گه‌رې و به‌ ده‌میه‌وه‌
پنده‌که‌نی! هانیده‌دا زیاتر سه‌رنجی بدا، هه‌تا لێی ورد ده‌بیتته‌وه‌، زیاتر له‌ ره‌وانیدا نیشه‌جی
ده‌بی، ئه‌و شیوه‌ و دروشمه‌ هینده‌ له‌به‌رچاوی ئاشنایه‌، ده‌لێی به‌ درژایی ته‌مه‌نی له‌گه‌لی
بووه‌! تا ته‌ماشای ده‌ کا، جار له‌گه‌ل جار دلی توندتر لی ئه‌دا و میشکی ده‌هه‌ژى. نیو
چاوانی نایه‌ سه‌ر له‌پ و چاوه‌ کانی چوونه‌ سه‌ر یه‌ک و چووه‌نیو گیتاوی خه‌یاله‌وه‌.

بیری وه‌ که‌ گچکه‌ تاژی تی به‌رنه‌دراو به‌ده‌شتی کورتی ته‌مه‌نیدا راویچکه‌ ده‌ کا، له‌
به‌رده‌لانی ناکامیدا سه‌ره‌نگری ده‌به‌ستی و نینۆک هه‌لده‌وه‌ریتى، بی ناکام هانا دینیتته‌وه‌
به‌ر خۆی:

– ئه‌وه‌ کیه‌؟ وه‌ که‌ کێ ده‌چێ و له‌ کویم دیوه‌؟! ئاوینه‌ باخه‌لییه‌ که‌ی ده‌ره‌ینا، به‌
دزییه‌وه‌ ده‌روانیتته‌ خۆی! چاوه‌ له‌ وینه‌ که‌ ده‌کاته‌وه‌، سه‌رنجی خۆی ئه‌داته‌وه‌! چاوه‌ له‌وه‌
ده‌کاته‌وه‌! وینه‌ که‌ له‌ گوین ئاوینه‌یه‌کی بالانوین بی و خۆی تیدا دیی!! هه‌ر خۆی بوو!
دو سێ جار خه‌ریک بوو له‌ جی راپه‌رې و پر به‌ زاری هاوار بکا و بلێ:

– ٺهوه، ٺهوه... به لامل غهريبي و كهس نه ناسي ٺهه ٺيزنه ي نه دايه، له جيبي خوي دايمر كاندووه، وه ك ماخوليا، گيڙ و وړ چاوه كاني بوون به جولا ته نه و رايه ليه يان له سهر روخساري ويته كه ناوه ته وه و پوي خه يالي تيوه ٺه دا.

گليته كاني وه كو دوو ماسي رهش، له نيو گوميلكه ي چاويدا، ده لئي ژارماسيان خوار دووه، خو ده كه ن به بنه په رچي مژوليدا و دپنه وه ده ري، گيڙ ده خو نه وه. نيوه پړويه وجه ننگه ي نيوه پړويه. دهسته دهسته حه شيمه ت له ههر دوو درگاوه دپنه ژووري، چايفخانه ٺاخرا. كه ريم و كورپه ميتر منداله كه په يتا په يتا كه باب و نان ده گيرن. كه باب چيه كه ده ست ده ست كه باب وه سهر مه نقه ليه ٺاور ده خا و به باوه شين ده يگه شين نيته وه. له كوني په نه جهره وه هاوار ده كا:

– كه باب كه باب، كه باب به ناني تازه وه، فهرمون، فهرمون.

بوئي كه باب، بو چرووك و دوو كه ل، چايفخانه و ده وروبه ري پر كر دووه و مه ده و ٺيشتي اي ريواران ساف ده كا و ده يان كيشي ته ژووري. هاتوهاواري كه باب چي و گرمه ي خه لك و ده ننگي راديو، ده ننگيان داوه ته ده ننگي يه ك و كهس له كهس حالي ناي. حه مه كاس و وړ، چاوي له سهر ويته كه به و له زه راي رابروويدا وه ك كه سي مه له نه زاني، په ل ده كوتي. له نه كاو ده ستي له دواوه شاني گوشي و كه شه في به سي ناني تازه و ده ستي كه باب وه، خشايه به رده مي. سهر ي وه رسوران، كه ريمي چايفچي بو، نانه كه ي دانا و خه ري كه پروا، حه مه، مه چه كي كه ريمي به كه شه فه كه وه توند گرت:

– كا ك كه ريم! پرسيار كم هه يه، عه يب نيه؟

كه ريم به بزه وه گوتي:

– عه يبي چيه؟

– ٺه وه عه كهس كنيه؟

كه ريم سهر ي به ره و ويته كان وه رسوران:

– ٺه وه ي خه جهره كه ي به به روه يه، شيخ مه محمودي نه مره و ٺه وي تريان وه ستا

برايمه، خاوه ني ٺه م چايفخانه يه ده يناسي؟

– خوي كامه يه؟ عه كهس كه ي زور ٺاشنا دپته بهر چاوم.

– خوي ليتره نيه، چوه ته سه فهر، دوو سي روي تر دپته وه. وه دياره غه ريب،

ٺيرانيت؟

– ئەرى.

– تازە ھاتووی؟

– ئەرى، ئەم بەیانىيە گە ىيومە تە ئىرە.

– بە خىر بى، منىش ئىرانىم، ئەو گە باپچىيەش ئىرانىيە، ەستا براىمىش زوو خەلگى
ئىران بوە.

ئىستاش ھەر بە بلەى ئىرانى ناوى ئەبەن، تا نەلىى بلەى ئىرانى، كەس نایناسى. كارم
زۆرە، ئەبىن برۆم، دوایى ئەتېنمەو، رەنگە شەویش لىرە بى، دىيەو؟
– جىتان ھەيە؟

– ئەرى ئەرى. جىى باشت بۆ دائەنىم، ەرەو، جارى سەرم جەنجالە، ئەرۆم. كەرىم
دوور كەوتەو. ەمە لەبەر خۆيەو ناوى خاوەن وىنە كە دووپات دە كاتەو:

– بلەى ئىرانى! بلە ئىرانى! ئەو ناو ەو ناكالىتەو! دەبى وا نەبى!

دەستى برد بۆ كەشەفە كە، رىزە رىزە لە نانە كە دەپچرى و بە قەدەر سەرە نىنۆكى
كەبابى تىدەخا و نەبەدلانە لە زارى دەنى، بى ئەوہى لىو بكاتەو، پىرانە و چەواشە
دىجوى. چاوى ەك دوو پەرەسىلكە بە چاىخانە و نىو خەلك و سەر شەقامدا بال لى
ئەدەن.

داب و دەستوور و سەروبەرگى خەلك، ھاتوچۆى ماشىن و دووچەرخە بە
شەقامدا، جەنجالى و ەشىمەت بە جەماوەر. ئەوانە ھەموو بۆ ئەو تازە و نامۆيە. بى
ئەوہى خۆى بزانى چاوى سوورپانەو سەر وىنە كە. ەك قىيلە، ئەقرەبەى قىيلە نماى
چاوى سوژدە و كرنۇشيان بردەو بەر شىوہ و دروشمى و تىيدا دەتوینەو.

دوانوئەرۆيە. ەمە لە چاىخانە ەدەر كەوتووہ و تىكەلى جەماوەرى خەلكە. شارى
سولەيمانى لەبەرچاوى دەريايە كى بى سنوورە و ژاوەى دى لە ەشىمەت، سەرسام
و ەبەساو! بە درىژايى تەمەنى ئەوئەندەى خەلك بە جەماوەرى نەديوہ. گىژر گىژر، بى
ئەوہى خۆى بزانى بەرەو كووى دەچى، بە شەقام و نىو ەشىمە تا دەخولتتەو، بەلام بەر
لەوہى لە چاىخانە كە دوور كەوتىتتەو، مزگوتى بازار و پەناى چاىخانە كەى كردووہ
بەنیشانە بۆ گەرپانەوہى.

شارە كوردنشىنە كانى ئىراق، بە تايبەت شارى سولەيمانى لەو تافەدا قەلا و مەكوى
پىاوانى سەربزىو و ەلالتووى دەولتە دەراوسىكانە، بە تايبەت دراوسى كوردە كان

قهدهغه و قورغ و بهر گنپره وه یان بۆ نییه، جیی کار و کاسبی و خوشاردنه وه یه، به هار و هاوین و پایز و زستان کهس بیکار نابێ، گهرمینه.

ولاته گهرمینه کان، روژی گهرمه و شهوی فینکه، شهو که ده زینگیته وه، بایه کی سارد هه لده کاتێ و ته زوو ده خاته له شه وه، به تایهت له پاییز و زستاندا.

ئاخر مانگی پاییز و سه رماوه زه، ههوت و ههشتی مانگه. شه قام و کۆلانی شار به شهوقی کهم ته وژمی مانگ، رهنگی زیویکی خۆله میشی گرتوو به خۆیه وه.

شهو درهنگانه. جار جار کزه بایه ک له پهنجهره دوو ده ریه که وه، که رووه و قیبله کراوه ته وه، دیته ژوروی. دیوه که بچووک و یه ک ته ختییه، به بایه ک سارد ده بیته وه، پهنجهره که پتیه دهی، گهرم ده بیته وه.

حه مه مچور کێ به له شیدا هات، بێ ئه وهی قسه کانی که ریم بپرتیه وه، سه بری هه ستا و پهنجهره کهی پتیه دا و هاته سه ر تهخته که و له شانی که ریمه وه دانیشته، جوابی پرسیاره کانی ئه داته وه.

– ناوم محمه ده، دایک و باب و که سوکاریشم هه یه و خه لکی چۆمی مه جید خانم، تو چی؟ کهس و کارت هه یه؟ خه لکی کوئی؟

که ریم هه ناسه یه کی هه لکیشا، چاوه کاله کانی نایه سه ر یه ک، کلاوه سپیه که ی راست کرده وه، په نجه خه ناوییه کانی نایه نیو یه ک و سه بری گوئی:

– باو کم به ره حمه تی خوا چوو، ئه و دم که له وئ بووم، دایک و برا و براژن و خوشکم بوو، ئیستا نازانم کێ ماوه کێ نه ماوه، خه لکی سه رشوی سه قزم، سێ ساله له وئ رامکردوو و په روازه ی ئیره بووم، له ترسی سه ربازی و ئاغا رامکردوو، تو سه ربازیت کردوو؟

– نه وه للا، منیش وه ک تو له ترسی ئاغا و سه ربازی هه لا تووم. کا که ریم! بلتی کارم دهس که وئ؟

– چی زۆره، کار. چی ئه زانی؟

– هه یچ له کاریکی سووک ده گهریم، کاری قورسم نه کردوو، بلتی کاریکی سووک وه گیر که وئ؟

– کار زۆره، کهس بۆ کار دانه ماوه، شاگرد قاوه چیه ک، شاگرد که باجیه ک، چووزانم، له بهر دهستی تاجر و تۆجارچی، ئیره لهو کارانهی زۆره، که متر خه لکی ناو شار لهو کارانه ئه کهن، زۆرتر خه لکی هه ندهران بۆ ئه و کارانه ئه گرن، وه ستا برابیم نییه له مالۆ، بیتهوه، رهنگه کاری تۆی بیی، چهن رۆژ له مه و بهر چایچیه ک لیره کاری ئه کرد، ئه و رویشت، له وانه یه بیتهوه تۆ له جیی ئه و دانج، بیتهوه خۆم پیی ئه لیم، به لکو لیره دامه زریی، ئه ی دامه زرایه ی! به خوا خۆش ده بوو.

له وده مه وه که ریم قسه ده کا، به دم قسه کانیه وه په نجه کانی ده خا بهم دیوئه و دیودا و هه لیانده گولۆفی.

حه مه به سه ر سو رمانه وه سه رنجی دا وه ته په نجه ی خه ناوی، به شه رمه وه پرس ی:

– کا که ریم! عه یب نه بی! ده ستت بۆ دا وه له خه نه!؟

که ریم سه رنجی ده ستو په نجه ی خۆیدا، به بزه وه گو تی:

– به ناشکوری نه بی، بووین به کچ! ئه ونه ئاوی کولا تووی پیا ئه پژی، ناسکی کردۆ ته وه، کاری قاوه چیه تی ئه وه یه، ئیشالا ده سی تۆش له خه نه ئه گرین، با وه ستا برابیم بیته وه.

هه ر دوو ده ستیان به پیکه نین کرد.

ئه و شه وه تا ده رنگانی پیکه وه دووان. که ریم سینه ساف و ساکاره، ئه وه ی له دلیدا بوو، بی پینچو په نا گیرایه وه.

حه مه خۆرا گرانه، هه موو شتیکی نالی، زۆرتر پرسیار ده کا، زۆربه ی پرسیاره کانی سه باره ت به بله ئیرانییه. که ریم ئه وه ی زانیبیتی بۆی باسکردوو.

س ی شه وه به شه و گاری پاییز پیکه وه دانیشن. دۆستایه تی و نیوان خۆشی که ریم و حه مه شه وه به شه و خۆشتر ده بی.

له ماوه ی ئه و س ی رۆژه دا، حه مه بی ئو قره چاوه پروانی گه رانه وه ی بله ئیرانییه. ئه مرۆ رۆژی چوارمه و واده ی گه رانه وه یه تی. حه مه وه ک ژان کردوو، له به یانییه وه هه ر ده چیته ده ری و دیته ژووری.

ده ماده می عه سر، حه مه سه ری هینایه ژووری. که ریم به چاو تیی گه یاند و ئاماژه ی کرده کابریه کی ئه ستووری ورگن! نیو چاوان چرچولۆچه که ی تالینکی قژ پیوه نییه. برۆی به جیی برۆ باریک و جوانه کانی وینه که، پان و ئالۆز، تال تال به ربوونه ته وه و

به چاوه سیسه کانی گرتووه. که پوو زل و داچوراوه کهی، به سهر سمیله ماش و برنجی و قه لته قه لته کهیدا شوږبوته وه. ده مولیو ئه ستوور و زرپنه یه. روومه ت و چه ناگه ی له چاو وینه که پان ودریژن و هیچ پیوه ندیکیان به یه که وه نییه، ته نیا پیوه ندیگ که هه یانبی، بزهی لیویانه و بهس.

حه مه به وه ره زییه وه سهری داخست و چووه قوژبنی سهره وه ی چایخانه که دانیش ت و ته و او ی ئاواته کانی چه ندین روژه ی که له ده روونیدا به دی کردبوون، له گورستانه کؤنه که ی دلیدا ناشتنی. له دلوه گو تی:

– بله! بله ئیرانی! ئه و ناوه پر به پیسته! ده بی ههر ناوی بله بی.

له و ده مه یرا حه مه بی ده نگ له قوژبنی چایخانه که دانیش تووه. بله ئیرانی چاوی لی زه ق بوته وه و به سهر سورمانه وه تی ده روانی. ده لئی له وه بهر دیویه تی! بوی ناچیته وه سهریه ک له کو ی و که ی! شیوه و دروشمی هینده ناشنایه، ده لئی وینه گر میسکی وینه ی کیشاوه و ئاویتته ی خوین و ره وانی بووه! له دلوه ده لی: – ئه وه کینه؟! چاو برو و ده م و لووتی له ئاواتی کوږم ده چی! ده لئی سیویکن کراون به دوان! ئه گه ر ئه م قه وی و قول و سه وزه و به ته مه نتر نه بایه، گو تومت خوی! بلئی کی بی؟ له غه ریبه ده چی، ره نگه ئیرانی بی.

ئو عه سره تا روژئاوا، بله ئیرانی یه ک وچان دوولایی سهرنجی له حه مه یه و خافلی ناکات، تا ته ماشای ده کا، پتر له دلیدا نیشته جی ده بی و خو شی ده وی.

ئیواره یه و ته نگی نوژی شیوانه. شه قام و بازار ورده ورده چول ده بی. چایخانه جگه له ده دوازده غه ریبه، که سی لی نییه. بله ئیرانی داخله ی میزه که ی کیشاوه و ده سکه وتی ئو چه ند روژه ی که له مال نه بوو، یه ک جی و به دانگویی، بی ژماردن ده ربه پنا و له گیرفانی خست، چاویکی له حه مه کرد و به ره و ده رگای سهر شه قام وه ریکه وت، له بهر ده رگاوه ئاوریکی له حه مه داوه.

له و ده مه دا، که ریم له سهر پلیکانه کانه وه بانگی کرد:

– وه ستا یرایم! بی زه حه مت کارم پیته.

به توندی رووی تیکرد. بهر له گه یشتنی که ریم، بله ئیرانی چووه ده ری و ئه ویش به دوویدا رویش ت. له و دیوی په نجه ره که وه، له بهر شه وقی چراتوره کان، به جووت وه ستان.

چاویان برپروهه حه مه و بهزار له گهل یه ک ده دوین. حه مه چاوی لییانه، زۆرتتر سه رنجی داوه ته سپه بهره کانیان، له بهر شهوقی چراتۆره کان بوون به چوار، له دلوه ده لی:

– باسی من ده کهن! رهنگه که ریم بۆ دامه زرانندی من پیتی بلتی.

بۆ ئه وهی خۆ سووک نه کا و منه تبار نه بی، خۆی گیل کرد و رووی وه رگیرا، نه نه هوو هه ر نه دیدون. پاش ماوه یه ک، که ریم هاته وه ژووری و بله ئیرانی له بهر شهوقی چرا و چاوی حه مه ونبوو.

له وای عه سه ره وه، له و کاته وه حه مه ی دیوه، تاوتیه کی سه یر ناخی گرتووه و میشکی ده هه ژینتی. خه یالاوی و چه واشه ری ماله وه ی گرتوته بهر، به دم ریوه له گهل خۆی ئه دوی:

– ئه و دم که هه لاتم، که سم له پاش به جی نه مابوو! تازه ژنم هینا بوو، سالی تی وه ر نه گه را، به جیم هیشت! خیزانم هه موو جاری ده یگوت دوو گیانم، بلتی ئه وه ئه و بی؟! رهنگه ئه و بی! ئه گه ر ئه و نییه، بۆ له خۆرا ئه وه نده له دلما جیی گرتووه؟! ده لپی به شیکه له له شم! ئه و ژنه به سترمانه م چۆن بیکه س و بیده ر، له و خانووو چۆله دا به جی هیشت، بلتی چی به رۆژ هاتین؟ به خوای خویری بووم! تف له غیره تت پیاو! به تۆش ده لپین پیاو؟ بۆ به جیت هیشت؟ بۆ نه چوو یته وه مالی و له گهل خۆت نه تهینتا؟ ئه ی غیره تت سه گ بیخوا پیاو!

هیندیکی دیکه بیرى کرده وه:

– نا، خۆم به تاوانکار نازانم! بۆ له خۆرا خۆت تاوانبار ده که ی؟ خۆ ده سه لاتى هیچت نه بوو، کوا ده رفه تی ئه وت بوو بیر له وانه بکه یته وه؟ خودا خودات بوو سه ری خۆت ده ر که ی، ئه و یشت لیوه ببوو به بار، خۆ ئیستاش ئه وه بیست و چه ند ساله، له کووله که ی ته ریشدا نه تویراوه له رابردووت بدویی، ئیستاش له وه ده ترستی ئاشکرا بی و پیاوی ئاغا بی و بتکوژی! نه که ی خۆت ئاشکرا که ی، دار و باره که ت باش که وتوووه، ئاشکرا بوونت هۆی ژانه سه ره، بی ده نگه ی لی بیینه، بی ده نگ و باس، تازه هه ر چۆنی بوو بی، هیچت له ده ست نایه، بی ده نگ به، بی ده نگ.

بی ده نگ و خه یالاوی شه قام و کۆلانی بری. گه یشته کۆلانی خۆیان. دوو سی مال له ماله که ی خۆی دوور که وته وه، سه ری هه لینا و له جی ئاوری داوه، سه ریکی له خۆی

راوه شاند! ته ماشايه کي ده وروپشتي کرد، کهس ديار نيبه، سه بری پاشه و پاش گه راوه،
له ده رکه ی دا. پاش ئیستا، خشپه ی پیته ک و ده رگا کراوه:
– سلا و باو که گیان! ئیواره ت باش.

بله ئیرانی، بی جواب، دهستیکی به سه ری ئاواتدا هینا و تیی راما، زوری سه رنج دایه،
بی قسه و باس چووه حه وشه.

ئاوات کاس و وړ، به ده رگاوه ماتبووه! له بابی راماوه، به سه رسوورمانه وه، له دواوه
تیی ده روانی!

بابی له ش قورس و داگیراوه، بی ئاوردانه وه، راسته وخو له پلیکانه کان وه سه رکه وت،
ته نانه ت نه چووه سه ر حه وزه که ی حه وشه ده ست و ده موچاوی بشوا! ئاوات عه به ساوه،
چاوی لئی، بابی ده ستی نا له ده رگای ژووره که وه، ئاره زووی خوشکی به پیری بایه وه
هات، به پیکه نینه وه سلاوی کرد، بابی بی جواب چووه ژووری. ئاوات پشتی له ده رگای
حه وشه کرده وه، کاس و گینژ چووه ژووری و له گه ل ئاره زوو به مبه روئه و به ری
ده رگاوه و پستان و چاوی پر پر سیاریان له بایان بری!

دایکیان خه ریکی شیو و کاسه و که وله. له نه کاو هاته ژووره که. به پیکه نینه وه،
به خیر هاتنه وه ی له شووه که ی کردو له یه که م چاوی پیکه وتن، تییگه یشت، بزه له سه ر
لنوه ته سکه له کانی تاساوه! نیو چاوانی له ژیر زولفه ره ش و سپیه که یه وه چین چین
وه ستا و برق په یوه ست و باریکه کانی گرییان خوارد، چاوه ره ش و گه شه کانی پر بوون
له پر سیار و له ئاوات و ئاره زووی روانی:

– ئه وه چ باسه؟

هه ر دوو بی جواب سه ریان به رداوه. چاوه کانی نه جیبه سوورانده وه سه ر بله ئیرانی:

– ئالوزی! چی روویداوه باو کی ئاوات؟

بله ئیرانی هیچ جوابیکی بو ئه و پر سیاره نه بوو، له خوړا به زاریدا هات:

– هیچ نیبه، هیندی سه رمامه!

مه نقه لیه ک پر له ره ژی گه شاوه له نیوه راستی هوډه که یه، کتری و چادان له سه ری
ده کولین، دیوه که ی گه رم کردووه. نه جیبه به ره وه مه نقه له که رویشت، ئاره زوو به ر
له دایکی گه یشت. کتری و چادانی داگرت و ده ستی دایه هه ر دوو قولفه که ی وهینایه
به رده می بابی و ده ستی کرد به شان و مل شیلانی.

ئاوات كزومات به لاي دەرگاوه وهستاوه، له ژيرهوه چاوه له بابي ده كا و جار نه جاري دهروائتته داكي.

بله ئيراني جار نه جاري چاوي له ئاوات ده كا و دهنووقيني و شيوهي همه دينتتهوه بهرچاو و له گهل ئاوات بهراوه ردی ده كا. ئاوات مندالكاره و پولي دووه می سالي ئاخو دهخويئي. له دهلهوه دهلي:

– نه گهر نهو كوره خويئدباي، ئيستا له زانستگا دهخويئد. رهنگه نه گهر وه ك ئاوات سه رپه رهشتي كرابا، نهو يش سپيكلانه و به رننگ و بو بايه، رهنگه تال و سويري زور چه شتبي، نه گهر نهو بي، جگه له داكي كهس سه رپه رشتي نه بووه و خودا ده زاني چهندهي بيوه ژن كوشي بو كر دووه تا كر دوويه بهو پياوه، نهو يش نه گهر مابي! دنا به هه تيوي له قوون دهر ك و دووي مالان گه و ره بووه، نه گهر نهو بي، مشكوله زمه يم، باو كيكي خراپ و زالمم.

له نه كاوه به دهنگي نه جييه رايه له بير كردنهوه ي پسا:

– باوكي ئاوات! بو نومي خه يالي؟ چي روويداوه؟ ليما ني مه شاره وه.

بله ئيراني خوي خيتراني ده زاني، پاش نهو چهند ساله، نه گهر هه لكه وي باسي له رابردووي بكات، نه جييه رهنگي ده گوڤدری، دردؤنگانه دهلي:

– به خوا سالي به هه زار چوو بي و ده منالي وه ك ئاوات و ئاره زوومان بيئي، تو نه رپوتتهوه بو ئيران و به جيمان ديئي.

له بهر نهوه ي متمانه ي بي بكات، قهت باسي نهو لايه نه ي نه ده كرد. به زور بزه ي خسته سه ر ليئو، به پيكله نينه وه گوتي:

– هيچ نييه داكي ئاره زوو، باوه ر بكه هيچ نه بووه، هيندي سه رمامه! پيم سه رمام بووه. روويكرده ئاوات:

– وه ره دانيشه، بو دانانيشي كورم؟

سه ري وه رسوورانده و چاوي له ئاره زوو كرد.

ئاره زوو پازده سالانه و پولي دووهي ناوه ندي دهخويئي. نه كه له گه ته و نه كورته بالايه چاو و برؤ و روخساري له ئاوات ده چي، چه ناگه خر و مل كورته، چووه ته سه ر داكي، وه ك نهو سهوزه و دم به بزه يه. بهو ئاوردانهوه ي بابي گه شايه وه و ليوي به سه ر ددانييه وه پان بووه و سه ر روومه ته كاني خر بوونه وه:

– گهرمت هاته وه باو كه گيان؟

– ئه‌رى، وه ره دانیشه كچه جوانه كه‌م.

نه جيبه كه‌وته كار. كه‌ولى نانى راخست، شيو ده‌خون. بله ئيرانى به دم خه‌يال‌ه وه شيو خوارد. حاله‌تيكى سه‌يرى تيدا به‌دى هاتووه! هه‌ست به شادى ده‌كا و نيگه‌رانه! ته‌زوو به له‌شيدا دى، ده‌لبي سه‌رمابه‌تى! ياوى هه‌يه و دلى به توندى لى‌ئه‌دا! بى ئوقره‌يه و دوو دله! ده‌لبي دل له‌دوايه و ته‌مادارى هه‌والىكى نه‌ينيه! يان كورپه جه‌خيله‌يه و ناردوويه ته‌خوازيني خو‌شه‌ويسته‌كه‌ى و ته‌مادارى گه‌رانه‌وه‌ى راسپارده‌كه‌يه تى هه‌والى بو بينيته‌وه، له‌دله‌وه سى و دوو ده‌كا:

– من به كه‌ريمم گوت به‌ياني ديمه‌وه و ئه‌و دم پيت ده‌ليم. ئه‌گه‌ر ئه‌و كورپه‌زوو هه‌ستا و رو‌يشت چى؟ ئه‌و بى و ئه‌و نه‌بى، تازه بو من هه‌ر ئه‌وه، ده‌بى به هه‌ر له‌ونى بى نه‌هيلم بروا، نانا ناهيلم، هه‌ر ئيستا ده‌چم، له‌ده‌ستم ده‌رچى، تازه نادوزرپته‌وه.

به ته‌كان له‌جى راست بووه. هه‌ستانه‌كه‌ى هينده له‌نه‌كاو و كوتوپر بوو، هه‌موو راپه‌رين و هه‌ستانه‌سه‌رپى. نه‌جيبه راپه‌رى و به‌روكى گرت:

– بو كوى باوكى ئاوات؟

– ده‌چمه‌ده‌رى، ئيستا ديمه‌وه.

ده‌ستى كرد به‌گيرفانيدا و پووله‌كه‌ى به‌دانگويى ده‌رهينا و له‌سه‌ر قاليه‌كه‌هه‌لرپشت.

– تا ئه‌و پارويه ده‌ژميرى، من ديمه‌وه. دلنياه، ئيستا ده‌گه‌رپمه‌وه. ئه‌وه‌ى گوت و له‌مال ده‌رچوو.

شه‌و له‌بانگى خه‌وتنان لايداوه. كه‌ريم چووه‌ته‌ديوه بچوو كه‌ى حه‌مه و باسى ئه‌وه‌ى بو ده‌كا:

– مزگينيم بده‌يه! وه‌ستا برايم ده‌يگوت به‌ياني بيمه‌وه كارى ئه‌ده‌مى! تازه تو ليره ناروى و پي‌كه‌وه ده‌بين. له‌و قسه‌و باسه‌دا بوون له‌پر ده‌نگى كه‌ريمى بانگكرد. كه‌ريم له‌جى راپه‌رى، وه‌ك گه‌شكه‌دار گوتى:

– وه‌ستا برايمه! به‌لى به‌لى، ئه‌وه هاتم.

راپه‌رين و ده‌رپه‌رينى كه‌ريم هيند به‌حوجت بوو، باى بالى و پاتوله‌كه‌ى، داي له‌گه‌رى لامپاكه‌و وه له‌رانه‌وه و پرته‌پرتى خست. حه‌مه ده‌ستى به‌ملاو ئه‌و لاي زاركى

شووشه که یه‌وه گرت و نه‌یه‌یشت بکوژیتته‌وه، له‌ده‌ر‌گاوه‌چاوی‌خسته‌دوای‌که‌ریم، بله ئیرانی و که‌ریم له‌نیو‌دالان و به‌رده‌ر‌که‌ی‌میوانخانه‌که‌ویستاون و قسه‌ده‌که‌ن. بله ئیرانی له‌که‌ریمی‌پرسی:

– ئەو‌کوپه‌ناوی‌چییه‌و‌خه‌لکی‌کوئییه؟ داخو‌دایک‌و‌باب‌و‌که‌سوکاری‌هه‌یه؟
– ناوی‌حه‌مه‌یه، ده‌لئ‌خه‌لکی‌چۆمی‌مه‌جید‌خانه‌و‌باب‌و‌که‌س‌و‌کاری‌هه‌یه، له‌ترسی‌ئاغا‌و‌سه‌ربازی‌هه‌لاتووه، زۆر‌کوپیکی‌باشه.
به‌ده‌م‌قسه‌کردنه‌وه، به‌ره‌و‌دیوه‌که‌ی‌حه‌مه‌هاتن. حه‌مه‌سه‌ری‌کرده‌وه‌به‌ژووردا‌و‌له‌سه‌ر‌جی‌دانیشته.

بله‌ئیرانی‌له‌پیشه‌وه‌و‌که‌ریم‌به‌دوویدا، چوونه‌ژووری‌و‌حه‌مه‌هه‌ستا. بله‌ئیرانی‌دایمه‌زراند:

– کوپم! ده‌توانی‌لیره‌کار‌بکه‌ی؟! کاری‌ئیره‌گران‌نییه، هه‌لبه‌ت‌کاری‌گرانته‌پین‌ناسپیرم، ئاگات‌له‌سه‌ماوه‌ر‌کان‌بی، بی‌ئاو‌نه‌بن‌و‌ئیسیتیکانه‌کان‌بشو‌و‌ئه‌وه‌نده‌ی‌من‌له‌وی‌نه‌بووم، که‌س‌چای‌ویست، بۆ‌تیکه، ده‌توانی؟
حه‌مه‌ته‌ماشایه‌کی‌په‌نجه‌کانی‌کرد، به‌پیکه‌نینه‌وه‌گوتی:
– ده‌توانم، ئه‌گه‌ر‌ده‌ست‌و‌په‌نجه‌کانم‌بیکیلی! ده‌ستی‌من‌بۆ‌ئه‌و‌کارانه‌دروست‌نه‌کراون، تا‌رادین، ده‌بی‌ئاگاتان‌لیم‌بن.

– ناوت‌حه‌مه‌یه؟

– به‌لئ، حه‌مه‌ی‌نۆ‌که‌رت.

– تۆ‌چاوی‌منی. حه‌مه‌گیان! له‌قه‌دیمه‌وه‌گوتوو‌یانه، دار‌له‌له‌دا‌ده‌شکی، با‌دار‌و‌له‌له‌ی‌خۆمان‌دیاری‌بکه‌ین، پینت‌خۆشه‌چۆن‌کار‌بکه‌ی؟
– من‌نازانم، خۆت‌وه‌کیل‌به.

بله‌ئیرانی‌چاویکی‌له‌که‌ریم‌کرد:

– وه‌ک‌که‌ریم‌باشه؟ ئەو‌روژی‌روبعه‌دیناریکی‌هه‌یه؟ هه‌لبه‌ت‌خواردن‌و‌خۆراک‌و‌جی‌خه‌و‌و‌حه‌وته‌ی‌دوو‌جار‌چوونه‌حه‌مام‌و‌جلوبه‌رگی‌کار‌له‌سه‌ر‌منه، ئه‌وانه‌ش‌به‌تۆ‌ده‌ده‌م، باشه؟

– تۆ‌چۆنت‌پین‌چاکه، منیش‌پین‌چاکه، به‌لام‌پرسیاری؟ روبعه‌دیناری‌چه‌نده‌یه؟ به‌پوولی‌خۆمان‌ده‌بیته‌چه‌نده؟

– روبعه دیناری دیناری ده بیج به چوار به شه ووه، ده بیتته روبعه دیناری. به زمانیکی دیکه، دیناری حهوت یان ههشت تمه نی ئەو دیوه، به وهخت فەرق ده کا، جاری وایه حهوت، تمه نه، جاری واش ههیه ههشت تمه نه، ئیمه حهوت تمه ن حساب ده کهین، روژی حهفته قران و په ناباتی ده کهوی، بیجگه له خهرج، مانگی په نجا و دوو تمه ن و نیو ده کهوی، پیت باشه؟

– زور باشه، ئەگەر تو پیت باش بی، من زورم بی باشه.

– دهی باشه، له به یانییه ووه وهره سه ر کار، وه بزانه کاری خۆته، رووی له که ریم کرد: – که ریمگیان! من چام نه خوار دووه، برۆ چادانی چا بیتنه با شیرینییه که شی بخوین. که ریم رویشته، به چادانی چا و که شه فینک و سی دهسته ئیستیکان و پیاله یه ک شه کره ووه هاته ووه، چا تیکراوه و له بهینی هه ر سی دانراوه سارد بیتته ووه. همه و بله ئیرانی، هه ر یه ک به خه یالیکه ووه جار نا جاری ده روانته یه ک بله ئیرانی به و خه یاله ووه یه:

– ئەگەر باب و دایکی مردبان و خه لکی چۆمی مه جید خان نه بایه، ئیستا ده ستم له ملی ده کرد و ده مگوت خۆیه تی، به لام حه یف، دیسان قه یناکه، چونکه له ئاوات ده چی، له بهر ئەویش بی...

– همه له بیرى ناوه کهی و وینه کهی دایه:

– حه یف ناوی برایمه و له گه ل وینه که شی زور له یه ک دوورن. خۆزگه له وینه که ده چوو ناویشی برایم نه بایه، به لام چونکه خاوه نی ئەو وینه یه بووه، هه ر خۆشم ده وی.

ترۆپك و بهرزایی، ئاسۆگ و سهركهل، تهلان و ههلدیری کیو و شاخ به دهوره بهفرگرتوونی. دهشت و پیدهشت، چالی و نرمی، گوند و چۆم کهوتوونه گهمارۆیهوه و ئەمڕۆ سبهی ههموو به کسان دهبن.

پاییزه کیل بوون به رهپسته، دېمه کار له دوورهوه له چاو دهدهن. پاییزه کهی پهلهی داوه و گاسن کرهه نه کردوووه و تا پاشباره ودهن، گاسن له ئهرز رۆچوووه و قور به نووکییهوه هاتۆته دهري. تهپری و وشکی لیکدراوه، بههاره کهی تهپهسال دهبی.

وهرزیر و دیم کیل، سهپان و شکارته کیل، شوان و گاو، مهلا و مجبور به کهیفن. ئاغا له ههموان به دهماختره. به قهدهر گشتیان ئهرز و ئاوی ههیه و باشتین زهوی هی ئهوه، پاییز به پیاو و گاو و جووتی رهعیهت دایدهچینی و هاوین به گهله دروینه پینان کۆ ده کاتهوه و له بهره جووتی ئهوانیش ده و دوو و خهرج و پیتاک ده گری. تا ئهوان زۆریان ههبی، ئهوه زۆرتری پێ دهبری.

ههوا سارد سارده. تهپری پهله و شهختهی پاییز ئهززی شیدار کردوووه و شهوانه دهبی به شاخ به رۆژدا، خۆره تاوان ئارهق ده کا و به شهو سهر له نوێ دهیهستتهوه. نساوان به رۆژ و به شهو بهستوو به وشک و شکه. رهپسته تویتز تویتز زوقمی له سهره و رهش داگهراوه، هاکا سهرما بردی. خهلك، خاس و عام دهسته و دۆعای بهفر کهوتن به لکو دهغل و دان سهرما نهپیا.

گوندی تازاوا به چوار دهوردا، تا ده گا به کیوه کان، شیناوهرد و رهپستهیه و شین ده کاتهوه. داویتی کیو، تا نیو قهدی، بۆر و رووتهنه. بهرهو لووتکه سهر ههلینی، به کدهست سپیه و بهفر گرتوووه.

چۆمە كەى بەردى، لە سەردا بەند و بناوانى بە ئاودا دراوه و بەر بەرەللايە. ئاۋ بە نىودار و كزىچار و ئاۋەرۈى چەندىن سالەى خۇيدا، پىنج پىنج و كەش و توش ھاژە دە كا و پردەباز و بواری داپۆشيوە، لە ھىندى شوين نەي، پەرىنەوەى ئاستەمە. قاۋەلتوونىكى درەنگە. سەرچۆم و لىزى قەلا پەرە لە ھەشيمەت. دەستە دەستە مەر و گاران دەبەن بۆ ئاۋ. لە سەرۋوى دەراۋ و پالتەو، كۆمەلى ئافرەت قاپ و كەوچك و پەرۆ دەشۆن. دەستەيەك كورە جەحلىيەى خۆرىخەر لە چۆم پەريونەتەو، لە سەر رىي شار و بەرانبەر بە ئافرەتە كان، تەمادار و چاۋەرەى وىستاون.

بەندىوار و بەر دەروازەى قەلا ژاۋەى دى لە پىاوان. كەىخودا و پىاوماقوولانى تازاۋا كۆر كۆر لە دەورى يەك كۆ بوونەتەو و چاۋيان برىو تە ئەوبەرى چۆم و رىي شار. دەروازەى قەلا كراۋەتەو و بەر بەرەللايە، دەر كەوان بەر گرى لە كەس ناك، ژنان لە نىو دىۋە سەريان ھەلدا. دوو دوو و سى سى بەرەو قەلا دىن. دەگەنە حاندى پىاوان، بە لۆى دەسمال دەمچاۋ دادەپۆشن. خۆ بارىك دە كەنەو و دەچنە ژوورى. ھەوشەى قەلا سىكەنە و سەرخانە! ئەحمەد فەراش سەماۋەر و ئىستىكانى ھىناۋەتە سەر ھەزە كە و دەيانشاۋا.

نازدار كەلوپەلى مەدبەقى خستۆتە دەرى و دەيانتە كىنى و ولات خاۋىن دە كاتەو. كەلوپەلى كىشايەو ژوورى و تەنوورى دەردا و وردە تەپالەى ھىنا و تەنوورى داخست. ھەسەن مەيتەر بە گسكە كۆلەو دىت و دەچن، ھەر دەچىتە تەويلە و دىتەو دەرى، ئاخورى ژوور و دەرى دەمالى، سەرى خستۆتە سەر ھەو ھەشت ژنە نىو دىي كە خەرىكن ھەوشە دەمالن.

چوار پىنج پىاۋ، چوارپەلى جوانە گايە كى فىتەريان بە گوريس بەستوۋە و لە سەر جۆگەى ھەزە كە، روو بە قىيلە رايانكىشاۋە. فەيزە درىژ سۆرانى لە مل گرنداۋە و تا پشت ئەنىشكى؛ قولى ھەلمالىو و چەقۇى سەرتاشى لە سەر گرىي مىلى جوانە گا راگرتوۋە، تەمادارە مەلا برايم دۆعا بخوئىنى و نىيەتى مەولوودى لى بىئىنى.

دۆعا تەواۋ بوو، مەلا نىيەتى مەولوودى لى ھىنا و بە دەست ئامازەى كردى و فەيزە چەقۇى داگرت گرىي مىلى دابرى. خوئىن بە دەم چەقۇۋە فىشقەى بەست و پژايە نىو جۆگە و ئاۋى سوور ھەلگىرا و جوانە گا بۆراندى. بۆرە لە جىن چەقۇۋە گەرۋو ھەلپراۋىەو، بوو بە لرخە و خوئىن ھەر دى و زىاد دە كا.

فەيزە جار لە گەل جار دەمی چەقو دادە گری و ملی جوانە گا دەخا بە پشتدا، و مۆخی دەژەنێ. پاش خۆ کوتان و پەلەقاژەیه کی زۆر، جوانە گا شلبۆو و بوو بە کەلاک.
چوار پیاو، چوار پەلی کە لاکیان گرت و لە جۆگە دووریان خستەو و کەولیان کرد.
ورگ و ریخۆلەیان دەرھینا و لە سەووتەیان خست.
مەلا گوتی:

ئیمە بە شەرع موسولمانین، شەرع دەفەر می: حە یوانی کە نییە تی مەو لوددی، یان قوربانی لێ بی، ئەو جییانە ی بۆ خواردن نابن، دەبێ لە چال خرین. ئەو ورگ و ریخۆلە لە چال خەن و دایۆشن.

دوان لە پیاو کەن، یە کیان سەووتە تی دا بە کۆلدا، ئەوی دی بە پیمەرەو، لە دەرگای پشتەو لە حەوشە چوونە دەرێ.

سە گەلی نیو دی بۆنی کەلاک و گۆشتیان کردووە، دەوری دیوار و دەرگای پشتەو ی قەلایان داو. بە و دەرکەوتنی سەووتە، گشت زیت بوونەو و بە دەم لستەو، و دەووی ورگ و ریخۆلە کەوتن. لە دوورەو مەلا سکیانە و ئاو بە زاریاندا دیتە خواری.
لە سەر تەپۆلکی خوار قەلاو، ئەژنۆیە ک ئەرزیاں درێ و ورگ و ریخۆلەیان شار دەو. دوو کەسە کە گەرانەو. سە گەل چوونە سەری، دەستیان بە مشتومر و بۆن بە ئەرزەوە کردن کرد.

گۆشت لە سەر پینست پیل پیل کراو. مەلا برایم بە قەلەم و دەفتەرەو، بە پینی بەراتی کە وەریدە گری، سیایی مالانی گرت. بە مالی خۆیانەو و دەسوینوێندی قەلا و مجیورەو، پەنجا و پینج بەش هاتە حیساب. بە دەنگیکێ بەرز بانگی عەدلە خانمی کرد:

– خانم! پەنجا و پینج ماله، بەشی کەین؟

پەنجەرە کراو، عەدلە خانم هاتە سەر سەرا و جوابی داو:

– جەرگ و دلی و رانیکێ دانین بۆ خۆمان. سێ بەشیش جیا کەنەو بۆ کانی توو، بەشیکێ بۆ پوورە گولە و یە کیان بۆ مالی کویخا کەریم و ئەوی دیکە کافە یزوللا بیاتەو. باقی، بە پینی خێزان، بە دیدا بەشی کەن.

گۆشت شەق شەق لە سەر دەرگا کۆن و چەپەر بەش بەش کرا. جەرگ و دل و رانی بۆ قەلا و سێ بەش بۆ کانی توو جیا کراو، نازدار هات و بەشی قەلای بردە ژووری. فەيزە هەر

سڀ به شه ڪهي له ده سره ده سته ڪهي خست و له لايه ڪه وه داينا. مهلا برايم به شيڪي قه له وي له ده سره يه ڪ خست و گوتي:

— ڪاري مني نه ماوه، من ده پڙوم، ده چمه مز گهوت و به ره سوول مجبور ده ليم بانگه واز بڪا و خه لڪ پين بڙ به شه گوشت.

مهلا رويشت، زوري نه خاباند، له سه رباني مز گهوت وهه بانگه واز ده ستي پيڪرد:
— خه لڪي تازاوا! هاي خه لڪه! ره حمه تي خوداتان لي بي، بڙ سه لامه تي عه تابه گ و هانته وهي له نه خوشخانه، ناغا مه ولوودي ڪردوهه، به دوعاي به خير وهه بڙون بڙ به شه گوشت.

پاش چاره ڪه سه عاتي، خه لڪ له نيو ديوه به ره وه قه لا، به جام و ڪاسه وه هه لقولين و له حه وشه و دهوري گوشت ريزيان به ست.

هه تاو گه ڀاوه ته وه چاوي راست. ديوه خاني قه لا ناخر اوه له ژناني نيو ديبي. عه دله خانم و ناسڪي و تنه ڪه جوابي چاو و دل روشني ژنان نه ده نه وه. جار نه جاري يه ڪيان ده چيٽه بهر په نجهره و چاوي له ربي شار و ڪينوي به فر گرتووي حه و تڪانيان ده ڪن.
ده سته سوارئ له ناسوگي حه و تڪانيانه وه سه ريان هه لدا. ناخر سوار له گه هات بهم ديودا، ريز له نيو به فردا رهش ده ڪه نه وه، بيست سوارن، يه ڪيان له پيشه وه له سواره ڪان جيا بڙوه، هه ر دي و له وان دوورده ڪه ويٽه وه، له به فر ده رچوو و ڪه و ته بڙايي و رووتهن، هه ر دي و له دي نزيڪ ده بيٽه وه.

ڪوره جه حيله ڪاني نه وه بهري چوم چون به ره و پيري و له نيوهي ري به يه ڪ گه يشتن. ئيستي پيڪه وه وهستان، سوار روو به دي و نه وان به ره و سواره ڪاني ديڪه وه ري ڪه وتن.
تاقه سوار تنگي به چاره وي توند ڪردوهه، يه ڪ غار گه يشته سه ر چوم، له ناو په رپيه وه. نه سپه رهش يه ڪ رڪيف له ليڙي قه لا وه سه ر ڪهوت. ڪه يخودا و خه لڪي بهر ده روازه له بهري ههستان و دوور گوتيان:

— ماندوو نه بي ڪا ره سوول، عه تابه گيتان هيناوه؟

ره سوولي نو ڪهر به دم رپوه جوابي داوه:

— نه ري نه ري، ها ها له داواه. ره سوول به پرتاو خوي ڪرد به حه وشه دا، له ناوه راستي

حه وشه خوي له نه سپ هاويشته خورئ و به په له له پليڪان وه سه ر ڪهوت.

حەسەن مەیتەر دەستە جەلەوی ئەسپەرەشی گرت و کیشایە تەویلە. زین و لە غاوی لێ دامالی، بە نەرمەزینەو، لە سەر ئاخووری خۆی بەستیپەو و هاتەو دەری.
رەسوول هەناسکە هەناسک خۆی کرد بە نێو ژاندا، بە دەنگیکی بەرز بانگی عەدلە خانمی کرد:

– خانم! مزگینیم دەوی مزگینی! عەتابەگ ساخ و سەلامەت هاتەو، بە خودای لە من ساختەر، بە کویری دوژمن.

عەدلە خانم لەو و بەر دەستی کەواپتۆلی هەمزەبەگی بۆ مزگینی هینابوو پەنا دەستی. دەستە کەواپتۆلی دەست دایە و کیفەکە لە گیرفان دەرھینا و بە بەرچاوی ژانەو، پەنجا تەمەن پوول و دەستە جەلەکە دایە. ناسکی و تەنکەش، هەر یەک بیست تەمەنیان دایە. عەدلە خانم هەستا. ژان بە جەماوەر هەستان و وەکو چیشتی مەجیور شیوان بە سەر یە کدا. خانمەکان لە پێشەو و ئەوانی دی بە دوویاندا، بوو بە شیواو و کەس لە کەس، هەموو ئەمتا و ئەو تا کەوشیان لە پێ کرد و رژانە حەوشە.

فەیزە درێژ لە مێژە تەماداری هەوال لە حەوشە وەستاو. بە قیژە ی ژان لە سەر حەوزە کە راپەری، خۆی کرد بە ئاغەلدا و شەک بەرانی کە لە ئەو لە رۆژووە خانم بۆ گەرانەو عەتا لە نەخۆشخانە دیاریکردووە، بیکا بە سەدەقە، بە پال پێوەنان و راکیش راکیش هینایە دەری و بردی بەر دەروازە.

نیو دینی تازاوا قووی پیندا کراو، گەورە و بچووک، ژن و پیاو هاتوونە بەر قەلا و ئەمبەر و ئەو بەری ریی چۆمیان تەنیو.

نۆزە سوار و دەستە یەک پیادە لە چۆم پەرینەو و سوار و پیادە بە لیژی قەلا و نیو حەشیمە تدا و سەر کەوتن و گەیینە بەر دەروازە.

فەیزە لۆبەکی پشتوینە کەمی خستە ملی شەک بەران، بە دەستیکی دەستە جەلەوی ماینە بۆری عەتای گرت و لە خەلک و سواری دوورخستەو. شەک بەرانی لە دەوری عەتا گیرا و لە بەردەمی، روو بە قبیلە لە ئەرزى دا و کردی بە سەدەقە.

سوارە و حەشیمەت رژانە حەوشە. حەسەن مەیتەر پەریپە نیو سوارە و دەستە جەلەوی کویتە ی گرت. نۆکەری ئاغاکان خۆیان هاویشتە خواری و هەر کەس دەستە جەلەوی چارەویتی ئاغای خۆی گرت. ئاغا تیکرا دابەزین. حەسەن مەیتەر کویتە ی بەرەو تەویلە کیشا، نۆکەرەکان بە دووی ئەودا، هەر یەک چارەویتی خۆی و ئاغای کیشایە تەویلە.

عه تا تاقه سواره له نپوه راستی حهوشه و حهشیمه تدا وهستاوه و دانابه زئی! رهنگ زهره و بزرکاو به سهر ماینه بۆره وه کوشک هه لاتوو و به شهرمه وه چاو ده گپری، به سهر بابی بانگ کرد.

هه مزه به گ چوه په نایه وه، عه تا خوی نوشتانده وه و سرتاندی به گویدا. ئاغا دوور کهوته وه و رووی له ره عیه ته کان کرد:

— عه تا ساخ و سه لامه ته، وهختی نه هاره و ئه و ئاغا یانه نه هاریان نه خوار دووه، ههر کهس برواته وه مالی خوی، ده برۆن دهی.

حهوشه ژن و پیاوی ره عیه تی لئ نه ماوه. عه تا پنی چه پی له ئاوزه نگی توند کرد، لاقی راستی له ئاوزه نگی دهرهینا و هه لیهیناوه و به لای چه پدا دابه زی. ره سوول چیو شهقه ی له پاکوی زین دهر کیشا و دایه ژیر بالی راستی. هه مزه به گ وه پیشکهوت، ئاغا و نوکر به دوویدا چونه ژووری.

حهوشه چۆل بوو. عه تا لاقی چه پی چه قاند و هیزی دایه سهر چیو شهقه و پنی راستی کیش کرد و ره سوول به دوویدا ریکهوت.

عه دله خانم و ناسکی ته نکه و نازدار له مدبهقه وه دهره پرین. دایکی و خوشکه کانی به گریانه وه له ئامیزیان گرت و نازدار شانی عه تای ماچ کرد.

ئاغاواتی دوورونزیک، دهوله مهنده و سهر به دهره وهی شار و دئ دهسته دهسته بو سهر کیشی و چاو و دل روونی له هامووشۆدان، ئه وهی هاتبی هه مزه به گ لیبی گپراوه ته وه بو شایی عه تا، وادهی ئه وه لی زستانی داونه تی.

حهوته یه که عه تا بو دهست به ئاونه بی، له دیوه کهی خوی خزیوه و ناییته دهری. نزیکانی خوی نه بی، کهس نه یدیوه. ئه وندهی ئه وانیش ده چنه لای و ده یدیوتن، ههر ئه ونده دیتته جواب:

— لیم گهرین! پیم خوشه تنیا بم، هه ز ناکه م کهس بمدوینی، ئاوام پی خوشه، وه ره زم، له هه موو کهس وه ره زم، برۆنه دهری و دهر گام لئ پیوه دهن و کهس نه مديوینی! هه مزه به گ عه به ساوه! له و ئاکاره ی عه تا ده می به تاق ماوه! له دله وه سی و دوویه تی:

— بو وای لئ هاتوو؟! جارن ری له ریوار به بیوو، ههر کهسی دیبا به روکی ده گرت و رایده سپارد: به باجم بلئ ژنم بو بینن، ئیستا له کووله کهی ته رپیشدا له و باره وه نادوی.

به سهر سوورمانه وه رووی له عه تا کرد:

— عه تا! کورم! چ باسه؟ بۆ ماتی و هیچ نالیی؟ ئه وهی خۆت ده تویست بۆتم ماره کردوو، له خه لکم گیراوه ته وه، ده بی ده ست به کار بین، هینده مان وهخت نه ماوه، ده لئی چی؟ خۆ ساز کهین؟

عه تا مات سه ری به رداوه ته وه. چاوی هه لئینا و ته ماشایه کی دایکی کرد. عه دله خانم به پیکه نینه وه جوابی هه مزه به گی داوه:

— دهی وه کار که وه، ئه و بلئی چی؟ خۆ لای تو له رووی هه لئایه بلئی بۆم بگویزه وه، له سبه یئ زووتر نییه خه بهر به مالی بووک بده با خۆ ساز کهن، ئه وانیش خزم و که سیان هه یه، ئه و جوړه ی تو له خه لکت گیراوه ته وه، زوو ده ست به کار نه بین، ئابروومان ده چی، شهش چهوت روژی ماوه، به وه نده چمان بۆ ده کری؟ به من ده که ی هه ر ئیستا بیتره له دووی ره سوول با به یانی زوو بر و ا و هه والیان داتی وه خۆ که ون، کاری خیر بۆ لئسه ناب، شوان تا دانیشی مه ر دوور ده که ویتته وه.

هه مزه به گ له ژیره وه چاویکی له عه تا کرد. عه تا ئه و چه شنه سه ری داخستبوو، هه لئینه هیناوه ته وه، هه ر ده لئی له ویش نییه و باسی له ژن هینانی ئه و نا کری! ئاغا سه رنجی به ره و خانم سو پراند:

— به م شه وه؟! بۆ روژ نایته وه؟

— ئا ئا، هه ر ئیستا، روژ وه دره نگ ده که وین، نازانی هه یتوو هووتی زوره؟ ئه وه کاری ژنانه، تو نازانی، من ده زانم.

هه مزه به گ دوو پاتی نه کرده وه، رووی له ده رگا کرد و ئه حمه د فه راشی بانگ کرده ژووری و ناردی له دووی ره سوول. پاش ماوه یه ک نو کهر هاته حوزوور. ئه وه ی پتویست بوو، ئاغا پنی راگه یاند. بریاره به یانی بهر له تاو که وتن، ره سوول بگاته کانی توو. ئه و شه وه له نیوه شه و به دو، ورده ورده دایدایه کرپوه و چاو چاوی نه ده دی، وه ک بیکه ی به هیله گدا، و ابوو، کرپوه به دم با به کی ئه هۆ نه وه و ده تگوت پرچه سپیه که ی دایکی میژوو به دم هه ناسه ی سروشته وه به شان ه ده کا و که شان که شان و تو یژ تو یژ دلئی ره شی ئه رز داده پۆشی. به فر دنیای کردوو به قوله ی هیلکه. کیو و شاخ، به رزی و نزمی، ده ست و پینه ده ست یه که ده ست سپی ده کاته وه و هه موو یه کسانه.

له و کاته وه نیوی عه تایان له سه ر که وی داناو و ماره کراوی ئه وه، وه ک که وی قه فه س له مال نه هاتوته ده ری. هه مزه به گ، زارای خیزانی فه تاحه کویری تاین کردوو ئاوی کانی

و کاروباری دهری له بری کهوی بهرپوه بهری و نهوانه‌ی هامووشوی ده کهن بیانخاته ژیر چاوه‌دیری، نه‌گهر شتیکی دی و بیستی، به‌فیه‌ی راگه‌بینی. له‌ودمه‌وه زارا وه ک که‌رویشکی بازره له سهر کانی و نیو ژنان گوپی کولوره و قسه‌ی ئەم و ئەو له‌میشک ده‌گری، تا ئەو دیار بچ، ژنان به‌چاک و خراب باسی کهوی ناکه‌ن. دوو به‌ره‌کیه‌کی سهریر که‌وتوته نیوانی ژنانی کانی‌توو. نه‌وانه‌ی همه‌یان خو‌ش ده‌وی، قینیان له‌که‌وی هه‌لگرتوو، که‌وی ئیتر که‌وی نییه! ناز ناویان بۆ داناوه! به‌توسه‌وه پیتی ده‌لین:

– خانم! که‌ر چوه‌ته به‌غدا بووه به‌هه‌ستر! قورم‌دا به‌چاویدا، به‌خودا به‌ژنی سالی نابی و ته‌لاق به‌قوونی ده‌کا، ئەوه من مردوو و ئیوه زیندوو، نه‌گهر به‌بیوه‌ژنی نه‌هاته‌وه، ئیوه چوار خالی روم بکیشن، په‌له‌مه‌که‌ن، ده‌بینه‌وه، ئەوه نا‌غاواته، سویتدی خواردوو به‌بۆ شه‌ویکیش بچ، بیهیتی، له‌داخی همه‌ده‌یهیتی، دهن‌ا بۆ ژن قاته خوشکی؟ ئەوه باری کونیته و تۆله‌یه، ده‌یه‌وی سووکی کات، نه‌گهر وا نه‌بوو رووی خو‌م ره‌ش ده‌که‌م، ئیوه راوه‌ستن، سه‌یره خو‌شه‌که‌له‌دواوه‌یه.

ده‌سته‌ی نا‌غا‌خوا ده‌لین:

– قابیله‌خانم بچ، ئەو ناوه‌هه‌ر له‌که‌وی ده‌کالیته‌وه، به‌خودای هه‌یچ خانمی له‌و پیکه‌وتوو تر نییه، خو‌زگه‌به‌خۆی، له‌ده‌ست کارو‌کویره‌وه‌ری په‌ز و پاتال و شیاکه‌خو‌ری زرگار ده‌بی و بۆ خو‌ری ده‌بی به‌بووکی قه‌لا و هه‌ی وه‌ک ئیمه‌و مانان ده‌بنه‌کلفه‌ت و قه‌ره‌واشی، بکوژوبه‌ری ئەم ناوه‌قه‌هه‌ر خو‌ری ده‌بی. چاو له‌عه‌دله‌خانم که‌ن، ئەوه‌یش که‌چه ره‌عیه‌ت نه‌بوو؟ بابی چی بوو؟ به‌نیو به‌گ بوو. ئەو ده‌م که‌ نا‌غا داوا‌یکرد، به‌شی هه‌وه‌یرئ ئارد له‌مالیاندان نه‌بوو. ئیستا ته‌ماشای که‌ن، هه‌مه‌کاره‌خۆیه‌تی، کئ هه‌یه‌ده‌ست بینیته‌ری؟ که‌وه‌یش وا ده‌بی، ده‌بیته‌جینشینی ئەو. نه‌که‌وی له‌عه‌دله‌خانم ده‌بینیته‌وه، نه‌کو‌یخاش له‌عیزه‌توللا به‌گ که‌متره‌ه. راوه‌ستن بزنان ده‌بیته‌چ خانمی، ئەوه‌عه‌تابه‌گ به‌بی‌مزه‌ره‌ت ها‌تۆته‌وه و نا‌غاش پیاوی ناردوو ئەمه‌رۆ سه‌به‌ی ده‌یگۆزنه‌وه، ئەو ده‌م ده‌بینه‌وه، به‌خودای خانمی ئەو ناوه‌قه‌ی پچ ده‌شکیته‌وه، ئیوه راوه‌ستن.

دوو شه‌و و دوو روژه‌یه‌ک وچان ده‌باری، به‌فر، که‌ل و کونی سامالسا کردوو و ری و بانی بریوه. مالی پیاوی خه‌لکی تازاوا به‌نامه‌ی نا‌غاوه‌شار و دئ ده‌گه‌رین دوو ده‌سته‌به‌گو‌یدرئ‌ه‌وه‌چوونه‌ته‌بژوی و کانی که‌رویشکه‌له‌مالی ره‌شیدخان و قادرخانی زاوی هه‌مزه‌به‌گ پێخه‌ف و که‌لوپه‌ل بینن.

حهوت ههشت سه ره ژنی کارزان و دهستاو خوشی نیو دیتی به فه رمانی عه دله خانم هاتوونه ته قه لا یاریده ی نازدار بدهن. فه یزه درپژ سه ره پرشتی گوشت و ئه مینداری مدبه قی پی سپیدراوه.

کورپه جه حیلّه و کچه نازه بی کانی توو و تازاوا و کانیه کویره، مالی به گسیکیکه وه هاتون، له هه وشه ی قه لا ره شبه له ک گیراوه و به ته قه ی دههؤل و زورنا شایی ده گه ری. ئاغاوات به دیهاتی دوورونزیکه وه تیرژاون. سه روان خودایی به دهسته یه ک ئه منیه وه و دهوله مه ند و سه ره به ده ره وه ی شار دیوه خانیان ئاخیوه، ئاغا و خانمه کانیان له سه رسه را و به ره په نجه ره وه سه یری شایی ده کهن. چاوهش سه ری زورنای سه ره به ره وژوور کردووه ته وه و به ده م ژنده نه وه له په نجه ره ده چیتته پیش، داوای شاباش ده کا. هه ره کهس له حاندی خویه وه ئه سکیناسی ده تمه نی بۆ به ره ده ده نه وه.

نزیکه وی نیورۆ ئه حمه د فه راش هه لی بۆ ریکه وت و چووه گه ری شایی. کورپه جه حیلّه له سه ره چۆپی تا گاوانی داوایان لی کرد گۆرانی بلّی، به چاوشیان گوت لی نه ده ن. پیک له زاری زورناژهن هاته ده ری و قه فی گوچان له سه ره دههؤل ویستا. کچیکی بالا بهرز و ره زاسووک له په نای پلیکانه کان پالیداوه به دیواره وه. ئه حمه د چاوی تی بری و به هه وای رۆینه تینی هه لکرد:

بالات به بهرزی، قه د به باریکی

ئه ستیره ی ئاسمان که وته تاریکی

بالا کهت بهرزه به قهت مناری

کی ته فره ی داوی؟ به ردی لی باری

ئو کچه بالا بهرزه له به یانییه وه نه چووه ته گه ری شایی، کچی له کچه کانی کانیه کویره چووه په نایه وه، به سرته گوتی:

— کابان! ئه وه بۆ وه ستاوی کچه تیوه؟! او ره برۆین هه لپه رین.

کابانی مه حموود شوان وه ک ئه وه ی له ری خولک به ندین، له گه ل کچه ریکه وت و چووه په نای سه ره چۆپی و دهستی ئه حمه د فه راشه وه و په نجه ی له په نجه ی هه لپیکا. شایی به دهنگی ئه حمه د ریک بوو و له دوودانی کهوت. ئه وه ی له ده وری شایی ویستا، چوون ده ستیان گرت. شایی هه ری و گه وره تر ده بیته وه.

یه کئی له کوربه کانی کانیه کویره گورانی بیژه و له شاییدا گورانی ده لئی، له دلی خویدا سووتای کابانه، ئەو جوابی ناداتهوه که هاودییه کانی داویان لیکرد بۆ ئەحمەدی بسینیتتهوه. قادر له خودای دهویست، له قینی ئەحمەد ههواى گۆری، به تووربه ییهوه رووی گورانی و مانای له کابانه:

هاته دەرکی دەر وازه

چه تیوه حیلە بازه

کار له کاران ترازه

حهزت لئى ناکهم تازه

ئەو رۆژه تانیوه رۆ بهو ههوايه شاییان گنیرا. هەر دوو کیان له گهه کابانیان بوو، قادر بی فیهزیه تی پیده کرد، ئەحمەد ده یلاواند. قادر نه بهقه دەر ئەحمەد که لیمه ی ده زانی، نه ئەوه نه ش دهنگی خوش و پیکه وتوو بوو. رۆژ درهنگه، ئەحمەد ده بی پروا، سه بری به کابانی گوت:

– من ده بی برۆم، پاش نویتز دیمه وه. کابن له شایی چوه دهری، ئەحمەد به دوویدا بهری دا. چاوه ش پیکى له زار ناوه و فووی پیدا کرد. ده هۆل کوت هه ی کرد له گۆچان. دوو رۆژه شایی ده گه ری. برا زاوای ره عیه تی شهوانه ده چنه مز گهوت جو رایین ده که ن. ئەوه ی خهوی بی هه ره له وئ ده نوئ. کچانی غه ریبه له گهه کچه تازا واییه کان، دوان و سیان ده چنه وه و به یانی زوو دینه وه قه لا. برا زاوای شاری و ئاغاوات له قه لا ده میننه وه، تا خه و ده یانباته وه، کۆری مه جلیسیان گه رمه و ئاره ق و شه راب کلاشه ده کا، دارو دیوار مه ست ده بی.

له ماوه ی ئەو دوو رۆژدها، ئەوه نده ی ئەحمەد فه راش سه ری په ر ژایی، چوه ته شایی، ئەوه نده ی ئەو ده چوو، کابان ده چوه ده ستیه وه، ئەحمەد له وئ نه بایه، ئەویش هه لئه ده په ری، هه ره له دووره وه سه یریده کرد.

هه وا سارد سارده، تف هه لاوی ده ییه ستی، که س ئاگای له خۆی نییه و وه نازانن سه رما هه یه. سه ری سئ رۆژه جله بووک هاته وه. ده سته به ک پیاو و ژن که و تنه ته کی و جلیان بر د بۆ کانی توو، ناسکئ خانمیش له گه له، ئەوه بهر بوو که.

مالی بووک چرپه و پرڼه‌ی تیرژاوه و ژاوه‌ی دئ! قیژ و واژى منډال و چریکه‌ی ژنان گویى گویدار که ده کا. ژن و منډالی کانی توو، پووره گوله نه‌ی، هه‌موو له‌وین، شه‌وی خه‌نه‌به‌ندانه.

ناسکئ سهرى سندووقى هه‌لداوه، پارچه پارچه جله بووک و زیری نیشانندان. ژنان گيژومه‌نگ تیتی ده‌روانن، له دلوه خوزگه به که‌وی ده‌خوازن. دواى نیشانندان، ناسکئ جل و زیری له سندووق خسته‌وه و ده‌رگای قايم کرد و کلييدا به پیخه‌سوو، پوورامان پیخه‌سووه. که‌وی له نیوه‌راستی ژنان دانیشتووه، که‌س نازانى چ حاله‌تیکى هه‌یه! له خه‌مبار ناچئ! به که‌یفیش نییه! چۆنى ته‌ماشای که‌ن، وا ده‌نوینئ، ده‌لئى ئاوینه‌یه! به پیکه‌نینه‌وه چاوى لیکه‌ن، پینه‌که‌نى! خه‌مبار و په‌شيو ته‌ماشای که‌ن، دایکى ده‌رد و ژانه و خه‌م و په‌ژاره‌ی لئ ده‌بارئ! ده‌لئى مه‌رگ و مان بۆ ئه‌و یه‌کسانه. که‌س له دلئى ناگا مینا‌نه‌یئ. له دووره‌وه چاوى له چاوى برپوه، له دلوه‌وه ده‌یدوینئ:

— ده‌زانم چت له دلدايه، ده‌تناسم، سه‌د جار لای من گوتوته، وانه‌که‌ی که‌وی‌نگيان! ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌ر ئه‌مشه‌وت ماوه، ده‌زانم واده‌که‌ی، ده‌تناسم، باوه‌رم پیتته، ده‌روونت ده‌ناسم، ئه‌ک کویر بم که‌وی‌نگيان. مینا بئ‌ئیختیار فرمیسک ده‌بارینئ.

که‌وی چاوى له مینا‌یه، به‌گریان و ده‌نگیکى له‌رزؤ که‌وه بانگى کرد. مینا به‌نیو ژناندا هاته‌په‌نايه‌وه، سه‌ریان نا به‌یه‌که‌وه و سرتوه‌ؤر ده‌ستیان پینکرد.

که‌س ئاگای له که‌ینوبه‌ینى که‌وی و مینا‌نییه. ژنان پر به‌کاسه‌یه‌ک خه‌نه‌یان گرتوته‌وه له سه‌ر مه‌جموعه‌یه‌ک دایانناوه. زارا مه‌جموعه‌ی له‌سه‌ر ده‌سته، کۆر به‌کۆر به‌نیو ژناندا ده‌یگيڤرئ. ژنان قامکئ له‌خه‌نه‌وه‌ر ئه‌ده‌ن و پوول و دراو ده‌خه‌نه‌سه‌ر مه‌جموعه‌ و موباره‌کبابی ده‌لین. پوورامان پی‌خه‌سووه، جامه‌خه‌نه‌ی ده‌ست دایه‌وده‌ست و پنی بووکى له‌خه‌نه‌گرت. که‌وی هه‌ر ده‌په‌نجه‌کانى به‌خه‌نه‌وه‌هه‌لینا و به‌ره‌و روخسارى خۆی رایگرتن. وه‌ک ئه‌وه‌ی چه‌مۆله‌له‌خۆی نئ، ورده‌ورده‌له‌ده‌موچاوى نزیکیان ده‌کاته‌وه. مینا زانى که‌وی ده‌یه‌وی چ بکا، ده‌ستی گرت و نه‌یه‌ئیشته‌خه‌نه‌له‌روخسارى خۆی هه‌لسوئ، بئ‌ئه‌وه‌ی که‌س تیبگا، ده‌ستی که‌وی هیتاوه‌خوارئ.

خه نه بهندان ته و او بووه. ژن و مندالی نیو دی رۆیشتوون. پیخه سوو، به ربووک و میوانی هه نده ران نوستوون. کهووی و مینا نه بی، کهس نه ماوه نه نوی. ئەوانیش تا خه و به لایدا هینان، ده رده دل و گریان و سکالایان بوو.

به یانی سواری له تازا و او ههات، هه والی هاتنی برا زاوای هیناوه. ژنان سه ر له نوی هاتنه وه بو مالی بووک. له قاوه لتووندا ناسکی کلیللی سندووقی له پیخه سوو وه رگرته وه. بوو کی برده سه ره شوگرگه و سه ری شوش و پرچه رهش و دریزه که ی به شان کرد، به دابی ئاغاوات پرچی به مشان و ئه وشاندا په ریشان کرده وه، پرچی کهووی ئه وه نده رهش و جوان و دریزه، ناسکی له دل وه به خیلی پچ ده با. پاش سه ر شتن، بر دییه دیوئیک، جلی بوو کینی به به ردا کرد. کهووی بو چاوپیکه و تنی بابی، ئیزنی له بهر بووک و پخه سوو خواست، به جلی بوو کینییه وه چوو ه دیوه که ی بابی.

کو یخا که ریم له سه ر جی خه وی لی که و تووه. کهووی بی چر په چوو ه پشت سه ری و تیی رام.

له نه کاو چاوی به چه قو و ته زبیکه که ی کهوت. سه بری داها ته وه، به ئه سپایی چه قو که ی هه لگرت و له لوی پشتوینی بوو کینی شاردییه وه و له ته نیشته وه چوکی دادا، سه ری برده پیشی و ویستی ماچی کا وه خه بهر نه بی. ده می هیشتا نه گه بیوو به روومه تی، کو یخا راپه ری و وه ک تامه زرۆیه ک کهووی له ئامیز گرت و سه ری به سینگه وه گوشی، به دل پریه وه گوتی:

– ئه مشه و له هه یفان نه نووستووم، هه ر له بییری تو دا بووم، ده زانم نه به دل ده رۆی، نه به دل ده ردیکی گرانه، به خودای به دلی منیش نییه، ده سه لاتم نه بوو، وه ک به زور راتکیشن، وا ده زانم، له گه ل زالم چ ناکری، ده ستی زور دار بیبری، خوینی نییه، ده لئی چی؟ هه یچ ناکری، قه ینا که، جیت خو ش ده بی، هه ر ماوه یه ک نامۆی ده که ی، خووی پنده گری و پنی رادیی، ئه و عالمه تو ده بیینی زور که میان وا بووه به دلی خو یان بوو بی، زور به یان نابه دل و به زوری کو ته ک ماره کراون. دایکی تو به زور له میان ماره کرد، تا یه ک دوو سال دانه دهنیشت، هه ر به ملوو ئه و لادا هه لده هات، تو مان بوو، داسره کا، تو ش داده سه ره کئی، ئه وه نده ت زه حمه ته تا خوو ده گری، عه تا تو ی خو ش ده وی. به خته وه رت ده کا، به خته وه ر بی کچم، دلته نگی مه که، خو م زوو زوو سه رت ئه ده م، ده برۆ خودات له گه ل بی.

کهوئ بئ قسه و گریان، وه ک ئه وهی هیچی نه بیستی، له دیوه کهی بابی هاته ده ری. دم به بزه وه چووه نیو ژنان و دانیش.

سواره له ئاسوگی کتیه بهرداویله قهره و لیان دا. مناله ورکه له مال دهر په رین، خوئیان بو پوول هه لگرتنه وه ساز کرد. هه را و بریو که وته نیو ژنان و مالی بووک وه ک چیشتی مجیور شیوا، ژنان دهر په رینه ده ری و دهوری بووک چۆل بوو. کتیه بهرداویله له ده لاقه وه دیاره، سوار و پیاده به کتیدا ریچکه یان به ستووه و دینه خواری. له بهر چاوی کهوئ وه ک مینگه له کهی همه ده چن که ئیواران به کاره کار له کتیه وه خوئیان بهر ئه داوه و درژانه نیو دی.

سواره و پیاده رژانه نیو دی و دهر گایان گرت. حه وشه و دهر کوبان پر بوو له برازاوا. ئه حمه د فراه به هه وای نایته دهر و بووک گوژانه وه دهستی پیکرد. برازاوا به تیکرا، به وه هه وایه چه پله لی ئه دن:

ئه و چاوانه ی ده یگریینی

روژ نییه مردووم لی نه مرینی

نایته دهر نایته دهر، بووک یاخییه و نایته دهر

بووکمان جوانه، توپه گو له

نایته دهر، نابه دله

نایته دهر، نایته دهر، نابه دله

نایته دهر، نایته دهر، لیم یاخییه و نایته دهر

بووکمان وه کو ماینی شینه

زاوا بینن، بووکمان پینه

نایته دهر، نایته دهر، بووک یاخییه و نایته دهر

بووک به نیو حه شیمه تدا هاته ده ری. ره حیم و ئه حمه د خالی بووکن، ئه مشان و ئه وشانیان گرتووه. بهر بووک له پیشه وه و پیخه سوو له دواوه ی ده رۆن. کورسییه ک له نیوهراستی حه وشه دانراوه. بووک چووه سه ری. برازاوا هه ر یه ک له لایه که وه مستی قهره پوولیان به سه ر دا هه لاویشته. منداله ورکه تیژان و که وتن به سه ر یه کدا و وه ک گو لی قوراو له قور و هردران. بکیش بکیش و پچر پچر پوول له قولی یه کتر ده رفینن، زور دار زوری پی برا، کهم زور، کهم.

فہیزہ دریژ جلہو کیشہ. ماینہ بۆرہی ہینا و لہ بہر کورسی رایگرت. پیخہسوو داوینی بوو کی کۆ کردہوہ و پپی گرت و لہ ئاوزہنگی نا. رھحیم و ئہحمہد ہہنگیزی قۆلی بوو کیان دا، بووک سوار بوو. فہیزہ جلہوی بۆرہی کیشا و لہ حہوشہ بردیہ دہری، بہربووک و پیخہسویان سوار کردو شانہشانی بووک و ہرپکہوتن.

کہوئ لہ ژیر تاراوہ، بہ وردی سہرنجی دارودیوار و خہلکی کانی توو دہدا. چاو لہ خالہ ہمہدی و خالۆژن مینای دہ گپری، ہەر دوو کیان دہ گرین و شانہشانی دہرۆن، ماوہیہ کی زۆر لہ ژیر تاراوہ سہرنجی دانئ. بہ چہشنئ تہماشایان دہ کا، دہ لئ بہ خیلیان پئ دہبا! یان ئاخہر تہماشایہ تی و دیدار و ئاخہر دہ کہون! کی دہزانئ چارہنوس چی بہ سہر دینئ؟

لہو لای دیوہ دہستہی مالی بووک گہرانہوہ. سوار بہ دہورہ لہ پئش بووکہوہ ئہسپیان تاو داوہ و بہ دہوروپشتیدا یہ کتر رہ پئ دہنئ. بہ دہم غارہوہ لہ کیوہ بہر داویلہ سہر کہوتن. تا لہ چاو ونبوون. ئہحمہد و مینا لہ دوور چاویان لیکرد.

برا زاوا بہ رمبازین و دہوہر و جلیتین گہینہ تازاوا. بووک گہیشتہ بہر دہروازہ. زیرپوہشان کرا و بردیانہ حہوشہ. کورسیان بۆ دانا و دایانہزاندا. دہستہیہ ک کچہ ئازہب بہ ہہوای گۆرانی ئہحمہد فہراش چوونہ پئشئ و بہ سہماوہ لہ دہوری ہلدہ پہرن. رہشیدخان و قادرخان قۆلیان گرت. دوو کورہ ئاغا زاویان بہ چپۆشہ قہوہ ہینا بہ پیری بووکہوہ و عہتری لئ پڑژاند. زاواگہراوہ و بوو کیان بہ چہ پلہ پڑژان بردہ ژووری.

بووک کہ دابہزی، ئاو دہ کری بہ ئاوردا.

برا زاوای دوور و نزدیک، کوروکچی دئ ہەر یہ ک بہ لایہ کدا بلاوہیان کرد. خزمی نزیککی زاوا نہبج، قہلا کہسی لئ نہماوہ.

شہو درہنگہ. قہلا کړوکپہ و وزہی بالی میش نایہ. چرای دیوہ کان کوزاوانہ تہوہ. شہوقتیکی کہم تہوژم لہ دیوی بووک بہ ئاستہم سۆلہی دئ. بووک لہ پہر دہدا چاوہروانی چارہنوسیکی نادیارہ.

پیخہسوو لہ پشتی دہرگای دیوی بووک و ہستاوہ. بہ سہر سوورمانہوہ چاوی برپوہ تہ دہرگای دیوی، لہ وای ئیوارپوہ زاوا لہوئ خزیوہ و ناییتہ دہری! ماوہیہ کی زۆرہ ناسکی خانم و رہشیدخان میزدی چوونہ تہ لای و لہ گہل عہ تا چپ و ہۆریانہ! پورامان لہو سرتوخورتہ دل کرمییہ! پاش درہنگانئ، رہشید و ناسکی، توورہ و ئالۆز ہاتنہ دہری و ہەر یہ ک چوونہ دیوی. پیخہسوو ہیندی دیکہ کہوتہ شکہوہ! پاش ئیستا، زاوا رہنگ پہریو و

هه لبرووسكاو، به چيو شه قهوه هاته دهري، سهري داخست و به شاني پينخه سودا، دهستي له ده رگاي ديوي بوو كه وه نا. كزوماتي و رهنك په رپوي زاوا، شكې پووراماني قايم تر كرد. جيره له ده رگاوه هات، كه وي دهست به چه قو له سهر جي راسته وه بوو! لئبراوانه چه قوي له سهر دلي خوي راگرت! راپه رپيني كه وي هيند چوست و چالاك و نه ترسانه بوو، عه تاي له جي وشك كرد! مات به چيو شه قهوه تبي راما! چاوي وه ك دوو پوولووه ئاور له بهر چاوي زاوا پرشنگيان ده پيكا! پرشنگي چاوي، ته زوو و مچوركي خسته له شي بيماري و دلي برينداري هه لقرچاند. نر كه ي بوو كه ئه ونده رژد هاته گوئي زاوا، له شي وه له رزين كهوت:

– مه يي پيشي! له جتي خوت مه بزوو! به خوداي جهر گي خوم هه لده درم! له جتي خوت راوهسته قسم زوره، ده بي پيت بلنم.

عه تا سپي سپي هه لگه راوه! چيو شه قه له بن باليدا بووه به شق شه قه و ناره قه له روخساري ده باري، لئوي باري ماته مي گرتووه، رهنك، زهره زرده! به ده ننگيكي له رزو كه وه، دلپر گوتي:

– منيش قسم زوره!

دوو سي هه نكاو چووه پيشي. كه وي چه قوي راسانده وه، له جاري پيشو توند تر گوتي:

– مه يي پيشي! دوور كه وه و گوي بگره! من حه رامي تو! بهر له وه ي ماره كراوي تو بم، خوم له كه سيكي تر ماره كردبوو! خوم كردووه نه رزي! حه لالي ئوم، له تو حه رامم، ئه وه شه رع و ئه وه مه لا، برؤ پيرسه، خوت باش ده زاني ئه وه كه سه كينه، من سويند خورم، سويندم بو حه مه خواردووه، خوم كردووه نه رزي، ميردي من يا ئه وه، يان گوره! مه به بايسي روحم.

عه تا له ميژه ويرانه، قه لاي دلي بنكه نه و هولوله، بهو قسانه ي كه وي رووخا و تيك ته پي! له ده روونوه رووخاوه. به ههر له ونج بوو، خوي كيشايه بهر په نجه ره، رووي له كيوه به فر گرتووه كان و پشت به كه وي ويستا، وا كه روخساري له كه ويوه ديار نه بي، له سه ره خو گوتي:

– ده زانم! باش ده زانم! ئه وه دم ماره يان كردي، من نه بووم، بابم ماره ي كردي، له ئه وه له وه ده مزاني تو بو من نابي! پيان كردم! به زور پيان كردم! زارا پيي كردم، ئه وه ي به سه رم هات، ئه وه به سه ري هيناوم، تو به من رازي نيت، منيش تو م ناوي! چون هاتووي، ههر ئاوا ده تنيرمه وه، سويندت بو ده خوم دهستم لئت ناكه وي، باوه رم پي بكه، ئه وه چه قويه لابه،

حەلالیشم بى، تازە لە من حەرامى! لای بە، چەقۆكەت لا بە، لە من مەترسى، وەبزانە ئافرەتم لات ویتاوم!

دەنگى عەتا جار لە گەل جار لەرزۆكتر دەبێ! كەوێ هەستى بە رووخانى دەروونى عەتا كرددوو، قسە و دەنگى، بۆنى تىكشكانى لىدى. تەواوى هەول و تىكۆشانی عەتا ئەو بە لە بەرانبەرى كەوێ خۆراگرى و غوروروى نەشكى، كەوێ قسەكانى پوورە گولەى هاتە وەبىر. رۆژى بۆ دلنەوايى كەوێ چوو بوو، گوتبووى:

– مەترسى! تۆ بە ژنى عەتا نابى! ئەو جۆرەى حەمە لەوى داو و من چاوم پى كەوتوو، من پىاو بم، عەتا پىاو نىيە، ئەرخەيان بە پالى لى بدەو. لە من بترسە، لەو مەترسە.

بووك و زاوا بى دەنگن! كەوێ بۆ ئەوێ ئەرخەيان بى، بى دەنگى شكاند:

– باوهرت پىناكەم! تۆ حەلال و حەرام نازانى، تەماحت لە نامووسى خەلك دە كرد، دەتەوێ خام بىهستى، تۆ ئىستا من بە حەلالى خۆت دەزانى، چۆنت باوهر پى بكەم؟ نانا، فرىوت ناخۆم.

عەتا لەو زىاتر خۆى پى رانەگىرا. رووى وەرگىرا، چاوه شىنەكانى لە بەر شەوقى لامپا خەفە كراو كە برىقەيان دەدا، دەنگە لەرزۆكە كەى لە جارار زىاتر لەرەى دى، زىاتر لە دەنگى تەلى تار دەچى، گوتى:

– لە من حەرامى! لىم حەرامى! حەلالى دنىام لى حەرامە! حالى بووى؟ ئەمجار باوهر دەكەى؟

ئەوێ گوت و بە توورە بىهوە چىو شەقە كەى چەقاند، بە دوو باز گەيشتە بەر دەرگا. پىخەسوو هەستى پى و تەقەى چىو شەقەى كرد، لە پشت دەرگا رەوى كرد و خۆى لە دىو پەستاوت و لە كونى دەرگاوه عەتای خستە ژىر چاوه دىرى، عەتا چوو دىوى نوین. دەمانچە كەى بابى لە بەر پشتوین قایمكرد، بە شەل شەل لە پلىكان چوو خوارى و روو تەويلە رۆيشت. پىخەسوو هەناسە بە كى هەلكىشا و بە ئەرخەيانى لىنى نووست و لە شك دەرچوو.

تەقە لە دەركى تەويلەو هات. حەسەن مەبتر لە ميانە راستەو بوو:

– كىيە؟ بەو شەو چت دەوى؟

– منم حەسەن، هەستە ئەسپەرەشم بۆ زىنكە.

حەسەن دەنگی عەتای ناسییەو. خەریکبوو بلی شەوہ بۆ چتە، دەنگی عەتای بە توورەیی بیست، گێراپەوہ و نەبوێرا. بە گورجی ئەسپی لە تەویلە دەرکیشا و بۆی زین کرد. عەتا پیتی لە ئاوازەنگی نا، بە تاو لە دەروازە نزیکبۆوہ. مام عەلی دەروازەیی بۆ کردەوہ، تا لە لیژ چووہ خوار، مام عەلی عەبەساو، چاوی لیکرد، یە ک دوو جار سەری راوہشاندا، لەبەرخۆیەوہ بۆلاندى:

– خودا روحم بکا! بەم شەوہ بۆ کوێ دەچى؟! دەروازەیی پتوہدا و چل مێردەیی خست. نازدار لەدەلاقەیی مەدبەقەوہ ئاگای لەدەرباز بوونی عەتاوہ بوو. لەودەمەوہ بووک هاتووہ، بە دوای هەلیکدا دەگەرا کەوێ تەنیا بیینی! هەلی بۆ رەخسا. بێ چرپە وەسەر کەوت، وە ک ئەوہی چەند سال بێ دەستە خوشکی کەوێ بێ، چووہ دیوہ کەیی.

کەوێ راستەوہ بوو و دەنگی دا:

– کێی؟ ئێرە بۆ هاتووێ؟

نازدار دەرگای پتوہدا، دەم بە بزە لێی چووہ پیتی، سەبری گوتی:

– ناوم نازدارە، کلفەتی قەلام، دەسگیرانی ئەحمەد فەرەش، دۆستی حەمەین، کەوێ گیان! لە میژە ئاواتە خواز بووم چاوم پیت بکەوێ، هیندی ئەمانەتی حەمەم لایە دەبێ بئەمەوہ! ئەو دەم کە گیرا بوو لە تەویلە لێی کەوتبوو و ئەحمەد دیووێوہ و دای بە من بۆت هەلگرم، هەق بە هەقدار دەگا.

دەستی کرد بە گیرفانیدا، ئاوینە و شووشە عەتر و ئەنگوستیلەیی دەرھینا و خستیە کۆشی کەوێوہ.

کەوێ دیارییە کانی حەمەیی وەبیر هاتەوہ، مینا پیتی گوتبوو: حەمە دیاری بۆ کەریبووی و نیکردوون. دیاری هەلگرت، بە گریانەوہ و نازداری لەئامیز گرت. تا ئەودەمەیی خرمەیی سمی ئەسپە رەش هاتە گوێیان، نازدار و کەوێ پتکەوہ دەرەدە دلێان کرد. رەمەیی سم، نازداری دەرپەراندە دەری، کەوێ دەرگای قایم کرد، چووہ سەر جێ، دیارییە کانی دەرھینا و بە کۆل بە سەریاندا دەگری.

عەتا ئەسپە رەشی بە حەسەن مەیتەر سپارد، وردە وردە و شەلان شەلان لە پلیکان وەسەر کەوت. چووہ دیوہ کەیی خۆی، دەرگای لەو دیوہوہ لە سەرخۆی هەلیکا و ئەرخەیان خەوت.

سایه‌قه و ساواق، سەرما و بەستەلەک بڕستی لە گیانەوهر بڕیوه و داروبەرد جەپری داوه، سیرە سیرە، سیخوار و ئالشک، کەرەسیسە و خووسار وەک بالی سووتاوی پەپوولە بە دەم هەناسەى سروشته‌وه کەشان کەشان سەما دە کەن و بە سەد نازەوہ دینە خواری، جی پین و شوینی شەوئ پڕ دە کەنەوہ.

شەو گەلیکی لە نیوہ لاداوه، بەینی شەوورۆژە، شەوقی تاقە چرایەک لە دە لاقەى مزگەوتی کانی توو، لە نیو مزە کویره و تەمدا، بە ئاستەم سۆلەى دى. ئاواىی مردوو مۆدارە و ماتەم ناخى گرتوو، بۆنى مەیت دى! مەیتىکی کوژراو! بۆنى خوین دى! کە یخودا و گەورەى ئاواىی، مالى پیاویک لە مزگەوتن. مەلا کەریم و دوو قورعان خوین، دەنگیان داوہ تە دەنگى یەک و لە سەر تەرمى کوژراوى زارا قورعان دەخوینن. فەتاحة کویر بە دیار تەرمى خیزانییەوہ ئەژنۆی گرتۆتە باوش و بە هەوای قورعان خوینە کان خۆ رادەژینى، وەک کردە پەشیمانى لە دلەوہ لۆمەى خۆى دە کا:

— سەد حەیف و هەزار مخابن! بە ئەستۆى شکاوم خۆم بۆ نەچووم دەرگا بکەمەوہ؟
ئاخر ناپیاو ئەو ئافرەتە چ تاوانىکی کردبوو سزای کوشتن بى؟ خۆزگە خۆم چووبام و منى کوشتبا. چ بکەم لەو مندالانە؟ کى ئەوانە بۆ من دەحەوینیتەوہ؟
دەنگى سەدقە لالا هۆلەلەزیم و فاتیحایەک، فەتاحتی لە گىژاو دەرھینا. مامۆستا قورعانه کەى و ینکھیننا و رووى لە فەتاحت کرد:

— برالە! گریان و دەست هەلپیکان چ ناکا، شوکرانە بژیر بە، خودا ساردترى لە کەنە، بە جى ماتەم گرتن، لە بیری پاشە رۆژدا بە، بە یانى ئاغا جواىی دەوئ. ئەویش دەولەت باس و خواسى لیدە کا، ئەوہ قەتلە! دەولەت، ئاغا هەلدە پینچى، ئەویش ئیمە دەخاتە

گازو گیر، ده بی شتیك بلیین، باوه پیمان پی بکا. براله! ناوا نابی، تو شتیك ده لئی و کا فه یزه جوریکی دیکه باسی ده کا! هیچتان شاهیدتان نییه. شه رعنه بۆ رووداوی وا، تاقه شاهید سویندی لی ده کهوئی، ده بی هه ر دوو کتان سویند بخۆن، تو سویند ده خوئی؟

– به لی من له قه ولی زاراوه سویند ده خویم.

مه لا رووی له فه یزه کرد:

– تو ده لئی چی کا فه یزه؟ لیت روونه ئه وهی دیت حه مه بوو؟ ئه گه ر له شکدای، خوئ له تینی خودا مه ده، سویند هه ر وا سووک و هاسان نییه، به یانی ده بی له حوزووری ئاغادا ده ست به سوورپی به راتا دهی، سویند ده خوئی؟

فه یزه هه ستایه سه ر چۆک، لیبراوانه گوتی:

– من له مندالییه وه ده یناسم، هه ر دوو چاوم به ستن، به ری دا بروا، دهنگی پیی ده ناسم، به قورعانی لیت خویندوو، حه مه بوو. بهر له کوشتنی باجی زارا، من له سه ر هه وز بووم. به په نامدا تیپه ری، سواری چاره وی بوو، هه وه ل به عه تابه گ، یان ره سوولی نو که ری تیگه یشتم، بانگم کرد، ئه وه ل به ناوی عه تا، پاشان ره سوول، جوابی نه دامه وه، پیم دهنگی ناسیم، رکیفی لیدا و خوئی کرد به کۆلندا. لیی زه نین بووم، دوورونزیک وه دووی که وتم. زۆری نه خایاندا، ئه وه ندهی من عه رزت ده که م، ئه وه ندهی پی نه چوو، له پر ته فه یه ک کرا، ئه وه نده م نه زانی، سواره به ره و دوا، به غار گه پاره، به په نای مندا، کرژ تیپه ری و به جوانی ناسیمه وه و له شک ده رچوو، حه مه بوو! ئه وهی راستی بی، نه مویرا گورمیشی بم، به گورجی خویم گه یانده مالی کا فه تاح و خه لک تی رژان، هه وه ل که س، من گه یشتم، وا نه بوو کا فه تاح؟ وا نه بوو؟

– به لی وابوو، ئه شه دوو وا بوو.

مه لا گوتی:

– کا فه تاح! تو چۆنت دی و بیستت براله؟

– مامۆستا! من هیچم نه دیوه، بیستم. له ده رگایان دا و زارا له هه وشه بوو، گویم لییوو، گوتی: ئه وه هاتم، له پر هاواری له من کرد: فه تاح عه تابه گه! تا من هه ستام، ته فه به رزه وه بوو، پی خاوس ده رپه ریم، تا گه یشتم، زارا که وتبوو و به دهنگ نه یگه یشتم، ته واو ببوو، له وه زیاتر نه هیچم دی، نه هیچم بیست، ئه وه ل که س که گه یشتی، کا فه یزه بوو، له ریوه گوتی: حه مه شوان بوو. سویند ده خویم له وه نده زیاتر، هیچ نازانم.

تەححا تەححا و پچە پچ كەوتە نىو دانىشتووانى مزگەوت:

— عەتابەگ؟! نا نا جىيى بەقا نىيە! ئەو تازە زاوايە! تازە زاوا چۈن بوو كى يە كىشەو بە جىي دىلى؟ ئاخىر بۇ؟! بۇ دەيى زارا بكوژى؟! زارا بە قەت ھەموو كەس بۇي ھەلسووپاوە، ئەو كەويى بۇ ساز كرد، بە جىيى پياوھەتى دەيى بىكوژى؟! نا نا، درۆيە، بە چاوى خۇم بىيىنم، باوەر ناكەم. قەسى فەيزە راستە، ھەر چەند ئەو بە لاي راستا ناروا، ئەمجارە راست دە كا، كارى ھەمەيە، دەيزانى زارا لە پىيى كەويى ھاللاو، ئەو كوشتى. بەلام باسى مەكەن! شتى وا، بۇ باس نابى، چمان لەو گىرەو كىشە داوہ؟ بە ئىمە چى؟ بستى رى بى و خۇمان پىيدا برۆين، ئەللام دە كرد سەرى گايان دە كرد بە قوونى كەريۆە! شتى وا كىشەي بە داواوہ يە، ئەو ھەويەرە ئاو زۆر دەبا! ئەگەر ھەمە بى، ھەر وا دەست ھەلناگرى، وەك گورگى بەچكە خوراو، ھەر كەس بە خراپە ناوى بەرى، شەويى دىتە سەرى. پوورە گولەش بىيىستىتەو ناوى ھەمەمان ھىناوہ تە گۆرچى، دەمانكا بە پەپۇي بۇ سۆ و ئابروومان دەبا، خۇ گىل كەن! ديزە بە دەرخۇنە، سەرى بىننەو و ئەنەھوو ھىچ نازانىن. بەيان ئەنگووتووہ. شەبەق لە سەرانى داوہ، شەپە بانگى كەلەباب، ئەم مال و ئەو مال بۇ يە كى دەستىننەوہ. بانگوژ بۇ تازە كردنەوہى دەسنىژ لە مزگەوت ھاتە دەرى. بانگى بەيانى جموجولى خستە ئاويى. مەلا لە مېحراب وىستا و جەماوەر لە پىشى رىز بوون. دوو ركاعت نوژ، پاشان وىرد و دۇعا تەواو بوو. مەلا لە سەر چۆك سووپا و رووى لە جەماوەر كرد:

— برادەرىنە! دىيا بۇ بەقا نابى، دويتى لەم دىيە شايى و خۇشى بوو، ئەمرو شىن و ماتەمە، پىشت بە دىيا مەبەستن. ئەمرو لە كا فەتاحة سبەي لە ئىمە يە، ئەو وىشترە لە دەر كى ھەموو كەس دەخەويى، كا فەتاح دل برىندارە، مردوو مؤدارە كابراي مردوو مؤدار لەسەرخۇ نىيە، ئەركى سەر شانى ھاومالە كانە ھۇشيان پىوہى بى، مىوانى بۇ بە رىكەن، سى رۆژ لە گەلى دانىشتن دلخۇشى بەدەنەوہ و كاروبارى بۇ بەريۆە بەرن و نەھىلن زەرەرى لى بكەويى. ئەوہ رۆژە، دوو كەس دوو كەس برۆن بۇ شار و تازاوا، خەلاتى بىنن و ھەوال بە ئاغا بەدن با وەدرەنگ نە كەوين، شەرەن مەيت نابى ئەوئەدە بىننىتەوہ.

فەيزە درىژ لە سەفى پىشەوہ ھەستا.

— مامۇستا! مەن دەچم بۇ تازاوا، تەنيا دەچم.

— زىستان بۇ بەقا نابى، كەسى لە گەل خۇت بەرە.

— کهسم ناوی، خو مندال نیم! کهسم بۆ چییه؟ ئەو هه رهۆزه.
له سهفی پشتهوه، دوو کوربه جه حیلە ی قوچاخ ههستان، عهلی حاجی و کهریمی مام
ره سوول بوون.

— قوربان! ئیمه ده چین بۆ خه لاتتی.

هه ر سئ وه پیکه وتن. فه تاح له گه لیان چوو ه ده ری، به عه لی و کهریمی گوت:
— بچنه دو کانی حاجی عهزیز، حیسابم له گه ل ئەو هه یه، قه ند و چا و رو ن و برنج بیسن،
که م نه هینن!
ئەو ه یگوت و چوو ه ژووری.

هینده ی نه خایاند، سواریک و دوو پیاده له دئ وه ده ر که وتن. عه لی و کهریم به ری
شاردا، فه یزه به سواری، به ره و تازاوا، به لام به ری دئ کوندا، له دئ دوور کهوته وه. ری
دئ کون دوورتر و پر مه ترسی تریشه، بلئی فه یزه بۆ له و یوه بروا؟ ره نگه دلی کالکاله ی
مه زرا که ی کردی. نه کا پیلانیکی له سه ردا بی! خو ی نه بی کهس نازانی!
به په له و چه واشه، به لام دلخو ش و به که یف، وه ک ئەو ه ی گریه ک له گری
کویره ی ژیا نی کرایته وه، ما ینه ئەبله قی وه به ر رکیف داوه و هه ورازونشیوی پیواوه و
گه یو وه ته دئی کون.

له و کاته وه عه به دئ کونی ئاوه دان کردۆته وه و زه وی له فه یزه دا گیر کردوه، ئەو
چاوی به رای ی نه داوه ته ماشای ماله که ی عه به بکات، ته نانه ت له دووریشه وه نه یدیوه و
له و یوه نه رۆیشته وه. گه ییوه ته به رانه ری کا ولا شه که، وه ک کپیری به چاوی مشتته ری له
سه ربان و قوونه بان ده روانی و به چا و تاقی ده کاته وه! له نه کاو گه لاز له سه ربانه وه خو ی
هاویشه خوار ی و نامبازی بوو. هیرشی گه لاز هیند له نه کاو و کوتوپر بوو. فه یزه و
چاره وی خوودار بوون. ئە گه هیندئ زووتر خو ی گیر نه کردبا، له سه ر زین ده گلا،
به لام زوو پئی له ئاوزه نگی توند کرد و دهستی به له غاوه وه له یالی گیر کرد و خو ی
گرت ه وه. گه لاز هاوشالی بردوه تی و ما ولی لی بریوه و له وانیه به پرته سه ر پشتی
چاره وی.

عه به به ده نگی گه لاز، شر و شیواوه، ده ست به گۆپاله وه ده ر په ری. ئەوه ل ته ماشا،
فه یزه ی ناسییه وه! ماوه یه ک مات تیی روانی! زانی ریواره و له ماله که ی
دوور کهوته وه، به فیکه یه ک، گه لاز ی له کۆل کرده وه، ئە گه ر نیوانی له گه ل فه یزه بایه،

ره‌نگه گوت‌بای: ئەمە تۆی گێله! بەلام عەبە هیچی نە گوت، گەلازی بانگ کردەوه و چوو
ژووری.

فەیزە بە سوارییەوه ماوەیه ک تاسا. پشوو هاتەوه سەرخۆ، ئەگەر ترسی گەلازی
نەبایه، لەوانه بوو بۆی بگەرپتتەوه و خەشی دلی پێ بریژی، بەلام لە ترسی ئەو نەبیوێرا، ریی
گرتەوه بەر و لەبەر خۆیەوه دوو سی جار بۆلاندی:

– راتوەستایی! با زەویت لە من داگیر کردی! بەخودای مەگەر بۆم نەلوی، دەنا دەبی
ئەو درۆت لە ژیر پێ دەرھینم، ماییتمان.

مژینکی کەم تەوژم لە سەر لارە کە و پینچە کەمی چۆم بە لەنگەر وەستاوه. توژیژیکی
ناسکی، وە ک پەردەیی تۆری وەسەر تازاوا کیشاوه، ئاویی لە دوورەوه بە ئاستەم لە نیو
مژوبەفردا بۆر دەکاتەوه. قەلا نەبی، بانی مالە کان یە کسان بە ئەرزه‌وه نووساون و هیجیان
لە هیجیان بەرزتر نین، لە دوورەوه زۆرتر لە جی تەپکە و جی دانگە دەچی، نە ک
ئاوهدانی، بەلام قەلا لە دوورخۆ دەنوینێ و بە کەشم و نەشمەوه پیناسەیی ئاوه‌دانی نیشانی
ریبۆاری سەر لێ شێواو دەدا و ئاویی پێ دەناسینێ.

فەیزە بە سەر ماینه ئەبلەقەوه کوشک هەلاتووه و نیو چاوانی ویک هیناوه، ئاسەواری
رق و توورەیی لە عەبە لە روخساریدا بەدی دەکری، سەرما ی بەیانی ئەو نەدی دیکە
گرژی کردووه و وە ک ژیی کەوان ویک هیناوه تەوه. هەر دوو دەستی لە گیرفانی
بالتە کەمی ناوه. کەرەسیسە و سیخوار بە سەر سمیل و برۆیەوه کەرۆکەیی بەستووه،
حاندی کونە لووتی، گرتک گرتک زەنگولە سەهۆل وە ک لەرزانه بە سمیلییەوه شۆر
بوونە تەوه. لەغاوی شل بەرەللائی سەر ملی چارەوی کردووه. ماینه ئەبلەق، بی رکیف،
لەقان لەقان شەقلی بەفر دەشکینێ و لە تازاوا نزیک دەبیتتەوه.

تاوینکی سەرما بردوو بە سەر بەفردا بلاو بۆتەوه. ئالشک و خووسار لەبەر تیشکی خۆر
زریوہ زریو دینە خواری و لە سەر بەفر دەنیشنەوه و بریقە بریقیان چاوا ئازار دەدەن. فەیزە
لەگەل گزنگی هەتاو گەیشتە بەر دەروازەیی قەلا، هەر بە سوارییەوه لە دەروازەیی دا، ئەو هۆل
تەقە هیچ، دوا تەقە، مام عەلی دەرگای کردەوه، بە سەر سوڕمانەوه گوتی:

– یا خوا خیر! چ بوو بەو بەیانییە کا فەیزە!؟

فەیزە دەستینکی بە دەم و سمیلیدا هینا، مستی پر بوو لە ئاو و سەهۆل و هینای بە
تەنیشتی بالتە کەیدا، مات گوتی:

قهوماوه مامه، قهوماوه!! ئەمشەو زارای خیزانی فەتاحیان کوشتوو، خەلک پیاو دەکوژی، ئەو خوێرییه، ژن!
مام عەلی لیوی خۆی گەست! چوونە دەریی شەویی عەتای وەبیر هاتەو! لەدلسافی خۆی گوتی:

– ئەو دەرپەرنەیی ئەو شەوی دەرپەری، زانیم شتێکی بە دەمەوێه! پێیان زانیو؟ فەیزە بە توورەبییهو بە سەریدا خوێری:

– تۆ کێ دەلیی؟ حەمە هەتیو کوشتوو، من ئەو دەلییم، بە چاوی خۆم دیم، حەیه حە! تۆ گێرەت لە هەولێر دەگەرێ! کەر لە کوی کەوتوو و کوندە لە کوی دپاو!!
رکێفی لەماین دا و یەک غار چوو دەرکی تەویله، لە چارەوی دابەزی، ماینی لە دەرکی تەویله بە حەسەن مەیتەر سپارد، بچ وێستان رۆیشتە ژووری. مام عەلی گێژومەنگ بە دەرگاوه عەبەساوه! بە سەر سوورمانهوه، تافەیزە لە پلێکانەکان وەسەرکەوت، تیی رام! فەیزە ونبوو، ئەویش دەروازەیی پێوهدا.

قەلا چۆل و بچ دەنگ، دەلیی وێرانە، خەم و ماتەم لە دارودیواری دەباری! ئەحمەد فەراش نەبێ کەس بەدیارهوه نییه، ئەویش سەماوهری تی خستوو و بە لایهوه خەوونووچکە دەبیاتەوه. لە جێرەیی دەرگا راپەری:

یا خوا خێر بی! چ رووی داوه فەیزە؟

فەیزە سلاوی کرد. ئەحمەد هەستا. لە سرتە و خورتهی ئەوان جموجۆل کەوتە قەلا و دەرگاوه جێرەجێر کەوتن. یەک یەک و دوو دوو، ئاغا و خانم هاتنە دەری، هەموو رووتال و نیوچاو گرژن! فەیزە بە سەرسوورمانهوه تێیان دەروانی، لە دلەوه دەلی: – مالی زاوا دەبوو هەموو دەم بە بزە بان، ئەوهی دێتە دەری، کپێوه لە نیو چاوانی دەباری! ئەوه چ باسه؟!

لە پەرەمزه بەگ دەرگای دیویکردەوهو فەیزە دی، توورەوتوند تیی خۆری:

– بەو بەیانیه بۆ هاتووی؟ چت بە دەمەوێه؟!

فەیزە لەو قسانەیی مام عەلی دەرکەوان، دل کرمی بوو، بۆ ئەوهی ئەحمەدیش تێنەگا و رێسە کەمی نەبیتهوه بە خوری، لە ئاغا چوو پێش و سرتاندی بە گوێدا. هەمزه بەگ چوو ئەو دیو و فەیزە بە دوویدا چوو ژووری و دەرگای پێوهدا:

– قوربان! وه فرياکه وه! له وای ئیواره وه کهس خه و چاوی نه چوه! همه هه تیو هاتوته وه! ئەمشه و زارای خیزانی فه تاحی کوشتوو ه! نیو دی شیواوه! هه کس قسه یه ک ده کا، فه تاحیان فیر کردوو ه بلێ عه تابه گ کوشتوو یه! هه چهند هاوار ده کهم و ده لیم باه! من به چاوی خۆم همه م دیوه، کهس باوه ر ناکا! مه لا ده لێ ده بی سویند بخۆن. قه راره من و فه تاح سویند بدن.

قوربان! ئەو هه تیوه زۆر بی ره زایه! زانیویه کهوی گویزراوه ته وه، وه ک گورگی بیچوو خوراو، هه ر شهوی په لاماری کهسی ئەدا! ئەوهی هاموشوی قه لا بکا، به ده ستییه وه نه جاتی نایه! له بیری چاره دا به، چاره یه کی بکه.

هه مزه به گ مات بیر ده کاته وه، وه ک ئەوهی باوه ر به فه یزه نه کا، دوو شک وتی:

– به راستی دیوته، یان له بهر ئەوهی فه تاح گوتوو یه عه تابه؟ ئەگه ر له بهر ئەوه وا ده لێ، ئەوه هیچ نییه، خۆم جی به جی ده کهم. به راست خۆت ئەوت دیوه؟ دلنیای ئەو بوو؟

– ئەی بی به لا بی! سیبه ره کهی بینم، ده یناسمه وه، له بیرته ئەو جاره ش عه رزم کردی همه و کهویم پیکه وه له میز گه گه و ره دیون؟ درۆم کرد؟ درۆ نا کهم، به پیوه ده چمه سه ر قورعان، ئەوهی زارای کوشت، همه بوو. قوربان! له بیری چاره دا به، تا دره نگ نه بوو، بیر بکه وه!

– چ بکه م؟ تۆ ده لینی من چ بکه م؟

– تفه نگچی بگه ر! قوربان! تفه نگچی!

– له کوی؟ به و زستانه کهسم پین شک نایه فه یزه.

– قوربان! من دوو کهس ده ناسم! بۆ سه د کهس ئاو ر ناده نه وه! به و شه رته تیریان کهی، مردوو له قه بر ده ردینن، ئەوانه ت هه بی، پالی لی بده وه، بله سوور و عه ليله، هه ر دوو کار نه کرده ن، کۆنه چه تن، ئەگه ر ئیزن بفرمووی، ده یانه نیمه خزمه ت، هه ر دوو کیان پیایو چاکن، سه ریان پین بسپی ره.

– جا ئەوانه جی باوه رن؟

– ئەی بی قهزا بی! باوه ر به من نا کهی؟! هه رچی بوو به ئەستۆی من، دوا ی پرسه،

ده چم له دوویان، خودا ده کا له گه لم دین، داوا ی هه ر چی بکه ن، ده یانده من و رازیان ده کهم.

ھەمزە بەگ رووناكى كەوتە روخسارى، بە بزەو ھە گوتى:

– خۆزگە ھەموو رەھبەر تەك تۆ دىلسۆزبان، زۆر باش، پاش سى رۆژە، بېرۇ لە دوويان، ئىستى بېرۇ لاي ئەھمەد بەرقەنە بېخۇ، با رەشىد و قادر ھەستىن، ئەوانەش دەبەين و لەو لاو ھە پراو دىينەو ھە.

دەستى كەرد بە گىر فانىدا، پەنجا تەمەنى داىە:

– ئەو ھەش بۇ خەرجى قاو ھەخانە، دە بېرۇ دەى.

ئاغايان لە خەو ھەستان. بەرقەنە خورا. نۆكەر ھاتونە حوزوور. ھەزىز، نۆكەرى قادر خانە. مەن بە جىنى سەئىد، نۆكەرى رەشىدخانە. سى ئاغا بە سى نۆكەر ھەو ھەتتە ھەوشە. ھەسەن مەيتەر، ئەسپى بە زىن و لەغاو ھەو بۇ كىشانە دەرى. ھەر كەس سواری چارەوئى خۆى بوو، ھەزىز سواری مەن ئەبلەق بوو، ئاغا لە پىشەو نۆكەر لە پىشت سەريان، ھەزىز لە دوای نۆكەر ھەو، ھەرىكەوتن و شەش تاژى، ھەر دوئايان بە دەستى نۆكەر ھەرىكەو رەستىكراون. ھەمزە بەگ بە دەم رىو، بانگى ئەھمەد ھەراشى كەرد:

– ئەھمەد! تۆش ئەو پىرئۆنە سوار كە و بە دووى ئىمەدا بېھتەو ھە بۇ كانى توو، پىخەسوو دەلىم.

ئەو ھەى كوت و سەرى كوتتەى و ھەسووراوند. ھەوت سوار لە دەروازەو ھە چوونە دەرى. قاو ھەتوئىكى دەنگە. دەستە سواری لە ئاسوگى كىو ھەر داوئە سەريان ھەلدا. لە نىو دىو ھەبەر بە مزگەوت درا. كەخودا دەرپەرىن و لە بەر مزگەوت چاو ھەرى و ئىستان. سوار ھەبىنە دى. ھەزىز جىا بۆو ھە بەر ھە مال دەروا، چارەوئىكە دەباتەو ھە. ئاغا و نۆكەر چوونە بەر مزگەوت. شەش كور ھەھىلە، ھەر يەك جىلەوى چارەوئىە كىان گرت. ھەمزە بەگ لە پىشەو ھە. ئاغا و نۆكەر لە پىشت سەرى و كەخودا بە دوای ئەواندا، چوونە ژوورى. مەلا، فاتىحەى ھەدە كەرد. پاش دەست گرتەو ھە، لە ھەمزە بەگ ھەو يەك بە يەك بە خىر ھەتتى كەردن، گەراو ھە سەر ھەمزە بەگ:

– قوربان! بۆيە ھەو سەرمەيە موزاھمت بوو، بە پىوئىستان زانى تەشرفتان لىرە بى، ئاغا گەورەى ھەموو لايەكە، ھەلەت كەفەيزە ھەموو شىتتىكى ھەرز كەردووى، رووداوتىكى وا بى گەورە جى بە جى ناپى، ئاغا چۆن دەفەر مەى وا دەكەن، شەرەن جەنازە ناپى زۆر راگىرى، تەمادارى دەستورى ئاغىن.

ھەمزە بەگ و ھە داخدارى، بە ھەناسە يەك بايسىنگى خالى كەرد:

— وا دیاره ئەو هەتیوه لیمان بووه به خوله پیزه! به سه‌ری بابام وای ناخوا، هەر له‌و رۆژانه‌دا ده‌بێ که‌لاکی له‌و جیهی زارادا راکیشری. هه‌موو و گویتان لێ بێ. هەر که‌س مه‌وته‌نی ئەو هەتیوه ده‌سنیشان کا، هه‌زارتمه‌ن خه‌لات وه‌رده‌گری، حاڵی بوون؟ هه‌تیویکی به‌ره‌للا چۆن ده‌توانێ له‌ ملکی مندا یاخی بێ؟! ئەوه‌ خوێرپه‌ته‌ی ئیوه‌به‌، له‌ ئیوه‌ راده‌بینی و دی خه‌لک ده‌کوژی! ئەم دێیه‌ پیاوی تیدا نییه‌! ئە‌گه‌ر ببی، هەر فه‌یزه‌یه‌! ئە‌ویش به‌ ته‌نیا هه‌چی پێ نا‌کری.

مه‌لا که‌ریم هه‌لیدا‌یه:

— وه‌للا پیاو نازانی بلێ چی؟ دوو که‌س به‌ دوو جو‌ر شه‌هاده‌ت ئە‌ده‌ن! کا فه‌یزه‌ جو‌ریکی دیوه‌، کا فه‌تاح جو‌ریکی دیکه‌ی بیستوه‌! پیاو نازانی باوه‌ر به‌ کامیان بکا! قوربان! کا فه‌یزه‌ ده‌لێ من دیومه‌ و ناسیومه‌ حه‌مه‌ شوان بوو. کا فه‌تاح ده‌لێ، به‌ر له‌ کوشتنی خیزانی، گوێی لیبوو، هاواری کردوه‌، عه‌تابه‌‌گه‌! به‌ بروای من، شه‌رعه‌ن ده‌بێ هەر دوو کیان سویند بخۆن، ئە‌گه‌ر ئا‌غا ئیزنی له‌ سه‌ر بێ، ده‌بێ سویند بخۆن.

هه‌مه‌زه‌به‌گ وه‌ک عادلێ رووی له‌ فه‌تاح کرد:

— فه‌تاح! بێ ترس، چت دیوه‌ و چۆنت بیستوه‌، کو‌رم بیلێ، هه‌یج مه‌شاره‌وه‌، ئە‌رخه‌یان، ئە‌وه‌ی ده‌یزانی، له‌ که‌س مه‌ترسی.

فه‌تاح ته‌واوی له‌شی ده‌له‌رزنی و ره‌نگ له‌ روخساری په‌ریوه‌! به‌ده‌م ترس و له‌رزه‌وه‌، گو‌تی:

— قوربان! عه‌رزنی مامۆستاشم کردوه‌، من له‌ زارام بیست، ئە‌وه‌ ده‌لیم، خۆم هه‌یج نازانم. تازه‌ جیی راخستبوو و بنووین. من له‌ جیدا بووم، زارا له‌ حه‌وشه‌ بوو، له‌ ده‌رکه‌یاندا، ئە‌وه‌ چوو بیکاته‌وه‌، له‌ پر هاواری کرد: فه‌تاح عه‌تابه‌‌گه‌! من راپه‌ریم و خۆم کۆکرده‌وه‌، له‌ نه‌ کاو ته‌قه‌یه‌ کم بیست! له‌ گه‌ل ته‌قه‌که‌، زی‌ره‌ی زارا هاته‌ گو‌یم! پێ خاوس ده‌رپه‌ریم، تا گه‌ یشتمی، زارا ته‌واو ببوو. به‌ده‌نگ نه‌ گه‌ یشتمی، له‌وه‌ زیاتر نه‌ هه‌یج دی، نه‌ هه‌یج بیست، له‌ سه‌ر ئە‌وه‌ی که‌ عه‌رزم کردی، سویند ده‌خۆم، من نالیم عه‌تابه‌‌گه‌، له‌ زمانێ زاراوه‌ ده‌لیم.

مه‌لا چاوی به‌ خه‌لکه‌ که‌دا گه‌ی‌را و فه‌یزه‌ی دی، بانگی کرد:

— کا فه‌یزه‌ وللا! براله‌! وه‌ دره‌نگمان مه‌خه‌ن، له‌ گه‌ل کا فه‌تاح برۆن ده‌سنوێژ هه‌لگرن و وه‌رنه‌وه‌، ده‌ برۆن ده‌ی.

فەيزە و فەتاح دەست بە دەستوێژەوه بە بەرانبەری قورعان چۆکیان داداوه. فەيزە پشەتەوسوور و بێ ترس، رەنگی نەگۆراوه. فەتاح ھەموو بەندی لەشی وەک بنی ئاودەلەرزى و ددانى وەددان ناگا! روخسارى سوورايى لى براوه و رەنگى مردووى لى نىشتووه! بلێى لە قورعانه کە ترسايى، يان ترسى پاشه رۆژى ئاغای لە دلدايه؟ دوو سى جار تەمای بوو بلێ سویند ناخۆم، بەلام چونکە بەلای خەلکەوه گوتوويه، بە درۆزن دەرەچوو پێى لە جەرگی ناو سویندى خوارد:

– بە حەقى ئەو قورعانه بەر لە کوشتنى خێزانم، گویم لى بوو زارا گوتى عەتابەگە، لەوھش زیاتر ھىچ نازانم. بە گریانەوه ھەستا و چووہ لای تەرمەکەى زارا و دانىشت. فەيزە لە خۆبايى و پشەتە ستوور دەستى لە سەر سوورەى بەرات دانا:

– بە حەقى ئەو قورعانه بە چاوى خۆم حەمەى کورپى مەحموودى حاجى برايم دى، وەک رۆژ لیم روونە زارای خێزانى فەتاح ئەو کوشتى.

فەيزە بە فیزیکەوه ھەستا و دوورکەوتەوه.

مەلا رووی لەئاغايە:

– قوربان! چ دەفەرمووی؟

– ئیوه بە خاکی بسپێرن. خۆم بە دەولەت رادەگەيینم، کارتەن بەوہى نەين. ئەوہى گوت و ھەستا. جەماوەر ھەستان. ئاغا و نۆکەر وەدەرکەوتن، خاس و عام بە دووياندا ھاتنە دەرى و بەرپیان کردن. ئەوان بەرەو دەشتى مێرگە گەورە و ھەزار ئەشکەوت تازیان وەدووی خۆيانخست. خەلکە کەش چوونە مزگەوت.

عەلى و کەرىم بۆ نيوەرۆ لە شار گەرانەوه. زارا کفن کرا و بردیان بۆ قەبران، لەو دەمەدا کە تەرمیان دەبرد، ئەحمەد فەراش و پینخەسوو خۆيان کرد بە دیدا. مالى کويخا خزمەکانیان نەين، کەسى نيو دینی لى نيه و کەشيش سەرى ئەوہى ناپەرژى ھەوالى لە بووک و رووسپيە تى بپرسى. پینخەسوو ئەوہى دەيزانى، بۆ مالى بووکى گيپراوه، وەک نەينیپە ک ھەر لەوہى، لەگەڵ تەرمى زارا ناشتيان و ديزە بە دەرخۆنە، سەريان ناوه.

سى رۆژە، پرسە تەواو بووہ. خەلکى کانى توو چاوەرپى ئەوہن. فەيزە، يان فەتاح، يەکیان بەرپين! ئەوہ سى رۆژ تپيەرى و ھەر دووکیان ساخ و سەلامەتن! ئەى بۆ!! رەنگە ئەوہى بە درۆ سویندى خواردووه، ئەوہندە پيس بى قورعان کارى لى نەکا! کار لە پيس

ناکا، قورعان کار له پاک ده کا، داوینگیری مال و مندالی ده بی، دره ننگ و زووی هه یه،
ئاخری کاری خوی ده کا.

شهو و روژیکه که لو کونی شار نه ماوه فه یزه سه ری پیندا نه کا. به هه زار ناری عه لی
توانویوه بله سوور و عه لیله بدوژیتته وه. هاتوونه ته چایخانه که ی حاجی ره شید، سه ریان ناوه
به یه که وه و گوئیان بو فه یزه شل کردووه:

– نانتان له روژندایه! به خت جار ی روو له پیاو ده کا! دلنیا بن هه یج روو نادا، من کردوومه
به هه مه مه و ئاغام تو قان دووه، دنا هه یج له گوژیدا نییه، هه ز ده که م ئیوه به نواله یه ک
بگن، سالی سی ته غار گه نم و جلو به رگ و پینلاو بو هه ر کامتان ده ستینم. ده بنه پیاو،
خه لک هیساتان له سه ر ده که ن. ده بنه تفه نگیچی ئاغا! به نیو پیاوی سی ته غاره، دوو سی
ته غاری دیکه شتان گیر ده که وی، ده لین چی؟ له گه لم دین؟ من باسی ئیوه م بو ئاغا
کردووه، دنا ئه و ئیوه نانا سی، به قسه م بکه ن، قازانج ده که ن، ریوی به پیر تانه وه هاتووه.

بله سوور له خو شیان هینده ی دیکه سوور هه لگه راوه. چاوه شینه کانی پر بوون له بزه
و چین و چروک له ته ویله پانه که ی براوه. به په نجه گوژشته کانی کو لویه کی له قه ندانه که
ده رهینا و له چایه که ی هه لکیشا و خوی نه مبه ره وئه و به ر کرد. له ش و لاری گوژشتن
فیته ری، ته خته که ی و هه جیره جیر خست. ده ستی دایه ئیستیکانه چایه که و له نیو قولیداون
بوو. چاوی پر پرساری بریبه عه لیله ی هاوه لی.

عه لیله وه ک نارازییه ک رو خساره ته سک و ته ویله پر لۆچه که ی ویک هینا وه ته وه.
چاوه بچووک و مژ و مؤره کانی له بله زیت کردۆته وه. جهسته سووک و چالا که که ی
راست کرده وه و وه ک نه بانئ لیوی هه لقرچاند و چاویکی له ساعه ته مووچییه که ی کرد،
وا که فه یزه بیینی، گوتی:

– چوو، چوو، جا ئه و نه ده چییه؟ شه وی مالبره که م هه لگرم، ئه و نه ده دینمه وه، چم له
ئاغا داوه؟ من تاقه تی خو چه ماندنه وه و به لی قوربان به لی قوربانم نییه.

بله ویستی جوابی بداته وه، فه یزه نۆره ی نه دا:

– ئه وه ده لی چی کا عه لی؟ خه لک خودا خودایه تی کاریکی وای گیر که وی، ده بی
به پیاو، به چاویکی دیکه ته ماشات ده که ن، نالین عه لیله....

– ده لین عه لیله دزه؟ قه ینا که با بلین، به س نییه ئاغا و کویتخای خو م، پیت وایه ئه و
چم پینده کا؟ یان تالان، یان پیاو کوژی، له وه زیاتر؟

– ئەو ەتا! برالە! ئاوا لە دىنيا حالىيە! من دەلېم چى و ئەو چىم جواب دەداتەو ە؟ بابە!
و ەللا، بېللا، تەللا ئاغا ھېچ كارىكى بە ئىو ە نىيە، من ھانمداو ە، لە بەر ئەو ەى ئىو ە بە نانى
بگەن، دەنا ھېچ لە گۆرېندا نىيە، دەخۆن و دەخەون. سەرەراى بەرات، چەك و پووشى بە
بەريەو ە دەكەن، سى ھىندەى بەراتەكەتان گېردەكەو ى و ئەمىيە و ئازانېش ناو ىرى
قەرەتان كەو ى و ھەموو رۆژى بتانگري. ئىو ە دەزانن كىن؟ لەوسەرى دىنيا دزىيەك
بكرى، ئىو ە دەگرن، يان دەبى بچنە زىندان، يان نىو ەتان لى دەستىنن، بوونەتە برا بەش! من
لە بەر ئىو ە دەلېم، دەنا ھى دىكە زۆرە، بەو ەش كەمتر دىن، نانە زگى دەيكەن، كەيفى
خۆتانە، ئەو ە دەرۆم، بەلام بەر لەو ەى برۆم، نەقلېكتان بو دەگىر مەو ە.

– كابرەيك بادارى گرتبوو. چاكىك بوو پىيان دەگوت: «پىر محەمەد» ھەر كەسى
چووبا، دەبوو مرىشكى بردبايە ئەو ىش مرىشكى رەش. كابرا بە مرىشكى رەشەو ە چوو ە
سەرى، گوتى: ئەو ە مرىشكى رەشم ھىتاو ە، چاكەم دەكەيەو ە، باشە، دەنا شەخسەكەى لای
مالان بە كولىرەيەك دەستم ماچ دەكا.

فەيزە ئەو ەى گوت و ھەستا، بەلام دوودل بوو.

لەودەمەو ە ئەوان ھاتوونە چايخانە، كوئىخا شەرىف لەگەل حاجى رەشىد سەريان ناو ە بە
يەكەو ە و سرتەيانە. كوئىخا سەرى ھەلئىنا:

– ئەحوالى كا فەيزە! ئەو ە لىرە چ دەكەى؟ حاجى! ئەمە كا فەيزە يەكە دەلئىن ھەمەى
دىو ە زارای كوشتوو ە.

حاجى ھىندى تىي راما:

– باو ەر ناكەم!

– بەچى؟ بەمن، يان بەو كە كارى وا بكا؟

– بەھىچتان! رەنگە تۆ بە ھەلە دىيىتت، ئاخىر...

خەرىك بوو بلى ھەمە بى سەرو شوئىنە، بەلام گىرايەو ە.

فەيزە زوو ھەلئىدايە:

– ئاخىر چى؟ خۆ ئىشاللا بە رىشى سىيەو ە بوختان ناكەم. ھەمە مندالى بەر دەستى
خۆمە، پىاو مندالى خۆى ناناىتەو ە؟ بەرئو ەللا حاجى گىيان! ئەو بوو، لە قىامەتىش دەلېم
ھەمە، زارای كوشت.

فەيزە لەو زياتر نەوڤستە، پوولى چايە كانى دانا و بەرەو دەرگا رېكەوت. بەر لەو هەوى وەدەر كەوئ، بلە و عەلېلە ھەستان. لە بەر دەرگا دەستيان خستە سەر شانى. بلە گوتى:

– چ تۆر نۆكى! خۆ جارەن وانەبووى! ئيمە سازين، برۆين؟

فەيزە بزەيە ك كەوتە سەر لېو ھەستوورە كانى و ددانى وەك شوول چەپەر، زەرد و شاش، چەپوچيپر وەدەر كەوت. فەيزە لە پيشەو و ئەوان بە دوويدا، ئەوان بەر دەرگا و مەحموود شوان بەر دەرگا و لووتيان تەقى بە لووتى يە كترەو، نە فەيزە ئەوى دواند، نە ئەويش بايەخيكي بۆ فەيزە دانا.

لەو رۆژەو كە قاو بلا و بۆتەو ھەمە زاراي كوشتوو. حاجى رەشىد و مەحموود شوان و كوئخا شەريف ھەلدەسوورين ھەوائىكى بزەن. دوو سى جاريش مەحموود شوان سەرى لە عەبە و پوورە گولە داو، ئەوانيش لىي بى ھەوالن. ھىچ بەلگە يە ك گير نە كەوتوو كە ھەمە ھاتبەتەو.

دوو مانگە بلە و عەلېلە، بچ ئەو هەوى رەشيان نايبەتە سەر سى، ئاغا لەدەرەو هەوى قەلا ديويكى بۆ تەرخان كرددوون و سى ژەمە دەچنەو قەلا، لەتەر دەخۆن و لە وشك دەخەون و لە گەل فەيزە موو بە بەيناندا ناچى، بە گەرمە ھاموشۆي يە ك دە كەن. ھەمزە بەگيش بەو زۆر كەيف سازە، دوو تەفەنگى برنووشى داوئەت و شەوورۆژ بە شانيانەو يە.

ئەو هەلى رەشەمە و ئاخەر مانگى زستانە. بلە و عەلېلە شەوى ميوانى فەيزەن. ئەو شەو تە دەرنگانئىكى دەرنگ، بە دزى ژن و مندالەو سرتەيانە، خۆيان نەبى، كەس نازانى خەريكى چ پىلانئىكن. رايان ھىنايە سەر ئەو بەيانى دوانيوەرۆ، بلە و عەلېلە بەرەو تازاوا برۆنەو. ھەر كە لە كانى توو نەديو كەوتن. بچنە سەر چۆم و فەيزەش بە ميترگە گەورەدا پيشاوا بريان بداتەو و لە سەر كانئى بەردينە يە ك بگرنەو.

دوانيوەرۆيە. فەيزە و بلە و عەلېلە لە سەر كانئى بەردينە بە يە ك گەيشتەو وە ك سى گورگى چى، بەرەو تروپكى ھەزار ئەشكەوت تىنھەلگەپران.

ھەوا گۆراو. ھەر ھەنگاوئ كە وەسەردە كەون، ھەوار تاريك و تاريكتر دەبى. تەم و مژ، كيو و شاخى لە ئاميز گرتوو و چاوا چاوا نايين. كړيو وە ك بە ھىلە گداكەى، ورد ورد ديتە خوارى، پى ھەلئىنيەو، شوپن پىر دە كاتەو. دەلئى سروشت لە گەل ئەوان ھاوپىلانە! لە سەر دوندى كيو، فەيزە ئاوپى داو، وە ك سەر كەوتوو يە ك گوتى:

– بهخت يارمانه! ههوا ههلی بۆ ره خساندووین. به بیانووی سهر لی شیواوییهوه خۆ ده کهن به ژووردا، بهلام دهی زۆر وریا بن! به ئاستهم ههله بکهن، تیده گا! زۆر سه گه! شک بخا، خۆ به دهستهوه نادا. خۆ به دهستهوه نه دا، دهی به تفهنگ بیکوژن، ئه وه دم ریسه که مان ده بیته وه به خوری و ئاشکرا ده بین، ئه و ئیوه ناناسی، زۆر له سه ره خۆ بلین شاره زای ئه م ولاته نین، سه رمان لی شیواوه و سه ره نده ر ناکه یین، ئه مشه و میوانی تۆین. هه ر که چوونه ژووری، به هه ر له ونی کرا، سه گه که ی پین به ستنه وه. کور! ئه و کاره نه کهن، گیر ده خوین، سه گه که ی زۆر بیه زایه! دهنگی ئه و بیستی، کۆ له شیر ناکا. سه گی به ستنه وه، ته نووری پین داخه ن، دوو که ل له سه ربان هه ستی من ده گه می و کۆتایی پین دینم. زۆری رۆژماوه؟

عه لیله چاوی له سه عاته که ی کرد؛ به وه ره زییه وه گو تی:
– دوو سه عاتی ماوه.

فه یزه وه ک پیشه نگی وه پیش که وت. بله پینی نایه جی پتی. عه لیله جار له گه ل جار هیزی که م ده بیته وه و هه نگاوی ناگاته جی پینی ئه وان! وه دوا ده که وی، ده لپی ماندوو! یان له ده روونه وه هه ست به ئازاری ده کا و کلافه ی ویردان له لاقی که وتوو! جار نه جاری له به فره به سه ری نساری هه زار ئه شکه وت رۆ ده چی، ده که وی و هه لده سیته وه. فه یزه و بله به توانجه وه ئا ور ده دنه وه و ئیستیکی له سه ر ده گرن. عه لیله نا به دل خۆ کیش ده کا و ده یانگریته وه.

سی که س وه کو گورگی برسی له ته پی پشت دی کۆن قه ره و لیان دا. فه یزه خۆی کیشایه په نا به ردی به زایی ته پ:

– جا بام به قورباتان، بزانه چ ده کهن. من لیره وه چاوم لپی، دوو که ل هه ستی، من له ویم. کار ته واو بچ، جوانه گا کان ده به م بۆتان ده فرۆشم. له بیرتان نه چی، سه گه که ی پی به ستنه وه! خۆ نا به لده کهن. نیوی به زار تاندا نه پی! ده پرۆن بزانه چ ده کهن. گه لاز له سه ربانه وه وه زمان هاتوو! خۆی هاویشه خواری، به وه رینه وه به ره و ته پی به چه خره رۆیشت.

عه به به دهنگی گه لازه وه، خودار و هه له شه، ده ست به گۆپاله وه هاته ده ری و زه یینی دایه ئه و شوینه که گه لاز پی ده وه ری.

دوو تاپۆ له نیو مژو کریوه دا به ئاستهم وه بهرچاو دین. گه لاز لیان نزیک بۆته وه. یه کیان بانگی کرد:

– کاکه! سه رمان لی شیواوه و سه رهنده ری هیچ کوئی ناکه یین، روومان له تو کردووه، میوانی توین، میوان راده گری؟ وه ره ئه وه سه گه مان لی دوورخه وه. عه به بانگی گه لاز ی کرد، به دوا ی ئه ودا جوابی داوه:

– میوان حه ییب خواس، ئه ره وه من قایل ون، نو که ریتان ئه که م. گه لاز، گه لاز، گه لاز، گه لاز، گه لاز، بیره وه، بیره وه، بی دواوو، میوانن. ئه ی داخ گرانم! خاس وو له و کیفانه سه رتان ده رکردیه، بین بین، هام له خمه تانا.

گه لاز واز ناهینی! ملاسکه، په لامار ده با! عه به سه ری سوپماوه! قهت وا نه بووه! گه لاز دهنگی نا پریمته وه! بلنی دهنگی عه به ی نه بیستی؟ نا نا، ده بیستی و ئاور ئه داته وه! ماوه یه ک بی دهنگ ده بی! هه میسان تیهه لده کاته وه!!

عه به به را کردن خوی گه یاندی. گه لاز ی دوورخسته وه، به له بزیک شیرین رووی له میوان کرد:

– سلامه لی! مانی نه ون! وه خیر هاتن بان ئه م چاو وه لمه، فه رموون برۆینه وه، ئه ی مال هه ژارم به خوا که سیره که فتون، له زووه وه هان به م کیفانه وه؟ بله هه لیدایه:

– ناوت چیه؟

– عه و دوللای نو که رت.

– چاوی منی. ته نیای؟

– وه ناشکوری نه وی، به لی.

– میوانی توین، میوان راده گری؟

– قه یه م شه ریفتان وه بان چاوم، چه م له دهس بی، دربخ ناکه م، ئه ر ئیوه ته لختان لی نه چی، من ده ربایس نیم فه رموون.

بله وه پیش که وت. عه لیله چاویکی له سه عاته که ی کرد، سه عاتیکی روژ ماوه، به دوودلییه وه به دوا ی بله دا چوو ه ژوو ری.

هه ر دوو له بن کورسی خزین، بله به زمانیکی خۆرینخه رانه گو تی:

— کاکه عه به! زۆرمان سهرمايه، تهنوره که دانه خه یته وه، گهرمان ناییته وه، به لام بهر له وه، ئه وه سه گه بهسته وه، براله ئه وه سه گه نییه! به لایه ئیمه دهچینه ده ری، خو ناکری تو ههستین ره وانمان که ی، پیاوه تی بکه بیسهسته وه، به خودا نه یه ستیه وه دلم ده توقی! ئه مشه و ئیمه لیره ی، تا لیره بین، له هیچ مه ترسی، دهستی دا به قونداخی تفهنگه که یدا:

— تا تفهنگه بی، سه گت بو چییه؟ ئیمه چه کدارین، پیاوی چه کدار شه وانه خه وی نییه، ده بی دا یمه یه کمان له ده ری بین، پیه کمان له ده ری و یه کمان له ژووری ده بی، سه گه که شت سه گه نییه براله! پیاو ده خوا! تا ئیستا من شتی وام نه دیوه!

بهو تاریفانه ی که به له سه گه که ی ده کرد، عه به گهز گهز بالا ده کا و له خو بایی ده بی، به پیکه نینه وه گوتی:

— له بهرا گه ماله که بو سه مه و یا تهنوره که بکه مه وه؟
— سه گه که بهسته وه.

عه به بی قسه چوه ده ری. عه لیله سه ری له بهل برده پیشی و سه بری گوتی:

— برابیم! وه ره وه که مهردان واز لهو کاره بینه! ئه وه زۆر به ستزمانه، ئاخو چی هه یه؟ ماری رهش هیقی بو ده کاته وه! ئه وه بو ده بی زولم بکا! به قسه ی فه یزه مه که، خودا ده زانی چ قینیکی لهو داماو هیه، به قسه م بکه، تا شه و به سه ر دا نه هاتوه، ههسته با برۆین، حاشا لهو قازانجه و له دۆستایه تی فه یزه ش.

بهل چاوه شینه کانی لی ده ره پهراند، بی ئه وه ی دهنگ هه لینی، به تووره ییه وه گوتی:

— ئه وه شیت بووی؟! سنی جوانه گای هه یه! ده زانی سنی جوانه گایانی چی؟ یانی به راته که ی هه مزه به گ! به شه وی، به قهت سالی! ده ترسی؟ ئه گه ر حاله وایه، بو له گه ل منی؟ جارمان باشتر بووی! بو یه ده لین پیاو که پیر بی، ترسه نوک ده بی!

— به ترسه نوک ده زانی؟ چه ند ساله دیوته ترساییم؟ ئه وه ترسان نییه، به زه ییم پیندا دی، نازانم بو له خو را خو شم ده وی؟! که سم ئه وه نه ده ره زاسووک نه هاتوته به رچاو! بابه! ماله که ی به ره، کارت به خو ی نه دابین، ئه گه ر هیچ له خو ی نه که ی، به شه که ی منیش بو تو، به گوپی بابی فه یزه وه، چه ده کا با بیکا.

دهستی له ئه ستوی بهل کرد، به پارانه وه، ماچی ده کا. خووی به له ده، ده زانی که به لین بدا، له سه ر به لین سووره و نایشکینتی. له وه ده چی رازی بی، ویستی قسه بکا عه به هاته وه و بی دهنگی لی هینا. عه به دم به بزوه گوتی:

– ئەويشە گەمال، ئەرخەيان بچنە دەشتەو، ئيسە تەنورە كەشتان بو ئە كەمەو، چۆن تيلم سەرماتان وئ، بوچە عەبە مردیە؟

ئەوہی گوت و رۆيشتەوہ دەری.

عەلیلە دیسان بە پارانەوہ بلەى ھەلییچا:

– كورە! مەحز بۆ خودا! لە ئاھى پەروپۆ دەردە كەین! برالە! بە شاھیدی خودا

بەرەتە كەشم بۆ تۆ، وازی لى بىننە، باشە؟

بلە دیسان چاوی لى دەرپەراندەوہ:

– بۆ شەل و كوئىرى ئىمام حسينم؟ بەراتى تۆم بۆ چىيە؟ پەلەم لى مە كە! با بزەنم.

عەلیلە دەزانى كە توورە بى، نە بەزۆر چەنە بەرى دە كا، نە بە تەفەنگ پىسى دەوئىرى،

خۆى ماتكرد و بى دەنگەى لى ھینا.

عەبە بە كەلارەيە ك وردە و تەپالە ھاتە ژوورى. وە ك ئەوہى ھەستى بە شتىك

كردبى، دېدۆنگ ديارە! دوو شك چاو لە ميوانە كانى دە كا! لە دلەوہ سى و دووہ تى:

– بىژى چكارەون؟ دزوچە تەن، يا پياو خاسن؟ بىژى تاهير بشناسى؟ ناشى! ئەر واوايە،

دەس وەجى ئەيانوت. راس ئىژن ئەم ناوہ قە نە ھاتىن، غەريون و كەس ناشناسن، وە من

چە؟ ھەر كەس ون، خاسن، خوا خاسيان بۆ بكا، خراون، خوا خراويان بۆ بكا، ھەرچى

ھەن ميوانن، ھەو جىيان كەفیتە سەر من، ئەوہى لە دەسم بى، درىخ ناكەم، خاسە ناويان

بزەنم:

– برا! عەيب نەوئ! ناو شەرىقتان؟

عەلیلە زارى كردهوہ و ويستى بلئ. بلە زووتر ھاتە جواب:

– جارى تەنورە كە داخە، گەرممان ھاتەوہ، پىت دەلیم، زۆرم سەرمایە!

عەبە بە دوو دلەوہ كورسى لە سەر تەنور لابلرد و دايسخت. عەلیلە بى ئوقرە

ئەمبەرەوئەوہەر دەجوولیتەوہ! چاوى لە عەبە دە كا، سەرنجىكى بلە دەدا. بى ئىختيار چاوى

دپتەوہ سەر عەبە:

روخسارە كزولوازە كەى عەبە لە بەر شەوقى تەنور زەرد زەرد دەنوئى و لئوى بارى

گرتوہ. چاوه بچووك و زيتە كانى لە جارەن زيتتر، زوو زوو دەيانتروو كىنى و ھەر جارى

تەماشای يە كيان دە كا، دەلئى بە چاوه دەياندوئىنى! وە ك سەر لئيشياو، پەستا پەستا وردە لە

تەنور دەخا، دەلئى ئەويش لە سوور كرددنەوہى تەنورە كە بە پەلەيە! تەنور بووہ بە

دەنووکی کەو. تین و بلیسەیی، بلە و عەلیلە دوورخستەووە. عەبە ھەر لە گۆیی تەنووورە و تیی دەمالی. گر، شالاو بۆ روخساری دەبا، وا کە بیترسیینی، بەلام ئەو وە ک ئەو دەچی ھەست بە ھانای ئاور نە کا! بی تە کان چاوی لە نیو کلی ئاور بریووە، وە ک ھۆگری بوو بی، چاوی ناتروو کیتی. عەلیلە چاوی لە سەر عەبە گۆزاووە و تەماشایەکی سەعاتە کە ی کرد، نیو سەعاتی رۆژ ماوہ.

دوو کەل لە کولاو کەووە وە سەر کەوت. فەیزە لە پەنا بەردەووە دەرپەری و بە دوو لۆق خۆی گەیانە بەر ماله کە ی عەبە، یە کەم دەرگا کە سەری بردە ژوور، گەلاز لە کادین لینی راستەووە بوو. ھیرشی گەلاز ھیند لە نا کاو و بە حوجەت بوو، فەیزە سەرەنگرتی بەست و کەوت. گەلازیش پەت لە ملی توند بوو و بە سەر وە گلاو گۆلۆلە بوو. فەیزە لە سەر چۆک و چنگ خۆی دا بە دەر کی تەویلە دا. لە تەقە ی دەرگا عەبە راپەری، بە چاوی کەوتنی فەیزە، دلی داخوړپا!! بە تە کان ھەستاو ئامبازی بوو. ھیشتا عەبە نە گەیبوووە فەیزە، بلە لە دواووە پەلاماری دا و عەبە ی بابۆلە کرد و بەرەو تەنووری سوورەووە بووی ھینا. عەلیلە دەستی گرت بە چاویووە و دەرپەرییە دەری، گەیشتە کادین، زبیرە و ھاواری عەبە، عەلیلە ی وێستاند و چاوی بریپە کە لا ک و زمانی درکشای گەلاز کە لە نیو پراستی کادین بی مپە و پاس کەوتوووە و ئیتر گۆیی لە ھاواری عەبەووە نییە، چاوی کراونەتەووە و زەق زەق دەرواننە عەلیلە، دەلی پرسیاری لئ دە کا! عەلیلە بە شەرمەووە چاوی لە سەر کە لا ک گواستەووە، تەماشای سەعاتە کە ی کرد، رۆژ لە ئاوا بوونە. دەرگای کردەووە و کینوی گرتە بەر. ھیشتا لە کاو لاشە کە دوور نە کەوتبوووە، بۆنی گوشتی برژاو و بۆ چروکی ئیسکە سووتاو تەز و مچوړکی خستە لەشی عەلیلەووە، چەواشە و کینو بر دەشتی گرتە بەر. لە تەپی پەچە خپرە ئاوری داوہ. بلە و فەیزە بە سی جوانە گاوە لە کاو لاشە کە وە دەر کەوتن. بلە لە پینشەووە و فەیزە لە دواووە بەرەو شار وە بریکەوتن.

سې مانگى سەرما و سەخلەت دەرەتانى نەداوہ مام حسەن لە دى وەدەر کەوئى، رىيى دوورى مزگەوت بوو. لەوہتا خۆرەتاوان رەش بوونەتەوہ و بەر بەرپۆچکان تىنيان تىنگەراوہ، دلئى بۆ کەژوکیو دە کور کىنئى.

شەوئى بەر لە نووستن، بە مینای بووکی راگە ياندبوو نان و پىخۆر و نەوتى بۆ ساز کا، بە يانى دەيەوئى سەرىكى عەبە بدا، بىن تاقەتى خۆى بەسەربەرى و خاوى ئەسپە کەشى دەشکىنئى.

گزننگ لە مێژە لە سەردانى داوہ. مام حسەن لە دەر کى حەوشە قەنەى داگىرساندووہ و لەسەرەخۆ مژئى لى دەدا، تەمادارە ئەحمەد چارەوئى بۆ بىنئى.

ئەحمەد لە حەوشە چارەوئى زىن دە کا. مینا بە ھەگبە پى نان و پىخۆر و دوو بترى نەوتەوہ، و ە ک ھەرەتى کچىنئى، بە حەسەرەتەوہ، ورد لە مێردە کەى دەروانى.

چارەوئى زىن و لەغاو کرا. ئەحمەد بە بزەوہ ھەگبەى لە مینا وەرگرت و لە پاشکۆ دايبەست. بترىيە نەوتى بەم لاوئەو لای زىندا ھەلاواسى. دەستە جەلەوى چارەوئى گرت و کىشايە دەر کى حەوشە. مام حسەن پىي لە ئاوزەنگى نا و سوار بوو و بە ئاستەم ر کىفى لىدا.

جاران، ھەر کەس لە يال سەرى دەر کەوتبا، گەلاز دەوہرى و عەبە بە دەنگىيەوہ دەر دەپەرى، دوور بە چرە و گورپە رىبوارى وەقسە دەھىنا. زانىباى ميانى ئەوہ، گەلازى بىن دەنگ دە کرد، بە گالئە و قسەى خۆشەوہ دەچوو بە پىرەوہ.

ئەمروچ قەوماوہ؟! نە حەپەى گەلاز، نە چرەى عەبە و نەبۆرەى جوانە گاكانى دى و نە دوو کەلى کاو لاشە کەى ديارە!! چۆلى دەستى ناوہتە ناخى ئاوہدانى و لە گەل

گۆرستانە كۆنە كەى دى كۆن يە كسانە! دەلىي ھەر گىز بوونە وەرئ لەو شوئىنە وەرەدا نە ژباوہ! يان ھىچ دەستى بە خوئىنى كەسى سوور نە بووہ و پەنجەى زۆردارى ناخى ھە ژارىكى نە گوشيوہ! يان، قەت گورگ دلى نە ھاتووہ زگى مەرئ ھەلدېرى، ھىچ تاژىيە ك لە لاندە كەروئىشكى بە تەمال ھەلنە ھىناوہ و پەنجە و نىنۆكى تىژى لە توووكى نەرمىدا ون نە كر دووہ، ھەر گىز بزنى شاخدار ئەو ەندە بى بەزە نە بووہ شاخ لە كۆلە بكوئى.

دەلىي ئىتر مەملانى و دووبەرەكى زۆردار و بى زۆر لە گۆرىدا نە ماوہ و ھىمنايەتى و برايەتى فەرمانرەوايە! ئەرى، ئەرى، ئەمرۆكە ھىچ بوونە وەرئ لە دى كۆندا نە ماوہ، رۆژى يە كسانىيە، تەنانت سروسستىش رەنگدانەوہى يە كسانى تىدا بەدەيدە كرى.

ھەواى ئاخىر مانگى زستان ھىمن و لەسەر خۆيە و چىر نووك لە روخسارى مام ھەسەن ناگرئ، بى ركىف، بەلام دوو دل و چەواشە و بە پەناگۆرستانە كۆنە كەدا تىپەرئ و لە بەر كاواشە كە دابەزى. دەسكەوسارى چارەويكەى كرد بە دوولكى گرئزەنەى دەرگادا و دووشك سەرى بردە ژوورئ، بە چاوپىكەوتنى كەلاكى گەلاز لە جى وشكبوو!

گەلاز بە پەتەوہ، لە ناوہ راستى كادىن چوار چەقلەى بەستووہ و بە قەت رەشكە يىك ماسيوہ! بى بى و عەبەساو چووہ تەويلە، پەت و مىخى بى جوانە گا لە سەر ئاخوڤرە! گىژومەنگ، بە دلە كوتيوہ پىي نايە نيو ژوورە كە. دووتا كەوشى قولاخ ھەلچىراو و كلاوہ تەپە دراوہ كەى عەبە لەم بەروئەوبەرى تەنوورە كە كەوتون!! ماوہ يەكى زۆر بەسەر سورمانەوہ لە ئاسەوارى بە جىماوى دەفكرئ. بۆ چرووكى ئىسكە سووتاو بەرەو تەنوورە كەى كىشا و داھاتەوہ و سەرى كىشايە نيو تەنوورە كە، تارىكى بوو بە لەمپەر و ھىچى نەدى. چەرخە نەوتىنە كەى دەرھىنا و ھەلىكرد. لە بەرا باوہ پى نە كرد! چاوى ھەلگۆڤى! ديسان سەرنجى داوہ، تەز و مچۆرك كەوتە لەشى! تاسا و واقى ورم! وەھم و خۆف بەندى دلى وە لەرزە خست، ماوہ يەك خۆى لى ونبوو، ترسا، زۆر ترسا! دوو سى ھەنگاو بەرەو دەرگا كشاوہ، ويستى ھەلى! راجەنى، خۆى دۆزىيەوہ، وەرەيدا بە خۆى، لە جى چەقى، بە سەر ترسا زالبوو. گەراوہ، لە سەر تەنوور و ئىستا، داھاتەوہ و ئەژنۆى دادا. چەرخى لىداوہ و چاوى كردهوہ. جەستەى عەبەى وەك باغە و لايلۆنە

سووتاوی هاته بهر چاو، یان نانی گهرمه تهنووره و له دهستی کابانی شپړیو بهر بۆتهوه
و له سهر کلتی ئاور، له گهل خۆله میشه کهی دامر کاوه تهوه و بووه به کۆله.
مام حسهن له پرهستا و دهرپه پری. چوست و چالاک، وه ک هه په تی لاوی په پریسه
سهر زین و ئه سبی تاودا.

یه کهم جار که بانگهواز مهرگی که سنی راده گه بیینی، میشک وه ریناگرئ. بوو به دوو
جار، ده که وینه گومانه وه، سهری سنی جار راده چه نین و ده که وینه بیری مهرگی خۆمان.
که مام حسهن گه یشته دی، له سهر بانی مزگه و تهوه بانگهواز، مهرگی عه بهی راگه یاند.
خه لک گوئی قولاخ وه ستان! که دووپات بۆوه. چه که وته نیویان. بوو به سنی جار،
کانی توو هه ژا و رژانه مزگه وت و جه ماوه ری و بیستیان وه پریکه ون بۆ دی کۆن. مه لا
که ریم له بهر میخرا به وه هه ستا:

– براده رینه؟ له سهره خۆ بن، دنیا بی خاوه ن نییه، سبهی رۆژی باس و خواسی ده بی،
ئوه ئیمه ش چووین، خۆ ده بی ئاغا بزانی بی ده ستوری ئه و نابی دهستی لی ده ری، ئه وه
مه سه له ی قه تله، به من ده که ن سواری بچی و خه بهر به ئاغا بدا، بزانین ده ستور چ ده بی.
فه یزه هه ستا:

– مامۆستا! من ده چم ههر له تازاواوه، له خزمهت ئاгада ده چینه دی کۆن. تازه ئیره
نایینی نه وه، تا ئیوه ده گهن، ئیمه له وین.
ئه وه ده مه ی بانگهواز کرا، ئه حمه دی مام حسهن خۆی گه یاند بووه مالی پووره گوله.
رایان هی نا بووه سهر ئه وه ئه حمه د بچی ماینه که ی با پیری بخوازی و ئه وی سوار کا و
وه پریکه ون.

فه یزه که له دی وه ده رکه وت، ئه حمه د و پووره گوله ش وه ده رکه وتن. فه یزه به ری
کیوه بهر دا و ب له دا، به ره و تازاوا و ئه وان به ری میرگه گه وره دا، به ره و دی کۆن.
به گه یشتنی فه یزه، قه لا له بارودوخ که وت! هه مزه به گ هه ستا وه ته سهر پی و یه ک
به خۆی ده گو پین:

– کهس له کهسه!! ملک بووه به ناشی بی خاوه ن و ههر کهس بۆ خۆیه تی! ههر
رۆژی که سنی ده کوژری!! ئیشه للام به خودا کردی، نۆره ی منیش دی!
رووی کرده فه یزه:

– دريژنی قورمساخ! زارا، همه کوشتی، عبه چی؟ نالیی ئه‌و، ها؟ ده‌بلیی دهی، بو نالیی.

فه‌یزه سه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه و کره‌ی له‌ خۆی بریوه. هه‌مزبه‌گ بانگی ئه‌حمه‌د فه‌پاشی کرد:

– برۆ به‌ ره‌سوول و ئه‌و چه‌ کداره‌ حیزابه‌ بلیی بینه‌ ژووری، به‌ سه‌سه‌نیش راگه‌بینه‌ چاره‌ویکان زین کا.

پیاوانی کانی توو، پیر و جوان له‌ دێ کۆن، ته‌ماداری فه‌رمانن. پینج سوار ته‌نگه‌تاو رکینف به‌ رکینفی یه‌ که‌وه. که‌ندوله‌ندی ریی تازاویان بریوه و کرژ له‌ یاله‌وه‌ هاتنه‌ خوارێ، گه‌ یشته‌ نیو که‌لاه‌وه‌ کان، هه‌شیمه‌ت چوونه‌ پینشواز. هه‌مزبه‌گ له‌ پینشه‌وه‌، ره‌سوول و فه‌یزه‌ و بله‌ و عه‌لیله‌ به‌ دوویه‌وه‌ن. سواره‌ و خه‌لک له‌ به‌ر کاوالاشه‌ که‌ کۆ بوونه‌وه‌. ئاغا دابه‌زی و کرژ چووه‌ ژووری، ده‌سته‌یه‌ک که‌ یخودا به‌ دوویدا رۆیین. پاش ماوه‌یه‌ک هاتنه‌وه‌ ده‌ری. هه‌مزبه‌گ به‌ ده‌نگی به‌رز و تووره‌، گوتی:

– زۆر که‌سم دیوه‌ کوژراوه‌، هه‌یچیان به‌قه‌ت ئه‌مجاره‌ کاری تی نه‌ کردووم، هه‌ر که‌س ئه‌و کاره‌ی کردووه‌، ئاشکرا بێ، به‌ قه‌بری بابمی تیچووه‌، وه‌ک ئه‌و له‌ ئاوردا ده‌بیرژینم ئاشکراش ده‌بن، رۆژ له‌ ژیر هه‌ور دا نامینتته‌وه‌.

عه‌لیله‌ چاویکی له‌ فه‌یزه‌ و بله‌ کرد. بله‌ لیوه‌ له‌ فه‌یزه‌ ده‌ کورۆژی. فه‌یزه‌ لووتی هه‌لینا، ئه‌نه‌هوو هه‌ر نایاناسی. هه‌مزبه‌گ پینی نایه‌ ئاوزه‌نگی، ده‌ستی له‌ سه‌ر یالی کویته‌ و قه‌لبۆزی زینه‌ و رووی له‌ مه‌لا، گوتی:

– به‌ خاکی بسپێرن، خۆم به‌ ده‌وله‌ت راده‌ گه‌یینم.

پینی له‌ ئاوزه‌نگی و ده‌ستی له‌ یال و زین توند کرد و په‌رییه‌ سه‌ر زین، رکینفی له‌ کویته‌دا و ره‌سوول و بله‌ و عه‌لیله‌، به‌ ریز و ده‌دووی که‌وتن. فه‌یزه‌ دوور که‌وته‌وه‌ و دابه‌زی، چاره‌ویکه‌ی به‌سته‌وه‌ و هاتنه‌وه‌ نیو خه‌لکه‌ که‌.

دوا به‌ دواي رۆیینی هه‌مزبه‌گ، پوره‌گوله‌ خۆی کرد به‌ ژووردا، له‌ سه‌ر ته‌نووور چۆکی دادا، ئیسکی سووتاوی عه‌به‌ی له‌ نیو خۆله‌میشی ته‌نووور به‌ له‌ت و کوتی ده‌ره‌ینا و له‌ تووره‌گه‌ی کرد. هه‌ر له‌ پشتی کاوالاشه‌ که‌ به‌ خاکیان سپارد. پاش ته‌لقین و فاتحا، پوره‌گوله‌ چاوی پر قینی برییه‌ نیو چاوانی فه‌یزه‌، به‌رز گوتی:

– ئه‌مجاره‌ چی؟! بلیی همه‌ نه‌هاتبیتته‌وه‌؟! ره‌نگه‌ کاری ئه‌و بێ!! سویند ناخۆی!؟

فەيزە، بىچ جىۋاب روۋى ۋە رگىپا ۋە دوور كەۋتەۋە، ۋە ك ئەۋەى دلپىر بى ۋە بگىرى، دەسەرە دەستە كەى گىرت بە دەموچاۋىيەۋە، سوۋرى ماينە ئەبلەق بوۋ ۋە تاۋقە سوۋارە رىيى گىرتە بەر.

حەشىمەت بە جەماۋەر دى كۇنيان چۆلكىرد. پوۋرە گولە لە ژوور سەرى عەبە ئەژنۇى لە باۋەش گىرتوۋە، ئەحمەد بى قسە لە پىشتىيەۋە ۋە ستاۋە، نە پوۋرە گولە دەبزوۋى، نە ئەۋ دەۋىرى ھىچ بلى. ئاخىر كەس لە نسارى بەفرە بە سەرى ھەزار ئەشكەۋت ۋە سەر كەۋت ۋە ئاۋا بوۋ. ئەحمەد ماينە بۆرەى ھىنا پىشى، بى قسە، قولى پوۋرە گولەى گىرت ۋە ھەلىساند ۋە سوۋرى كىرد. مردوۋى بىچ سەرەخۇشى ۋە خەمخۇرى زۇر.

ئەۋەى عەبەى دىبىچ، بۇى بە خەمە. لە ھەموۋان داخدارتر پوۋرە گولەىيە. لەۋەتى حەمە رۇيىۋە، بۇنى ئەۋى ئاۋوۋ بە عەبەۋە، خوۋى پىچ گىرتبوۋ. لە پوۋرە گولە بە دوا، ئەحمەد ۋە مينا بۇى بە كولىن. شەۋى لە تاۋان ھانايان بىرە بەر پوۋرە گولە. لە سەرەخۇ، ۋە ك بىرەۋەرى قسە كانى عەبە دەگىپنەۋە. پوۋرە گولە بە دەم بىرەۋەرىيەۋە، ۋە رىنەى پىۋە دە كا:

ئاشكرا دەبى! خۇم دەزانم، ۋە ك رۇژ لىم روۋنە، خوۋىن ون نابى، ئەۋىش خوۋىنى بى تاۋان، ئە گەر گولە ئەقلى بى، بەشك دىۋمە تەۋە! دەزانم كارى كىيە؟ ئە گەر كارى ئەۋ بى، بە ددان لەتى دە كەم، دلەم دەلى كارى ئەۋە، سى چۋار چار خۇى ئاشكرا دەگىگوت: – مىمكە! ئەۋ براگەمالە فرەى قىن لىمە، بە زات خوا سالى ۋە ھەزار چوۋى ئەمكۋى، ھەر دەمايە كى كوژرام، ئەۋ كوشتىمىە، خوۋىنم گوم مە كە مىمكە گيان. ئەحمەد باشى بۇ چوۋە، لە دلەۋە دەزانى مەبەستى پوۋرە گولە كىيە.

– بە ھەلە چوۋى، ئەۋەى تۇ دەلىپى، لە دوۋرىش نەيدە ۋە پىرا چاۋ لە چاۋى عەبە بىكات، ئە گەر ۋە پىرا، ھەر ئەۋ سالە كە عەبە دى كۇنى ئاۋەدان كىردەۋە، دەىكوشت، نانا، ئەۋ زۇر ترسەنۇكە، چاۋ لەۋە مە كە لە نىۋ دى بى حەيايە، زۇر دىل ۋە خوۋىرىيە پوۋرى گيان! – ئەسقەزا ھەر لە بەر ئەۋە شكىم لىيەتى، پىاۋى پىاۋى كارى ۋە ناكا، ئەۋە كارى خوۋىرىيە پىاۋە، دەستى ئەۋى تىدايە، دەسكىس بوۋە، ھى دىكەى لە گەل بوۋە، خۇ ئاشكرا ديارە، ئەۋە نىيە سەگە كەيان پىچ بەستۇتەۋە! ھەر كەس بوۋە، خواۋى بەستوۋە، بەلەدى گەلاز بوۋە، زانىۋىيە دەستى بۇ بەرن، گەلاز لە تىان دە كا، لە بەر ئەۋىيان پى

بەستۆتەو، كە ھاواری كردوو، گەلاز تەكانى داوھ و پەت لە مىلى توند بووھ خنكاوھ، ئەرى، ھەر وا بوو، دەبى ھەر وا بووبى.

مىنا واقى وپە! لەو وتووئەھە حالى نىيە، بە سەر سوورمانەوھ گوتى:
— باسى كى دەكەن؟! وەك باس دەكەن، شكور ئاشكرايە.

پوورە گولە لەوھى گوتووئەھە، پەشىمانە، زوو باى داوھ:

— چوزانم! پياو ئىمانىشى دەچى، نازانم بە كى بلىم؟ عەبە كى كوشتى؟ دەبى ھەر لە خۆمان پرسیار بكەين: ئەرى عەبە كى كوشتى؟! تۆ بلىنى كورانى مەنسور خان لە تۆلەى خويىنى بايان نەيانكوشتى؟! بلىنى ئەودەمەى كە لە نىو گرەگرى ئاوردا ھەلقراوھ و ھىشتا گيانى تىدا ماوھ، لە بىرى چىدا بووبى؟! بلىنى لە بىرى ژنە كوژراوھ كەى و كور و كچە ناز لى شىواوھ كەيدا، يان لە بىرى دەربەدەرى و چولپەرستىيە كەى خۇيدا بوو بى؟ رەنگە ئەوانەى ھىچ لە بىر نەبووبى، ئەگەر لە بىرىشى بوو بى، وەك ھەورە برووسكەيەك بە مېشكىدا تىپەريون و لە بەر ئىش و ئوف ھىچيان لە مېشكدا نىشتەج نەبون، تەنيا لە بىرى گيانىدا بوو، بلىنى چەندە پەلقاژى و ھەولسى دابى و ھاواری كردبى؟!

پوورە گولە چاوى برپوھە گرە لامپاكە، ئەودەمەى ھىناوھە بەرچاو كە پەپولەكان خۇيان دەكرد بە نىو شووشە كەيدا و لە نىو گرەدا باليان ھەلدەپرورزا و سەرەنجام خۇشيان تا گيانان تىدا دەما، ھەلدەبەزىنەوھ، پاشان لە خۇگوتان و ھەلبەزىن دەكەوتن.

لەودەمەوھ پوورە گولە چاوى برپوھە گرە، ئەحمەد و مىنا بە چاوى كتر دەدوئىن:

— يانى عەبە ئەو پياوھ بوو؟! ئەى چۆن كەس نەيزانىوھ؟! لانى كەم چۆن ئىمە

نەمانناسىوھ؟! ئەى داخى بە جەرگم بۆ زوو نەمانزانى؟

پوورە گولە لە چاويان حالىيە، لەدلەوھ جواى دانەوھ:

— ئەرى ئەرى، عەبە ئەو پياوھ بوو، لە ترسى زوردار ناوى خۆى نابوو عەبە! ناوى

خۆى شا محەمەد بوو، خەلك پىيان دەگوت عەبە شىت.

ئەو شەوھ تا درەنگانى، ئەوھى سەبارەت بە عەبە دەيزانى، وەك چىرۆكى بۆ ئەحمەد و مىناى گىراوھ و ەك داغىك دەيچزان و بە دلپانەوھ. مانگى لە مەرگى عەبە تىپەريوھ و لە بىران نەچۆتەوھ. پتر لە ھەموو كەس، بىرى عەلپەى ئالۆز كردووھ و بۆ ساتىكىش

له بهر چاوی لاناچی. له وده موهه بۆک و نابۆک له گه‌ل بله ده‌دووی، ئه‌وه‌ندی ده‌شیدوین، هه‌ولی ئه‌وه‌یه له فیه‌زه‌ی هاندا:

– دۆستی وه‌ک فیه‌زه‌ت هه‌یه، دژمنت بۆ چیه‌؟! پیاو دۆستی وای بێ، ده‌بێ شێوی له‌بری ناشتای بێ! پیاوی پێ کوشتی، پوولی جوانه‌گای نایه‌باخه‌لی و قسه‌شت له‌گه‌ل ناکا! ئه‌وه‌ گۆرت بێ، چه‌نده‌م گوت کوره‌ ئه‌و به‌ستزمانه‌ مه‌کوژه‌؟ جوابت نه‌دامه‌وه، پیت وا بوو خوله‌ پیزه‌م بۆ ده‌کوژی. ئه‌و ده‌میش گوتم، ئیستاش ده‌لیم، من هه‌یچ ناوی، به‌خیر و شه‌په‌وه‌ بۆ تۆ، حاشا، نه‌گۆشتی که‌رویشک ده‌خۆم. نه‌... که‌یفی خۆته، له‌گه‌ل فیه‌زه‌ چۆن پینکدین، پینک وهرن. خوداش ده‌زانێ له‌و کاره‌دا له‌گه‌لت نه‌بووم، له‌و بابه‌ته‌وه‌ دلنیام، هه‌ر نه‌بج و یژدانم ئازار نادا.

له‌و ده‌مه‌یرا عه‌لیله‌ دايمه‌زاندوو، هه‌ر دوو که‌وتوون به‌ لادا و پشتیان کردۆته‌ یه‌ک، بله‌ راسته‌وه‌ بوو:

– که‌سێ نابه‌له‌د بێ، ده‌لێ ئه‌م کابرایه‌ عابده‌ و به‌رمالی به‌ سه‌ر ئاوه‌وه‌ ده‌گه‌رێ و له‌ ترسی خودا شه‌وانه‌ خه‌وی نییه‌! ئاخ‌ر تۆ کینێ؟ عه‌لیله‌ دز نیت؟ که‌مت مل بریوه‌؟ له‌وه‌تا ده‌تناسم دز و تالانچی بووی. لای که‌سێ خۆت هه‌لکیشه‌ پر به‌ کراسی که‌ نه‌تناسی! ئیمه‌ ماری کونیکین، لانی که‌م بیست ساله‌ به‌ هه‌موو خلیته‌ و بلینه‌یه‌ کی یه‌ک ده‌زانین. عه‌لیله‌ش راست بۆوه‌:

– نالیم دز نیم، پیاو کوژ نیم، له‌ کوشتنی ئه‌و به‌ستزمانه‌دا ده‌ستم نه‌بووه‌، ئه‌ویش بۆ کێ؟! بۆ فیه‌زه‌ درێژ!! تۆ پیاوت کوشتوو، ئه‌و بوو به‌ خاوه‌ن پوول! داخی هه‌یچ نه‌یکوشتوو، به‌ گه‌وجت ده‌زانێ! کێ باوه‌ر ده‌کا جوانه‌گای دابی به‌ سێسه‌د ته‌نه‌؟! ئه‌ویش ئه‌و جوانه‌گایانه‌! به‌ خودا برا به‌ برای نادا به‌ هه‌زار و پینسه‌دیش، تۆ باوه‌ر ده‌که‌ی؟ ئه‌گه‌ر باوه‌ر بکه‌ی، دیاره‌ گه‌وجی، باوه‌ر ده‌که‌ی، ها؟ بله‌، مات ته‌ماشای به‌رده‌می ده‌کا، عه‌لیله‌ درێژه‌ی دایه‌:

– ئه‌گه‌ر له‌ بیرت بێ، له‌ چایخانه‌ که‌ی حاجی گوتم: کوپه‌ داوم مه‌خه‌ داوی ئاغاواته‌وه‌! نه‌مگوت قه‌زای مالپه‌ره‌ که‌ی خۆم ده‌خه‌م له‌ هه‌زار به‌راتی ئاغا؟ نه‌مگوت؟ من رۆحم له‌ رۆحی فیه‌زه‌ تۆقیوو، ده‌مزانی ئیمه‌ چه‌نده‌ به‌ری قه‌له‌ و ده‌له‌ی فیه‌زه‌ ناکه‌ین، به‌ قسه‌ت نه‌کردم. ده‌فه‌رموو، تۆ ئیستا چت له‌ ده‌ست دی؟ به‌ حال هه‌ر به‌ حال قسه‌ی له‌گه‌ل بکه‌ی ئه‌وه‌ی له‌ دیزه‌ دایه‌، به‌ که‌وچک ده‌ریدین و له‌ پینشی ئاغای داده‌نی، خۆ

قسهی تو قسهی ئەو نابری، دەبیری؟ ئەو ئەللا، گویت لێ بوو لە دێ کۆن ناغا چی دەگوت؟ چاوت لە فەیزە نەبوو چۆن بەو قسانە خۆی گێف دەکرد؟ بە حال، هەر بە حال پێ لە پشکووه بنیی، سەر و مالییه، ئەو فەیزەیه! بۆ قرائی سەد پیاو دەکوژن! تو لات وایه بۆ عەبەبی بە تو بە کوشتدا؟ لە بەر بستی زهوی، که هی ئەویش نەبوو، ئەو هە من لە خۆرا نالیم، خەلک دەلین. زیره که، زور زیره که!! پیاوی پێ کوشتی، بە زهوی گەشت و پوولی جوانه گای نایه تەنکهی باخەل، ئیستا پێده کهن.

– بە چی پێده کهنی؟

– بە تو، بە من، بە گەوجی ئیمه، بە زیره کی خۆی، ئیستا دەلێ ئەو سێسەد تەنەهێ دەدەم، دەیهوێ هەر ئەو هیه، نایهوێ هەر ئەو هیه، کورت و کرمانجی، دەلێ: ئەو هە شەمامه یه، بۆنی دە کهی بیکه، نایکهی، هەر ئەو هیه، دەلێ چی؟ چت پێ دە کری؟

– چم پێ دە کری؟ لە چاوی دەردینم، بە خەوی شەوان پێی دە گێرمه وه، خەیاالی خاویکردوو، ئەو هە بله سووره، خراب حالی بووه.

عەلیله قاقای کیشا، چاویکی لە سەعاته مووچییه کهی کرد، کهوت بە لادا، پشت له بله گوتی:

– ئەئێ مه گەر... بگری.

بله بە توورەبیهوه رووی وەرگێنرا و پشت بە عەلیله راکشا، بە رقهوه گوتی:

– دەبیینی، یان دەیگرم، یان نایگرم.

لە میژۆ بێ دەنگن. عەلیله سەری ناو ته سەر باسکی راستی و پرخەیی دێ. بله باسکی چه پی کردوو به کۆله کهی سەرەقورسه پر خەیااله کهی و له گێژاوی زولمی فەیزه دا پەله کاژێ، پەل دە کوتی. لە پر راسته وه بوو. سەرنجی دە لاقه کهیدا. رۆژ ئاوا بووه. هەستا، لە کهلینی دەرگاوه تەماشایه کی لیژی قهلا و دەرایی چۆمی کرد، کهس دیار نییه. گەراوه، بێ چرپه چوو هەر عەلیله. یه ک دوو جار، سەبر کۆخی. عەلیله ئاگای نە کرد. بەره و تەفەنگه کهی رۆشت. فیشه کدانی له خۆی بهست. برنوو له شان کرد و بێ خشیه وەدەر کهوت. هیشتا بله له لیژ نە ترازابوو، عەلیله له درزی دەرگاوه خستییه ژیر چاوه دیری، تا له چۆم کردییه ئەو بەر، چاوی لییبوو.

تەنگی نوێژی شیوان و جەنگه ی شیوه. بێ دەنگی و تاریکی پەنجەیی به سەر کانی توو کیشاوه، بەشدار له سەر بەشەنان مشتومریانە و ئاگایان له دێ نییه. دوو کوند

ئەمبەر و ئەوبەر جار نە جار بۇ يە كى دەسیننەو. لە پەر ھارەى برنوو كوندە كانى بى دەنگ
كرد. ئاوايى بە سەر يە كدا شلەژا، خەلك پى خاوس و بە پىلاوى ئەم پى و ئەو پىو
رژانە دەرى:

– چ بووە ديسان!! ئەو تەقە يە لە كوئو ھات؟!

قىژەى ژن و مندال ھەشيمەتى بەرەو مالى فەيزە كىشا. دەرک و بان پىر بوو لە
خەلك. كەيخودا و مەلا چوونە ژوورئ.

مال پىر لە قورم و بۇنى بارووت. لامپا لە نيو تۆزدا بە ئاستەم سۆلەى دى. فەيزە لە
نيو ھراستى ديوادا دريژ راکشاو و شەلتانى خويته! گوللەى برنوو لە كولاو كەو ھە تەوقى
سەرى سميو ھە ويلكەى لە گەل خۆى ھەلتە كاندوو، كەس بە دەنگ نە يگە يشتو ھە تى.
ژن و مندال خۆ دەرنن. ژنان دەورەى فەتمى خىزانى فەيزە يان داو ھە لە پەستا دنەى
دەدەن زياتر لە خۆ کوتان و خۆرنين شىلگير بى.

مەلا كەرىم ھەستا:

– ژنان! بۇ وا دە كەن؟ بە جىي دلنەوايى، ئاور لە جەرگى بەر دەدەن؟ ئەو كارە
خەلافى شەرە. لە رۆژى وادا، شەرەن وەزىفەى دراوسىكان ژن و مندالى ئەو
مەرحومە بەرنە مالى و دلخوشيان بەدەنەو، شەرەى ئىسلام وا دەفەرمى: خۆرنين و لە
خۆدان، تىغ ھەلگرتە بۇ شەر لە گەل خودا. باجى فەتم! شەر لە گەل خودا دە كەى؟
ئەستە خفىر لالا، نەعووزو بىللا!! بە بەشى خودا رازى بە خوشكى دنيا و ئاخەرەتم.

بە قسەى مەلا، ژنان، ژن و مندالىان برە مالان و دەنگى گريان نەما. مەلا رووى

كردە پياوان:

– براينە! دەست ھەلپىكان و ماتەم گرتن ھىچ ناکا. تا شەو درەنگ نەبوو، ھەوال بە
ئاغا بەدەين، بزائين ئەو چ قولى دە كىشى، خۆ ناکرى بى دەستورى ئەو دەستى لى دەين،
بە من، ھەر ئىستا كەسى سوار بى و خەبەر بەرى.

فەتاحة كوئىر گوتى:

– مامۆستا! چارە و پىيە كەم بەدەنى، ئىستا دەرۆم.

– تەنيا دەچى؟

– بەلى، خۆ چلەى زستان نىيە، بەھارە و ولات رەشە، مەر دەروا.

مهلا چاوی له مام حهسه نه. مام حهسه ن چاویکی به نیو خه لکه که دا گیرا، نه حهده دی کورپی دیت:

– نه حهده رو له گه ل کا فه تاح برؤ نه سپه که ی بو زینکه و بیده به
هه ورپکی مات چوار نکالی ئاسمان گرتوته بهر و تاقه نه ستیره به ک بهدی ناکری.
تاریکه شه ویکی نه نگوسته چاوه. هه وا هیمن و له سه ره خویه. فه تاح کونه راوچییه، له
شه و و ته نیایی و تاریکی و چولی بی باکه. چه نند سال له مه و بهر، له راودا تفه نگی
ره شوکی لووله ی توقیوه ته وه چاوی راستی قه لپووج کردوه. چاره وئ هیور هیور
کویره پئی دؤلی دزان ده بری. سوار په له ی لی ناکا. له غاوی شل هاویشتوته سه ر یالی،
بی نه وه ی خوی ئاگا بکا، به ده نگ له گه ل خوی ده دوی:

– هه ی گۆرپه گۆر! سویندی ناحق ئاوات لیده کا! ئاخو وه للاه ی ژنی من عه تا
کوشتی که چی ده سته ده دا به قورعاندا و ئاوقای حه مه شوانی ده کا! نه وه گۆرت بی،
قورعان ئاوات لیده کا، خودا بو منی گه یاندا! ده لئین ده عبای کویر خودا هیلانیه ی بو ده کا،
نه وه منم، نه و کوژرا و فاتم بیوه ژن که وت، نه و بیوه ژن و من بی ژن.

له نه کاو سمی چاره وئ شلپه ی له ئاوی چۆم هه ستان و بارودۆخی خه یالی فه تاحی
گۆری، گه بیوه ته نزیک تازاوا، له چۆم په رییه وه و سه رو ژووره ی لیژی قه لا ده بری، له
پر خر مه ی چه خماخ و ده نگئی له جی وشکی کرد:

– کینی کورپه به و شه وه؟

ده نگئی بله هیند کوتوپر هات، ماوه یه ک فه تاح به سه ر چاره ویوه تاسا. دیسان ده نگئی

داوه:

– کینی کورپه کوژرای!

– فه تاحم، خه لکی کانی تووم.

– بو کوی بهم شه وه؟

– کارم به قه لایه، خه بهرم بو ئاغا هیناوه، پیاو کوژراوه، فه یزه بان کوشتوه.

– کنی کوشتوویه؟ قاتل گیراوه؟

– نه وه لالا، کهس نازانی کنی کوشتوویه.

– باشه، دابهزه و ده ست بنی سه رسه رت، ورده ورده وه ره پیشن، چه کت پییه؟

چه کی چی؟ نه وه لالا.

فه تاح دابهزی. له غاوی کرد به قولدا و ههر دوو دهستی نایه سهر سهری و هاته پیشی.
بله به وردی فه تاحی پشکنی. به جوت چوونه بهر دهر وازه و لیاندا.
- کیتی! راههستی نهوه هاتم.

- بیکهوه مامه، خو مانین.
مام علی دهنگی بله ناسی و چل میردهی لایرد و دهر وازه کراوه. بله رژیسته
ژووری. فه تاح باسی کوشتنی فه یزه ی بو مام علی ده گیپراوه، بله هاتهوه و فه تاحی نارده
ژووری.

فه تاح جلهوی چاره ویی کیشا و بردییه سهر ناخوری حهوشه و بهستییهوه، به پهله
وه سهر کهوت. نه حمهد فه راش له پیشخانهوه دیوی ناغای پیشاندا. سه بری له دهر کهی دا
چووه ژووری، له بهر دهرگا، دهسته ونه زهر ویستا. هه مزه به گ دو گمه ی رادیو
نه نده لیا که ی بادا و بی دهنگی کرد:

- فه تاح! بهو شهوه بو هاتووی؟

- قوربان! ماموستا نار دوومی، کا فه یزه عومری داوه به ناغا.

- چی؟! که ی؟

- نه م ئیوار ییه، ماموستا فه رمووی با ناغا سهر حیسابی بی.

- ده ی بهو شهوه بو؟ روژ نه ده بووه؟

- ناخر فه تاح گه یه کی گرت و گنجاندی!

- ناخر چی؟ مردووه، مردووه، هه موو دهر مین، روژ ده بووه.

فه تاح پیی له جهرگی نا:

- ناخر به دهردی خو ی نه مردووه، کوژ راهه، کوشتوویانه قوربان!

هه مزه به گ وه ک نهوه ی له ناوی کوشتن بیزار بی، به تویی کراس و دهر پیوه راست
بووه.

- کوژ راهه!! کین کوشتوویه؟!

- نازانم، کهس نازانی، له سه ربانهوه لیانداوه قوربان، کهس به دهنگ نه گه یوه تی.

هه مزه به گ به نیو دیوه که دا دیت و ده چی ههر دوو دهستی راده وه شینی و له گهل خو ی
دهدوی:

– ئاخۇران و بخۇرانه! ھەر ئەو ھەمان كەم بوو! جوابى ئەو ھەموو كوشت و كوشتارە چۇن بدەمەو؟ بۇ زارا گوتەم ئەو ھە تىوھ شوانە ياغى بوو، كۇنە قىنى لەو مالە بوو، بۇ عەبە گوتەم رەشە دز لەبەر جوانە گا كانى كوشتوويانە. بۇ فەيزە بلىم چى؟
فەتاح لانزەليانە بە لای دەرگاوه وەستاوه و بە تاقە چاوى دەرپوانىتە راوشكارى ئاغا و تەمادارى وەلامە.

ھەمزە بەگ لە نە كاو سەرى وەرسووراندى:

– تۇ چت دەوى كويىرى سەگ؟! بە تەماى بەو شەوہ بمبەى و بە كوشتم دەى؟
– من بۇ ئاغا؟! كەيخوداكان منيان ناردووه، دەفەرمووى برۇم، چ بکہم؟ لە خزمەت مەرەخەس بم؟ بچمەوہ بلىم ئاغا چى دەفەرموو؟
– قورپوہ سەر كەن! چ دە كەن! ھەر پوولى منە و بۇ ئەمىنيە دەبى، برۇن بينيژن، لەوہ زياتر چ دە كرى؟ دە برۇ لەبەر چاوم برۇ.

فەتاح پشتى لە دەرگا كردهوہ برؤا، ئەحمەد فەراش گويى لە قەلەشى دەرگا كردهوہ و بە پەلە رۇيشتەوہ سەر سەماوەر و ئىستىكانە كانى. دەرگا كراوہ فەتاح پشتاوپشت ھاتە دەرى. ھىشتا دەرگا كەى پىتوہ نەداوہ، ئاغا لە سەرەخۇ، وا كە فەتاح ئاشت كاتەوہ، بانگى كرد:

– بە مەلا بلى، ئاغا دەيفەرموو زۆرى گەورە نە كاتەوہ، بەيانى خۇشم دىم. ئە گەر ھاتم، وەبىرمى بخەوہ كارم پىتتە! لە بىرت نەچى، لە بىرت بچى، خۇت زەرەر دە كەى، برۇ.

فەتاح لە پليكان ھاتە خوارى و ئەحمەد فەراش بە دوويدا. فەتاح گەيشتە ھەوشە، ئەو خۇى كرد بە مدبەقدا و لە گەل نازدار دەستى كرد بە چپ و ھۆر.
فەتاح سوار بوو و لە دەروازە چووہ دەرى. دەر كەوان چل مپىردەى دەروازەى خست. لەو دىبوى دەروازەوہ، بلە ھاتەوہ سەر رى:

– چ بوو؟ ئاغا چى فەرموو؟

– فەرمووى بە خاكى بسپىرن. بەيانى خۇشى دى.

بلە سەر رى بەردا. فەتاح بە وىلغار لە لىژى قەلاوہ رۇيشتە خوارى. بلە بە دلنىيى چووہ ژوورى و لای عەليلە دانىشت.

ئەودەمەى فەتاح لە كانى توو وەدەر كەوتبوو. قەبر كەن چوو بوونە سەر قەبران، بە گەرانەوہى ئەو و بىستنى پەيامى ئاغا. مەلا دەستوورى شتنى تەرمى فەيزەى دا. پاش شتن، برديانە مزگەوت. ئەو شەوہ تارۆژ كەس خەو چاوى نەچوو. لە مالان و مزگەوت، ئاشكرا و نەينى باس باسى فەيزەى:

– قورعان خواردن شۆخى نىيە، خۆ لە تيغدانى خودايە، ديتان چۆن كارى خۆى كرد، ئەوہى بە درۆ خۆى لىندا ئاخىرى گيرۆدە دەبى، ئەو تىرى غەيب بوو، لە غەيبەوہ بۆى نازلبوو، دەنا فەيزە كى دەيكوژى؟!

بەلام راي پوورە گولە وا نىيە! ئەو دەلى:

– كوشتنى فەيزە بى سړ نىيە! دەبى پىوہندى بە كوشتنى عەبەوہ بى، ئەو كەسەى لە كوشتنى عەبەدا دەستى بوو. فەيزە ئەو كوشتوويە، بۆيە ئەو كارى كردووہ، كوشتنى عەبەى لى ئاشكرا نەبى، ھەر كەس ھەيە، فەيزەى باش ناسيوہ، زانيوبە قسە لە زاريدا بەند نابى، لەبەر ئەوہ، ئەوئيشى كوشت. من واى تىدە گەم، ئەگەر وا نەبوو. ھەلبەت گولە ئەقلى نىيە.

پوورە گولە ئەو قسانەى ھەر بە لاي ئەحمەد و ميناوہ گوتووہ.

بەيانى تەرمى فەيزەيان بە خاك سپارد و گەرانەوہ و مزگەوت. پاش فاتحا، ئاغا و نۆكەر و دوو تەفەنگچىيە كەى سوار بوون. فەتاح لەو لاي ديوہ جلەوى كوئتە يگرت:

– قوربان! شەوئ فەرمووت بەيانى و ھبىرمى بخەوہ كارم پىتتە، لە خزمە تام.

ھەمزە بەگ بە بزەوہ گوتى:

– با چلەى فەيزە بچى فاتمە لى مارە دە كەم، پىت چۆنە؟

فەتاح تا قە چاوە كەى بەرداو، بە شەرمەوہ گوتى:

– خودا لە گەورەيىت كەم نە كا و سايەت لە سەرمان بمىنئ.

دەستە جلەوى بەردا و پاشەوپاش رىي چۆل كرد. ھەمزە بەگ ركىفى لە كوئتەدا.

رەسوول و بلە و عەلبە بە دوويدا، لە كىنوہ بەرداويلە و ھەسەر كەوتن.

ئەودەم كە لە نەخۆشخانە هینابوو یانەو، كەس نەیدەو پیرا خۆ لە قەرەى دا. مېرومۆچ، نیو چاوان گرژ و تال، قەلس و جنگزی، نەحەواو و بە بیانوو، شەپانی و جنیوفروۆش، توورپە و دەمشپ، لە گەل جیپەى دەرگا بە شەپ دەهات.

كۆ دەپویرا دەر كەى لى بقەلە شینیتتەو؟! نۆ كەر بایه، یان فەرپاش، كلفەت بایه، یان قەرەواش، پېر جیتیوی دە كردن و وەدەرى دەنان. تەنانەت دایك و باییشى نەیان دەو پیرا سەر بخەنە سەرى. شەووروث، بیست و چوار سەعاتە، دەر كەى لە خۆى گالە دابوو و رق و كینەى دەخواردەو. لیتیوی دەبرد بە دەمدا و تال تال سمیلە خورمايیه كەى بە ددان دەقرتاند و بە نوو كى زمان دەپهاویشتەو دەرى، یان، نینۆ كى پەنجە كانی دەجوينەو تە دەیگە یاندنە سەر زیندوو خوینیان لى دەر دەپەرى.

كە بوو كیان بۆ گواستەو ئەو خووو خدانەى لە سەر لاچوو. ئیستامات و مەلوولە، جنیوفروۆش و دەمشپ نییه، لاشەپ و بچ بیانوو، ئاسەوارى توورپەى تیدا بەدى ناكرى، ساویلکە و بچ فېر و فیله، كیترەى لە سەر زگ بكەى، قەلس نابى، لە گەل دەستوتیپنەو ند رووخۆش و بە بەزەبیە، هەر دەلئى عەتا هەلەشە و سەرچلە كەى جارانیش نییه!

گۆشە گیر و لانیشنە، حەز بە تەنیاى دە كا، تا نەیدوینن، كەس نادوینن، دەلئى لە گەل دەروونى بەربەرە كانیته تى! ماوەیه كە هۆگرى دیوانە شیعرە كانی حافز و خەبیام بوو، ئەویان دادەنن و ئەوى دى هەل دەگرى، دايمە سەرى لە سەریانە.

دوو مانگە چپوشەقى وەلاناو و وردە وردە دەروودەشت دە كا. لەو دەمەو زۆر بەى شەو وەدەر دە كەوى و تا شەو شەق دەبى، ناییتتەو. دوو سى چەل، هەمزە بەگ، ئەحمەد فەرپاشى بە دزیبەو وەدوو خستوو. ئەحمەد، دووروزىك وەدوو كەوتبوو، بچ ئەو عەتا بزانی، تا

گرده که ی پشت مالان له گهلی ببوو. پاشان دهچووه سهر بهردی، ئەحمەد بئ خشیپه چووبووو پشت بهرده که، هینده لئی نزیکببووو. دهنگی ههناسهی عهتای دهیست. ههر یه کهم شهو ئەحمەد زانیبووی عهتا هۆگری بادهبووه، بهلام ئەوهی به ههمزه بهگ نهگوتبوو، ههر بۆ نازداری گێراپووو. نازداریش بۆ کهوتی باس کردبوو.

زۆر له میژه ته ماداری دهره تیکه ئەوهی له دلیدایه بۆ کهوتی ههلرئێژی، بهلام تا ئیستا ئەوه لهی بۆ نه رهخساوه و که متر یه ک ددوینن. شەش مانگی ره بهقه به یه کهوه له دیوئکدا دهنون، بهلام نه ک وه ک ژن و میرد، به لکو وه ک دوو دهسته خوشک، یان، دوو دهسته برا، تهریک له یه ک، ههر کهس له سهر جئیی خۆی. تا ئیستا، کهوتی وه ک پارانهوه داوای جیابوونهوهی لئ کردوو، بهلام عهتا گوئی لئ خهواندوو و هیچ جوائیکی نه داوه تهوه. رهنگه به تهمای ئیشاللای دوکتور بئ، ئاخو دوکتور شەش مانگ ماوهی بۆ داناوه بچیتتهوه، عهتا زۆری شایی بهوه یه، بریاره بهیانی برؤا بۆ شار.

لهو رۆژهوهی کهوتی هاتۆته قهلا، مهگر چوو بیتته حهوشه تاو له سهری دابی، دهنه دهرهوهی نه دیوه، وه ک دهست به سهر، دايمه له ژووری، له ژیر چاوه دیری دایه، ئەودهم که تازه هاتبوو، زۆر دهرتسا، دايمه و دهرهم وه ک کهروئیشکی بازره ههزاره ی بوو. قهت تیر خهوه نه دهبوو. له شیرینی خهودا با، عهتا به دم خهوهوه جوولابا، ئەو چهقوی دهنوشتاندهوه. پاش دوو سئ مانگ به تهواوی بۆی دهر کهوت، عهتا هیچی له جانتادا نییه، بهلام ههر دوو دل بوو. ئەمجار به راویژی نازدار، کهوته تاقیکاری.

ورده ورده کهوته دواندنی عهتا. خۆی نزیک ده کردهوه، بزهی بۆ دهخسته سهر لئو، دههاتهوه، له بهری ههلدهستا. ههتا ئەو لئی نزیک دهبۆوه. ئەو دووره پهریز دههستا. به تهواوی له لایه نی عهتاوه دلنیا بوو و سهرینی ئهرخه یانی نایه ژیر سهر. چهند رۆژیکه دیسان ترس هیرشی بۆ هیناوه تهوه نه ک له عهتا!!

ئهو شهوانه ی که تهنا دهبوو، کهسێ دههاته پشت دهر کی دیوه کهی! سه بری دهستی له دهرگاوه دهنه، دهیزانی پشتی خراوه، ده گهراوه. تا ئیستا سئ شهو بهو دهستوره دههات و ده گهراوه. ههرچه ند کهوتی له کونی دهرگاوه سهرنجی دابووین، بۆی نه دهناسرا. نهشیده وئیرا دهنگی بدا، یان بیتته دهری و بیگرئ. نه شیوئیراوه به لای عهتاوه بیدر کئینی، تهنا به لای نازدارهوه باسی کردوو. ههر شهوئیک که عهتا له مال نابئ، ترس ئوقره ی لئ ههلده گری. به تابهت ئیستا که بریاره عهتا برؤا بۆ شار.

خۆی شکی له کهسیکه که ناویری له لای خۆشی بیدر کینی!! تهنانهت به نازداریشی نه گوتوو!

ولات کړوکپه و قهلا وه ک دلی کهوئ و عهتا ویرانه. شهو له نیوه لایداوه، کهوئ و عهتا هه کام له سه ر جی، ته ریک، راکشاون خه یالاوی چاویان بریوه ته بن میچ:

– عهتابه گ! سه ینی ده رۆی؟

عهتا به وهره زیه وه جوابی داوه:

– ئه ری.

– کهنگی دینه وه؟

– نازانم، بۆ؟

– هه ر وا پرسیم، هه ز ده کهم بز انم کهنگی ده گه رییه وه؟

– نازانم، دوکتور ده زانی، چوون به منه، هاتنه وه م به وه، رهنگه سی چوار شهوم پی بچی.

کهوئ راسته وه بوو له سه ر جی دانیش، هیندی توند گوتی:

– سی چوار شهو!! ده به خودای لیره نابم! یان ده بی بمبه یه وه مالی بابم، یان له گه لت

دیم، ده نا به هه ر له ونی بی، ده رفه ت دیم و هه لدیم.

عهتا به پیکه نینه وه گوتی:

– هه لدی؟!

– ئا، ئه ریوه لالا، ئابرووی خۆم خۆش ده وئ!

– با بینه وه، ده تبه مه وه.

– هه ی هه ی!! کابرا گوتی تا سه ره چه رمه که ئاو نه ییردوو، من چ ده لیم، تو چم جواب

ده ده یه وه! راوه ستی کورت و کرمانجی پیت بلیم، من به ته نیا لیره نابم! ئابرووم له خه ته ر

دایه! هه رچه ند تا به رۆح زیندوو بم و ره گی ته ر له له شمدایه بیتی، کهس ناتوانی ده ستم بۆ

بیتی، به لام هه ر به ئاسته م شتییک روو بدا، ئابرووم ده چرئی، ئابروو وه ک شووشه یه، بچرئی،

ده شکی، شووشه گوتوویه: بشکیم، نه چرئیم. هه رچی بی، من ماره کراوی تووم، ئابرووی

تۆش ده چی، ئابروومان پیاریزه، تکات لیده کهم به ته نیا جیم مه هیله.

عهتا له سه ر جی راسته وه بوو:

– چ باسه؟! ده ته وئ چ بلئی؟

کهوئ بزه یه کی ژه هراوی هاتی، به ینی گریان و پیکه نین، گوتی:

– تو زور ساويلكهى! هەر كه له مال نه بى، ده رگام پى ده گرن!! تا ئىستا سى جار هاتۆته پشت ده رگا، ده سى تيوه ده نى، ده زانى داخراوه، سه برى ده گه رپتهوه، زورم چه ولد اوه بيناسم، بوم نه ناسراوه، من نازانم بۆ منت ليره داناو؟ به هيوای چیت؟ من هەر شهوى ئه وهل به تۆم گوت، بۆ ده بيهه بايسى جوانيم؟ رزگارم كه رزگار. كهوى دای له پرمه ی گریان.

عه تا وه ك داخ به دلیدا چزاین، یه ك ته كان هه ستایه سه ر پى، به دهنگى بهرز، گوتى:
– كى ده رگات پى ده گرى!؟

كهوى به دم گریانه وه گوتى:

– دهنگ هه لمه هینه، ئابرووم مه به، له سه ره خۆ.

عه تا خاو بۆوه، له سه ر جى دانیشه وه، بى دهنگ، بىر ده كاته وه، له نه كاو به پىكه نینه وه گوتى:

– رهنگه بابم بوو بى! ئه وه خووى له مێژینه یه تى، شه وانه به دم خه وه وه ده پروا، هه موو دیوه كان ده گه رى، هه یچ نیه، تو له خۆرا دلتهنگى ده كه ی.

كهوى شكه كه ی قايم بوو، ئه وه ی لى ده ترسا، به راست گه را. به وه یرا شكى له هه مزه به گ بوو، كه ده یدى به چه شنى چاوى ده بریه چاوى، ناچار ده بوو سه ر داخا و خۆ بشارپته وه. كهوى له سه ر جى هه ستا و له عه تا نزىكبووه. سه برى گوتى:

– ئه ی بۆ ئه وشه وانه ی تو له مالى، ئه وه به دم خه وه وه ناڤوا! هه ر ده بى تو له مال نه بى؟ من بروا ناکه م، توش كه یفى خۆته، گوتم، تا ره گى ته رم تىدا بى، كه س ناتوانى زورم لىككا، كه مردم، به تون، چ ده كا با بىككا. عه تابه گ! وه ره وه ك مه ردان رزگارم كه، كوپه ئه مجاره رزگارم كه ی، تا مردن هه ر قه ره واشتم، كوپه هه ر نه بى به باوه خوینى بمبه وه، بوو كى خه لكى مانگى له ماله مێرد نابى، باوه خوینى ده كه نه وه، من ئه وه شه ش مانگه بۆ هه ينده بى ئىساف؟ دوو سى جار بابم، خالمى له دوو ناردووم، هه ر ئه مۆ سه بى نىم پى ده كه ن، به گه وجم ده زانن؟ بۆ هه یچ نالبى؟ ئابرووى منت به لاوه بى بايه خه؟ بۆیه ده لىن ئاغاوات بى به پرد، به سه ریدا مه رۆن، هه ر بۆیه له هه وه له وه ده مگوت مێردت پى ناکه م، ده نا تو له چت كه مه؟ ره عیه ت به به شه ر نازانن، لاتان وایه حه یوانین، ده شتىك بلنى؟ ئاخىر دلتم تۆقى.

له وده مه وه كهوى به تانه و لۆمه ده دوى، ئاورى له ده روونى عه تا دا هه لایساوه هه ر به ئاسته م دوو لىوه ی ببزوى، كولى ده روونى به قولپه كه لا و ده كا و ده رژپته ده ر، ده روونى

سوورە کوانی گەییو، بە ئاستەم، ھەر بە ئاستەم نوو کە دەرزى وئى کەوئى، دەر گای دەبئى، بۆ ئەوێ ھیندەى دى لای کەوئى غورووی نەشکئى، ددانى بە خۆیدا گرتوو و لئو نابزوئى. کەوئى ھیندئى دیکە لئى چوو ھە پئىشى:

– بۆ جوابم نادەییو؟ قسە کانم رفقە؟ ھە قە بۆیە رفقە!

عەتا چى دى پئىشى کولى دەرروونى پئى ناوھستئى، کوان دەر گای بوو و تۆقییەو، کۆرەى گریان ئەو کى بەردا، کەوئى وئىرپای ئەو. گریان، گریان، ھەر دوو بۆ چارە رەشى، بۆ مرادى دلیان، بە لام ھەر یە ک بە لایە کدا. کولى دل رژا و دامر کایەو. عەتا ئەھوئ، دەبەھوئ پریسکەى دلى بکاتەو.

– کەوئى گیان! دەمەوئ ئەوێ لە دلما دایە بۆت ھەلرئىژم و بئى پئىچوپەنا بدوئىم. چى دى نامەھوئ عەتابە گ بىم، عەتایە کى بئى غەلوغەشم. ئەو قسانەى ئەو ھەل شەوت بوون بە ھەلقە و چوون لە گۆیمەو. ئالوگۆرئى تئیدا بەدى ھیناوم. من لام وابوو ئەو کارەش وە ک ھەموو کارە کانى دیم، دەتوانم بە زۆر دایسە پئىنم، لەو شەو ھەو ھەو ھەو ھەو ھەو، بەو گەش تووم، ھەموو کارئى بە زۆر بکرى، خۆشەوئىستى بە زۆر ناکرى، تاوانى منە، من تاوانکارم، بۆ ئەوێ پئىت بەسەلمئىم کە درۆ ناکەم، بەلئىت دەدەمئى ھاتمەو، دەتەبەھو، بە ھەر لەوئى تۆ ھەز دە کەى. ئەو ھەش بزانە، ئەو ھەندەى تۆ گوتووتە بىمەو، من بە بابم گوتووتەو. ئەو ملی پئىدا ناکا، نایئتەو، نە پئىتەو، مارە بئى دە کەوئى. پرسی مەلای کردووتەو. مەلا گوتووتەو، شەرەن، نە پئىتەو، مارە بئى دە کەوئى، چون خەتا لەو ھەو ھەو ھەو ھەو، کورپى تۆ عەبیدارە. جا لە بەر ئەو، بابم بە رۆینەو ھەت رازى نئى، مارە بئى کەشت کانى تووتەو.

کەوئى لە روخسارى عەتادا جگە لە راستى، ھىچى دى نایئى، لە سەرەخۆ، وا کە عەتا دل شکاو نە کا، گوتئى:

– کانى توو پئىشکەش بە تۆ، من مارە بئىم ناوئى، گەردنى ھەوت پشنت ئازا بئى.

– دەى باشە، بە ھەر لەوئى بئى، ئەو دوو سئى رۆژە خۆ راگرە، بئىمەو، لایە کت دەخەم بە لایە کدا.

ئىتر ھەر دوو بئى دەنگ بوون، ھىچیان ئاگایان لە یە ک نئى، کامیان زووتر خەوئى لئى کەوت؟ رەنگە ھىچ کامیان.

دوو سئى رۆژە دەوسئى ئەو شەو ھەوئى تاهیر و دەستە کەى چووبوونە مالی کویخا شەرئىف، ھاتبوو و سەر وان خودایى، کویخاى لە ھەمزە بە گ خواستبوو. ئەو دوانو ھەرۆیە کە بئىار بوو

عه تا بروا بۆ شار، همزه به گ پیاوی له دووی ناردبوو بۆ ئیواره بیته قهلا و بهیانی زوو له گهڵ
عه تا بروا و خۆی به پاسگا بناسین.

بهیانی زوو، بهر له تاو کهوتن، کوئخا شهریف ههستا، چوو ههوشه و هاتهوه، له پیشخانه،
له گهڵ ئهحمهد دانیش و دهستیان کرد به قسه کردن و چاخورانهوه. پاش ماوهیه ک،
همزه به گ له دیوه کهی خۆیهوه بانگی کوئخای کرد و چوو هوزوور:
— دهزانی بۆ ناردوومه له دووت؟

— ئهمر، ئهمری ئاغایه

— له پاسگاوه خوازراوی! ئهو کاره جوانه تو دهیکهی، دهی کهس هه بۆت پاسا و بدا.
ئهو رۆژه دوو سهعات له گهڵ جناب سهروان شهڕه چهلهحانیم کردوو، به ههزار ناری
عهلی، قایلیم کردوو ئه جار هه بهت کا، ئه وهش به مهرجی هه رچی بلێ، به قسهی بکهی.
یا ورمی و روکنی دوو! دهزانی یانی چی؟! یانی تا دهمری، له بهندا هه سیر بخۆ و زورنا
بژهنه، ئه گه به قسهی بکهی، نانت له رۆندایه، دهی به پیاو! من به لیم داوه که له قسهی
دهرناچی، حالی بووی؟

— به لێ قوربان، هه رچی ئاغا بفرم، وا ده کهم.

— ده برۆ ئهحمهد بۆ بنیره. عه تاش دێ بۆ شار، بهرقه نه تان خوارد، وه ریکه ون. کوئخا
پشتاویشت هاته ده ری و ئهحمهدی نارد. همزه به گ گوتی:

— برۆ بهو دوو تفهنگچی بلێ، ئاغا دهیفرموو خۆ ساز کهن له گهڵ عه تا تا نزیکه ی شار
بچن، به لام نه چنه ئیو شار. له وئیه به حه سن مه یته ریش بلێ ئه سپه رهش تیر کا و زینی بکا.
گه رایه وه، عه تاش حالی که بیته لای من، کارم پینه تی، ده برۆ دهی.

بهر له عه تا، کهوێ هاته ده ری. چوو ههوشه و هاتهوه. عه تاش ههستا. هه ره له پیشخانه،
ئهحمهد راسپاردی پینگه یاند. پاش بهرقه نه، عه تا چوو دهیوه کهی بابی.

همزه به گ هیندی سه رنجی دایه:

— عه تا! پوول به دایکته، چه ندهت پیتویسته، لهوی وه ربگره.

عه تا بێ قسه هاته وه ده ری و چوو وه دهیوه کهی خۆی، هیندی له کهوێ راما و هاته وه
ده ری، چوو لای دایکی.

دوو سوار له ده روزه وه وه ده ره کهوتن. دوو پیادهی چه کدار کهوتنه ته کیان و ری
شاریان گرت بهر. ری دووره و ئهوانیش خه یالاوی. عه لیله نه بچ. عه تا و کوئخا و بله له نیو

خه یالدا ده خولانه وه. عه تا له بیرى چوونه دو کتور و رابردوو و داهاتوویدایه. کویخاش له بیرى پاسگا و ئه منیه دایه. بله سوور چ خه یالی له سه ریدایه؟! له غاو له سه ر یال و یله و چاره ووی به که یفی خوی ری ده برن. کهس کهس نادوینى. عه لیله چاوه بچوو که کانی زیت کردوونه وه و هه ر جارى ده پروانیه یه کیان، زورتر عه تا سه رنجى را کیشاوه! به چه شنى نوقمى خه یاله، جار جار، بى ئه وه ی خوی هه ست بکا، ورته یه کى لئوه دى:

– بلینى که وى درؤ نه کا؟! ئه گه ر وایى چی؟! ده بى سه رى خۆم هه لگرم و ته ره که ولات بم. چاک بوومه بايسى ئه و و ئه وه ته یوه شوانه، خودای ئه وان بوو وام به سه ر هات، جا هه ر ئه وه؟! له وه تى راست و چه پى خۆم ناسیوه، جگه له کارى بیلعه ت، به لای کارى باشا نه رۆیوم! جا چه نه کردوو؟! زولم ده لئى، ته ماح له ناموسى خه لک ده لئى، له خه لک دان، داتروسکانى ئه م و ئه و، مندالى ممه که خۆره هه تیو کردن! په لامارى ئه م و ئه و، له هه موو خراپتر ئه و زارا به ستزمانه م کوشت! ئاخىر چی کردبوو؟ به خه یال پیاوه تى له گه ل منى ناپیاو کردبوو، سه ره پای چاکه، بشتکوژن! تو خودا به وه ده لئى کار؟ ئینسان وایه؟ مه گه ر ئه و عاله مه عه بدى تون؟ باشه، ئاغای ئاغا به، مه گه ر تو ئه و ملک و ماشه ت له کوئى بوو؟ کارت کردوو؟ شه ونخوونیت کیشاوه؟ شوانى و سه پانى و دروینه و ده سکه نه ت کردوو؟ ئاخىر له کویت بوو، ره نگه تاقانه کورپى ئاده م و حه وایى! نه وه لالا، نه بیلا، هه مووى به زولم و زور داگیر کراوه، زالم زالمى ده بى، گيا له سه ر ریشه ی خوی شین ده بى، پشتاو پشت هاتوو، له بنه چه که وه هاتوو و گه ییوه به من، منیش ئه گه ر تووم لى بکه ویتسه وه، ئه ویش وا ده بى، جارى به سایه ی خودا وه من تووم نییه، ئه گه ریش بمبى، خویرى دنیا بم، ئه گه ر به یلم عه ولادم له سه ر ئه و ریشه یه بگوروى. ئاخىر تو چیت؟ بنیاده مى؟ ده توانى مانگى له سه ر پى خۆت راوه ستى؟ نه وه لالا، توى ده ست و پى سپیلکه، ژه مى نانت نه ده نى، ده مری، ئه وان که ره سته ن، یان تو سه ربارى؟ به خودای تو، تف له غیره ت، نه مینى پیاو، توش پیاوى؟ ئه گه ر پیاو باى به زور ئافره تیکى به ستزمان که توى خۆش ناوى، به لای خۆته وه نه تده به سته وه. ده لئى خۆشم ده وى؟ ئه وه نییه ئه و یه کى دیکه ی خۆشده وى، بوو بوویه بايسىان؟ تف، نه عله ت له غوروو و غیره ت.

له پر ئه سپه ره ش سه ر سمیکى داو پرماندى، هه ودای خه یالى عه تا ئالوزاو به سیله ی چاو روانیه کویخا، زوو تینگه یشت ئه ویش له گۆمى خه یالدا په ل ده کوتى!

کوئخا شریف له بیرى راسته و پاسته کردنى جواب دایه بۆ سەروان:
 - ئە گەر هەلێشم واسێ باسێ له مەحموود شوان و کاوهى كورپى ناکەم! ئەو بێتە گۆرپى
 و بێخوازن، بە تايبەت بزانی من ناوم بردوو، ئەوهى له دیزەدا بێ، بە کەوچک دەریدینى،
 ئەویش قەتل، حەى حەى! قەتلى كى؟ پیاوی دەولەت!! دوو ئەمنییه م کوشتوو! گالتهى پى
 ناکرێ! جا وەرە ئەو دەم دارى تەر و سەلای سەگ، بە خودای لەت لەتم کە، ناوی ئەوان
 نابەم، هەرچى بلێ بە قسهى دەگەم، بەو مەرجه باسێ لەوان نەبێ، خودا دەکا نامدا بە ورمى.
 بلێى چى لیم بوی؟ ئاغا دەیگوت نانت لە رۆندا دەبێ و دەبى بە پیاو! رەنگە پوولم بداتى،
 یان، دەمکا بە مواجب بگێرى دەولەت! ئەگەر وایى، هەرچى بلێ، دەیکەم، ئەهى ئەگەر
 هاتوو باسێ کاوهى کرد؟ ئەودەم چى؟ ئەها، دەلیم نایناسم، دەلیم ئەو شەوه کە هاتن هەر
 شەش کەس بوون، سویندى بۆ دەخۆم، خۆ سویندم لى ناکهوى و درۆشم نە کردوو، ئەو
 مالى من نەهاتوو.

لەنە کاو، عەلێله وه قسه هات:

- ئەرى برا! ئەوه قوروقەپە؟! وه لالا دەلێى مەلا مەلایان کردوو! ئەوه گەبشتینه شار.

عەلێله رووى له بلەپە:

- تۆ له چ خەيالێكدای؟ تەمات نیه بگەرێپهوه؟! ئاغا فەرموو بووى نەچینه شار، ئەوه
 گەبشتین!

بلە بە دزیهوه چاویكى لى مۆر کردوو، سەر زاره كى، بە زمانىكى شیرین گوتى:

- با، بەرێوه لالا، تەمادارى دەستورى عەتابە گم.

عەتابە ئەوهى روو وەر سوورینى و چاو له بلە بکا، له سەرەخۆ گوتى:

- کارم بە ئیوه نیه، دەبوو زووتر گەرابانەوه، خواتان له گەل.

لەودەمەوه عەبە و فەیزە كوژراون، عەلێله وه ك مار له سەر چوزە و دايمه بە دەۆوه بلە
 دەدووتى، بلە له ترسى ئەو ناویرى قامک له ئاو رۆكات. بلە زۆر له مێژە داغ له دلە و له
 دووى دەر فەتە وهپە، ئەمڕۆ هەلپەتى، لەودەمەوه له قەلا و دەره کەوتون، بلە له بیرى پیلانداپە.
 عەتابە و كوئخا بەرەو شار و ئەوان بەرەو دوا لێک هەلبران.

له دەر كى کاروانسەرا، عەتابە و كوئخا دابەزین. عەلى شامى کاروانسەراچى بە پیریانەوه

هات. كوئخا شریف بەر له عەتابە گوتى:

– کا عہ لی! کاو جویان بدہیہ. من به یانی ده گه ریمه وه، رهنکه عهتابه گ دو سسے روژی پی بچی، نه هیلپی ئه سپه که ی برسی و تینوو بی.

– به سه رچاو، مانگئی لیره بی، پالی لی بدنه وه، خاترجه م.
له غاوی چاره ویی گرت و کیشانییه ژووری. عهتا به ره وه نه خویشخانه، کویتخا به ره وه پاسگا رویشتن.

کویتخا دوو شک و دل پر ترس و خورپه، گه یشته بهر پاسگا. قه ره ولی بهر ده رگا پشکنی و ره وانهی دیوی سه روانی کرد. کویتخا چوه ژووری و سلاوی کرد، به لام جوابی نه بیست. پاش ماوه یه ک سه روان سه ری هه لینا و به ئاماژه ی سه ر پرسی. کویتخا دوو سسے هه نگاو چوه پیشی و به ترسه وه گوتی:

– جه ناب سه روان! من کویتخا شه ریفم، هه مزه به گ ناردوومیه خزمه تت.

سه روان خودایی به وردی تیی روانی:

– له کوئی تو م دیوه؟ شیوه ت ده که م!

کویتخا سنووری که وته دلی، یه ک دوو هه نگاوی دیکه چوه پیشی:

– شه ووروژی له خزمه تتدا بووم، له گه ل ره سوولی نو که ری هه مزه به گ رینوینتان بووین.

– له کوئی!؟

– له هه زار ئه شکه وت، ئه وه ده مه یکه وه دووی چه ته کان که وتبوون، سواری ئه سپه شیکه

بووم.

سه روان بو ئه وه ی کویتخا چاوه رووی نه کریتسه وه، خوی گیف کرد و نیو چاوانی

ویکھیناوه و به تووره بیه وه گوتی:

– تو له نالیش دده ی له بزماریش! هاو کاری ئه وان و رینوینی ئیمه ش.

کویتخا به وه قسه یه ویک هاته وه و بزه ی سه ر لیتی مرد:

– من!؟

– به لی تو، مه گه ر نه هاتوونه مالت؟

– به لی هاتوون، مالی هه موو که س ده چن، ئه وه هاو کاریه؟ ئه وان چه کدارن، هه ر کوئی

مه یلیان بینن، ده چن، دهستی که س دهستی ئه وانن پین بانادری.

– یانی ئه وان به زور هاتوونه مالت؟

– به لی، ئه ی خو له دووم نه ناردوون.

سەروان راساۋە و بە كەيفى خۆى زلەيە كى سرەواندە پەنا گۆيى و سوورى ھەلگەراندا،
تا ماۋەيەك، كۆيخا ھەر زرينگە لە گۆيەۋە دەھات. سەروان گوراندى:

– درۆمەكە، قىنم لە درۆيە، بە زۆر ھاتوونە مالت ھىچ، ئەى بە زۆریش تا ئەو لای ديوە
بردتيان؟ بە زۆر پووليان بۆ كۆۋە دەكەى؟ بە زۆر ھەواليان دەدەيتى؟ ھا؟ دە بلى دەى؟
كۆيخا ھىشتا دەستى بە لاروومەتییەۋەيە، رەنگ گۆراۋ و ئالۆز، كەوتە پارانەۋە:
– ئەمجارە جەبەم كە جەناب سەروان.

– جەبەت كەم؟! ئەو تاوانە بۆ ئەۋە دەيى؟
– خۆت بە ھەمزە بەگت فەرموۋبوو، ھەرچى دەفەرموۋى دەيكەم.
سەروان چۆۋە پشت مېزە كە و دانىشت. جگەرەيە كى دەرھىنا و داىگىرساندا، دوو مژى
لىدا، ھىندى بە كۆيخادا روانى، لە سەرەخۆ گوتى:

– ھاۋ كارىم دەكەى؟
كۆيخا بە پەلە و چەۋاشە گوتى:
– بەلى، بە گيان و دل.
سەروان بۆ ئاشت كىرەنەۋەى، پاكەتە جگەرەكەى بەرەۋ كۆيخا دريژ كىرد. كۆيخا بۆ
ئەۋەى دەستى سەروان رەت نە كاتەۋە، جگەرەيە كى دەرھىنا، سەروان بۆى ئاور دا و گوتى:
– چۆن باۋەر بىكەم؟

– سۆيىند دەخۆم، بەلام بەۋ مەرجه گيانى خۆم و مال و مندالم پىپارىزى، ھەر چى
بفەرموۋى دەيكەم، چم لە دەست دى؟
سەروان بە بزەۋە گوتى:

– زۆر كار! ئەگەر بىكەى، ئەۋەى تو دەتوانى، بە سەد كەس ناكىرى، ئەۋەى من
دەمەۋى، بىكەى، ئەۋەى دلەت بىخوۋى، دەتدەمى، جگە لە جايزەى دەۋلەت، مانگانە موابت
دەيى! مال و مندالت دەحەسپىنەۋە، خانووت لە شار دەدەمى! بۆ خۆت دەبى بە پىاۋ! پىاۋى
دەۋلەت! بەۋ مەرجه من چ دەلېم، بەرپۆۋەى بەرى، دەزانم لە دەست دى، ئەۋە كارى تۆيە،
ھەلبەت لە خۆرا نالىم، ئاغا تارىفى كىردوۋى! زۆر لە مېژ بوو لە دوۋى كەسكىكى ۋەك تۆ
دەگەرام.

كۆيخا شەرىف جار لە گەل جار لە خۆى دەرەچوۋ و بەرخەبەبەى شۆر دەبۆۋە، لە
خۆبايىانە گوتى:

– نازانم چت دهوی، به لئیم به ناغا داوه ههرچیت له من بوی، بیکهم، ههرچی دهفه رمووی به سه رچا، من له خزمه تام.

سه روان ههستا و دهستی خسته سه شانی، به پیکه نینه وه گوتی:
– تو له ئیستاوه پیاوی دهوله تی! بو ئه وهی دلنیا بم، برۆ ده ستوئیز بگره و سویندم بو بخو له قسهی من درناچی و ئه وهی بیلیم، به ریوهی ده بهی.

سه روان بانگی ئه مننیه یه کی کرد، کوئخا شه ریف که وته ته کی. پاش هیندی، به دهستی ده ستوئیزه وه هاته وه و دهستی بو دا به قورعاندا، سه روان به دلنیا یه وه گوتی:

– برۆ وه مالی خۆت، ههر ده مایه کی کارم پیت بوو، ده نیرم له دووت، به لام ئه وه له بهینی خۆماندا بچ، من و تو و هه مزه به گ بزانی، ته نانهت خیزانیشته نه زانی.

کوئخا به سه رسوورمانه وه گوتی:

– ئه ی کاره که م پچ ناسپیتری؟!

– جارێ نا، با وهختی بچ، به وهختی خۆی پیت ده لئیم، دهستی دریز کرد و نایه نیو دهستی.

کوئخا شه ریف گئیزومه نگ له پاسگا هاته ده ری و وه ک ماخولیا، که وته شه قام. ده مادهی عه سر و ئیواری، دل کرمی و چه واشه به ره و کاروانسه را گه راوه و داوای له عه لی شامی کرد ئه سپه که ی بو ده رکیشی. عه لی شامی به سه رسوورمانه وه گوتی:

– بریار بوو عه تابه گ دوو سی شه و چاره ویکه ی لیتره بی و توش به یانی بییه وه، ئه و نیو سه عات ده بی رویشتووه، توش ده رۆی؟!

– ئه و رۆیشته؟! قه رار بوو نه روا، هیچی نه گوت؟

– نه وه للا، بچ قسه و باس سوار بوو و رۆیشته. کوئخا دهستی کرد به گه ر فانیدا و دوو تمه نیه کی ئه سکیناسی ده رهینا و دای به عه لی شامی. پاش ماوه یه ک سواری ئه سپه شی بوو و خه یالاوی له شار ده رچوو. عه تا که چوو بووه دو کتۆر، پاش تا قیکارییه کی زۆر، دو کتۆر هیچی بو ده رنه که وتبوو، بو نووسیوو پرواته دو کتۆری له ورمج. عه تا له شار به ندی هه لئه گرتبوو. هه رچه ند قسه کانی که وئی ده که وته وه بیر، ته زوو به له شیدا ده هات و میتشکی ده هه ژانده. هه ر بۆیه رای گۆر ابو و به ره و تازاوا گه رابوو.

شه و ئاواپی خه وتن، ئه سپه ره ش هئور هئور، ره وانی شیواو و له شی ماندوو و وه ره زی عه تای گه یانده ئاواپی. له لیژی قه لا که وه سه ر ده که وت، ته مادار بوو چه کداره کانی به ر

قهلا دهنگی بدن بهلام له دیوه کهیان رهتوو و ههوالی نهبوو! گه‌یشته بهر دهروازه، ههر به سواریهوه لییدا. مام‌علی وه که ئه‌وهی ته‌مادار بی، له پشت دهر‌گاوه گوتی:

– کیه؟

عه‌تا له سه‌ره‌خۆ جوابی داوه:

– بیکه‌وه مامه، عه‌تام، مام‌علی دهر‌وازهی کرده‌وه، گوتی:

– ههر ته‌نیای؟ ئه‌ی بله و عه‌لیله؟

– ئه‌وان ههر نیوه‌پۆ گه‌رانه‌وه، نه‌هاتوونه‌وه؟

– نه‌وه‌للا، مه‌پرسه ئاغا چ ده‌کا! ده‌که‌رته‌ت پیاوی ناردۆته ئیره.

عه‌تا رکینی لییدا، ئه‌سپه‌ره‌ش به‌ره‌وه‌توویه وهر‌یکه‌وت. هه‌سه‌ن مه‌یته‌ر له ده‌لاقه‌ی سه‌ر میانه‌وه ملی کیشا و عه‌تای ناسیه‌وه. جووت بی خۆی هاو‌یشته‌خواری و بی‌خاوس په‌رپیه دهری و له‌غای له‌ده‌ستی عه‌تا وهر‌گرت. عه‌تا به‌سرته‌گوتی:

– مه‌یکیشه ژووری، ره‌فته‌نیم، به‌زینه‌وه، له‌هه‌وشه‌بیه‌سته‌وه.

ههر ئیواره، که‌وی نازداری تیگه‌یاندبوو شه‌وی هۆشی پینه‌وه بی. جیره‌جیر له‌ده‌رگای پیشخانه‌وه هات، نازدارو که‌وی، ههر کام له‌دیوی خۆیه‌وه، چاویان نا به‌کونی دهر‌گاوه. عه‌تا هاته‌پیشخانه و گری‌خه‌فه‌کراوی لامپاکه‌ی هه‌لکیشا و سه‌بری چووه‌دیوی نوینه‌کان. که‌وی ده‌سته‌جی عه‌تای ناسیه‌وه. شه‌وژنی له‌پشت دهر‌گا لابرده‌وه ئه‌رخه‌یان چووه‌سه‌رجی و خۆی کرده‌خه‌و.

ماوه‌یه‌کی زۆر عه‌تا له‌کونی دهر‌گاوه‌دیوه‌که‌ی که‌وی خسته‌ژیر چاوه‌دیری. پاش درنگانی، جیره‌ی دهر‌گایه‌ک عه‌تای هارووژاند و دلی وه‌قوت و فرت که‌وت. سه‌رتا پا سپیه‌ک له‌سه‌ر په‌نجه به‌ره‌وه‌دیوه‌که‌ی که‌وی وهر‌ی که‌وت! گه‌یشته به‌ر دهر‌که‌و ئیستی ویتستا، ده‌ستی تیه‌ونا، دهر‌که‌قایم نه‌بوو، کراوه و پینی نایه‌نیو دیوه‌که‌و ویتستا و له‌جیدا روانیه‌که‌وی. زۆر ویتستا، ههر وا تیه‌راماوه. له‌نه‌کاوه‌ده‌ستی چووه‌سه‌ر شانی و سه‌رتا پا سپی داترووسکا! ئالۆز و شیواو، توند گوتی:

– عه‌تا! که‌ی هاتوویه‌وه؟!

به‌ده‌نگی هه‌مه‌زه‌به‌گه‌وه، که‌وی وه‌ک له‌خه‌و راپه‌رپویک زیرکاندی! له‌زریکه‌ی ئه‌وه، نووستوانی قه‌لا له‌خه‌و راپه‌رین. عه‌دله‌خانم به‌سه‌ری رووت و بی‌پشتوین هاته‌پیشخانه و له‌په‌یکه‌ری کور و میدی، که‌له‌نیو ژووره‌که‌ی که‌وی وشک ده‌روانینه‌یه‌ک، راما!!

همزه به گ چاوی کهوته عدله خانم، سهری داخست و بهره و دیوه کهی خوئی گهراوه. عدله ئیتر لهو شوینه که ویستاوو، توانای جوولانهوهی نهوو، دانیش، عهتا له سهرهخو به کهوئی گوت:

— خو ساز که دتهبهمهوه! چت هه به جل و زیر، کووهی که.

کهوئی وهخو کهوت. پاش ئیستی، هاته پیشخانه، عدله خانم ههر دانیشتبوو. کهوئی رووی تیگرد و ئهویش ههستا و ئامیزی بو کردهوه و کهوئی خوئی له باوهشی هاویشت. گریان. نازدار هاته دهری، له ئامیزی عدله هاته دهری و باوشی به نازداردا کرد و به سهر یه کدا گریان، بهلام گریانی شادی، عهتا دهستیانی له ئهستوی یه ک کردهوه و پیلی کهوئی گرت و رویشتنه خواری. عهتا و کهوئی، دوو پشته کی سوار بوون و له دهروازوهه چوونه دهری. ئهسپه رهش یه ک رکیف، دوو پشته کی عهتا و کهوئی گه یانده کانی توو. له نیو دئی، عهتا سهری چارهوینی له مالی کوئخا کهریم وهرسووراند.

کهوئی دهنگی دا:

— هه لهت کرد، مالی بابم ئهوه تا.

— ده زانم، دتهبهمه مالی مهلا!

— بهو نیوه شهوه؟!

— ئهری، ههر ئه مشه و رزگارت ده کهم.

له دهر کی مالی مهلا دابه زین. عهتا له دهر کی دا.

مهلا کهریم دهنگی دان:

— کینی؟ ئهوه هاتم.

دهر گای کردهوه، عهتا و کهوئی چوونه ژوووری. پاش ئهوهی که مهلا تیگه یشت ئهوانه دهبانهوئی جوئی ببنهوه، گوتی:

— وه ک ده زانم ماره کردن بی شاهد نابی، ته لاقدانیش نابی، راههستن به یانی.

عهتا گوتی:

— مامؤستا! ههر چی ده یکهی، ئیستا بیکه، به یانی درهنگه.

مهلا ماتبوو. بی دهنگ ههستا و ودهر کهوت. پاش ماوه یه ک به که یخوداوه هاتهوه.

مام رهسوول و حاجی قادر و سوئی مینه و مام هسهن و ئهحمه دی کوپی

وه ژووور کهوتن. مهلا گوتی:

– ئېۋە شاھىدىن كە كەۋىيى مام كۆيخا لە سەر مارەيى كانى توو لە عەتاي كورى
ھەمزە بەگ مارەمان كەرد؟ ۋابوو؟

ھەموو گوتيان:

– ئەشھەدوو ۋا بوو.

مەلا رووى لە كەۋىي كەردن: تۆ دەلىيى چى كىچم؟ مارەيىت دە كەۋىي، دە تەۋىي يان

ناتەۋىي؟

كەۋىي لە گەل مەلاژن لە پىشتەۋە دانىشتبون، جۋابى داۋە:

– نەخىر مامۆستا، بە شاھىدى ئەۋ شاھىدانە، گەردنى ئازا بىن.

مەلا، قەلەم ۋ كاغەزى ھىنا، كاغەزى تەلاقنامەي نووسى، يە كە يە كە، كە يىخودا مۇريان
كەرد. مەلا كاغەزى دا بە مام ھەسەن باپىرى كەۋىي، عەتا ھەستا، مالاۋايى لىكەردن ۋ
ۋەدەر كەوت.

ئاۋايى كانى توو پىر بوۋە لە چەي ژنان! باس باسى كەۋىيە ۋ يەك دەلىي ۋ يەك
دە يىسىيىتتەۋە، ئەۋانەي كە ئەۋەل دە يانگوت كەۋىي بە ژنى سالىكى عەتا نابىي ۋ تەلاق بە
قوۋنى دە كا، ئىستا دەلىين كەۋىي لاي دانەنىشتوۋە، لە ئەۋەلىشەۋە بە زۆر مارەيان كەرد، دەنا
مىردى پىي نەدە كەرد. ئەۋانەي كە ئاۋاتيان بە كەۋىي دەخواست ۋ دە يانگوت دەبىي بە خانم،
ئىستا دەلىين عەتا ئەۋى ناۋىي، دەنا كەۋىي دەست رادە گرىي ۋ ئەۋى بە سەردا پىروا. لەۋدەمەۋە
كەۋىي ھاتتەۋە، ژنان مالەومال دە گەپىن، بەلام پوورامان دەلىي:

– ئەۋانە ھەموو درۋىيە، ژنان بوختان ساز دە كەن، من دە زانم بۆ ۋاي لىھات، من پىنخەسسو
بووم، عەتا پىاو نەبوو، خۆمان ژىن، كور بۆ ژن دىنىي؟ كىچ بۆ شوو دە كا؟ لە سەرى مەپرون
ژنان، لە سەر رۋىنى باش نىيە.

پوورە گولە دەلىي:

– قسەي پوورامانە، ئەۋەل خۆم بە كەۋىم گوت لە عەتا مەترسى، من پىياو بىم، ئەۋ پىياو
نىيە. باسە كە جار لە گەل جار پەرە دە گرىي تا لە پىر ھەۋالىكى تازە ھات ۋ باسى كەۋىي لە بىر
چۆۋە، دەلىين تەرمى كورژراۋى عەلىلە يان لە ھەزار ئەشكەۋت دىۋەتەۋە ۋ بلە سوورىش بىي
سەروشىتە!!

قهلا ئالۆز و جه نجاله. ئاغاوات؛ بىن نۆكەر، دسته يه ك دەرپوا و دسته يه ك دى! خو
به خو سەر ده كهن به يه كدا و گوى له رادىق ناكه نه وه، سرت و هور پيلان دهرپژن،
شه و وروژ له هاموشودان!!

فهراش و كلفهت، نۆكەر و مه يته ر له بهر ميان بهرپيكردن نايانپهرژى سهرى خو يان
بخورينن، كهس دهر فته تى چوونه دهرپى نيه.

له وده مه وه بله و عه ليله نه ماون، ره سوولى نۆكەر به رۆژ خزمه تى ميان ده كا، شه و
برنوو به شان، كيشكچى قه لايه، وه ره زى و ماندوو بوون نازانى، ميش بيته ژوورى و
برواته دهرى، له ژير چاوه دپرى ئه ودايه.

ئه حمه د و نازدار سووسه يان كردوو ه چ باسه، رايان له سهر ئه وه يه، دهر فته بى،
راكهن، به لام ره سوول بووه به ملۆزم و وه ك دروو ه كه ي مه م و زين له سهر رييان
سه وز بووه، له ترسى ئه و ناويرن په ل بيزيون، چاوه دپرى هه ليكن.

له وده مه وه عه تا، كه ويى بردۆته وه و ته لاقى داوه، ره به ن و هه لوه داي شاره. ده لين
له چايخانه كه ي حاجى ره شيد ديتوويانه، گوايا له گه ل حاجى نيوانى خو ش كردوو ه.
عه دله خانم شه و وروژ چاوى وشك نه بوته وه، ماولى له هه مزه به گ بريوه و دوولايى له
سهر هه لئاگرى، ههر ده لى كورپه كم. هه مزه به گ دوو سى جار پياوى ناردوو ه، ههر
دينه وه و ده لين نه مانديوه. هه مزه به گ خو شى چوو ه، به لام تووشى نه هاتوو ه. به خزم و
نزيكاني راگه ياندوو ه، ئه گه ر ديتان، يان بيه يينه وه، يان هه والى بده نى. تا ئيستا هيج
هه والى له عه تا نه بووه. وه دياره عه تا خو ي له قه ره ي ناسياو نادا.

خەلکی دىڭ وەك لە گوئی گادا نووستىتىن، ئاڭايان لەو كۆبۈنەۋەي ئاڭاۋات نىيە، سەريان پىنە ناۋە و خەرىكى كاری خۇيانن، ئاڭايان لە مەحمۇدى بىن زەۋاد نىيە.

تاھىر و ھاۋرىكانى وەك داشە ھارە ھەلدەسوۋپىن، پىيە كان لەم دىۋە و پىيە كىان لەو دىۋە و ئاڭادارى ھەموو رووداۋىكن. ئىستا ھاتۈنەۋە، بەر لە ھەموو كەس تاھىر پوۋرە گولەي دىۋە، ئەۋىش ئەۋەي زانىيىتى و دىتبىتى بۆي گىپراۋەتەۋە. ھەر لە گواستەۋەي كەۋى و كوشتى زارا و عەبە و فەيزە و عەلە تا تەلاقدانى كەۋى، بە وردى بۆي باسكردوۋە، تەنانت باسى ئەۋەشى كىردوۋە كە فاتمى خىزىنى فەيزەيان داۋە بە فەتاحة كۆپر لەبرىخوتىنى ژنە كەي. ئەۋانە ھەموۋى بۆ تاھىر سەرنج بوۋ، بەلام كوشتى عەبە بە چەشنى كاری تىكردبوۋ، ئەۋانەي دىكەي لە بىر بردبۆۋە. بە دەنگىكى بەرز لای پوۋرە گولە بانگى ھەلدابوۋ، سۆندى خواردبوۋ قاتلە كەي پەيدا كات، بە دەستى خۆي بىكوژى.

شەۋ دەرنگانى تاھىر و مەحمۇد شوان و كۆيخا شەرىف لە بەر ھەيوانە كەي مالى مەحمۇد شوان سەريان ناۋە بە سەرى يە كەۋە، تاھىر ھىپور ھىپور رووداۋە كانى ناوخۆ و دەرەۋەيان بۆ دە گىپرىتەۋە:

– دىنيا خەرىكى ئالوگۆرپوۋنە، دەبى ۋەخۆ كەۋىن، ئىران شلە ژاۋە! خەلك ھە ژىون!
 ئەۋ بزۋوتنەۋە، بزۋوتنەۋە يە كى گەۋرە يە، ئالوگۆرپىكى سەير بەدى دى، ئاغا نامىنى، خەلك دەبنە خاۋەنى خۇيان! ژن و مندالىان ھى خۇيان دەبى! بىنگارى و دەۋدوۋ نادەن، دەبنە خاۋەن ئاۋوزەۋى، سەربەخۆ دەبن، خۇيان ئاغا و كۆيخاى خۇيان دەبن، دەبى ۋەخۆ كەۋىن، ئەۋەي توانامان ھە يە، دەبى بە كاری بەرىن، ھەلى چاكە، دەبى لە دەستى نەدەين، ئەۋەش بە تەنيا بە ئىمە ناكى، دەبى خەلكمان لە پشت بى، بى ئەۋان ھىچمان پىچ ناكى، دەبى ھانىيان دەين بىنە مەيدان، ھەر ئەۋەندە بىچۈلپىنەۋە، ۋەك لافاۋ و بوۋمە لەرزە وان. ھىچ ھىزى چەنەبەر و باشارىان ناكا و كۆشك و قەلاي ئاڭاۋات دادەمالن. تا ئەۋ ھەلە رەخساۋە و دەۋلەت زەبۈنە، ۋەخۆ كەۋن، دەرفەتە، شا لە ھەلاتنە، شا ھەلى، دەۋر دە گۆردى، مۇسەدىق دىتتە سەركار، ئەۋ پىشتىۋانى ۋەرزىرە، بە خەلك راگە بىنن، ئەۋ كەسانەي تىيان رادەبىنن، ئەۋانەي سەرزىۋ و دروودارن، پىيان بلىن، ئاڭادارىيان كەن؛ ئاڭادار بن، خۇيان دىتتە مەيدان، ھەر ئەۋەندە بىچۈلپىنەۋە، خاس و عام خۆ ناگرن

و وه ک لافاو هه لده ستن، کاری ئیمهش ئه وه یه، خه لک وه خه بهر بیسن، ئه وه کاری ئیوه یه، خو شم زوو زوو سه رتان ده ده م، پیتان لی نابرم.
کوینخا به تالوو که هه لیدایه:

– من ناتوانم بمینمه وه، خاله ئاگاداره، هه موو روژی ده مکیشنه پاسگا، خه ریکن دیلیم ده که ن، ئاشکرا بووم، داوای هاو کاریم لیده که ن، کار له وه بیدا نه ماوه بمینمه وه، یان ده بی له گه ل ئیوه بم، یان له گه ل ئه وان بم. چا بوو هاتییه وه. ده نا به ته ما بووم وه دوو تان که وم، مه رومالاته که م هه رزان فروش کردوو و خانووم له شار کرپوه، ژن و مندال ده به مه شار و له گه لتان ریده که وم، ده رتانم نه ماوه.
تاهیر ماته. پاشان گوتی:

– پیت له سه رچاو، به لام مانه وه ت به که لکتره، ئه وه ی تو ده توانی له نیو خه لک بیکه ی، له ده ره وه ناتوانی، مانه وت باشته، بریا من توانیام.
– منیش ناتوانم، باوه ر بکه ناتوانم.

تا شه و شه ق بوو، له و باره وه دوان، تاهیر نه یتوانی کوینخا شه ریف قایل کات بمینیتیه وه. له ئا کامدا رایان هینایه سه ر ئه وه ی شه وی مالی کوینخا هه لینن و بییه نه شار و له گه لیان ریکه وی.

ئو کاره کرا، کوینخا که وته ته کیان و به ره و سنوو وه رپیکه وتن.
ئو که سانه ی سه ربزیو و دروودار بوون. مه محمود شوان، به دزییه وه، یه که یه که ده چوو ه لایان و ده یدواندن. و به ره به ره شه وانه کو ده بوونه وه و راویژیان ده کرد. هینده ی نه خایاند، کوپو کو بوونه وه په ره ی سه ند و دیهاته کانی ده وره به ری گرت به ر. له هه ر دییه ک چه ند پیاویکی بویر و نه ترس، به شیوه ی نه یی بوونه که لا و گه وره ی ئاوای و سویندخوری خه لک، خه لکیان سویند ده دا تا سه ر له گه ل بن.

ئو بزوو تنه وه ورده ورده بووه جه ماوه ری و پیر و لاو بوونه به شدار. ئه حمه د فه راشیش یه کییک بوو له وان، ته نانه ت حه سه ن مه یته ریشی ده هینا و ئه وه ی له که لا بیستبایان، ده پانگیپراوه و خه لکیان ئاگادار ده کرد. هه بوون که سانی ترسه نوک و پاش کولوش، له ترسی پاشه روژ شه وان به دزی خه لکه وه بو جامه لو سکین ده چوونه که لا وخویان ده خسته مالی ئاغا، ئه حمه د بو خه لکی ده گنپراوه و ئیتر له نیو کوپو کو بوونه وه رییان نه ده دان.

هیزی خەلک روژ بە روژ بە هیزتر و پتەوتر دەبوو، ئاغاوات کز و لاوازتر. لەو کات و سەردەمەدا ئاغاکان کۆریکی گەورەیان لە مالی هەمزەبەگ پیکهینا و تەواوی ئاغاواتی ناوچە بەشدار بوون. هەموو رایان هینتایە سەر ئەو کە بە خۆیان و نوکەر و ئەوانەیی و اشەوانە خۆ دەخەنە لایان و خۆیان بە رەعیەت و لایەنگری ئەوان دەناسین، چە کدار کەن و ئەوێ لاجوومی و سەربزیوی دەکا، لە دێ و دەدریان نین و شەرەیان بخەنە دەروەیی دێ و بەزەبیان بە مال و مندالیاندا نەیی. ئەحمەد فەرەش لە پشت دەرگاوە گوی بیسی ئەو حەیس و بەیسە بوو. بە بیانوی ئاو لە سەماوەر کردنەو هاتە خوار و حەسەن مەیتەری تینگەیان و ناردی بۆ نیو دێ و خەبەری بلا و کردەو.

مەحمود شوان وەک نویتەریکی تاهیر لە نیو خەلکدا بوو، نویتەری خەلکە کەشە و هەموو چاویان لە زاری ئەو و هەموو فەرمانیکی بەرپۆ دەچی:

— خەلکینە! ئەوێ لە گەل ئیمەیه، بە گەورە و بچوو، ژن و پیاو، ئەوێ دەستی دار دەگرێ، هەرچی هاتە بەردەست، چەکی گەرم و سارد، داس و شەنە، گۆپال و کۆلەوێژ، دەستی دەنێ و کوچە و کۆلان و سەربان و گۆیان بگرن، ئەوێ لە قەلا هاتە دەری، بەزەبیان پێدا نەیه و داپاچن. دوو کەسی نەترس هەر ئیستا برۆنە بەر دەروازە، بلسین ئەو خەلکە دەلین پێ لە پشکۆو بنین، قەلەمی پێیان دەشکینین. دەپێ هەر ئیستا، هەر ئەمشەو ئەو کۆرۆ کۆبوونەو کۆو کەن، ئەگینا، ئەوێ بە سەریان بێ، تاوانە کە لە پێی خۆیانە، بلسین مەحمود شوان دەیگوت زوو بار و بنەیان و پێچن، بەری قینی ئەو خەلکە بە کەس ناگیرێ، زۆر داخ لە دلن، هەر ئەمشەو قەلا میوانی لێ نەمینێ، وەنەزانن هەر تازواین، خەلکی چەند دێ لێرەن، پتویست بێ، ئەوێ دینین قەلا بگرن بە شانەو.

دوو کۆرە جەحیلە لە نیو حەشیمەتی مزگەوت هەستان و بە کرژی و دەدرکەوتن. ژن و پیاو، گەورە بچوو، ئەوێ دەستی داری گرتبا، بە خەنجەر و قەمە، داس و شەنە، گۆپال و کۆلەوێژ، تەور و تەشوێو هاتە مەیدان و چاویان لە زاری گەورەکانە، بە حال، هەر بە ئاستەم ئامازەیی هێرش بۆ قەلا بکەن.

ئەودەمەیی مام عەلی دەرکەوان راسپاردەیی خەلکی گەیان، شەو لە نیو لای دابوو. بە بیستنی ئەو پەيامە، دەستە دەستە سوارە لە دەروازەو دەرباز بوون و هەمزەبەگیشیان لە گەل خۆیان برد. ئەودەم کە هەمزەبەگ سوار بوو، قەلای بە رەسوول

سپارد. ره سوول به لنینیدا تا خوین له ده ماره کانیدا بمینن، نه هیلن ره عیته بینه حه وشه ی قه لا. ئەو که ینوبه ینه هه ره خو به خو له نیوانی ئاغا و نو کهر دا بوو، کهس به وه ی نه زانی. ئەحمه د زانی قه لا چۆله، هه لی به ده رفه ت زانی، نازداری تیگه یاند خو ساز کا بو راکردن، خو ی هاته ده ری ولات به تاقی کاته وه. چوو به ده رگا بچوو که که ی چۆم، شه وژنه ی لابرده و سه ریکی کیشا، کهس نییه، بی ئە وه ی پشتی ده رگا بخته وه، سه بری پیوه ی دا و بی چرپه وه سه ره که وه وه. چوو به پشت ده رگای دیوه که ی نازدار.

نازدار ههستی خشیه ی پیی ئەحمه دی کرد، گورج راپه ری و هاته ده ری. ئەحمه له پیشه وه و ئەو به دوویدا له پلیکان هاته خوار، به بن دیوار و دیواردا گه یشتنه به ده رکه و چوو نه ده ری. له ده ره وه ی حه وشه ی قه لا ماوه یه ک روانینه یه ک، له تاریکدا بزه ی شادی روخساریانی گرتبووه بهر، نامیزیان بو یه ک کرده وه و یه کیان گووشی به خو وه. وه ک جووتی په له وه ری له رکه هه لا توو بای بالیان دا و ئاماده ی فین بوون. له نه کاو شریخه ی برنوو بای بالی نازداری شکاند و له دوای ئەحمه ده وه ره یل بوو! ئەحمه د له جی وشک و تاسا!!

نازدار ده نگی دا:

– من پیکرام تو هه لئ.

ره سوول له سه ربانه وه گورانندی:

– راهه سته حیزباب، له جی خۆت نه بزوو ی.

نازدار له ئەحمه د خو ری:

– هه لئ ئەحمه د هه لئ، تو ش ده کوژری، ره سووله، هه لئ، له من گه ری.

ئەحمه د وه خو هاته وه پری دایه نازدار و خستییه سه ر شانی، به بن دیواری حه ساردا ئەحمه د په نجه ی نایه نیو په نجه ی و چاوی برییه په نجه ی پینکانی. سه ر پیسی سپی بوونه ته وه و سوورایی لیپراوه، به په له په لاماری دایه، سارد سارد وه ک له سه هۆل گیرا بی، بانگی هه لدا و خو ی وه سه رکیشا.

ژنان تیکرا ده ره په رینه ده ری، کهس خو ی پی نه گیرا. له پشت ده رگا وه گوئیان له ده نگی به سوژی ئەحمه ده وه یه که به کول له ده روونییه وه ده هاته ده ری:

نازدار و نازدار، نازداری بابی

کوژتره باریکه ی بال به خوینابی

ھەر خۆم زووم زانى تۇ بۇ من نابى
تۇ لە پەنجەرەوہ و من لە دوودەرى
بۇ تۆم پۇشاۋو بەرگى نۆكەرى
شەرتە لە دوای تۇ مەولا و مەولاكەم
ھەلگرم كەشكۆل روو لە سەحراكەم

لەو ماوہدا، نازدار بىن ژان و ئۇف، بزە لە سەر لىو گويى راگرتبوو. ئەحمەد داى لە
كۆرەى گريان. نازدار لە سەرەخۆ، دوو دلۆپ فرمىسك لە گۆشەى چاۋە كانى رژانە
خوارى و لە سەر گۇنا ھەلپروو كاۋە كانى قەتيس بوون، بە دەنگىكى لەرزۆكەوہ گوتى:

سەفەرىم سەفەر دوو دل رەزاكە

دەم بنى نىو دەم، گەردنم ئازاكە

ئەحمەد بە ھىمنى دەمى نايە نىو دەمى. لىوہ كانى نازدار وردە وردە تەپرايى لىپرا و
بوون بە سەھۆل. دەست و پىنى ئەحمەد گرېكيان تىدا نەما، شل كەوت بە لادا.
ژنان بە خۆرپىن و گريانەوہ ھەواليان دا بە مزگەوت. يەكەم كەس كە گەيشتە سەر
تەرمى نازدار و ئەحمەد، مەحمود شوان بوو، بەندى دەستى ئەحمەدى گرت، ھاۋارى
كرد:

– لە ھۆش چوۋە، وەرن لەو خويئەى دوورخەنەوہ.

بە چوار دەستان، ئەحمەدىان لا برد و لە سەرچى رايانكىشا. برىوبرىو لە ھەوشە ساز
بوو. پوورە گولە بوو. ھاتە سەر تەرمى نازدارى بىن ناز كەوتوو، لە ھەوسالان راستەوہ
بوو. بىن قسە و باس چوۋە لاي ئەحمەد و لە ژوور سەرى دانىشت تا ھاتەوہ ھۆش.
ئەحمەد چاۋى ھەلئىنا و روانىيە پوورە گولە، لە سەرەخۆ گوتى:

پوورىگيان! درەنگ ھاتى؛ زۆر چاۋرۋانت بوو.

پوورە گولە شووشەيە كى دەرھىنا و چىپەمەمى لە زاركى دەر كىشا، ناي بە زارى
ئەحمەدەوہ، يەك دوو قومى خواردەوہ دەمى كىشاوہ. پوورە گولە ديسان بە زۆر نايەوہ
بە زارىوہ:

– بىخۆ، ئاۋى ميوہ، با ھىز بىتتەوہ بەرت و پياۋانە ھەستە و لە بىرى تۆلەدا بە، بە
گرىان ھىچ ناكرى، گريان كردەوہى بىندەسەلاتە، تۇ پياۋى، دەتوانى تۆلەى بستىنى.

ئەحمەد دوو سى قومی دیکەى لىندا. بە ئاو میوه گریک کەوتە دلى و قسە کانی پوورە گولە ورەى دایە و ھەستایە سەر پى.

لە تاو کەوتندا، قەبرکەن، قەبرى نازداریان تەواو کرد. پوورە گولە تەرمى نازداری شۆرد و خەلاتى بە بالای برى، ھەوالى بە پیاواندا تەرمى سازە و بیبەن بۆ مزگەوت.

بەر لە ھاتنى پیاوان، ەدەلە خانم، ەسەن مەیتەرى نارد ئیزن بەن دوا چاوپیکەوتن لە گەل نازدار بکات، مەحموود شوان زۆر بە ریزەو ە ئیزنى دایە. رووى لە جەماوەر کرد:

– کەس ھەقى نیبە بى حورمەتى بەو ئافرەتە بکات، بە ژنان بلین زۆر بە حورمەت بن لە گەلى. دوو سى کەسیش برۆن ئەحمەد فەراش بیننە مزگەوت، بە لەوئى نەبى.

ەدەلە خانم لە دەرگای ەوشە، بە نىو کۆرى پیاواندا خۆى کرد بە ەوشەدا. ژنان چوون بە پیریەو. لە ناو ەراستى ەوشەدا چارشىوى فرىندا و بانگى ەلدا و خۆى و ەسەر تەرمى نازداری بى نازدا کىشا. گریا، گریا، بوو بە ەو جۆش. شىو ەنىکى گىرا دایک مەگەر بۆ رۆلەى گىرا بى. ژنان وىراى ئەو، تىکرا دە گرین و کەس ناپیەرژیتە سەر کەس.

پوورە گولە وەخۆ کەوت، چوو ە سەر تەرم، ەدەلە خانم لە بەرى ەستتا. پوورە گولە دەستى دایە قولى و لە تەرمە کەى دوورخستەو، بە خویندنى فاتىحایە ک ژنانى بى دەنگ کرد. پیاوان دارە تەرمیان ەینا و تەرمیان لە سەر دانا و بردیانە مزگەوت. مەلا نوئىژى مردووى لە سەر خویند. لە قاو ەلتووندا نازداریان بە خاک سپارد.

چەند رۆژ لە کوشتنى نازدار تىپە رىو. مەحموود شوان بیستوو یە تەو، ئەحمەد دەبىھەوى خۆ بکا بە مالى رەسوولى نۆکەر دا بە تۆلەى نازدار، ژن و مندالە کانی بکوژى. لە بەر ئەو چاوى لى خافل ناکا و شەو و رۆژ لە گەل خۆى دە یگىر بى. تەنانەت بشچیتەو بۆ کانىبە کوپرە، ئەحمەد لە گەل خۆى دەباتەو. یە کەم جار کە چوو ە مالى مەحموود شوان، ئەحمەد چاوى بە کابان کەوت، لىوى خۆى گەست:

– ئەو ە کچە بالا بەرزە کە یە وا لە ەوشەى قەلا دەھاتە دەستمەو! یانى کچى خالە یە!!؟

ساله وهختیکه همه له شاری سلیمانی نیشته جییه و له چایخانه که ی بله ئیرانی گیر ساوه ته وه. سه رو دلخویش، به کاره وه جه نجاله و ههست به غه رییی ناکات. له هه وه له وه زور وه ره زی ده کرد، به تاییهت دلته نگگی که وی و پووره گوله و عه به بوو. وه ک نامۆ، شهوانه خه وی لی نه ده که وت، ئیواران دلی قوفل ده بوو، وه ک ئه وه ی شه وه دلی رینک بگوشی، زهرد زهرد هه لده گه را حه جمینی لی ده برا و چی پی نه ده خورا، رۆژ به رۆژ لاواز ده بوو. دایمه له بییری گه رانه وه دا بوو، به لام که چاکه و پیاوه تی بله ئیرانی وه بیر ده هاته وه په شیمان ده بوه وه.

ئیهستا هه وای گه رانه وه ی له سهردا نه ماوه، ورده ورده، هه موو شتیکی له بیر بردۆته وه و سای خستون.

له وده مه وه پیتلاوی غه رییی له وی کردۆته وه، بله ئیرانی وه ک باییکی دلسۆز ناگای لییه تی، ئه ویش وه ک بابی خوی ریز و حورمه تی ده گری و دلسۆزانه کار ده کا. حه مه رۆژ به رۆژ ره سم و یاسای ده وره به ری فییر ده بی و دا بونه ریتی شاری ره چاو ده کات. نه وه ک هه ر خو ووخده ی گۆراوه، شیوه و قه لافه تیشی وه ک جاران نه ماوه.

جاران دالبون بوو، هیندی دریز له چاوی ده دا. سه وزه یه کی ره شتاله بوو، ئیهستا سه وزه ی گه نم ره نگه، قه لافه تی قه وی قۆلتر له جارانه و له گه ل بالای له یه ک ده کالینه وه، له جارانه کورته بالا تر دیتته بهرچاو.

به سایه ی راپه رینه که ی عه بدولکه ریم قاسمه وه چه ک ئاشکرا به دهستی خه لکه وه یه و چایخانه ژاوه ی دی له حه شیمهت. له بهر سمپر سمپی چه ک فروش و کرپار که س ناگای له که س نییه.

بله ئيرانى له پشتى مېزه كەى دانىشتوو. كەرىمى چاپەز چا دە گيرى. كورە
ميرمندالە كه خەرىكى قليا ناوى ساز كردنه. حەمە بە سەتلە شە كەرەو دە گەرې و جى
شە كەرە كان پەر دە كاتەو. له نه كاو سەتلە شە كرى فرېدا و پەر بە زارى هاوارى كرد:
- كاك تاهير! كاك تاهير! بە دەم هاوارەو دە بەرپەرى.

بله ئيرانى بە سەرسوورمانەو و دەووى كەوت. دانىشتووانى چاپخانە بەرەو پەنجەرە
و سەرسووران، هيندېكيان چوونە دەرى.

بە دەنگى حەمە، تاهير و دوو هاوړېكەى ئاورپان داو. تاهير، پەشوكا و هاوارى كرد:
- كورە خۆ ئەو حەمە يە! حەمە گيان، ئەو له كوئى مالتە خۆ دنياى لى گەرپام.
تاهير بە كرژى گەرپاوه، هاوړېكەى پى پى بە دوويدا. تاهير و حەمە تامەزرۆ، يە كيان
له ئاميز گرت. بله ئيرانى نزيك بۆتەو، ئەو نەزىك كه هەموو وتە كانيان حالى
دەبى، پاش چەند جار يە ك هەلمژين، تاهير گوتى:

- شوين نەماو دەو جار و سى جار سەرى لى نە دەم، هەر ئەو شەو هى رۆيشتووى،
چومە كاننیه كوئيرە، مەحمود شوان گوتى دويشە و ليرە بوو، دواشەو چومە دى كۆن،
عەبە گوتى رۆيوه. چومە كانى توو، دە جار چومە هەزار ئەشكەوت، ئەشكەوت
نەماو سەرى پيدا نە كەم.

- پوورە گولە چى؟

- پوورە گولەى چى بن؟ هەر مە پرسە چ دە كا! رى لى رېوار برىو، ئەو هى بيناسى و
نە بيناسى، هەوالى توى لى دە پرسى.

- هەوالى ديكە چى؟

- دە زانم له چى دە پرسى، ئەو هى تۆ لى دە پرسى، ساخ و سەلامەت، له مالى بابيه تى
و چاوه پوانىگەرانهو هى تويه، تۆ ئەو هت دەو، نيه؟

حەمە سوور هەلگەرا، بۆ ئەو هى باسە كه بگورې، رووى كردە هاوړېكەى تاهير: -
ئەو برادەرانه كين؟

- ئەمە يان سارۆيه و ئەو شيان مينه يە.

حەمە يە كه يە كه ماچى كردن. قولى تاهيرى گرت، رووى له سارۆ و مينه، گوتى:

- من لەو چاپخانە كار دە كەم، لەو دەمەو هەلوئېم؛ خاوەنە كەى له باب چاكتەرە بۆ من،

فەرموون، لەوئى تير قسە دە كەين.

لهوده مه‌وه بله ئيراني گوي بيس بووه. بيره‌وه‌ري بيست و دوو سال له‌مه‌و به‌ري زيندوو بوونه‌توه، له ده‌روونه‌وه سي و دوويه‌تي:

– كانيه كوڤره! دي كوڤن! كاني توو! هه‌زار شه‌شه‌وت! نه‌وانه ده‌لين چي؟! ده‌ستي نايه سهر شاني همه، همه ئاوري داوه:

– كاك تاهير! نه‌وه خاله برايمه، لاي نه‌و كار ده‌كهم.

بله ئيراني قسه‌كه‌ي به‌ همه برپيه‌وه:

– نه‌ي بو ده‌تگوت خه‌لكي چومي مه‌جيدخانم كوري باش؟! به‌ په‌له رووي له تاهير كرد:

– نه‌و شوينانه‌ي باست كردن، ملكي هه‌مزه‌به‌گن؟

– به‌لئ، به‌له‌دي؟

بله، جوابي تاهيري نه‌داوه، زه‌ق زه‌ق چاوي برپيه‌ همه. چاوه‌كاني ورده‌ورده زه‌لين و بوون به‌ گوميلكه. ليوه‌كاني له سهر يه‌ك كه‌وته له‌رين. وه‌ك نه‌وه‌ي بيه‌هوي بدوي و له‌ره‌ي ليوه‌ماولي نه‌دا.

همه‌له‌و سه‌رنج و تيرامانه‌ي بله‌دوودله! تاوي ده‌روانپته‌بله و تاوي ته‌ماشاي تاهير ده‌كا، پاشان چاوي برپيه‌ به‌ر پتي خوي و سهر ي شه‌رمه‌زاري به‌ردايه‌وه.

تاهير، تيبينانه‌ رازي ده‌رووني بله له‌ چاوه‌كانيدا ده‌خوينتته‌وه، له‌ پر، وا كه‌بله بيه‌شو‌كج، پرسياره‌كه‌ي لي دووپات كرده‌وه:

– خاله! جوابي منت نه‌داوه؟ گوتم نه‌و مه‌لبه‌نده به‌له‌دي؟

بله به‌ په‌شو‌كاوييه‌وه گوتي:

– نه‌ري به‌له‌دم، چاك به‌له‌دم.

– كي ده‌ناسي؟

– ههر كه‌س بلئي.

– مالي حاجي برايم ده‌ناسي؟ كوپه‌كه‌ي ناوي مه‌حمووده!

– كام حاجي برايم؟ بله‌جه‌وال؟

همه‌له‌جئ راپه‌ري.

تاهير به‌ ئامازه‌ي چاو دايمر كانه‌وه. زوو جوابي بله‌ي داوه:

– ده‌م خووش، نه‌ري نه‌ري خويه‌تي.

باوه‌شی کرد به همه‌دا، به دلپری و بزه‌وه گوتی:
– همه‌گیان چاو و دلت روون، ئەوه بابتە، بابت، خۆیه‌تی، خۆیه‌تی، خاله
مه‌حمووده، خاله مه‌حموود! ئەوه کوپری خۆته! همه‌ه کوپری تۆیه، کوپری سه‌لمه‌ی
خیزانته.

باب و کوری یه‌کتر نه‌دیو ماوه‌یه‌ک روانینه‌یه‌ک.
تاساو و عه‌به‌ساو، گێژ گێژ ده‌رواننه‌یه‌ک!! ده‌م تاقی چرایه‌ و چاو پۆرگ، بئی
ته‌کانن. مه‌حموود بیری له‌وده‌مه‌ ده‌کاته‌وه‌ که هیشتا همه‌ له‌ دایک نه‌بیوو، سه‌لمه‌ی
خیزانی و تافی لایوانی هاته‌وه‌ یاد و شیوه‌ی هاته‌وه‌ به‌ر چاو، ته‌ز و مچورک وه‌ک
هه‌وره‌ برووسکه‌ به‌ له‌شیدا تیپه‌ری، شه‌رمه‌زار و له‌ خۆی بیزار سه‌ری به‌رداوه‌ و چاوی له‌
حه‌مه‌ خافلانده‌.

حه‌مه‌ بیری له‌ سه‌رده‌می مندالی خۆی و چاوه‌روانی دایکی ده‌کاته‌وه، ئەو و پیتانه‌ که
دایکی له‌ کاتی سه‌ره‌مه‌رگ ده‌په‌ه‌واند، هاته‌ میتشکی:
– هاتییه‌وه‌ مه‌حموود؟! ته‌ماشای که! هه‌ر له‌ خۆت ده‌چئی، چاوه‌برۆی کوتومت
خۆت. همه‌ه رووی گرژ بوو وه‌ک ژئی و یگ هاته‌وه‌ وه‌ک رق هه‌ستاوان له‌ به‌ر پیی
مۆر بۆوه. راکردن و ناچار بوونی خۆی وه‌بیری هاته‌وه.
له‌ پر بانگی هه‌لدا و باوه‌شی به‌ بایدا کرد. باب و کوپ به‌ ده‌نگیکی به‌رز، له‌ ئامیزی
یه‌ کدا ده‌گرین، تاهیریش وێرای ئەوان.

دانیشتوانی چایخانه‌ به‌ چاپه‌زه‌وه‌ هاتوونه‌ ده‌ری، دوکاندار و رییواری بازار و شه‌قام
ده‌وره‌یان داوان، باب و کوپ ده‌گرین و ئەوان پینه‌که‌نن، چه‌پله‌ریزان و هه‌رایه،
– چاو و دلتان روشن، پیروژ بئی پیروژ.

حه‌شیمه‌ت هه‌ر دی و زۆر ده‌بن. تاهیر وه‌خۆهاته‌وه، گورجی قۆلی گرتن و بردنییه
ژوووری و هه‌شیمه‌ت به‌ دووباندا خیزه‌ره‌یان کرده‌ ژوووری. ده‌سته‌ ده‌سته‌ دۆست و
ناسیاو دین و پیروژباییان لی ده‌که‌ن. باب چاو له‌ کوپ ناترووکیینی، کوپ تاوی چاو له
بابی ده‌کا و ماوه‌یه‌ک ده‌روایتته‌ وینه‌که‌ی قه‌د دیواره‌که‌ و جار جاری به‌ بزه‌وه
ده‌روایتته‌ تاهیر، ده‌یه‌ه‌وی بلئی بابی من ئەو وینه‌یه‌ بووه. تاهیر لیی حالیه‌، به‌ ته‌کانی
سه‌ر بۆی ده‌سه‌لمینی.

بله ئیرانی به لای تاهیر و دوو هاوریکه یه وه ناوی مهحمووده، به لای خه لکی سلیمانیه وه بله یه، تاهیر ههستا گوتی:

خاله مهحموود! ئیزن بده ئیمه برۆین، رفیقمان له گه له، چاوه پیمانن.

– حه یه حه ی!! ده رۆن؟! به خوا تا له سلیمانی بن، میوانی منن، بنیره ئه وانیش بین.
رووی وه رسوورانن، چاوی له نیو حه شامه ته که دا گتپا، که ریمی چایچی وه بهر چاوی کهوت:

– که ریم! هۆی که ریم! گورج پا هه لخه و هه وال به نه جیه بده، ئه وه ی ده زانی و بیستوته، بۆی بگتیه وه، بلی دینه وه بۆ مالی، له سه ر ری، لاده دو کانی عه زیزی قه ساب، چی گۆشتی بوو له گه ل خۆت بییه وه، زوو که راکه، ها با بم.

ئو ده م که ریم گه یشته مالی، نه جیه پر به ته شتی قاب و که وچکی به دهسته وه بوو و له پلکانه کان ده هاته خوارن. به بیستنی ئو هه واله، نه جیه ته شته که ی له ده ست بهر بۆوه، تاسا و په شوکا، ئو په شوکانه ی نه جیه، که ریمی دووشک کرد، له دلوه وه له خۆی پرسی:

– بلی له خوشیا بی؟ یان...؟

ئو کاته هاتنه وه، که ریمیشی له گه ل بوو. نه جیه دهستی ئاوات و ئاره زووی به دهسته وه بوو ته مادار ویستا بوو. هه ر له دووره وه، وه ک ئو حه مه له داوینی خۆی به ربوو بیته وه، به پیرییه وه هات و له ئامیزی گرت، نه ک هه ر ئو، تاهیر و هاوریکانیشی یه که یه که ماچ کردن. زوو زوو به ئاوات و ئاره زووی ده گوت:

– ئه وه برا گه و ره که تانه، برۆن دهستی ماچ کهن، برۆن دهستی کاکتان ماچکهن. هه مو ئه سرینی شادی له چاویان گه راوه، به چاو ده گرین، به زار پنده که نن. ئاوات و ئاره زوو خۆیان له باوه شی حه مه هاویشت. نه جیه ئه سه پنده ری ئاوردا و له ده وری گتپان.

ئو ده م که هیشتا له چایخانه وه ده رنه که وتبون، تاهیر، سارۆی نارذبوو له دووی هاوریکانی دیکه یان. که هاتنه چایخانه، ئه وان رۆیوونه وه، به لام به شاگرده که یان سپارد بوو که هاتنه وه رینۆنیان بکا بیته وه مالی.

هیشتا تاهیر و ئه وان له حه وشه بوون، شاگرده که ده رگای حه وشه ی کرده وه و بانگی

کرد:

- خاله برابم! میوانه کانم هینا.
 مهحموود ئیرانی گورگه لوق به پیربانهوه چوو:
 - فهرموون فهرموون.
 یه که یه که هاتنه ژووروی و ماچی کردن. یه کیان توند توند باوشی پیندا کرد و زوو
 زوو دهستی کرد به ماچ کردن.
 - کاک مهحموود! من ناناسی؟ من شهریفی ره حمانی خانیم، خه لکی کانیه کویره م.
 ئه و ده م تو هه لاتی، من تازه خه تم دابوو.
 دهستی به ره و کاوه راهیلا:
 - ئه وهش کویری مهحموودی نادره، ناوی کاوه یه.
 به گوره و هه رای کویرخواه، همه ناویری داوه، دهستی له ئهستوی ئاوات و ئاره زوودا
 شل بۆوه! ههستایه سه ر پی:
 - کاک تاهیر! ئه وه لیره چ ده کا! گورگت له کوزی خۆت هاویشتوو!
 تاهیر چوو پێشی، دهستی خسته سه ر شانی همه و به پیکه نینه وه، سه بری گوتی:
 - چۆن چ ده کا؟! ئیمه چ ده که ین، ئه ویش ئه وه ده کا.
 - سهیره! چۆن باوه ر به وه ده که ی؟ ئه وه من ده یناسم، گورگه و له پێستی مه ردا یه،
 باشه! زۆر باشه، تا ئیستا قوله چۆماخ و کوته ک به دهستی ئه و ناوه قه بوو، ئیستا هه ق
 ئه ستینی خه لکه!! به خودا شیرم بۆ به گوی بگری، دلّم له وه ئاو ناخواته وه، تۆش که یفی
 خۆته.
 تاهیر نیو چاوانی ویکه یناوه، به تووره ییه وه گوتی:
 - بۆ بیری خراب ده که یه وه؟ تو ده یبوغزینی ده نا ئه و وا نییه، ئه گه ر وابوو با دهستی
 له مال و مندال هه لنده گرت و کینواو کینومان له گه ل بکات، خۆ به زۆر نه مانه یناوه.
 ئه وهش هیچ، مه گه ر ئیمه نامانه وی خراب چاک بکه ین؟ گریمان ئه و خراب بووه،
 ئه وه نییه ده یه وه ی باش ین؟ ئه وانه له میشتک ده رکه، کوینخا زۆر چاکه، ئه وه به ره و تو
 هات، رووت خۆش ین.
 کوینخا به باوه شی ئاواله وه به ره و همه هات. تاهیر له پشته وه له همه ی گوتا و
 هانیدا، همه دوو سی هه نگاو چوو پێشی و یه کیان له نامیز گرت. ئه وانی دیکه ش،
 یه که یه که همه یان ماچ کرد و خۆیان پی ناساند:

من مینه‌م. سارۆم. نامیقم. ره‌شۆم. قادرم. کاوه دواکه‌سیان بوو. حه‌مه تا ئیستا کاوه‌ی نه‌دیوو، هه‌ر له دووره‌وه ناوی بیستبوو، گه‌رموگۆر له‌گه‌لیدوا و تیر تیرتیریروانی، چاوه‌کانی هه‌ر له‌کابانی خوشکی ده‌چوو.

ئه‌و رۆژه تا شه‌و داها، شه‌وی تا شه‌و شوق بوو، باب و کوپ چیرۆکی رابردوی خۆیان گێراوه. ئه‌وده‌مه‌ی حه‌مه‌ی باسی چۆنییه‌تی مه‌رگی دایکی ده‌کرد، بابی خور خور فرمیسیکی ده‌باراند وه‌ختی نووستن، تاهیر و حه‌مه‌ چوونه‌ دیویک. ئه‌وه‌ی که له‌ پاش هه‌لاتنی حه‌مه‌ رویداوه و تاهیر له‌ پوره‌گوله و ئه‌م و ئه‌وی بیستوه، به‌ وردی بۆی گێراوه. حه‌مه‌ جارێ گریا و جارێ پینکه‌نی. به‌وه‌ی که که‌وی به‌ کچییه‌تی ته‌لاق دراوه، پینکه‌نی. بۆ کوشتنی عه‌به‌ زۆر گریا، هه‌موو به‌ سه‌رهاته‌که‌ی عه‌به‌ی بۆ تاهیر گێراوه، سویندی خوارد قاتلی عه‌به‌ بدۆزیته‌وه، به‌ ده‌ستی خۆی تۆله‌ی بستی.

سێ شه‌و و سێ رۆژ تاهیر و حه‌مه‌ له‌ مال وه‌ده‌رنه‌که‌وتن. رایان هینایه‌ سه‌ر ئه‌وه تاهیر له‌گه‌ل بابی بدوی و کاره‌ساتی یه‌راگه‌یینی. شه‌وی چوارم، تاهیر، مه‌حمود ئیترانی برده‌ دیویک، ئه‌وه‌ی سه‌باره‌ت به‌ حه‌مه‌ و که‌وی ده‌یزانی، به‌ وردی بۆی باس کرد. پاش هیندی بیر کردنه‌وه، مه‌حمود گوتی:

— حه‌مه ئیتر هه‌تیو نییه، ناهیلیم به‌ چاوی سووک ته‌ماشای که‌ن. ئه‌و چه‌شنه‌ تۆ باس ده‌که‌ی، خۆم ده‌توانم بیه‌وه‌ ئه‌و دیو، خۆم دیم و خوازیینی بۆ ده‌که‌م، ئه‌وه‌ی له‌ تواناما بچ، ده‌یکه‌م، به‌یانی مۆله‌تم بده‌ن، دووسه‌ی وه‌رێ ده‌که‌وین.

شار و دێ، کیو و ری له‌ ژیر ده‌سه‌لات و سایه‌ی هیمنایه‌ تیدایه. نه‌ ده‌وله‌ت و ئه‌منییه له‌ گۆرپدایه، نه‌ ئاغا و نوکه‌ر و ریگره‌کانیان. بێ ترس و خۆف نۆ پیاده و هیستر سواری، هه‌شتیان چه‌ کدارن، هیتور هیتور سنووریان بری. سێ رۆژه، به‌ رۆژ ری ده‌برن، شه‌وی له‌ هه‌ر لاییک رۆژئاوا بچ، لا ده‌ده‌نه‌ دێه‌ک و چان ده‌گرن و خه‌لک کۆ ده‌که‌نه‌وه و قسه‌یان بۆ ده‌که‌ن و له‌ رووداوی تازه‌ ئاگاداریان ده‌که‌ن.

مه‌حمودی حاجی برایم تا له‌ زیده‌که‌ی نزیکتر ده‌بیته‌وه، زیاتر رابردوی دێته‌وه بیر. دیمه‌نی که‌ژ و کیو، چۆم و رووبار، مووچه‌ و مه‌زرا، شیوه‌ی ژن و پیاو، گه‌وره‌ و بچوکی خه‌لکی دێی دێته‌وه زه‌ین. له‌ ده‌روونه‌وه و پێنه‌ ده‌کا:

— بیست و دوو ساڵه‌! کێ وه‌ک خۆی ماوه‌؟ که‌سانێ پیر بوون ئیستا هه‌وت کفنیان رزانده‌وه. هاوته‌مه‌نی من پیر بوون و وه‌ک من شیوه‌یان گۆراوه، هه‌ر نایاناسمه‌وه.

ئەوانەى مندال بوون، كور خاوەنى ژن و ماله، كچ له ماله ميرهه. زوريش دواى من له دايك بوون، من هەر نازانم كين و ناويان چييه!! بلتي كى بناسمهوه؟ كى بمناسيتهوه؟ ئەى كيو و كهژ؟ مووچه ومهزرا؟ چۆمه كهى بهر دى چى؟ بلتي وه ك خويان ماين؟ دار بييه كهى سهركانى چى؟ ئەو دەم تازه يهخته كرابوو، پز و بال و چرۆكانى نهرم و شلك به دەم باوه سهمايان ده كرد، له گهرماي نيوه رۆدا وه ك چهتر ده چويينه ژيرى، رهنگه ئيستا پير و كولور بوويى و مندالان له چاو شارۆكيذا خو له كولوره كيدا وه شارنهوه.

بزه يه كى هاتى، ديسانهوه جوابى خۆى داوه:

– ئەوانه هيچ نين، چى وه ك خۆى ده ميني؟ ئەوانه به جى خۆى، بلتي سه بارهت به خۆم چۆن پير بكنهوه؟ رهنگه خهلك زانييتيان له بهرچى ههلا تووم، بلتي به بى تاوانم بزائن، يان به شهروال پيس؟ خو خودا ده زانئ لهو دهمهوه هه مزه به گ ئەو ئافره تهى هيناهه، چاوم به چاوى نه كهوتوووه، وهى خودام كرد به گژندا هه مزه به گ، جا ئەو بۆ؟ فه يزه، فه يزهى گۆر به گۆر.

له نه كاو، تاهير پيشى هيستره كهى گرت:

– گه يشتين، لهو ته په وه سهركهوين، كانى تووه؛ كهسى نه نيرين هه وال بدا؟ با سهر به خو نه چينه نيو دى.

مهحموود به چه شنى نو قمى خه يال بوو، وهى نه ده زانى سوارى هيستره وه هه شت چه كدار وه همهى كورى له گه له. شپړيو په شو كاو گوتى:

– ها؟! گه يشتين؟! باشه باشه، وا بكه.

تاهير بانگى كرد:

– كاوه! دادهى پچ هه لحه و له پيشه وه خو بگه بينه نيو دى به پوره گوله بلئى همه هاته وه و بايشى له گه له، ده هه لئى دهى.

كاوه، گورجى وه پيشكهوت، كرژ له گرد ئاوا بوو. تا ئەوان له ليژ وه سهركهوتن، كاوه گه يشته نيو دى. ئەوان گه بينه دهورى دى، برىو برىو بهرز بۆوه.

– وه دهركهون! خه لكينه! وه ده كهون! همه هاته وه!! بايشى له گه له!! مهحموود!! مهحموود! مهحموودى حاجى برايم! بله جه وال هاته وه!! وه دهركهون، وهرن وهرن. دهنگى پوره گوله ده گاته گوئى تاهير و همه، ههردوو دهروانته يه ك و پييده كهنن. همه تهماشاي بابى كرد، به بزه وه گوتى:

– ده زانی دهنگی کښه؟

– نه وه للا، پټم وا نښه کهس بناسمه وه.

– دهنگی پووره گوله یه، گوله ی مام کهریم، ته ماشاکه! تۆ چاوکه! نهو عالمه ی وه دووی خوی داوه! ته واو خه لکی دی وه دوویکه وتوون! کی ده وپری وه دووی نه که وی؟! ته ماشای که! ده لپی شه ماله!

پووره گوله له پینش خه لکه که وه گه یشتی. همه بهر وه پیری هه لات و خوی له باوه شی خست، تاهیر به دووی همه دا. مه حمود خوی له هیستر هاویشته خورای. پووره گوله یه که یه که ماچی کردن و خه لک به جه ماوه ری هوورژمیان هینا و باب و کور له نیو حه شیمه تا ونبون.

تاهیر، مینه ی بانگ کرد:

– به و کوران ه بلج جویینه وه، دوور له خه لک برؤن و ناگاداری ده ورو بهر بن، دؤست و دوژمن تیکه له، کهس له کهسه.

چه کدار جویوونه وه، دوور له خه لک، شان به شانیان ده برؤن.

سرت ه و چپه که وه ته نیو خه لک! قوشقی و کور ه گوی، چاویان بریبه چه کدار!! به دزیبه وه له یه ک ده گوتن:

– نه وانه کین؟! پووره گوله ده یانناسی!! نه وه نښه دهستی یه کیان گرتووه، ده بی نه وه گه وره یان بی، رهنگه. نهو له کوپوه نه وانه ده ناسی؟ کین؟ پووره گوله؟! جا کین ناناسی؟! به ناو ده یانناسی، یه که یه که ماچی کردن! نه وه ی له گه لیه تی ناوی تاهیره، خؤم گویم لیبو ناوی برد، رهنگه ههر نهو کهسه بی هه مزه به گ ده یگوت چه ته یه ک به برینداری ونبووه! نئری نئری خویته تی، نه وه نهو دم پووره گوله شار دوویه ته وه و ده رمانی کردووه، له وده مه وه ده یناسی، نهو ژنه زور سهیره! سپری وه ک سپری ههنگه! کهس له سپری ناگا!! بلپی کین بن؟ ههر کهس بن، ههر بی وه ی بن و نازاریان بؤ ئیمه نه بی، به پری خویان.

پووره گوله گویی داوون و له چپه یان حالیه، له تاهیری کوتا:

– گویت لپی؟! باسی تۆ ده کن! وات ده ناسن، من وات ناناسم!! له وانه یه بزنان کوری کیتی!! چاوا! تۆ چاویان لیکه! ته ماشا چؤن گویان قوت کردۆته وه! ده لپی که ری جووتیارن و گورگیان دیوه!! نهو ناتاناسن، نازانن لایه نی نه وانه، به حال، ههر به حال

سووسه بکه ن ئیوه کین و ده لین چی، ریش دیننه پیش و هه ژده هه ژده قسه وه بهر کس ناخن. باوه ریان پی مه که، قسه یان تا چه نه یان بر ناکا، گوی به هه یت و هووتیان مه ده، چاو له ئیستا مه که، ئیستا ترسی ئاغا و ئه منیه یان نییه، به ئاسته م، هه ر به ئاسته م بزانه ئه وان له سه رین، سه دی وه ک تو به پوولئ، تو نایانناسی، من ده زانم ئه وانه چن، ئه وانه ریوین ریوی، هه ر کوی پی دانه دا خوی لی ناده ن، کورتو کرمانجی، هه ر که س که ر بی، ئه وان کورتانن، ئه وانه بو ئه وه نابن وه ک ئیوه خو یان بو بده ن به کوشت، سه یف و سه سار.

– ده لئی چی پووریگیان؟ هه ر ئه و سه لکه مان هه یه، ده بی له سه ره خو بین و سه برمان هه بی، چاک ده بن، ورده ورده و هه نگاو هه نگاو.

ورده ورده و هه نگاو هه نگاو به جه ماوه ری چوونه نیو دی و گه یینه ده ر کی مالی کو یخا که ریم.

ئه وده مه ی پووره گوله جاریدا، مینا خوی گه یانده که وی و به جووت چوونه سه ربان، که وی بی ئوقره یه، ئه م پی و ئه و پییه تی، دلی به ته کان لیده دا و په نجه هه لده گولوفی. له رز و نوبه تی دایگر تووه و چه قوچو هه لیده چۆقینی و ددانی بو له سه ر یه ک به ند نابی. به چاو ده گری، به زار پیده که نی. سه ر کولمی سوور سوور هه لگه راون، چاوی پر بوون له ئاو و شه پۆل ده دن و له که لاون، که لایان کرد، ریز ریز فرمیسک وه ک ده نکه مرواری به سه ر رومه تیدا خولور بوونه وه و ئاویتته ی بزه ی بوون. مینا به سه ر سوورمانه وه تیی روانی:

– که وی! ئه یه رۆ!! ئه وه ده گریت؟! وه ختی گریانه کچه تیو!؟

– چ بکه م؟ به خو م نییه خالوژنگیان، وه خته له خو شیان بفرم که بیر له خو م ده که مه وه، پی م خو شه ئه رز قوتم دا، خو م به شه رمه زار ده زانم، شه رمه زاریم مینا گیان، ده ترسیم، زور ده ترسیم لیم زیز بو بی.

– بو ده بی زیز بی؟ خو به دلخوازی خو ت ئه و کاره ت نه کردوه، به زور ماره یان کردی، خوی ئه وه ده زانی؟ وانیه، درۆ ده که ی، له خو شیان له رزت لی هاتوه، به کی ده لئی؟ له تازه راوچی وایه کونه راوچی کویره، به شیتم ده زانی؟

مینا، ده ستی هه لئینا چه پۆک بدا به سه ر که وی دا، له سه و په نجه ی وشک و یستا:

– ئه وه تا!! ئه وه تا!! ئه وه حه مه! هاها له گه ل خالته.

حه شیمهت وهدهر کهوتن، کهوئ و مینا خۆیان دایه په نای زیاده دیواری سهربان، وا که ههموو کهس نه یانبینی.

مام حهسن و مهحموودی حاجی شانبه شان له پیشه وهن. ئهحمه دی مام حهسن دهستی به دهستی حهمه وهیه و خه لک به دووبانه وهن. له بهر مالی کویخا کهریم، حهمه گۆشه ی چاوی دایه دره ک و بان، له نه کاو، وه ک ئه وهی هه وره برووسکه ی وئ کهوئ، تهز و مچور که به له شیدا هات و له ناخه وه دلئ ده لهرزی! زوو وه خۆهاته وه و به سیله ی چاو روانییه ئهحمه د. بهر له وهی حهمه چاوی لی ک، ئهحمه د رووی وهرسووراندبوو، ئه نه هۆو هیچ نازانئ، دیسان چاو بوو به ئه سپی سهر کیش به ره و سهربان و کهوئ هه لیگرته وه، له دلّه وه دواندی:

– کهوئ یگیان! تووره و زیزی؟ مه توری، تو خودا لیم زیز مهبه، به خودا بی تاوانم، ده زانم، له وه تووره ی به جیم هیشتی، شهرمه زارم، تو چاوه جوانه کانت لیم مه توری، من ههر شوانه که ی جارام.

له پر بریو بریو کهوته نیو خه لک، ههر یه ک له لایه که وه ده یانگوت میوانی منن. پووره گوله دهستی تاهیری بهردا و په ربیه نیو پیاوان.

– کهس قره نه کات! میوانی منن.

مام حهسن له سهره خۆ گوتی:

– پوور یگیان! مالی ئیمهش ههر هی تویه، ئه و عالمه له وئ جییان نایبته وه.

– کامه عالمه؟! ئه وان ده کهسن، عالمه ده چنه وه مالی خۆیان، دوا ی شیو بینه مزگهوت، تاهیر ده یه وهی قسه یان بو بکات، ئیستا بلا وهی کهن. مام حهسن! توش وهره.

دهنگی پووره گوله هیندی له تووره ده چوو، کهس نه یوئیرا قسه له قسه یدا بکات. شه وئ دوا ی شیو هاتنه وه مزگهوت. خه لکی کانی توو، خاس و عام، پیاوان له ژووئ، ژنان له بهر په نجره ودهر کی مزگهوت کو بوونه وه. تاهیر تا ده رنگانی سه بارهت به رووداوی دهره وه و ناوخۆ بۆیان دوا. ههر ئه و شه وه تا قمییک له کوپه جه حیله ی کانی توو بو هاو کاری له گه ل تاهیر خۆیان نیشاندا.

به یانی زوو، تاهیر هه والی هاتنه وهی همه و بابی نارد بۆ مهحموود شوان. له قاوه لتووندا مهحموود شوان و دهسته یه ک خه لکی تازاوا گه یشته کانی توو، ئەحمه ده فەراشیش له گه له.

رەنگ زەرد و لێو بە بار، هه لپروو کاو و لاواز، تاسه بار و بیزار، ریش هاتوو و داته پاو، وه پەز و دلپەر خۆی له ئامیزی همه هاویشت.

حه مه گێژومهنگ، بێ هه وال له هه موو شتیک، گوتی:

– پر به دل تاسه تم کردبوو، نازدار چۆنه؟

ئەحمه ده له بهر هه نیسکدان جوابی پێ نه دراوه. مهحموود شوان همه ی دوورخسته وه:

– باسی نازدار مه که!

– بۆ؟!

– نه تزانیه؟! نازدار نه ماوه!

– وا نه لێی!! بۆ نه ماوه؟

– کوژرا!!! ره سوول کوشتی، دواپی بۆت ده گێر مه وه. بزانه ده توانی کاری بکه ی له

میشکی ده رکه ی؟ لهو رۆژه وه نه موپراوه چاوی لێ خافل کهم، ده ترسێم، زۆر ده ترسێم، ده ترسێم به لایه ک به سه ر خۆی بێنێ.

حه مه خۆی ده رده داره و ده ردی ئەحمه ده هه ست ده کا، له ده له وه گوتی:

– پێویستی به دلسۆزیک هه یه ده ردی دلی لای هه لپێژی.

ده ستی ئەحمه دی گرت و بر دییه ده ری.

حه مه ئەحمه دی به ده م پرس یاری چۆنییه تی کوشتنی نازداره وه له کیوه به رداویله برد به و دیودا. له وده مه وه نازدار کوژراوه، کهس ئەو پرس یاره ی لێ نه کردووه. تا گه یشته تانه تازاوا و چوونه سه ر گلکۆی نازدار. ئەحمه ده کۆل و کۆی ده روونی رشت و تاویک چاوی وشک نه بۆوه. له وماوه دا تاقه جارێ همه نه یگوت مه گری، ئەه ویش و پیرای ئەحمه ده گریا و زۆر تر هانی ده دا بگری. ورده ورده گریانی ته واو بوو، که وته بییری تۆله.

– ده ستم به ره سوول ناگا، خاله مهحموود ناھێلێ تۆله ی نازدار بستینم.

– تۆله ی له کێ ده ستینی؟

– بیهیشتبا، میز کهرم لێ ده برین، ژن و مندالم نه ده هیشت.

– پياو ژن و مندال ده كوژى؟!
– ئەى چ بکه م؟ خوى وه ك دپال له قهلا خزان دووه و كهس ناتوانى زه فهري پى
بهري، چه كى پينه، نه وهى نزيكى قهلا بکه وى، ده يداته بهر گولله.
– په له مه كه، روژى خوى گور ديتته گورخانه.
– ئيستا روژيه تى، ده رفه ت بينى هه لى و له كيس ده چى، ههر بينا هه لات.
– هه لى؟ بو كوى ده چى؟ نه و قاتله، ههر نازدارى توى نه كوشتووه. سه عىدى
نو كه ريش نه و كوشتى. بزانه، به ههر له ونى ده توانى ژن و منداله كهى تينا گه يينى،
ده يگرين، له م روژانه دا ده يگرين و مه كه مهى ده كه ين، با نه وانيش ليتره بن.
– چون ده گيرى؟ نه و چه كى پينه!
– دهى ئيمه ش چه كمان هه يه، نه و چه كدارانه ت نه ديوه؟
– نه وانه كين؟
– دوست و دلسوژى من و تون، نه وانه ن كه هه مزه به گ ده يگوت چه تن.
– بلنى ره سوول بگرن و بيده نه ده ستى من؟
– ئانا، كارى نه وان نه وه يه، توله ي بى زور له زوردار ده ستين، نه رخه يان به، ده يدنه
ده ستى خوت، چى لى ده كهى بيكه.
نه حمه د به و به لينه رهنكى گورا و گوروتين گه رايه له شى. ههر نه و روژه به ره و
بژوى وه پي كه وت.
حه وته ييكه، ههر شه ويك له مالى بانگه يشتينيان ده كه ن. روژى هه شته م، مه حمو ودى
حاجى، تاهير و پووره گوله ي برد و چوونه مالى مام حه سه ن. تاهير وه ك ده راو تاقى
كاته وه، خواز بينى كه وى در كاند. مام حه سه ن به پي كه نينه وه گوتى:
– كه واپى، ده بى خو ساز كه م قه رزه كهى حه مه بده مه وه! ئاخىر شه ست ته غار گه نم و
دوو سه د و په نجا تمه نى لاي منه.
پووره گوله هه لى دايه:
– ئەى ناكا بلنى چونكه باپيرى كه وىم، ده يخوم! بهر له كه وى، ده بى خو بخورىنى.
نه وهى بو پي كه نين گوت. هه موو قاقايان كيشا، مام حه سه ن گالتهى وه لا نا و له
سه رخو گوتى:

– بهش به حالی خۆم، حەممەم بەقەت ئەحمەد خۆش دەوی، و پووره گۆله و کا
مهحموود ئیختیاری سەرومالیان هەیه، تۆش ئیختیاری سەرم، به من بی، به کراسه کهی
بهریه وه پیشکەشه. ئیزن بده! بچمه لای کویخا و پرسیکی پی بکه، ئاخر بابیه تی، ده بی
قایل بی، ده زانم قایله، بهو بوایه کار نەده گە یشته ئەو جیگایه به لام چاری ناچار بوو،
دهستی زۆر بیبری، خوینی نییه، تامل بگرن، به یانی جوابتان ده ده مه وه.

هەر ئەو رۆژه مام حەسەن چوو ه مالی کویخا و باسه کهی درکاند. کویخا
ماوه یه ک ماتبوو. پاشان گوتی:

– تۆ ده لئی چی؟ پیت خۆشه؟

– ئەی بۆ؟ کور له حەمه و خزم له مهحموود باشتر؟ ئەری وه لالا، زۆرم پی خۆشه.
– دهی باشه، تۆ پیت خۆش بی، دهیده می، به لام به مەرچی له دی نه بیاته
دهری، مهحموود بیانوو نه گری بیبا بۆ ئەودیو، خۆت ده زانی من زه لیلیم، کهس شک نابەم،
هەر کهویم هه یه، ئەوه مال و مووچه و مەزرا، به زاوا بهندی بیتته سەر مال، وا نه بی،
نایده م.

مام حەسەن خۆی گیف کرد و توند گوتی:

– من تیدا نیم! کچ وا به میرد ناده م، ئەوه قسه نییه، کابرا کاری وا ناکا، نایتته زاوا
پیوی، ئەویش بیکات، من نایکه م، کور ژنی هینا و کچ میردی کرد، کوییان پی خۆش
بی، له وی ده بن.

– ئاخر.

– ئاخری ناوی، ئەی لیره بی بۆ قسه ی ئەم و ئەو؟ جوان بیر بکه وه، چاو له ئیستا
مه که، سه بی رۆژی هه مزه به گ ده سه لات بکه ویتته وه دهستی، پشیله له ده ر پیمان ده خا و
قالۆنچه له چاومان ده به ستی، به زۆر له حەمه ی راده کیشی، مه گەر ئەو جاره به زۆر
نه بوو؟ به من بی دهیده می، نه شروا، ده بی بروا، بروا باشتره، ئاو ده کری به ئاوردا.

له وده مه وه ئەوان قسه ده که ن، که وی له پشت ده ر که وه گوئی لیه، دوو گۆزه ی
ده ست دایه و کرژ له حه وشه چوو ده ری، به بیانوی کانیه وه، به بهر ده ر گای مالی
با پیریدا رۆیش و مینای تیگه یاند بی بۆ کانی:

– مینا گیان! بزانه حەمه نایینی، بلن کار ته وا وه، با بیشم رازییه، به لینی به با پیرم دا وه

بمدا، مز گینی لی بستینی.

– ئەى خۆت؟ مزگىنى خۆت چىيە؟

– تۆ چت دا بە من، منىش دەتدەمى.

ھەر دوو بە پىنكەنن گەرانەوہ. دەمەو نپوہ پو. مينا مزگىنى بە ھەمەدا، ھەمە بە لىنى دايە بە سەر جلى بوو كەوہ كراسىكى بۆ بكرى. لە دوایدا بە مینای گوت ئە گەر چاوت بە كەوئ كەوت، بلن، ئە گەر شەوئ كە پخودا ھات، دیمە سەربان. كە پخودا بە مەلاوہ لە مالى كوئخان، دیوہ خان پوہ، كوئخا لە سەر جئ پالى داوہ بە سەرىنەوہ، چرەو گورەيە لە سەر مارەيى و گول و گوارە و جيازى، مە ھموودى حاجى بە قسەيە ك ھەمويانى بئ دەنگ کرد:

– باشە، بە چاوان، ئەوہى مام ھەسەن و كوئخا بلن، لە سەر سەرم، لە سەر چاوم، بە يانى شيرنى دەخۆين و مارەى دە كەين.

تيكرا بە دەنگى بەرز گوتيان:

– مەبارە ك بئ، پير و غەرە بن.

دەنگى مەبارە كبايى ھىندە بەرز بوو، ھەمە لە سەربان و كەوئ لە بەر كولاو كەى نپو مالمەوہ گويان لىبوو و پيرۆزبايان لە يە ك کرد و بە دل بە دەم يە كەوہ تريفانەوہ.

بە يانى زوو، مە ھموودى حاجى، پياوى بە پوولەوہ نارد بۆ شار كە لوپەلى پيداويست بىنى. لە قاوہ لتووندا، مام ھەسەن ھاتە مالى پوورە گولە و لە گەل مە ھموودى حاجى دانىشت؛ دەستى کرد بە باخەلدا:

– كاك مە ھموود! ئەوہ دووسەد و پەنجا تەنى ھەمەيە لە پوورە گولەم قەرز كەردبوو. شەست تەغار گەنمىشە، ئەویش لە چالدايە، بە كورە كانم گوتوہ دەريھىنن، ئەویش بکە بە پوول، بە كەروبار و پياوى خۆم بۆت دەنيرم لە شار بيفرۆشن. مە ھموود بە پىنكەننەوہ، دەستى نا بە پوولە كەوہ و نايەوہ بەردەمى، دەستى کرد بە پشت جىوبانە كەى پشەتوہ و خورجىنىكى دەرهىتا، دەرگای ئاوالە کرد و نايە بەر دەمى مام ھەسەن:

– مامە گيان! ئەوہ ھەمووى پوولى تۆيە، دەمەوئ بە مالى خۆم بووك بگويزمەوہ، ئەوہ پوولى ھەمەيە، كەيفى خۆيەتى، چى لىدە كا، بيكا ئەوہ با لە لای تۆ بئ.

– نا، نەوہ لالا، خۆم مواخيزەى كەس ناكەم، دەست دەست دەناسى، لە كىم وەر گرتوہ، دەيدەم بەو.

پووله کهی داوه به پووره گوله.

دوانیوه رۆ ژن و پیاو له مالی کویخا کۆوه بوون، شیرینی خواردنه. شهوئ له مالی پووره گوله نانی که یخودا ساز کرا. دواى شیو، چوونه وه مالی کویخا. مام حهسهن بوو به وه کیلی کویخا که ریم، مه محمود وه کیلی حهمه یه، کهوئ له سه ر دوو دهست جل و گول و گواره و کرمه ک و چوار تا بازنه ی زیر و حه وسه د تمهن پوول له حه مه ماره کرا. بهر له وه ی ماره ی کهن، بابی زاوا گوئی:

– که یخودا کان! مام حهسهن! کویخا که ریم! من مالم له و دیوه، کور و کچم، ژن و مالم له وئیه، بوو کی خۆم ده به مه ئه وئ، پاشه رۆژ پیاو خراپم نه کهن.
مام حهسهن هه لیدایه:

– بوو کی خۆته، بۆ کوئی ده به ی، بیبه، مه باره کت بچ، کهس دهس ناهیتیه ریت. دیسانه وه دوو به ره کی و مشتومر له ئیو ژناندا ژیا یه وه:

– کهوئ بیوه ژنه! بیوه ژن ههیت و هووتی ناوئ، هه ر شهوئ به دزییه وه ده یگۆیزنه وه.

– کهوئ کچه، به کچه تی هاتۆ ته وه، بچ عه بیه، له ئاوی شهوئ پاکتره، عه تا پیاو نه بوو، پیاویش بوو بچ، ئه و خۆی به دهسته وه نه داوه، ده بچ به قه در و حورمه ته وه، به زمی بۆ ساز کهن.

ئهو بهر به ره کانیه دلئ ژنانئ کرمن کردوه. نازه نین دایکی کهوئ، روو له هه ر ژنئ ده نئ بیهته پیخه سوو، خۆ له قه ره ی نادهن، ده ترسن کچ نه بچ، پوورامان جارئ پیشوو پیخه سوو بوو، ده یزانئ چ باسه، چوو ه لای نازه نین و به لئینی دایه پیخه سووی کهوئ ده بچ.

پازدهی دووهه مانگی پاییز جلی بوو کینی کرایه بهر کهوی. ئەحمەد فه‌پاش ئەو
حه‌یس و به‌یسه‌ی ژنانی بیستبوو. له‌وده‌مه‌یدا بووک هاته‌ ده‌ری به‌هه‌وای بووک
گواستنه‌وه نهرم و هه‌زین، به‌دلی برینداره‌وه ده‌ستی پینکرد:

خه‌می خۆمه و ده‌ردی شوپری

ترسی زالم لیم ناگه‌ری

له‌سه‌ر بالات بیکه‌م شه‌ری

پایزه له‌من، دره‌نگه له‌تو

سوور ده‌بی نارنج، زه‌رد بی لیمو

خه‌می خۆمه و ده‌ردم دوان

ره‌نگه زه‌رده‌ی تو وه‌ک مردوان

بو چۆلت کرد لیم جیژوان

پایزه له‌من، دره‌نگه له‌تو

سوور ده‌بی نارنج، زه‌ده ده‌بی لیمو

بووک به‌وه‌ه‌وایه نهرم نهرم له‌ژیر تاراوه ده‌گری. ئەحمەد فه‌پاش له‌گه‌ل هه‌ر
به‌ندی، دلۆپی فرمیسک له‌چاوی خولۆر ده‌بنه‌وه. ئەوه‌ی گوپی له‌ده‌نگیه‌وه و ده‌ردی
ده‌زان، به‌هه‌وای گۆرانی چه‌پله‌ لێ ده‌ده‌ن و ده‌گرین. بی ماندوو بوون و پشوودان تا
ده‌رکی ماله‌که‌ی پووره‌گوله، یه‌کین نه‌بیریه‌وه.

بووک چوووه ژوووری و خه‌لک بلاوه‌یان کرد. شه‌و رۆیشت، رۆژ هاته‌وه. به‌ر له
تاوکه‌وتن، پوورامان به‌پریسکه‌وه، سه‌ر به‌رز گه‌رایه‌وه مالی کویخا که‌ریم.

۳۰

ئەودەم كە تازە قەلای جی هیشتبوو، سى جەمە و جى خەوى چایخانه كەى حاجى رهشید بوو. كە حاجى چووه بنجوبناوانى و له مەبهستى گەيشت، زانى كار له كار ترازاو و چوونهوى ئەسته مە، بەرە بەرە خۆى لى نزیك كرده وە و نیوانى له گەل خۆش كرد. دواندى، دواندى تا له مەرامى گەيشت. ئەمجار نەپهیشت له چایخانه بنوى. بردیه وە مالى. شەوورۆژ، بیست و چوار سەعاتە، دەستى بە دەستییه وە و ئاو بى یه ك ناخۆنە وە؛ بە هەموو سرونهینییه كى یه ك دەزانن.

له هەو له وە، حاجى بە پارێزە وە دەیدواند، هەموو قسەیه كى بە لاوه نەدە كرد. عەتا وە ك ساویلكە یه ك، ئەو هی دەیزانى، پاك و بارە ئاشى، چى له دلیدا بوو و دەیزانى، بۆى هەلپشت. باسى خۆى و كەوى، كوشتنى زارا، ناجسنى رابردووى، چوونه سەر جى ژنى خەلك و بى حورمه تى بە نامووسى ئەم و ئەو، له و دەمه وە چهپ و راستى خۆى ناسییه وە، ئەو هی كردوویه، وە ك تاوانبارى خاچ په رست كە لای قەشه، دان بە تاوانه كانى خۆیدا دەنى، بى كەم و زیاد بە لای حاجییه وە باسى كردوون، وە ك كرده په شیمانى، خۆى بە نفره دەزانى. ئەو هی كە زۆرتر رهوانى جەزره بە دەدا، له یه ككردنى كەوى و هەمەیه. هیندى بە وە هی دلخۆشه كەوى به كچیتى تە لاق داوه. شەوى دە جار لای حاجى گوتوویه: كەوى بووه هوى نەجاتم، ئەو قسانه ی ئەو بووه هوى ئەو هی رى بە كارى خۆم

بهرم. ئەو ریی ژيانی راسته قینهی نیشاندام. دەلین گیا له سەر ره گی خۆی ده رووی، من ئەو ره گه ده برم وشکی ده کهم و په یوه ندی مرؤقايه تی لئ ده ده م، په یوه ندی خو شه ویستی و خو شو یستن، په یوه ندی دل پئوه بوون. له خه می ئینساندا بوون، ههستی پیکردنی دهر د و ژان، و پرای خه لک شادی، و پرای ئەوان خه م خواردن و سووتان. ئەری ئەری، دیومه ته وه، پینشانیداوم، که وی رینوینی کردووم، ریی ژيانی پئ گو تووم، ریی ئینسان، وه ک ئینسان ژيان و وه ک ئەوان مردن.

هه رچی له دل وه بی، به دل وه دهنووسی. حاجی، وته کانی عه تای به دل وه نووساوه، به دل باوه ری پئیه تی. هیتور هیتور، هه ر شه وی مه بهستی، هه ر مه بهستی چه ند وشه، هه ر وشه یه ک ئاماژه یه ک، بربر و کوت کوت، هه ر بر و کوتی له قوناخیکه وه تا گه یانیدییه تاهیر و هه لویست و ریاز و ویستی ئەو. چی له و باره وه ده زانی، یه که یه که بوی شیکردۆته وه. عه تا وه ک لایه نگری تامه زرۆی چاو پیکه وتنی تاهیره. بریاره به یانی بو چاو پیکه وتنی به ره و کانی توو وه پیکه ون. به لام نه ک ئاشکرا، به دزییه وه چاو پیکه وتنی له گه ت تاهیر و به س.

نیوه شه و که حاجی وه خه بهر هات، عه تا له جیدا نه ما بوو! خۆی کو کرده وه، کرژ په رییه دهری. له سەر یه کهم پلیکانه وه روانییه تاریکانی حه وشه، هه چی وه بهر چاو نه هات. له جیوه سه بری بانگی کرد:

عه تا به گ! عه تا گیان!

له وسه ری حه وشه وه، عه تا جوابیدا وه. حاجی به ره و شوینی ده نگی، پی پی، وه ریکه وت، له سه ره خۆ چووه پشت سه ری و ویستا.

عه تا، خه یالای له سه ر کوته داری دانیشتووه و ئەژنۆ له باوه ش، چاوی بریوه ته ئەوه پری تاریکه شهو. حاجی، به ئەسپایی، وا که دانه چله کئی، دهستی نایه سه ر شانی، به له بزیککی شیرین دواندنی:

– گه مییه که ت نوقم نه بی!! بیر له چی ده که یه وه؟ عه تا بی ئەوه ی چاو له و شوینه نادیاره بگوازیتته وه، هه ناسه یه کی هه لکیشا:

– ده زانی ئەو حیز باهه عه لیله ی کوشتووه؟! بله سوور ده لیم.

– چوو زانی؟

– چاک دەزانم، بە سەعاتە کەیر! ئیوارە لە چایخانە دیتم، سەعاتە کە ی عەلیە بوو لە دەستیدا، ناسیمەو. حاجی بە پیکە نینەو و گوتی:

– عەجەب بە لگە یە ک!! خۆ ھەر ئەو سەعاتە نییە، سەد کەس سەعاتی ھە یە.

– نا، من دەزانم، ئەو سەعاتە باش دەناسمەو. سەد جارم دیو، ناونیشانی ھە یە، دیارە، دەستە کۆکە کە ی دیارییە، خۆم دەیناسمەو، ناسیمەو، وە ک شتی خۆم دەیناسم. سالا وەختی، ئەو نەدی عەلیەم دیبا، بۆ گالتە سەرم دەخستە سەری و داوای ئەو سەعاتەم لێدە کرد، ببوومە کپیری، دەمگوت کەس سەعاتی ھیندە جوانی لە دەستا نییە. ئەویش زۆر بەو لە خۆبایی دەبوو. خۆی گیف دە کرد، چاوە کانی زیت دەبوونەو، سوور ھەلدە گەرا، بە شەرمەو دە یگوت:

– ئاغا گیان! قابیلی ئیو ی نییە، ھەر وا پیشکیشە، بە فرۆشتن نیفرۆشم. چەندە ی شای بەو سەعاتە ی بوو!! ھەر کەسی دیبا، چەشنی دەستی رادە گرت، چاوی بە سەعاتە کە ی کەوتبا، خۆی پتو دەنواند، وە ی دەزانی دنیا ی ھە یە. دەزانم ئەو سەعاتە کە ی ئەو. ئەو رۆژە کە لە گەل من ھاتن بۆ شار، بە یانی عەلیە کوژرا و بلە ونبوو! دوو برنۆی قەلاشی رفاندوو، ھەر کاری ئەو سەگە یە، چون بزانین؟ خۆزگە دەمزانی و لیم ئاشکرا دەبوو.

– جا ئەو چییە، بە کۆلی شێرەو نییە، پاش دوو سێ رۆژ بۆت ئاشکرا دە کەم، با تاهیر بینین، وەبیرم بخەو، بەوی راگە یینین، خۆی چاری دە کا. رەنگە بیگری، زۆر کاری دیکەش ئاشکرا بچ، رەشە دز و پیاو کوژی ئەم ناو ھەر ئەوانەن. ھەستە، بە یانی وەخەبەر نایین، ھەستە برۆین بنوین.

رۆژی پیشتر، حاجی بە مەموود شواندا ھەوالی چوونی خۆی و عەتای بۆ تاهیر ناردوو. شوینی چاوپیکەوتن ھەزار ئەشکەوت، دۆلی بەردە دەنگدارە یە و کات قاوالتون تانیو پۆ.

ھەر ئیوارە، حاجی دوو چارەوی لە کاروانچی بە سۆغرە گرتوو. بە یانی، بەر لە تاو کەوتن، عەتا و حاجی چوونە کاروانسەرا و چارە وییان دەر کیشا، جووتە سوارە لە شار وەدەر کەوتن.

بچ ئەو ی خۆ لە قەرە ی خەلک و ئاوەدانی دەن، کپو بر، کەندولەند، بەرزی و نزمی دە برن. حاجی لە پیشەو ئاوردی داو، ویستی ھاوسە فەرە کە ی بدوین. کە

زانی عه تا نوقمی خه یاله، بۆ ئه وهی هه ودای رایه لهی خه یالی ئالۆز نه کا، وازی لی هینا و نه یدواند، به لام هه روا تیی راما و سه رنجی دایه روخسار و بزوو تنه وهی شان و مل و سه روچاوی. جار جار، وه ک ئه وهی بدوی، لیو ده بزوینی، بزهی دیتی!! برۆکانی قیل و قاچ ده کا و نیو چاوانی پر ده بی له گنج! سه ر ته کان ده دا و رایده وه شینی! مل کهچ ده نی به لاره وه و شه رمه زار، چاو داده خا، ده لسی جار جار تاوانباره و قازی مه حکه مهی ده کا! جار جاریش قازییه و تاوانبار مه حکه مه ده کا! جه نجال و ئالۆزه، له گه ل ده روونی تیوه چوو، و یژدانی مه حکه مهی ده کا! جوابی ده داته وه، ده یه وهی رازی بکات و رازی نابج:

– بۆ کوئی ده چی! به و رابردوو هه جوانه ته وه ده ته وی وه خۆت گرن؟! ئه وانیش وه خۆت گرن، به ته مای همه چاوپۆشیت لی بکات؟! ئه ی ئه وه مه مو زولمه؟! ده ربه ده رت کرد، ده سگیرانیت داگیر کرد، مالیت تالان و سووتاند، جا چت نه کرد؟ به ته مای چاوپۆشیت؟ باوه ر ناکه م!! من بووبام، نه مده کرد.

– بۆ باوه ر ناکه ی؟ ئه وه نییه که ویت به کچی داوه ته وه! له وه زیاتر؟ ئه وچی ده وی؟ جگه له وه ش، ئه ویش له تۆی داوه، ئه ویش ئه و لیدانه!! ده ردیکی نه داویه تی ده رمانی بی. ئه وه ت پین که مه؟

– ده ی خۆ ئه وه تاوانی ئه و نه بوو، من شه رم به و فرۆشت، ده بوو بیکوشتبام، من بووبام، ئه وم ده کوشت، بۆم نه کرا، ده نا ده مکوشت و وه ک به فره که ی پار ده چوو.

– کای کۆن به با مه که، هه رچی بوو، چوو و رابرد، هه موو که س هه له ده کا، باوه ر ناکه م وا بیر بکه نه وه، هه ر نه بی، تاهیر وا بیر ناکاته وه، هه ر ئه وه سه به.

– ئه گه ر تاهیر وه خۆی نه گرتی چی؟

– ده ی سه ری خۆم هه لده گرم و ده رۆم.

– وه للا پیاویکی دووبادی!! تۆی ده ست و پین سپیلکه چت له ده ست دی؟ به کامه هونه ر و توانا وه؟ له برسان بمری، نانیکت پین په یدا ده کری؟ هه ر له برسان ده مری. خودا بتکا به قوربانی ئه و حاجیه، ئه گه ر ئه و نه ده بوو، ده مزانی چت به سه ر ده هات! ده بوو هه له وه دا بی، یان چووبایه وه لای بابت و داوای لیبوردنت کردب!! ده زانم ئه و کاره ت نه ده کرد، کن له و تاوانه خۆش ده بی؟! ئه گه ر وابی،

تاوانىكىگە ورە يە، رەنگە واش نەبى، ھەر تۆۋكەۋى دىل كرمى بوۋىتىن، ئەگەر
وابى، بۇ چاۋپۇشى نابى، نا نا، ھەرگىز، ھەرگىز، ئەگەر راست بى لە دىلت
دەردە چى؟

– باسى مەكە، ۋە بىرمى مەخەۋە، بىرىنى دىلم مەكولىنەۋە، بۇ خىستتەۋە بىرمى؟
بىرىنم ھاتەۋە سۆ.

– زۆر ناخۇشە؟! ئەى چۆن بە سەر ناموسى كەسەۋە نەدە چوۋى؟ يانى ئەۋان
ناموسىيان نەبوۋ؟! يان ئەۋدەم خۆت ناموست نەبوۋ؟ با با دەسەلاتيان نەبوۋ،
ئىستا بۇيان ھەلكەۋى بە سەرتەۋە ناچن. بە قسەم دەكەى خۆ لە قەرەيان مەدە،
خۆ لە دالدى كەس مەدە، خۆ بخە دالدى تاهىر، رەنگە بە تكاى ئەۋ لىت خۇش
بن، ئەگىنا، دەبى ھۇشيار بى، ھۇشيار بە، تۆلەت لى دەستىن!! دەستى تۆلە بە
ھىزە. – عەتابەگ! نەكەۋى! ھۇشيار بە.

دەنگى حاجى، عەتاي ۋە ھۇش ھىناۋە، ئەگىن ئەۋ نەبايە، ئەۋ سەرەنگرىيەى
چارەۋى بەستى، عەتالە چىر ۋە ھەلەموۋتى ھەزار ئەشكەۋت ھەلدەدىرا، خۆى بە
مل ۋە يالى چارەۋىدا ھەلواسى. بەر لە زەۋىكەۋتن. حاجى گەشىتى ۋە لەنگەرى
گرت. عەتا، رەنگ پەرىۋ ۋە چەۋاشە چۆۋە سەر مالى زىن ۋە شانەشانى حاجى
چوۋن بە روۋكارى بەردە دەنگدارەدا.

حاجى لە دوۋرەۋە تاهىر ۋە دوۋ ھاورىكەى دى. ۋەك ئامۇژگار روۋى لە
عەتابەگ:

– تاهىر ۋە ئەۋان ھاتوۋن. خۆكۆكەۋە، بۇ ھىندە ماتى؟! ئەۋان پىاۋى
روۋخۇش ۋە دەم بە بزە ۋە زىرە كىان خۇش دەۋى، قوت ۋە وريا بە. ھىندى سەرۋ
پۇتراكت رىكوپىك كە، تەماش! لىۋت بارى لى نىشتوۋە! دەلىپى كۆستكەۋتەى!
گىنجى نىۋ چاۋانت شەرى لى دەبارى! ھىندى روۋ خۇش ۋە دەم بە بزە بە، ۋە بزەنە
ناسىاۋن ۋە سەد جارت دىۋن. تاهىر كورى چاكە، زوۋ لىت ھالى دەبى، كارى بە
راىردوۋى تۋنىيە. ھەز بە خويندەۋار دەكا، پىپى خۇشە خويندەۋارى زۆر لەگەل
بى، خۆت بنوئىنە، با ۋەر بەر چاۋكەۋى، باش بىچىيە بەر چاۋ، دەچىيە دلىيەۋە، ھەر
ھەۋەل بە دلى بى، لە سەر سەرت دادەنى. مەترسى! ۋرە بە خۆت بەدە، خۆت لا
كەم نەبى! كورى ۋەك تۆكۋا؟

عه تا وه خۆ كهوت. خۆی ریکوپیک کرد. باری لیوی به زمانی خووساند. دهسرفه کی بهر پشتوینی دهرهینا و لیوی سړی. وره به خۆیدا و قیتوقۆز له سه ر زین قیتبۆوه و وه ک و دوده کهوته زیته زیت. لیوی له ژیر سمیله خورماییه که یه وه وه بزه کهوت. گه یینه بهرده که، چوست و چالاک خۆی هاویشته خوارئ، دلیرانه گوتی:

– من عه تام! کوری همزه به گی تازاوا، ئیزنم هه یه کاک تاهیر زیاره ت کهم؟!

تاهیر به ره و پیری هات، باوه شی گرته وه:

– مادام ویستی تۆ ئه وه یه، پیت له سه ر چاوی تاهیره.

یه کیان له ئامیز گرت. سارۆ و ره شۆ، نۆره نۆره ماچیان کرد، حاجیش وه ک ئه و. تاهیر، دهستی عه تای گرت و به ره و بهرده که گه رانه وه:

– ره ننگه کاک حاجی بۆی باس کرد بیستی؟ ریگایه کمان له پیشه دژوار و پر له هه لسه کهوت. ئه مرفۆ لیره و سه به ی له لایه کی دی. هه سانه وه مان نییه. هه ول و تیکۆشان دهره تانی سه ر خواران نادا. ئه وانه هه مووی له پیناوی بیروباوه پماندایه و خۆمان له پیناوی ریبا زمانداین. هه موو ئینسانیکی باش خۆشه ویستی ئیمه یه، هه موو خراپئ دوژمنمانه، جا هه ر که س بچ، شه پمان له گه ل خراپه، بابی من، یان بابی تۆ، هه ر که س بچ، خراپ خراپه، مه به ستم زالمه؛ زالمه، زالمه، فه رقیان نییه، ئامانج له ناو چوونی زۆرداره، بۆ له ناو چوونی زۆردار و به ره و پیش بردنی ئه و ئامانجه، هه ر که س هه نگاوه هه لینی، دۆست و خۆشه ویستی ئیمه یه، هاوړیمان، له خه م و شادیمان شه ریکه جا هه ر که س هه یه، هه ژار، یان ده وله مه ند، ئاغایان ره عیه ت. ئه مرفۆ ئیمه له سه ریین، ره ننگه به یانی وه ژیر که وینه وه، له وانیه نان نه بی بیخۆین. زۆر جار، شه وئ له بنه به ردان، بی پینخۆر و پینخه ف رۆژ ده که یینه وه. ده که وینه گه مارۆی دوژمنه وه، ته نانه ت ده کوژریین، بۆ ئامانجی خۆمان، بۆ بیروبروای خۆمان ده کوژریین، فیز به سه ر که سدا لیناده یین، مووچه خۆری که س نین، چاوه رپی نین سه به ی رۆژ خه لک قه ره بووی کاته وه، نا، ویستی خۆمانه، که س له دووی نه ناردووین خۆ به کوشت بده یین. کورتو کرمانجی،

نۆکه‌ری بې خه‌لات و به‌راتین، زۆر جار نانیشمان ناده‌نی، راپۆرتیشمان لیده‌ده‌ن. ئەوه‌یه‌ ریبازی ئیمه.

جانازانم، کاک عه‌تا ئه‌و باره‌ قورس و گرانه‌ ده‌گری به‌ کۆله‌وه‌؟ یان رقی هه‌ستاوه‌ و له‌ مالێ زیز بووه‌؟
عه‌تا چاوه‌ شینه‌کانی پر بوون له‌ ئاو، به‌ ده‌نگیکی له‌رزۆک و دلی پر وه‌ گوتی:

– چ پیرۆزه‌ ئه‌و ریبازه‌! گیان له‌ پیناوی ئامانجا!! منیش ده‌توانم به‌ختی که‌م؟
در ره‌ او چو قلم گهر بی سه‌رم بایدرفت
با دل زخم کیش و دیده‌ گریان من روم
تاھیر دیسانه‌وه‌ عه‌تای گرتوه‌ ئامیز:
– پیرۆز بې ریبازی نویت. هه‌ر ده‌مایه‌ک پینویست بې هه‌والته‌ ده‌ده‌می و له‌ گه‌لمان که‌وه‌.

عه‌تا به‌و ته‌یه‌ رهنگی گۆرا و ماتبوو. له‌ دله‌وه‌ گوتی:
– نه‌مگوت! وه‌خۆم ناگرن! باوه‌رم پین ناکه‌ن.
تاھیر له‌ رواله‌تی عه‌تای روانی، له‌ ده‌روونه‌وه‌ گوتی:
– ناویرم! پوره‌گوله‌ و حه‌مه‌م لێ ده‌تۆرین، با بیانده‌وینم.
ده‌ستی خسته‌ سه‌ر شانی عه‌تا، به‌ پینکه‌نینه‌وه‌ گوتی:
چییه‌! دل‌مه‌ن بووی؟ دل‌مه‌ن مه‌به‌، رهنگه‌ به‌یانی، یان چه‌ند رۆژیکێ دی هه‌وال
بنیرم، له‌ ئیستاوه‌ له‌ ریزی ئیمه‌دای، له‌وباره‌وه‌ ئه‌رخه‌یان به‌، ئاواته‌ خوازین هێ
وه‌ک تۆمان زۆر بې، شانازی ده‌که‌ین. عه‌تا رهنگی هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و بزّه وه‌لیوی
گه‌را. له‌وده‌مه‌دا عه‌لیله‌ی هاته‌وه‌ بیر و باسی هینایه‌ گۆرێ.
حاجی بریه‌ به‌ر خۆی:

– بله‌ سوور له‌و ره‌شه‌ دزانیه‌ که‌ ریگری و پیاو کوژی ده‌کا، عه‌تاده‌گ شکی
لێیه‌تی که‌ ئه‌و عه‌لیله‌ی کوشتووه‌. له‌وماوه‌دا که‌ ئه‌و و عه‌لیله‌ له‌و ناوقه‌دا بوون،
زۆر که‌س کوژراون، من گومان و باوه‌رم وایه‌ له‌ کوشتنی عه‌به‌شدا ده‌ستی
هه‌یه‌، ده‌ستیشی نه‌بې، هه‌والی هه‌یه‌، رام وایه‌ بیگرن و مه‌حکه‌مه‌ی که‌ین،
ره‌نگبێ بې ده‌سکه‌وت نه‌بین.

تاهير، وه ك ئه وهى هه واليكي خوڤشى پڄ درابڄ، له جڄ راپه پڄى:
 - خوڤ مزگڄن بن! له ميڤر بوو ته مادارى ئه وه بوم، به لگه ي چاكه،
 پووره گوله ش هه ر راي وايه كوشتنى عه به و فه يزه و عه ليله پتوه نديان به
 يه كه وه هه به، راي منيش هه ر ئه وه به، ئه و بله سووره مه وته نى كوڄيه؟
 حاجى جوايى داوه:

- ژن و مالى نييه، شه وانه له مالى خوشكى ده بڄ، من ماله كه يان ده زانم.
 - كه وايڄ هه ر ئه مشه و ده نيترم بيگرن، ئيه وه كه چوونه وه بيخه نه ژير
 چاوه ديري، وه بزائن شه وي گيراوه، ئه گه ر قسه و باس نه ماوه، با بلاوه ي كه ين.
 تاهير و هاوريكاني به ره و كاني توو، حاجى و عه تا به ره و شار سوور بوون و
 له يه ك جيا بوونه وه.

هه ر كه تاهير كه يشته وه كاني توو، چووه مالى پووره گوله، همه و كه ويى
 تيگه ياند و به وردى باسى بله سوورى بو گيرانه وه. پووره گوله وه ك ئه وه ي
 خوڤ له گه ل بوو بڄ، نووسا به سوڄندا كوشتنى عه به كارى بله يه. هه ر ئه و
 دوانيوه رڄويه، تاهير، ره شو و كاوه و ناميقى نارد بو شار بله سوور بگرن، به لام
 سه باره ت به عه تا، تاهير به لاي پووره گوله وه هيچى نه گوت، هه ر به لاي همه و
 هاوريكاني ديكه يه وه در كاندى. همه به بيستنى ئه و هه واله له سه ر راوه شانڄ
 پتر، هيچى نه گوت. كوڄخا شه ريف له خوڤشيان شاگه شكه بوو و زياده له
 هه موويان پيرڄبايى به تاهير گوت.

شار وه ك دڄ دو به ره كى و ئالڄزى تندا نييه. ئاغاوات ديان جڄ هيشتووه و
 خوڤيان له شار و ماله خزمى شارى خزان دووه. ئه منييه و ئاژان كه متر دڄنه شه قام و
 نيو شار، ئه گه ر بشين، وه ك بڄ لايه نڄ كه ره سته ي خوڤيان ده كرن، ئيتر خو له
 كارى خه لك هه لئا قور تينن و كه يخودايى ناكه ن، كه سيش خو له وان ناگه يه نڄ و
 نايانحه بينن.

به ينى عه سر و روژئاوا، حاجى و عه تا گه يينه وه چاڄخانه، بله سوور له وي بوو.
 عه تا ته ماشايه كى مانادارى حاجى كرد! حاجى به ئاماژه ي چاو عه تاى تيگه ياند
 نه يهارو وژيڄنى. ناچار ملي نا به لاره وه و چووه قورڄنى دانيشت.

رؤژئاوا بوو، بله وهدهر كهوت. دوا به دواى ئه‌و. حاجى ونبوو، كه گه‌راوه، سپره هه‌لگيرا بوو. ههر له ده‌رگاوه، به ئاماژه‌ى ده‌ست‌ه‌تاي بانگ كرد و به جووت رۆيشتن. كه چوونه‌وه مالى، ره‌شۆ و ناميق و كاوه له‌وى بوون. پاش شيو، حاجى گوتى:

– به ته‌مالم خستوه! تا چۆوه مالى، به دوويه‌وه بووم. كورپه! بله زۆر بئ‌ره‌زايه! ده‌بئ‌ كاري بكن ده‌ست نه‌كاتوه، ده‌ستى به‌چه‌ك بگا، سه‌گى نووستوه وه‌خه‌به‌ر دئ‌نى، ئه‌مىيه و ئاژان له‌ بيانون، ريسه‌كه‌مان لئ‌ ده‌كه‌نه‌وه به خورى، زۆر به‌ پاريز بن. ناميق گوتى:

– كاك حاجى! له‌ پيشدا، دوو به‌ دوو ده‌چين، چاوي له‌ ده‌ر و ديوار ده‌كه‌ين و ولات تاقي ده‌كه‌ينه‌وه.

حاجى و ناميق وه‌ده‌ر كهوتن. پاش ماوه‌يه‌ك گه‌رانه‌وه. ناميق پيلانى رشت: – كورپه! كه‌لئ‌نى له‌ ديوارى هه‌وشه‌دايه، له‌ويوه‌يه‌كه‌مان ده‌چين و ده‌رگا ده‌كه‌ينه‌وه دوانمان ده‌چينه‌ به‌ر ده‌ركى ژووره‌كه، ئه‌وه‌ى له‌ ده‌رييه، له‌ ده‌رگا بدا، بئ‌ گومان ئه‌و بازريه و له‌ خۆى ده‌ترسى، ههر ئه‌و دئ‌ته‌ ده‌رى، ههر كه‌ سه‌رى وه‌ده‌رنا، له‌ ملا و ئه‌و لاوه‌ لووله‌ى تفه‌نگى له‌ سه‌ر راگرن و بيه‌پئ‌نه‌ ده‌رى، ئه‌وه‌ باشتري پيلانه.

سى چه‌كدار به‌ كۆلانى شارداگه‌يشتنه‌ ده‌رگاي مالى خوشكى بله‌ سوور. ره‌شۆ به‌ كه‌لئ‌ندا چووه‌ هه‌وشه و ده‌رگاي كرده‌وه. كاوه چووه‌ ژوورى، به‌ جووت چوونه‌ به‌ر ده‌ركى ژووره‌كه‌و ئه‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌رى ده‌ركه‌يان گرت. ناميق به‌ توندى له‌ ده‌رگه‌ى دا. بله، ده‌ست به‌ برنۆ، كرژ هاته‌ ده‌رى. سه‌رى وه‌ده‌ر كهوت، دوو لووله‌ى برنۆ له‌م لا و ئه‌و لاوه‌ نووسان به‌ مليه‌وه:

– نه‌بزووى! چه‌كه‌كه‌ت دانئ‌. بله، گيژ و وړ چه‌كى له‌ ده‌ست كه‌وته‌ خواري و ره‌شۆ هه‌لگيرته‌وه. كاوه، بله‌ى وه‌پيش دا. ناميق به‌ره‌و ره‌شۆ هات و به‌ جووت چوونه‌ ژوورى.

مالیکی رهش و رووت. دوو کیژۆلهی ههوت ههشت ساله لای ژووووی مال، له بهر دوودهست نویندا، هیندی ئالا و چیلکه یه کیان به دهسته وه، خه ریکی بووک دروست کردنن.

پیاویکی نهخۆش، کز و لاواز له سه ر جییه، هه ر چاوی زیندوووه. ئافره تیک له و لای نهخۆشه که وه خه ریکی پینه و په رۆی پاتۆله کۆنیکه، به سام و هه ییه تیکی شیره ژنانه نیو چاوانی ویکهیناوه، وه ک میشیکی میوان نه بی، له جی نه بزوا، چاوی برییه نامیق و ره شو، دلیرانه گوتی:

– ئه وهی ده تانویست، گرتتان، چتان ده وی؟ ئه وهش ماله که، رهش و رووته! نامیق له شهرمان سوور هه لگه را. ره شو شهرمیوانه گوتی:

– بله دوو برنوی هه یه، ئه وی دیکه یان کوا؟

– به هیوای هه ستم بیده مه ده ست؟! خۆتان بگه رین. کیژۆله کان له بهر ئه وهی کایه یان نه شیوی، یه کیان گوتی:

– لیره یه، له پشت ئه م نوینه یه، خۆت وه ره ده ریه یینه.

ره شو نوینی لابر، دوو ریز فیشه کدان و برنویه ک وه ده ر کهوت. نامیق هه ر وا وه ستاوه و چاو له و ئافره ته به سامه ده کا، ئه ویش ورد ورد پینه ی پاتۆله کۆنی وه به رته قه ل داوه و سه ر هه لناهینن. ره شو برنوو و فیشه کدانی کرد به شاندا و قۆلی نامیقی گرت و هاتنه ده ری.

ئه وده مه ی بله یان هینایه ده ری، حاجی و عه تاله په نا دیواری ئه و به ری کۆلانه وه به ره و مال گه رانه وه.

له دم به یاندا بله یان قۆلبه سته گه یانده کانی توو و له دیوی بزنه کانی پوو ره گۆله یان خست. پاش تاو کهوتن، له قاوه لئووندا، تاهیر که یخودا و مه لای له مزگه وت کۆ کرده وه، سارۆ و قادر، بله یان هینایه حوزووری خه لک. بله له به رانه ری تاهیره وه چۆکی دادا و لیوه کورۆژی، به قینه وه چاوی لیده کا:

– منت بۆ هیناوه؟! که سی نابه له دبئ پیاوم کوشتوو!! من به به رات لای هه مزه به گ بووم، هه ر کهس به راتم داتی، پیاوی ئه وم، ئه وه تاوانه؟ تاوانیش بی، هینده گه وه نییه ئاوا بی حورمه تم که ن.

تاهیر له سه ره خۆ رووی له جه ماوه ر کرد:

– برادرینه! ئەم پیاوہ بە تاوانی کوشتنی دۆست و ھاوڕێی خۆی، عەیلە، کە ھەر دوو کیان چە کداری ھەمزە بە گ بوون، مەحکەمە دە کرێ، ھەر لە حوزوووری ئێوہ باس و خواسی لێدە کەم، ئە گەر تاوانبار بێ، بە سزا دە گ، بێ تاوانیش بێ، ھیچ. ھەموو دەزانن ئەم پیاوہ لە گەل عەیلە چە کداری ھەمزە بە گ بوون؟ دەشزانن عەیلە کوژراوہ؟

بە جەماوہری گوتیان:

– بە لێ، خۆمان تەرمە کەمان ھیناوہ و لە گۆرستانی کانی توو بە خاک سپیردراوہ.

– خۆ دەشزانن لەودەمەوہ ئەم پیاوہ ونە؟

– بە لێ، ئاگادارین، نە ک ھەر ئیمە، خەلکی دێیە کانی دیش دەزانن.

بلە لە سەر چۆک سووړاو رووی کردە خەلک:

– دەی ئەوہ بە لگەیی ئەوہ یە من عەیلەم کوشتی؟

تاھیر جوابی داوہ:

– نا، بە لگەیی دیکەمان ھە یە، ئەو سەعاتە ی دەستت بە لگە یە.

بلە بە چەشنی راچە نی و چاوی لە سەعاتە کە ی کرد، ھەموو دانیشتووانی

مزگەوت پێیانزانی:

– سەعات بۆ بە لگە یە؟ سەعاتی خۆمە، ھەقم نییە بمبێ؟

– با، بە لام ئەوہ سەعاتە کە ی عەیلە یە، ئەو رۆژە ی ئەو کوژراوہ، لە دەستی

ئەودا بووہ، ئەو کەسە ی ئەو سەعاتە دەناسی، ئەو رۆژە لە گەلتان بووہ و لە

دەستی عەیلە دا دیویہ و ھەر ئەو رۆژە ئەو کوژراوہ و تۆش لەودەمەوہ ونی،

جگە لەوہش، ئەو کەسە نیو نیشانی ئەو سەعاتە ی ھە یە، بە لگە لەوہ باشترە؟

داوہی سەعاتە کەت! بلە دەستی بە دەسبەندی سەعاتە کەوہ کەوتە لەرزین:

– من لە بازار، بە دەستی دەست فرۆشەوہ کړیومہ.

– ناوی چییە، دەیناسی؟ دەنیرم بیھینن.

– ناوی نازانم، بیھینم دەیناسمەوہ.

– درۆیە! یە کەم کەس کە تەرمی عەیلە ی دۆزییەوہ، کێیە؟ شووانە کە ی

کانی توو ھەستایە سەر پێ:

– من بووم کاک تاهیر، ته نیا نه بووم، عه لی حاجیم له گه ل بوو.
عه لی حاجی هه ستا:

– به لئ، منیش بووم. ئه و روژه من نوره دار بووم. که دیمان هوه، نه مانویرا
دهستی لئ دهن، زوو به خه لکی ئاوا ایمان راگه یاند، ئه وه ماموستا و که یخودا کان
ده زانن چی پئ بوو بی و پئی نه بوو بی.

مه لا که ریم گوتی:

– وه للاه ی جگه له به رگی به ری، هیچی پئ نه بوو، که س سه عاتی نه دیوه، وا
نه بوو؟ دانیشتوانی مزگهوت یه ک دهنگ وه جواب هاتن:
– به ریوه للا.

تاهیر به تووره ییه وه رووی له بله کرد:

– ئه مجار ده لئی چی؟

– من نه مکوشتووه، بؤ ده بی کوشتیتیم؟! بؤ سه عاتی؟!!

تاهیر ئه هوند و له سه ره خؤ روو به خه لک گوتی:

– به زؤری نابی، ده نیرم له دووی ئه و که سه ی که نیو نیشانی ئه و سه عاته به
ته وای ده زانی، سه عاته که ده ده مه دهستی ماموستا، ئه گه ر هات و ناوونیشانه کانی
راست بوو، دیاره ئه و کوشتوویه، ئه گه ر نا، هیچ. ئه گه ر بلیم ئه و که سه کییه.
باوه ر ناکن! با بچ، ده زانن. کؤ بوونه وه ی ئه مرؤ ته و او بوو، به یانی ئه م ده مانه
لیره کؤ ده بینه وه.

تاهیر، سه عاته که ی دایه دهستی مه لا که ریم. هه ر ئه و روژه، دوانیوه رؤ. تاهیر،

کاوه و ره شو ی نارد بؤ شار.

به یانی، له قاوه ل تووندا بله یان هینایه وه مزگهوت. له وده مه دا که مزگهوت پر
بوو له حه شیمهت، عه تا هاته ژوورئ. به چا و پیکه وتنی عه تا، هه مو و اقیان
برده وه! تاهیر هه ستا:

– خه لکینه! سه یر نییه، عه تا باوه ر پیکراوی منه، ده یهه وئ له پیناوی ئیه دا

گیان به خت کات. وه ره ئیره عه تا گیان! وه ره ئیره.

عه تا چوو له لای تاهیر و ماموستا وه دانیشت. خه لک به گه رمی پیشوازیان

لیکرد و به خیریان هینا. تاهیر گوتی:

– عه تا گیان! سویند ده خوی ئه وهی سه بارهت به بله و عه ليله و سه عاته که ی
ده یزانی، بی بوختان و درۆ، راست بدویی؟
عه تا دهستی به ره و قورعانه کان دریژ کرد و سویندی خوارد جگه له راستی،
درۆ به زاریدا نه یی.
تاهیر گوتی:

– دوا چاوپیکه و تنی تو له گه ل بله و عه ليله که ی بوو؟
– ئه و رۆژه که بۆ به یانی گوتیان عه ليله کوژراوه، کوئخا شه ریفم له گه ل بوو،
تا نزیک شار هاتن، له وی گه رانه وه.
کوئخا شه ریف هه ستا و گوتی:
– راسته، وابوو.

– ئه و رۆژه عه ليله سه عاته که ی له ده ستا بوو؟
عه تا و کیوخوا به جووت گوتیان:
– به لی، ئه و دم که ویستیان بگه رینه وه، عه ليله ته ماشای کرد، گوتی
نیوه رۆیه.

– تو سه عاته که ی ده ناسییه وه؟
عه تا گوتی:

– به لی، سه د جار چاوم لی کردوو. نیو نیشانی هه یه.
– چییه؟

– سئ نیو نیشانی ئاشکرای هه یه، سه ری دهسته کۆ که که ی لایه کی په رپوه،
ده رزیله ی دهسته به نده که ی له تی ده رزی سنجاقی تیخراوه، سه فحه ره شه که ی
شوینیکی رووشاوی تیدایه.

له وده مه وه عه تا نیو نیشان ده لی، مه لا که ریم چا و له سه عاته که ده کا:
– به ی و به ی نه لالا وایه.

سه عات ده ست به ده ست به نیو که یخودادا گه را و له ئه ستویان دا. بله هه ستایه
سه ر پ و پر به زاری گورانندی:

– ئه ری ئه ری من کوشتم، من عه ليله م کوشت، هه ر ئه وم نه کوشتوو. عه به و
فه یزه ش من کوشتوو من، فه یزه، عه به ی پ دام به کوشت و پوولی جوانه گا کانی

لئ خواردم، ئەویشم كوشت. عەلە خۆی دەستی نەبوو. ھەموو روژی ھەرەشەى دە کرد راپۆرتەم لێبدا، ئەویشم كوشت، ئەرى ئەرى، ھەر سێكیان من كوشتوومن. دانیشتوانى مزگەوت وەك شیر ھەلچوون، وێكرا ھەستان و ھورۆژمیان كرده سەر بلە. تاهیر گوراندی و دوو گولەى ھەواى تەقاند، خەلك چلە كانەو ھە و دامرکان:

– دامر كێن، لە سەرە خۆ بن. سزای پیاو كوژ، كوشتنەو ھە. ھەر ئیستا خەبەر بە دێھاتی دەورووبەردەن بەیانی لە دى كۆن لە سەر گلکۆى عەبە كۆ دەبینەو، ھەر لەوى بە سزای خۆى دە گەیین.

گورجى مینە و سارۆى بانگ كرد، ئەملا و ئەو لایان لە بلە گرت و لە ھەشامیان شار دەو.

ھەمە ھەلى بەدەر فەت زانى. ئەحمەد فەراشى نارد لە دووى ژن و مندالى سەعید لە بژووى. فێرى كرد، بەیانی داواى تۆلەى نازدار و سەعیدی نۆكەر لە تاهیر بكەن. ئەو ھەلە لە دەست بەدەن، وەك بەفرەكەى پار دەپرا.

دى كۆن پرە لە ھەشیمەت. تاهیر، بلەى بردە سەر گلکۆى عەبە. خەلكى چوار دى لە چوار لاو ھەلقەیان داو. بە دەنگێكى بەرز تاوانەكانى بلە سوورى خویندەو، داواى لێكرد، ئەگەر شتیكى بۆ گوتن ھەبە، بێلێ. بلە داواى كوشتنى خۆى كرد. سى كەس، تاهیر و ھەمە و عەتا بلەیان جیا كردهو. تاهیر، چەكەكەى خۆى دا بە دەستی عەتا، چەكى مینەى دا بە ھەمە، خۆشى برونووكەى كاو ھى وەر گرت. لەودەمەدا ھەمە و عەتا چاویان بریپە یەك، بى غەل و غەش بۆ یەك شنینەو. بۆ ئەو ھەلى لە پێش چاوى خەلك خوین نەرژى، بلەیان وەپێش دا، لە تەپى پەچە خرە چوون بەو دیودا. پاش ماو ھەك سى تەقە گەشتە گوى و جم و جوول كەوتە نێو خەلك و بەرەو شوینی تەقە رۆشتن.

مەلێعای خێزانى سەعید و ئەحمەد فەراش كەوتنە داو ھە و بە پێنج مندالەو ھەیۆر ھەیۆر وەسەر كەوتن. ھیشتا لە نێو قەدى تەپ بوون، تاهیر و ھەمە و عەتا سەریان وەدەر كەوت. ھەمە لە دوور گوتى:

– ژن و مندالى سەعیدی نۆكەرن. ئەو ھەش ئەحمەد فەراش، دەسگىرانی نازدارە، دەردیان یەكە بۆ یەك كەوتوون.

تاهير له جي ويستا. ژن و منڊال وه سر كه وتن. مه ليعا به منڊاله وه خوي خسته
به ر پي تاهير:

- كاك تاهير! يارمه تيم بده، پينج منڊالم هه تيو كه وتوون. ره سولي نو كه ر
هه تيو خستون.

تاهير دهستي دا به بالي و هه ليسانده وه، يه كه يه كه منڊاله كاني ماچ كرد. همه
به چاو ئامازه ي کرده ئه حمده، ده ي توش ئه حمده رووي هه لمالي:

- نازدار ده سگيراني من بو، ره سوول له باوه شي خوڊما كوشي، كاك تاهير!
چاو پرواني تو له سندنين.

تاهير ته ماشاي همه و عه تاي كرد. همه گوتي:

- وه ك ده لين له قه لايه، پاريز گاري ئه وي گرتوته ئه ستو، ميش به ويڊا
بفري، وه بهر گولله ي ده دا.

تاهير گوتي:

- كيني ليني؟

ئه حمده فه راش زو جوابي داوه:

- چه ند روژ له موه بهر، حه سن مه يته ر عه دله خانمي دا يكي عه تابه گي برد بو
شار، ئيستا هه ر مام عه لي ده ر كه وان و حه سن مه يته ر و ره سوول له وين، مام
عه لي و حه سن مه يته ر له ئه ستوي من، ئه وان هيچ نالين.

عه تا هه ليڊايه:

- كاك تاهير! ئيزن بده من ده چم ده يگرم.

- نا، تو به ته نيا نا، دوو چه كدار به ره، هه ر ئه مشه و برؤن، هه ر رييان نيشانده،
كارت نه بي. ده تواني؟

- وه ك ئاو خوار دنه وه وايه، شاره زاي هه موو كه لين و قوژ بنيكي قه لام،
به روه رده ي ئه وييم.

- باشه، به و مرجه خوين له لووتي نه يي، ساخ و سه لامه ت ده مه وي.

- به سه رچاو.

- ئه مشه و له گه ل ره شو و سارؤ برؤن. كه س تي مه گه يينن.

سج تاپۆ، دوانیان چه كداره، بئ ههست و خوست گه بینه بهر دهروازه و سه برئ لیان دا. مام عهلی وه ك ئه وهی هاو پازیان بی، هاته پشتی ده رگا، سه برئ گوتی:

– كئیه؟

منم مامه، عه تا بیکه وه.

– تۆی باوانه كه م؟! ئه وه له كوئی؟

شه و ژنی پشتی ده رگا بچو كه كهی لابر د و كر دینه وه، عه تا هاته هه وشه و

ره شو و سارۆ به دوویدا:

– یا غه وس! ئه وانه كئین؟!

– سه بر مامه، سه بر، ئاونه دۆستی منن، با كه س تینه گا، ره سوول له كوئیه؟

– له سه ر بانه، به مه رقه دی كا كه هه مه ده مكوژی. ره شو گوتی:

– مه ترسج مامه، بهر له وهی تۆ بكوژی، خۆی كوژراوه، تۆ خۆ گیل كه،

ده رگا دامه خه، برۆ ژووره كهی خۆت.

مام عه لی: گئژ و مه نگ ده رگای پیوه دا و چووه ژووره كهی و ده رگای له

سه ر خۆی گاله دا. عه تا له پیشه وه، سارۆ و ره شو به دوویدا، بن دیوار دیوار

خۆیان گه یانده پلیكانه كان و وه سه ر كه وتن. عه تا ریی هه و ره بانئ نیشان دان. ره شو

گوتی:

– ئیوه لی ره بن، خۆم ئیستا ده به یئنه خواری.

ره شو به پلیكاندا وه سه ر كه وت.

زه ینی دایه سه ربان. تاپۆی ره سوول له گو یسوانه وه وه ك دئوه زمه یه ك هاته

به ر چاو. ره شو له نه كاو خر په ی له چه خماخی بر نووه وه هه ستان، به نر كه یه كی

شیرانه وه گوران دی:

– چه ك به رده، مه وتت گه یشتی!

نر كه ی هئند گور چوو بر و له نه كاو بوو، تا ماوه یه ك ره سوول تاسا!

دیسانه وه تئیی خو ری:

– چه ك دانئ و ده ستت بنئ سه ر سه رت.

ره سوول چه کی له دهستی په ږی و زرمه ی له سهربان هه ستان. هه ر دوو دهستی نایه سهر سهری و بی رۆح به ره و ده رکه ی هه وره بان هات. ره شو، کرژ له نیو ده رگا هاته ده ری، لووله ی تفهنگی گرت ه ره سوول و به ره و چه کی که وتوو رویشت. په نجه ی پنی خسته ژیر لووله ی برنؤ، له چاوتروو کانیکدا هه لیه اویشت و به دهستی چه پ قۆزییه وه. برنؤ له شان کرد و ره سوولی دایه پیش و هیتایه خواری. له تاریکی نیو دالان و سهر پلیکان، بی ئه وه ی بزانی کین، قولبه ست کرا. بی قسه و باس، بهر له ئاوی نیوستن گه یانندیانه کانی توو.

به گه یشتیان، خه لک له مال ده رپه رین و دی هه ژی و ره سوول که وته نیو گیژه وی حه شیمه ت. له و گیژ و خوله دا، له نه کاو، ره سوول بۆره ی لی هه ستا و که وت! خه لک دریان دا و دووره په ریز ویستان. تاهیر رایکرده سهری. په یکه ری بی گیانی ره سوول شه لالی خوینه! دوو ده بان له کۆله ی سینگ و کۆلنجییه وه ئه م دیو و ئه و دیو نوو کیان دوو قامک هاتوونه ده ری. تاهیر خه نجه ری له برین راکیشا و گورانندی:

– کئ کوشتی؟! کئ بوو؟! که س جوابی نه داوه و خوی نه کرده خاوه نی. هه موو له خو ده ترسین! یه ک دوو شک ده پروانه یه کتر!! تاهیر هه ر دوو خه نجه ره که ی به دهسته وه، بیقسه و ئاوردانه وه رویشت. خه لک ته رمی ره سوولیان برد بۆ حه وزی پیاوان. ته رم شو را و بردیانه مزگه وت. له وه ل و ده رفه ته دا که ولات چۆل بوو، تاهیر عه تای نارده وه بۆ شار و خوی گه راوه و چووه مالی پووره گوله.

شه و دره نگانج، ئه حمه د فه راش و مه ليعا، بی ئه وه ی که س بزانی، خویان کرد به مالی پووره گوله دا، به نه ینی رازی کوشتنی ره سوولیان به لای تاهیر و حه مه و پووره گوله وه درکاند، گوتیان:

پیشه کی، بهر له وه ی بیه یین، ئیمه راویژمان کردبوو خو مان تۆله بستینین.

تاهیر ئه و کاره ی به تاوان زانی، پووره گوله و حه مه گوتیان:

– ده ستان خو ش بی، هه قی خو تان بوو، هه ق ده بی به دهستی خو ت بیستینی،

به لام لای که س ده نگ مه که ن، دیزه به ده رخنه ی که ن.

به يانی، تاهير و هاوريکاني چوونه قهلا. دهرکي ئەمباري گه‌نميان کرده‌وه و له به‌يني هه‌ژار و بئ نان ههر سئ دیکه دابه‌شيان کرد و قه‌لا بوو به‌بنکه و کاروباري خه‌لک له‌وي به‌په‌وه ده‌برئ.

له‌وه‌تا ره‌سول کوژراوه، ئەحمه‌د وه‌ک جارن چاپه‌زه. که‌سه‌ري وه‌لا ناوه و ورده ورده ويزه‌ي گوراني دئ. ماوه‌ي حه‌وته‌يه که تاهير له قه‌لا نيسته‌جيه و ئەحمه‌د چاپه‌زه.

له سه‌ر جئي جارن، ئەحمه‌د خه‌ريکي چا تئکرده‌نه، له نه‌کاو، حه‌مه‌هاته ژوورئ. ئەحمه‌د به‌توانجه‌وه گوته‌ي:

– ديمانه‌ت به‌خه‌رگوله پايه‌زه! که‌له‌بابي خۆت به‌له‌په‌وه ليتناوه و له که‌س ناپرسی! ناوړئ له مني هه‌ژار بده‌وه، لاي خۆي روژئ هاوده‌رد بووين.
– من ههر کورپه‌که‌ي جارنم، چم پئ ده‌کرئ، له خه‌زمه‌تام، ئەگه‌ر کارت به‌من ده‌کرئ، پيم بلئ.

– ئەوه‌ي من ده‌مه‌وي، ههر به‌تۆ ده‌کرئ، سئ چوار روژه به‌ته‌مام بيئ و پيئ بليم، ده‌مه‌وي خوازيبينم بۆ بکه‌ي!

– خوازيبيئ؟! ده‌ي به‌چاوان، هي کئ?

– کابان!! کاباني مه‌حموود شوان، زۆرم به‌که‌يفه.

– ئەويشکه‌يفي ليتيه?

– ئا، زۆري پئ خۆشه. ئەگه‌ر باب و براکه‌ي بيده‌ن.

– بۆ نايدنه‌ن؟ کورپه‌له‌تۆ باشتر؟ با ده‌رفه‌ت ببئ، به‌کاک تاهير ده‌ليم بۆت

داواکا. ئەو بۆت ده‌ستينيئ.

له‌په‌ر تاهير له‌دوو هاته‌ده‌ري:

– حه‌مه‌گيان! هاتي؟ وه‌ره ژوورئ.

حه‌مه‌چوه ژوورئ. تاهير گوته‌ي:

– ده‌زاني بۆ ناردمومه‌له‌دووت؟ ورده ورده خۆ سازکه‌ن. تا ئيستا بابت دوو

سئ جار داويه‌به‌گويمدا برۆنه‌وه، که‌وي سازکه، با رووزه‌ردئ لاي بابت نه‌بين. به‌لئيم داوه‌تا چه‌ند روژي دیکه وه‌رئتان خه‌م. تا زوو برۆن، دره‌نگه، دنيا ههر وا نابئ، له‌وانه‌يه ده‌وله‌ت پئ بگريته‌وه. پئ بگريته‌وه به‌وه‌گه‌ز و مه‌نه‌نامانده‌نئ،

ئەگەر كرا و رازى بوو، پوورە گولەش سازكە. ئەوانەى سەر بە دەرهوون، وەك خالە مەحموود و ئەوان، دەبى راگوئىزىن، خۆم قسەيان لەگەل دەكەم، ئىوہ ساز بن با راپەرىن.

– باشە، بەسەرچاۋ. بەلام بەر لەوہى ئىمە وەرئى خەى، كارى ئەحمەد وەرئى خە.

– ئەو بۆ؟

– دەيەوئى خوازىنى بۆ بكەى.

– ھى كئى؟

– كابانى خالە مەحموود.

– ئەگەر بە يەك قايل بن، بە سەر چاۋ، خۆم بە خالە دەلىم، تۆرپۆ و لە بىرى خۆساز كردندا بە، ھەر ئەمرۆ خالە دەبىنم.

– ھەمە وەدەر كەوت. ھەر لە پىنشاخە مزگىنى بە ئەحمەددا.

ھەر ئەو رۆژە، تاهىر مەحموود شوانى دواند و خوازىنى كابانى بۆ ئەحمەد كرد. مەحموود شوان كابانى بە كراسەكەى بەرىوہە كرده پىشكەشى.

بەيانى، تاهىر و ئەحمەد چوونە كانى توو و مالى پوورە گولە. دوانىوہرۆ. تاهىر و پوورە گولە و ھەمە و بابى و ئەحمەد، مەلا كەرىمىان ھەلگرت و چوونە كانىيە كوئىرە. پاش مارە كردنى كابان لە ئەحمەد، پوورە گولە گوتى:

– يا خودا مەبارەك بئى، بەلام ھەر خۆمانىن، ئەحمەدى رەبەنى بئى مال و حال، بووك بەرىتتە كوئى؟! دەبى لە بىرى ئەوہدا بىن.

مەحموودى حاجى گوتى:

– ئەگەر خالە مەحموود ئىزنى لە سەر بئى و ئەحمەد كەيفى لىبئى، ئىمە دەرپۆينەوہ. لەگەلمان بىن، وەك كورە چكۆلەى شا بەرئى دەچن.

مەحموود شوان سەرىكى راوہشاندا:

– ھەيە ھەى! چۆن كچى خۆم دەنئىرە غەرىبايەتى!! سوال بكەم، بە خىويان دەكەم. ھەر لىرە، لە پەناى خۆم چاۋەدئىرىيان لئى دەكەم، كور كورئى خۆمە و كچ كچى خۆم، بە ھەموو كەموكوورپىيە كەوہ دەحاوئىنەوہ.

پوورە گولە ھەلىدايە:

– ئىمەش سەر داناخەين، من پوول و گەنمى ھەممە بەلاوھەيە، نە من كارم پىنە تى نە ئەو، ھەر دەمايە كى بووت، بماندەو، دوو سەدو پەنجاتمەنە و شەست تەغارگەنم، پوولە كەي لاىخۆمە، گەنمە كە لە چالى مالى مام ھەسەندايە، چوومەو، بە كورە كانى دەلیم بۆت دەرھىنن.

ھەمە ھەر ئەو پى و ئەو پىي بوو، تەمادارى ئەو ھە بوو قسەي پوورە گولە تەواو بى، بە پەلە گوتى:

– ھەر بەياني بۆي دەردينين، ھىندى زوو، با زوو ساز بى، تا لىرەين پلاوھە كە بخۆين. مەلا كەرىم گوتى:

– خودا كارى خىر زوو رى دەخا، ھەزەرە تى ەلى زامنى كارى خىرە، مەبارە كە ئىنشائەللا سەرەو خىر بى.

بەياني، ئەحمەد و ھەمە چوونە مالى مام ھەسەن. كوراني مام ھەسەن چاليان دەرھىنا. شەست تەغارگەنمیان، بە كەروبارى خۆيان بار كەرد، ئەحمەدى مام ھەسەن لە گەل ئەحمەد فەراش برديانە شار. پاش ھەوتە يەك، كەلوپەل و جلكى بووك سازكرا و بووكيان بۆ ئەحمەد گواستەو. ئەحمەد و كابان ھەر لە كانىيە كویرە نىشتەجى بوون.

بىرپارە بەياني زوو مەحمودى حاجى بە خۆي و كور و بووكىيەو ھە بۆنەو ھە بۆ ئەو دىو. ئەو رۆژە، كەوئ چۆو مالى بابى، شەوئ مالى پورە گولە پىر بوو لە دۆستانى نىك، تاھىر و مەحمود شوان، مام ھەسەن و ئەحمەدى كورى، كابان و ئەحمەد فەراش، ھەمە و بابى، بە ھەموويان شل و كول بوون پوورە گولە ساز كەن لە گەليان بىروا، بەلام قايل نەبوو. بە توورە يىھەو گوتى:

– ەجايەب سەرىكتان ھەيە! بە خودا دنيا خراب بى، لەم مالە ناچمە دەرئى، لىرە ھاتوومە دنيا، ھەر دەبى لەم مالدە بمرم.

سبەينى، لە تاو كەوتندا سى چارەوئ بە زىن و لەغاو ھە لە دەركى مالى پوورە گولە راگىرا، تەمادارى ھەمە و بابى و كەوئ لە مالى كوئىخا كەرىم بىنە دەرئى. پاش ئىستاھاتنە دەرئى. خات نازەننى دايكى كەوئ بە چاوى فرمىسكاويەو ھە كەوئى لە ئامىز گرت. كوئىخا كەرىم لەرزە لەرز دەست و گووئى مەحمودى حاجى ماچ كەرد و ئەمانە تى كەوئى پى سپارد.

بهر دهر کی مالی پووره گوله پره له هه شام. تاهیر و کاوه و قادر له وین.
همه و بابی و کهوی هاتنه وه. یه که یه که مالا وایان له خه لک کرد، هه ر سی
سوار بوون، دوو چه کدار، قادر و کاوه، به فرمانی تاهیر له گه لیان که وتن،
بریاره تا سه ر سنوور ره وانیه یان که ن. چه کدار له پیشه وه و سواره له دواوه و
هه شام به دووی سواره وه تا ته پی مالان چون.

یه ک یه ک و دوو دوو، خه لک گه رانه وه. تاهیر و پووره گوله، هه تا سواره و
پیاده له چاو ونبوون، چاویان لی خافل نه کردن. که له چاو ونبوون، پووره گوله
له بهر خوییه وه گوتی:

– گویره که ی خه لک هه ر گویره وساری به دهسته وه ده مینی!

شهو، ولات کروکپه، شهوه، خوړه‌ی نهرمونیاڼی ټاوی چۆمه‌ک‌ه‌ی بهر قه‌لا و هه‌وزه‌ک‌ه‌ی هه‌وشه له هه‌موو کات و ساتی باشت‌ر ده‌گاته‌گویی.

شهو، ترپه‌ی دلی ټه‌ویندار له گشت کاتی پتر هه‌ست پینده‌ک‌ری. شهوه، خه‌وله‌چاوی تاهیر تاراوه، ره‌وانی پره له ترپه‌ی ټه‌وین، ټارا و قارای لی براوه و له ده‌رونه‌وه ده‌یسووتینی. ه‌اوارئ له ناخه‌وه ده‌یدویتی:

– من برووسکه‌م! گرم! تاوتینی دل‌م؛ به‌لام ته‌نیام، ته‌نیا له نیو شه‌وقی خۆما خنکاوم! بریا تاریکی بووبام، ده‌م ده‌نا به مه‌مکی خۆره‌وه وتیر تیرم ده‌مژی، به‌لام له رووناکیدا ده‌ژیم، تین و ه‌انای خۆم ده‌مژم. ټاخ! ټه‌ی مردن! زور که‌س ه‌ن دره‌نگ ده‌مرن، به‌لام بی که‌لکن. ه‌یندی زوو ده‌مرن، ټه‌وانه به که‌لکن. من چی؟ که‌ی ده‌مرم؟ که‌ی ده‌توانم به‌مرم؟ خۆزگه له دایک نه‌بووبام، که بووم، ده‌بی بزانه‌م یو ده‌مرم، مردن و مه‌رگم لا گرینگه، ده‌بی بزیم تا بزانه‌م یو ده‌مرم. ژیان خۆشه، سه‌ر چاوه‌گی خۆشیه، به‌لام هه‌زار مخاین ټه‌و سه‌ر چاوه‌گیه هه‌ر یو زورداره و هه‌ر ټه‌وان ټاوی لی ده‌خۆنه‌وه. ټاو یو ټیمه له بیړیکی قولدايه، ټه‌ویش دیوه‌ز مه سه‌ری پیدا گرتوه و وینه‌ی بزه‌ی ژه‌ه‌راوی ټه‌و، ټاوه که‌مان لیده‌کا به زه‌لکاویکی یو‌گه‌ن. ده‌بی هه‌ر به‌یتم هه‌تا سه‌ر چاوه‌گیه کی روونتر ده‌دۆز مه‌وه، ټه‌گه‌ر پینوست بی، بالی یو ده‌گرمه‌وه و تا ده‌گه‌مه سه‌ر چاوه‌گیه کی روون، یو ده‌فرم. ټوخه‌ی! نه‌مردم ماوه‌یه کی کورت سه‌ر به‌خۆییم دی، هه‌ر چه‌ند کورت و که‌م ته‌مه‌ن بوو، هه‌ر به‌قه‌ده‌ر ته‌مه‌نی گولئ، به‌گره که‌متر له‌وه‌ش، به‌قه‌ده‌ر خه‌ونیکی شیرینی دریتل له چه‌ن چه‌ر که پتر نه‌بوو، به‌لام به‌قه‌ده‌ر سه‌ده‌یه‌ک به که‌لک، خه‌لک فیر بوون، ټه‌زموونیک بوو یو ټه‌وان، خۆیان تا‌قی کرده‌وه. ټینگه‌یین ده‌توانن دژی زوردار به‌ره‌ره‌کانی بکه‌ن، هه‌ر نه‌بی ټینگه‌یشتن. ټه‌وه‌ی کولله هه‌لده‌ستی به هه‌وا‌ی سه‌هه‌نده. قه‌یدی نییه، با ټا‌غا هه‌ر ټا‌غا بی، خه‌لک لییان حالیه. ټه‌مجاره

هەر بە ئاستەم بزووتنەو یە ک بی، دژی دەولەت ریدە کەوێ. قەلای ناغا دەولەتە، دەبێ ئەو قەلای بە برووخی، ئە گەر ئەو قەلای بە برووخی، ئەودەمە یە من بەسەر چاوە گە ی ناواتم دە گەم، ئەودەمە یە مەرگ و ژین بۆ من یە کسانە. لە جێ هەستا و گشت ھاواریکانی هەستان:

– کورپنە لە بەیانیهو وەخۆ کەون ئەو کەسانە ی لە دەورمان بوون، کۆیانکەنەو، ئەوانە ی خۆیان داخوازن، بەرپیان کەین. دەولەت پێی گرتۆتەو، شا بیتهو، ناغاوات زیندوو دەبنەو و تالان و برۆ، کوشتو کوشتار ریدە کەوێ. ئەوانە ی پینشەر و بوون، دەستیشان دە کرین، دەبێ بیانپاریزین. کویخا شەریف گوتی:

یانێ دەبێ برۆین؟

– بەلێ دەبێ برۆین. لەوانە یە لەشکر بیته سەرمان. دەولەت چاوپۆشی ناکا، لەوانە یە تاقمیک لە خەلک بەر بە لا بن، دەبێ ئیمە بیانپاریزین. بەیانێ کویان دە کەینەو، ئەو هێ لە خۆی دەترسێ، رەوانە یان دە کەین. کویخا چاویکی پیندا گیران:

– بەو زووانە دەبرۆین؟

– رەنگە تا سێ شەوی دی وەرێکەوین.

– ئە گەر وایە من دەچمەو مالت، دەبێ چاوم بە ژن و مندال بکەوێ، ئیزن دەدە ی؟

– باوەر ناکەم بتوانی بچیهو و شار. تازه تۆ ناسراوی، دەتگرن. بە من نەچیهو و باشە، هەوالت

بیتەر ئەوان بیته ئیرە.

کویخا بە پینکەنینهو گوتی:

– ئە یی بە لا بی! چەند جار چوومەتەو کەس نەیزانیو؟ ماله کەمان پەرە، شەوی دەچم و

شەوی دیمەو.

تاھیر وە ک ئەو هێ پێی خۆش نەبێ، لەوبارەو نەدوا، رووی کردە ئەوانی دیکە:

– قادر و کاو لە گەل حەمە رۆییون، رەنگە بەیانێ، دوو بەیانێ بیتهو. سارۆ! تۆ و مینە و

نامیق بچنە ئەو دیتاھێ دەرو بەر. من و رەشۆ دەچینە لای پوورە گولە، کویخاش ئەو

دەرپواتەو. دەبێ تا ئێوارە لیرە کۆ بیتهو.

کویخا گوتی:

– ئیستا برۆم؟

– کەیفی خۆتە، دەرپۆی برۆ. کویخا هەستا. فیشە کدانێ لە خۆی دا، برنۆ لە شان کرد و

کرژ و دەرکەوت. ئەو رۆیشت، تاھیر چە کی کردەشان و چوو سەربان، نۆرە کیشکی بوو.

شهوہ کی، تاهیر لہ خہو ہستا و ہموویانی و خہ بہر ہینا۔ رەشۆ لہ سەر بان بوو، لہ
خہوشہوہ رەشۆی بانگکرد و بہرہو کانی توو و ہر پکەوتن۔ لہ کیوہ بہرداویلہ سەریان
و ہدەر کەوت مندالہ ور کہ چوونہ پیریانہوہ۔ تاهیر، یہ کہ یہ کہ ماچی کردن، بہ قسہی خۆش و
کایہوہ ہانتہ خواری۔ گہ بیئہ دەوری دێ و پیاوان بہرہو لای ہاتن۔ ہەر یہ ک لہ لایہ کہوہ
قۆلی دە کیشن بیئہ مالئ، تاهیر گوتی:

– کارمان بہ پوورہ گولہ یہ، دەبی زوو بگہر پینہوہ، ئە گەر ماین، بۆ جار پکی دیکہ۔
پیاوان کەوتنہ تہ کیان، بہ قسہ کردن گہ بیئہ دەر کی مالہ کہی پوورہ گولہ۔ خۆدیہ کان
گہرانہوہ، تاهیر و رەشۆ چوونہ ژووری۔ پوورہ گولہ گوتی:

– چبیہ؟ دەلئی ہەوالیکت پینہ!

– چوزانی؟!

– روالہ تہ دەلئ، چ بووہ؟ یا خوا خیر بی!!

– ہاتوین مالا واییت لی بکہین۔

– مالا وایی؟! بۆ دەچن بۆ کوئی؟ تاهیر حالاتی روخساری گۆری و بزہی لہ سەر لیو
لا برد، لہ سەرہ خۆ گوتی:

– پووریگیان! دەولت ژیاوہ تہوہ، شا دیتہوہ، ناغا زیندوو دەبنہوہ، ئیمہش دەبی برۆین۔
بریارہ دەستہ یہ ک لہو کہسانہی کہ پیوستہ لیرہ نہ مین، رایانہ پینین، ئە گەر لہ خۆت
دووشکی، خۆ ساز کہ لہ گەل ئەوان بتئیرین۔ پوورہ گولہ و ہ ک لہ سەربانہوہ بہر بیئہوہ، تاسا!
رەنگیکی ہینا و برد۔ ماوہ یہ ک وشکبوو۔ پاشان گوتی:

– کئی دەلئ؟

– رادیۆ گوتی، موسەدیق شکا، ئەرتەش لہ سەر کارہ، ئەمرۆ سبہی شا دیتہوہ، خۆ ساز کہ،
لہ گەل خالہ مەحموود و ئەوان راتانگوتیزین۔

– من لہ جیی خۆم نابزووم، لہم مالہ لہ دایک بووم، دەبی ہەر لیرہ دا بمرم۔

– ئاخەر نہ ک بی حورمەتیت پی بکہن۔

– ئەوہی بی حورمەتی بہ من دەکا، ہیتشتا لہ دایک نہ بووہ، کہی دەرۆن؟ چاوم پیئ
دە کہو ویتہوہ؟

– دەمزانی نایتی! رەنگہ ئەمشو، سبہی شہو۔ پیم وانییہ بتیینمہوہ، پووری گیان! ئە گەر
نہ کرا بتیینمہوہ، گەردنم ئازا کہ۔

– تو ئەو خودايە ئاڭات لە خۆت بێ، ئە گەر کرا دیمە تازاوا، با جارێکی دیش بتینم.
– نا پووریگیان، مەبێ، رەنگی زووتر برفۆین.

– دە باشە، لە هەر کوێ بووی، بچ هەوالم مە که، لە هەر شوێنی بی، خۆم دیم، ئە گەر مام.
– دەمینی پووریگیان، ئیشالا سەد سالی دیکە دەمینی. پوورە گولە بە دلپریهوه دەستی
خستە ئەستوی و ماچیکرد، رەشۆشی ماچ کرد. ئەو رۆژە تا عەسر لەوێ مانەوه. که
وهدەر کهوتن، پوورە گولەش هاتە دەری. تا ئەو لای دی رەوانەیکردن، دیسانەوه دەسته ملانیان
بۆوه و مالاوایی یە کجاریان کرد.

شەوی لە قەلا کۆبوونەوه یە کی بچووک پینکەت. ئەوهی هاتبون هەر مەحمود شوان و
ئەحمەد فەراش بوون. بریارە بەیانی قادر و کاوه بینهوه، که هاتنەوه، خۆیان و بنەمالەیان بەرنە
سنوور. قادر و کاوش هەر لەوێ بن تا ئەمان دەچن، شوینی دیاریکراو شینی ئیراقە، دێیە کی
ئەو دیوی سنوورە، شەوی دواتر، کوێخا شەریف هاتەوه. شەش چە کدار، بێ ئەوهی کەس
بزانی، لە دەروازە قەلا دەرباز بوون، کهوتنە گویی چۆم و بەرەو هەزار ئەشکەوت
وەرپیکەوتن.

هیشتا شەوی ماوه. پوورە گولە لە شیرینی خەو دایە. ئەودەم که چوو بووه نیو جی، بە
خەیالی تاهیرەوه خەو بردبوویهوه. بە دەنگی تەقە دیەر گاوه وەخەبەر هات و راپەری! گورج
لە جی راستەوه بوو، هەر لە دەری کی ژوورە کهوه بانگی کرد:

– تاهیرگیان! توی؟

– پووریگیان! تاهیر نییە، عەتام، عەتابەگ! بیکەوه. پوورە گولە بە سەر سوورمانەوه خۆی
کۆ کردەوه، دوو دل هاتە دەری و دەر گای هەلگرت:

– بەو شەوه بۆ هاتووی؟!

– هەوالم پیتە! زوو نە کهی، کاک تاهیر تیندا دەچی!! وەفریاکەوه پووری، لە تۆ زیاتر
کەسم شک نەبرد. پوورە گولە سەریک بە حەوشەدا هەلات! دیسان بەرەو عەتا گەراوه. چنگی
لە بەرۆکی عەتا گیر کرد و توند رایوه شاند.

– تۆ چوزانی؟

– ئەمڕۆ لە نیو شار کوێخا شەریفم دی، پیم سەیر بوو، چۆنە هاتۆتە نیو شار؟! لێی دو شک
بووم و وەدووی کەوتم، بەرەو پاسگا رویشت و چوو ژووری. درەنگانی هاتە دەری. لە هاتنە
دەریدا، سەروان خودایی زۆر بە ریزهوه رەوانە ی کرد، بۆم دەر کەوت شتیکی لە ژیر سەردایە،

بئو وهستان چوومه لای حاجی رهشید، ئەو ناردمی ههوالی بزانه، که چوومه قهلا، چۆل و هۆل بوو، ئەفلم به هیچ نهشکا و بپی نه کرد، ههر تۆم وهبیر هاتهوه، چ بکهین پوریگیان؟ پووره گوله خول ههلبوو و له پیش عهتاوه وهریکهوت. گهینه ده رکى مالى مام ههسهن، پووره گوله غاليه به دلیدا هات:

— ئەم هه تبه تا دوینی دوژمن بوو! کوپرا بوو به دلسوژ؟! وا باشه ته نیا له گهلی ری نه کهوم. لایدا و له ده رکى دا. ئەحمه دی ههستان و خستیه ته ک خوئی و رووه و ههزار ئەشکهوت ریکهوتن.

ئهو دهه که تاهیر و ئەوان گهیبوونه ههزار ئەشکهوت و دۆلی بهرده دهنگداره، کیشکیان دامه زاندهبوو. نۆره له تاهیره وه دهستی پى کردبوو، ئاخى کهس کوپخا شه ریفه. بهری به یانه. دهروونی کوپخا پر له خورپه و دلی به توندی لی ده دا!!! دهستی به تفهنگه که یه وه ده له رزی، بی ئوقره دیت و ده چى و چاو له ئاسمانی رۆژههلات ده کا. ئەستیره ی به یان تازه سهری له کهل وه ده رناوه. چاو له ئاسمانی وه ک بریشکهی سه ر ساج هه لده چۆقی. له دهروونی خۆیدا:

— ئەى جهر گت خرا بی! له چى ده ترسی! مه ترسی، ده بی به پیاو! خه لات وهرده گری، هه مو مانگى جیره و مواجیبت ده دهنی، ده حه سیه وه، مال و مندالت ده حه سینه وه، ده بیته پیاوی ده ولت! مه ترسی، ئەوه له بهر ده ست نووستوه. لووله ی تفهنگ بنی سه ر دلی و قامک بیته به په له پیتکه که یدا، مه ترسی، له شکرى له و لاته وه وه ستاوه، چاوهری ته قه ی تۆن، لییده و هه لی، ئەوانه هه موویان نووستوون. تا وه خۆ ده کهون، تۆ گه ییوی به له شکر. ده ی، زوو به ده ی.

هاری برنۆ دلی کینوی به ئەشکهوته کانه وه داخوړپاند و له داوینی ههزار ئەشکهوت چۆکی به پووره گوله دادا. کهوی ئەو دۆله، ئەمبه روئه وه بهر شه و په ریان کرد و ناوهخت گوره کهو ساز بوو. مینه و سارۆ و ره شو و نامیق خه والو و چه واشه ده ستیان دایه چه ک و ئاکوی ده سترپژیکیان نا به کینو و شاخه وه و هه لاتنه سه ر تاهیر. چاوه کانی گهش گهش ده روانیته گره گرشى ئەستیره ی به یان و بزهی له سه ر لینه، ده لی راز و نیازی له گه ل ده کا!!! یان ته ماداری هاتنی هه تاوه ده م بنی به مه مکیه وه تیر تیر بیمژی، رهنکه هه تاو ئەو سه رچاوه گه روون و زولاله بی که بریار بوو به ره و لای بفری و به ئاواته کانی بگا؟ کى ده زانی؟ یان خوئی پی وایه ئەستیره که ی به یان چاوه کانی کالییه وا به حه سه ره ته وه تیسی راماوه و چاوی لی ناتروو کینى؟ کهس نازانی رهنکه گشت ئەوانه بی؟

مینه، به پهله پهلاماری دایچ و رایوه‌شانند. وه ک‌ئوه‌ی دهستی چووبی به‌ئای شیله و گهرما، دهستی کیشاوه و له‌په‌نجه‌ی خۆی روانی، خوین له‌بوومه‌لێلدا ره‌شی نواند. ته‌قه‌ی داوینی کینو، مینه و هاوریکانی راپه‌راند، چوار برا کوژراو، چوار گورگی بیچووه‌خوراو له‌به‌رانه‌ر له‌شکریکه‌وه که وه‌ک میگهل به‌ره‌و لایان وه‌سه‌رده‌که‌وتن، وه‌کار‌که‌وتن. چوار گولله، چواری له‌دۆلدا ره‌هیل کرد. ده‌ست چوه‌وه‌سه‌ر چه‌خماخ، چواری دی گلاند. له‌ماوه‌یه‌کی کورتا، چوار چواری گلان. مینه پشوویه‌کی هیتاوه‌به‌ر خۆی و چاوئیکی به‌ده‌ور و به‌ردا گیرا. له‌سێ لاوه‌به‌کیودا دیته‌سه‌ری:

— ده‌یانه‌وی ده‌ورمان بگرن، پاشه‌کشی ده‌که‌ین.

یه‌که‌یه‌که‌چوونه‌سه‌ر ته‌رمی تاهیر، نیو‌چاوانیان ماچ کرد، هه‌ر چواریان گه‌رانه‌وه‌و ده‌س‌رێژیک‌ی دیکه‌و چواری دی به‌جی مان. به‌ده‌م ته‌قه‌وه‌یه‌که‌یه‌که‌وه‌سه‌ر که‌وتن و ئاوا‌ی ئه‌ودیدو بوون. له‌تاو‌که‌وتندا، ته‌قه‌له‌چۆم کردیبه‌ئه‌وبه‌ر و دۆلی دزانی گرت‌ه‌به‌ر. پوره‌گوله‌و عه‌تا و ئه‌حمه‌دی مام‌حه‌سەن، چه‌واشه‌و دوو‌دل گه‌ییبه‌دۆلی به‌رده‌ده‌نگ‌داره‌. له‌بیچی ئاخ‌ری دۆل، که‌وتن به‌سه‌ر که‌لاکی ئه‌مینیبه‌دا، بینج‌چوارییان ژمارد. گه‌ییبه‌سه‌ر کانی به‌ر سێ‌کونه‌که‌. دوو‌پوره‌گوله‌وه‌ک بالدار بالی گرت‌ه‌وه‌، به‌ر له‌عه‌تا و ئه‌حمه‌د گه‌بشته‌سه‌ر ته‌رمی تاهیر. بی‌گریان چاوی بریبه‌چاوه‌گه‌شه‌کانی و تیی راما. عه‌تا، نیو‌چاوانی تاهیری رامووسی. هیدی هیدی فیشه‌کدانی له‌قه‌دی تاهیر کرده‌وه‌و دوو‌ریز له‌خۆی به‌ست. چه‌کی که‌وتووی له‌شان کرد، بی‌قسه‌و باس به‌ره‌و ترۆپکی هه‌زار ئه‌شکه‌وت وه‌سه‌ر که‌وت.

هاواری له‌ناخه‌وه‌ده‌یدویتی: — من برووسکه‌م! گرم! تاوتینی دل‌م، به‌لام ته‌نیام. ته‌نیا له‌نیو‌شهو‌قی خۆما خنکاوم! بریا تاریکی بووبام. ده‌م ده‌نا به‌مه‌کی خۆره‌وه‌و تیر تیرم ده‌مژی، به‌لام له‌روونا‌کیدا ده‌ژیم. تین و هانای خۆم ده‌مژم. ئاخ! ئه‌ی مردن! زۆر که‌سه‌ه‌ن دره‌نگ ده‌مرن، به‌لام بی‌که‌لکن. هیندی زوو ده‌مرن. ئه‌وانه‌به‌که‌لکن. من چی؟ که‌ی ده‌مرم؟ که‌ی ده‌توانم به‌رم؟ خۆزگه‌له‌دایک نه‌بووبام. که‌بووم. ده‌بی بزانه‌بو ده‌مرم. مردن و مه‌رگم لا گرینگه‌. ده‌بی بژیم تا بزانه‌بو ده‌مرم. ژبان خۆشه‌سه‌ر چاوه‌گی خۆشییه‌، به‌لام هه‌زار مخابن ئه‌و سه‌ر چاوه‌گیه‌هه‌ر بو زۆرداره‌و هه‌ر ئه‌وان ئای لی ده‌خۆنه‌وه‌و. ئاوه‌بو ئیبه‌له‌بیریکی قوولدایه‌. ئه‌ویش دیوه‌زمه‌سه‌ری پیندا گرتووه‌و ویتنه‌ی بزه‌ی ژه‌هراوی ئه‌و ئاوه‌که‌مان لێه‌کا به‌زه‌لکاوئیکی بو‌گه‌ن.

